சமாஜ - மன்ற - கூட்டு வெளியீடு.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்

அருளிய

திருவாசகம்

மூலமும்

திருநெல்வேலி மணிவாசக மன்றத் தலைவர்

திரு. கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்கள், எம். ஏ., எம். எல்.

இயற்றிய

உரையும்.

சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜம்,

150, கோவிந்தப்ப நாய்க்கன் தெரு, சென்னை.

மணிவாசக மன்றம்,

வடக்கு ரத வீதி, திருநெல்வேலி.

ஆங்கீரஸஹு மாசிமீ

1933

விலை
ரூபா 3.

சாது அச்சுக்கூடம்,
இராயப்பேட்டை, சென்னை.

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பதிப்புரை

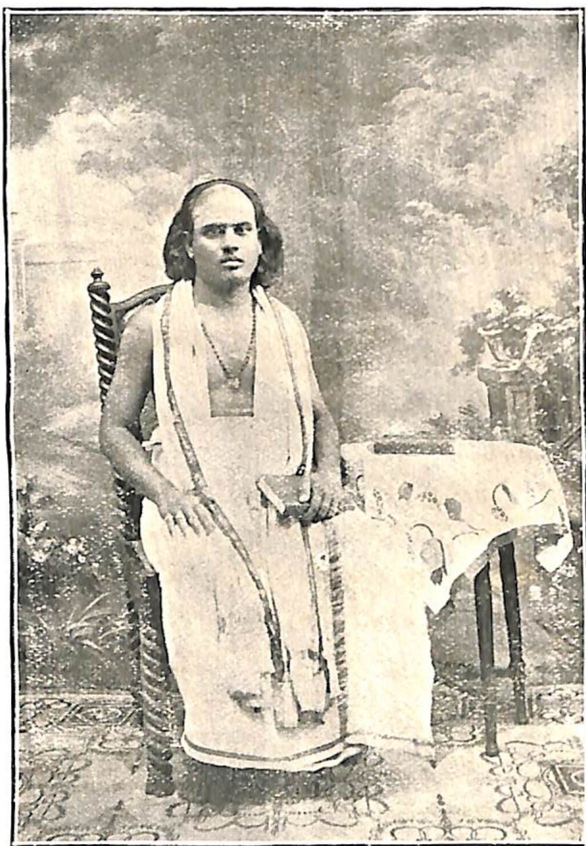

உலகெலாம் உணர்ந்து ஓதற்கரிய பரம்பொருளையே முழு முதற் கடவுளாகக்கொண்டு அக்கடவுளின் திருவருள் நெறியையே உலகெலாம் பரப்பும் நோக்கமுடைய நம் சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜத்தினர் அத்திருவருள் நெறிக் கருவூல மாகிய பன்னிரு திருமுறைகளைச் சுத்த பதிப்பாக வெளி யிடும் உறுதிப்பாடோடு சென்ற நாலாண்டுகளில் நிகழ்ந்த சமய குரவர் திருநாட்களில் தேவாரம், திருவாசகம், திருக் கோவையார், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு என்னும் ஒன்பது திருமுறைகளையும் அக்குரவர்களின் பாத காணிக் கையாகச் சமர்ப்பித்தனர். திருவாசகத்துக்குச் செம்மை யான உரை ஒன்று மில்லையே என்று எண்ணிறந்த அன்பர் கள் சமாஜத்தினரைப் பன்முறை வேண்டிக் கொண்டனர். அக்குறையை நீக்க நமது சமாஜம் சைவ சித்தாந்தப் பேரறி ஞரும் தமிழ்ப் பேராசிரியரும் தாகூர் சட்ட விரிவுரையாளரு மாகிய சைவத் திருவாளர் - கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை, எம். ஏ., எம். எல். அவர்களை வேண்டிக் கொள்ள, அவர்களும் இன்று புத்தக ரூபமாக வெளியிடப்பெறும் இவ்வுரையை எழுதி யுபகரித்தார்கள். இவ்வுரையை அச்சிலியற்றுங் கால் நம் சமாஜத்தின் வேண்டு கோளுக்கிணங்கி சைவத் திருவாளர்கள்—மகிபாலன்பட்டி பண்டித மணி - மு - கதி ரேசச் செட்டியா ரவர்கள், திரிசிராப்பள்ளி ஈபர் கல்லூரித் தலைமைத் தமிழாசிரியர் - ந - மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்

அவர்கள், லால்குடி போர்டு ஹைஸ்கூல் தலைமைத் தமி ழாசிரியர், அ - மு. சரவண முதலியாரவர்கள் ஆகிய மூன்று தமிழ்ப் பேரறிஞர்களும் அச்சுத் தாள்களைத் திருத்திச் செப்பஞ் செய்தும் தங்கள் கருத்துக்களைத் தெரிவித்தும் அரும் பெருந் தொண்டாற்றினர்கள். அத் திருத்தங்களும் கருத்துக்களும் இந்நூலின்கண் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. வழக் கம்போல் திருவாளர் - அ. சோமசுந்தர செட்டியார், எம். ஏ., அவர்கள் அச்சுத்தாள்களைப் பரிசோதித்து உபகரித் தார்கள். இவ்வைந்து பெரியார்களின் கூட்டுறவால் வெளிவந் துள்ள இவ்வுரை தமிழறிஞர்கள் யாவராலும் ஒருங்கே போற்றுந்தகையதே யெனக்கூறல் மிகையாகாது. இப்பெரி யார்கட்கு நம் சமாஜம் செய்யக்கூடிய கைம்மாறு யாதுளது? இவர்கள் எல்லா நலன்களோடும் நீடூழி வாழ்ந்திருந்து மேன் மேலும் சமயத்துறையில் சீரிய தொண்டு புரியுமாறு இறை வன் இன்னருள் பாலிக்கவென வாழ்த்தலே யாமும் சைவ வுலகமும் செயற்பாலதாம். இப்பதிப்பை மிக விரைவாகவும் செம்மையாகவும் அச்சியற்றிய சாது அச்சுக்கூடத்தினருக் கும் எமது நன்றி பெரிதும் உரித்து. தமிழ் நாட்டினர் இந் நூலை வாங்கி ஆதரிக்குமாறு வேண்டுகிறோம்.

150, கோவிந்தப்பநாய்க்கன் தெரு,
சென்னை 10-3-1933
ஆங்கீரசஞூ மாசிவ௳ உஎ௳
மகாமக நன்னாள்

இங்ஙனம் :
ம. பாலசுப்பிரமணியமுதலியார், பி. ஏ., பி. எல்.,
காரியதரிசி,
சைவசித்தாந்த மகா சமாஜம்.

மு. சுப்பிரமணியஞ் செட்டியார்.

உரிமையுரை

திக்கெலாம் புகழுறுந் திருநெல் வேலி
நற்பதிச் சைவ வேளாண் மரபினில்
பொன்வாணி பத்திற் புகழ்பெற் றோங்கிய
முருகப்ப பெயராற்கு முற்றவப் பயனாய்
உருவெடுத் துதித்த உத்தம சீலர்
சுப்பிர மணியஞ் செட்டியா ரென்பார்
தந்தை முயற்சியைத் தகவுற நடாத்தும்
ஆற்றலு மறிவு மடக்கமு முடையார்
முன்னியது முடிக்கும் மூத்த பிள்ளையார்
இன்னுயிர்த் தலைவரென் றெண்ணி வணங்கும்
இயல்பினர் இறைசீர் பரவும் அடியார்பாற்
பேரன் புடையார் மாகே சுரர்க்குநல்
ஆரமு தூட்டும் அளவில் விருப்பினர்
சைவந் தழைக்க வெளியிடும் நூலுக்
குற்றுழி யுறுபொரு ளுதவும் வள்ளல்
நற்றவர்க் கிந்நூல் நயமு ரித்தாமே.

தோற்றுவாய்

திருவாசக ஆசிரியரது வரலாற்றினைப் பற்றித் திருவாசகம் யாது நமக்கு அறிவுறுத்துகின்ற தென்பதைச் சுருக்கமாக ஈண்டு ஆராய்வாம். திருவாசக ஆசிரியர் தமது திருப்பெயரைத் தெளிவாகத் தமது நூலுள் கூறவில்லையாயினும், ஆசிரியரது திருப்பதி திருவாதவூரென்பது 'வாதவூரினில் வந்தினி தருளிப் பாதச் சிலம்பொலி காட்டிய பண்பும்' என்ற அடிகளாற் குறிப்பாயறியக் கிடக்கின்றது.

பண்டாய நான்மறையின் இறுதிச் செய்யுளில் ' மாசின் மணியின் மணிவார்த்தை பேசி'' என்ற குறிப்பால் அடிகளியற்றிய நூல் மணிவார்த்தையாகிய மணிவாசகம் என்று கருத இடமுண்டு. மணிவாசக ஆசிரியர் மணிவாசகனரெனவும் மாணிக்கவாசக ரெனவுங் கூறப்படுத லியல்பே.

அருட்பத்திலே ' திருப்பெருந்துறையில் நிறைமலர்க் குருந்த மேவியசீர் 'என்றமையால் அவர்க்குத் திருப்பெருந்துறையிற் குருந்த மரத்தடியில் இறைவன் அருள் புரிந்தனனென்பது தெளிவு.

இறைவன் அந்தணனுகி ஆண்டு கொண்டருளியதும், குதிரைச் சேவகனுய் மதுரைப் பெருநன்மா நகரில் எழுந்தருளியதும், பாண்டியனுக்குப் பரிமா விற்றதும், நரியைக் குதிரையாக்கிய நன்மையும், அடியவட்காகப் பாங்காய் மண் சுமந்தருளிய பரிசும், நந்தம்பாடி, உத்தரகோசமங்கை, திருப்பூவணம், பூவலம், திருவிடைமருதூர், திழுக்கழுமலம், திருக்கழுக்குன்றம், தில்லை முதலியவிடங்களில் அடிகட்குக் காட்சி கொடுத்ததும், பெருந்துறையில் ஆண்டபோது ' தில்லையுட் கோலமார்தரு பொதுவினில் வருக' என அடிகளைப் பணித்த

தும், உடன்சென்ற அடியவர் ஒன்ற ஒன்ற உடன் கலந்தருளியதும், திருவார் பெருந்துறையிற் கருவார் சோதியிற் கரந்தகள்ளமும் கீர்த்தித் திருவகவலுட் குறிக்கப்பட்டன.

அடிகள் திருப்பெருந்துறையிலருளிய பதிகங்களிற் சில இறைவன் தமக்கு எளிவந்தருள் புரிந்ததை வியப்பனவாகும். அச்சோப்பத்து, சென்னிப்பத்து, அற்புதப்பத்து, அதிசயப்பத்து என்பவைக ளத்தன்மையன. திருவாலவாய்க்குச் சென்று அடிகள் திருப்பெருந்துறைக்கு மீளுங்காலே, திருவுத்தரகோசமங்கையிற் றங்கி நீத்தல் விண்ணப்பம் பாடியிருத்தல் கூடும். அஃதும் திருப்பெருந்துறைக்கு மீண்டு வந்தவுடன் அடிகள் பாடிய சில பதிகங்களும் இறைவன் அடியாரோடு தாம் வீடடைய முடியாமை பற்றி வருந்தி இறைவன் தம்மை உடனே வீடு சேர்க்கவேண்டு மென்ற விருப்பத்துடன் அடிகள் பாடிய பதிகங்களாகும். அவை ஆசைப்பத்து, அடைக்கலப்பத்து, பிரார்த்தனைப்பத்து, புணர்ச்சிப்பத்து, வாழாப்பத்து, அருட்பத்து, திருச்சதகம், செத்திலாப்பத்து முதலியனவாகும். திருப்பெருந்துறையில் தங்கிய காலே சிவாநுபோக முதிர்ச்சி யுற்றுப்பாடிய பதிகங்கள் பண்டாய நான்மறை, திருவார்த்தை, திருவெண்பா, குழைத்தபத்து முதலியனவாகும். பிறர்க்கு வீட்டு நெறியை அறிவுறுத்துவான் பாடிய பதிகங்கள் திருப்பள்ளியெழுச்சி, திருப்பாண்டிப் பதிகம், திருத்தசாங்கம், சிவபுராணம், திருவம்மானை முதலியன. கோயிற் பதிகமென்பதும் திருவம்மானைப் பதிகமென்பதும் திருப்பெருந்துறையிற் பாடப்பட்டனவாகவே தோன்றுகின்றன. அடிகள் திருப்பெருந்துறையை நீங்கித் தில்லைக்குச் செல்லுங்காலே திருவாரூரிற் பாடப்பட்டது திருப்புலம்பல். பின்னர் திருவிடைமருதூரிற் பாடப்பட்டது திருவேசறவு. அது அருளெனக்கிங் கிடை 'மருதே யிடங்கொண்ட' என்றமையாற் காண்க.

பின்னர் அடிகள் திருக்கழுமல மடைந்து பிடித்த பத்துப்பாடியருளினர். திருவண்ணுமலையில் திருவெம்பாவையும், திருக்கழுக்குன்றத்தில் அத்தலப்பதிகமும் பாடிய பின்னர், தில்லை யடைந்து கண்டபத்து குலாப்பத்து முதலியவற்றில் தமது அநுபவத்தை இனி துரைத்த ஆசிரியர், பிறர்க்கு உண்மை யறிவு அளித்தற் பொருட்டு அகவல் மூன்றினையும் குயில்பத்து, கோத்தும்பி, திருப்பூவல்லி, திருத்தோணோக்கம், திருத்தெள்ளேணம், திருப்பொற் சுண்ணம், திருப்பொன்னூசல், திருவுந்தியார், அன்னைப்பத்து முதலியவற்றைப் பாடியருளிய பின், வீடு பேற்று விருப்பால் கோயில் மூத்த திருப்பதிகம், எண்ணப்பதிகம், ஆனந்த மாலை என்பவற்றைப் பாடி, வீட்டிற்கு அடியவரொடு எழுவான் திருப்படை யெழுச்சி, யாத்திரைப்பத்து என்பவற்றை இயற்றி, இறுதியாகச் சிவோபாதியை யொழிக்குந் திருப்படையாட்சியைப் பாடி யிருத்தல்கூடும். அல்லது யாத்திரைப்பத்தை இறுதியாகப் பாடியிருத்தலுங் கூடும். மேற் குறித்த பதிகங்களுட் போந்த கருத்தை ஒரு சிறிது ஆராய்வாம்.

அச்சோப்பதிகத்தில் இறைவன் தம்மை மும்மல மறுத்து ஆட்கொண்டு வெண்ணீறணிவித்துத் தையலார் மையலிலே தாழ்ந்து விடாதபடி ஓங்காரத்துட் பொருளை யருளி உய்யு நெறி காட்டிச் சிவமாக்கித் தன் கழலே சேரும் வண்ணம் பணித்தமை கூறப்பட்டது. இது திருப்பெருந்துறையில் அடிகளை யாட்கொண்டதை வியந்து கூறப்பட்டதாகும். சென்னிப்பத்தினுள் மூவராலு மறியப்படாத திருப்பெருந்துறை நாயகன் தனது சேவடியைத் தமது சென்னியிற் சூட்டித் தமதுள்ளத்தைக் கவர்ந்ததை அடிகள் இயம்பியதோடு, பத்தர்கள் இறைவன் திருவடியை யடைந்து பாசந் தீரப்பெற வேண்டுமென்று குறிப்பித்தார். இறைவன் அடியார்களைத் தலைவியாகக்கொண்டு அவர்கள்

கையில் வளே கொண்டதுங் கூறப்பட்டது காண்க. அதன் ஐந்தாம் பாட்டில் 'வேயதோளுமை பங்கன்' என்றது தேவா ரத்துள் 'வேயுறுதோளிபங்கன்' என்பதை நினேவுறுத்தும்.

அதிசயப்பத்தினுள்ளும் அற்புதப்பத்தினுள்ளும் உலக வாழ்க்கைத் துயரினின்று தம்மை யாண்ட அதிசயத்தை அடிகள் விளக்கினர். உயிருண்ணிப்பத்தினுள் தாம் பெற்ற சிவானந்தத்தை வியந்தனர்.

நீத்தல் விண்ணப்பத்தில் 'மலங்களேந்தாற் சுழல்வன்' என்றமையால் அடிகள் காலத்தில் பஞ்சபாச மென்ற கருத் துப் பயின்றமை தெளியப்படும். உலக வாழ்க்கைப் பேரிடர் களுள் பெண்டிர்மையல் மிக்க வலிமையுடைத்து என்பதும் அடிகள் இறைவனே எசினும் எத்தினும் தன் பிழைக்கே குழைந்து வேசறுதலும் அதனுட் கூறப்பட்டன. ஆசைப் பத்தினுள் உடற்பொறையின் இழிவுந் தாம் உடலிற்பற்றின் றிப் புளியம்பழம் போன்றிருந்தமையும் இறைவன் திருவுருச் சோதியைக் காணவும் பேராயிரமும் பரவித் திரியவும் ஆசைப்பட்டமையும் இறைவன் வந்து வாராவுலகந் தந்தாட் கொள்வான் என்பதும் குறிப்பிக்கப்பட்டன. அடைக்கலப் பத்தினுள் பழுத்த மனத்தடியர் இறைவனுடன் போயின மையும் பெண்டிர் வெகுளி வலேயிலே தாம் அகப்பட்டு வருந் தினமையும் இறைவன் அருளாரமுதத்தை வாரிக்கொண்டு விழுங்குகின்ற காலே விக்கினமையால் தண்ணீர் தந்து இறை வன் உய்யக் கொள்ள வேண்டுமென்பதையும் அடிக ளியம் பினமை காண்க.

பிரார்த்தனேப் பத்தினுள்ளும் அடியாரெல்லாம் அரு ளாரமுதப் பெருங்கடல் புக்கழுந்தத் தாம் இருளாராக்கை பொறுத்து எய்த்து அலந்தமையும்போரா ஒழியாப்பிரிவில்லா மறவா நினேயா அளவிலா மாளா வின்பமாகடல் புகுதற்கு மெய்யன்பு தமக்கு வேண்டுமென்பதும் கூறு முகத்தான்

அடியார்க்குக் கிடைத்த பேரின்பம் தமக்குக் கிடையாமை பற்றிய வருத்தங் குறிப்பித்தார்.

புணர்ச்சிப் பத்தினுள் இறைவனைக் கலந்து இன்புறும் பேற்றி தமக்கு எக்காலத்துக் கிட்டுமோ வென்று ஐயுற்று விரைந்தமை காண்க. வாழாப்பத்தினுள் இறைவன் தம்மை அழைத்துக் கொள்ளாவிட்டால் உலகில் தாம் வாழ்வதில்லை என்று வற்புறுத்தினர்.

அதிசயப் பத்தினுள்ளும் வாசனுமலத்தை யொழிப்ப தாகிய திருநாம அஞ்செழுத்தை நாம் எண்ணுமை குறித் தார். அருட்பத்தினுள் தாம் இறைவனை யாதரித்தழைத்த காலை அவன் அபயந்தராமை குறிப்பித்தார். செத்திலாப் பத்தினுள் வீடடைதற் பொருட்டுத் தாம் தம் முடலை விட்டு விடாமை பற்றிய தமது கலக்கத்தை யறிவித்தனர்.

திருச்சதகத்துள் அடிகள் இறைவன் பால் இடை விடாத பேரன்பு செய்ய உறுதி கொண்டதும், திரு வருளாலே நரகம் புகுந்தாலும் அதனை இகழாத மன நிலை யுற்றதும், வீடு பெறத் தாம் நாடகத்தால் விரைவதும், தாள் நின்று உச்சிவரை உருகாமை பற்றித் தாம் வருந்துவதும், தமக்கு இறைவன் காட்டாதனவெல்லாங் காட்டிக் கேளா தனவெல்லாங் கேட்பித்துப் பிறவாமற் காத்தாட்கொண் டமையால் தாம் யார்க்கும் குடியல்லாத் தன்மை யெய்திய தும், தம் நெஞ்சை அன்பின்மைக்காகக் கடிந்துகொள்வதும், காய வாழ்க்கையைத் தாம் தரிக்க இயலாமையையும், ஆடிப் பாடி அன்புசெய்து அம்பலத்தாடும் பெருமான் கழலடி அடைய விரும்பினதையும் அறிவுறுத்தினமை காண்க. 'பண் டாய நான்மறையுள்,' பெருந்துறைப் பெருமானை வாயாரப் பேசித் தாம் பிறப்பறுத்தமை தெரிவித்தார். திருவெண் பாவினுள் இருவினை நீங்காமையால் உடல் நீங்காதிருந்தும் இறைவன் தமக்கு ஆனந்தமால் ஏற்றியதும் மூவரும் முப்

பத்து மூவருங் காணுத அவன் யாவரும் பெற்றறியா இன்பத்துள் தம்மை வைத்துத் தம்முடைய நெஞ்சையே ஊராகக் கொண்டதும் உரைத்தார். திருவார்த்தையுள் பெருந்துறைப் பெருமான் மண்ணிடை வந்திழிந்து தமக்கு ஆதிப்பிரமம் வெளிப்படுத்திய வகையறிவார் தம்பிரானுவர் என்ருர். குழைத்தபத்தினுள் உடலை நீக்கி வீட்டினை யருள வேண்டுமென்று வேண்டினும் தம் செயலற்று இறைவன் திருவுள்ளக் கருத்தின் வழியே நிற்கும்படி தம்மை யவன் குழைத்து விட்டதாகக் கூறினமை காண்க. திருப்பள்ளியெழுச்சியுள் 'யாவருமறிவரியாய் எமக்கெளியாய்' 'திருப்பெருந்துறையுறை கோயிலுங் காட்டி,' 'அந்தணனுவதுங் காட்டி' என்றமையால் தமக்கு இறைவன் அந்தணனுய் எழுந்தருளியதும் அவன் திருப்பெருந்துறையிற் கோயில் கொண்டமையும் தெரிவித்தமை யறிக. திருப்பாண்டிப் பதிகத்தில் இறைவன் பரிமே லெழுந்தருளி வந்து பாண்டிய மன்னனுக்குப் பிறவியறுத் தருளியதுங் கூறிப் 'பாண்டிப் பிரான் தன்னடியவர்கட்கு மூல பண்டாரம் வழங்குகின்ருன் வந்துமுந்து மினே' என்ருர். இறைவனைப் பாண்டியனுர் தென்னவன் மீனவன் என்ற பெயர்களா லழைப்பது இதனுட் காண்க.

திருத்தசாங்கம் பெருந்துறையிற் பாடப்பட்டதாகவே தோன்றுகிறது. பெருந்துறைக்கோன் திருநாடு தென்பாண்டி நாடென்வும், ஊர், உத்தரகோச மங்கை யெனவும், ஆறு, ஆனந்த மெனவும், மலை, அருள்மலை யெனவும், ஊர்தி, குதிரையெனவும், படை, கழுக்கடையெனவும், பறை, நாதமென வும், தார், தாளியறுகெனவும், கொடி, எற்றுக்கொடி யெனவு மியம்பினர். கீர்த்தித் திருவகவலுள் நீற்றுக் கொடியும் கழுநீர்மாலையும் அவனுக்குரியனவென்று செப்பினும் கொடியும் மாலையு மொழிந்த பிறவெல்லாம் தசாங்கத்துட் கூறிய

வாறே கூறினர். திருவம்மானையும் திருப்பெருந்துறையிற் பாடப்பட்டதாகவே தோன்றுகிறது. அதனுள் இறைவன் நீறணிந்த தோளனுய்த் தமது சிந்தையை உருக்கியதும், சிவம் காட்டிக் கருணைத் தேன் காட்டி, நாட்டார் நகை செய்யத் தம்மை யாட்கொண்டதும், தாம் மேலை வீடெய்துமாறு ஆட்கொண்டதும், மதுரையில் ஈசன் மண் சுமந்து கூலி கொண்டு மன்னனுல் மொத்துண்டு புண் சுமந்ததும், அவன் தண்ணூர் தமிழளிக்குந் தண் பாண்டிநாட்டானு யிருப்பதும், பாண்டிநாட்டைச் சிவலோகமாக்கி வைத்ததும், தாம் ஆனையாய்க் கீடமாய் மானுடராய்த் தேவராய்ப் பிறவாய்ப் பிறந்திறந்தெய்த்ததும் இயம்பினர். தமது முந்தைவினை முழுதுமோயச் சிவபுராண முரைப்பார், தாம் புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் எல்லாப்பிறப்பும் பிறந்திளைத்ததும், தாமுய்யத் தம்முள்ளத்தே இறைவன் ஓங்காரமாய் நின்றதும், தமக்கு நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீள் கழல்கள் காட்டியதும் அறிவுறுத்தினுர். திருவேசறவினுள்ளும் நரிகளை யெல்லாம் குதிரையாக்கியது கூறிய பின் தாம் தவஞ்செய்து சிவாய நம எனப் பெற்றதை யறிவித்தனர். திருப்புலம்பலுள் இறைவன் திருவடி யன்றித் தாம் வேறொன்றும் புகழ்வதில்லை என்றும் இடையருத அன்பு ஒன்றே தாம் வேண்டியதெனவுங் குறிப்பித்தார். பிடித்தபத்தினுள் பிறப்பிறப்பு மயக்கம் துன்பமென்பவற்றின் தொடர்பெல்லா மொழித்த இறைவனைத் தாம் இடைவிடாது சிக்கெனப் பிடித்ததாகக் கூறினுர். திருவெம்பாவையுள் மார்கழி நீராடலை விதந்தனர். திருக்கழுக்குன்றப்பதிகத்தில், உணக்கிலாததோர் வித்து மேல் விளையாமல் தன் வினை யொத்தபின் கணக்கிலாத் திருக்கோலம் இறைவன் தமக்குக் காட்டியதும், ஞாலமேகரியாகத் தாம் இறைவனை நச்சியதும், இறைவன் தமக்குப் பேதமில்லதோர் கற்பளித்ததும் விதந்தனர்.

அடிகள் தில்லையுட் சென்றவுடன் பாடிய பதிகம் கண்டபத்தாக விருத்தல் கூடும். அதனுள் உருத்தெரியாக் காலத்தே உள் புகுந்து உள மன்னிக் கருத்திருத்தி ஊன் புகுந்தமையும், பல்லோருங்காணத் தம் பசுபாச மறுத்தமையும், சாதி குலம் பிறப்பென்னுஞ் சுழிப்பட்டுத் தடுமாறுந் தம்மை யாட்கொண்டமையும், பித்தனிவனெனத் தம்மை யாக்குவித்துப் பேராமே சித்தமென்னுந் திண்கயிற்றாற் றிருப்பாதங் கட்டுவித்தமையும், அளவிலாப் பாவகத்தால் அமுக்குண்டு அறிவின்றி நின்ற நிலையை மாற்றினமையும் அடிகளியம்பினர். குலாப்பத்தினுள் ஓடுங்கோவணமுமே உறவாகச் சிவன் கழலே நாடி நின்ற தமது துறவு நிலையையும், தமது ஆனந்தக் கூத்தினையும், துன்பங் களைந்து துவந் துவங்கள் தூய்மை செய்தமையும், செம்மை மனத்தால் திருப்பணிகள் செய்யுந் தமக்கு இம்மைப் பயனைத் தில்லையின் கண்ணே ஒழித்து வீடருள் வானென்பதையுங் குறிப்பித்தார். திருவண்டப் பகுதியுள் தேவருமறியாச் சிவபெருமான் புவனியிற் சேவடி தீண்டித் தம்மை யாட்கொண்டருளினமையும், பிச்சேற்றினமையும், தமது அவயவத்தைக் கோல்தேன் கொண்டு செய்தமையும், சொல்ல முடியாத ஆனந்த அமுதத்தை மயிர்க்கால் தோறும் எலும்புத் துளை தோறும் தேக்கிடச் செய்தமையும், உள்ளத்தை இன்ப ஊற்றுக்கினமையும், அடியார்களை யெல்லாம் அருட்பெருந் தீயின் வழாமை யொடுக்கினமையுங் குறிப்பித்தமை காண்க. போற்றித் திருவகவலுள் 'கடையேனடிமை கண்டாய் போற்றி' 'என்னையுமொருவனுக்கி யிருங்கழல் சென்னியில் வைத்த சேவக போற்றி' 'பரகதி பாண்டியர்க்கருளினை போற்றி' 'பிழைப்புவாய்ப் பொன்றறியா நாயேன் குழைத்த சொன் மாலை கொண்டருள் போற்றி' என்பன அடிகள் சரித்திரச் சார்பானவை. திருப்பொற் சுண்ணத்தில் அடியார்கட்கு

அறிவுரையாக 'வம்மின்கள் வந்துடன் பாடுமின்கள் கூவு மின் தொண்டர் புறம் நிலாமே, குனிமின் தொழுமின் 'நறு முறு தேவர் கணங்களெல்லாம் நம்மிற்பின் பல்லது எடுக்க வொட்டோ மென்றமை காண்க. திருக்கோத்தும்பியுள் 'நானுமொன்னுள்ள மார் ஞானங்களா ரென்னை யாரறிவார் வானோர் பிரான் என்னை யாண்டிலனேல்' 'எப்போதும் ஆனந்தத் தேன் சொரியுங் குறிப்புடையான்,' 'கண்ணப்ப னொப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின் என்னப்பனென்னையு மாட்கொண்டருளி' 'நாயேனைத் தன்னடிகள் பாடுவித்த நாய கனை,' 'வள்ளல் வரவர வந்தொழிந்தான் என் மனத்தே' என்ற அடிகள், அடிகளின் அனுபவத்தை விளக்குவன. அவ் வாறே திருத்தெள்ளேணத்துள் 'உரு நாமறிய வோரந்தண னுயாண்டு கொண்டான்' 'திருவார் பெருந்துறை மேய பிரானென் பிறவிக் கருவேரறுத்த பின் யாவரையுங் கண்ட தில்லை.'

'அரிக்கும் பிரமற்கு மல்லாத தேவர் கட்குந்
தெரிக்கும் படித்தன்றி நின்றசிவம் வந்துநம்மை
யுருக்கும் பணிகொள்ளு மென்பதுகேட் டுலகமெல்லாஞ் சிரிக்கும்'

'ஆவாஅரிஅயன் இந்திரன் வானோர்க்கரிய சிவன்
வாவாவென் றென்னையும் பூதலத்தே வலித்தாண்டு கொண்டான்'

'கறங்கோலை போல்வதோர் காயப்பிறப்போ டிறப்பென்னும்
அறம்பாவ மென்றிரண் டச்சந் தவிர்த்தென்னை ஆண்டு கொண் [டான்'

'அடியேனை யாண்டு கொண்டு
பத்திக்கடலுட் பதித்த பரஞ்சோதி'

'உவலைச் சமயங்கள் ஒவ்வாத சாத்திரமாம்
சவலைக் கடலுளனாய்க் கிடந்துதடுமாறுங்
கவலைக் கெடுத்துக் கழலிணை கடந்தருளுஞ்
செயலைப் பரவிநாந் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ'

'ஊன்கெட் டுயிர் கெட் டுணர்வு கெட்டென்உள்ள மும்போய்
நான்கெட்ட வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ'

என்னும் அடிகள், இறைவன் அடிகளை நேரில் ஆட்கொண்டருளியதற்கு அகச் சான்றுகளாகும். திருப்பூவல்லியுள் 'இணையார் திருவடி என் தலைமேல் வைத்தலுமே துணையான சுற்றங்க ளத்தனையுந் துறந்தொழிந்தேன்' என்ற அடிகள், அடிகளது துறவு நிலையைக் குறிப்பன. திருத்தோணோக்கத்துள்,

'புத்தன் முதலாய புல்லறிவிற் பல்சமயந்
தத்தம் மதங்களிற் றட்டுளுப்புப் பட்டுநிற்கச்
சித்தஞ் சிவமாக்கிச் செய்தன வேதவமாக்கும்
அத்தன் கருணையினுற் ரோணோக்க மாடாமோ'

'ஊழிமுதற் சிந்தாத நன்மணி வந்தென்பிறவித்
தாழைப் பறித்தவா தோணோக்க மாடாமோ'

என்னுந் திருப்பாட்டுகள் அடிகளது அநுபவத்தை விளக்குவன. திருப்பொன்னூசலுள் 'நாண் மலர்த்தாள் நாயடியேற்கு ஊராகத் தந்தருளும்; தந்நீறெனக் கருளித் தன் கருணை வெள்ளத்து மன்னூற மன்னும்' 'ஞாலமிகப் பரிமேற்கொண்டு நமையாண்டான்' என்பனவும் அன்னைப் பத்தினுள் 'உள்நின் றுருக்கி யுலப்பிலா ஆனந்தக் கண்ணீர் தருவரால், பாண்டி நன்னுடர் பரந்தெழு சிந்தையை ஆண்டன்பு செய்வரால், என்னுமடிகளும் அத்தன்மையனவே.

ஆனந்தமாலை யுள்ளும் கோயில் மூத்த திருப்பதிகத்துள்ளும் எண்ணப் பதிகத்துள்ளும் தில்லையுட் காத்திருந்தும் வீடுவிரைவில் இறைவன் அருளவில்லையே என்று அடிகள் வருந்திய குறிப்புக்கள் காணப்படும்.

"கன்னேரனைய மனக்கடையாய்க் கழிப்புண் டவலக்கடல் வீழ்ந்த
வென்னேரனை யேனினியுன்னைக் கூடும்வண்ணமி யம்பாயே"

"கோலங்காட்டி யாண்டானைக் கொடியே னென்றோ கூடுவதே"

"தேவே தில்லைநடமாடீ திகைத்தே னினித்தான் தேற்றாயே"

"முகந்தான் றாராவிடின் முடிவேன்
பொன்னம்பலத் தெம்முழுமுதலே"

"அரைசே பொன்னம்பலத்தாடு மமுதே யென் றுன் னருள்நோக்கி
இரைதேர் கொக்கொத்திரவு பகலே சுற்றிருந்தேவே சற்றேன்"

"இரங்கு நமக்கம்பலக் கூத்தனென் றென்றே மாந்திருப்பேனை
அருங்கற்பனை கற்பித்தாண்டா யாள்வாரிலி மாடாவேனோ"

"பல்காலுன்னைப் பாவித்துப் பரவிப் பொன்னம்பல மென்றே
ஒல்கா நிற்குமுயிர்க் கிரங்கி யருளாயென்னை யுடையானே"

"பெரியோ னொருவன் கண்டுகொ ளென் றுன் பெய்கழலடிகாட்டிப்
பிரியே னென்றென் றருளியவருளும் பொய்யோ வெங்கள்பெரு
[மானே"

'பத்திலனேனும் பணிந்திலனேனும் உன்னுயர்ந்த பைங்கழல்காணப்
பித்திலனேனும் பிதற்றிலனேனும் பிறப்பறுப்பா யெம்பெருமானே
முத்தனையானே மணியனையானே முதல்வனே முறையோவென்
றெத்தனையானும் யான்தொடர்ந்துன்னை யினிப்பிரிந்தாற் றேனே'

திருப்படை யாட்சியுள் 'எண்ணிலியாகிய சித்திகள் வந்தெனை எய்துவதாகாது, எல்லையிலாதவை எண்குணமானவை எய்திடுமாகாது' என்றமையால் வீடுபெறுதற்கு முன்னே அடிகள் அவைகளையுடையராயினா ரென்பது ஊகிக்கப்படும். திருப்படை யாட்சியுள் இறைவனோடு உயிர் இரண்டறக் கலந்து பேரின்பம் நுகருங்கால் பிற நினைவுகளைத்து மின்மையை இனிதுரைத்தனர். திருப்படை யெழுச்சியால் தொண்டர் பத்தர் சித்தர் யோகிகள் யாவர்க்கும் அடிகள் தலைவராந் தன்மை யறியக்கிடந்தது. ஞானத்தின் ஞானத்தினைத் தலைப்பட்டு அநுபவாதீதமுற்ற அடிகள் யாத்திரைப் பத்தினுள் அடியார் யாவரையும் தாம் பெற்ற பேரின்ப

நிலைக்கு விரைந்து வருமாறு அறிவுரை பகர்ந்தருளிய அருட்டிறங் காணப்படும். அது பின் வரும் அடிகளா லறியப்படும்.

"போவோங் காலம்வந்தது காண்பொய்விட்டு டையான் கழல்புகவே"

"புரள்வார் தொழுவார் புகழ்வாராயின் றேவந் தாளாகாதீர்
மருள்வீர் பின்னை மதிப்பாரார் மதியுட் கலங்கி மயங்குவீர்
தெருள் வீராகி விதுசெய்மின்"

"விடுமின் வெகுளி வேட்கைநோய் மிகவோர் காலமினியில்லை [படுமி
யுடையான டிக்கீழ்ப் பெருஞ் சாத்தோடுடன் போவதற்கே யொருப்
னடைவோ நாம்போய்ச் சிவபுரத்து ளணியார்கத வதடையாமே
புடை பட்டுருகிப் போற்றுவோம் புயங்கனாழ்வான் புகழ்களையே"

"நிற்பார் நிற்க நில்லா வுலகினில் லோமினி நாஞ் செல்வோமே
பொற்பா லொப்பாந் திருமேனிப் புயங்கனாள் வான் பொன்னடிக்கே
நிற்பீ ரெல்லாந் தாழாதே நிற்கும்பரிசே யொருப் படுமின்
பிற்பால் நின்று பேழ்கணித்தாற் பெறுதற் கரியன் பெம்மானே."

திருவாசகப் பொது ஆராய்ச்சியும் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் காலத்தைப்பற்றிய குறிப்பும் 'மாணிக்க வாசக சுவாமிகள் வரலாறும் நூலாராய்ச்சியும்' என்ற நூலிற் கண்டு கொள்க.

பதிக வகராதி

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

திருவாசகம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

சிவபுராணம்

(சிவனது அநாதி முறைமையான பழமை)

கலிவெண்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

நமச்சிவாய வாழ்க நாதன் தாள் வாழ்க
இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள்வாழ்க

---

(1) திருவாசகம் என்ற சொற்றொடர், அழகிய மொழியென்று பொருள்படும். அதாவது, வீடு விரும்புவாரது உள்ளத்தைக் கவரும் பேரழகுடைய அருட்பாடல்களாலாகிய நூல் என்பதாம். அழகு= கண்டாரால் விரும்பப்படுந் தன்மை.

(2) திருவாசகம்=வீடளிக்கும் அருண்மொழி நூல். திரு=வீடு.

சிவபுராணம்=சிவனைப்பற்றிய பழைய வரலாறு. அதாவது, மன்னுயிர்களை உய்வித்தற் பொருட்டுச் சிவபெருமான் அளவில்லாத காலமாக இயற்றி வரும் பழமையான திருவருட்செயல் முறையைக் கூறும் பகுதி என்பதாம்.

உரை:—(தலைவனது பெருமையை யுணர்த்தும் நாமமாகிய) நமச்சிவாய வென்னுந் திருவைந் தெழுத்தானது என்றும் நிலை பெறுக. தலைவனது திருவருட் சத்தியானது என்றும் விளங்குக. கண்ணைமூடி விழிக்கும் நேரமளவுங்கூட அடியேனுடைய உள்ளத்தை

கோகழி யாண்ட குருமணிதன் தாள்வாழ்க
ஆகம மாகிநின் றண்ணிப்பான் தாள்வாழ்க
ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடிவாழ்க

விட்டு அகலாதவனுடைய திருவடிகள் வாழ்வனவாக. திருவாவடுதுறை அல்லது திருப்பெருந் துறையில் எழுந்தருளி (அடியார்க்கு மெய் யுணர்த்தி) ஆட்கொண்டருளிய தலைமையருட் பேராசிரியராகிய முதல் வனின் திருவடிகள் என்றும் விளங்குக. வீட்டுநூல் கூறும் தனிப் பொருளாய் நின்று இனிமை தருவானுடைய திருவடிகள் (உள்ளத் தில்) என்றும் நிலைபெறுக. (தன்னிலையில்) ஒருவனும், (அன்பர் நினைக்கும்) பல வடிவமுடையவனும் (உலகுயிரெங்குந்) தங்குவா னுடைய திருவடிகள் என்றும் பொலிவு பெறுக.

குறிப்பு :—“நமச்சிவாய” என்னுஞ் சொற்றொடர் வடமொழி யில் “வணக்கம் சிவனுக்கு” என்று பொருள்படும். நமஸ்=வணக்கம். சிவாய=சிவனுக்கு, சித்தாந்த நூல் முறைப்படி, “நமசிவாய” என் பதற்கு எழுத்துப் பொருள் கொள்ளுமிடத்து, நகரம், உயிர்கள் உல கியலிற் செல்லுதற்குத் துணை புரிந்து நிற்குங் கடவுளது மறைப்புச் சத்தியைக் குறிக்கும். மகரம், மலமாகிய உலகபாசத்தைக் குறிக் கும். சிகரம், சிவமாகிய கடவுளைக் குறிக்கும். வகரம், வீடடை தற்குத் துணைபுரியும் அருட்சத்தியைக் குறிக்கும். யகரம், உயிரைக் குறிக்கும். ஆணவத்துட் கிடக்கும் உயிரினைப் பிறவிக் கட்டினுட் படுத்தி, உலகியலிற் செலுத்தியும், ஆணவம் நீங்குதற்குரிய பக்குவம் வந்தபோது, கட்டுக்களை யொழித்து அருட்சத்தி வாயிலாகத் தன்பால் வீடு பெறுவித்தும், உயிருக்கு நன்மை புரியுங் கடவுளின் பெருந் தன்மையைத் திருவைந்தெழுத்து விளக்குதலால், “நாதன் நாமம் நமச்சிவாய” வெனப்பட்டது. நாதனை அவன் நாமத்தால் வழுத்திய பின், நாதனது சத்திக்கு வாழ்த்துக் கூறப்பட்டது. “நமசிவாய” என்பதைப் பரிய ஐந்தெழுத்து (தூலபஞ்சாக்கரம்) எனவும், “சிவாய நம” என்பதை நுண்ணிய ஐந்தெழுத்து (சூக்கும பஞ்சாக்கரம்) எனவுங் கூறுப. கட்டுநிலையை நமசிவாய வென்பதும், வீட்டு நிலை யைச் சிவாயநம என்பதுங் குறிக்கும். நாதன், என்பதற்கு நாதத் தவ முதல்வனென்று பொருள் கொள்ளுவதுமுண்டு. தாள் = அரு

வேகங் கெடுத்தாண்ட வேந்த னடிவெல்க
பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன்றன் பெய்கழல்கள் வெல்க
புறத்தார்க்குச் சேயோன்றன் பூங்கழல்கள் வெல்க
கரங்குவிவா ருண்மகிழுங் கோன்கழல்கள் வெல்க
சிரங்குவிவா ரோங்குவிக்குஞ் சீரோன் கழல்வெல்க

ளாற்றல், இமைத்தல்=இயற்கையாகக் கண் மூடி விழித்தல். இமைப் பொழுது, மிகச் சிறியகால அளவைக் குறிக்கும். கோகழி=பசுத்தன்மை கழிதல். இப்பொருளில் அது திருவாவடு துறையைக் குறிக்கும். கோ=பெரிய. கழி=துறை. இப்பொருளில் அது திருப்பெருந் துறையைக் குறிக்கும். அடிகள் காலத்திற்கு முன்னமே, நவகோடி சித்த புரமென்னுந் திருவாவடு துறையிலே, இறைவன் பலர்க்கு அருள் புரிந்திருத்தல் கூடும். கோகழி, இத்திருப்பதிக்கே பெரு வழக்கான பெயர். திருப்பெருந்துறை யென்ற பொருள், அடிகள் வரலாற்றிற்கு மிகவும் பொருத்தமானது. மணி=மாணிக்கம். அது இரத்தினங்களுட் சிறந்ததாதல் பற்றித் தலைமையையுங் குறிக்கும். ஆகமம்=ஆகமப் பொருள். ஆகமம், வீட்டு நூலாதலின் கடவுள், ஆகமப் பொருளாயினமை கூறினர். "அண்ணிப்பான்" என்பதற்கு அணுகி நிற்பானென்று பொருள் கொள்வாருமுளர். இறைவன், "இறு" என்பதனடியாகப் பிறந்தது. இறு=தங்கு.

உரை (௬-௧௦) :—(உய்தி கூடுதற்கு அருட்குரவனை நாடியலைந்த மனத்தின்) விரைவைத் தொலைத்துத் (திருவருள் தந்து) ஆட்கொண்ட மன்னனது திருவடிகள் மேம்படுக. பிறவியை வேரறுக்கவல்ல தலைக் கோலப் பெருமானுடைய வீரச் சிலம்பு நிறைந்த திருவடிகள் சிறந்து விளங்குக. (அன்பிற்குப்) புறமாயுள்ளவர்கள் (அணுக வொண்ணாத) தூரத்திலுள்ளவனுடைய அழகிய மெல்லடிகள் வெற்றியுடன் திகழ்க. கை கூப்பித் தொழுவார் தமது நெஞ்சத்தில் (நினைந்து நினைந்து களிப்படைதற் கேதுவாகிய அரசனுடைய திருவடிகள் (நிலை பெற்றுச்) சிறக்க; தலை குவித்து வணங்குவாரை மேன்மை யடைவிக்கும் புகழுடையானது திருவடிகள் வென்றியுடன் மிளிர்க.

குறிப்பு (௬-௧௦) :—வேகம்=விரைவு. பிஞ்ஞகம்=தலைக்கோலம் பிஞ்ஞகம்=பின்னகம்=பின் + நகம் (தலையின்) பிற்பகுதியில் விளங்

ஈச னடிபோற்றி எந்தையடி போற்றி
தேச னடிபோற்றி சிவன்சே வடிபோற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமல னடிபோற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கு மன்ன னடிபோற்றி
கடு சீரார் பெருந்துறைநந் தேவ னடிபோற்றி
ஆராத வின்பம் அருளுமலை போற்றி

கும் அணி. இறைவனுக்குப் பிறை அவ்வணியாகுமென்ப. "பெய்கழல்" என்பதில், "பெய்" மிகுதியாகச் சாத்தப்படுதலைக் குறிக்கும். இறைவனது ஒப்பற்ற வெற்றிச்செயல்களைக்கண்ட விண்ணவரும் வீர அன்பர்களும் அவன் திருவடிக்கண் கழல்களைச் சாத்தினமை குறிப்பித்தவாறும். கழல், திருவடிக்கு ஆகுபெயர். உள்=உள்ளம். கரங்குவித்தல் பெரும்பாலும் நெஞ்சிற்கு நேரே புறத்து நிகழ்தலின், அது அகமகிழ்வின் விளைவாயிற்று. சிரம், உயர்ந்த உறுப்பாகலின், ஓங்குவித்தல், சிரங்குவிதலின் பயனாகக் கூறப்பட்டது.

உரை (கக-கசு) :—ஆண்டவனுடைய திருவடிகள் (நம்மைக்) காப்பனவாக; நமது அப்பனுடைய திருவடிகள் காக்க; ஒளி மேனியனுடைய திருவடிகள் காக்க; மங்கலப் பொருளாகிய சிவபெருமானுடைய செவ்விய பாதங்கள் காப்பனவாக; அன்பிலே விளங்கி நின்ற மாசிலாதவன் திருவடிகள் காக்க; வஞ்சப் பிறவியை வேரறுக்கும் வேந்தன் திருவடிகள் காக்க; அழகு நிரம்பிய திருப்பெருந் துறையில் வீற்றிருந்த நமது இன்பன்றிருவடிகள் (நம்மைக்) காக்க; தெவிட்டாத இனிமையை (ஆருக) நல்கும் மலைபோலும் பெருமான் (நம்மைக்) காக்க.

குறிப்பு (கக-கசு) :—ஈசன், ஆளுதல் என்று பொருள்படும் வினையடியாய்ப் பிறந்தது. தேசு=ஒளி. நிமலன்=மலமில்லாதவன். மாயம்=வஞ்சனை, நிலையாமை. எடுத்த, பிறவி நிலையாமையானும், வரும் பிறவி யாதென்றறியப் படாமையானும் "மாயப்பிறப்பு" என்றார். தேவன்=தே+அன்=இனிமையன், தேவன் என்னுஞ் சொல் வடமொழியிலே ஒளியுருவினன் என்று பொருள்படு மென்க. ஆராத=உண்டு நிரம்பாத, 'மலை' என்றமையால், உரையுள், இன்பம், ஆறெனப்பட்டது.

சிவன்அவன்என் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
அவன் அருளாலே அவன்தாள் வணங்கிச்
சிந்தை மகிழச் சிவபுரா ணந்தன்னை
முந்தை வினைமுழுதும் ஓய வுரைப்பனியான்
கண்ணுதலான் தன்கருணைக் கண்காட்ட வந்தெய்தி
எண்ணுதற் கெட்டா எழிலார் கழல்இறைஞ்சி

உரைநடை (கஎ-உஉ) :—உக, உஉ-வது அடிகளை கஎ, கஅ-வது அடிகளின் பின் சேர்த்துக்கொள்க. சிந்தை மகிழ, முந்தை வினை முழுதும் ஓய, யான் சிவபுராணந்தன்னை உரைப்பன்.

உரை (கஎ-உஉ) :—சிவபெருமானாகிய முழுமுதற் கடவுள் எனது நினைவின் கண் நிலைபெற்றிருந்த காரணத்தால், (என் செயலற்று) அவனது திருவருட்டுணை கொண்டு அவனது திருவடிகளைத் தொழுது (இயற்றிய நற்றவத்தின் பயனாக), நெற்றிக்கண் முதல்வன் ஆசிரியனாக எழுந்தருளி வந்து தனது அருட்பார்வை நல்கவே (சிவஞானம்)பெற்று, மனத்தாற் கிட்டவொண்ணாத (மாறிலா) அழகு நிறைந்த அவனது திருவடிகளைப் பணிந்து, எனது நெஞ்சம் மகிழ்ச்சியடையவும், முற்பிறவியிற் செய்த எனது ஊழ்வினை முற்றிலும் ஒழிந்து போகவும், சிவனது பழமையான அருட்செயல் முறையினை யான் சொல்லுவேன்.

குறிப்பு (கஎ-உஉ) :—"சிவனவன்" என்பதில் "அவன்" என்பது பல்சமயத்தாரும் பொதுவாகக் குறிக்கும் முழுமுதற்கடவுள் என்று பொருள்படுவதாகும். திருவருள் பெற்ற காலையும், எடுத்த உடம்பு கொண்டு நுகர்தற்குரிய முன்வினைப்பயன் எஞ்சி நிற்றலின், "முந்தை வினை முழுதும் ஓய" என்றார். சிவஞானம் பெற்ற பெரியோர்க்கு அறிவு புறத்தே சென்ற காலை, இறை புகழ்பாடுதல் எண்ணத்திற்கின்பம் பயத்தலின், "சிந்தை மகிழ" என்றார். இறைவனது ஞானத்தைப் பெறுதற்கு முன்னேயே, சரியை, கிரியை யோகமென்னும் நற்றவ வழியில் நிற்றற்கு அவன் திருவருள் வேண்டப்படுமாதலின் "அவனருளாலே அவன்றாள் வணங்கி" என்றார். ஞானம் பெற்றபின் ஆற்றப்படும் சுட்டிறந்த வணக்கம் "எண்ணுதற்கெட்டா" என்பதாலுணர்த்தப்பட்டது.

விண்ணிறைந்து(ம்)மண்ணிறைந்து ம்) மிக்காய் விளங்கொ
எண் இறந்து எல்லை யிலாதானே நின்பெருஞ்சீர் [ளியாய்
உரு பொல்லா வினையேன் புகழுமா றொன்றறியேன்
புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்

உரை (உங-உரு):—(மேலுள்ள) வானுல (கெங்கும்) நிறைந்தும், (கீழுள்ள) மண்ணுல (கெங்கும்) நிறைந்தும், அவற்றிற் கப்பாலுமாய் விளங்குவானே, (எங்கும்) திகழ்கின்ற ஒளிமேனியனே, கணிக்கப்படுஞ் சுட்டுப்பொருளனைத்தையுங் கடந்துநிற்கும் அளவிலாத்தன்மையனே, நினது (ஒப்புயர்வற்ற) பெரிய புகழினை (அறிவு விளக்கத்தைத் தடை செய்யுந்) தீயவினையுடையேன் எடுத்தோதும் வகை யாதுந் தெரியாதேன்.

குறிப்பு (உங-உரு):—"நிறைந்து" என்பது இறைவனது பூரணமான அறிவுஞ் செயலும் விளங்குவதைக் குறிக்கும். அது, காற்று, வான் முதலிய சடப்பொருளின் வியாபகம் போன்ற விரிவினைக் குறியாது. இறைவனது வியாபகத்தின் ஒரு பகுதியுள் உலகெலாம் அடங்குதலின் "மிக்காய்" என்றார். "தேசமார் ஒளிகளெல்லாம் சிவனுருத் தேசது" என்ற கருத்துப்பற்றி, "விளங்கொளியாய்" என்றார். தத்துவம், புவன முதலியன எல்லாம் நூல்களாற் கணிக்கப்படுவன. அவற்றைக்கடந்த இறைநிலை, "எண்ணிறந்து" என்பதாற்குறிக்கப்பட்டது. "வினையினீங்கி விளங்கிய அறிவின்" என்றமையால் வினை, அறிவு விளக்கத்திற்குத் தடையென உரையுட் கூறப்பட்டது. உயிர் இயற்கையாகவே சிறு தொழில் உடையது. தன் சிறு செயல்கொண்டு இறைவன் பெருஞ் செயலை யளக்கவல்ல தன்றென்பார், "பொல்லா வினையேன்" என்றார்.

உரை நடை (உசு-ங௧):—எம்பெருமான் (பல்) கல்லாய்ப் புல்லாகிப் பூடாய் மரமாகிச் செல்லாஅநின்ற இத்தாவரத்துள், புழுவாய்ப் பாம்பாய்ப் பறவையாய்ப் பல்விருகமாகி மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய் வல்அசுரர் ஆகி முனிவராய்த் தேவராய்ச் செல்லாஅநின்ற இச் சங்கமத்துள் எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன்.

வல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லாஅ நின்றவித் தாவர சங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன் எம்பெருமான்
மெய்யேயுன் பொன்னடிகள் கண்டுஇன்று வீடுற்றேன்
உய்யஎன் னுள்ளத்துள் ஓங்கார மாய்நின்ற
மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
ஐயா வெனஓங்கி ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே

உரை (௨௬-௩௧) :—(உலகத் தோற்றத்தில்) கற்பாறை யணுக்களின் அடங்கிக் கிடந்து, (பின்) புல்லாகியும் அடர்ந்த புற்செடிகளாகியும், மரங்களாகியும் (படைக்கப்பட்டு) நிகழ்கின்ற (பல்கோடி) நிலையியற் பொருள்களுள்ளும், புழு, பாம்பு முதலிய ஊர் வனவாகியும், பறப்பன வாகியும், விலங்குகளாகியும், மக்களாயும், பேயினங்களாயும், பூதகணங்களாயும், வலிய அசுரராயும், முனிவராயும், விண்ணவராயும், (படைக்கப்பட்டு) இயங்குகின்ற பல்கோடி பிராணிகளுள்ளும், (அடங்கிய) எல்லா வகையான பிறப்பினும் உடலெடுத்திறந்துழன்று அலுத்தேன்.

குறிப்பு (௨௬-௩௧) :—உயிர்த்தோற்ற நூலார் முறைப்படி பிறவிகளைத் தொகுத்துப் பொருள் கூறப்பட்டது. விருகம் = மிருகம் = விலங்கு. "பல்" என்ற அடையை எங்குங் கூட்டலாம்.

உரைநடை (௩௨-௩௫) :—முதலடியை இறுதியடியாக்கொள்க.

உரை (௩௨-௩௫) :—(ஆணவ விருளிற் கிடந்தயான்) உடம்பெடுத்துழன்று, பக்குவம் வந்த காலை உன் திருவடியைக் கூடிப் பிழைக்கும் வண்ணம், எனது நெஞ்சத்துள், (ஐந்தொழிற்குங் காரணமான) ஓம் என்ற முது மொழிவடிவாய் நின்ற உண்மையனே ; கட்டிலாதவனே, (அறவுருவாகிய) காளைமேலெழுந்தருள்பவனே, அறிவு நூல்கள் (நின்னுடைய பேரளவினைக் காணமாட்டாது) ஐயனே என்றலற, (அவற்றின் எல்லையைக் கடந்து) உயர்ந்தும் தாழ்ந்தும் விரிந்தும் (விளங்குகின்ற பெருமையனாய் அவற்றாற் காண வொண்ணாத) நுட்பப் பொருளாய் எவற்றினுங் கலந்துள்ளவனே, (பிறவியில் உழலாது) நிலைப்பாயிருத்தற் கேது வாய உனது அழகிய திருப்பாதங்களை இப்போது காணப்பெற்றுப் பாசநீக்கம் அடைந்தேன்.

வெய்யாய் தணியாய் இயமான னும்விமலா
பொய்யா யினவெல்லாம் போயகல வந்தருளி
மெய்ஞ்ஞான மாகி மிளிர்கின்ற மெய்ச்சுடரே
எஞ்ஞானம் இல்லாதேன் இன்பப் பெருமானே
அஞ்ஞானம் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே

குறிப்பு (௩௨-௩௫):—உயிர்கள் உய்யுமாறு இறைவன் ஐந்தொழி லியற்று மிடத்து, உயிர்க்குயிராய் நின்று ஓங்காரத்தின் பிரிவாகிய அகரம், உகரம், மகரம், விந்து, நாதமென்பவற்றின் வாயிலாகக் கருவி களை யியக்குவதாலும், ஓங்காரம், இறைவனது சிறந்த மந்திரவடிவமாத லாலும், "உய்ய என் உள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நின்ற" என்றார். இறை வன் ஐந்தொழிலியற்றினுலும், தனது மெய்யியல்பில் மாற்றமிலாஞக லின், "மெய்யா" என்றார். அங்ஙனமிருத்தற்குக் காரணம் இயல் பாகவே கட்டிலாமையாகலின், 'விமலா' என்றார். வி = இன்மை. மலம் = கட்டு. இறைவன் நடு நிலையன் என்பார், "விடைப்பாகா" என்றார். அவன் பெரியதிற் பெரிய தாய்ச் சிறியதிற் சிறியதாய், எங் கும் கலந்து நிற்கு முறை, நூலுணர்வானறியப் படாமையின், "வேதங் கள் ஐயா என" என்றார். "மெய்யேயுன்" என்பதில், மெய் = நிலைப்பு, ஏய் = பொருந்து ; பொன், மாற்றமிலா ஒளி நயமுடையது வீடு = (பாசத்தினின்று) விடுபடுதல்.

உரை (௩௬-௪௦) :—வெப்ப முடையவனே, குளிர்ச்சியுடைய வனே, (அத்துவிதக்கலப்பால்) உயிராய் விளங்கு மாசிலாதவனே. (யான் பற்றிய) நன்மையிலாதனவும் நிலையா தனவுமாகியவைகளெல் லாம் என்னைவிட்டு நீங்கி யொழியுமாறு குருவாய்வந்து அருள் புரிந்து மெய்யறிவாய் விளங்குகின்ற உண்மை யொளியே, எவ்வகையான அறி வும் விளங்கப் பெறுதேனுக்குப் (பேரறிவின் பயனுய்) பேரின்பம் ஈந் தருளும் பெருந்தன்மையனே, (பொய்யை மெய்யென வுணருந்) திரி புணர்ச்சியை நீங்கச் செய்யுந் தூய அறிவானவனே.

குறிப்பு (௩௬-௪௦):—"வெய்யாய்" என்றது ஞாயிறுபோல ஆண் தன்மை யுடையனுதல் குறித்தற்கு ; "தண்ணியாய்" என்றது திங்கள்

ஆக்கம் அளவுஇறுதி யில்லாய் அனைத்துலகும்
ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள்தருவாய்
போக்குவாய் என்னைப் புகுவிப்பாய் நின்தொழும்பின்

போலப்பெண் தன்மையுடையனுதல் குறித்தற்கு. இயமானன் = உயிர். இது வடமொழியில், வேள்வியியற்றுவானுக்குச் சிறப்புப் பெயராய் உயிர்க்குப் பொதுப் பெயராய் வழங்குவது. உயிர்க்குயிராய்க் கலந்து, உயிர்களை ஆணுகவும் பெண்ணுகவும் பிறப்பித்தற்குரிய சிவமுஞ் சத்தியுமாய இறைநிலை குறிக்கப்பட்டது. அங்ஙனம் உயிரொடு கலந்து நின்றும், தனது தூய இயல்பு மாறுதவனென்பார், "விமலா" என்றூர். பொய் - தீயவற்றையும், நிலையாதவற்றையும் குறிக்கும். பாச நீக்கத்தில் விளங்கும் மெய்யறிவு பதி ஞானமெனப்படும். இறைவன் கதிரவன்போலவும், மெய்ஞ்ஞானம் கதிர்போலவுமிருத்தலின், "மெய்ஞ்ஞானமாகி" என்றூர். எவ்வகையறிவு மில்லா நிலை, ஆணவத்தோடு கிடந்த உயிரின் தனிநிலை. அஞ்ஞானமென்பது, நல்லறிவுக்கு மாறுய புல்லறிவு. நல்லறிவு என்பதில் "நல்" என்பது "பெரும் பயன்தரும்" என்ற பொருளுடைத்தென்றலும் ஒன்று. "நற்றூள்" என்பதிற்போல.

உரைநடை (சக-சரு) :—அழிப்பாய், என்னைப் போக்குவாய், நின்தொழும்பிற் புகுவிப்பாய் அருள் தருவாய்.

உரை (சக-சரு) :—படைக்கப்படுதல், ஒருகால அளவாக நிலை பெறுத்தப்படுதல், ஒடுக்கப்படுதல் என்பன இல்லாதவனே, எல்லா உலகங்களையும் நீயே படைப்பாய், நிறுத்துவாய், ஒடுக்குவாய். (மல பரிபாகம் வரும்வரை) என்னைப் பிறவியிற் செலுத்துவாய். (உய்தி கூடுங்காலம் வருங்கால்) நின் திருத்தொண்டாகிய நற்றவத்திற் புகுவிப்பாய். (பின்னர், பிறவி யறுதற்கேதுவாய) நின் திருவருளைத் தருவாய்.

குறிப்பு (சக-சரு) :—தொழும்பு = தொண்டு. இறைவனது ஐந்தொழிலும், அவற்றை யாற்றவல்ல அவனது தனிச்சிறப்பும் இங்கே கூறப்பட்டன.

நாற்றத்தின் நேரியாய் சேயாய் நணியானே
மாற்றம் மனங்கழிய நின்ற மறையோனே
கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தாற் போலச்
சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேனூறி நின்று
பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்
நிறங்களோ ரைந்துடையாய் விண்ணோர்கள் ஏத்த
மறைந்திருந்தாய் எம்பெருமான் வல்வினையேன் றன்னை

உரை (சச-சஅ) :—(பூவின்) மணம்போல நுட்பமாயிருப்பவனே, நீ, தூரத்திலிருப்பவனுமாவாய், அருகே யிருப்பவனுமாவாய், (எவ்வாறெனில்) சொல்லையு மனத்தையுங் கடந்து நிற்கின்ற இரகசியப் பொருளாயுள்ளாய். எனினும், நின்மெய்யடியார்கள் உள்ளத்திலே சிறப்பாக விளங்கி(ப் பசுவிலே உடன்) கறந்த புனிதமான பாலோடு சர்க்கரையும் நெய்யுங் கலந்து இனிமை பயந்தாற்போல, இன்பம் ஊற்றெடுக்குமாறு நிலைபெற்றருளி எடுத்த பிறவியை யொழிக்கும் எங்கள் பிரானாயுள்ளாய்.

குறிப்பு (சச-சஅ) :—கண்ணிற்குத் தோன்றும் பூவிலே அதன் மணமானது தோன்றாது கலந்திருத்தல்போல, உலகுயிர்களிலே இறைவன் தோன்றாது கலந்திருத்தல் குறித்தவாறும். நேர் = நுட்பம்; ஒப்பு என்றும் பொருள்படும். "மணம்போன் றிருப்பவனே" என்றும் பொருள் கொள்க. தேன் = இன்பத்திற்கு அறிகுறி யென்க. ஊறி = ஊற. அறிவிற்குப் பாலையும், செயலுக்குக் கன்னலையும், விழைவிற்கு நெய்யையும் உவமை கூறுவதுண்டு.

உரை (சகூ-டுO) :—எமது பிரானே, (பூதங்களைத் திருமேனியாகக்கொண்ட நீ அவற்றிற்குரிய) ஐந்து நிறங்களையு முடையாய், (அன்பர்க்குப் பூத நிறங்களோடு தோன்றும் நீ) செருக்குடையவானோர் உன்னைத் துதித்தபோதும், நீ அவர்கட்குத் தோன்றாது ஒளித்திருந்தனை.

குறிப்பு (சகூ-டுO) :—பொன்னிறம், வெண்ணிறம், செந்நிறம், கருநிறம், புகைநிறம் என்பன நிலம், நீர், தீ, கால், வான், என்பவற்றிற்கு முறையே நிறமாகக் கொள்க. இறைவன் ஓர் இயக்கன்போலத் தோன்றி நின்ற காலை, விண்ணவர் அவனை அறிந்திலர் என்ற கதை கேந உபநிடதத்திற் காண்க.

மறைந்திட மூடிய மாய இருளை
அறம்பாவம் என்னும் அருங்கயிற்றாற் கட்டிப்
புறந்தோல்போர்த் தெங்கும் புழுவழுக்கு மூடி
மலஞ்சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை
மலங்கப் புலனைந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய
விலங்கு மனத்தால் விமலா உனக்குக்
கலந்தஅன் பாகிக் கசிந்துள் ளுருகு
நலந்தா னிலாத சிறியேற்கு நல்கி
நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காட்டி
நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத்
தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே

உரை நடை (௫௦-௬௧) :— விமலா, வல்வினை யேன்றன்னை. மறைந்திட மூடிய இருளைமாய, அறம்பாவம் என்னும் அருங்கயிற்றாற் கட்டி, புழுவழுக்குப் புறந்தோல் போர்த்து மூடி மலஞ்சோரும் ஒன்பது வாயிற்குடிலை நல்கி மலங்கப் புலன் ஐந்தும் வஞ்சனையைச்செய்ய விலங்கு மனத்தால் உனக்குக் கலந்த அன்பாகிக் கசிந்துள்ளுருகும், நலந் தானிலாத சிறியேற்கு நிலந்தன் மேல் வந்தருளி.........தத்துவனே.

உரை (௫௦-௬௧) :—குற்றமிலாதானே! கொடியவினை யேனது (அறிவிச்சை செயல்கள்) மறையும்படி மூடிய இருளாகிய ஆணவம், மாயும் வண்ணம், நல்வினை தீவினை யென்னும் காண்டற்கும் கடத்தற்கு மரிய இருவகைக் கயிறுகளிலே பிணிப்புற்றுத் தன்னகத்தெங்கு முள்ள புழுக்களும், மாசுகளும், புறத்தேயுள்ள தோலினாற் போர்த்து மூடப் பெற்றுத் தனது நவத்துவாரங்களிலும் அழுக்கு வடியுங் குடிசையை எனக்குக் கொடுத்தருளி, யான் கலங்கும்படி ஐம்பொறியறிவு (தத்தம் வழியில் என்னை யிழுத்துத்) தந்திரமாகக் கேடு செய்தலினாலும், அவற்றின் சார்பாய் நின்று உன்னை யணுகவொட்டாது தடை செய்யுமனத்தின் இடர்ப்பாட்டினாலும், உன்னோடு கலந்துறவாகி உள்ள முருகி அழுது தொழுதலாகிய நற்செயல் யாதுமில்லாத சிறிய னேன் பொருட்டு, இந்நில வுலகத்தே (அருட்குருவாய்) எழுந்தருளி

மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே
தேசனே தேனா ரமுதே சிவபுரனே
பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே
நேச அருள்புரிந்து நெஞ்சில்வஞ் சங்கெடப்
பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே
ஆரா வமுதே அளவிலாப் பெம்மானே
ஓராதா ருள்ளத் தொளிக்கு மொளியானே
நீரா யுருக்கியென் னாருயிராய் நின்றானே

வந்து தனது புகழ்மிக்க திருவடிகளை எனக்குக் காட்டியருளி நாயினுங் கீழ்ப்பட்டவனாய்க் கிடந்த அடியனேற்குத் தாயினுமேம்பட்ட கருணை வடிவான மெய்யனே.

குறிப்பு (ருo-சுக) :—“இருளை” என்பதில் ஐ-சாரியை. அதனை வேற்றுமை யுருபாகக் கொள்ளின், “மாய” என்பதைப் பிறவினைப் பொருளில் வந்ததாகக்கொள்க. தான் மலத்தின் வேறாதல் குறிப்பான், “வல்வினையேன் தன்னை” யென்றார். ‘குடிலை’ என்பதில் ஐ இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபு. மலங்க = கலங்க. விலங்கு = தடை. கசிந்து = அழுது. நீள் = நீண்ட = புகழாற் சிறந்த. நாய், உடையானைச் சார்ந் தொழுகும். உடையானைத் தான் சார்ந்தொழுகாமை கருதுதலின், “நாயிற்கடையாய்” என்றார். தாய்—கைம்மாறு கருதாது உதவுமியல் பினள். அவள் என்றும் யாண்டும் உதவ இயலாமையின், என்றும் யாண்டு முதவு மெய்யன் தாயிற் சிறந்தானாதல் காண்க.

உரை (சுஉ-சுகூ):—குற்றமில்லாத ஒளியானது இதழ்களாக மலரப் பெற்ற பூப்போன்ற ஒளிமேனியனே, குரு முதல்வனே, இனிமை நிறைந்த பிறவி மருந்தே, சிவலோகனே, கட்டுப்படுதற் கேதுவாகிய அவாவினை வேரறுத்து அறிவினை விரிவுறச் செய்யுமேலோனே, காதலொடு கூடிய இரக்கம் வைத்து என்மனத்துள்ள களங்கம் ஒழியும்படி (எனது உள்ளத்தை விட்டு) நீங்காது விளங்கிய பேரருள் வடிவாகிய (வற்றாதோடும்) பெரிய ஆறு போன்றவனே, (உண்ண உண்ணத்) தெவிட்டாத இன்னமுதம் போன்றவனே, அளவிலடங்காத பெருமை யுடையவனே, ஆய்ந்தறியாதா ருள்ளத்திலிருந்தும் அவர்கட்குப் புலனாகாத சோதியே (எனது கல்மனத்தைக் கரைத்துத்) தண்ணீராக உருகும்படி செய்து பிரிவாற்றவொண்ணாத உயிர்க்குயிராய் நின்றவனே.

இன்பமுந் துன்பமு மில்லானே யுள்ளானே
அன்பருக் கன்பனே யாவையுமாய் அல்லையுமாஞ்
சோதியனே துன்னிருளே தோன்றாப் பெருமையனே
ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி அல்லானே
ஈர்த்தென்னை யாட்கொண்ட எந்தை பெருமானே
கூர்த்தமெய்ஞ் ஞானத்தாற் கொண்டுணர்வார் தங்கருத்தின்
நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே
போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியனே
காக்குமெங் காவலனே காண்பரிய பேரொளியே

குறிப்பு (௬௨-௬௯):—இறைவனது திருமேனி ஒளிநயமும் மென்மையு முடைமையால், ஒளியாலாகிய பூவிதழ் போன்ற உறுப்புடைய திருவடிவமென்று குறித்தார். தேசன் = ஆசிரியன். தேன் = இனிமை. அமுது = சாவாமருந்து. பாரிக்கும் = விரிக்கும், வளர்க்கும். ஆரியன் = மேலோன். நேசம், தாயன்பு போன்ற விருப்பம்.

உரை (௭௦-௭௮):—(உலகுயிர்களினால் வரும்) இன்பமுந் துன்பமு மில்லாதவனே, (அன்பர் பொருட்டு) அவற்றையுடையவனே, கலப்பினால் எப்பொருளுமாய், பொருட்டன்மையால் ஒன்றுமல்லாதவனாயுமிருக்கின்ற அறிவுருவனே, அடர்ந்த இருள் போன்றவனே : தோன்றாத பெருமையை யுடையவனே, (எப்பொருளின் தோற்றத்திற்கும்) மூலகாரணனே, (எவற்றையு மொடுக்கும்) இறுதிக் கடவுளாயும், எப்பொருளினு முள்ளீடாயுமிருந்து, தனக்கொரு முதலு முடிவு நடுவுமில்லாதவனே, என்னை வலிய இழுத்து ஆட்கொண்டருளிய எமது அப்பனாகிய பெருந் தன்மையனே, கூரிய மெய்யறிவினாலே கேட்டுச் சிந்தையுட்கொண்டு தெளிந் துணர்வாருடைய உள்ளத்தே சுட்டிறந்தறியப்படும் பொருளே, சுட்டப்படாத அநுபவப் பொருளே, நுகரப்படும் நுட்பப் பொருளே. ஒன்றை நாடிப் போதலும் அதனையடைதலும், அதன்கணின்று மீளுதலுமில்லாத நன்மையனே, உயிர்களை உய்தி கூட்டுவிக்கும் எமது அரசனே, நீ அங்ஙனஞ் செய்வதை (உயிர்கள் தமதறிவாற்) காணுதற்கரிய பெரிய அறிவே.

குறிப்பு (௭௦-௭௮) :—இறைவன் தானே இன்பமுடையவன். பிறபொருளால் வரும் இன்பத்தை நாடுபவனல்லன். அவன் துன்ப

ஆற்றின்ப வெள்ளமே அத்தா மிக்காய்நின்ற
தோற்றச் சுடரொளியாய்ச் சொல்லாத நுண்ணுணர்வாய்
மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாந்
தேற்றனே தேற்றத் தெளிவேயென் சிந்தனையுள்
ஊற்றான உண்ணா ரமுதே உடையானே

மில்லாதவனென்பது தெளிவு. தஞ்செயலற்ற அன்பர்க்கு வருமின்ப துன்பங்களைத் தன்னுடையனவாக ஏற்றுக்கொள்ளும் இயல்பு இறைவற்குக் கூறப்படுதலின் "அவையுள்ளானே" என்றார். இதற்குக் காரணத்தை "அன்பருக்கன்பனே" என்பதாற் குறித்தார். சோதி = அறிவு. உலகப்பற்றுவிட்டு இறைவனைப் பற்றக்கருதும் பரிபாகமுடையார்க்கு அவன் கதிரவனுதயத்திற்குமுன் உளதாங் காரிருள்போல் வாகுதலின், "துன்னிருளே" என்றாரென்பதுமுண்டு. ஐம்புலனால் ஒரு சிறிதும் அறியப்படாமைபற்றித் "துன்னிருளே" என்றாரென்ப. "உன்றனை யெதிரே கண்டும் அம்புயத் தோனுணர்ந்திலன், மால் வெண்சால வுணர்ந்தான்" என்றபடி இறைவன் வெளிப்படையாகத் தோன்றினாலும், தன்னை உயிர்கட்கு அறிவித்தாலன்றி, உயிர்கள் அவனை யறிய மாட்டாத இயல்பினவாதலின், "தோன்றாப் பெருமையன்" என்றார். இறைவன் பல அருளுருவமெடுத்துத் தோன்றி மறைதலின், ஆதியு நடுவு மந்தமு முடையானென்பாரு முளர். நடு, என்ற சொல், அந்தர்யாமித்துவங் குறிக்குமென்பர். இறைவன் எவற்றினுள்ளு மிருத்தலின் அவை காக்கப்படுகின்றன வென்ப. குதிரை வாங்கப்போன அடிகளை வலியத் தன்பால் வருவித்து ஆட்கொண்டமையின் "ஈர்த்து" என்றார். வினையிலே கிடந்தேனைப் பக்குவகாலம் வருமுன்னரே ஆட்கொண்டானென அடிகள் பிறவிடங்களிற் கூறுதல்காண்க. தீவிரவுணர்ச்சியைக் கூர்த்த மெய்ஞ்ஞானம் என்றார்போலும். நோக்கு; அறிவையும், உணர்வு, அனுபவத்தையும் குறிக்குமென்ப. "நோக்கு" என்பது இறைவனது அகண்டவியல்பையும், "நுண்ணுணர்வு" என்பது அவனது அதிநுட்ப வியல்பையுங் குறிக்கு மென்பாருமுளர். "போக்கும் புணர்வும் வரவுமிலா" எனஉரை நடைகொள்க.

உரைநடை (௭௯-௮௩):—"மாற்றமாம் வையகத்தின்" என்பதை "மிக்காய்" என்பதன் முன் வைக்க.

வேற்று விகார விடக்குடம்பின் உட்கிடப்ப
ஆற்றேன்எம் மையா அரனேஓ என்றென்று
போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானார்
மீட்டிங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டழிக்க வல்லானே
நள்ளிருளில் நட்டம் பயின்றாடும் நாதனே
தில்லையுட் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே
அல்லற் பிறவி அறுப்பானே யோவென்று
சொல்லற் கரியானைச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்

உரை (எக-அங):—ஆற்றின் தூய புனல்போலத் துன்பங்கலவாத இன்பப் பெருக்கே, அப்பனே, மாறுபாடடைகின்ற உலகத்திற்கு அப்பாற் பட்டவனாய் நிலைபெற்ற விளக்கமுடைய கதிரொளிப் பிழம்பாய், மொழியாலுணர்த்துதற்கரிய நுட்ப அனுபவமாய், உலகத்தே வெவ்வேறாகக் காணப்பட்டு வந்து முடிவாக அறிவாய்த் தெளியப்படுந் தெள்ளியனே, (கேட்டுச் சிந்தித்துத்) தெளிந்தவிடத்தே விளங்குந் தெளிவான பரம்பொருளே, எனது உள்ளத்திலே ஊற்றாகத் ததும்பிய உண்ணத் தெவிட்டாத அமுதமே, (கட்டிலும் வீட்டிலும் என்னை அடிமையாக) உடையவனே.

உரை (அச-கூஉ):—எமது தலைவனே, வெவ்வேறு திரிபுகளுடைய ஊனுடம்பினுள்ளே கிடத்தலையான் பொறுக்கமாட்டேன். (அவ்வுடம்பைத் தொலைக்கவல்ல) அரனே, ஓலம் என்று கூவிக்கூவி, வழிபட்டுப்பாடி நினைந்திருந்து நிலையாதவற்றின் பற்றற்று நிலைப்பொருளோடொன்று பட்டவர்கள் மீண்டும் இவ்வுலகில் வந்து வினைக்கீடாய பிறப்பினையடையாமே. வஞ்சராகிய ஐம்புலவேடர், சிறுமனையாய உடம்பை முற்றிலும் தொலைக்குந் திறமையனே, நடுஇரவு போன்ற, முழுது முடிவுற்ற காலத்தே தனது திருக்கூத்தினைப்பழகி(ப்பின் தோற்றக்காலத்தே) பெருநடம் புரியு முதல்வனே, (நிலவுலகில்) தில்லை மன்றினுளாடுவானே, தெற்கின் கணுள்ள பாண்டி நாட்டையுடையவனே, துயருடைய இப்பிறப்பினை யொழிப்பானே ஓலம் என்று, சொல்லாற் கூறவொண்ணாதானை வழுத்தி.

சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்
செல்வர் சிவபுரத்தி னுள்ளார் சிவனடிக்கீழ்ப்
கூடு பல்லோரு மேத்தப் பணிந்து.

திருச்சிற்றம்பலம்

குறிப்பு (அச-கஉ) :—வேற்று விகாரம், அறிவு நிலைக்கு மாறு யுள்ள திரிபு என்று பொருள் கொள்ளுவாருமுளர். விடக்கு = ஊன். கட்டழித்தல் = முற்றிலு மழித்தல். தென் = இயற்கையடை. அரன் = பாசத்தை யழிப்பவன். பயிலுதல் போறலின், (பயின்று) என்றார்.

உரை (கஉ-கரு) :—அவனது திருவருள் வயமாய் நின்று மொழிந்த இக்கலி வெண்பாட்டின் பயன்தெரிந்து ஓதுபவர்கள் சிவலோகத்தினுள்ளே புகுவார்கள். ஆண்டுச் சிவ முதல்வர் திருவடிக் கீழ் அன்பர் பலரும் வணங்கிப் புகழுமாறு இருப்பாராவர்.

குறிப்பு (கஉ-கரு) :—அடி = அருள். பயன் உணர்ந்தியம்புவார் பயனைப் பெறுதற் குரியராவர். திருவடி என்பது இறைவன் அறிவு செயல்களைக் குறிக்கும். உயிரினறிவு செயல்கள் இறைவனுடைய வற்றின் அடங்கி நிற்றலே திருவடிக் கீழிருத்தலா மென்ப. சிவபுர மென்பது வீட்டினை யுருவகமாகக் குறிப்பதாய், சிவனொடு கலத்தலைக் குறிக்கு மென்ப.

தில்லையில் அருளிய

கீர்த்தித் திருவகவல்

(சிவனது திருவருட் புகழ்ச்சி முறைமை)

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லை மூது ராடிய திருவடி
பல்லுயி ரெல்லாம் பயின்றன ளுகி
எண்ணில் பல்குணம் எழில்பெற விளங்கி
மண்ணும் விண்ணும் வானே ருலகுந்
துன்னிய கல்வி தோற்றியும் அழித்தும்
என்னுடை யிருளை ஏறத் துரந்தும்
அடியா ருள்ளத் தன்பு மீதூரக்
குடியாக் கொண்ட கொள்கையுஞ் சிறப்பும்,

கீர்த்தித் திருவகவல் = இறைவன் அன்பர்க்கருள் புரிந்த செய்திகளைக் கூறும் வாயிலாக அவன் புகழினை யியம்பும் அகவற்பா. இது தில்லையிலருளிச் செய்யப்பட்டமை, 'தில்லை'யென்று தொடங்கியதால் விளங்கும்.

உரை (க - அ) :—தில்லையென்னும் பண்டைத் திருப்பதியின் கண்ணே கூத்தியற்றிய பொற்பாதங்கள் பலவகைப்பட்ட உயிர்கள் எல்லாவற்றினுள்ளும் பொருந்தச் செய்தவனாகி, கணக்கில் அடங்காத தனது பல்கோடி அருட் பண்புகளும் சிறந்து தோன்றுமாறு வெளிப்பட்டு, மண்ணுலகிலும் விண்ணுலகிலும் (அதற்கு மேற்பட்ட) வானவர்கள் உலகிலும் பொருந்திய கலைகளைத் தோற்றுவித்தும் ஒடுக்கியும், என்னை மேற்கொண்ட அறியாமையை முற்றிலும் ஒழித்தும், அடிய

மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனிற்
க0 சொன்ன ஆகமந் தோற்றுவித் தருளியும்

வர்கள் நெஞ்சத்திலே மெய்யன்பு பொங்கி மேற்படும் பொருட்டு அதனைத் தமதிருக்கையாகக் கொண்ட உறுதியுந் தலைமையும் (உடையனாகியும்)

குறிப்பு (க - அ) :—பயின்றனன் என்பதில், பயிலுதல்-பொருந்துதல். ஏற - முற்றிலும். கொள்கை - உறுதி. தில்லையானது ஐம்பூதங்களுள் வானைக் குறிக்குந் திருப்பதி. வான் வெளியிலே பிற பூதங்களடங்குவது போல, அருள் வெளியிலே தத்துவம், புவன முதலியயாவும் அடங்கும். அவ்வருள் வெளியில் நடமாடும் அப்பன், படைப்புக் காலத்தில் உடம்பெடுக்கும் உயிர்களின் நெஞ்சத் தாமரையிலும் பொருந்திக் கூத்தியற்றுங்கால் எவ்வுயிரு மியங்குவனவாம். தில்லை உலகிற்கிதயமென்றுங் கூறுப. தில்லை மரங்களடர்ந்த இடமாயிருந்தமைபற்றி அப்பெயர் ஏற்பட்டதென்ப. இறைவனது பல்குணங்கள் நல்லுயிர்கட்கு அங்கங்கே தோன்றுவன. கலைகள் சிறப்பாக அவனை யடையும் வழியையுணர்த்துவன. உய்திகூடத் தகுதியுற்ற காலத்தே அவனே அறியாமையை முற்றிலு மொழிப்பன். பின்னர் அன்பர் நெஞ்சிற்குடிகொண்டு அதனை நீங்காது தலைமை பூண்டிருப்பன். இக்கருத்து இப்பகுதியிற்றெரிவிக்கப்பட்டது. இருள் = ஆணவமாகிய மூலமலம். மலநீக்கத்தின் பின் சிவப்பேற்றிற்குரிய அயரா அன்பே, மீதூரும் அன்பாகும். தன்னைப்பற்றிய அன்பரைக் கைவிடாத உறுதியும், ஆட்கொள்ளுந் தலைமையு முடையானென்பது கருத்து.

உரை (கூ - க0) :—(புகழால் என்றும்) நிலைபெற்ற பெருமலையாகிய மகேந்திரமென்னு மிடத்திலே, (உமையம்மையார்க்குக்)கூறிய வீட்டு நூலை (உலகினர் பொருட்டுக்) காட்டியருளியும்.

குறிப்பு (கூ-க0) :—மகேந்திரம், பொதியைக்குத் தெற்கேயுள்ளதெனச் சிவதருமோத்தரங் கூறும். ‘ சொன்ன ’ என்பதற்கு மேலுலகிற் கூறப்பட்ட எனவும், தோற்றுவித்து என்பதற்கு எழுதுவித்து எனவும் பொருள் கொள்ளுவதுமுண்டு.

கல்லா டத்துக் கலந்தினி தருளி
நல்லா ளோடு நயப்புறவு எய்தியும்
பஞ்சப் பள்ளியிற் பால்மொழி தன்னொடும்
எஞ்சா தீண்டும் இன்னருள் விளைத்தும்
கிராத வேடமொடு கிஞ்சுக வாயவள்
விராவு கொங்கை நற்றடம் படிந்தும்
கேவேட ராகிக் கெளிறது படுத்து
மாவேட் டாகிய ஆகமம் வாங்கியும்
மற்றவை தம்மை மகேந்திரத் திருந்து
உற்றஐம் முகங்க ளாற்பணித் தருளியும்

உரை (கக - உ0) :— கல்லாடமென்னும் பதியிலே, இயற்கை நல்லியல்புடைய அம்மை வழிபட்ட திருவடிவிற் கலந்து தோன்றி இன்னருள் புரிந்து அவளோடு பேரின்ப நட்புக்கொண்டும், பஞ்சப் பள்ளியென்னும் ஊரிலே பால்போலத் தூயமொழியுடைய உமையம் மையோடு கலந்திருந்து அடியவர்கட்குக் குறையாது வளரும் இனிய கருணையைப் பெருக்கியும், வேடன் வடிவங்கொண்டு முள் முருக்கம் பூப்போன்ற சிவந்த வாயினையுடைய அருட்சத்தியின் நெருங்கிய நகிலாகிய புனிதப் பொய்கையில் மூழ்கியும், வலைஞர் வேடம் பூண்டு (வலை வீசிக்) கெளிற்று மீனொன்றினை வலையுள் வீழ்த்தி அதன்பா லிருந்த பெரிய ஏட்டினுளவாகிய, அருள் நூலை மீளப்பெற்றும், பின் இருபத்தெட் டாகமங்களாகிய அவைகளை மகேந்திர மலையில் ஐந்து திருமுகங் கொண்டு வீற்றிருந்து அவற்றின் வாயிலாக ஐந்து பெரு முனிவர்க்கு ஓதியருளியும்.

குறிப்பு (கக - உ0) :—நயப்பு - இன்பம். உறவு - நட்பு. வீட் டினை நல்குவாள் புரியுங்கருணை, குறையாது மிகுமியல்பிற்று. இன் பம், அதன் விளைவாகும். கிராதன் = வேடன். கிஞ்சுகம் = முள் முருக்கு. விராவு = நெருங்கு. தடம் = பொய்கை. படிதல் = மூழ்குதல். தவங்கிடந்த அருச்சுனனுக்கு அருள்புரியச் சென்றகாலை இறைவ னும் இறைவியும் வேட்டுவ வடிவங்கொண்டு சென்றமை பாரதத்துட் காண்க. வேட்டையாடுகிறவனுக்கு நீர் வேட்கை மிகுதியுமுளதாகு மாதலின், அதனைத் தீர்த்தற்குரிய பொய்கை இஃதென அடிகள்

நந்தம் பாடியில் நான்மறை யோனாய்
அந்தமி லாரிய னாய்அமர்ந் தருளியும்
வேறுவே றுருவும் வேறுவே றியற்கையும்
நூறுநூ றாயிர மியல்பின தாகி
உடு ஏறுடை யீசன்இப் புவனியை உய்யக்
கூறுடை மங்கையுந் தானும் வந்தருளி

கவிநயம்பற்றி யோதியருளினர். உய்தி கூட்டும் ஞானந்தருவது முலைப்பால்; ஞானத்துட் காணப்படுவது சிவமாதல்பற்றி, 'கொங்கை நற்றடம்படிந்' தென்றார். கேவேடர்=வலைஞர், மாவேட்டு, என்பதற்குப் பெரிய விருப்பத்தைத் தருவதாகிய என்றும் பொருள் கொள்ளுதலுண்டு. வேட்டு=விருப்பம். 'அவை தம்மை' என்றமையால் ஆகமம் பல வாதல் தெளிவு. முதற்கண், உமையம்மைக்கு ஆகமம் ஓது வித்தகாலை, அம்மை, நந்தி முதலியோர் செய்த பிழைக்காக, அவர்கள் வெஞ்சொற் பெற்றன ரென்றும், களிற்று மீனான நந்தி பெருமான் ஆகம ஏட்டைக் கடற்கண் சுமந்து திரிந்தனரெனவும், இறைவன் வலைஞனாய் ஏட்டைமீளக் கொண்டானெனவுந் திருவிளையாடற்புராணங் கூறுவது காண்க. இரண்டாவது முறை, அகத்தியர் முதலிய ஆதி சைவக்குடி முதல்வராகிய ஐவர்க்கும், ஐம்முகங்கள் வாயிலாக ஆகமங் கூறப்பட்டன. ஐவரும், ஐந்து திருமுகங்களிலே ஒவ்வொன்றில் இறைவனை வழி பட்டமையால் 'உற்ற ஐம்முகங்களால்' என்றார். ஐம் முனிவராவார்:—அகத்தியர், காசிபர், கௌதமர், பாரத்துவாசர், கௌசிகர்.

உரை (உக - உஉ) :—நந்தம்பாடி யென்னுமிடத்திலே நான்மறையுணர்த்துபவனாகிய ஈறிலாப் பேராசிரியனாய் வீற்றிருந்தருளியும்.

குறிப்பு (உக - உஉ) :—நமது பாடி யென்று பொருள் கொள்ளின், நந்தம் பாடி யென்பது திருவாத வூரைக் குறிக்கலாம். ஆரியன்-ஆசிரியன். நான்மறையாய பொது நூல் வெளிப்படுத்தினவனும் இறைவனென்பது இங்கே குறிக்கப்பட்டது. இறைவன் பொதுச் சிறப்பு நூல்களை வெளிப்படுத்தினமை கூறி, அவனது திருவிளையாடல்களை விதந்தோதுவான் தொடங்குகின்றார்.

உரை நடை (உந - உசு) :—கடைசி யிரண்டடியை முதலிலும் முதல் இரண்டடியைப் பின்னுங் கொள்க. 'வந்தருளி' யென்பதை 'இயல்பினதாகி' என்பதற்குப் பின்னுங் கொள்ளலாம்.

குதிரையைக் கொண்டு குடநாட தன்மிசைச்
சதுர்படச் சாத்தாய்த் தானெழுந் தருளியும்
வேலம் புத்தூர் விட்டே றருளிக்
கோலம் பொலிவு காட்டிய கொள்கையுந்
தர்ப்பண மதனிற் சாந்தம் புத்தூர்
விற்பொரு வேடற் கீந்த விளைவும்,

உரை (உ௩ - உ௬) :— (அறமாகிய) காளையை (ஊர்தியாக) உடைய ஆண்டவன் இவ்வுலகினரை உய்வித்தற் பொருட்டுத் தனது திருமேனியிலே ஒரு பகுதி கொண்ட மாதுந்தானும், (அடியாரின் பக்குவ வேறுபாட்டிற்கேற்ப) வெவ்வேறு திருவடிவமும் வெவ்வேறு தன்மைகளும் கோடி முதலிய எத்தனையோ முறைகளாக அமையும்படி எழுந்தருளித் தோன்றி,

குறிப்பு (உ௩ - உ௬) :—' ஆட்பாலவர்க்கருளும் வண்ணமுமாதி மாண்புங் கேட்பான் புகில் அளவில்லை ' என்ற கருத்தே இங்குவந்தமை காண்க. உய்ய = உய்விக்க. சத்தி இறைவனது திருமேனியாதலின், ' மங்கையுந் தானும் ' என்றார். அருட்சத்தி வாயிலாகவே உய்திகூட்டுமுறை நிகழ்தற்பாலது. நூறு நூறாயிரம் என்பது கோடி என்ற எண்ணைக்குறித்தாலும், ' பலப்பல ' என்ற பொருளில் வந்ததாகும். அளவிலையென்பதே கருத்து.

உரைநடை (உ௭ - ௩௨) :— முதலிரண்டடியையு மிறுதியிற் கொள்க.

உரை (உ௭ - ௩௨) :—வேலம்புத்தூர் என்னுமிடத்திலே (உக்கிர குமானுக்கு) வேல் கொடுத்தருளித் தனது திருவடிவச் சிறப்பினைக் காட்டிய (அருட்) செயலும், சாந்தம்புத்தூ ரென்னுமிடத்திலே வில்லினாற் போர் புரியும் வேடன் ஒருவனுக்குக் கண்ணாடியிலே தோன்றி அவன் தவத்தின் பயனாக வாள் முதலியன கொடுத்தருளியதும், குதிரைகளை நடாத்திக்கொண்டு மேலை நாட்டிடத்தே வணிகர் கூட்டத்தினனாய்த் திறமையொடு தானே புறப்பட்டு வந்தருளியும்.

குறிப்பு (உ௭-௩௨):—திருப்பெருந்துறைக்கு மேற்கே மதுரைக்குப்போகும் வழியிலுள்ள நாடு குடநாடெனப்பட்டது. (கொடுந்தமிழ் நாட்டில் ஒன்றாகிய ' குட்டநாடு ' வேறு. இது திசை நோக்கிக் கூறப்

மொக்கணி யருளிய முழுத்தழல் மேனி
சொக்க தாகக் காட்டிய தொன்மையும்
அரியொடு பிரமற் களவறி யொண்ணான்
நரியைக் குதிரை யாக்கிய நன்மையும்
ஆண்டு கொண்டருள அழகுறு திருவடி
பாண்டியன் றனக்குப் பரிமா விற்று
ஈண்டு கனக மிசையப் பெறாஅது
ஆண்டான் எங்கோன் அருள்வழி யிருப்பத்
தூண்டு சோதி தோற்றிய தொன்மையும்

பட்டது.) குடக்கு=மேற்றிசை. சதுர்=திறமை, தன்னைப் பிறரறிய வொட்டாத சதுரப்பாடு. பட=பொருந்த. சாத்து=வணிகர் கூட்டம். விட்டேறு=வேல். கொள்கை=செயல். தர்ப்பணம்=கண்ணாடி. 'ஈந்த விளைவும்' என்பதை விளைவு ஈந்ததுமென மாற்றுக.

உரை நடை (௩௩ - ௪௧):—'ஆண்டான் எங்கோன்' என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை (௩௩ - ௪௧):—ஆண்டவனாகிய எமது தலைவன், (குதிரை வாயிலே) கொள்ளுப் பையைக்கட்டி யருளுதற் பொருட்டு (இறங்கிய காலை) முற்றிலும் நெருப்புப்போல இலங்குந் தனது திருமேனியை அழகியதாகக் காண்பித்த பண்டை முறையும், திருமாலோடு பிரமனும் அளந்தறிய முடியாதவன் நரிகளைக் குதிரைகளாக்கிய நற்செயலும், பாண்டியனை ஆட் கொண்டருள்வான், அழகு மிக்க தனது திருவடிவோடு அவனுக்குக் குதிரைகளை விற்று, அவன் தந்த திரண்ட பொன்னை வாங்கிக்கொள்ள உடன்படாது, அவன் செயலற்றுத் தனது திருவருள் வழி(ச் சிறிது நேரம்) நிற்றற் பொருட்டு அவன் உள்ளத்தை ஊக்கும் அருளொளியைக் காட்டியருளிய பண்டைப் பரிசும்.

குறிப்பு (௩௩ - ௪௧):—மொக்கணி=கொள்ளுப்பை; அருளிய=அருளும் பொருட்டு. தூய செம்மேனி யென்பார், 'முழுத்தழன் மேனி என்றார். சொக்கது=அழகுடையது. ஆட்கொள்ளக் கருதிய அடியார்க்குத் தன் அருள் வடிவங்காட்டுதல், இறைவனது வழக்கமான பழைய முறையென்பார் 'தொன்மை' என்றார், முழுத்தழன்

அந்தண ளுகி யாண்டுகொண் டருளி
இந்திர ஞாலங் காட்டிய இயல்பும்
மதுரைப் பெருநன் மாநக ரிருந்து
குதிரைச் சேவக ளுகிய கொள்கையும்
ஆங்கது தன்னில் அடியவட் காகப்
பாங்காய் மண்சுமந் தருளிய பரிசும்

மேனி அடிகட்குக் காட்டப்பட்டது. 'தூண்டு சோதி' பாண்டியற் குத் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. திருவடி = திருவடிவு (கொடு); ஈண்டு கனகம் திரள் பொன், வினைத்தொகை. இறை திருமேனியைக்கண்ட அளவிலே பாண்டியன் தன் செயலற்றுச் சென்னி மேற் கரங் குவித் தனளுதலின், ' அருள்வழி யிருப்ப ' என்ருர்.

உரை (சஉ - சஎ) :—அழகிய தண்ணருள் நிறைந்த முனி வடி வினளுகி என்னை யாட்கொண்டருளி, (உடனே மறைந்தமையாகிய) இந்திர ஜாலம் போன்ற திருவிளையாடல் காட்டிய தன்மையும்,மதுரை யாகிய பெரிய நல்ல சிறந்த திருப்பதியில் வீற்றிருந்து, (சுந்தர சாமந் தன் என்ற) அன்பன் வேண்டுகோளுக்காகக் குதிரை வீரளுகி வெளிப் போந்த அருட்செயலும். அம்மதுரை நகரிற்றுனே, தனது மெய் யன்பினள் (செம்மனச் செல்வியென்னும் பிட்டு வாணிச்சியின்) பொருட்டு உரிமையாய் மண் சுமந்தருளிய பண்பும்.

குறிப்பு (சஉ - சஎ) :—இந்திர ஞாலம் = இந்திர ஜாலம் = இந் திரன் வலை = இந்திரன் தன்னெதிரிகளை வெல்லச் செய்த சூழ்ச்சி கள். அவை போல்வன வற்றையும் அச்சொற்றெடர் குறிப்பதா யிற்று. சுந்தர சாமந்தன் என்ற பாண்டிய அமைச்சன் அரசன் பொருளை அடியார்க்கமுதளிக்கப் பயன்படுத்தினவன். அவன் கதை திருவிளையாடற் புராணம் மெய்க்காட்டிட்ட படலத்துட் காண்க. திரு வாதவூரடிகளுக்குக் கீழ்த்திசை நின்று குதிரை கொணர்ந்தனர். சுந் தர சாமந்தனுக்கு மதுரையிலிருந்தே குதிரைப் படை காட்டினர். மண் சுமந்த வரலாறு வெளிப்படை, பாங்கு = உரிமை, அவளினத் தான் போலவந்து அவள் செய்யவேண்டிய வேலையைச் செய்தமை யின் அவ்வாறு கூறினர்.

உத்தர கோச மங்கையுள் ளிருந்து
வித்தக வேடங் காட்டிய இயல்பும்
பூவண மதனிற் பொலிந்திருந் தருளித்
தூவண மேனி காட்டிய தொன்மையும்
வாத வூரினில் வந்தினி தருளிப்
பாதச் சிலம்பொலி காட்டிய பண்பும்
திருவார் பெருந்துறைச் செல்வ னாகிக்
கருவார் சோதியிற் கரந்த கள்ளமும்

உரை (௪௮ - ௫௫):—உத்தரகோச மங்கைப் பதியிலே எழுந்தருளிப் போதக ஆசிரிய வடிவங்காட்டிய தன்மையும்,திருப்பூவணமென்னுந் திருப்பதியிலே (சித்தாகத்) தோற்றங்கொண்டு (அடியவள் வீட்டில்) வீற்றிருந்தருளித் தூய (பொன்) வண்ணத் திருவடிவங் காண்பித்த பழைய முறையும் (இறைவன் பாண்டியனுக்குக் குதிரை கொண்டு வரும்பொழுது) திருவாதவூர் வழியாக எழுந்தருளி வந்து திருவடியிற்றரித்த சிலம்பின் ஓசையை நன்கு காண்பித்த நயமும், அழகு நிரம்பிய திருப்பெருந்துறையிலே கலைவல்லானாகி (அருள் புரிந்தபின்) பெருமை பொருந்திய ஒளிப் பிழம்பில் மறைந்த தந்திரமும்,

குறிப்பு (௪௮ - ௫௫) :—இறைவனே தமக்குக் குருவாய் வந்து ஆகமங்கற்பிக்க வேண்டுமென்று உத்தரகோச மங்கையில் தவங்கிடந்த அடியவர் அறுபத்து நால்வர் பொருட்டு, அவன் அவ்வாறு உபதேசித்தனன் என்ப. வித்தகம்=ஞானம், கல்வி. உத்தரகோசம்=உயர்ந்த நூல் (வெளியான இடம்). மங்கை - நிலமடந்தையின் பொதுப் பெயர் ஊர்க்காயிற்று. திருப்பூவணத்திலே பொன்னனையா ளென்னும் நன்மாது கடவுளிடத்தும் அடியாரிடத்தும் மெய்யன் புடையளாய் விளங்கினாள். இறைவழிபாடியற்ற ஒரு பொன் திருவுருச் சமைப்பிக்க விரும்பினள். அவள் கைப் பணம் அடியார்க் கமுதளிக்கவே போதியதா யிருந்தமையால், திருவுருவத்திற்குப் பொன்னின்றி வருந்தினள். அப்போது இறைவனே ஒரு சித்த வேடங்கொண்டு அவள் வீட்டிற்குச் சென்று அங்கிருந்த இருப்புச் சாமான்கள் பலவற்றையும் எடுப்பித்து அவற்றைக் குளிகையாற் பொன்னாக்கி விட்டு மறைந்தனர். திருவருள் திறத்தை அடியவள் பெரிதும் வியந்து

பூவல மதனிற் பொலிந்தினி தருளிப்
பாவ நாச மாக்கிய பரிசும்
தண்ணீர்ப் பந்தர் சயம்பெற வைத்து
நன்னீர்ச் சேவக னாகிய நன்மையும்
௩௦ விருந்தின னாகி வெண்கா டதனிற்
குருந்தின் கீழன் றிருந்த கொள்கையும்
பட்ட மங்கையிற் பாங்கா யிருந்தங்
கட்டமா சித்தி யருளிய அதுவும்

தான் கருதியபடி பொற்றிருவடிவஞ் சமைப்பித்து வழிபாடியற்றி னன். இனிது = நன்கு, சிலம்பு = வீரக்கழல். கரு = பெருமை, மேன்மை. கரு = காரணம், வித்து. உருவப்பொருள் எவற்றிற்குங் காரணமாகிய சோதி யெனவுங் கூறலாம். இறைவனது அருவுருவத் திருமேனி சோதி யாதலின், அது உருவங்கட்குக் கருவாயிற்று. செல்வன் = ஞானச் செல்வமுடையான். திருப்பெருந் துறையில் அடிகட்கு அருள் புரிந்த பின், சோதியில் இறைவன் மறைந்தமை வேம்பத் தூரார் திருவிளையாடலிற் காண்க.

உரை (உ௬ - ௩௩) :—பூவலம் என்னுந் திருப்பதியிலே சிறப் பாக விளங்கி யருளி அடியவர் தீவினையைத் தொலைத்த திறனும், (போரிலே பாண்டிய னொருவனுக்கு) வெற்றி கிடைக்கும்படியாக (அவன் படைகளின் விடாய் தீர்த்தற் பொருட்டு) தண்ணீர்ப்பந்தல் அமைத்து அவணிருந்து, நல்ல நீரை வழங்கும் ஆளாகிய பேருபகார மும், முன்னொரு காலத்திலே திருவெண் காட்டிலே, புதிதாக உண்ண வந்தவனாகிக் குருந்த மாத்தடியின்கீழ் வீற்றிருந்த அருட்செயலும். பட்ட மங்கையென்னும் ஊரின் கண்ணே, உரிமையுடன் வீற்றிருந்து அவண் (இயக்கிகள் அறுவர்க்கு) எட்டுப் பெருஞ் சித்திகளை அறி வுறுத்தியருளிய நயமும்.

குறிப்பு (உ௬ - ௩௩) :— இனிது = சிறப்பாக. பொலிந்து = விளங்கி. திருவிளையாடற் புராணம் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்த படலத்திலே சோழனோடு சேர்ந்து தன்னொடு போர்க்கு வந்த தனது தம்

வேடுவ னாகி வேண்டுருக் கொண்டு
கூடு காடது தன்னிற் கரந்த கள்ளமும்
மெய்க்காட் டிட்டு வேண்டுருக் கொண்டு
தக்கா னொருவன் ஆகிய தன்மையும்

பியை வெல்வதற்கு இராசேந்திர பாண்டியன் கடவுள் துணையை நாட, அவர் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்ததாகக் கூறினமை காண்க. சயம்=ஜயம்=வெற்றி. சேவகன்=வேலையாள். விருந்து=புதிதாக வந்தோன். பட்டமங்கையில் உபதேசம் பெற்ற நங்கையர், முன்னர்க் கயிலையினின்றிழிந்து ஒரு சாபத்தாற் கல்லாய்க் கிடந்து சாபம் நீங்கப்பெற்று இறைவன் உபதேசங்கேட்டனர். முன் தொடர்பிருத்தல் பற்றிப் 'பாங்காய்' என்றார். எட்டுப் பெருஞ்சித்திகளாவன : அணுவாதல், மேருவாதல், எளிதாதல், பழுவாதல், எங்கு மியங்குதல், விரும்பிய இன்பம் பெறுதல், முத்தொழில் புரியும் முதன்மை, தன் வயப்படுத்தல் என்பனவாம்.

உரை (கூச-கள) :—(பாண்டியனுக்காகச் சோழனொடு போர் புரிதற் பொருட்டுக் குதிரைமேல்) வேடனாக (அச்சமயத்திற்கு) வேண்டிய திருவடிவமெடுத்து(அவனால் தொடரப்பெற்று)க் காட்டினகத்தே மறைந்த தந்திரமும், உண்மையைக் காட்டி விடுதற்கு வேண்டிய வடிவமெடுத்து ஒப்பற்ற நீதிமானாகிய இயல்பும்.

குறிப்பு (கூச - கள) :—வேடுவன் ஆகி=வேடனாக. இக்கதை திருவிளையாடற் புராணம் சோழனை மடுவில் வீழ்த்திய படலத்திற் காண்க. சோழன் தொடர்ந்து வந்தபோது, தான் காட்டகத்தே உள்ள ஒரு குளத்திலே குதிரையொடு வீழ்ந்து மறையவே, சோழனும் அதனுள் வீழ்ந்திறந்தான். மடு இருந்த இடம் காடு மூடிக்கிடந்தமையால் 'காடது தன்னில்' என்றார். காட்டிட்டு = காட்டிட=காட்டி விட, ஒருவன்=ஒப்பற்றவன், தக்கான்=நீதிமான்=நடுவன். சிவபத்தியிற் சிறந்த வாளாசிரியன் ஒருவனது மனைவியை விழைந்த அவன் மாணவனது உண்மைத் தன்மையை வெளியிட்டு அவனை ஒறுக்கவேண்டி இறைவனே வாளாசிரியனாகத் தோன்றி அம்மாணவனொடு பொருது

ஓரி யூரின் உகந்தினி தருளிப்
பாரிரும் பாலக னாகிய பரிசும்

நீதி செலுத்திய வரலாறு, திருவிளையாடற் புராணம் அங்கம் வெட்டிய படலத்துட்காண்க. அகவலின் இப்பகுதி மெய்க்காட்டிட்ட படலத்தைக் குறிக்கு மென்பாருமுளர்.

உரை (௬அ - ௬௯) :—ஓரியென்னுந் திருப்பதியின் கண்ணே (அடியவள் ஒருத்தியை ஆட்கொள்ள) விரும்பி அவளுக்கு மகிழ்ச்சி மிகும்படி அருள் செய்து இவ்வுலகத்திலேயும் (அவள் தாலாட்டக்கூடிய) பிறவாப் பெருமையுடைய குழந்தையாகிய பண்பும்.

குறிப்பு (௬அ - ௬௯) :— திருவிளையாடற் புராணம் விருத்த குமார பாலரான படலத்தில் இக்கதையைக் காண்க. ஒரு சைவ மறையோன் சிவனடியார் பத்தியிற் சிறந்த தனது மகளைத் திருமால் வழிபாடுடைய ஓர் அந்தணனுக்கு மணஞ் செய்வித்தான். அப்பெண்ணின் மாமியார் அவளை ஓர் ஒதுக்கிடத்தே வைத்துக் கொடுமையாய் நடத்தி வந்தாள். ஒரு நாள் தனது கணவனும் மாமி முதலியோரும் வீட்டைப்பூட்டிவிட்டு அயலூருக்குப் போய்விட, ஒரு சிவனடியார் அப்பெண்ணிருந்த ஒதுக்கிடத்திற்கு வந்து உணவு கேட்டனர். மாமி உணவுப் பொருள்களையெல்லாம் வீட்டினுள் வைத்துவிட்டுப் போயினதை அவருக்கு அவள் தெரிவிக்கவும், அவர் அவளை நோக்கி "நீ கதவின் பக்கம் போ, அது திறக்கு"மென்றார். உடனே, அவள் அவ்வாறு போய்க் கதவு திறந்ததைக்கண்டு வியந்து உட்சென்று உணவு சமைத்து அவ்வடியார்க்கிட்டாள். வயது சென்ற அவ்வடியார் உண்டபின், ஓர் இளைஞன் வடிவங்கொண்டனர். பெண்மணி அத்திருக்கோலத்தைக்கண்டு வியந்து நடுங்கி நிற்கும்போது வெளியேபோன மாமியார் திரும்பி வந்துவிட்டாள். அப்போது இளைஞராயிருந்தவர், குழந்தையாய் ஒரு தொட்டிலிற் கிடந்தனர். மாமியார் சினங்கொண்டு மருமகளையும் குழந்தையையும் வெளியே தள்ளிவிடவே, குழந்தையாயிருந்த அடியவர் விடைப்பாகராகத் தோன்றி அப்பெண்மணியை உமை வடிவினளாக்கிச் சிவலோகம் புக்கனரெனப் புராணம் பகர்கின்றது. பார்=நிலவுலகம். இரும்=பெருமையுடைய.

பாண்டூர் தன்னில் ஈண்ட இருந்தும்
தேவூர்த் தென்பால் திகழ்தரு தீவில்
கோவார் கோலங் கொண்ட கொள்கையும்
தேனமர் சோலைத் திருவா ரூரில்
ஞானந் தன்னை நல்கிய நன்மையும்
இடைமரு ததனில் ஈண்ட இருந்து
படிமப் பாதம் வைத்த அப்பரிசும்
ஏகம் பத்தின் இயல்பாய் இருந்து
பாகம் பெண்ணோ டாயின பரிசும்
திருவாஞ் சியத்திற் சீர்பெற இருந்து
மருவார் குழலியொடு மகிழ்ந்த வண்ணமும்.

உரை (எ0 - அ0):—பாண்டூர் என்னுந் திருப்பதியின்கண் (அடியார்க்கு விளங்குமாறு) நெருங்க வீற்றிருந்தருளியும், தேவூர்க்குத் தென் பக்கத்தில் விளங்குந் தீவின்கண், அரசியற் றன்மை பொருந்திய திருவடிவங் கொண்டெழுந்தருளிய செயலும், வண்டுகள் தங்கும் பொழிலினையுடைய திருவாரூரிலே (முனிவர் பலர்க்கு உயர்ந்த) சிவஞானத்தைக்கொடுத்தருளிய உபகாரமும், திருவிடை மருதூரிலே அடியார்க்கு விளங்க வீற்றிருந்தருளித் தனது தூய திருவடிகளை (அவர் சென்னிமீது) வைத்த (கருணைத்) திறனும், காஞ்சிபுரத்திலே தமது இயற்கையான (அருவுருவத்) திருமேனியோடு வீற்றிருந்து (தம்மை வழிபட்ட உமை) அம்மையைத் தனது இடப் பாகத்தமர்த்தி வைத்துக் கொண்ட சிறப்பும், திருவாஞ்சிய மென்னுந் திருப்பதியிலும் திருமணச்சீர் பெறுதற்குரிய அழகுடன் வீற்றிருந்து இயற்கை மணமுடைய கூந்தலினளாகிய அம்மையோடு கலந்து மகிழ்ந்த திருவிளையாட்டும்,

குறிப்பு (எ0 - அ0) :—பாண்டூர், தேவூர் என்பன, பாண்டி நாட்டிலுள்ளன. தேவூர்க்குத் தெற்கே கடலில் இருப்பது தீவு. ஈண்ட = நெருங்க, விளங்க. கோ = அரசத்தன்மை. தேன் = வண்டு. இங்கே கூறிய ஞானம் வீடு பயக்கு முணர்வாதலின், 'தன்னை' யெனச் சிறப்பித்தார். படிமம் = ஒளிவடிவம், தூய்மை. ஏகம்பநாதர் காஞ்சிப்பதியமர்ந்த சிவபிரான். திருக்கயிலையில் இறைவர் திருக் கண்

சேவக னாகித் திண்சிலை யேந்திப்
பாவகம் பலபல காட்டிய பரிசும்
கடம்பூர் தன்னில் இடம்பெற இருந்தும்
ஈங்கோய் மலையில் எழிலது காட்டியும்
ஐயா றதனிற் சைவ னாகியும்
துருத்தி தன்னில் அருத்தியோ டிருந்தும்
திருப்பனை யூரில் விருப்ப னாகியும்
கழுமல மதனிற் காட்சி கொடுத்தும்
கழுக்குன் றதனில் வழுக்கா திருந்தும்
புறம்பயம் அதனில் அறம்பல அருளியும்
குற்றா லத்துக் குறியா யிருந்தும்

களைப் பொத்தி உலகிற் கிருளுண்டாக்கிய குற்றம் நீங்க, உமையம்மையார் காஞ்சியில் ஒரு மாமரத்தினடியில் மணலாற் சிவலிங்கவடிவமைத்து வழிபட்ட காலை, வெள்ளம் வரவே சிவபெருமானைத் தழுவிப் பின்னர் அவரது இடப்பாகங் கொண்டனரென அறிக. மரு= இயற்கை வாசனை. கற்புடை நங்கை கூந்தலுக்கு இயற்கை மணமுண்மை நக்கீரர் கதையால் விளங்கும். திருவாஞ்சியம், சோழநாட்டிலுள்ளது.

உரை (அக - கூக) :—(பாண்டியனுக்கு வெற்றி யுண்டாக்குதற் பொருட்டு)வில் வீரர் வடிவங்கொண்டு வலிமிக்க வில்லைக் கைக்கொண்டு பல பல வகையான இயல்புகளைத் தோற்றுவித்த சிறப்பும், திருக்கடம்பூரிலே கோயில் கொண்டருள வீற்றிருந்தும், ஈங்கோய் மலையிலே அழகு மிக்க (மரகதத்) திருமேனி காண்பித்தும், திருவையாற்றிலே (பூசனை புரியுஞ்) சைவ ஆசாரியன் ஒருவனின் வேடத்தோடு தோன்றியும், திருத்துருத்தியிலே அடியவர்கட்கு அருள் புரியும் ஆசையோடு அமர்ந்திருந்தும், திருப்பனையூரில் (வேண்டுவார் வேண்டுவன ஈயும்) விருப்பத்தினனாய் வீற்றிருந்தும், சீகாழிப்பதியிலே திருக்கோலங் காண்பித்தும், திருக்கழுக்குன்றத்திலே ஞானவடிவத்தோடு தவறாது எழுந்தருளியும், திருப்புறம் பயத்திலே தருமச் செயல்கள் பல ஆற்றியும், திருக்குற்றாலத்திலே (சிவ)லிங்க வடிவாய்த் தோன்றியும்,

அந்தமில் பெருமை அழலுருக் கரந்து
சுந்தர வேடத் தொருமுத லுருவுகொண்(டு)
இந்திர ஞாலம் போலவந் தருளி
௯௫ எவ்வெவர் தன்மையுந் தன்வயிற் படுத்துத்
தானே யாகிய தயாபரன் எம்மிறை
சந்திர தீபத்துச் சாத்திர ஞகி
அந்தரத் திழிந்து வந்(து) அழகமர் பாலையுட்
சுந்தரத் தன்மையொடு துதைந்திருந் தருளியும்

குறிப்பு (அக - ௯௯) :—திருவிளையாடற்புராணம், யானை எய்த படலத்துள், சோழன் விடுத்த யானையைக் கொல்லுதற் பொருட்டு, இறைவன் வில் வீரராய்த் தோன்றி யானை எய்தமை கூறப்பட்டது. இடம்=கோயில்; 'எழிலது' என்பதில், அது திருமேனியைக் குறிக்கும். திருவையாற்றிலே இறைவனைப் பூசனை புரியுஞ் சைவாசாரியருள் ஒருவர் காசிக்குப் போய், நெடுநாளாக மீண்டு வாராமையால், அவர் மனைவி மக்கட்குரிய பொருளைப் பிறர் கவர்ந்து கொள்ளக் கருதியகாலை, அதனைத் தடுத்தற் பொருட்டு, காசிக்குப் போன சைவரின் வடிவத்தோடு இறைவன் தோன்றி யருளினமை இங்கே குறிக்கப்பட்டது. திருக்கழுமலத்திலே அடிகட்கு இறைவன் காட்சி நல்கினமையும், திருக்கழுக்குன்றிலே கணக்கிலாத் திருக்கோலம் அடிகட்குக் காட்டினமையும் அடிகள் வரலாற்ருனறிக. 'வழுக்காது,' என்பதற்கு மறவாது என்று பொருள் கொள்ளுதலுமுண்டு. திருக்குற்ருலத்திலே விண்டு வடிவமே அகத்தியர் வேண்டுகோளால் சிவ வடிவமாக மாறினமை திருக்குற்ருலத் தலபுராணத்துட் காண்க. திருக்கடம்பூர், ஈங்கோய்மலை, திருப்பனையூர் முதலியன சோழநாட்டிலுள்ளவை; திருத்துருத்தி - இப்போது சோழநாட்டிலே குற்ருலமெனப்படும் இடமென்ப. திருக்குற்ருல மென்பது, பாண்டி நாட்டிலேயுள்ளதென்பது வெளிப்படை. திரிகூட பருவதத்தினடியில் அழகிய அருவியுடன் கூடியது.

உரை நடை (௯உ - ௯௯) :—இறுதியயல் இரண்டடியில், 'அந்தரத் திழிந்து சந்திர தீபத்து வந்து அழகமர் பாலையுட் சாத்திரஞகி' எனக் கொள்க.

மந்திர மாமலை மகேந்திர வெற்பன்
அந்தமில் பெருமை அருளுடை அண்ணல்
எந்தமை யாண்ட பரிசது பகரின்
ஆற்ற லதுவுடை அழகமர் திருவுரு
நீற்றுக் கோடி நிமிர்ந்து காட்டியும்

உரை (௯௨ - ௯௯) :—அளவற்ற பெருமையுடைய சோதி வடிவத்தை மறைத்து அழகிய (பிரணவ வடிவமான) காதணியோடு ஒப்பற்ற (ஞான) முதல்வனாக வடிவங்கொண்டு, இந்திர ஜால வித்தை (யிற்பொருள்கள் எதிர்பாராது தோன்றுதல்) போலத் திடீரென எழுந்தருளி வந்து, எவ்வகைப் பட்டவர் இயல்பையும் தன் பாலாக்கித் (தன்னுடைய அருட்செயலே மேலிட்டுத் தோன்றத்) தானே எல்லாமாய் விளங்குங் கருணையாளனாகிய எமது தலைவன் வான்னின்று இறங்கிச் சந்திர தீபமென்னும் பதியிலே அழகுமிக்க பாலை யென்னுமிடத்தில் கலைவல்ல ஆசிரியனாகி வனப்பு நிறைந்த இயல்போடு வீற்றிருந் தருளியும்,

குறிப்பு (௯௨ - ௯௯) :—அழலுருவென்பது இறைவனது தெய்வ வடிவை அல்லது அடிமுடியறியாச் சோதியாய் நின்ற வடிவைக்குறிக்கும். வேடம் = காதணி வட்டவடிவமாய்ச் சைவ ஆசாரியர்களாலணியப் படுவது. 'சுந்தரம் துதைந்த தன்மையொடு இருந்தருளியும்' என உரை நடை கொள்க. துதைதல் = நெருங்குதல், நிறைதல்; பாலை - பாலை நிலத்திற்குரிய மரங்களடர்ந்ததாய் அழகு வாய்ந்ததாயிருக்கலாம். அல்லது, இடத்தின் பெயர் பாலை யாதல் கூடும். ஒரு காலத்துப்பாலை யாயிருந்து பின்னர்ப் பொழிலாய பின்னும், அப்பெயர் அதற்கு வழங்குதல் கூடும்.

உரை (௧௦௦ - ௧௧௪) :—மந்திர நூலாகிய ஆகமம் வெளிப்பட்ட பெருமலையாகிய மகேந்திரத்தின் தலைவனாகிய எல்லையற்ற ஆற்றலும் அருளும் உடைய பெருமான், (அடியேங்களாகிய) எங்களை ஆட்கொண்டருளிய வகையைச் செப்புமிடத்து, வலிமையுடையதாய், வனப்புப் பொருந்தியதாயுள்ள திருமேனியில் (நெற்றி, மார்பு, புயமுதலிய இடங்களில்) திருநீற்று (மூவடையாளமாகிய) கொடியினை (எடுப்பாகத் தோன்றும்படி) இடையிட்டுத் தரித்துக் காட்டியும்,

ஊனந் தன்னை யொருங்குடன் அறுக்கும்
ஆனந் தம்மே ஆறா அருளியும்
மாதிற் கூறுடை மாப்பெருங் கருணையன்
நாதப் பெரும்பறை நவின்று கறங்கவும்
அழுக்கடை யாமல் ஆண்டுகொண் டருள்பவன்
கழுக்கடை தன்னைக் கைக்கொண் டருளியும்
மூல மாகிய மும்மலம் அறுக்குந்
தூய மேனிச் சுடர்விடு சோதி
காதல னாகிக் கழுநீர் மாலை
ஏலுடைத் தாக எழில்பெற அணிந்தும்

பாசமாகிய குற்ற (முழுவதையும்) ஒரு சேர, ஒரே காலத்தில் வேரறுத்து(க்களையும்) பேரின்பத்தையே தமது ஆறாகக்கொண்டருளியும், உமையம்மையை ஒரு பாகத்திலுடைய கைமாறற்ற பேருளாளன், நாததத்துவமாகிய பெரும்பறையானது இடைவிடாது ஒலிப்பக் கொண்டும், வாசனா மலந்தாக்காமல் அன்பர்களைத் தடுத்தாட் கொள்ளுபவன் மூவிலைச் சூலத்தைத் தனது திருக்கைகளிற் கொண்டருளியும், உயிர்களை அநாதியேபற்றிய (இருள், வினை, மருள், என்னும்) மூவகைப் பாசங்களையும் வேரறுக்கவல்ல மாசற்ற திருமேனியுடன் எழுந்தருளி அறிவுக் கதிர் பரப்பும் ஒளியுருவனாகிய முதல்வன் அடியாரிடம் அன்பு பூண்டவனாகி, அடியாருள்ளங்கள் பக்குவ மெய்துதற்குப் பொருத்தமான முறையில் எழுச்சி பெறும் வண்ணம், (அவருள்ளங் கவருஞ்) செங்கழு நீர்மாலையைச் சூடியருளியும்,

குறிப்பு (௧0௩ - ௧௧௪) :—கொடியென்பது கோடியென நீண்டது. எல்லாவற்றையும் ஒடுக்கும் ஆற்றலையும், அருளொளியையும் திருநீறானது குறித்தலின், ' ஆற்றலது வுடை அழகமர் திருவுரு " என்றார் போலும். நிமிர்ந்து=(முக்குறியாக) இடையிட்டுத் தரித்து. திருமேனியிற் பல பாகங்களில், கொடி யிலங்குவதுபோல நீற்றுக் குறி துலக்கமாய்த் தோன்றியது என்றவாறும். பேரின்ப வுணர்ச்சியில் உயிர் ஈடுபட்ட விடத்து, வாசனாமலமுந் தொலைதலின், மலம் முழுவதையும் ஒருங்கு அறுக்கும் என்றார். ஆனந்தமே, என்பது ஆனந்தம்மேயென விரிந்தது. அது, ஆனந்த மேலீட்டைக் குறிக்கும்.

அரியொடு பிரமற்கு அளவறி யாதவன்
பரிமா வின்மிசைப் பயின்ற வண்ணமும்
மீண்டு வாரா வழியருள் புரிபவன்
பாண்டி நாடே பழம்பதி யாகவும்
பத்திசெய் யடியரைப் பரம்பரத் (து)உய்ப்பவன்
உத்தர கோச மங்கை யூராகவும்

மாதின்' என்பதில், இன் - சாரியை, 'மாப்பெரு' என ஈரடை கொடுத்தது, கைமாறின்மையும் அளவின்மையுங் குறித்தற்கென்க. நாததத்துவத்திலுள்ள சூக்குமைவாக்கு என்றும் ஒலித்துக் கொண்டிருப்பதனாலே உலகெலா மியங்குமாதலின், அதனைப் பெரும்பறை என்றார். நவிலுதல் - இடையின்றிப் பயிலுதல். இறைவன், உயிர்கள் மேல் வைத்த கருணையாலே, தூயமாயை நின்று, சிவதத்துவமாகிய நாததத்துவத்தைத் தோற்றுவித்தலின், 'கருணையன்' என்பதோடு, நாதப்பெரும்பறை யென்பதை உடன்புணர்த்துக் கூறினர். அழுக்கு நீங்கிய பின்னும், அது அடையாமற் காத்தலின், அழுக்கு, உரையுள், வாசனுமலம் எனப்பட்டது. மலமூன்றாதலின், இறைவன் அதனை நீக்குவதற்கு மூவிலைச் சூலத்தைக் கைக்கொண்டனர் போலும். கழுக்கடை = மூவிலை வேல். ஆணவமுள்ளவிடத்தே, வினையுமாயையும் நுட்பமாக உண்மையின், மூன்றையும் மூலமாகியவை என்றார். மலங் காரணமாக வரும் உடம்பு இறைவற்கின்மையின், 'தூயமேனி' என்றார். தூயமேனியுடையவனே, அழுக்கை நீக்க வல்லவனுவனென்பது கருத்து. சுடர் - சிவஞானம், தலைவியினுள்ளத்தைத் தனது மாலையாற் கவருந் தலைவன்போல, இறைவன் அன்பருள்ளத்தைத் தமது தூய அடையாள மாலையாற் கவர்வனாதலின், 'காதலனாகி ஏலுடைத்தாக எழில்பெற' என்றார். ஏல் = பொருத்தம். எழில் = எழுச்சி, கிளர்ச்சி.

உரை (கக௫ - கஉ0) :— (செருக்கினாலே) திருமாலும் நான்முகனும் அடி முடி தேடி அளந்தறிய வொண்ணாத பெருமான், (தாழ் மனமுடைய அடியார் பொருட்டுக்) குதிரையாகிய விலங்கின்மீதேறி வந்த திறமும், (வீடுபேற்றிற்குரிய அன்பர்) திரும்பிப் பிறவியில் வாராத வகையை அருள் செய்யும் பெருமான், பாண்டி நாட்டினையே

ஆதி மூர்த்திகட் கருள்புரிந் தருளிய
தேவ தேவன் திருப்பெய ராகவும்
இருள்கடிந் தருளிய இன்ப வூர்தி
அருளிய பெருமை அருண்மலை யாகவும்
எப்பெருந் தன்மையும் எவ்வெவர் திறமும்
அப்பரி சதனு லாண்டுகொண் டருளி

தமது பழைய திருநாடாகவும், மெய்யன்பு செய்யும் அடியாரை அபர முத்தி பரமுத்திகளிற் சேர்ப்பவன் உத்தரகோச மங்கையினைத் தமது நகரமாகவும்,

குறிப்பு (௧௧௫ - ௧௨௦) :—பாண்டிய நாட்டிலே இறைவன் முதற் கண் தக்க தவத்தினர்க்கு ஞானமும் வீடும் நல்கினமையில், நிலவுல கிலே அதனைப் பழையபதி என்றார். பதி நாட்டையுங் குறிக்கும். உத்தரகோச மங்கையில் அறுபத்து நால்வர்க்கு இறைவன் சிறப்பாக ஆகமம் அறிவுறுத்தினமையின், அதனை, ஊரென்றார்.

உரை (௧௨௧ - ௧௨௬) :—காரணேசுரர்களாகிய முதல்வர்கட்குத் திருவருள் புரிந்து அதிகாரம் நல்கிய 'மகாதேவன்' என்பதைத் தனது திருநாமமாகவும், அடியார்க்கு ஆணவத்தை நீக்கிப் பேரின்ப வாகன மருளிய தனது அருட்பெருந்தன்மையே, கருணை மலையாக வும் கொண்டு, எவ்வகைப் பட்டவர்களுடையவும் எத்தகைய பேரி யல்பையும், பக்குவத்தையும் அறிந்து அவரவர்க்கேற்ற முறையினல், அவ்வவரை ஆட்கொண்டருளியும்,

குறிப்பு (௧௨௧ - ௧௨௬) :—சுத்ததத்துவங்களிலுள்ள, அயன், அரி, அரன், அனந்தர், அணுசதாசிவர் முதலியோர் கீழ்ப்பட்ட தத்துவங்களிலுள்ளோரை யியக்குவதாற் காரணேசுரராய் ஆதி மூர்த்தி களெனப்பட்டனர். சிலர், மும்மூர்த்திகளை ஆதி மூர்த்திகளெனக் கொண்டு, அவர்கள் தலைவனுகிய சிவபெருமானைத் தேவதேவனென் பர். பேரின்ப வுணர்ச்சியானது பரமுத்தியடைதற்கு உயிர்களை மேற் கொண்டு சேறலின், அதனை 'ஊர்தி' என்றார். ஈற்றடிகளிலே இறைவனது வரம்பிலாற்றல் கூறப்பட்டது, மேற்போந்த அடிகளில்,

நாயி னேனை நலமலி தில்லையுட்
கோல மார்தரு பொதுவினில் வருகென
ஏல என்னை ஈங்கு ஒழித்தருளி
அன்றுடன் சென்ற அருள்பெறும் அடியவர்
ஒன்ற ஒன்ற உடன்கலந் தருளியும்
எய்தவந் திலாதார் எரியிற் பாயவும்
மாலது வாகி மயக்கம் எய்தியும்
பூதல மதனிற் புரண்டுவீழ்ந் தலறியும்
கால்விசைத் தோடிக் கடல்புக மண்டி
நாத நாத வென்றழு தரற்றிப்
பாதம் எய்தினர் பாதம் எய்தவும்
பதஞ்சலிக் கருளிய பரமநாடக என்று
இதஞ்சலிப் பெய்தநின்று ஏங்கினர் ஏங்கவும்

அரசர்க்குரிய கொடி, ஆறு, பறை, படை, மாலை, ஊர்தி, நாடு, ஊர், பெயர், மலை யென்னப்படும் பத்துறுப்பும் பகரப் பட்டமை காண்க.

உரை (கஉஎ - கஙக):—நாய்போலுங் கடையேனாகிய என்னை, நன்மை மிகுந்த தில்லைப்பதியின்கணுள்ள அழகு நிறைந்த அம்பலத்தின் கண்ணே வந்து (கலப்பாயாக) என்று, என் வினைக்குப் பொருத்தமாக, என்னை இந்நிலவுலகத்தே கழித்தொதுக்கி, என்னை ஆட்கொண்ட அன்றே, வீடு கூடுதற்குரியராய்த் தன்னோடு போந்த அடியார்கள் தங்கள் பக்குவ வளவில் தன்னோடு வந்து சேரச் சேர அவர்களோடு இரண்டறக் கலந்தருளியும், அங்ஙனம் தன்னொடு உடனே கலக்கப் பெறாதவர்களுட் சிலர், நெருப்பில் வீழ்ந்து (தன்னொடு கலக்கவும்,) சிலர், வீடெய்தும் ஆசை மயமாகி மயங்கி உயிர் நீத்துத் தன்னை யடையவும், சிலர் வீடு உடனே பெறாத வருத்தத்தால், நிலத்தின்மீது வீழ்ந்து புரண்டு, அழுது தன்னையடையவும், விரைந்து நடந்தோடிக் கடலில் விழுவதற்கு நெருங்கித் தலைவனே, தலைவனே என்று அழுது அலறி உடம்பு நீத்துத் தன்திருவடி யடைந்தவர், அவ்வாறடையவும்,

௧௪௦ எழில்பெறும் இமயத் தியல்புடை அம்பொற்
பொலிதரு புலியூர் பொதுவினில் நடம்நவில்
கனிதரு செவ்வாய் உமையொடு காளிக்கு
அருளிய திருமுகத் தழகுறு சிறுநகை

பதஞ்சலி முனிவர்க்கருள் புரிந்த மேலான அற்புதக் கூத்தனே யென்று தொழுது உள்ளஞ் சலிப்படைய நின்று ஏக்கமுற்றவர், அவ்வாறேங்கித் (தன்னை யடையவும்,)

உரை நடை (௧௪௦ - ௧௪௬) :—'ஒலிதருகைலை யுயர்கிழவோனே,' என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை (௧௪௦ - ௧௪௩) :—மந்திர ஒலிகள் பயிலும் (புகழ்மிக்க) கயிலைமலையின் பெருந்தலைவன், மிக்க எழுச்சிபெற்ற பனிமலைபோல் ஓங்கிய தன்மையுடைய அழகிய பொன்னொளி திகழ்கின்ற புலியூராகிய தில்லை யம்பலத்தின் கண்ணே தன்னொடு கூத்துப் பயில்கின்ற இனிமை மிக்க சிவந்த வாயினையுடைய உமையம்மைக்கும் காளியம்மைக்கும் அருள் புரிதற் பொருட்டுத் தனது திருமுகத்தினிடமாகக் கவின் மிகுந்த புன்சிரிப்புக் காட்டும்,

குறிப்பு (௧௪௦ - ௧௪௩) :—சுத்த தத்துவச் சார்புடையது கயிலையாதலின், அத்தத்துவத்திலெழும் மந்திர ஒலி ஆண்டுப் பயிலுதல் கூறப்பட்டது. கயிலையிற் பிற அதிகார மூர்த்திகளுளராயினும், இறைவனே முழு முதலாட்சியுடையனாதலின், 'உயர்கிழவோன்.' என்றார். இமயமலை, மிக்க உயர்வுடையது வெளிப்படை, அது பொன்னிறத்ததென்ற கொள்கையுண்டு. 'நடம் நவில்' என்பதை 'இறைவன்' என்பதொடுங் கூட்டலாம். பாணிதந்து உடன் உலவுதலின், உமை நடம் நவில்கின்றாளென்னலாம். காளி இறைவனொடு வாதாடி நடம் பயின்று ஊன நடனமியற்ற இயலாது தோற்றனளென்ப. அருளிய - 'செய்யிய' வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம். மகிழ்ச்சிபற்றி உமைக்கும், இகழ்ச்சிபற்றிக் காளிக்கும் புன்னகை காட்டினனென்றலுமுண்டு.

இறைவன் ஈண்டிய அடியவ ரோடும்
௧௪௫ பொலிதரு புலியூர்ப் புக்கினி தருளினன்
ஒலிதரு கயிலை யுயர்கிழ வோனே.

உரை (௧௪௪ - ௧௪௫) :—எமது அரசனாகிய கடவுள் தம்மை நெருங்கிய அடியவர்களுடன் மெய்ஞ்ஞான விளக்கம் மிக்க சிற்றம்பலத்துட் புகுந்தருளி இன்பம் மிக எனக்குப் பேரருள் புரிந்தனன்.

குறிப்பு (௧௪௪ - ௧௪௫) :— அம்பல மாதலின், தனியே செல்லாது அடியரோடு சென்றான் போலும். 'மெய்ஞ்ஞானமே' அம்பலமெனப் படுதலின், பொலிதருதல் ஞானத்தாலென்பது குறிக்கப்பட்டது. கயிலை, கலைஞானச் சிறப்பெய்திய புலியூர், பரஞானச் சிறப்பெய்தினமை கூறப்பட்டது. கீர்த்தித் திரு வகவலியற்றுவித் தமையும் அருளினமையின் பாற்படும். வீடு, தமக்குத் தில்லையிலருளும் உறுதிபற்றி, 'இனி தருளினன்' என்றுரொன்றலு மொன்று. புலி, உபாயத்தாற் பாய்ந்து தன் இரையைப்பற்றுதல் போலப், பேரின்பத்தை உயிர் முயன்று விரைவிற் பற்றுதற்குரிய இடமென்ற கருத்து புலியூர் என்பதிற் புலனும்.

~~~
~~~

தில்லையில் அருளிய

திருவண்டப் பகுதி

(சிவனது தூலசூக்குமத்தை வியந்தது)

திருச்சிற்றம்பலம்

அண்டப் பகுதியின் உண்டைப் பிறக்கம்
அளப்ப ருந்தன்மை வளப்பெருங் காட்சி
ஒன்றனுக் கொன்று நின்றெழில் பகரின்
நூற்றொரு கோடியின் மேற்பட விரிந்தன
ரு இல்நுழை கதிரின் துன்அணுப் புரையச்
சிறியவாகப் பெரியோன் ; தெரியின்

(=அண்டப்பகுதி யென்று தொடங்குந் திருஅகவல்)

(=சிவபெருமானது வியாபகப் பெருமையும் வியாபக நுட்பமும் பாராட்டியது.)

உரை (க - ரு) :— ஆராயுமிடத்து, அண்டமாகிய பேருலகின் பகுதிகளின் உருண்டை வடிவான விளக்கமும், அவற்றின் எல்லையற்ற இயல்புகளும், பல்வகை வளம் பொருந்திய பெருமைமிக்க தோற்றங்களும், அவை ஒன்றிற்கொன்று மேலாக நின்ற எழுச்சியின் வேறுபாடுகளைக் கூறுங்கால், நூற்றொருகோடிக் கதிகமாக அளவில்லாமற் பரந்து பெருகியுள்ளன. (அத்தகைய உலகுக ளெல்லாம்) வீட்டினுள்ளே (பலகணிவாயிலாகப்) புகுகின்ற பகலவன் கதிர்களிலே நெருக்கமாகக் காணப்படும் அணுக்களை யொப்பச் சிறியனவென்று சொல்லும் படியாகத் தான் பெரியனாய் விளங்கும் முதல்வன்.

குறிப்பு (க - ரு) :—தெரியின் என்பதை முதலிற்கொள்க. அண்டம், பல உலகத்தொகுப்பு, கதிரவனைச் சுற்றியுள்ள உலகங்களின் தொகுப்பை ஒரு அண்டமென்னலாம். உலகங்கள் அண்டத்தின் பகுதிகளாய் உருண்டை வடிவினவா யமைதல் காண்க. 'நூற்றொரு கோடி' என்பது அளவின்மையைப் பெரிதாகக் குறித்து நின்றது.

(தெரியின்)
வேதியன் தொகையொடு மாலவன் மிகுதியும்
தோற்றமுஞ் சிறப்பும் ஈற்றெடு புணரிய
மாப்பே ரூழியும் நீக்கமும் நிலையும்
சூக்கமொடு தூலத்துச் சூறைமா ருதத்(து)
எறியது வளியிற்
கொட்கப் பெயர்க்குங் குழகன்(முழுவதும்)

வானிலே முத்துக்கள்போலத் தோன்றும் விண்மீன்கள் வெவ்வேறு உலகங்களாகும். அவை எண்ணிலாதனவாய்ப் பரந்துதோன்றுதலின், 'அளப்பருந்தன்மை' என்றூர். அவை பல்வகை வடிவும், அளவும், தன்மையும் உடையனவாகலின், 'வளப்பெருங்காட்சி' யென்றூர். அவற்றின் தூரம் முதலியன அளவிலடங்காமையின், 'நூற்றெரு கோடியின் மேற்பட' என்றூர். எல்லா உலகங்களும் இறைவன் திரு முன் அணுக்கூட்டம் போலுதலின், இறைவன் வியாபகப் பெருமை அளவிடற்பால தன்றென்பது குறித்தவாறும்.

உரை (எ - கஉ):—படைப்புக் கடவுளரின் கூட்டமும், காப்புக் கடவுளரின் அதிகமான எண்ணமும், தோன்றுதலும், நிலைத்து வளர்தலும் ஒடுங்குதலும் நிகழ்தற்குரிய காலப்பகுதிகள் தன்னுள் அடங்கப்பெற்ற மிகப்பெரிய ஊழிக்காலங்களின் தொடக்கமும், நிலை பேறும், முடிவும், சிறு சுழற்காற்றுகளாகிய நுண்பகுதி பல தன்னகத் துட்கொண்ட வெளிப்படையான பெரிய சூறுவளியின் வீச்சுக்காற் றுப்போலச் சுழலுமாறு, அவை முழுவதையும் இயக்கும் இளைஞன் (ஆகவும் விளங்கும் முதல்வன்)

குறிப்பு (எ-கஉ):—அண்டங்கள் பலவாதலின், அவைதோறும், அவற்றைப் படைப்போருங் காப்போருமாய கடவுளர் பலதிறப்பட்ட னர். ஒடுக்குவோர் இறைவனேடு ஒற்றித்து ஓதப்பட்டனர். உலகம் யாவுந் தோன்றி யொடுக்கும் பேரூழிக் காலமானது பெரும் புயற்காற் றுப் போலவும், அண்டத்தின் கடவுளரின் காலங்கள் பெரும் புயலி லடங்கிய சிறு சுழற்காற்றுப் போலவும் கருதப்பட்டன. சூக்கம்=சூக் குமம்; நுட்பம். தூலம்=பருமை. சிறு புயல்கள் நுட்பப் பகுதிக ளாகவும் பெரும் புயல், தூலமாகவுங் கருதப்படும். சூறை மாருதம்=

படைப்போற் படைக்கும் பழையோன் படைத்தவை
காப்போற் காக்குங் கடவுள் காப்பவை
கரு கரப்போன் கரப்பவை கருதாக்
கருத்துடைக் கடவுள் திருத்தகும்
அறுவகைச் சமயத் தறுவகை யோர்க்கும்
வீடுபே றாய்நின்ற விண்ணோர் பகுதி
கீடம் புரையுங் கிழவோன்;

சுழற்பெருங் காற்று. எறிதல்=வீசுதல். என்றும் ஒரு படித்தாய் முதிர்ச்சியிலனாகலின், இறைவன் இளைஞன் ஆயினன். எல்லாந் தோன்றி முதிர்ந்து ஒடுங்கி யொழியத்தான் ஒருவனே அம்மாறுபாடில்லாதவனென்பது கருத்து. 'முழுவதும்' என்பதைக் 'கொட்க' என்பதனோடு சேர்க்க. கொட்க=சுழல. மாப்பேரூழிக் காலமும், மீண்டு மீண்டும் வருதலின் 'சுழல' என்றார்.

உரை (௪௩ - ௪௪) :—படைப்புக் கடவுளைப் படைக்கும் பழமைப் பெரியோன், படைத்தனவற்றைக் காக்குங் கடவுளைக் காப்பாற்று மேலோன், காக்கப்பட்டவற்றை உரிய காலத்தில் ஒடுக்குபவன், (ஒடுக்கப்பட்டவை இளைப்பாறும் வரை, அவற்றைப் படைத்துக் காக்க) எண்ணாத திருவுள்ளமுடைய பெருமான், மேதக்கனவாகிய அறுவகைச் சமய நெறியில் நின்ற அறுவகைப்பட்ட தவத்தினர்க்கும் முத்திப்பே றளித்தற்குரியாராய் நின்ற கடவுளரின் தொகை தன்னை நோக்கப் புழுக்கூட்டம் போலத் தோன்றத் தானே (உயர் முத்தியளிக்கும்) உரிமை யுடையோனாய் விளங்குபவன்.

குறிப்பு (௪௩ - ௪௪) :—உலகங்களை ஒடுக்கஞ் செய்யும் உருத்திர வர்க்கத்தார் தஞ்செயலற்று இறைவனோடு அத்துவிதக் கலப்புடையராதலின், அவர் செயல் இறை செயலாகவே கூறப்பட்டதுணர்க. கருத்து=திருவுள்ளம். அடிகள் காலத்துச் சமயங்கள், மணிமேகலையுட் கூறப்பட்டனவாக இருத்தல் கூடும். அவற்றுட் சில, கடவுட் கொள்கையில்லாதன. கடவுட் கொள்கையுடைய அறுசமயங்களே 'திருத்தகும்' எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டன. சைவம், வைணவம், பிரமம், நையாயிகம், வைசேடிகம், ஆசீவக முதலிய மதங்கள் ஒருவகையான கடவுட் கொள்கையொடு விளங்கின. ஆண்டுக் கூறப்பட்ட சைவம், உருத்

நாடொறும்
அருக்கனிற் சோதி யமைத்தோன் திருத்தகு
மதியில் தண்மை வைத்தோன் திண்டிறல்
தீயின் வெம்மை செய்தோன் பொய்தீர்
வானிற் கலப்பு வைத்தோன் மேதகு
காலின் ஊக்கம் கண்டோன் நிழல்திகழ்
நீரில் இன்சுவை நிகழ்ந்தோன் வெளிப்பட
மண்ணில் திண்மை வைத்தோன் என்றென்று
எனைப்பல கோடி யெனைப்பல பிறவும்
அனைத்தனைத் தவ்வயின் அடைத்தோன்

திர வணக்கமா யமைந்திருத்தல் பற்றி, அறுவகைச் சமயத்துள் வைத்தோதப்பட்டன போலும். அச்சமயங்களின் தெய்வங்கள், அவை முடிவாகக் கூறுந் தத்துவத் தலைவராகிய உயிர்களா யமைதலின், அவைகள் இறைவனை நோக்கப் புழுப்போன்றனர். மெய்யான வீடுபேற்றைத் தரத்தக்க கடவுள் ஒருவனே யாதலின், அவனைக் 'கிழவோன்' என்றார்.

உரை (௨௦-௨௮) :—ஞாயிற்று மண்டபத்திலே ஒவ்வொரு நாளுந் திகழ்கின்ற ஒளியினை அமைத்தவன். அழகு பொருந்திய திங்கள் மண்டலத்திலே (வெய்யோன்கதிரைக் குளிர்விக்குங்) குளிர்ச்சியைப் பொருத்தினோன், மிகுந்த ஆற்றலுடைய நெருப்பிற்கு வெப்பத்தை உண்டாக்கினவன், (பூதங்களுள்) நிலையாகவுள்ள வானிலே, எல்லாவற்றிற்கும் இடங்கொடுத்துக் கலந்து நிற்குமியல்பினை அமைத்தோன். மேலெழுந் தன்மையுடைய காற்றிலே கிளர்ச்சியைப் பொருத்தினோன். பொருள்களின் தோற்றம் விளங்குதற் கேதுவாகிய நீரிலே, இனிய சுவையைப் புலப்படுத்துந் தன்மை யமைத்தோன். தெளிவாக, நிலத்திலே கடினமாகிய திரட்சியை இயற்றினோன். இவ்வாறே எவ்வெக்காலத்திலும், எத்தனையோ பலகோடி பொருள்களிலும் (அவற்றிற்கினமாய) எத்தனையோ பிறவற்றிலும், அவ்வவற்றின் தன்மையை அவ்வவற்றினிடமாகப் பொருத்தினோன்.

குறிப்பு (௨௦-௨௮) :—கொடிநிலை, வள்ளி, கந்தழி என்றபடி ஞாயிறு, திங்கள், நெருப்பு ஆகிய மூன்றும், முதற்கண் விதக்கப்பட்

அஃதான்று
முன்னோன் காண்க முழுதோன் காண்க
தன்னே ரில்லோன் தானே காண்க
ஏனத் தொல்லெயி றணிந்தோன் காண்க
கானப் புலியுரி அரையோன் காண்க
நீற்றோன் காண்க நினைதொறும் நினைதொறும்
ஆற்றேன் காண்க அந்தோ கெடுவேன்
இன்னிசை வீணையி லிசைந்தோன் காண்க
அன்னதொன் றவ்வயின் அறிந்தோன் காண்க
பரமன் காண்க பழையோன் காண்க
பிரமன்மால் காணாப் பெரியோன் காண்க

டன. அவை முத்தொழிற் குரியன வாதல் காண்க. பொய் தீர் = நிலையாமையற்ற. நீரானது கண்ணாடிபோல வடிவங்களின் நிழல் காட்டுதலின், 'நிழல்திகழ்' என்றார். கடினப் பொருள்களின் சுவையைப் புலப்படுத்துவது நீரே. இன்சுவை = நல்லசுவை. நிகழ்ந்தோன் = நிகழ்வித்தோன்.

உரை (உ௯ - ௩அ) :—அஃதன்றியும் (படைப்புப் பொருள் யாவற்றிற்கும்) முன்னேயுள்ளவன் நோக்கியருள்க. (அல்லது முன்னேயுள்ளவனென்றறிக.) எல்லாவற்றையும் உடையவனென்றறிக. தனக்கு யாரும் நிகரில்லாதவனாய்த் தனக்குத்தானே யொப்பானவன் (என்றறிக) பண்டை(க்காலத்தில் நிலத்தைப் பாதாளத்தினின்றெடுக்கத் தோன்றிய) பன்றியவதார முடையானின் பற்களைப் பிடுங்கி மார்பிலணிந்தவன் (என்றறிக). (தாருகாவனத்து முனிவர் வேள்வி செய்து விடுத்த) காட்டுப் புலியினைக் கொன்று அதன் தோலையுடையாக அரையிலணிந்தவன் என்றறிக. திருநீறணிந்த பெருமான் (அவன் அருள்திறத்தை) எண்ணுந் தோறும் எண்ணுந் தோறும், அவனின் பிரிவாற்றாது வருந்துவேன்! (பிரிவு அதிகப்பட்டால்) ஐயோ நான் கெட்டொழிவேன்! இனிய ஓசையானது வீணையின்கண் நுட்பமாய்க் கலந்திருத்தல்போல அவன் உயிரிற் கலந்துள்ளோன் என்றறிக. அத்தகை இசையொன்றினை (வீணையாகிய)

அற்புதன் காண்க அநேகன் காண்க
சொற்பதங் கடந்த தொல்லோன் காண்க
சித்தமுஞ் செல்லாச் சேட்சியன் காண்க

அதனிடத்தில் அறிந்து அருள்புரிந்தன னென்றறிக. எவற்றிற்கு மேலானவனென்றறிக. எவற்றிற்கு முற்பட்டவனென்றறிக. அயனும் அரியும் அளந்தறிய வொண்ணாப் பெருமையுடையானென்றறிக.

குறிப்பு (உ௯-௩௮):—'காண்க' என்பதை அசையாகவுங் கொள்ளுப. நோக்கியருள்கவென்றும், நீயறிக என்றும் இருவகையாகப் பொருள் கொள்ளுதலு முண்டு. ஆதியில்லாதவ னென்பார், முன்னோன்' என்றார். ஒரு காலத்திலே நிலத்தைப் பாதாளத்திற் சுருட்டிச் சென்ற இரணியாக்கனைக் கொன்று நிலத்தை மேலெடுத்தபோது, பன்றியுருவெடுத்த திருமால் அவன் குருதியைக் குடித்துப் பிறரைத் துன்புறுத்தினமையால், அப்பன்றியின் பல்லைப் பறித்துத் தன் மார்பிற் சிவபிரான் அணிந்த கதை சிவரகசியத்துட் காண்க. தாருகாவனக் கதை வெளிப்படை. எல்லாவற்றையும் ஒடுக்கி, அவற்றின் சாம்பலையணிந்தமையால், 'நீற்றோன்' என்றார். திருப்பெருந் துறையிலே நீறணிந்த பெருமான் பிரிந்த காலமுதல், வீடு பேற்றைத் தலைப்படவாக்கொண்ட அடிகள் பிரிவாற்றாமை தெரிவித்தார். வீணையில் இன்னிசை யொப்ப இசைந்தோன், என்றது இறைவன் தோன்றாது சார்பாயிருக்குந் தன்மை குறித்தவாறும். பயிற்சியினால் வீணையில் இசை தோன்றுவதொப்ப, அன்பினால் அறிவில் இறைவன் விளங்குவனென்றலு மொன்று. இராவணன் வரலாறு தெளிவு. 'பரமன்' என்றது மேலான முத்தியருள்பவன் என்று குறித்தற்கு, எக்காலத்தும் வீடருள்பவன் அவனேயாதலின் 'பழையோன்' என்றார். யானெனதென்னுஞ் செருக்குள்ளபோது இறைவன் தோன்றாமையின், 'பிரமன் மால் காணா' என்றார்.

உரை (௩௯ - ௪௧) :—வியத்தகு செயல்கள் புரிவோன்; பல் வடிவமுடையோன்; புகழ்ப்பதவிகளைக் கடந்த பழமையோன், அல்லது சொல்லின் தரத்தைக் கடந்த முன்னோன். (சொல்மாத்திரமன்றி) மனமுஞ் சென்று எட்ட வொண்ணாத் தூரத்திலுள்ளவன்;

குறிப்பு (௩௯ - ௪௧) :— கடவுள் அருஞ்செயல்களை உயிர்கள் கணக்கிடவல்லன வல்ல; அவை அவற்றிற்கு வியப்பு விளைப்பனவே.

பத்தி வலையிற் படுவோன் காண்க
ஒருவ னென்னு மொருவன் காண்க
விரிபொழில் முழுதாய் விரிந்தோன் காண்க
சரு அணுத்தருந் தன்மை இலையோன் காண்க
இணைப்பரும் பெருமையி லீசன் காண்க;
அரியதில் அரிய அரியோன் காண்க
மருவியெப் பொருளும் வளர்ப்போன் காண்க

சிலர் இயற்கைச் சட்டங்களனைத்தையும் உணர்ந்தாற்போலக் கடவுள் செயல் இயற்கைக்கு மாறுகாவெனப் பேசி, அற்புதங்களை மறுப்பார். அது பொருந்தாமை ஈண்டுக் குறிக்கப்பட்ட தென்னலாம். வழிபடு வார்க்கு அவ்வவர் பொருளாய் நின்றருளுதலின், 'அநேகன்' என்றார். சொல்=புகழ்ச்சி. புகழ்ச்சி மிக்க விண்ணவர் பதவிகளைத் தோற்று வித்தவனாய் அவற்றிற்கு முற்பட்டவனாய் இறைவன் இருத்தலின், அவனைப் பதவிகளிலுள்ள தெய்வங்களோ டொருவனாகக் கணித்தல் தவறென்பார், அவன் பதங்கள் யாவையுங் கடந்தவன் என்றார். பதங் களைக் கடந்து உயிர் பாமுத்தி யடையினும், அது பழைமையுடைய தாகாது; இறைவனே 'தொல்லோனுவனென்பது. பதம், என்பதற்குத் தரம் என்று பொருள் கொண்டு, சொல்லினாலே யுணர்த்தப்படாது, 'சொல்' தோன்றுவதற்கு முன்னே யுள்ளோன் என்றுரென்றலு மொன்று. 'சித்தமும்' என்றமையால், வாக்கிற்குங் காயத்திற்கு மெட்டாதவனென்பது கூறியவாறாயிற்று. தம்மை மறந்து செய் யும் மெய்யன்பினுள் அகப்படுவனென்றது, ஒன்றிற்கும் எட் டாதவனென்றால், அவனாற் பயன் பெறுதல் இயலாதோ என்ற ஐயத்தை நீக்குதற் பொருட்டென்க.

உரை (சஉ - சஅ) :—ஆனால் அன்பாகிய வலையிலகப்படுவோன்; ஒப்பற்றவனென்று சொல்லப்படும் ஒரு கடவுள்; விரிந்த உலகமெங்க ணும் பரந்து நின்றோன்; அணுவிற் காணப்படும் நுட்பத்தன்மையி லும் வியக்கத்தக்க நுட்பமானவன்; ஒப்பிடுதற்கரிய பெருமையுடைய வற்றுள் தலை நின்றவன். ஆய்ந்தறிதற்கு அல்லது பெறுதற்கு அரிய பலவற்றுள்ளும் அருமையி லருமையுடையோன்; எல்லாப் பொருள் களையுந் தழுவி நின்று அவற்றை வளர்த்துக் காப்பவன்;

நூலுணர் உணரா நுண்ணியோன் காண்க
மேலொடு கீழாய் விரிந்தோன் காண்க
அந்தமும் ஆதியும் அகன்றோன் காண்க
பந்தமும் வீடும் படைப்போன் காண்க
நிற்பதுஞ் செல்வதும் ஆனோன் காண்க
கற்பமும் இறுதியுங் கண்டோன் காண்க
யாவரும் பெறவுறும் ஈசன் காண்க
தேவரும் அறியாச் சிவனே காண்க
பெண்ஆண் அலியெனும் பெற்றியன் காண்க
கண்ணால் யானுங் கண்டேன் காண்க

குறிப்பு (சஉ - சஅ) :—அன்பர்பால் இறைவன் தானே வந்தருளுதல், மீன் மான் முதலியன வலையுள் தாமே வந்து சிக்குதல் போலுதலின், அவ்வாறு கூறினரென்ப. வலையைப் பரப்பினவர் செயலற்றிருத்தல்போல, அன்பரும் அன்புமாத்திரமுடையாராய்ச் செருக்கற்றுச் செயலற்றிருத்தல் குறித்தவாறும். யானே கருத வர நாடார், சும்மாவருவார்' என்றதுமது. வலையிற் சிக்கியவை வெளிப்போகாமைபோல, அன்பிலீடுபட்ட கடவுள் அன்பரை விட்டகலாமையுங் குறித்தவாறும். பொழில்=உலகம். விரிந்தோன்=இயல்பாகவே வியாபகமுடையோன். மிக நுண்ணியவற்றுள் நுண்ணியனுய்ப் பெரியவற்றுட் பெரியனுய் அரியவற்றுள் மிக அரியனுயுள்ளவன், பெருங் கருணையால் எவற்றிற்குஞ் சார்பாய் அவற்றைப் பாதுகாப்பானென்பது பிற அடிகளிற் குறிக்கப்பட்டது.

உரை (சக - ருஅ):—(பொருள்களைச் சுட்டியறியுங்) கல்வியறிவினுலே நேரே அறியப்படாத நுட்பமுடையோன்; மேலுங் கீழுமாய் எங்கும் நிறைந்தவன்; முடிவும் மூலமுமில்லாதவன்; பிறவிக்கட்டையும், பிறவி நீக்கத்தையும் உண்டாக்குவோன்; இயங்காப்பொருள், இயங்கும்பொருள் எல்லாவற்றினுங் கலந்து அவையேயாய் நின்றவன்; ஊழி நிகழ்ச்சியும் அதன் முடிவும் பார்த்தவன்; (பக்குவம் வந்தகாலை) எல்லாரும் தன்னை அடையும்படியாக வந்து ஆட்கொள்ளும் முதல்வன். ஆனுல் (மலம் நீங்கப்பெருத) எத்தகைய விண்ணவரும் காணவொண்ணுத மங்கலப் பொருளாவான்; பெண்ணுகவும் ஆணுகவும்

அருள்நனி சுரக்கும் அமுதே காண்க
கருணையின் பெருமை கண்டேன் காண்க
புவனியிற் சேவடி தீண்டினன் காண்க
சிவனென யானுந் தேறினன் காண்க
அவனெனை யாட்கொண் டருளினன் காண்க
குவளைக் கண்ணி கூறன் காண்க
அவளுந் தானு முடனே காண்க

இருதன்மையுமிலதாகவுமுள்ள வடிவொடு தோன்றுவதால் அவற்றின் தன்மை யுடையானெனப்படுவோன். அவனை (ஒன்றுக்கும் பற்றாத) அடியேனுங் கண்ணுற் காணப்பெற்று மகிழ்ந்தேன்.

குறிப்பு (௪௧-௫௮) நூலறிவு தூயமாயையிலெழும் நால்வகை வாக்கிற்கப்பாற்பட்டதன்று. அதனால், தூயமாயையுங் கடந்த முதல்வனை அவ்வறிவால் அறிய முடியாதென்றலு மொன்று. மேன்மையுடையார்பாலுந் தாழ்மையுடையார்பாலும் இறைசெயல் காணப்படுதலின், 'மேலொடு கீழாய் விரிந்தோன்' என்றாரென்க. கற்பம்-படைப்பு முதல் இறுதிவரையுள்ள பெரும்பொழுது, இறைவன்முன், காலமனைத்தும் ஒருங்கே தோன்றுதலின், 'கற்பமு மிறுதியுங் கண்டோன்' என்றாரென்க. 'தேவர்' என்றது ஞானம்பெற்ற உருத்திர வர்க்கத்தாருக்குக் கீழ்ப்பட்ட வானவரையே குறிக்கும். பெண், ஆண், அலி என்ற மூவகைத் தோற்றங்கட்குங் காரணமாய பெருமானை, அத்துவிதக் கலப்புப்பற்றி, அத்தன்மைகளை யுடையானென்றலுமொன்று. இறைவன் ஆண்மூர்த்தங்களாகவும், சத்திமூர்த்தங்களாகவும், அருவுருவமூர்த்தமாகவுந் தோன்றுதலின், அவ்வாறு கூறினரென்பாருமுளர். அடிகட்கு இறைவன் திருவடிவு காட்டினமை தெளிவு. திருவருளை நாடா நிலைமை தன்பாலுளதாக அடிகள் கருதுதலின் 'யானும்' என்றார். தன் சிறுமையும் இறைவன் பெருமையுங் குறித்தவாறும்.

உரை நடை (௫௯ - ௬௫):—இறுதி இரண்டடிகளையும், 'அவனெனை...காண்க' என்ற அடிக்கு முன் வைத்துப் பொருள் கொள்ளுக.

உரை (௫௯ - ௬௫):—அவன் அருளானது மிகுதியாக முகிழ்க்கும் அமுத ஊற்றானவன் ; அவனது இரக்கத்தின் பெருமையை

பரமா னந்தப் பழங்கடல் அதுவே
கருமா முகிலிற் றோன்றித்
திருவார் பெருந்துறை வரையி லேறித்
திருத்தகு மின்னொளி திசைதிசை விரிய
ஐம்புலப் பந்தனை வாளரவு இரிய
வெந்துயர்க் கோடை மாத்தலை கரப்ப
நீடெழில் தோன்றி வாளொளி மிளிர

யுணர்ந்தேன். (என்னை?) இந்நிலவுலகத்திலே, (என்னை ஆட்கொள்ள வேண்டி)த் தனது செவ்விய பாதங்கள் பொருந்த வந்தவன்; பேரின்ப மளிக்கும் பரம்பொருளானவன் என்று சிறியேனும் தெளிந்தேன். அவன் குவளை மலர் போன்ற கண்களையுடைய உமை யொருபாகன். திருவருட் சத்தியுந் தானு மொருங்கு வந்து என்னைப் பிறவிக் கடலி னின்று எடுத்தாட்கொண்டு பேரருள் புரிந்தவனென்றறிக.

குறிப்பு (௫௧ - ௬௫):—மேலே தானுந் தன்தையலும் தாழ்சடை யோனுண்டிலனேல்' என்றதுங் காண்க. பாசம் நீங்கிய காலை, திரு வருட் சத்தியின் துணைகொண்டு சிவத்தை யடைதலின் அம்மையை யுடன் கூறினர். குவளை - தண்ணருளைக் குறிக்கும். அது நீலோற் பல மெனப்படும். பாசநீக்கத்திற்கு அவளும் சிவப்பேற்றிற்கு அவ னுங் காரணராதலின், இரண்டையும் ஒருங்கு பெற்ற அடிகள் தம்மை அவளுந்தானும் உடனே யாட்கொண்டருளினமை கூறினர்.

உரை (௬௬ - ௭௨):—மேன்மையான பேரின்பக் கடல் முழு வதுமே, சூல்கொண்ட கரிய பெருமேகம் போல வடிவெடுத்து, அழகு நிறைந்த திருப்பெருந்துறை யென்னும் மலைமேலேறித் தக்க அருளா கிய மின்னல் வெளிச்சமானது ஒவ்வொரு திசையிலும் பரவ, ஐவகை வேட்கைப் பிணிப்பாகிய, வாள்போன்ற கொடிய பாம்புகள், கெட் டோட, (பிறவியின்) கடுந்துன்பமாகிய வேனிலானது தனது விரிந்த தலையை மறைத்துக்கொள்ள, மிகுந்த அழகுடைய தோன்றிச் செடி போல, ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய ஆசிரியாது ஞான வொளிவிளங்க,

குறிப்பு (௬௬ - ௭௨):— 'அதுவே' என்பது பரமானந்தப் பழங் கடலில் ஒரு பகுதி மாத்திரமின்றி முழுவதுமே என்பதைக் குறித்து நின்றது. கரு=சூல்; நிறைநீர். புலம்=பொறியறிவாலாகிய அவா,

எந்தம் பிறவியிற் கோப மிகுத்து
முரசெறிந்து மாப்பெருங் கருணையின் முழங்கி
பூப்புரை யஞ்சலி காந்தள் காட்ட
எஞ்சா இன்னருள் நுண்டுளி கொள்ளச்
செஞ்சுடர் வெள்ளந் திசைதிசை தெவிட்ட,
வரையுறக்
கேதக் குட்டங் கையற வோங்கி
இருமுச் சமயத் தொருபேய்த் தேரினை
நீர்நசை தரவரு நெடுங்கண் மான்கணம்
தவப்பெரு வாயிடைப் பருகித் தளர்வொடும்
அவப்பெருந் தாபம் நீங்கா தசைந்தன

பந்தனை = பந்தம் ; கட்டு. விடமானது, உடம்பிலுள்ள குருதியைப் பிணித்தாற்போல ஐம்புல அவா உயிரைப் பிணித்து அறிவைத் தொலைத்தலின் அவை பாம்பிற்கு ஒப்பிடப்பட்டன. 'வெந்துயர்' என்பதில் வெம்மை, கடுமை குறித்தது. துயர், பலதிறப்பட்டு விரிதலின் அதற்கு 'மாத்தலை' கூறினர். தோன்றி—மழைக் காலத்துச் செடி. தோன்றிய ஆசிரியன்—தோன்றி எனப்பட்டனன். வாள், ஞானத்திற் கறிகுறி.

உரை (எசு - அஉ):—எங்கள் பிறவிகளாகிய தம்பலப் பூச்சிகள் செறிந்து தோன்ற, கடவுளின் பெரிய இரக்கமானது முரசடித்தாற் போல இனிய முழக்கஞ் செய்ய, பூப்போன்றதாயுள்ள (அடியாரது) கூப்பிய கைகள் காந்தள் மலர்போல விளங்க, குறையாத இன்பந்தரும் அருளானது சிறிய துளி வடிவங்கொள்ள, நேர்மையான பேரறிவாகிய வெள்ளம் திக்கெங்கும் திரண்டோங்க, ஒரு வரையறைப்படுமாறு (மக்கள் தத்தஞ் சிற்றறிவிற் கேற்ப) ஏற்படுத்திக் கூறுங்கொள்கைகளின் கூட்டமானது எல்லையற்று உயர்ந்து பரந்தமையாலாகிய அறுசமயங்களாகிய கானல் நீரினை நணுகி விடாயுந்தப்போந்த நீண்ட கண்களையுடைய மான் கூட்டம்போலக் கதியடையும் விருப்பால் ஆராய்ச்சியுடன் சென்ற சிற்றறிவுயிர்கள், அக்கானல் நீரினைத் தமது அகன்ற பெரிய வாயினுற் பருகியும், நடந்த தளர்ச்சியும், மிகக் கெடுதியான தாகமும் நீங்கப்பெறாது உழன்றன.

ஆயிடை வானப் பேரியாற் றகவயின்
பாய்ந்தெழுந் தின்பப் பெருஞ்சுழி கொழித்துச்
சுழித்தெம் பந்தமாக் கரைபொரு தலைத்திடித்(து)
ஊழ் ஊழ் ஓங்கிய நங்கள்
இருவினை மாமரம் வேர்பறித் தெழுந்(து)
உருவ அருள்நீர் ஓட்டா அருவரைச்
சந்தின் வான்சிறை கட்டி மட்டவிழ்
வெறிமலர்க் குளவாய் கோலி நிறையகில்
மாப்புகைக் கரைசேர் வண்டுடைக் குளத்தின்
மீக்கொள மேன்மேல் மகிழ்தலின் நோக்கி
அருச்சனை வயலுள் அன்புவித் திட்டுத்
தொண்ட உழவர் ஆரத் தந்த
அண்டத் தரும்பெறன் மேகன் வாழ்க

குறிப்பு (௭௩-௮௨):—பிறவிகள் மழைத் தொடக்கத்திலெழுந்து செத்தொழியும் பூச்சிகட் குவமிக்கப்பட்டன. இடி முழக்கம் இங்கே கருணை முழக்கமாயிற்று. கருணை யிடி, ஐம்புலப் பாம்பு சாதற்கிட மாயிற்று. முரசு, வெற்றி குறிப்பது. 'மாப்பெருங் கருணை முர செறிந்து இன்முழங்கி' என உரைநடை கொள்க. அஞ்சலி = கை கூப்புதல். காந்தள், மழைக்காலத்துத் தோன்று மலர். அதற்குவமேயம், கை. பிற அடிகளில் விண்ணிலே வான்யாறு நிறைவதாகக் கூறிய தென உணர்க. செஞ்சுடர் என்பதில், செம்மை, நேர்மை யெனப் பொருள்படும். சுடர் மெய்யறிவைக் குறிக்கும். கேதம் = சங்கேதம், ஏற்பாடு, கொள்கை. குட்டம் - கூட்டமென்பதன் முதற் குறுக்கம். கை = எல்லை. 'கேதம்' என்பதற்குத் துன்பமென்றும், குட்டம் என்பதற்குக் குளமென்றும் பொருள் கொள்ளுதலுமுண்டு. நீர்நசை = அருள்வேட்கை. நெடுங்கண், ஆராய்ச்சி. மான்கணம் = சமயிகளின் கூட்டம். அறுவகைப் புறச் சமயங்களாற் கதிகை கூடாமையின் உயிர்கள் பெருநெறி நோக்கி உழன்றமை குறித்தவாறும்.

உரை (௮௩ - ௯௫) :—செஞ்சுடர் வெள்ளம் வான் யாற்றிற் பெருக, மான்கணம் பெருவிடாயால் அலமரும், அத்தருணத்திலே

கரும்பணக் கச்சைக் கடவுள் வாழ்க
அருந்தவர்க் கருளும் ஆதி வாழ்க
அச்சந் தவிர்த்த சேவகன் வாழ்க

அந்த வானப் போாற்றின் உள்ளிடத்தே புகுந்து கலந்து பேரின்பமாகிய பெரிய சுழலினைச் சுழித்து, (மெய்யாகிய மணிகளை) வாரிக் கொண்டு, எமது பாசக்கட்டாகிய கரைகளை மோதி அசைத்து, உடைத்து, வரிசை வரிசையாக மேன்மேலும் வளர்ந்து சென்ற, நல்வினை, தீவினை யென்னும் இருவினைகளாகிய பெருமரங்களை வேரோடு பிடுங்கி மிகுந்துவந்த அழகு மிக்க அருள் வெள்ளத்தைச் செலுத்தித் தொண்டராகிய பயிர்த்தொழிலோர் கடத்தற்கரிய எல்லையையுடைய சாந்த மென்னும் பெரிய கால்வாயைக் கட்டி, வாசனை வீசுகின்ற தேன் மலர் போன்ற இருதயக் குளத்திற்கு உண்மையாகிய நீர்வாயினை யமைத்து, பொறியடக்க மென்னுஞ் சிறந்த அகிற்புகை சேரும் வரம்பினையுடைய ஓங்காரமாகிய சங்கொலிக்கும் உள்ளமாகிய குளத்திலே அருள் வெள்ளமானது மேன்மேலும் பெருகுவதை மகிழ்ச்சியொடு பார்த்து,வழிபாடு என்னும் வயலுள் அன்பு என்னும் வித்தை விதைத்துப் பயன் கொண்டு துய்க்க உதவிய உலகெங்கும் பெறுதற்கரிய முகில் போன்றவன் வாழ்க.

குறிப்பு (அ௬ - ௬௫) :—வான் யாற்றிலே இறைவனுகிய மேகம் புகுந்து அருண் மழை பெய்வித்து, அன்பர் பயன் கொண்டு இன்பம் நுகரும்படி செய்வித்தமை கூறப்பட்டது. உருவம்=அழகு, ஓட்டா=ஓட்டி, செலுத்தி, சந்து=பொறை, சாந்தம், சிறை=எல்லை. நிறை=பொறியடக்கம், வண்டு=சங்கு, ஓங்காரத்திற் கறிகுறி, மகிழ்தலின்=மகிழ்ச்சியொடு, அண்டம்=உலகத்தொகுப்பு. தூய்மையாகிய வாசனையும் பற்றறுதலாகிய இனிமையு முடையது நல்ல உள்ள மென்பது. வெறி—பற்றின்மையைச் சுட்டும். மலர்க்குளவாய்=மலரின் குளவாய்; வாய்மையாகிய என்பது வருவித்துரைக்கப்பட்டது. 'ஓட்டா' என்பது, 'தந்த' என்பதோடு முடிகின்றது. தொண்ட உழவர் கட்டி, கோலி, நோக்கி, இட்டு, ஆர என முடிக்க.

உரை (௬௬ - ௬௮) :—கரிய படத்தை யுடைய பாம்பை அரைப் பட்டிகையாக அணிந்த கடவுள் வாழ்க; செயற்கரிய பெருந் தவத்தினர்க்கு அருள் புரியும் முதல்வன் வாழ்க. (பாண்டியன் முதவி

நிச்சலும் ஈர்த்தாட் கொள்வோன் வாழ்க
சூழிருந் துன்பந் துடைப்போன் வாழ்க
எய்தினர்க் காரமு தளிப்போன் வாழ்க
கூரிருட் கூத்தொடு குனிப்போன் வாழ்க
பேரமைத் தோளி காதலன் வாழ்க
ஏதிலர்க் கேதில்எம் இறைவன் வாழ்க
காதலர்க் கெய்ப்பினில் வைப்பு வாழ்க

யோர்க்கு அபாயம் வந்தபோது) பயத்தை நீக்கி யாட்கொண்ட வீரன் வாழ்க. அல்லது எனது பிறவிப்பயத்தை நீக்கியாட்கொண்ட வீரன் வாழ்க.

குறிப்பு (கூகூ - கூஅ) :—பணம் = படம், அதனையுடைய பாம்பிற் காயிற்று. பாம்பு, குண்டலி சத்திக்கு அறிகுறி. உலகியக்குஞ் சத்தியைத் தன்பாற் கொண்டவன் என்பது கருத்து. அது வானில் நுட்பமாக வுள்ளது. வானிறம் புகைநிற மென்பதால், அதற்குக் கருநிறங் கூறப்பட்டதென்பாரு முளர். காணப்படும் உலகிற்கும் காணப்படா வுலகிற்கும் நடுநிகர்த்தாய் உள்ள அச்சத்தி, இரண்டினும் நிறைந்த இறைவனுக்கு அரைநாண்போலாயிற்று.

உரை (கூகூ - கOரு):—நாடோறும் வினையிற்படாது இழுத்து என்னை ஆண்டருள்பவன் வாழ்க. எதிர்பாராது வந்து கவியும் பெருந் துயரத்தை அறவே யொழிப்பவன் வாழ்க; தன்னை யடைந்தார்க்குக் கிடைத்தற்கரிய அமுதமாகிய பேரின்பத்தைக் கொடுப்போன் வாழ்க. மிகுதிப்பட்ட இருளிலே வளைந்தாடுவோன் வாழ்க. பெரிய மூங்கிலை யொத்த நயப்புடைய தோளினளாகிய திருவருட் சத்தி கணவன் வாழ்க. (தன்னைச்) சார்தலில்லாதவர்கட்கு இயைபு காட்டாத எமது தலைவன் வாழ்க. அன்பர்க்கு, இளைப்புக் காலத்துப் பயன்படும் ஈட்டிய பொருள்போல்பவன் வாழ்க.

குறிப்பு (கூகூ - கOரு) :—நிச்சல் = நித்தியல் = நித்தியம் = ஒவ்வொரு நாளும். சூழ்தல் - முன்வினைப் பயன் எதிர்பாராது வந்து மூடுதல். உலகம் ஒடுங்கிய காலையும் இறைவன் நுட்பமாய (சூக்கும) ஐந்தொழி லியற்றுதலின், 'கூரிருட் கூத்தொடு குனிப்போன்' என்றார். கூரிருட்கூத்து, சூக்கும ஐந்தொழிலையுங் குனித்

நச்சர வாட்டிய நம்பன் போற்றி
பிச்செமை யேற்றிய பெரியோன் போற்றி
நீற்றெடு தோற்றவல்லோன் போற்றி நாற்றிசை
நடப்பன நடாஅய்க் கிடப்பன கிடாஅய்
நிற்பன நிறீஇச்
சொற்பதங் கடந்த தொல்லோன்
உள்ளத் துணர்ச்சியிற் கொள்ளவும் படாஅன்
கண்முதற் புலனாற் காட்சியு மில்லோன்
விண்முதற் பூதம் வெளிப்பட வகுத்தோன்

தல் தூல ஐந்தொழிலையுங் குறிக்கு மென்ப. கூரிருள், என்பதைக் காளிக்கு ஆகு பெயராகக் கொண்டு, அவளொடு நடம்புரிவோன் என் பாரு முளர். மூங்கில், பசியநிறம், மென்மை, ஒளி இவற்றைக் குறிக்கும். கூரிருட்கூத்தில், இறைவனுக்குத் துணையாய் நிற்பவன் சத்தியேயாதல் கூறினவாறும். கலித்தொகைக் கடவுள் வாழ்த்துள் அக்கருத்துக் கவினுறத் தெரித்தமை காண்க. இறைவன் நலங் கொடுப்பினும், அதனைத் துய்க்கும் இயைபில்லாதார், ஏதிலராவர். அவர்கட்டு இறைவன் பேருதவி தெளிவாகப் பயன்படுமாறில்லை என்பது கருத்து. அடுத்த அடியில் அன்பர்க்கு உற்றவிடத்து உறு பேருதவியா மென்றார். எய்ப்பு=முதுமைநோய் முதலியவற்றால் உளதாகும் இளைப்பு. வைப்பு=சேமித்து வைத்த பொருள்.

உரை (கOசு - ககச):—திருப்புறம்பயத்தில் பாம்பு தீண்டி இறந்த ஒருவனை உயிர்ப்பித்தற் பொருட்டுக் கொடிய பாம்பொன்றினை ஆட்டி (அதனால் விடந் தீர்த்து அவனை உயிர்ப்பித்த) நம்பெருமான் காத் தருள்க. (விடத்தை இறக்கினது போல) எனக்கு மாலேற்றிய பெரி யவன் காத்தருள்க. (அகண்டப் பொருளா யிருந்தும்) அடியரை ஆட் கொள்ளத் திருநீறணிந்த திருமேனியோடு தோன்றவல்லவன் அருள்க. நான்கு திக்கிலுமுள்ள நடப்பனவற்றை நடப்பித்துங் கிடப்பனவற் றைக் கிடப்பித்தும் நிற்பனவற்றை நிற்பித்தும், இன்ன தன்மைய னென்று சொல்லும் மொழியின் தரத்தைக் கடந்த பழமையோன், மனங்கொண் டுணருமுணர்ச்சியினாற் பற்றப்படாதவன், கண் முத

ககரு பூவின் நாற்றம் போன்றுயர்ந் தெங்கும்
ஒழிவற நிறைந்து மேவிய பெருமை
இன்றெனக் கெளிவந் தருளி
அழிதரும் ஆக்கையொழியச்செய்தவொண்பொருள்
இன்றெனக் கெளிவந் திருந்தனன் போற்றி

விய (ஐந்து) பொறியறிவினுற் காணப்படாதவன், வான் முதலிய பூதங்கள், ஐவகையாகத் தோன்றும்படி அவற்றை வகுத்தவன்.

குறிப்பு (கoசு - கககச) :—திருப்புறம் பயத்தில் கணவனை யிழந்த காதலியின் பொருட்டு இறைவனே பாம்பாட்டியாக வந்து கணவன் உடம்பிலுள்ள விடத்தை இறக்கி உயிர்ப்பித்தானென்பது குறித்த வாறு. பிச்சு=பித்து=அன்பினுலாகிய பெரு விருப்பம். நீற்று, என்பதற்கு அழித்தல் என்று பொருள்கொண்டு, தோற்றம், என்பதற் குப் படைத்தல் எனப் பொருள்கொண்டு, அந்தமுமாதியுமா யிருக்க வல்லான் என்று பொருள் கூறுவாருமுளர். எவ்வகைச் செயலும் இறைவன் செய்விக்கவே நிகழ்கின்றதென்பது கருத்து. ஆதலின் நடத்தல், கிடத்தல், நிற்றல், மூன்றையும் விதந்தனர். அப்படித் தொழிற்படுபவற்றிற் கெல்லாம் முற்பட்டவனுதலின், 'பழையோன்' என்றூர். மனமொழி மெய்களைக் கடந்தவன் என்பதைப் பிற அடி களிற் குறித்தார்.

உரை (ககரு - கககூ) :—மலரினின்று எழுகின்ற மணம்போல மேம்பட்டு உலகெங்கும் நீக்கமற நிறைந்து (எவற்றிற்குஞ் சார்பாய்ப்) பொருந்திய பெருந்தன்மையை இக்காலத்தே எனக்கு எளிதின் வந்து அறிவுறுத்தி அருளி அழியுந் தன்மையுடைய உடம்பெடுக்கும் பிறவி யானது நீங்கும்படி செய்த ஞானமுதல் இற்றை நாளிலே என்பால் எளிதாக வந்தமர்ந்தோன் அவனுக்கு வணக்கம்.

குறிப்பு (ககரு - கககூ) :—மலர், தோன்றும் பொருள், நாற்றம் நுட்பமாய்த் தோன்றுதுள்ளது. முகர வல்லார்க்குத் தோன்றும். அங் ஙனமே இறைவன் தோன்றுச் சார்பாயிருந்து அன்பர்க்கே புலப்படு வன். பிற பொருட்சார்பும், எளிதினறியப்படுதலுமிலன் என்பார், 'உயர்ந்து' என்றூர். திருவாசகத்திற் பிறிதோரிடத்திலும் 'உற்ற வாக் கையினுறு பொருள் நறுமலரெழுதரு நாற்றம்போற் பற்ற லாவதோர்

கஉ0 அளிதரும் ஆக்கை செய்தோன் போற்றி
ஊற்றிருந் துள்ளங் களிப்போன் போற்றி
ஆற்ருு இன்பம் அலர்ந்தலை செய்யப்
போற்ருு ஆக்கையைப் பொறுத்தல் புகலேன்
மரகதக் குவாஅல் மாமணிப் பிறக்கம்
கஉரு மின்ஞெளி கொண்ட பொன்ஞெளி திகழத்
திசைமுகன் சென்று தேடினர்க் கொளித்தும்

நிலையிலாப் பரம்பொருள்' என்றதுகாண்க. தனது அகண்ட வியாபகப் பெருமையை இறைவன் தமக்கறிவுறித்தினமை குறித்தார். சிவ ஞானத்தால் அது உணரப்படுதலின் பிறவி யறுதற்கு ஏதுவாயிற்று. தமதுள்ளத்தே வீற்றிருந்தமை கூறுவார் 'எளிவந்து இருந்தனன்' என் ருர். போற்றுதல் என்று பொருள்படுந் தொழிற்பெயராகப் போற்றி என்பதைக் கொள்ளின், அது வணக்கமென்று பொருள்படும்.

உரை (கஉ0 - கஉசு) :—உருக்கம் மிக்க உடம்பைத் தந்தவனுக்கு வணக்கம். இன்ப ஊற்ருக உள்ளத்தே அமர்ந்து அதனை மகிழ்விப் போனுக்கு வணக்கம். தாங்க முடியாத பேரின்ப வெள்ளமானது பொங்கிப் பரந்து அலைவீச, அதனைப் பேண இயலாத இவ்வுடம்பை நான் தாங்க விரும்பேன். பச்சை மணிக் குவியலும் சிவந்த பெரிய மாணிக்க ஈட்டமும் காலுகின்ற மின்னலொளியைத் தன்னகத்துட் கொண்ட பொன்ஞெளி (விளங்கிஞற்போலச் சத்தியுஞ் சிவமுமாய்) இறைவன் விளங்கவும், அவனை நான்முகனுந் (திருமாலும்)போய் முய ன்று தேடினராக, (அவர்கட்குத் தன் மெய்யியல்பினை) மறைத்தும்,

குறிப்பு (கஉ0 - கஉசு) :—அளி = அன்பாலாய உருக்கம். அன் பின் மிகுதியின் பயஞக இன்பப் பெருக்கம் எழுகின்றது. அதனை முற்றிலும் நுகர, உடம்பு தடையாதல் கூறியவாறு. இறைவியின் நிறம் பசுமை யாதல் பற்றி, 'மரகதக் குவாஅல்' என்ருர். இறைவ னுருச் செவ்விய தாகலின், மாமணிப் பிறக்க மென்ருர். தூய்மை, மின்ஞெளியாலும், மாறின்மை, பொன்ஞெளியாலுங் குறிக்கப்படும். 'தேடினர்' என்ற பன்மையாற் திருமாலுங் கொள்க. செருக்குப் பற்றி அயனரிக்கு இறைவன் வெளிப்பட்டிலர். நற்றவத்திற்குரிய வெவ்வேறு படிகளில் நிற்போர்க்கும், இறைவன் வெளிப்படாது, தவம்

முறையுளி யொற்றி முயன்றவர்க் கொளித்தும்
ஒற்றுமை கொண்டு நோக்கு முள்ளத்(து)
உற்றவர் வருந்த உறைப்பவர்க் கொளித்தும்
மறைத்திறம் நோக்கி வருந்தினர்க் கொளித்தும்
இத்தந்திரத்திற் காண்டு மென்றிருந் தோர்க்கு
அத்தந் திரத்தின் அவ்வயின் ஒளித்தும்
முனிவற நோக்கி நனிவரக் கௌவி
ஆணெனத் தோன்றி அலியெனப் பெயர்ந்து
வாள்நுதற் பெண்ணென வொளித்தும்

முற்றிய தாழ் மனத்தோர்க்கே அவன் தன்தன்மையைத் தானே காட்டுவானென்பதைக் கீழ்ப்போந்த அடிகளில் விளக்கினமை காண்க.

உரை (கஉஎ - கடுரு):—முறையாக நூல் வழியிற் பொருந்தித் தன்னைக்காண முயன்றவர்க்குத் தன்னை மறைத்தும்,(உலகப் பொருள்களி லீடுபடாமைக்காக) உறவினர் வருந்தவும் (அதனைப் பாராட்டாது) மனவொருமை கொண்டு இறைவனைக்காணும் விருப்பொடு உறுதியாக நின்றவர்க்கு ஒளித்தும், மந்திர முறையாற் கடவுட்காட்சி காண்பான் வருந்தி முயன்றவர்க்குத் தன் மெய்த் தன்மையை மறைத்தும், இந்த உபாயத்தாற் காண்போ மென்று முயன்று எதிர்பார்த்திருந்தவர்க்கு அந்த உபாயத்திலேயே அவ்விடத்தில் ஒளித்தும், பரம்பொருளைச் சாந்தமாகப் பார்க்கவும் மிகுதியாகப் பற்றவும் முயன்றவர்க்கு,ஆண் வடிவங்கொண்டு தோன்றியும், ஒளி பொருந்திய நெற்றியுடைய பெண் திருமேனியோடு தோற்றியும், இரண்டுமிலாத வடிவாகத் தோன்றியும் மறைந்து தன்னியல்பினைக் காட்டாமலும்,

குறிப்பு (கஉஎ - கடுரு) :—முதலிலே நூலிற் சொன்ன ஒழுக்க முறைப்படி நிற்றல் கூறப்பட்டது. மன அடக்கம், அல்லது மனோலயம் அடைதற்கு முயலும்முறை பின் கூறப்பட்டது. மந்திர வகைகளைக் கையாளுவதாலும், வேறு உபாயங்களைக் கையாளுவதாலும் இறைவன் வெளிப்படான். சூழ்ச்சிக்கு மேற்பட்ட சூழ்ச்சியனாதலின், உபாயத்திலேயே ஒளிக்கவல்லா னென்றனர். சாந்தமாக அன்பு செய்தலின் பயனாக, இறைவனது உருவத் திருமேனியின் காட்சி கிடைப்பினும், மெய்யியல்பு புலனாகாமை காண்க.

சேண்வயின்
ஐம்புலன்செல விடுத்(து)அருவரைதொறும்போய்த்
துற்றவை துறந்த வெற்றுயிர் ஆக்கை
அருந்தவர் காட்சியுள் திருந்த வொளித்தும்
ஒன்றுண் டில்லை யென்றறி வொளித்தும்
பண்டே பயில்தொறும் இன்றே பயில்தொறும்
ஒளிக்குஞ் சோரனைக் கண்டனம்
ஆர்மின் ஆர்மின் நாண்மலர்ப் பிணையலில்
தாள்தளை யிடுமின்
சுற்றுமின் சூழ்மின் தொடர்மின் விடேன்மின்
பற்றுமின் என்றவர் பற்றுமுற் றொளித்தும்

உரை (கஙகூ - கசரு) :—நெடுந் தூரத்திலே, ஐம்பொறி யறிவினைப் போகும்படி நீக்கி, கடத்தற்கரிய மலைகள் தோறும் போய், நுகர்வனவற்றை வெறுத்தமையால், உயிர் மாத்திரமுள்ள தசையற்ற வெற்றுடம்புடைய செயற்கரிய தவத்தினரது பார்வையுள், விளங்கினும், அவர்கள் திருத்த மெய்தற்பொருட்டு முற்றிலும் தோன்றாதொளித்தும், ஒரு பொருள் உண்டோ இல்லையோ வென்ற உணர்ச்சியுடையார்க்கு ஒளித்தும், முன்னாட்களிற் பயிலுந்தோறும் இந்நாளிற் பயிலுந்தோறும் மறைந்து போகின்ற கள்ளனைக் கண்டோம், கூடுங்கள், அன்றலர்ந்த பின்னல் மாலையால், அவனது திருவடியில் விலங்கிடுங்கள், வலம் வாருங்கள், சூழ்ந்து நில்லுங்கள், பின் தொடருங்கள், விடாதேயுங்கள் பிடித்துக் கொள்ளுங்கள் என்றவர்களுடைய பிடிக்கு முழுவது மொளித்தும்.

குறிப்பு (கஙகூ - கசரு) :—பற்றற்ற யோகியர்க்கும், சிவஞானம் பெறாத விடத்து இறைவன் முற்றிலும் வெளிப்படான். அவர்கள் திருந்துதலாவது, ஞானம் பெறுதற்குரிய பக்குவம் அடைதல். இறைவனைக் காணப் பெறாவிடத்து உயிரின் சிற்றறிவு முனைத்து, ஐயுறவு தோற்றுவிப்பின், அது ஞானப் பேற்றிற்குப் பெருந்தடையாகும். இறைவன் திருவருட் காட்சி ஒருகாற் பெறினும், செருக்கற்ற நிலையில் நில்லாது, உயிரின் தற்போத முயற்சி மேற்பட்டெழுமாயின், இறைவன் வெளிப்படா னென்பது இறுதியாகக் குறித்தவாறு.

தன்னே ரில்லோன் தானேயான தன்மை
என்னே ரனையோர் கேட்கவந் தியம்பி
அறை கூவி ஆட்கொண் டருளி
மறையோர் கோலங் காட்டி யருளலும்
உளையா அன்பு என்புருக ஓலமிட்டு
அலைகடல் திரையின் ஆர்த்தார்த் தோங்கித்
தலைதடு மாறா வீழ்ந்துபுரண் டலறிப்
பித்தரின் மயங்கி மத்தரின் மதித்து
நாட்டவர் மருளவுங் கேட்டவர் வியப்பவுங்
கடக்களிறு ஏற்றாத் தடப்பெரு மதத்தின்
ஆற்றே னாக அவயவஞ் சுவைதரு
கோற்றேன் கொண்டு செய்தனன்

உரை (கசசு - கடுஎ) :—தனக்கு யாரும் ஒப்பில்லாத பெருமான் தானே எல்லாவற்றொடும் அத்துவிதமாய்க் கலந்து அவையான தன்மையையும் தன்னில் தானுயுள்ள தனியியல்பையும், என்னைப் போன்றவர்கள் கேட்கும்படிவந்து அறிவுறுத்தியருளி, வலியப் போர்க்கழைத்தாற் போலழைத்து அடிமையாகக் கொண்டருளி, அந்தணனாகிய ஆசிரிய வடிவங் காட்டி யருளியதோடு, அவ்வாறருளின வுடனே, சலிப்பில்லாத அன்பினாலே எலும்பும் உருகும்படியாக முறையிட்டு, நான் கொந்தளிக்கிற கடலின் அலைபோலக் கூவிக் கூவி யெழுந்து தலைமயங்கிக் கீழேவீழ்ந்து உருண்டு கதறிப் பித்துக்கொண்டவர்போல மால்கொண்டு, வெறி கொண்டார்போலக் களித்து, நாட்டிலே பார்த்தவர் திகிலடையவும், கேட்டவர்கள் அதிசயிக்கவும், தன்மேற் பாகனை ஏறவிடாதபடி மிகுந்த பெருமதங் கொண்ட மதயானைபோல, (மிகுதிப்பட்ட இன்ப அன்பினைத்) தாங்க இயலாதேனாகும்படி, எனது உறுப்புக்களை யெல்லாம் சுவைமிக்க கொம்புத் தேன் போன்ற இன்ப வுணர்ச்சியாற் செய்தமைத்தனன்.

குறிப்பு (கசசு - கடுஎ) :—சிற்றறிவுடைய உயிர்க்குப் பேரறிவும் பேரின்பமுந் தலைப்பட்டவுடன், அவற்றின் பாரம் தாங்க இயலா வென்பதும், அவற்றினாலாய மெய்ப்பாடுங் குறித்தவாறும். அருள

ஏற்றார் மூதூர் எழில்நகை யெரியின்
வீழ்வித் தாங்(கு) அன்று
அருட்பெருந் தீயின் அடியோம் அடிக்குடில்
ஒருத்தரும் வழாமை யொடுக்கினன்
தடக்கையின் நெல்லிக் கனியெனக் காயினன்
சொல்லுவ தறியேன் வாழி முறையோ
தரியேன் நாயேன் தான்எனைச் செய்தது
தெரியேன் ஆஆ! செத்தேன் அடியேற்
கருளிய தறியேன் பருகியும் ஆரேன்
விழுங்கியும் ஒல்ல கில்லேன்

லும் என்பதை ஈற்றடியிற் 'செய்தனன்' என்பதோடு முடிக்க. 'உருக' என்பதோடு முடித்தலு முண்டு.

உரை (கருஅ - கசுஎ) :—(திரிபுரத்தினராகிய) எதிர்த்தவர்களது பழைய ஊர்களை அழகு மிக்க புன்னகையிலெழுந்த நெருப்பினாற் சுட்டெரித்து வீழ்த்தியது போலத் தனது அருட்பெருந் தீயினால் அடியோங்கள் ஒருத்தரும் தவறாதபடி எங்களுடைய அடிமையுடம்பாகிய குடிசையை ஒடுங்குவித்தான். வளைந்த (உள்ளங்)கையில் நெல்லிக் கனியைப் போலத் தவறிப்போகாத கைகண்ட அமுதமாயினன். எம்பெருமான் வாழ்க. (அவன் எவ்வாறு எனக்குக் கிட்டினானென்பதைப்) பிறர்க்குரைக்க அறியேன். அவன் என்னைச் செய்த விதத்தை நாய் போன்ற யான் தாங்கமாட்டேன். அதை அறியு மாற்றலிலேன். ஆ ஆ! செருக்கற்றொழிந்தேன். அடியேனுக்கு நல்கியதை (பேரின்பத்தை) அளந்தறிய வல்லேனல்லேன். அதனைக் குடித்தும் நிறைவெய்தல் பெறேன். மிகுதியாக விழுங்கவும் ஆற்றலில்லேன்.

குறிப்பு (கருஅ - கசுஎ) :—முப்புர தகனம், மும்மல நீக்கத்தைக் குறிக்குமென்ற திருமந்திரக் கருத்து இங்கே புலனாதல் காண்க. கையை வளைத்து உள்ளங்கையிலுள்ள பொருள் கீழே விழாதபடி வைத்த காலை, அது தடக்கை யெனப்படும். உருண்டு போகும் நெல்லிக்கனி உள்ளங்கையில் உருளவிட மில்லாதிருப்பதோடு அதன் எப்பகுதியும் காட்சிக்குச் செவ்விதிற் புலனாமென்ப. நெல்லிக்கனி, கருநெல்லியைக் குறிப்பதாய்ச் சாவாமருந்தாகிய கற்பமாமென்பர். அது

செழுந்தண் பாற்கடல் திரைபுரை வித்(து)
உவாக்கடல் நள்ளுநீர் உள்ளகந் ததும்ப
வாக்கிறந் தமுதம் மயிர்க்கால் தோறுந்
தேக்கிடச் செய்தனன் கொடியேன் ஊன்தழை
குரம்பை தோறும் நாயுட லகத்தே
குரம்பை கொண்டின்தேன் பாய்த்து நிரம்பிய
அற்புத மான அமுத தாரைகள்
எற்புத் துளைதொறும் ஏற்றினன் உருகுவது
உள்ளங் கொண்டோ ருருச்செய் தாங்கெனக்
கள்ளூ ருக்கை யமைத்தனன்.

பேரின்பம் ஈயும் இறைவனுக்கு உவமையாயிற்று. பேரின்ப அவா மேலீட்டினுற் பருகியுமாரேன் என்றார். தனது ஆற்றலுக் கேற்ற வாறே அதனை உட்கொள்ள முடியுமன்றி மிகுதியாக முடியாதென்பார், 'விழுங்கியு மொல்லகில்லேன்.' என்றார்.

உரை (கசுஅ - கஎஎ) :—முழு மதிக்காலத்தே கடல் நடுவிற் பொங்கும் நீர்போல, உள்ளத்தினுள்ளே பேரின்பமானது நிறைந்து வளமிக்க பாற்கட லலைபோலத் துளும்பச் செய்து, சொல்லுந் தன்மையைக் கடந்த பேரமுதமானது உரோமத்தி னடிதோறும் நிரம்பத் தங்கும்படி செய்தனன். நாய் போன்ற அடியேனது உடம்பினகத்தே சிறு வீட்டிருக்கை கொண்டருளி தீயேனுடைய புலால் மிகுந்த உடம்பின் குருதிக் குழாய் நாம்பு முதலிய செய்கரைகடோறும் இனிய தேனைப் பாய்ச்சி, அதிசயிக்கத் தக்க நிறைவான அமுத ஒழுங்குகளை எலும்புத் துவாரந்தோறும் பாய்வித்தனன். உருகுந் தன்மையுடைய உள்ளத்தினுலே வடிவ மமைத்தாற் போல (ஒவ்வொரு பகுதியிலும்) நெருங்கி (அமுதம்) ஊறிக் கசிகின்ற உடம்பைத் தந்தனன்.

குறிப்பு (கசுஅ - கஎஎ):—பொருள்கொள்ளுமிடத்தே, இரண்டாவது அடியை முதலிற் கொள்க. உயிரினறிவிற் றோன்று மின்ப மாதலின் உள்ளகத்தே கடல் நடுநீர் என்றார். முழுமதி=பேரறிவைக் குறிக்கும். உயிரிற் கலந்த பேரறிவி னடுவே இன்ப முதிப்பதென்றறிக. பேரறிவுக்கு அறிகுறி=பாற்கடல். குரம்பை யென்பது உடம்பையும் அதன் பகுதியாய வரம்புகளையுங் குறிக்கும். குரம்பு;

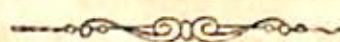
ஒள்ளிய
கன்னற் கனிதேர் களிறு எனக் கடைமுறை
என்னையு மிருப்ப தாக்கினன் ; என்னிற்
கருணைவான் தேன்கலக்க
அருளொடு பரா அமுதாக்கினன்
பிரமன் மாலறியாப் பெற்றி யோனே.

திருச்சிற்றம்பலம்

வரம்பு, கள்ஊறு, எனவும் அள்ளூறு எனவும் பிரிப்பர். கள் = தேன் உடம்பு நினைவு வந்தபோதும் உடம்பெங்குங் கலந்துள்ள முதல்வனது பேரின்ப நிறைவே புலனுதலாலும், அதற்குக் காரணமாய அன்பும் மேற்படுதலாலும், உடம்பிலே அமுதம் ஊறுவதென்றார்.

உரை (௧௭௮ - ௧௮௨):—ஒளிமிக்க கற்கண்டின் இனிமையுடைய கனியைத் தேர்ந்துண்கின்ற (இறுமாப்புடைய) யானைபோல, முடிவான முறையாகத் தகுதியற்ற அடியேனையும் இருக்குமாறு செய்தருளினன். அயனரி யறியாப் பெருந்தன்மையன், மேலாகிய திருவருள்தேனைது என்னிற் கலக்கும்படி செய்து, அவ்வருளோடு, மிகமேம்பட்ட பேரின்ப அமுதத்தையும் அமைத்து வைத்தருளினன்.

குறிப்பு (௧௭௮ - ௧௮௨):—இறுதியடியைக் 'கருணைவான்' என்பதற்கு முன் கொள்க. அருள் விளக்கமுஞ் சிவ விளக்கமுங் கூறியவாறு. ஒண்மை அருளையும், கனி - சிவானுபவத்தையுங் குறிக்கும். இனிமை நிலை பெற்றிருத்தலின், கன்னற்கனியென்றார். கடைமுறை, கடையா முறையெனக் கொண்டு, அருள் பெற்ற அடியருட்க்டை நின்ற முறையிலெனப் பொருள் கொள்வாருமுளர். பரா = மேலான.

தில்லையில் அருளிய

போற்றித் திருவகவல்

சகத்தின் உற்பத்தி

திருச்சிற்றம்பலம்

நான்முகன் முதலா வானவர் தொழுதெழ
ஈரடி யாலே மூவுல களந்து
நாற்றிசை முனிவரும் ஐம்புலன் மலரப்
போற்றி செய்கதிர் முடித்திரு நெடுமாலன்(று)
அடிமுடி யறியும் ஆதர வதனிற்
கடுமுரண் என மாகிமுன் கலந்து
எழ்தலம் உருவ இடந்துபின் எய்த்து
ஊழி முதல்வ சயசய வென்று
வழுத்தியுங் காணா மலரடி யிணைகள்
வழுத்துதற் கெளிதாய் வார்கடல் உலகினில்

(போற்றித் திருவகவல்=போற்றியென்ற ஈற்றுச் சீருடைய அடிகளின் மிகுதி கொண்ட திருவகவல்.)

(சகத்தின் உற்பத்தி=உயிர்களின் தோற்றம்) இஃது இவ்வகவலின் ஒரு பகுதியாக அமைந்துளது. அகவல் முற்றும் அதைப்பற்றியதன்று.

உரை (க - க0) :—படைப்புக் கடவுள் முதலாகவுள்ள தேவர்களெல்லாம் வழிபட்டுச்செல்லவும், வாமனவதாரத்திலே தனது இரண்டடிகளினாலே மூவுலகங்களையும் அளந்து, நான்கு திசையிலுமுள்ள முனிவர்களும் தமது ஐம்புலன்களும் மகிழ்ச்சியடையும்படியாக வணக்கஞ் செய்யப்பெற்ற ஒளிவீசுந் திருமுடியினையுடைய பெருமை மிக்க திருமால், (இறைவன் அனற்பிழம்பாய் நின்ற) அக்காலத்திலே ஈசன் திருமேனியின் அடியின் முடிவைக் காணும் விருப்பமிகுதியால், வலிமை மிகுந்த பன்றி வடிவெடுக்க, (அயனுக்கு முற்பட்டுக் கீழேழுல

யானை முதலா எறும்பீ றாய
ஊனமில் யோனியின் உள்வினை பிழைத்தும்
மானுடப் பிறப்பினுள் மாதா உதரத்(து)
ஈனமில் கிருமிச் செருவினிற் பிழைத்தும்

கினும் புகுந்து, ஊடுருவத் தோண்டிப் பின்னர்க் (கீழ்ச்செல்ல இய லாது) இளைப்படைந்து (எம்பெருமானை நோக்கி) உலக முடிவுக்கு முதல்வனாயுள்ளவனே, உனக்கே வெற்றி வெற்றியென்று துதித்து வணங்கியுங்காணப்பெறாத திருவடிகள் வழிபடுதற்குஎளிதாக வெளிப் படும் நெடுங்கடல் சூழ்ந்த இந்நிலவுலகிலே,

குறிப்பு (க - கo) :—இதனுள் தேவருட் சிறந்த திருமால், யானென தென்னுஞ் செருக்கறாமையால், இறைவன் திருவடிகளைக் காணப் பெறாமை கூறினர். அரி, ஒரு குள்ளப் பிராமண வடிவ மெடுத்துச்சென்று, மூவடிமண் வேண்டி, ஈரடியாலே உலகனைத்தும் அளந்து மூன்றாவது அடிமண் கிடையாமையால், மாவலி தலையிலடி வைத்த கதை வெளிப்படை. நிலைப்புக் கடவுளாதலின், ஐம்புலனும் தத்தம் நிறைவைப் பெறுமாறு இயற்ற வல்லவனாதலின் 'ஐம்புலன் மலர' என்றார். திருமாலுக்குக் கீழாக உள்ள கடவுள் அயனாதலின், அவன் முதலாக உள்ள பிற தேவரைக் கூறினர். திருமாலுக்கு மேற் பட்டவர்கள் உருத்திர வர்க்கத்தினர். அவர்கள் இறைஞானம் பெற்ற வர்கள். அடிமுடி = அடியின் முடிவு. உடல் வலிமையும், மனவலி மையு முடைமையால், 'கடுமுரண்' என ஈரடை கொடுத்தார். அன் பர்க்கருள இறைவன் புவனியிற்சேவடிதீண்டினனென்பார், 'வழுத்து தற் கெளிதாய்' என்றார். 'எளிதாய' என்பது 'எளிதாய்' எனக் குறைந்து நின்றது. (அல்லது 'எளிதாய்' என்பது எளிதாக, எனக் கொண்டு, எளிதாகவே (அவற்றை வழுத்துதற் பொருட்டு) எனப் பொருள் கோடலுண்டு.

உரை (கக - கச) :—(பெரிய) யானை முதற் (சிறிய) எறும்பு வடிவாக உள்ள (பிறவிகளிலே), குற்றம் இலதாகப் பொருந்திய கருப் பைகளிலே, அவற்றுள் நிகழுஞ் செயல்களின் கெடுதிக்குத் தப்பியும், மனிதப் பிறவியிலே தாய் வயிற்றிலே நிகழும் குறைவில்லாத புழுக் களின் போரிலே (சிதைவு படாது) தப்பியும்,

ஒருமதித் தான்றியின் இருமையிற் பிழைத்தும்
இருமதி விளைவின் ஒருமையிற் பிழைத்தும்
மும்மதி தன்னுள் அம்மதம் பிழைத்தும்
ஈர்இரு திங்களிற் பேர்இருள் பிழைத்தும்
அஞ்சு திங்களில் முஞ்சுதல் பிழைத்தும்
ஆறு திங்களின் ஊறலர் பிழைத்தும்
எழு திங்களில் தாழ்புவி பிழைத்தும்
எட்டுத் திங்களிற் கட்டமும் பிழைத்தும்
ஒன்பதில் வருதரு துன்பமும் பிழைத்தும்
தக்க தசமதி தாயொடு தான்படுந்
துக்க சாகரத் துயரிடைப் பிழைத்தும்
ஆண்டுகள் தோறும் அடைந்த அக்காலை

உரை (௧௫ - ௨௬):—தாயின் கருப்பையில் ஒரு மாதம் ஆனவுடன் தான்றிக் காய் அளவு அடைந்த கருவானது, கருப்பையிற் பொருந்தி ஒன்றுபடாது பிளவு படுதலாகிய இருமையினின்று தப்பியும், இரண்டாவது மாதத்திலே, பிற புழுக்களின் இடர்ப்பாட்டு மிகுதியாலே உருவெடாமையினின்று தப்பியும், மூன்று மாதத்திலே கரு வளர்தற் பொருட்டுக் கருப்பையிற் பெருகுங் கொழுப்பான நீர் மிகுதியின்று தப்பியும், கரு நீரினாலே கருப்பையிலே நான்காந் திங்களிலே இருள் மிகுந்தகாலை, அந்த இருளில் நின்று தப்பியும், ஐந்தாம் மாதத்திலே (கருப்பை நீர்மிகுதியாலும் இருள் மிகுதியாலும்) சாவதினின்று தப்பியும், ஆறாவது மாதத்திலே தினவு மிகுதியாலுண்டாகிய துன்பத்திற்குத் தப்பியும், ஏழாவது மாதத்திலே கருப்பை தாங்காமையாற் பூமியிற் காயாய் விழுவதினின்று தப்பியும், எட்டாவது மாதத்திலே, கருப்பையி லுண்டாகிய வளர்ச்சி நெருக்கத்திற் றப்பியும், ஒன்பதாவது மாதத்திலே வெளிப்பட இயலாது வருந் துன்பத்தில் தப்பியும், பத்தாவது மாதத்திலே தாயும் தானும் வெளிப்படுதற்காகப் படுந் துயரக் கடலினின்று தப்பியும், (நிலவுலகிற் பிறந்து) வளருங்காலை,

குறிப்பு (௧௧ - ௨௬):—யானையினும் பெரிய பிராணிகளும் எறும்பினுஞ் சிறிய பிராணிகளிருப்பினும், அவற்றையும் இனம்பற்றிக் கொள்ளுக. பெரு வழக்காய்க் கட்புலனாயுள்ளவற்றை விதந்தனர்.

ஈண்டியும் இருத்தியும் எனைப்பல பிழைத்தும்
காலை மலமொடு கடும்பகற் பசிநிசி
வேலை நித்திரை யாத்திரை பிழைத்துங்
கருங்குழற் செவ்வாய் வெண்ணகைக் கார்மயில்
ஒருங்கிய சாயல் நெருங்கியுள் மதர்த்துக்
கச்சற நிமிர்ந்து கதிர்த்து முன்பணைத்
தெய்த்திடை வருந்த எழுந்து புடைபரந்
தீர்க்கிடை போகா இளமுலை மாதர்தங்
கூர்த்த நயனக் கொள்ளையிற் பிழைத்தும்
பித்த வுலகர் பெருந்துறைப் பரப்பினுள்
மத்தக் களிறெனும் அவாவிடைப் பிழைத்துங்
கல்வி யென்னும் பல்கடற் பிழைத்துஞ்
செல்வ மென்னும் அல்லலிற் பிழைத்தும்
நல்குர வென்னுந் தொல்விடம் பிழைத்தும்
புல்வரம் பாய பலதுறை பிழைத்தும்

உரை (உஎ - சக) :—நெருக்கியும் அழுத்தியும் துன்புறுத்தல் முதலிய எத்தனையோ பல இடையூறுகளிற் தப்பியும் காலையில் மலங் கழித்தல், நடுப்பகலில் உண்டாகக்கூடிய கடும்பசி தவிர்த்தல், நள்ளிர விற் செய்யுந் துயில் என்பவற்றின் சார்பாய துன்பங்களிற் தப்பியும் ஊர்களுக்குப் போக்கு வரவு என்பதனுல் வரும் இடையூறுகளிற் தப்பியும், கருநிறமுடைய கூந்தலினையும், சிவந்த வாயினையும், வெள்ளிய பல்லினையும், கார் காலத்து வளமுடைய மயில் கண்டு அடங் குதற் கேதுவாய மென்மையினையும், ஒன்றை யொன்று நெருக்கி, உள்ளே திரட்சி யெய்தி, கச்சு அற்று விழும்படி மேலெழுந்து, ஒளி வீசி, எவ்வங்கத்தினும் அதிகமாக முற்பட்டுப் பருத்துப் பாரந்தாங்காது இடையானது மெலிந்து வருந்தும்படி எழுச்சி பெற்றுப் பக்கத்தில் விரிந்து ஈர்க்கில் கூட இடையிற் போகக்கூடாதபடி விளங்கும் இளமை நயமிக்க நகிலையுடைய பெண்டிர்களுடைய (வேல்போலக்) கூரிய கண்களினுற் கவர்ந்து கொள்ளப்படுதலாகிய கொள்ளைக்குத் தப்பியும், (பொருள், இன்பங்களைத் தேட) மால்கொண்ட உலகத்தினருடைய

தெய்வ மென்பதோர் சித்தமுண் டாகி
முனிவி லாததோர் பொருளது கருதலும்
ஆறு கோடி மாயா சத்திகள்
௪௫ வேறு வேறுதம் மாயைகள் தொடங்கின
ஆத்த மானூர் அயலவர் கூடி
நாத்திகம் பேசி நாத்தழும் பேறினர்

பெரிய துறைகளையுடைய முயற்சிக் கடலைக் கலக்கும், மதயானை போன்ற ஆசையினின்று தப்பியும், கல்வி யென்னப்படும் பலவாகிய கடல்களைத் தப்பியும், செல்வமென்கிற துன்பத்தினின்று தப்பியும், வறுமையென்னும் பழைய நஞ்சினின்று தப்பியும், சிற்றெல்லைகளை யுடைய பல்வகைப்பட்ட முயற்சிகளிற் றப்பியும்,

குறிப்பு (உஎ - ௪க) :—நெருக்குதல், அழுத்துதல் முதலியன, பலவகையான வசதியின்மைகளால் விளைவன. காலை மலங்கழித்தல் உடற் புனிதத்திற்கும் சுகத்திற்கும் இன்றியமையாதது. பசியின் கடுமை வெம்மை மிக்க நண்பகலிற்றான் றோன்றும், "சேமம் புகினும் யாமத் துறங்கு" என்றவாறு நிசிநித்திரை அவசியமானது. அகப்பற்று கடத்தற்கரியது ஆதலின், மாதர் மயலை விரித்துரைத்தார். கண்கவர் வனப்பு, நகிற்குண்மை தெளிவு. ஒருங்குதல் அடங்குதல். கார்காலம் மயில் மகிழ்ச்சியுடன் வளமுறுங் காலம். சாயல், மென்மை; கண்ணும் நகிலும் நங்கையரின் சிறந்த அங்கங்களாதலின் அவற்றை விதந்தனர். செல்வமானது, பாதுகாப்புக் கவலை முதலிய பல இன்னல்களை விளைத் தலின் 'அல்ல'லென்றார் "புல்வரம்பாய பலதுறை" யென்பன, பொழுது போக்காகவும், மிக்க பயனில்லாதவாயுமுள்ள சிறு முயற்சித் துறைகள். கல்வி=பல வகைப்படும். வீடு சேர்க்குங் கல்வியே பய னுடைய கல்வி. பிற கல்விகளி லீடுபட்டால் அவை தவ முயற்சிக் கிடையூறுகும்.

உரை (௪உ - ௪எ) :—கடவுள் ஒருவனுளன் என்ற நினைவு ஏற் பட்டு வெறுப்பற்றதொரு பெரும் பொருளை நாடுதலும் ஆறுகோடி யெனக் கணக்கிட்டுக் கூறப்படும் மயக்கஞ் செய்யவல்ல சடவுலக ஆற் றல்கள், தத்தம் பல்வேறு திறப்பட்ட சூழ்ச்சிகளைக் காட்டுவான் தொடங்கிவிட்டன. உண்மையான நண்பர்களும் பக்கத்திலுள்ள பிற

சுற்ற மென்னுந் தொல்பசுக் குழாங்கள்
பற்றி யழைத்துப் பதறினர் பெருகவும்
ரு௦ விரத மேபர மாகவே தியருஞ்
சரத மாகவே சாத்திரங் காட்டினர்
சமய வாதிகள் தத்தம் மதங்களில்
அமைவ தாக அரற்றி மலைந்தனர்

ரும் கடவுளை நாடாமைக் கேதுவாகிய நாத்திகத்தினைப் பலகால் எடுத்துப் போதித்து, அதனால் நாவில் தழும்பு ஏறப்பெற்றனர்.

குறிப்பு :—(சஉ - சஎ) ஆறுகோடி மாயாசக்திகள் இன்னவென்பது,

"மாமாயை மாயை வைந்தவம் வைகரி
ஓமாயை உள்ளொளி யோராறு கோடியிற்
றாமான மந்திரஞ் சத்திதன் மூர்த்திகள்
ஆமா யலவாந் திரிபுரை யாங்கே"—திருமந்திரம்.

என்பதால் விளங்கும்.

மாமாயை - சுத்தமாயை. மாயை - அசுத்தமாயை. வைந்தவம் - சுத்தமாயை யாலாகிய பொருள்கள். ஈண்டு மத்திமை யென்று கொள்ளலாம். வைகரி - செவிப்புலனும் வாக்கின் மூலம், ஓமாயை - பைசந்தி, உள்ளொளி - சூக்குமை.

பேரின்ப நாட்டத்தையே, முனிவிலாத பொருளென்றார். உலகப் பற்றுவிட்டு, மெய்நாட்டத்திற் செல்லுங்கால் உளவாகிய இடையூறுகளைத் தொகுத்துரைத்தார். உலகியல் நெறியைத் தவிர்தல் கூடாதென்பதே, பக்குவம் வரப்பெறாத நண்பர், நொதுமலர், உறவினர் முதலியோரின் கருத்தாதலின், அக்கருத்திற் கேற்ற முயற்சியை அவ்வவர் தத்த முறையிற் செய்வாராயினர். உயர் ஞான நாட்டமில்லாத கிரியாவான்களும், புறச் சமயத்தாருந் தத்தங் கொள்கை விரித்தல் இயல்பே.

உரை (சஅ - ருரு):—உறவினரென்னும் பழமையான பற்றுக் காரணமாகப் பிறவிகளில் தொடர்ந்து வருகிற ஆவினங்கள், பிடித்துக் கூவிப் பதை பதைத்துக் கூட்டமிட்டுக் (கடவுளை நாடச் செல்லாது தடுக்கவும்) நோன்பிருத்தலே மேலான சாதனமென்பதை மெய்ப்பித்

மிண்டிய மாயா வாத மென்னுஞ்
௫௫ சண்ட மாருதஞ் சுழித்தடித் தாஅர்த்து
உலகா யதனெனு மொண் திறற் பாம்பின்
கலாபே தத்த கடுவிட மெய்தி
அதிற்பெரு மாயை யெனைப்பல சூழவுந்

தற் பொருட்டுக் கிரியை நூலுணர்ந்த வேதியரும் நூற்பிரமாணங் களைக் காட்டினர். வெவ்வேறு சமய நூல் வல்லார், தத்தம் சமயங் களிலே முடிந்த உண்மையானது பொருந்தி யிருப்பதாக முழங்கி யெதிர்த்தனர்.

குறிப்பு (௪௮ - ௫௩) :—சுற்றத்தார் - பாசத்தாற் கட்டப்பட்டவ ராதலின், பசுக்குழாங்களெனவும், பண்டைத் தொடர்புடையாராய் வருதலின் 'தொல்' எனவுங் கூறினர். சாதம் = மெய்ம்மை.

உரை (௫௪ - ௫௮) :—திண்ணிய மாயாவாத மதமாகிய, வேகம் மிக்க சுழற்காற்றானது சுழன்று வீசி முழங்கவும், உலகாயதமென்னும் மினுக்கங் காட்டும் வலிய பாம்பினுடைய கலைவேறுபாடுகளுடைய கொடிய நஞ்சு வந்து சேர்ந்து, அதிலுள்ள பெருஞ் சூழ்ச்சிகள் எத் தனையோ பல சுற்றித் தொடரவும்.

குறிப்பு (௫௪-௫௮) :—அடிகள் காலத்திலே பௌத்தமே மாயவாத மெனப்பட்ட தென்ப. பிற்காலத்திலே ஏகான்ம வாதத்துள் ஒரு பகுதி மாயாவாத மெனப்பட்டது. மாயா = மயக்கம், மயல் விளக்கு மதமென்பது கருத்து. கடவுள், உயிர், தளை முதலியன வெல்லாம் உடன்பாடாகக் கூறி, முடிவில் அவை சூனிய மென்றலின் அது மருட்சி விளைப்பதாயிற்று. உலகாயத மதம், நிலம், நீர், தீ, வளி, என்பவற்றையே உண்மைப் பொருளாகக் கொண்டு, கடவுள், உயிர் முதலியவை இல்லையென்ற கொள்கையுடையது. ஏகான்ம வாதம், ஒரு ஆன்மா தவிர, பிறவெல்லாம் இல்பொருளெனக் கூறும். உலகாயதம் எல்லாஞ் சடப்பொருளே, சித்துப் பொருளில்லை யெனக்கூறும். அதுவும் பூதவாதம், பிராணவாதம், அந்தக்கரணவாதம் எனப் பல திறப்படுதலின், கலாபேதத்த என்றார். விடம் அறிவைக் கவர்தல்போல, உலகாயதம் அறிவுப் பொருளின்மையை வற்புறுத்த லின் 'கடுவிடம்' என்றார். விடம், உடம்பிற்குக் கேடுவிளைப்பது. நாத்திகம், உயிர்க்குக் கேடு விளைப்பதாகலின், 'கடுவிடம்' என்றார்.

தப்பா மேதாம் பிடித்தது சலியாத்
தழலது கண்ட மெழுகது போலத்
தொழுதுளம் உருகி அழுதுடல் கம்பித்(து)
ஆடியும் அலறியும் பாடியும் பரவியும்
கொடிறும் பேதையுங் கொண்டது விடாதெனும்
படியே யாகிநல் இடையறா அன்பிற்
பசுமரத் தாணி அறைந்தாற் போலக்
கசிவது பெருகிக் கடலென மறுகி
அகங்குழைந் தனுகுல மாய்மெய் விதிர்த்துச்
சகம்பேய் என்று தம்மைச் சிரிப்ப
நாணது ஒழிந்து நாடவர் பழித்துரை
பூணது வாகக் கோணுத லின்றிச்
சதுர் இழந்(து) அறிமால் கொண்டுசாருங்
கதியது பரமா அதிசய மாக.

உரை :—(௫௯ - ௭௨) அவற்றால் நெறி நின்று வழுவாது, தாங் கொண்ட கடவுட் கொள்கையை அலுத்து விட்டு விடாது இறைவனை வழிபட்டு நெருப்பினிற்பட்ட மெழுகுபோல, உள்ளம் உருகிக் குறை யுணர்ந்து அழுது உடல் நடுக்கமடைந்து, ஆனந்தக் கூத்தியற்றியும், ஓலமிட்டும், பாடல்களால் வாழ்த்தியும், (உடம்பால்) வணங்கியும், இடுக்கியும் மூடனும் தாம்பிடித்ததை நெகிழ விடாமைபோலவே, உறுதிகொண்டு, பயன் கருதாத இடையறாத கடவுட் பத்தியில், பசிய மரத்திலே அறைந்த ஆணி திண்மையாய்ப்பற்றி நிற்பதுபோல, உறைத்து நின்று, உருக்கம் மிகுந்து, கடலலைபோல அலைவுற்று, மனம் வாடி, அதற்கேற்ப உடல் அசைவுற்று, உலகர் தம்மைப் பேயரென் றிகழ்ந்து சிரிப்ப, வெட்கமென்பதைத் தவிர்ந்து, நாட்டிலுள்ளவர்க ளது குறைச் சொற்களை அணியாக ஏற்று, அவற்றால், மனங்கோணாது, (நம்மால் ஆகும் என்னுந்) திறமை யுணர்ச்சியிழந்து சிவஞானம்பெறும் பேரவாமேவிடப்பெற்று, அடைதற்குரிய வீடு பேற்றினையே மேலான வியப்பாகக் கருதி.

குறிப்பு :—(௫௯ - ௭௨) முதற்கண், உயர்ந்த கொள்கையில் நிலை பேறான உறுதியை வற்புறுத்தினர். உறுதியுற்றபின்தான் அன்பு

கற்றா மனமெனக் கதறியும் பதறியும்
மற்றோர் தெய்வங் கனவிலும் நினையா(து)
அருபரத் தொருவன் அவனியில் வந்து
குருபரன் ஆகி அருளிய பெருமையைச்
சிறுமையென் றிகழாதே திருவடி யிணையைப்
பிறிவினை அறியா நிழலது போல
முன்பின் னாகி முனியா தத்திசை

நிகழும். அன்பின் இன்றியமையாமையும் இடைவிடா நிகழ்ச்சியையும் வற்புறுத்துவார், மும்முறை அதன் மெய்ப்பாடுகளை இயம்பியருளினர். உறுதியையும் அன்பினையும் பிணைந்து பிணைந்து கூறுவாராயினர். சலியாப் பிடிப்பொடு, ஆடி அலறி அன்பு செலுத்துதல் சரியையெனவும், பசுமரத்தாணி அறைந்தாற்போல உறுதிகொண்டு அகங்குழைவது கிரியை யெனவும், அறிமால் கொண்டு சார்தல் யோகமெனவுங் கூறுப. 'நல்' என்ற அடைமொழி பயன் கருதாமை குறிக்கும்.

உரை (௭௩ - ௭௯) :—கன்றினையுடைய பசுவானது, (கன்றினைக் காணாதபோது, அலறி) மனம் பதைத்தல்போல, அலறி நடுங்கி, முழுமுதற் கடவுள் தவிரப்) பிறதெய்வங்களைச் சொப்பனத்திலும் நினையாது, எட்டுதற்கரிய மேலான வீட்டினையுடைய ஒரு பரம்பொருள், குருமூர்த்தியாகி நிலவுலகத்தே தோன்றி ஆட்கொண்டருளிய பெருந்தன்மையை எளிமையாக எண்ணி அசட்டை செய்யாது, குரு முதல்வனின் திருவடிகள் இரண்டையும் உருவை விட்டகலாத நிழல்போல, முன் வணங்கியும் பின் தொடர்ந்தும் பிரிவின்றி நின்று, (இடையூறுகள் வந்த காலை) வெறுப்புற்றுச் சலியாது, குருபரன் அருளிய திசை நோக்கி வணங்கி,

குறிப்பு (௭௩ - ௭௯) :—கன்றைக் காணப்பெறாத விடத்துக் கதறி யழைத்தலும், கன்றிற்கு ஏதோ தீது வந்ததோ வென்றெண்ணி மனம் பதறுதலும் ஆவிற்கு நேரும். ஆவின் செய்கைகள் அதன் மனத்திற்கேற்றப் பட்டன. அன்பர் இறைவனைக் காணவெண்ணிக் கதறுதலும், காட்சி கிடைக்குமோ கிடையாதோவென மனம் பதறுதலு முடையராவர். வீட்டினையே நாடுவார், பிற பயன்களை நாடுதல்

என்புநைந் துருகி நெக்குநெக் கேங்கி
அன்பெனும் ஆறு கரையது புரள
நன்புலன் ஒன்றி நாதஎன்(று) அரற்றி
உரைதடு மாறி உரோமஞ் சிலிர்ப்பக்
கரமலர் மொட்டித்து இருதயம் மலரக்
கண்களி கூர நுண்டுளி யரும்பச்
சாயா அன்பினை நாடொறுந் தழைப்பவர்
தாயே யாகி வளர்த்தனை போற்றி

கூடாதாகலின், பிற பயனே யன்றி வீடளிக்க இயலாத பிற தெய்வங்களையும் நினைதல் கூடாதென்றார். இறைவன் பொருளைப் பெருமையாகப் பாராட்டாத விடத்து, மெய்யன்பு நிகழாது. இறைவனது அறிவு செயல்களின் வசம் தமது அறிவு செயல்களை ஒப்பித்து நிற்றலிற் சலித்தல் கூடாதென்பார், 'முன்பின்னாகி முனியாது' என்றார். முன்னிகழ்வது அறிவு; பின்னிகழ்வது செயலெனவுணர்க. இறைவன் ஆட்கொண்டசெயலை மறத்தல் கூடாதென்பார், 'அத்திசை' யென்றார்.

உரை (அ௦ - அஎ):—எலும்பு மெலிவுற்று உருக, மிகக் கனிவுற்று இரங்கி, பத்தி யென்னும் நதியானது நிறைந்து இருகரையும் புரண்டோட, நல்ல ஐம்பொறி யறிவுகள் அடங்கி ஒருமை யுறப் பெற்றுத் தலைவனே யென்று கூவி யழைத்து, வாய் குழறி, மயிர்ப் புளகங்கொண்டு, கைம்மலர் குவித்து, அகத்தாமரையாகிய நெஞ்சம் விரிய, கண்கள் மகிழ்ச்சி மிகுதியாலே, சிறிய நீர்த்துளிகளைத் தோற்றுவிக்க நிலைதளராத பேரன்பினை ஒவ்வொருநாளும் வளர்ப்பவர்களுடைய ஒப்பற்ற தாயாகி அவர்களைப் பாதுகாத்தனை, உனக்கு வணக்கம்.

குறிப்பு (அ௦ - அஎ):—'கரையது புரள' வென்றது, அன்பின் நிறைவைக் குறித்தற்கு. ஐம்பொறி யறிவும் இறைவனையே நாடுதல் குறித்தார். மொட்டித்து = மொட்டுப்போலக் குவிந்து, கைகூம்ப, நெஞ்சம்மலர, என்று நயமுற உரைத்தமை காண்க. கண்ணீர், இன்ப அன்பைக் குறித்தலின், ஆனந்த வுணர்ச்சியின் விளைவாயிற்று. அன்பினை வளர்ப்பாரை, இறைவன் வளர்க்கின்றான். 'தாய்' என்ற சொல்விற்கு முற்றிலுந் தகுதி வாய்ந்தவன் இறைவனே யென்பார், 'தாயே

மெய்தரு வேதிய னாகி வினைகெடக்
கைதர வல்ல கடவுள் போற்றி
ஆடக மதுரை அரசே போற்றி
கூடல் இலங்கு குருமணி போற்றி
தென் தில்லை மன்றினுள் ஆடி போற்றி
இன்றெனக் காரமு தானாய் போற்றி
மூவா நான்மறை முதல்வா போற்றி
சேவார் வெல்கொடிச் சிவனே போற்றி
மின் ஆர் உருவ விகிர்தா போற்றி
கல்நார் உரித்த கனியே போற்றி
காவாய் கனகக் குன்றே போற்றி
ஆவா என்றனக் கருளாய் போற்றி

யாகி' என்றார். அன்பர்க்கு வரும் எல்லாவற்றையும், இறைவனே என்று கொள்வதறிக.

உரை :—(அஅ - கக) மெய்யுணர்ச்சி நல்கும் அறிவனாக வடிவு கொண்டெழுந்தருளிவந்து, பண்டை வினையும் வருவினையுமொழிய உதவும் ஆற்றலுடைய தெய்வமே, வணக்கம். மதுரையில் விளங்கும் பொன் வண்ண மன்னனே, வணக்கம். கூடலம்பதியில் விளங்கும் நன்னிற மாணிக்கமே, வணக்கம். அழகிய தில்லையம்பலத்தின் கண் திருநடமாடும் பெருமானே, வணக்கம். இற்றை நாளிலே, எனக்குப் பெறுதற்கரிய அமுத மானவனே, வணக்கம். நான் மறைகளை வெளிப் படுத்திய, மூப்பில்லாத தலைவனே, வணக்கம். நந்திவடிவம் பொருந்திய வெற்றிக் கொடியை யுடைய சிவனே, வணக்கம். மின்னலொளி பொருந்திய அழகிய உருவங்கள் பல்வேறுடையவனே, வணக்கம். கல்லிலே நார் உரித்தாற்போல, நெஞ்சினைப் பண்படுத்தி அதில் அன்பெழுப்பும், கனிபோல மதுரமானவனே, வணக்கம். பொன் மலை போன்றவனே, காப்பாற்றுவாயாக. நினக்கு வணக்கம், ஆ! ஐயனே எனக்கு (விரைவில் வீடு) அருள்வாயாக, நினக்கு வணக்கம்.

குறிப்பு :—(அஅ - கக) மெய் = மெய்யுணர்ச்சி, சிவஞானம். முற்பிறவிகளிற் செய்த சஞ்சிதமெனப்படும் தொகைவினையும்

கOO படைப்பாய் காப்பாய் துடைப்பாய் போற்றி
இடரைக் களையும் எந்தாய் போற்றி
ஈச போற்றி இறைவ போற்றி
தேசப் பளிங்கின் திரளே போற்றி
அரைசே போற்றி அமுதே போற்றி
கOரு விரைசேர் சரண விகிர்தா போற்றி

வரும் பிறவிக்கேதுவாகிய ஆகாமிய மெனப்படும் எதிர்வினையும் இறைவன் ஆட்கொண்ட காலை அவன் அருள் நோக்கால் எரிந்தொழிவன. ஆடகம்=பொன். ஆடிடமெனப் பொருள் கொள்ளுவாருமுளர். குருமணி=வேதப் பொருளுரைக்கும் ஆசிரிய மாணிக்கமெனவுங்கொள்க. போகமளிக்கும் ஆடகவாசாகவும், வீடளிக்கும் குருமணியாகவும் இறைவன் ஆலவாயமர்ந்தனன். தென்=அழகிய 'மூவா' என்பதை, முதல்வனுக் கடையாக்காது, 'நான்மறை'க்கு அடையாக்கி, என்றும் ஒரு தன்மையான நால்வகை வாக்கெனப்பொருள் கொள்வாருமுளர். உயிரை ஆட்கொள்ளுவதில் முதல்வனே வல்லானென்பதை நந்திக்கொடி அறிவுறுத்தும். இறைவன் திருவடிவங்கள் ஒளிவண்ணமாதலின் 'மின் ஆர்' என்றார். அவை பல வாதலின் 'விகிர்தா' என்றார். விகிர்தன்=வேறு பாடுடையவன். நார்=அன்பு; கல், நெஞ்சிற்கு அறிகுறி. கனகம்=பொன். என்றும் ஒரு படித்தாய் மாறிலாதவனாதலின், பொற்குன்றமென்றார். மாற்றமுடைய தன்னைக் காத்தல் மாறிலாதவனுக்கே யியலுமென்பது கருத்து. தாம் சிவஞானம் பெற்றும், வீடு கூடவில்லையாதலின், 'அருளாய்' என்றார். அடிகள் தமது உடலை நீத்து வீடடைதல் விருப்பமிக்கவரென்பது தெளிக.

உரை (கOO - கOரு) :—எல்லாம் உண்டாக்குபவனே, நிலைபெறுத்துபவனே, ஒடுக்குபவனே, வணக்கம். துன்பத்தை நீக்கும் எமது தந்தையே வணக்கம், ஆண்டவனே வணக்கம், எங்கும் நிறைந்தவனே வணக்கம், ஒளிகாலும் படிகப் பிழம்பே வணக்கம். மன்னனே, வணக்கம், சாவா மருந்தே வணக்கம். மணம் பொருந்திய புகலிடமாந் திருவடிகளையுடைய நீதியாளனே, வணக்கம்.

குறிப்பு (கOO - கOரு):—'ஈச' என்பது ஆளுதல் என்று பொருள்படும் வினையடியாகப் பிறந்தமையால், ஆண்டவன் என்ற கருத்தை

வேதி போற்றி விமலா போற்றி
ஆதி போற்றி அறிவே போற்றி
கதியே போற்றி கனியே போற்றி
நதிசேர் செஞ்சடை நம்பா போற்றி
உடையாய் போற்றி உணர்வே போற்றி
கடையேன் அடிமை கண்டாய் போற்றி
ஐயா போற்றி அணுவே போற்றி
சைவா போற்றி தலைவா போற்றி
குறியே போற்றி குணமே போற்றி
நெறியே போற்றி நினைவே போற்றி
வானோர்க் கரிய மருந்தே போற்றி
ஏனோர்க் கெளிய இறைவா போற்றி

புணர்த்தும். இறுத்தல்=தங்குதல். இறு என்னும் வினையடியாகப் பிறந்த இறைவன், வியாபகன் என்ற பொருள் குறிப்பது. தேசு= ஒளி. அம், சாரியை. சரணம்=சரணம் புகுதற்குரிய திருவடி. விகிர்தம்=நீதி முறை.

உரை (௧௦௬ - ௧௧௭) :—அறிவனே, வணக்கம். குற்றமற்றவனே, வணக்கம். முதல்வா, வணக்கம். ஞானமே, வணக்கம். வீட்டு நெறியே வணக்கம். பழம்போன்ற இன்பனே வணக்கம். கங்கை யணிந்த செவ்விய சடையுடைய நம்பெருமானே வணக்கம். எம்மை உடைமைப் பொருளாக்கொண்டவனே, வணக்கம். உணர்ச்சியானவனே வணக்கம். கீழ்ப்பட்ட என்னையும் நின்னடியனுக்கினவனே, வணக்கம். ஐயனே, வணக்கம். நுண்ணியனே, வணக்கம். சைவனே, வணக்கம். தலைவனே வணக்கம், (வணங்கும்) அடையாளமானவனே, வணக்கம். பண்பனே, வணக்கம். நல்வழியானவனே, வணக்கம். எனது நினைவிற் கலந்துள்ளவனே, வணக்கம். (செருக்குடைய) விண்ணவர் அடைதற்கரிய அமுதனே, வணக்கம். (செருக்கில்லாத) பிற அடியார்க்கு எளிவந்தருளும் அரசனே வணக்கம்.

குறிப்பு (௧௦௭ - ௧௧௭):—வேதம்=அறிவு. வேதி=அறிவுறுத்துவோன். கதி=வீட்டிற்குச் செல்லும் வழியையும் சென்றடையுமிடத்தையுங் குறிக்கும். அறிவு விழைவுடன் கலந்த காலை, உணர்ச்சி

மூவேழ் சுற்றம் முரணுறு நரகிடை
ஆழா மேயரு ளரசே போற்றி
தோழா போற்றி துணைவா போற்றி
வாழ்வே போற்றியென் வைப்பே போற்றி
முத்தா போற்றி முதல்வா போற்றி
அத்தா போற்றி அரனே போற்றி
உரையுணர் விறந்த வொருவ போற்றி
விரிகட லுலகின் விளைவே போற்றி
அருமையி லெளிய அழகே போற்றி
கருமுகி லாகிய கண்ணே போற்றி
மன்னிய திருவருள் மலையே போற்றி
என்னையு மொருவ னாக்கி யிருங்கழற்
சென்னியில் வைத்த சேவக போற்றி
தொழுதகை துன்பம் துடைப்பாய் போற்றி
அழிவிலா ஆனந்த வாரி போற்றி
அழிவதும் ஆவதுங் கடந்தாய் போற்றி
முழுவதும் இறந்த முதல்வா போற்றி
மானேர் நோக்கி மணாளா போற்றி
வானகத் தமரர் தாயே போற்றி

யெனப்படும். சைவன், சிவ சம்பந்தமுடையான். சிவம்=மங்கலம், மங்கலத்தைச் செய்வோன், சைவனவன்.

உரை (ககஅ - கஙசு) :—இருபத்தொரு தலை முறையில் வருகின்ற சுற்றத்தார், அல்லது மூவழியில்வரும் ஏழுதலை முறைச்சுற்றத்தார் மாறுபட்ட இயல்பினையுடைய நரகங்களில் அழுந்தி வருந்தாமே, ஆட்கொள்ளும் வேந்தனே, வணக்கம். நண்பனே, வணக்கம். துணை புரிபவனே, வணக்கம். இன்ப வாழ்க்கையானவனே, வணக்கம். (ஈட்டி வைத்த) நிதியம் ஆனவனே வணக்கம். வீடாயவனே, வணக்கம். தம் வயமுடையவனே வணக்கம். அப்பனே, வணக்கம். பாசத்தை அழிப்பவனே வணக்கம். மொழியையும், மன வுணர்ச்சியையுங் கடந்த ஒப்பற்றவனே வணக்கம். விரிந்த கடல் சூழ்ந்த உலக வாழ்வின் பயனே,

பாரிடை ஐந்தாய்ப் பரந்தாய் போற்றி
நீரிடை நான்காய் நிகழ்ந்தாய் போற்றி
தீயிடை மூன்றாய்த் திகழ்ந்தாய் போற்றி
வளியிடை யிரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் போற்றி
வெளியிடை யொன்றாய் விளைந்தாய் போற்றி

வணக்கம். அரிய பொருளாயிருந்தும் (அன்பர்க்கு) எளிதின் வந்தருளும் அழகனே, வணக்கம். கார்மேகம் போல, அருள்புரிகின்ற கண் போன்றவனே, வணக்கம். நிலை பெற்ற பெருங் கருணை மலையே, வணக்கம். (தகுதியற்ற) அடியேனையும் அன்பருள் ஒருவனுக்கிப் பெருமையுடைய திருவடிகளை அடியேன் தலைமீது வைத்தருளிய பாதுகாப்பாளனே, வணக்கம். கும்பிட்ட கையினரின் துயர்களை வோனே, வணக்கம். கேடில்லாத இன்பக்கடலே, வணக்கம். ஒடுக்கமுந் தோற்றமு மில்லானே வணக்கம், எல்லாவற்றையுங் கடந்து அப்பாற்பட்டவனே, வணக்கம். மான்போன்ற பார்வையுடைய உமையம்மை கணவனே, வணக்கம். மேலுலகங்களிலுள்ள அடக்கமுடைய விண்ணவரின் தாயானவனே, போற்றி.

குறிப்பு (ககஅ - கஙௌ) :—சிவ ஞானிகளின் நல்லியல்பினை, இருபத்தொரு தலை முறைச் சுற்றத்தாருடையாராய் நரகம் புகாரென்பது ஒரு கருத்து. தந்தை வழி, தாய் வழி, தன் வழி யென்ற மூவழியி லுள்ள எழு தலைமுறையார் என்பது முண்டு. மூவழிச் சுற்றத்தார்க்கும் அருள்க, அரசனே என்று வேண்டுவதாகப் பொருள் கொள்ளுவாருமுளர். தோழன், ஒத்த வுணர்ச்சியுடையவன். துணைவன், உடன் உதவி செய்பவன். வைப்பு = சேமித்து வைத்த நிதியம். ‘ எய்ப்பினில் வைப்பு ’ என்று வந்ததுமோர்க. முத்தா = பாச நீக்கமுடையவனே. எவற்றிற்கு முதல்வனுய்த் தனக்கு ஒரு முதல்வனிலான், தம் வயமுடைய னென்றறிக. மனித வாழ்வின் பயன், இறைவழிபாடே. உலகு ஓங்கி வளர்தற்குக் காரணமானவனென்று பொருள் கோடலுமுண்டு. உள்ளங்கவர் வடிவினனுதலின், ‘அழகே’ என்றார். கருமுகிலின் நீர் மன்னுது, இறைவன் திருவருள், மன்னுந் தன்மையது. அமரர், அடக்கமுடையவர்.

உரை:—(கஙஎ - கசக) நிலமாகிய பூதத்தின்கண் ஐந்து தன்மையனுய் விரிந்தவனே, வணக்கம், நீரின் கண் நான்கு தன்மையனுய்

அளிபவ ருள்ளத் தமுதே போற்றி
கனவிலுந் தேவர்க்கு அரியாய் போற்றி
நனவிலும் நாயேற்(கு) அருளினை போற்றி
கசடு இடைமரு(து) உறையு மெந்தாய் போற்றி
சடையிடைக் கங்கை தரித்தாய் போற்றி
ஆரூர் அமர்ந்த அரசே போற்றி
சீரார் திருவை யாறு போற்றி
அண்ணா மலையெம் மண்ணா போற்றி
கடுo கண்ணார் அமுதக் கடலே போற்றி
ஏகம் பத்துறை யெந்தாய் போற்றி
பாகம் பெண்ணுரு வானாய் போற்றி
பராய்த்துறை மேவிய பரனே போற்றி
சிராப்பள்ளி மேவிய சிவனே போற்றி
கடுடு மற்றோர் பற்றிங் கறியேன் போற்றி
குற்றா லத்தெம் கூத்தா போற்றி.

விளங்கினவனே, வணக்கம். நெருப்பின்கண் மூன்று தன்மையனாய்த் தெரிபவனே வணக்கம். காற்றின்கண் இரண்டு குணமுடையனாய் விரும்பி நின்றவனே, வணக்கம். வானின்கண் ஒரு தன்மையனாய்த் தோன்றியவனே, வணக்கம்.

குறிப்பு :—(கஙஎ - கசக) போற்றி, போற்றுதல் என்ற பொருளில் வணக்கத்தைக் குறிக்கும். 'காக்க' என்ற பொருளுடைய வியங்கோளுமாம். ஆதலின், இருவகையாகவும் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. நாற்றம், சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை என்பன ஐம்பூதத்தின் முறையேயுள்ள தன்மைகள். நிலத்தில், பிற நாற்பூதமுங் கலந்திருத்தலின், ஐந்து தன்மைகள் அதனிடை காணப்படும். அவ்வாறே பிறபூதங்கட்குங்கொள்க.

உரை (கசஉ - கடுசு) :—உருகுபவர் உள்ளத்தே அமுதமாயுள்ளவனே, வணக்கம். (உருகாத்) தேவர்களுக்கு அவர்கள் சொப்பனத்திலுங் காண்பதற்கரியவனே, வணக்கம். (சாக்கிரமாகிய) நனவிலும் நாய்போன்ற எனக்கு அருள்புரிந்தவனே, வணக்கம். திரு

கோகழி மேவிய கோவே போற்றி
ஈங்கோய் மலையெம் எந்தாய் போற்றி
பாங்கார் பழனத் தழகா போற்றி

விடைமரு தூரில் வீற்றிருக்கும் எமது அப்பனே, காத்தருள்க. தனது சடையின் கண் கங்கையை ஏற்று அமைத்துக்கொண்டவனே, காத்தருள்க. திருவாரூரில் தங்கியருளிய மன்னனே, காத்தருள்க. செம்மை பொருந்திய திருவையாறுடையானே, காக்க. திருவண்ணா மலை யுறையும் எமது மேலோனே, காத்தருள்க. கண்ணில் நிறைந்த இன்பப் பெருங்காட்சிக் கடலனையவனே, காத்தருள்க. திருவேகாம் பரமாகிய காஞ்சிப்பதியில் வீற்றிருக்கும் எமது தந்தையே, காக்க. அவ்விடத்திலே, ஒரு பாகத்திற் பெண்வடிவங் கொண்டவனே, காத்தருள்க. திருப்பராய்த் துறையில் விருப்பமொடுவீற்றிருந்த மேலோனே, காத்தருள்க. திரிசிராப்பள்ளியிற் பொருந்திய சிவபிரானே காக்க. உன்னைத்தவிர வேறு ஆதாரவுயாது மிலாதேன், என்னைக் காத்தருள்க. திருக்குற்றாலத்திலே நடம் புரியும் எமது கூத்தப்பெருமானே, காத்தருள்க.

குறிப்பு (கசஉ - கடுகூ):—தேவர் பதவி, போக நோக்குடையதாகலின், இறை நினைவு அரிதாம். அதனால், அவன் கனவிலுந்தோற்றான். நினைவிலுள்ளது, கனவில் தோன்றலாம். நினைவே இல்லாதபோது கனவிலுந் தோற்றமிராது. தனக்கு அருள்புரிந்தமை, வெளிப்படையாதலின், 'நனவிலும்' என்றார். அங்ஙனம் இறை அருள் செய்யப்பெறுந் தகுதிதமக்கின்மை தெரித்தல் அடிகளியல்பு. திருவிடைமருது முதலியன திருவாசகத்தின் வைப்புத்தலங்களாம். பாண்டிநாட்டிலுள்ள திருக்குற்றாலத்திலே, கூத்தர் கோயிலென்பது சித்திரசபை அடிவாரத்திலுள்ளது. அதன்கண் சிவலிங்க வடிவமேயுள்ளது.

உரை (கடுஎ - கடுகூ) :—திருவாவடு துறையில் (அன்பரை ஆட்கொள்ளப்) பொருந்திய அரசே, வணக்கம், ஈங்கோய் மலையிலெழுந்தருளிய எமது அப்பனே வணக்கம். வனப்பு மிகுந்த திருப்பழனத்திலிருக்கும் அழகனே, வணக்கம்.

குறிப்பு (கடுஎ - கடுகூ) :—கோகழி, பெருந் துறையையுங் குறிக்கலாம். ஈங்கோய்மலை, கீர்த்தித் திருவகலிலுங் கூறப்பட்டது. பாங்கு — அழகு.

கசுO கடம்பூர் மேவிய விடங்கா போற்றி
அடைந்தவர்க் கருளு மப்பா போற்றி
இத்தி தன்னின் கீழிரு மூவர்க்
கத்திக் கருளிய வரசே போற்றி
தென்னா டுடைய சிவனே போற்றி
கசுரு எந்நாட் டவர்க்கு மிறைவா போற்றி
ஏனக் குருளைக் கருளினை போற்றி
மானக் கயிலை மலையாய் போற்றி
அருளிட வேண்டும் அம்மான் போற்றி
இருள்கெட அருளு மிறைவா போற்றி
கஎO தளர்ந்தேன் அடியேன் தமியேன் போற்றி
களங்கொளக் கருத அருளாய் போற்றி
அஞ்சேல் என்றிங் கருளாய் போற்றி
நஞ்சே யமுதா நயந்தாய் போற்றி
அத்தா போற்றி யையா போற்றி
கஎரு நித்தா போற்றி நிமலா போற்றி
பத்தா போற்றி பவனே போற்றி

உரை (கசுO - கஎகூ) :—திருக்கடம்பூரில் விளங்கிய வீரனே, வணக்கம். தன்னை அன்பாற் சார்ந்தார்க்குப்பேரருள் புரியும் தந்தையே வணக்கம். கல்லால மரத்தின் கீழ்(ப்பட்ட மங்கையில்) இயக்கிகள் அறுவர்க்கும், (கடம்பவனத்திலே) வெள்ளானைக்கும் அருள் புரிந்த வேந்தே, வணக்கம். தென்றமிழ் நாட்டினை(த் தனது பழமையான பதியாக) உடைய சிவபெருமானே, வணக்கம். எந்த நாட்டினருக்கும் வழிபடு தெய்வமானவனே, வணக்கம். பன்றிக்குட்டிக்குப் (பாலூட்டி) வளர்த்தருளினவனே, வணக்கம். பெருமை பொருந்திய கயிலை மலையை இடமாக் கொண்டவனே, வணக்கம். விரைவில், வீடு அருள் புரிந்திட வேண்டுகிறேன். அம்மானே, வணக்கம். (ஆணவ) இருள் வலிகெட்டொழியும்படி (ஞானம் நல்கி) யருளும் கடவுளே, வணக்கம். உனக்கு அடிமைப் பட்டேனாகிய தனியேன் தளர்ச்சியுற்றேன், காத்தருள்க. நிலையான இடத்தைப்பெற எண்ணும்படி அருள் புரிவாய்,

பெரியாய் போற்றி பிரானே போற்றி
அரியாய் போற்றி அமலா போற்றி
மறையோர் கோல நெறியே போற்றி
முறையோ தரியேன் முதல்வா போற்றி
உறவே போற்றி உயிரே போற்றி
சிறவே போற்றி சிவமே போற்றி

னக்கு வணக்கம். இவ்விடத்திலே அஞ்சாதேயென்று ஊக்கங் கொடுத்தருள்வாயாக. (பெருமானே) வணக்கம். விடத்தையே சாவா மருந்தாக விரும்பியுட் கொண்டாய், காத்திடுக. அப்பனே, வணக்கம். தலைவனே, வணக்கம். என்றுமுள்ளாளே, வணக்கம். குற்றமற்றவனே, வணக்கம். அன்பனே, வணக்கம். எவற்றிற்கும் பிறப்பிடமானவனே, வணக்கம்.

குறிப்பு (கசு0 - கஎக) :—விடங்கன் = வீரன். பிழை செய் தாலுந்தன்னை வந்தடையில் பிழையை மன்னித்தருள் புரிபவன் என்பது கருத்து. வெள்ளை யானை சாபந்தீர்த்த படலம், திருவிளையாடற் புராணத்துட் காண்க. பன்றிக் குட்டிக்குப் பால் கொடுத்ததும் அப் புராணத்துட் காண்க. தென்னாட்டிலே சிவ வணக்கத் தோற்றங் குறித்தவாறு. எந்நாட்டில் எத்தெய்வம் வழிபடப்படினும், அத்தெய்வமாய் நிற்போர் சிவனென வறிக. 'பத்தா' என்பதற்குப் பதியே, தலைவனே, என்று பொருள் கோடலும் உண்டு.

உரை (கஎஎ - கஅ௨) :—எப்பொருளிலும் பெரிய (பிரமமே), வணக்கம். வள்ளலே வணக்கம். அரியவனே, வணக்கம், பாசமிலானே, வணக்கம். அந்தணர் வடிவொடு வந்த நீதியே வணக்கம். என்னை யாட்கொண்டது நீதியோ, யான் (அதன் சிறப்பைத்) தாங்க மாட்டேன், நீ காத்தருள்க. எனக்குச் சுற்றமானவனே, வணக்கம். என் உயிர்க்குயிரே, வணக்கம். சிறந்த பொருளே, வணக்கம். மங்கலப் பொருளே, வணக்கம்.

குறிப்பு (கஎஎ - கஅ௨) :—நீதியாளனே, முறையாக அருள் பெறுந் தகுதிவாய்ப் பெறாத என்னையும் ஆண்டது முறையோ, அருள் புரிந்த சிறப்பை ஆற்ற வல்லேனல்லேன் என்றார். சிறவு = சிறப்பு ; வீடுமாம்.

மஞ்சா போற்றி மணாளா போற்றி
பஞ்சே ரடியாள் பங்கா போற்றி
க௫அ௫ அலந்தேன் நாயேன் அடியேன் போற்றி
இலங்கு சுடர்எம் மீசா போற்றி
கவைத்தலை மேவிய கண்ணே போற்றி
குவைப்பதி மலிந்த கோவே போற்றி
மலைநா டுடைய மன்னே போற்றி
க௬௦ கலையார் அரிகே சரியாய் போற்றி
திருக்கழுக் குன்றிற் செல்வா போற்றி
பொருப்பமர் பூவணத் தரனே போற்றி
அருவமும் உருவமு மானாய் போற்றி
மருவிய கருணை மலையே போற்றி
க௬௫ துரியமு மிறந்த சுடரே போற்றி
தெரிவரி தாகிய தெளிவே போற்றி

உரை (க௫௩ - க௬௬) :—அழகனே, வணக்கம். மணவாளனே, வணக்கம். பஞ்சுபோல் மெல்லிய அழகிய சிற்றடியுடைய அம்மைபாகனே, வணக்கம்.(உடல் ஒழித்து வீடு எப்போதருள்வாய்)என்றெண்ணி ஏக்கமுற்றேன், அடிமையாகிய நாயேன், என்னைக் காத்திடுக. விளக்க மிக்க பெருஞ் சோதியாய எமது ஆண்டவனே, வணக்கம். கவைத்தலை யென்னுந் திருப்பதியில் விரும்பி யெழுந்தருளிய கண் போன்றவனே, வணக்கம். குவைப்பதி யென்னும் ஊரிலே மகிழ்ந்திருந்த மன்னனே, வணக்கம். மலை நாட்டினையுடைய வேந்தனே, வணக்கம். கல்வி மிகுந்த அரிகேசரி யென்னு மூரினையுடையாய், வணக்கம். திருக்கழுக்குன்றத்தில் மேவிய ஞானச் செல்வனே, வணக்கம். திருப்பூவணத்திலே குன்றிலே அமர்ந்த ஒடுக்கக் கடவுளே, வணக்கம். அருவமாய் நின்றும் உருவத் திருமேனி கொண்டவனே, வணக்கம். அருள் நிறைந்த மலையே, வணக்கம். நான்காம் நிலையுங் கடந்த பேரறிவே, வணக்கம். அறிதற்கரிதாய்(ச் சிவஞானத்தால்) தெளியப் பட்ட பொருளே, வணக்கம்.

குறிப்பு (க௫௩ - க௬௬) :—பஞ்சு - என்பதற்குச் செம்பஞ்சுக் குழம்பூட்டிய வென்னலாம். குவைப்பதி யென்பதற்குக் குகைக

தோளா முத்தச் சுடரே போற்றி
ஆளா னவர்கட் கன்பா போற்றி
ஆரா அமுதே அருளே போற்றி
பேரா யிரமுடைப் பெம்மான் போற்றி
தாளி அறுகின் தாராய் போற்றி
நீளொளி யாகிய நிருத்தா போற்றி
சந்தனச் சாந்தின் சுந்தர போற்றி
சிந்தனைக் கரிய சிவமே போற்றி
மந்திர மாமலை மேயாய் போற்றி
எந்தமை உய்யக் கொள்வாய் போற்றி
புலிமுலை புல்வாய்க் கருளினை போற்றி
அலைகடல் மீமிசை நடந்தாய் போற்றி
கருங்குரு விக்கன் றருளினை போற்றி
இரும்புலன் புலர இசைந்தனை போற்றி
படியுறப் பயின்ற பாவக போற்றி
அடியொடு நடுவீ றானாய் போற்றி
நரகொடு சுவர்க்கம் நானிலம் புகாமற்
பரகதி பாண்டியற் கருளினை போற்றி

ளாகிய இடங்கள் எனப் பொருள் கொள்ளுவாருமுளர். துரியம், மூன்றவத்தைக்கும் அப்பாற்பட்ட நிலை. அதனையே உபநிடத முதலிய நூல்களில் முடிவான நிலையாகக் கூறுவர். அதற்கும் அப்பாற்பட்டவன் முதல்வனென்பது சித்தாந்தக் கருத்து.

உரை (ககூஎ - உகச) :— தொளைக்கப்படாத தூய முத்தாகிய ஒளியே, வணக்கம். ஆட்பட்டவர்கட்கு ஆதரவானவனே, வணக்கம். தெவிட்டாத அமுதமே, அளவிடப்படாத அருளே, வணக்கம். ஆயிரம் பேருடைய அண்ணலே, வணக்கம். தாளிக் கொடியின் தழையும் அறுகம் புல்லுங் கலந்து கட்டியமாலை யணிந்தவனே, வணக்கம். நெடிய சோதியாய கூத்தனே, வணக்கம். சந்தனத் தேய்வையணிந்த அழகனே, வணக்கம். எண்ணுதற் கெட்டாத தூயபொருளே, வணக்கம். மந்திர நூல் வெளிப்பட்ட மகேந்திர மலையில் வீற்றிருந்தவனே, வணக்கம். (அடியேங்களாகிய) எங்களை உய்யும்படி ஆட்கொள்பவனே, வணக்கம். புலியின் முலைப்பாலானது மானிற்குப் பயன்படும்படி அரு

உகரு ஒழிவற நிறைந்த ஒருவ போற்றி
செழுமலர்ச் சிவபுரத் தரசே போற்றி
கழுநீர் மாலைக் கடவுள் போற்றி

ளினவனே, வணக்கம். அலையுடைய கடலின் மேலிடத்தே நடந்தவனே, வணக்கம். கரிக்குருவிக்குப் பண்டைக் காலத்தே அருள்புரிந்தவனே, வணக்கம். வலிய ஐம்புல வேட்கைகள் அற்றொழியும்படி உள்ளத்திற் பொருந்தி யருளினாய், நினக்கு வணக்கம். நிலத்தின்கண் பொருந்தப் பழகிய பல்வகைத் தோற்றமுடையவனே, வணக்கம். முதலும் நடுவும் முடிவுமானவனே வணக்கம். நரகம், விண்ணுலகம், நிலவுலகம் என்ற மூவிடத்தும் புகாதபடி, மேலான வீட்டுலகைப் பாண்டியனுக்கு நல்கியருளினாய், நினக்கு வணக்கம்.

குறிப்பு (கஙஎ - உகச) :—முத்தம் - முதன்மையானமணி என்று பொருள். 'தோளா' - குற்றமற்ற என்ற கருத்தைக் குறிக்கும். 'ஆரா' என்பதை அருளே என்பதோடுஞ் சேர்ப்பதுண்டு. 'ஆயிரம்' என்பதற்குப் பல என்று பொருள் கொள்வாருமுளர். அன்பர் சாத்திய பச்சிலை யெதுவும் இறைவர்க்கா மென்பது கருத்து. 'தாளியறுகு' என்பது, அறுகின் ஒருவகை யென்பாருமுளர். நீளொளியாய் நின்று அயனரிகளைக் கூத்தாட்டுவித்தவனாதல்பற்றி, 'நிருத்தா' என்றாரென்பாருமுளர். மகேந்திரத்தை 'மந்திரமா மலை' யென்று முன், கீர்த்தித் திருவகவலிற்கூறியதுங்காண்க. புலிநிறைந்த காடொன்றிலே,பெண்மானொன்று குட்டியை ஈன்று, ஒரு புதரடியில்விட்டு நீர்பருகச் சென்ற இடத்தே வேடன் அம்பால் இறந்தபோது குட்டியை நினைந்து வருந்திற்று. சிவபெருமான், பெண்புலி யொன்றையே அக்குட்டிக்குப் பால்கொடுக்குமாறு செய்வித்தனர். மான்குட்டி வளர்ந்து பிழைத்துக் கொண்டது. புல்வாய், ஒருவகை மான். வலைவீசிக் கெளிற்று மீன் கொண்டகாலை, இறைவன் அலைகடன்மிசை நடந்தனன். கரிக்குருவி ஆலவாயண்ணலைத் தொழுது உபதேசம் பெற்ற கதை, திருவிளையாடற் புராணத்துட் காண்க. 'சாந்து' என்பதற்குத் திருநீறு என்று பொருள் கொள்வாருமுண்டு.

உரை :—(உகரு - உகஎ) நீக்கமில்லாமல் எங்கும் நிறைந்த ஒருவனே வணக்கம். செழுமை மிக்க மலர் நிறைந்த சிவபுரத்துத் தலைவனே வணக்கம். செங்கழு நீர்மாலை யணிந்த கடவுளே, வணக்கம்.

தொழுவார் மையல் துணிப்பாய் போற்றி
பிழைப்பு வாய்ப்பொன் றறியா நாயேன்
குழைத்த சொன்மாலை கொண்டருள் போற்றி
புரம்பல எரித்த புராண போற்றி
பரம்பரஞ் சோதிப் பரனே போற்றி
போற்றி போற்றி புயங்கப் பெருமான்
போற்றி போற்றி புராண காரண
போற்றி போற்றி சயசய போற்றி

திருச்சிற்றம்பலம்

குறிப்பு:—(உகடு - உகஎ) சிவபுரம், பார்மேல் உத்தரகோச மங்கையென்றுந் திருப்பெருந் துறையென்றுங் கூறுப. சிவலோக மென்பாருமுளர். இறைவன் ஆசிரியனாய் வந்த போது செங்கழுநீர் மாலை அணிந்தமை, கீர்த்தித் திருவகவலுட் கூறப்பட்டது.

உரை (உகஅ - உஉடு):—வழிபடுவாரது மயக்கத்தை அறுப்பாய், நினக்கு வணக்கம். தவறு யாது, பொருத்தம் யாதென்றறியா நாயினேன், தொடுத்த மொழித் தொடரை ஏற்றுக்கொண்டருள்வாய், வணக்கம். ஊர்கள் பலவற்றை யழித்த பண்டையோனே, வணக்கம். மேலானவற்றிற்கு மேலான ஒளியுடைய மேலோனே, வணக்கம். வணக்கம், வணக்கம். பாம் பணிந்த பெரியோனே, பழமையின் காரணனே, வணக்கம், வணக்கம், வணக்கம், வணக்கம், வெற்றி, வெற்றி (மிக்கோனுக்கு) வணக்கம்.

குறிப்பு (உகஅ - உஉடு):—குழைத்தல்=கூட்டுதல். 'புரம்பல' என்பதற்கு முப்புரமெனவும் பொருள் கொள்வதுண்டு. திரிபுர தகனம், பல்லூழிகளிற் பலவா மென்பாருமுளர். 'புரம்பல' உடல் பல என்று கொண்டு, பல் பிறவியையும் 'அருட் பெருந்தீயால்' அழித்தவன் என்றுங் கொள்க. எக்காலத்தும் எவ்வுயிர்க்கும் பிறவியறுப்பவன் சிவனாதலின், அவன் 'புராணன்' எனப்பட்டான். புயங்கம்= பாம்பு, உலகை நடத்தும் பல சடசத்திகட்கும் அது அறிகுறி. நாரணேசுரராகிய ஐவர்க்குங் காரணனாய்த் தனக்கொரு காரணமுமில்லாதோனாதலின், 'புராண காரண' என்றார். இறைவன் அருள் வெற்றியே நிலை பெறுதலின், வெற்றி, வெற்றி போற்றி யென்றருளினர்.

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

திருச்சதகம்*

பக்தி வைராக்கிய விசித்திரம்†

க. மெய்யுணர்தல்

கட்டளைக் கலித்துறை

திருச்சிற்றம்பலம்

மெய்தான் அரும்பி விதிர்விதிர்த்து (உ)ன் விரையார் கழற்கென், கைதான் தலைவைத்துக் கண்ணீர் ததும்பி வெதும்பிஉள்ளம், பொய்தான் தவிர்ந்து (உ)ன்னைப்போற்றி சயசய போற்றியென்னுங், கைதான் நெகிழவிடேன் உடையாய் என்னைக் கண்டுகொள்ளே.

உரை நடை :—உடையாய் என்பதை முதலிற் கொள்க. உள்ளம் வெதும்பி யென மாறுக.

உரை :— (என்னை அடிமையாக) உடையவனே! (நின்பெருங் கருணைத் திறத்தை நினைந்து) உடம்பு தானே மயிர்க் கூச்செறிந்து நடுநடுங்க, உனது வாசனை பொருந்திய திருவடிகளை (வணங்குவான்) எனது கைகள் தாமே தலைமேற் கூப்பப் பெற்றுக் கண்களினின்று (ஆனந்த) வெள்ளம் நிரம்ப, மனமானது, ஆர்வத்தால் வெப்பமுடைத்தாக, நிலையற்றவற்றின் பற்றுத்தானே நீங்கி யொழிய, உனக்கு வணக்கம். வெற்றி வெற்றி வணக்கம் என்றியம்பும் ஒழுக்கத்தையே நழுவ விடாது மேற்கொண்டு நிற்பேன். அடியேனைக் கண் பார்த்து ஏற்றுக் கொள்ளுக.

குறிப்பு :—தமது பேரன்பினால் இயற்கையா யெழும் மெய்ப்பாட்டினை அடிகள் குறிப்பித்தனர். உடல் நீத்து இரண்டறக் கலத்தலை, உடனே அருள் புரியவேண்டுமென்பார், 'கண்டு கொள்ளே' என்றார். 'கொள்,' என்பதைத் துணை வினையாகவும் 'ஏற்றுக்கொள்

---

* திருச்சதகம் = நூறு செய்யுட்களாலாகிய திருப்பாடற்றொகை.

† பக்தி வைராக்கிய விசித்திரம் = அன்பின் உறுதி யழகு.

ளென்ற பொருளில் 'முதல் வினையாகவும்' கொள்ளலாம். மெய்ப்பாடு இயற்கையாக நிகழ்தலின், ' தான் ' என்பது சேர்க்கப்பட்டது. ' விதிர் விதிர்த்து' முதலிய எச்சங்களைச் செயவெ னெச்சத் திரிபாகக்கொள்ளுக. பாசப்பகை கெடுதலின், இறையருளுக்கு வெற்றி வெற்றி யென்றுரென்க. 'உடையாய்' என்பதற்கு 'எல்லாவற்றையு முடைய வனே' என்றும் பொருள் கொள்ளுவர். மனம் வெதும்பலும், பொய் தவிர்தலுஞ் செய்ய, உடம்பு மெய்ப்பாடுணர்த்த, வாயானது போற்றி சயசய போற்றி யென்னவே, முக்கரணங்களாலும், வழிபாடாற்றினமை கூறியவாறும். க

கொள்ளேன் புரந்தரன் மால்அயன் வாழ்வு குடிகெடினும்
நள்ளேன் நினதடி யாரொடல் லால்நர கம்புகினும்
எள்ளேன் திருவரு ளாலே யிருக்கப் பெறின்இறைவா
உள்ளேன் பிறதெய்வம் உன்னையல்லா தெங்கள் உத்தமனே.

உரை நடை:—உத்தமனே, இறைவா, என்பதை முதற் கொள்க.

உரை:—எங்கள் (இருள் கடந்த) முதல்வனே, அரசனே, இந்திரன், பிரமன், திருமால் என்போர் பதவிகளை (ஒரு பொருளாகக்) கொள்ளமாட்டேன். எனது வாழ்க்கைக்கு ஈறு வந்தாலும், உன்னுடைய அடியாரோடன்றிப் பிறரோடு நட்புக் கொள்ளமாட்டேன். நரகம் புகுந்தாலும், அங்கே உனது திருவருளுணர்ச்சியோடு இருக்கப் பெற்றால், அதனை இகழமாட்டேன். உன்னை யொழிந்த வேறு கடவுளரை (மனத்தாலும்) நினைக்கமாட்டேன்.

குறிப்பு:—புரந்தரன் = (பகைவர்) ஊர்களை யழிப்பவன். அயன், பிறப்பிலானென்ற பொருளிற் பிரமனுக்கு உபசார வழக்கு. நள் = சிநேகங் கொள்ளல், திருவருளாலே = திருவருளோடு. 'திருவருளாலே யிருக்கப்பெறின்' என்பதை முதற்கண் கொண்டு, ' கொள்ளேன் ' முதலியவற்றிற்கும் அதனைச் சாரப்பொருள் கோடலுண்டு. வானவர் வாழ்வு, பந்தத்தையும், அடியாருறவு, வீட்டையும் பயப்பதாகலின் அவ்வாறு கூறினர். குடி = உடம்பு வாழ்க்கை. உத்தமன் என்பது இருளைக்கடந்தவன், முதலானவன் என்று பொருள்படும் வடசொல். திருவருளுணர்ச்சியோடு நரகிடை யிருத்தல் அரிதாகலின், 'பெறின்' என்

ரூர். திருவருளின் கட்டளையாலே அல்லது திருவருள் என்னை நா கிடை யிருக்குமாறு பணிப்பின், என்றும் பொருள் கொள்ளுப. உ

உத்தமன் அத்தன் உடையான் அடியே நினைந்துருகி
மத்த மனத்தொடு மால்இவன் என்ன மனநினைவில்
ஒத்தன ஒத்தன சொல்லிட ஊரூர் திரிந்தெவரும்
தத்த மனத்தன பேசஎஞ் ஞான்றுகொல் சாவதுவே.

உரை :—(தேவருள்) முதன்மையானவனும் எந்தையும் எம்மை உடையானுமாகிய (பெருமானுடைய) திருவடிகளையே எண்ணிக் கசிந்து, மனக்களிப்பு மிக்க பித்தன் இவன் என்று தத்தம் உள்ளக் கருத்திலே பொருத்தமானவையாகத் தோன்றியவற்றை யெல்லாம் ஊரார் கூறியிடும்படி, ஊர்தோறுந் திரிந்து, எத்தகையோரும் தங்கள் தங்கள் மனம்போனவாறு நம்மைக் குறை கூறவும், (அவற்றூற் சிறிதும் நலிவுறாது) செருக்கற்றுச் செயலற்றிருத்தல் எந்த நாளிலே நிகழ்வதாகும் ?

குறிப்பு :—மத்தம்=உன் மத்தம், பெருங்களிப்பு. மால்=மயக்கம், பித்து, மாலுடையானுக்கு ஆகுபெயர். உலகர் பேசுவது பல திறப்படுதலின் 'ஒத்தன ஒத்தன' என்றூர். திருப்பதிகள் தோறுஞ் சென்று இறைவனை வணங்குதலையே "ஊரூர் திரிந்து" என்பதாற் கொள்ளுதலுமுண்டு. மனநினைவில், தங்கள் தவறுகிய உள்ளக் கருத்தில்' என்பது குறிப்பு. எவரும், பெரியருஞ் சிறியருமாகிய எத்திறத்தாரும். சாதல் - யான் என்ற முனைப்பொழிதல், செயலற்றிருத்தல். ஒத்தனசொல்லுதல், என்பது தம்மூரவர் தன்மை கூறுதலையும், 'மனத்தன பேசுதல், அயலூரார், வைதல் முதலிய இகழுரை பகர்தலையும் குறிக்குமென்ப.

ங

சாவமுன் னாள்தக்கன் வேள்வித் தகர்தின்று நஞ்சம்அஞ்சி
ஆவஎந் தாய்என்(ற) அவிதா இடும்நம் மவர்அவரே [மேல்
மூவரென்றே எம்பிரா னொடும் எண்ணி, விண் ணாண்டுமண்
தேவ ரென்றே இறுமாந் தென்னபாவம் திரிதவரே.

உரை :—முன்னொரு காலத்திலே, தக்கன் இயற்றிய யாகத்திலே கொல்லப்பட்ட ஆட்டின் ஊனைத் தின்று, (பின்னர் வீரபத்திரர் தம்

மைத் தண்டிக்க வந்தபோது) சாவதற்குப் பயந்தும், பாற்கடலில் நஞ்சு எழுந்த காலத்தே சாவதற்கு அஞ்சியும், ஐயோ, எங்கள் அப்பனே (காப்பாற்று) என முறையிடுந் தன்மையுடைய,நம்மினத்தவராய (அயனும் அரியுந்) தாமோ எம்பெருமானோடு மூவராகக் கருதப்பட்டு, விண்ணுலகை யாண்டு, தேவரென மண்ணுலகிற் செருக்கடைந்து திரிகின்ற தவமுடையோர்? (இங்ஙனந் தாழ்மைப்பட்டும் இவர் இறுமாந்திருத்தற்குக் காரணம்) என்ன பாவம்!

குறிப்பு :— 'தக்கன், சாவ' என்று உரைநடை கோடலுமுண்டு. 'அஞ்சி' என்பதைத் தின்று என்பதனோடும் 'நஞ்சம்' என்பதனோடுந் தனித்தனி கூட்டுக. ஆவ-ஆவாவென்பதன் குறுக்கம். அது, இரக்கக் குறிப்பு. அவிதா - ஆபத்தினின்று காப்பாற்ற முறையிடுங்காற் கூறுஞ் சொல். உருத்திரக் கடவுள் இறைவனோடு அத்துவிதக் கலப்புடைமையின், வேறு பிரித்தோதப்பட்டிலர். இறைவனே, யாண்டும் ஒடுக்கக்கடவுள் என்ற கொள்கையுமுண்டு. சகல வர்க்கத்தினராய்ச் சிவஞானம் பெறாத அயனரிமுதலியோர், நம்மைப்போலக் கட்டுநிலையிலுள்ள உயிரினத்தவராதலின், 'நம்மவரே' யென்றார். இதனில், ஏகாரம், வினப்பொருளில் வந்து இழிவு குறித்தது. இறுதியில், 'திரிதவரே என்ன பாவம்' என மாறுக.

௬

தவமே புரிந்திலன் தண்மலர் இட்டுமுட் டா(து) இறைஞ்சேன்
அவமே பிறந்த அருவினை யேன்உனக் கன்பருள்ளாஞ் [ன்
சிவமே பெறுந்திரு எய்திற்றி லேன்நின் திருவடிக்காம்
பவமே யருளுகண் டாய்அடி யேற்(கு)எம் பரம்பரனே.

உரை நடை :—'எம்பரம்பரனே' என்பதை முதலிற்கொள்க.

உரை:—எமது மேலோர்க்கு மேலோனே, (ஐம்பொறி யடக்கமும் பிறர்க்கின்னல் செய்யாமையுமாகிய) தவத்தையே அடியேன் இயற்றுவதில்லை. நின்னைக் குளிர்ந்த மலர்தூவிக் குறைவில்லாத முறையில் வழிபாடு செய்யேன். வீணாகவே இவ்வுலகிற்றோன்றிய, கடத்தற்கரிய தீவினை யுடையேன், உனக்கு அன்பராயுள்ளார் நடுவி லிருத்தற்கு வேண்டுந் தூய நேர்மையை அடைதற்குரிய நல்வினைப்பயன் பெற்றிலேன். ஆதலின், அடியேனுக்கு நின்னுடைய திருவடிக்கு அடிமையாகின்ற பிறவியையே நீ அருளவேண்டும்.

குறிப்பு :— 'சிவம்' என்றசொல் தூய்மையையும், செம்மையையுங் குறிக்கும்; உயர்வு நன்மை. திரு=நல்வினைப் பயன், நல்லூழ்என்றும் பொருள் கூறுப. பவம்=பிறவி. கண்டாய் அசை. பாம்பரனே, என்பதற்கு, மிகவும் மேலானவனே, என்றும் பொருள் கூறுப. ரு

பாந்துபல் ஆய்மல ரிட்டுமுட் டாதடி யேஇறைஞ்சி
இரந்தஎல் லாம்எமக் கேபெற லாம்என்னும் அன்பர் உள்ளம்
கரந்துநில் லாக்கள்வ னேஉன் றன் வார்கழற்(கு) அன்பெனக்
கிரந்தர மாய்அரு ளாய்நின்னை யேத்த முழுவதுமே. [சு

உரை நடை :—'நின்னை முழுவதுமே ஏத்த' என்பதை, 'உன்றன்' என்பதற்கு முன் அமைக்க.

உரை :—(பலபதிக்குஞ்) சென்று, பல்வகைப்பட்ட பழுதறத் தெரிந்தெடுத்த நன் மலரைத் தூவிக் குறைபாடில்லாது உன்திருவடியை வணங்கி (நின்பால்) வேண்டியனயாவையும் தங்களுக்கே கிடைக்கும் என்ற உறுதியுடைய அன்பரது நெஞ்சிற்கு ஒளித்து நில்லாது, (பிறர்க்கு, ஒளிக்கும்) மாயமுடையவனே, உன்னையே முற்றிலும் வாழ்த்தி வழிபடற்கு உன்னுடைய பெரிய திருவடிக்கட் செய்யு மன்பினை அடியேனுக்கு எப்போதும் நிலையாக நல்கியருள்க.

குறிப்பு :—'பாந்து' என்பதற்குப் 'பரவி' யெனப் பொருள் கொண்டு, அது துதித்தலைக் குறிக்கு மென்பாருமுளர். முட்டா திறைஞ்சுதலால், எல்லாம் பெறலாம் என்பது கருத்து. உறுதியான சார்புடையார்க்கு இறைவன் வெளிப்பட்டு நிற்பனென்றார். கள்வன், தந்திரமுடையான். நிரந்தரம், இடையீடின்மை குறிக்கும் வடசொல்.

முழுவதுங் கண்ட வனைப்படைத் தான்முடி சாய்த்து
முன்னாள், செழுமலர் கொண்டெங்குந் தேடஅப் பாலான்
இப்பால்எம்பிரான், கழுதொடு காட்டிடை நாடகமாடிக் கதி
யிலியாய், உழுவையின் தோல்உடுத் து(உ)ன்மத்த மேல்
கொண்டு உழிதருமே.

உரை நடை :—'முன்னாள்' என்பதை முதலிற் கொள்க. 'இப்பால்' என்பதை 'கழுதொடு' என்பதோடு கூட்டுக.

உரை:—முற்காலத்திலே, எல்லாவற்றையும் படைத்தவனாகிய அயனைப் பெற்றோனாகிய அரி, தலை வணங்கி, வளமிக்க பூக்களைக் கையிற்கொண்டு திருவடி தொழுவதற்காக, எங்குந் தேடவும், அவனுக்குப் (புலனாகாது) அப்பாற் பட்டவனாகிய எமது வள்ளல், இவ்விடத்தே, பேயோடு சுடுகாட்டின் கண் கூத்தியற்றி, வறியனாய்ப் புலித்தோலுடுத்து, பித்துமேற்பட அலைந்து திரிவான். (இஃதென்ன வியப்பு.)

குறிப்பு:—கண்டவன்=படைத்தவன் ; அப்பாலன், அப்பாலானென்பதன் குறுக்கம் ; கழுது=பேய், எல்லாம் ஒடுங்கிய இடத்தே, தம்பாற்பேரன்புடைய அன்பர்பால் நட்ப ஐந்தொழிலியற்றுவதையே கழுதொடு காட்டிடை ஆடுதலாகக் குறித்தனர் போலும். கதியிலி= போக்கில்லாதவன். கதியிலி, என்பது இறைவன் ஒன்றைநாடிச் செல்லும் அவசியமில்லான், என்பதைக் குறித்தவாறு. பூரணப் பொருளாகிய அவனுக்குச் செல்கதியாதுளது ? தாருகவனத்து முனிவர் மீமாஞ்சக நெறி நின்று, வேள்வியியற்றி விடுத்த புலியைக்கொன்று அதன் தோலைப் போர்த்தகதை வெளிப்படை. கூத்துக்களிப்பினை, உன்மத்தமென்றாரென்ப. அன்பர்க்கன்பனாதலின், இறைவன் பித்தனெனப் படுதல் தெளிவு. எ

உழிதரு காலுங் கனலும் புனலொடு மண்ணும்விண்ணும்
இழிதரு காலம்எக் காலம் வருவது வந்ததற்பின்
உழிதரு கால்அத்த உன்னடி யேன்செய்த வல்வினையைக்
கழிதரு காலமு மாய்அவை காத்தெம்மைக் காப்பவனே.

உரை :—அசையுந் தன்மையுடைய காற்றும், நெருப்பும், நீரும், மண்ணும் வானுமாகிய பூதங்கள், தத்தம் நிலையினீங்கி யொடுங்குங் காலம் எந்தக் காலமாகும். அக்காலம் வந்த பின்னரும் கூத்தியற்றுகின்ற திருவடியுடைய அப்பனே, நினது அடிமையாகிய யான் செய்த கொடிய வினைகளை யொழிக்கின்ற காலவெல்லையுமாய், நின்று (மேல் தாக்காமல்) அவ்வினைகளைத்தடுத்து, எங்களைக் காப்பாற்றியருள் பவனே.

குறிப்பு :—ஐம்பூதங்களாலாகிய உலகம் ஒடுங்கியபோதும், சூக்கும ஐந்தொழி லியற்றுதலின், 'உழிதருகால்' என்றார். உலக மொடுங்

கிய காலே, ஞானிகளின் வினையொடுங்கவே, திருவடியிற் கலத்தல் நிகழும். உழிதா=திரி, அலே. காத்து=தடுத்து. அ

பவன்எம் பிரான்பனி மாமதிக் கண்ணிவிண் ணோர் பெருமான், சிவன்எம் பிரான்என்னை யாண்டுகொண் டான் என் சிறுமைகண்டும், அவன்எம் பிரான்என்ன நான்அடியேன்என்ன இப்பரிசே, புவன்எம் பிரான்தெரி யும்பரி சாவ தியம்புகவே.

உரை நடை:—"எம்பிரான்பவன், பனிமாமதிக் கண்ணி விண்ணோர் பெருமான், சிவன், எம்பிரான் என் சிறுமை கண்டும் என்னை ஆண்டுகொண்டான். எம்பிரான்புவன் அவன் எம்பிரான் என்ன நான் அடியேன் என்ன இப்பரிசே தெரியும் பரிசாவது இயம்புகவே."

உரை:—எமது பெருமான், எல்லாம் தோன்றுதற்கிடமானவன். குளிர்ந்த சிறப்புடைய திங்களைத்(தலைமீது) குறுங்கண்ணியாக அணிந்த தேவர் தலைவன், (ஆதலின், எல்லாரையுங் காப்பவன்,) (எல்லாவற்றையும் ஒடுக்குவானாகிய) தூயோன், (அத்தகையானாகிய) எம்பெருமான், எனது (சிற்றறிவுஞ்சிறுசெயலுமுடைய) சிறிய தன்மையையறிந்தும், (கருணையினாலே) தடுத்தாட் கொண்டனன். எனது வள்ளலாகிய அவன், தானே தோன்றிய சுயம்பு. அவன் எமது தலைவனாகவும் நான் அவன் அடியவனாகவுமிருக்கின்ற இம்முறையே எனக்குத் தெரியும் வகையாக, யான் சொல்லுவேனாக.

குறிப்பு:—பவன், பிறத்தற்கிடமானவன் பிரான். வள்ளல், உபகாரி; மலரினாலாகிய கண்ணியை முடியில் அணிதல்போலப் பிறையை இறைவன் சடையிலணிந்தமையால், மதிக்கண்ணி என்றார். மா, அங்ஙனம் அணியப்பெற்ற சிறப்பைக்குறிக்கும். பெரியோரால் ஏற்றுக்கொள்ளத் தகாத நிலையைச் சிறுமை என்றார். அடிகள் தமக்கு இறைவன் ஆண்டவன், தாம் அடிமை யென்பதே தெரியத்தக்கதாய்க் கூறத்தக்கதாயுள்ள கருத்தாமென்றனர். புவன்=சுயம்பானவன், ஒளியுடையவன். சிவன்=தூயோன், ஒடுக்கமுதல்வன். கூ

புகவே தகேன்உனக் கன்பருள் யான்என் பொல்லா மணியே, தகவே யெனையுனக் காட்கொண்ட தன்மையெப்

புன்மையரை, மிகவே யுயர்த்தி விண்ணோரைப் பணித்தி அண் ணாஅமுதே, நகவே தகும்எம்பிரான்என்னை நீசெய்த நாடகமே.

உரை நடை :—என்பொல்லா மணியே, உனக்கன்பருள் யான் புகவே தகேன். உனக்கு எனையாட்கொண்ட தன்மை தகவே....... எம்பிரான்...நாடகமே நகவேதகும்.

உரை :—எனது தொளைபடாத மாணிக்கமே, உனக்கு அன்பராயினர் நடுவே, யான் புகுதற்கே தகுதியில்லாதேன். என்னை உனக்கு ஆளாக்கிக்கொண்ட இயல்பு தகுதியுடைத்தாமோ. எத்தகைய கீழ்ப்பட்டோரையும் மேலாக உயர்வித்து, மேலான வானவரை அவருக்குக் கீழ்ப்படுத்துகிறாய். அப்பனே, அமுதனே, எம்பெருமானே, நீ என்பாற் செய்த கூத்து, சிரித்து நகையாடற்கே உரியதாகும்.

குறிப்பு :—பொல்லா = பொள்ளா, பொள்ளுதல் = தொளைத்தல். குறைவில்லா முழு மாணிக்கம்போன்ற, பூரண ஆனந்த அறிவே யென்பது கருத்து. தன்னை ஆட்கொண்டதின் வைத்து, கீழோரை உயர்த்துவது மேலோரைத் தாழ்த்துவதுங் கூறினர். அண்ணா = மேலோனே. அமுது = சாவாமருந்து. ஆள் - அடிமை. அடிகளின் கழிபெருந்தாழ் மனத்தை இச்செய்யுளுணர்த்தும். ௧0

உ. அறிவுறுத்தல்

[இப்பதிகத்தின் இறுதி யிரண்டு செய்யுளில் நெஞ்சிற்கு அறிவுரை பகர்தலின், 'அறிவுறுத்தல்' என்ற தலைப்பு அமைத்தனர் போலும். இப்பதிகத்தின் பிறசெய்யுட்கள் பெரும்பாலும் அருள் வேண்டும் விண்ணப்பமாகவே அமைந்துள்ளன.]

நாடகத்தால் உன்னடியார் போல்நடித்து நான்நடுவே
வீடகத்தே புகுந்திடுவான் மிகப்பெரிதும் விரைகின்றேன்
ஆடகச்சீர் மணிக்குன்றே இடையறா அன்புனக்கென்
ஊடகத்தே நின்றுருகத் தந்தருள்எம் முடையானே.

உரை நடை:—'எம்முடையானே' என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை :—(எம்மை அடிமையாக) உடையவனே, உனது அன்பர் போல (அன்பில்லாதிருந்தும், அன்புடையான்போல) வஞ்சனை யாக நடந்து காட்டி, அன்பர் வீடுசெல்வதற்கிடையே, யானும் முத்தி யின்கண்போய்ச் சேர்தற்கு மிக அதிகமாகத் துரிதப்படுகின்றேன். பொன்னின் நலமுடைய மாணிக்க மலைபோலும் ஐயனே, உன்பால் எப்போதும் நிகழும் அன்பினை என்நெஞ்சினூடே நிலைபெறவும், அத னால் நெஞ்சமுருகவும் உதவியருள்வாயாக.

குறிப்பு :—நாடகத்தால், என்பதனை 'நாட்டகத்தால்,' என்பதன் திரிபாகக்கொண்டு, 'நாட்டகத்தில்,' அதாவது 'இவ்வுலகில்' எனப் பொருள் கொள்ளுதல், வலிந்து பொருள் கோடலாகும். 'நாடுகின்ற அகத்தால்,' வீடுநாடும் அவாவினால், என்று பொருள் கொள்ளுவது முண்டு. அன்பின்மையைப் பிறர் அறியவொண்ணாது நடப்பதே, நாடகத்தால் நடிப்பது. பிறர் அறிய நடப்பது, நடிப்பது மாத்திரை யாகும் என்ப. அன்பர் தாம் வீடு செல்லுதற்குரியர், அவர் நடுவே விரை தல் உரிமையின்மையைக் குறிக்கும். அடிகள், உடல் நீத்து இறைவ னோடு இரண்டறக் கலத்தலையே பெரிதும் விழைந்தவரென்பதற்கு இஃதே தெளிவான அகச்சான்று. ஆடகம் மாறின்மையையும், மாணிக் கம், செம்மேனியையுங்குறிக்கும். அரன்கழல் செல்லுதற்குரிய அயரா அன்பினையே அடிகள் வேண்டினர். நின்று=நிற்க. கக

யான்எதும் பிறப்பஞ்சேன் இறப்பதனுக்(கு) என்கடவேன்,
வானேயும் பெறில்வேண்டேன் மண்ணாள்வான் மதித்துமிரேன்,
தேன்ஏயும் மலர்க்கொன்றைச் சிவனேயெம் பெருமான்எம்,
மானேயுன் னருள்பெறுநாள் என்றென்றே வருந்துவனே.

உரை :—அடியேன் பிறத்தற்கு ஒரு சிறிதும் பயப்பட மாட்டேன், இறத்தலுக்கு யாதும் அஞ்சக்கடவேனல்லேன். விண்ணுலக (முழுதுங் கொடுத்தாலும்) அதனை விரும்பேன். உலகாள்கின்ற அர சனைச் சார்ந்து அவனைப்பேணி யொழுகவும் இருக்கின்றேனில்லை. தேன் பொருந்திய கொன்றைமலரணிந்த மங்களப் பொருளாவானே, எமது தலைவனே, எமது பெரியோனே, உன்னோடு இரண்டறக்

கலத்தற்கேது வாய) திருவருளை எய்துங் காலம் எப்போது எப்போதென்று எண்ணி மனம் உளைகின்றேன்.

குறிப்பு :—பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் அஞ்சாமையே குறித்தார். இறப்பிற்கு யாது செய்யக்கடவேன், என்று அஞ்சியதாகக் கூறுதல் தவறு. தேன் போன்ற இன்பம் நல்கும் மங்களமுடையானைச் சார்ந்த போது, பிறப்பிறப்பின்மையும், இறைவனைத் தலைவனாகப் பெற்ற போது, தாம் விண்ணவர் தலைவனாதலை விரும்பாமையும், இறைவனைப் பெரியனாகக் கொண்டவிடத்தே, மன்னனை மதித்து வாழாமையும் ஏற்படுமென்பது குறிப்பு. எம்மவன், எம்மானென்றாய தென்பாருமுளர். மான் என்பதற்கு மகான், என்று, பொருள் கொள்ளுவர். கஉ

வருந்துவன்நின் மலர்ப்பாதம் அவைகாண்பான் நாயடியேன், இருந்துநல மலர்புனையேன் ஏத்தேன்நாத் தழும்பேறப், பொருந்தியபொற் சிலைகுனித்தாய் அருளமுதம் புரியாயேல், வருந்துவன்நத் தமியேன்மற் றென்னேநான் ஆமாறே.

உரை நடை :—நாயடியேன் நின்மலர்ப்பாதம் அவை காண்பான் வருந்துவன்...........ஆமாறே.

உரை :—நாய்த்தன்மையுடைய அடியேன், நின்னுடைய பெருமைமிக்க திருவடிக் கமலங்களைக் காண்பதற்காக, மிகவும் கவலைப்படுகின்றேன். (உலகத்தே உடலுறுப்புக்களோடு) வாழ்ந்திருந்தும், உனக்கு நல்ல பூமாலை தொடுத்துச் சாத்தேன், நாவிலே தழும்புண்டாகும்படியாக உன்னை வாழ்த்தமாட்டேன், பொன்பொருந்திய மேரு மலையை வளைத்தவனே, நினது அருளோடு கூடிய பேரின்ப அமுதத்தை எனக்கு நீ கொடுக்கமாட்டாயாயின், ஆதாவின்றித் தனிமையிற் கடைப்பட்ட யான் துன்புறுவேன், துன்புறாது நான் உய்யுமாறு வேறு எது செய்யவல்லேன். (ஒன்றுஞ் செய்யுந் திறமையிலேன்.)

குறிப்பு :—மலையை வளைத்த நீ, என் மனத்தை வளைத்தல் அரிதில்லையே, என்றவாறு. ந, மிகுதிகுறிக்கும். தனிமை மிகுதி கூறினர்.

ஆமாறுன் திருவடிக்கே அகங்குழையேன் அன்புருகேன்
பூமாலை புனைந்தேத்தேன் புகழ்ந்துரையேன் புத்தேளிர்

கோமான்நின் திருக்கோயில் தூகேன் மெழுகேன்கூத்தாடேன்
சாமாறே விரைகின்றேன் சதுராலே சார்வானே.

உரை நடை :—புத்தேளிர் கோமான், சதுராலே சார்வானே என்ற விளிகளை முதலிற் கொள்க.

உரை :—தேவர் பிரானே, திறமையான பணிக்கு ஆதரவளிப்பவனே, நான் (உன் திருவடிப் பேற்றிற்குத் தகுதியுடையேன் ஆகும் வண்ணம்) உன் திருவடியின் கண்ணேயே மனம் நெகிழப் பெறேன். அன்பினாலே உருகமாட்டேன். மலர் மாலை தொடுத்துச் சாத்தி வழிபடமாட்டேன். உன் புகழ்களை யெடுத்துப் பேசமாட்டேன். உனது திருக்கோயிலை அலகிடமாட்டேன். சாணம் பூசிச் சுத்தப்படுத்தமாட்டேன். ஆனந்தக் கூத்தாடேன். (நற்செயலற்று வீணே) உயிர் விடுதற்கே துரிதப்படுகின்றேன்.

குறிப்பு :—சதுர் = திறமை. பணியைக் குறிக்கும், சதுர் = அறிவு. அறிவிலே மன்னுபவனே, என்பதே 'சதுராலே சார்வானே' என்பதின் பொருளெனக் கொள்ளுதலுமுண்டு. குழைதல் = இளகுதல், நெகிழ்தல். முக்கரணங்களாலும் வழிபடாமை கூறினார். 'சாதல்' பயன்பெறாது போதல் என்றுங் கூறுப. கஏ

வானாகி மண்ணாகி வளியாகி யொளியாகி
ஊனாகி உயிராகி உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்க்
கோனாகி, யான்எனதென்(று) அவர்அவரைக் கூத்தாட்டு
வானாகி நின்றாயை என்சொல்லி வாழ்த்துவனே.

உரை:—விண்ணாகிய பூதம், மண்ணாகிய பூதம், காற்று, ஒளியையுடைய நெருப்பு, உடம்பு, உடம்பிலுள்ள உயிர் முதலிய எல்லாவற்றோடுங் கலந்து அவையே யாகியும், (மெய்யர்க்கு) மெய்ப்பொருளாகியும் (பொய்யர்க்குப்) பொய்ப் பொருளாகியும், அல்லது தோன்றும் பொருளும் தோன்றாப் பொருளுமாகியும், (அப்பொருள்களின் வசப்படாது தம் வயமுடைய) முதல்வனாகியும், பல்வகைப்பட்ட உயிர்களையும், யான் செய்தேன், என்னுடையது, என்று புல்லறிவால் மயங்கிக் கூத்தாடும்படி, அவ்வவற்றை இயக்கியும், நின்ற நின்னை யான் யாது சொல்லிப் புகழமுடியும் ?

குறிப்பு :—'முற்றநீ புகழ்ந்து முன் உரைப்பதென்,' என்ற தேவாரமுங் காண்க. இன்மையாதல், தோன்றாமையே 'அவரவர் என்று உயர்திணையாற் கூறினும், அஃறிணை யுயிர்களையு முடன் கொள்க. 'யான் எனது' என்னுமுணர்ச்சி, சிறப்பாக மக்களிடைக் காணப்படுதலின், உயர்திணையாற் கூறினர். உயிர்கட்குக் கூத்தாட்டாவது 'போக்கும் உணர்வும் வரவுமே.' பிற்காலத்தோருள் குமரகுருபரர் 'கூத்தாட்டு' என்பதை அக்கருத்தில் வழங்கியுள்ளார். கரு

வாழ்த்துவதும் வானவர்கள் தாம்வாழ்வான் மனம் நின் பால், தாழ்த்துவதும் தாம்உயர்ந்து தம்மையெல்லாந் தொழ வேண்டிச், சூழ்த்தமது கரம்முரலுந் தாரோயை நாயடியேன், பாழ்த்தபிறப் பறுத்திடுவான் யானும்உன்னைப் பரவுவனே.

உரை நடை :—சூழ்த்தமது கரமுரலுந் தாரோயை - என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை :—வண்டுகள் சூழ்ந்து ரீங்காரஞ்செய்யு மாலையணிந்த நின்னை, வானவர்கள் (பல்லாண்டுகூறி) வாழ்த்துதலும், தாங்கள் (நீடூழி குறைவின்றி) வாழ்தற் பொருட்டே. உன்னிடத்தே உள்ளத்தைப் பணிவிப்பதும், தாங்கள் மேன்மையடைந்து தங்களைப் பிற எல்லாரும் வழிபட விரும்பியே. நாய்போன்ற அடியேனுடைய பயனற்ற பிறப்பினை யொழித்திடுவதற்காக, யானும் உன்னைத் துதிப்பேன்.

குறிப்பு :—வானவர்கள், ஆயுள், அதிகாரமுதலிய, பயன் கருதி இறைவனை வழிபடுகிறார்களென்பதும், அடிகள்போன்ற ஞானிகள், பிறவி நீக்கத்திற்காக இறைவனை வழுத்துகின்றார்களென்பதும் அறியற்பாலன. வண்டுகள் மலரிலுள்ள தேன்பொருட்டு ரீங்காரஞ் செய்து மாலையைச் சூழ்தல்போல, இனிய பயனைக்கருதி இறைவனை விண்ணவர் முதலியவர்கள் அடுத்து வழிபடுகின்றார்கள் என்பது கருத்து. கசு

பரவுவார் இமையோர்கள் பாடுவன நால்வேதம்
குரவுவார் குழல்மடவாள் கூறுடையாள் ஒருபாகம்

விரவுவார் மெய்யன்பின் அடியார்கள் மேன்மேலுன்
அரவுவார் கழலிணைகள் காண்பாரோ அரியானே.

உரை:—தேவர்கள் உன்னை வாழ்த்துகின்றார்கள். அறிவுக்கு முதலாகிய (நால்வகை வாக்காகிய) நான்மறையும், உன்புகழையே ஒலிக்கின்றன. நறுமணம் பொருந்திய நீண்ட கூந்தலையுடைய இளம் பெண்ணாகிய உமையம்மை, உன்னுடைய ஒரு பகுதியாகிய (இடப்பாகத்தைப்) பெற்றிருக்கின்றாள். உண்மைப் பத்தியுடைய அடியார்கள் தொகுப்புத் தொகுப்பாக, உன்னை வழிபடக் கூடுகின்றார்கள். யாரும் அறிதற்கரியவனே, அராவிய பெரிய கழல்களணிந்த நினது இருதிருவடிகளையுங் காண்பது யாரோ? (நின்னை வழிபடுகின்ற இவர்கள் அனைவருந்) திருவடியைக் காண்பார்களோ, என்ற வினாவாக இறுதியடிக்குப் பொருள் கொள்ளுதலுமுண்டு.

குறிப்பு :—தேவர்களு மறையும் இறையடி காணாமை கூறப்பட்டன. உமையம்மை, சிவத்தின் பகுதியாவளாதலின், அடியிணைகாணுங் கடப்பாடுடைய லல்லள். மெய்யடியார் காண்பர், என்பது கருத்து என்ப. குரவு - குரவமலரையும், மணத்தையுங் குறிக்கும். விரவுதல், கலத்தல், கூடுதல். அரவு, என்பது, அராவு என்பதன் நடுக்குறையாகக்கொள்ளப்படும். அழுத்தல் என்றபொருளில், கழல்கள் அழுந்திய திருவடியெனக் கூறுவர். விண்ணவர் முடிபட்டு அழுத்தமுற்ற திருவடிகளென்பது முண்டு. அரவு, ஒலியெனப் பொருள்படு மென்று கொண்டு, ஒலிக்கின்ற கழல்களணிந்த திருவடிகள் என்றுங் கொள்க. காண்பு=காண்டல், காண்பது. கஎ

அரியானே யாவர்க்கும் அம்பரவா அம்பலத்தெம்
பெரியானே சிறியேனை ஆட்கொண்ட பெய்கழற்கீழ்
விரையார்ந்த மலர்தூவேன் வியந்தலறேன் நயந்துருகேன்
தரியேன்நான் ஆமா(று)என் சாவேன்நான் சாவேனே.

உரை:—எத்தகையாருக்கும் அறிதற்கரியவனே, அருள்வானினை உடையவனே. தில்லையம்பலத்திலே நடமாடும் எமது பெருமானே, சிறுமை மிக்க அடியேனை ஆளாக்கிக் கொண்ட, செறித்த கழலினையுடைய திருவடிக் கண்ணே, மணம் நிறைந்த மலர்களை இட்டு வழி

படேன், புகழ்ந்து பாடித்துதியேன், உள்ளம் விரும்பியுருகமாட்டேன். நான் இவ்வாறு (முக்காரணங்களாலும்) வழிபடாதிருத்தலைப் பொறுக்க மாட்டேன். நான் உய்தற்குத் தகுதியாகும் வகையாது? நான் இறப் பேனிறப்பேன். (இறந்து படவே துணிந்தேன்) என்றவாறு.

குறிப்பு :—மிகப் பெரியனுகிய கடவுள் மிகச்சிறியனுகிய என்னை ஆட்கொண்டும், அவனை வழிபடுகின்றேனில்லை. வழிபடாது உயிர் வாழவு முடியவில்லை. இறப்பதே நலனெனன்பது கருத்தாக அடிகள் கொண்டார். அடிகளின் தீவிர பக்குவத்தையே இத்திருப்பாடலுணர்த் தும். மலர்தூவல், அலறுதல், உருகுதல், முறையே உடம்பு, மொழி, மனம் என்பவற்றின் செயலாதல் காண்க. கஅ

வேனில்வேள்மலர்க்கணைக்கும்வெண்ணகைச்செவ்வாய்க்கரி
பானலார் கண்ணியர்க்கும் பதைத்துருகும் பாழ்நெஞ்சே [ய
ஊன்எலாம் நின்றுருகப் புகுந்தாண்டான் இன்றுபோய்
வான்உளான் காணுய்நீ மாளா வாழ்கின் றுயே.

உரை :—இளவேனிலாகிய வசந்த காலத்திலே மன்மதன் விடு கின்ற பூ வகைகளாகிய அம்பிற்கும், வெள்ளிய ஒளியுடைய பல்லினை யும், கருநிறமுடைய குவளைபோன்ற கண்களையுமுடைய மகளிர்க்கும் ஈடுபட்டுத் துடித்து நெகிழ்கின்ற பயனற்ற மனமே, நமது உடம்பெல் லாம் (கனிந்து அமுதூறி) உருகும்படியாக, எழுந்தருளி வந்து உள் ளத்தே நிலை பெற்று ஆட்கொண்டருளிய பெருமான், இப்போது சென்று ஞான ஆகாயத்தின் கண் இருக்கின்றுன். அவனை நீ காண முயலமாட்டாய். நீ இறந்தொழி யாது, இன்னும் என் நிலைத்திருக் கின்றுய்?

குறிப்பு :—மூன்றும் அடியில், 'உருகப்புகுந்து நின்று' எனக் கொண்டு கூட்டுக. வாசனுமலத்தால், உலகப்பற்றில் ஈடுபடக் கூடா தென நெஞ்சிற் கறிவுறுத்துவார், இங்ஙனம் புகன்றனர் போலும்— இளவேனிற்காலம், காமனுக்குகந்த பெரும்பொழுது, காம எண்ணத் தையே, மதன்அம்பிற் கீடுபெடுவதாகச் செப்பினர். பானல்=நீலோற் பலம்=குவளை, கரியபானல்=கருங்குவளை. புகுந்து என்பது உட லுள்ளும் உள்ளத்துள்ளும் உயிருள்ளும் புகுந்து எனவும், நிலவுலகிற்

புகுந்து எனவுமிருவகையாகப் பொருள்படும்.மாளா = மாளாது,வான் = சிதாகாசம், தில்லைக்குத் தம்மை வரப் பணித்தமையால், சிதம்பரமாகிய சிதாகாசத்தைக் குறித்தன ரென்பாருமுளர். கக

வாழ்கின்றாய் வாழாத நெஞ்சமே வல்வினைப்பட்(டு)
ஆழ்கின்றாய், ஆழாமற் காப்பானை ஏத்தாதே
சூழ்கின்றாய் கேடு (உ)னக்குச் சொல்கின்றேன் பல்காலும்
வீழ்கின்றாய் நீஅவலக் கடலாய வெள்ளத்தே.

உரை :—(பேரின்ப வாழ்க்கையைப் பெற்று) வாழக்கருதாத மனமே, நீ வீணாக உலகிலே நிலைத்திருக்கின்றாய். இதனால், கொடிய வினையிலகப்பட்டுத் (துயரத்தில்) அழுந்துகின்றாய்.அங்ஙனம் அழுந்தாமற் காக்கின்ற கடவுளை வழிபடாமல், உனக்குக் கெடுதியையே உண்டாக்கிக்கொள்ள எண்ணுகின்றாய். பல முறையும் உனக்கு அறிவுரை இயம்புகின்றேன். நீ அதனைக் கேளாது, துன்பக் கடலிலெழுந்த பெருவெள்ளத்தே வீழ்ந்தொழிகின்றாய். என் செய்வது ?

குறிப்பு:—தமது அறிவு இறைவன் பாலீர்ப்ப, மனமானது உலகை அவாவி நிற்பதாகக் கருதி அதனைத் தடுத்து அறிவுரை பகர்தல் இச்செய்யுளின் நோக்கம். உ௦

ரு. சுட்டறுத்தல்

[(இப்பதிகத்திலும், இறுதிச்செய்யுள் அகண்ட வழிபாட்டைக் குறிப்பதுபற்றி, இத்தலைப்பு ஏற்பட்டது போலும்.) சுட்டியறியுமறிவை ஒழித்தலென்பது பொருள்.]

வெள்ளந்தாழ் விரிசடையாய் விடையாய் விண்ணோர்
பெருமானே எனக்கேட்டு வேட்ட நெஞ்சாய்ப்
பள்ளந்தாழ் உறுபுனலிற் கீழ் மேலாகப்
பதைத்துருகும் அவர்நிற்க என்னை யாண்டாய்க்(கு)
உள்ளந்தாள் நின்று(உ)ச்சி யளவும் நெஞ்சாய்
உருகாதால் உடம்பெல் லாம்கண் ணாய் அண்ணா
வெள்ளந்தான் பாயாதால் நெஞ்சம் கல்லாம்
கண்ணிணையும் மரமாம் தீவினையி னேற்கே.

உரை:—(வான் நின்று இறங்கிய கங்கை) வெள்ளமானது விழுந்து தங்குதற்கேற்ற விரிந்த சடையினையுடையாய், காளையை ஊர்தியாக உடையாய், தேவர் தலைவனே, என்று அன்பர் சொல்லக் கேட்டவுடனே, ஆர்வமிகுந்த மனத்தினராய், (மேட்டினின்று) பள்ளத்திலே விழுகின்ற மிகுந்த நீர்போல, மேல்கீழாக விழுந்து வணங்கி நெஞ்சந் துடிதுடித்து உருக்கங்கொள்ளும் சிறந்த அடியார் (உன் அருளை எதிர் பார்த்து நிற்க அவர்க்கதைக் கொடாது), தகுதியற்ற என்னைப் (பெருங் கருணையால்) ஆண்டுகொண்ட வுனக்கு, என் உள்ளங்கால் முதல் உச்சி வரையுள்ள உடம்பின் பகுதிகளனைத்தும் மனத்தி னியல்புடையதாய் (உருகவேண்டும், அப்படி) உருகவில்லை. மேலோனே! உடம்பு முழுவதுங் கண்ணின் இயல்புடையதாய் நீர் பெருக்க, அதன் வெள்ளம் (பாயவேண்டும், அப்படிப்) பாயவில்லை. ஆதலின், கொடிய வினையுடையேனுக்கு நெஞ்சானது கல்லினாலமைந்ததேயாம். இருகண்களும் மரத்தினாலாயவையேயாம்.

குறிப்பு:—அடிகளது ஆர்வமிகுதியை இச்செய்யுள் குறிக்கும். இறைவன் பெருங்கருணையை நோக்கத் தமக்கு அன்பின்மையும், அதற்குக் காரணம் தனது தீவினையுமென அடிகள் அறிவுறுத்திய வாறும். சடை, இறைவனது பொற்றலைக் குறிக்கும். பகீரதன் கங்கை கொண்டுவந்த கதை வெளிப்படை. பெருவெள்ளம், ஒரு நீர்த்துளியாகச் சடையிற்றங்கிய தென்ப. விடை, நீதியை யுணர்த்தும். வேட்ட=ஆசைப்பட்ட. அண்ண என்பதற்கு அண்ட முடியாத என்றும் பொருள் கொண்டு, வெள்ளந்தான் என்பதற்கு அதனை அடையாக்குவர் ஒரு சாரார். உக

வினையிலே கிடந்தேனைப் புகுந்து நின்று
போதுநான் வினைக்கேடன் என்பாய் போல
இனையன்நான் என்று (உ)ன்னை அறிவித்தென்னை
ஆட்கொண்டெம் பிரான்ஆனாய்க்(கு) இரும்பின் [பாவை
அனையநான் பாடேன்நின் றாடேன் அந்தோ
அலறிடேன் உலறிடேன் ஆவி சோரேன்
முனைவனே முறையோநான் ஆன வாறு
முடிவறியேன் முதலந்தம் ஆயி னானே.

உரைநடை :— 'முதலந்தமாயினனே' என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை :— தோற்றத்திற்கும் முடிவுக்குங் காரணமானவனே! வினைப்பாசத்திலே அகப்பட்டுக் கிடந்த என்னுள் புகுந்து வலிய எதிர்ப்பட்டு வந்து நின்று, நீ, வா, நான் வினையை யொழிக்கவல்லேன், நான் இத்தன்மையன் என்று உன்னியல்பை எனக்கு அறிவுறுத்தியருளி என்னை அடிமையாக்கி என் தலைவனான உன் பால், இரும்பினாற் செய்த பதுமை போன்ற யான், நின் புகழினைப் பாட மாட்டேன், நிலைபெற்று ஆனந்தக் கூத்தாட மாட்டேன், ஐயோ, கதறமாட்டேன், பதறி வற்றமாட்டேன், உயிர்தளரமாட்டேன், முதல்வனே, நான் இவ்வாறுய முறை நியாயமாமோ? எனக்கு என்ன கதி வருமோ அறிகிலேன்.

குறிப்பு :—புகுந்து என்பது உள்ளத்திற் புகுந்து, உலகில் வடிவொடு புகுந்து, எனஇருபொருள்படும். போது=வா, வினைவழி நின்று வெளியேபோ, அதாவது, என்னிடைவா, என்றுவிரிபொருள்கொள்க. ஆசிரியனது பிரிவாற்றாமையால், 'அலறிடேன், உலறிடேன்; ஆவி சோரேன்' என்றார். தனது கடப்பாட்டுக் குறையால், உய்தி கூடாது போமோ என்ற ஐயப்பாட்டினால், 'முடிவறியேன்' என்றார். இறைவன் கருணைச் சிறப்பை அறிவுறுத்தியவாறு. உஉ

ஆயநான் மறையவனு(ம்) நீயே ஆதல்
அறிந்துயான் யாவரினுங் கடையன் ஆய
நாயினேன் ஆதலையும் நோக்கிக்கண்டு
நாதனே நான்உனக்கோர் அன்பன் என்பேன்
ஆயினேன் ஆதலால் ஆண்டு கொண்டாய்
அடியார்தாம் இல்லையே அன்றி மற்றோர்
பேயனேன் இதுதான்நின் பெருமை அன்றே
எம்பெருமான் என்சொல்லிப் பேசு கேனே.

உரைநடை :—நாதனே என்பதை முதலிற் கொள்க. நான்மறை ஆய அவனும் நீயே எனமாறுக.

உரை :—தலைவனே! நான்குவேதப் பொருளாயவனும் நீயே. அங்ஙனம் நீ யிருத்தலையறிந்து, அடியேன் எல்லாரினுங் கீழ்ப்பட்ட

நாயியல் புடையேன் என்பதையும் ஆராய்ந்துபார்த்து உனக்கு ஒரு வகையான அன்பன் என்று சொல்லிக்கொள்ளுவேன் ஆயினன். அக் காரணம்பற்றி நீஎன்னை ஆட்கொண் டருளினாய்போலும், (பேயாய்ப் பிறவாவிடினும், மனித வடிவங்கொண்ட) வேறொரு பேயென்று சொல்லத் தக்கவனாகிய என்னையன்றி உனக்கு ஆட்கொள்ளத் தக்க அடியார்கள் தாம்வேறில்லையோ? (தகுதியில்லாஎன்னை ஆட்கொண்ட) இச்செய்கைதானே உனது பேராற்றலை யுணர்த்தும் அல்லவா? எம் பெருமானே! நான் (உன்கருணைத்திறத்தை) யாதுசொல்லிப்பாராட்ட வல்லேன்?

குறிப்பு :— 'ஆயநான் மறையவனும் நீயேயாத லறிந்து'= என்னை ஆட்கொள்ள உருவெடுத்து வாலான நான்மறை வல்லான் பரம்பொருளாகிய நீயே யென்பதறிந்து, என்று கோடலு முண்டு. ஓர் பேயனேயன்றி மற்று அடியார்தாம் இல்லையே யென்று கொள்க. பேய் அன்னேன் பேய் போன்றேன் என்று, பேயனேன், என்பதைப் பிரித்துப் பொருள் கோடலு முண்டு. சொல்லிப் பேசு தல்= பாராட்டுதல். உரு

பேசில்தாம் ஈசனே எந்தாய் எந்தை
 பெருமானே என்(று)என்றே பேசிப் பேசிப்
பூசில்தாம் திருநீறே நிறையப் பூசிப்
 போற்றியெம் பெருமானே யென்று பின்றா
நேசத்தாற் பிறப்பிறப்பைக் கடந்தார் தம்மை
 ஆண்டானே, அவாவெள்ளக் கள்வ னேனை
மாசற்ற மணிக்குன்றே எந்தாய் அந்தோ
 என்னைநீ ஆட்கொண்ட வண்ணந் தானே.

உரைநடை :—மாசற்ற மணிக்குன்றே, 'எந்தாய்' என்பதை முத லிற்கொள்க.

உரை :—குற்றமற்ற மாணிக்க மலையே, எமது அப்பனே, தாம் பேசுவதானால், ஆண்டவனே, அப்பனே, எமது அப்பனுக்குந் தலை வனே யென்றே எப்போதும் நின்னைத் துதித்துப் பேசுவார்களாய், எதாவது பூசுவதானால், தாம் திருநீற்றினையே நிரம்ப (உடலெங்கும்)

பூசி எம்பெருமானே காத்தருள்க என்று எதற்கும் மொழிந்து பின்னிடாதபோன்பால், பிறவியையும் சாவையுங் கடக்குந் தகுதி யடைந்தாரை ஆட்கொண்டவனே, உலக ஆசைவெள்ளத்தி லகப்பட்டு (உன்னடியார்போல் நடிக்கும்) வஞ்சனேனுகிய என்னை, ஐயோ, நீ ஆட்கொண்ட வகைதான் என்னே ?

குறிப்பு:—மெய்யடியார், பேசுவதானுல், ஈசன் புகழே பேசுவர், பூசுவதானுல், திருநீறேபூசுவர்என்பது குறிப்பிக்கப்பட்டது. பின்று = பின்னிடாத. 'கடந்தார் = கடக்குந் தகுதியடைந்தார். இறைவன் ஆட்கொண்ட பின்னரே, மெய்யாகப் பிறப்பிறப்பைக் கடந்தவராவர். உறுதிபற்றிக் கடப்பாரைக் கடந்தாரென்றுரென்க. வாசனுமலந் தோன்றுதல்பற்றிப் போலும், தம்மை அடிகள் ' அவாவெள்ளக்கள்வ ' னென்றூர். உசு

வண்ணந்தான் சேய தன்று வெளிதே யன்(று)
அநேகன் ஏகன் அணு அணுவி லிறந்தாய் என்(று)அங்(கு)
எண்ணந்தான் தடுமாறி இமையோர் கூட்டம்
எய்துமா(று) அறியாத எந்தா யுன்றன்
வண்ணந்தான் அதுகாட்டி வடிவு காட்டி
மலர்க்கழல்கள் அவைகாட்டி வழியற் றேனைத்
திண்ணந்தான் பிறவாமற் காத்தாட் கொண்டாய்
எம்பெருமான் என்சொல்லிச் சிந்திக் கேனே.

உரை நடை :—'இமையோர் கூட்டம்' என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை:—வானவர் தொகுதி, உனது நிறந்தான் சிவப்பன்று வெள்ளையன்று, நீ பலவாயிருப்பவன், ஒருவன், அணுவாயிருப்பவன், அணுவினையுங் கடந்த அதிநுட்ப முடையோன், என்று பேசி அவ்வாறே தமது நினைவுதானுந் தடுமாறப்பெற்று, உன்னை யடையுமாறு அறியாது நிற்றற்கேதுவாய எந்தையே, உனது மெய்யியல்பாகிய நுட்பத்தைத் தானுமறிவுறுத்தி, நீ ஆட்கொள்ள வந்த திருமேனியுங் காட்டி, பூப்போன்ற திருவடிகளானவற்றையுங் காட்டி, கதியின்றி நின்ற என்னை உறுதியாகவே பிறவாதிருக்கும்படி தடுத்தாட்கொண்

டருளினை, எந்தலைவனே, உன் கருணையை யாது கூறி மனத்தால் நினைய வல்லேன் ?

குறிப்பு:—விண்ணோர் இறைவனது வெளிப்படையான பல் வகைக் காட்சிகளை நினைந்து மெய்யியல்பறியாது மயங்கினமை கூறிய வாறு. வண்ணந்தான் 'அது' என்பது மெய்யியல்பைச் சுட்டி நின்றது. 'மலர்க்கழல்கள் அவை' என்பதில், 'அவை' என்பது திருவடிகளாகிய அருட்சத்திகளைக் குறிக்கும். காத்து = தடுத்து.

உ௫

சிந்தனைநின் தனக்காக்கி நாயி னேன்தன்
கண்ணிணைநின் திருப்பாதப் போதுக் காக்கி
வந்தனையும் அம்மலர்க்கே யாக்கி வாக்குன்
மணிவார்த்தைக் காக்கி ஐம்புலன்கள் ஆர
வந்தனையாட் கொண்டுள்ளே புகுந்த விச்சை
மாலமுதப் பெருங்கடலே மலையே உன்னைத்
தந்தனைசெந் தாமரைக்கா டனைய மேனித்
தனிச்சுடரே இரண்டுமிலித் தனிய னேற்கே.

உரை:—நாய்போன்ற எனது எண்ணத்தை உன்னையே நினைக் கும்படி செய்து, எனது இருகண்களையும், உன் திருவடி மலரிற் சாத்து மலராக ஆக்கி, அதாவது, உன் திருவடியிணையே பார்த்து இன் புறும்படி செய்து, எனது வணக்கமும், அத்திருவடிக் கமலங்கட்கே உரியதாகச் செய்து, எனது சொல்லினை உன் சிறந்த புகழ் பேசு தற்கே உரியதாகச் செய்து, என்னுடைய ஐம்பொறியறிவும் உன்னை யே துய்க்கும்படி எழுந்தருளி வந்து என்னை ஆளாகக்கொண்டு, என துள்ளத்தின் கண்ணே புகுந்த அருஞ்செயலையுடைய அன்புமயமாகிய ஞானப்பெருங்கடலே, சத்தாகியமலையே, சிவந்ததாமரைக்காடுபோன்ற திருமேனியையுடைய ஒப்பற்ற ஒளியுருவனே, கேடும் ஆக்கமும், அல்லது இருவினையுங் கெட்ட தனிமையனேனுகிய எனக்கு நின்னை நீ கொடுத்தருளினை, (உன் பெருமையிருந்தவாறென்னே)!

குறிப்பு:—மணி = அழகிய, சிறந்த; வார்த்தை = புகழ்; கண் மலர், திருவடி மலரிலே பொருந்துமியையுடையது, மலர் மலரோடு இனம் பற்றிச் சேர்தலால், நீயே சிந்தனை மயமாகவும், திருவடிமலர், கண் மல

ராகவும், புகழ்ச்சொல்லே வாக்காகவும், அமைத்தனை யென்பது மொரு பொருள். சிந்தனை, வந்தனை, வார்த்தை—முக்கரண வழிபாடு. இனி ஐம்புலன்களுக்கும் இறைவன் மாட்டே உரியன கிடைக்கப்பெற்றன என்பது கருத்து. அவையாவன:—திருமேனி காண்டல், திருவடி மலர்த்தேன் பருகல், புகழ் கேட்டல், தெய்வ வாசனை முகரல், திருவடி சென்னிமிசை தீண்டப் பெறுதல். இரண்டுமிலி = இருவினையுமில்லாதவன், இகபரம் பயனற்றவன். மூன்றும் அடியில் வந்தனை = வந்து, விச்சை = வித்தை, வியத்தகுசெயல். மால் = அன்பு, இறைவன் செம்மேனியனாதலின் செந்தாமரைக்காடனையமேனி. எல்லா ஒளிகட்கும் தோற்றமாய்ச் சிறத்தலின் 'தனிச்சுடர்' என்றார். 'இரண்டு மிலித் தனியனேற்கே' என்பதை 'உன்னை' என்பதன்முன் வைக்க. உசு

தனியனேன் பெரும்பிறவிப் பெளவத்(து) எவ்வத்
தடந்திரையால் எற்றுண்டு பற்(று)ஒன் றின்றிக்
கனியைநேர் துவர்வாயார் என்னுங் காலாற்
கலக்குண்டு காமவான் சுறவின் வாய்ப்பட்(டு)
இனியென்னே உய்யுமா றென்றென் றெண்ணி
அஞ்செழுத்தின் புணைபிடித்துக் கிடக்கின் றேனை
முனைவனே முதலந்த மில்லா மல்லற்
கரைகாட்டி ஆட்கொண்டாய் மூர்க்க னேற்கே.

உரைநடை :—'மூர்க்கனேற்கே' என்பதை 'கிடக்கின்றேனை' என்பதோடியைக்க.

உரை :— (கேவலாவத்தையிலே) தனிமையாய்க் கிடந்தயான், பிறவியாகிய பெருங்கடலிலே விழுந்து, (இருவினையாகிய) துன்பப் பேரலைகளால் தாக்கப்பட்டு ஆதரவு யாதொன்றுமில்லாமல், சுவையாற் பழத்தை யொக்கும் பவளவாய் மாதரென்று சொல்லப்படும் புயற் காற்றால் (அலைக்கப்பட்டு) மனக் குழப்பமுற்று ஆசையென்கிற பெரிய சுறாமீன் வாயிலே அகப்பட்டு, இனி உய்வதற்கு வழியாதோ என்று இடைவிடாது எண்ணிக் கவலைப்பட்டுத் திருவைந் தெழுத்தாகிய தெப்பத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு (அதனை மேற்செலுத்திக் கரைசேரவியலாது) கிடந்த, (வேறு நற்குணமில்லாத) முரண்குணமுடையே

னுக்கு, முதல்வனே, தொடக்கமு மிறுதியுமில்லாத வளம் பொருந்திய முத்திக்கரையைக் காண்பித்து ஆட்கொண்டருளினுய். (உன்கருணை யிருந்தவாறென்னே!)

குறிப்பு:—'தனியனேன்' என்பது உடம்பெடாத தனிநிலையைக் குறிக்கும். பிறவிக் கடலிற் பொருந்திய நிலை - சகல நிலையாகும். எவ்வம்=துன்பம். எற்று=மொத்து, தாக்கு. பற்று=ஆதரவு. 'கனி' கொவ்வைக் கனியைக் குறிக்குமென்ப. துவர் - என்று பவளமென்னும் பொருளில், சிவப்பைக் குறித்தலால், 'கனி' சுவைக்கு உவமையாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. புணை=தெப்பம், மிதவைக்கட்டையென்றுங் கொள்ளலாம். மூர்க்கன்=கோபமுடையவன், கீழ்ப்பட்டவன், பிடிவாதமுடையோன். அஞ்செழுத்தின் சிறப்பையும், அதன்கண் தமக்குள்ள உறுதியையும் அடிகள் குறிப்பித்தனர். வீட்டிற்கு முதலீறின்மை தெளிவு. மல்லல்=வளம். உஎ

கேட்டாரும் அறியாதான் கேடொன் றில்லான்
கிளையிலான் கேளாதே யெல்லாங் கேட்டான்
நாட்டார்கள் விழித்திருப்ப ஞாலத் துள்ளே
நாயினுக்குத் தவிசிட்டு நாயி னேற்கே
காட்டா தனவெல்லாங் காட்டிப் பின்னுங்
கேளா தனவெல்லாங் கேட்பித் தென்னை
மீட்டேயும் பிறவாமற் காத்தாட் கொண்டான்
எம்பெருமான் செய்திட்ட விச்சை தானே.

உரைநடை:—'கேட்டாரும்' என்பதை 'யாருங்கேட்டு' என மாறுக.

உரை:—யாவராலும் கேள்வியால் அறியப்படாதவன். யாதொரு அழிவுமில்லாதவன். உறவினரில்லாதவன். கருவிகளினுதவியின்றியே, கேட்பனவற்றை யெல்லாங் கேட்டவன். உலகத்தார் பார்த்திருப்பவும், உலகின் கண்ணே (புகுந்து) நாயேனுக்கு இருக்கையளித்துச் சிறியனுகிய எனக்குக்கூடக் காட்டக்கூடாதனவற்றை யெல்லாங் காண்பித்து, மேலும் கேட்கக் கூடாதனவற்றை யெல்லாம் அறிவுறுத்தி என்னை மீண்டும் பிறவாதபடி தடுத்து ஆட்கொண்டருளினன் எம்பெருமான், அவன் இயற்றிவிட்ட மாயவித்தைதான் இது.

குறிப்பு :—இறைவனே குருவாக வந்து நேரில் அறிவு நல்கப் பெற்று அறியுந் தாத்தனேயன்றிப் பிறர்பாற்கேட்டு அறியப்படாதா னென்பார், 'கேட்டாரு மறியாதான்' என்றூர். உபதேசம் பெற்றூ ராலுங்கூட முற்றிலு மறியப்படாதான் என்றுங் கூறுப. தந்தைதாய் முதலிய உறவினரில்லாதான் தம் வயமும் பற்றின்மையுமுடையனு தலினெனக. கேளாதே என்பதற்குப் பிறர் வாயிலாகக் கேட்டறியாதே என்றும் பொருள் கொள்வர். உயிர்கள் கூறும் எல்லாவற்றையுந் தானே கேட்டருள்புரிபவன் - என்பதுங் கொள்க. யாரும் அறியத் தெளிவாகவே, பக்குவம் வந்த காலை இறைவன் திருப்பெருந்துறை யில் ஆண்டனன். அந்நுட்பத்தை உலகில் நாட்டினர்கள் விழித் திருந்தும் அறிந்திலரென்பது. தவிசு=ஆசனம், இருக்கை. இறை யாசான், தன்பக்கம் அடிகளை இருக்கும்படி செய்து மெய்யறிவு நல்கி னன். இருக்குமிடம் கொடுத்ததையே 'தவிசிட்டு' என்றூர். ஞானிகள் இறையறிவாற் காண்பன, கேட்பன, பிறரா லறியப்படாமையின், அவ்வாறு கூறினர். வித்தை=வியத்தகு அற்புதச் செயல். உஅ

விச்சைதான் இது ஒப்பது (உ)ண்டோ கேட்கின்
மிகுகாதல் அடியார்தம் அடிய னாக்கி
அச்சந்தீர்த் தாட்கொண்டான் அமுதம் ஊறி
அகம்நெகவே புகுந்தாண்டான் அன்பு கூர
அச்சன் ஆண் பெண்அலி ஆகாச மாகி
ஆரழலாய் அந்தமாய் அப்பால் நின்ற
செச்சைமா மலர்புரையும் மேனி யெங்கள்
சிவபெருமான் எம்பெருமான் தேவர் கோவே.

உரை நடை :—'கேட்கின்' என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை :—ஆய்ந்து வினவினல், மாயவித்தைதான் இதைப்போன்ற தண்டோ, தம்பால் மிகுந்த அன்புடைய அடியார்கட்கு என்னை அடியா னாக்கி, பிறப்பிறப்புப் பயத்தை நீக்கி யென்னை ஆட்கொண் டருளி னன். பேரின்ப அமுதம் ஊற்றெடுத்து நெஞ்சங்கரைந்து அன்பு மிகுதிப்படும் வண்ணம், என் உள்ளத்தே புகுந்து ஆண்டருளினன். அவன் யாரெனில், (எல்லார்க்கும்) அப்பன், ஆண், பெண், அலி என்

பவையாய், எல்லாவற்றிற்கும் இடங்கொடுக்கும் வானாகிக் கடத்தற்கரிய சோதிவடிவான தூயமாயையாகி, முடிவாகி, அப்பாற்பட்டு நின்ற, வெட்சியின் சிறந்த பூப்போலச் செம்மேனி படைத்த எங்கள் சிவபரம் பொருள், எமது தலைவன் அவனே விண்ணவர்க்கரசன் என்றவாறு.

குறிப்பு :—அடியர்க்கடியனாதல், அயாரவன்பினை வளர்த்தற்குக் கருவியாம். அச்சன் = அப்பன். நுண்ணிய வடிவனென்று பொருள் கொள்வாருமுளர். ஆரழல் = கடத்தற்கரிய நெருப்பு அல்லது ஒளி. ஆகாசமென்பதை மூலப்பகுதி யெனவும், ஆரழல் என்பதை ஒளிமய மான நாதகலையுடைய சுத்தமாயை யெனவுங் கூறுப. இறைவன் அப்பாற்பட்டவனாயினும், அடியார்க்குச் செம்மேனியனாய் வெளிப் பட்டருளுதலின், 'செச்சைமேனி' என்றார். செச்சை = வெட்சி. மா = சிறந்த. உ௯

தேவர்கோ அறியாத தேவ தேவன்
செழும்பொழில்கள் பயந்துகாத் தழிக்கு மற்றை
மூவர்கோ னாய்நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி
மூதாதை மாதாளும் பாகத் தெந்தை
யாவர்கோன் என்னையும்வந் தாண்டு கொண்டான்
யாமார்க்குங் குடியல்லோம் யாதும் அஞ்சோம்
மேவினோம் அவன்அடியார் அடியா ரோடு
மேன்மேலுங் குடைந்தாடி யாடு வோமே.

உரை:—விண்ணவர்க்கரசனாகிய இந்திரன் உணராத மகாதேவன் வளவிய உலகங்களைப்படைத்துக் காத்து ஒடுக்குகின்ற ஏனை மூவராகிய அயன், அரி, அரன் என்பார்க்குத் தலைவனாய் நின்ற ஈசன். (எல்லாந் தமது) வடிவாகக் கொண்டவன். எல்லார்க்கும் பாட்டன். உமை வீற்றிருக்குமொரு பகுதியுடைய எமது அப்பன். யாவர்க்கும் அரசன். கடைப்பட்ட என்னையும் தானே வந்து ஆட்கொண்டருளினன். ஆத லால், அடியேங்களாகிய யாங்கள், அவனொழிந்த பிறர் எவர்க்கும் அடிமையாகமாட்டோம். எதற்கும் பயப்படமாட்டோம். அவனுடைய அடியார்க்கடியரா யிருப்பாரோடு பொருந்தியுள்ளோம். அவனது ஆனந் தக் கடலிலே, மேலுமேலும் மூழ்கித் திளைத்துக் கூத்தாடுவோமே.

குறிப்பு :—இந்திரன், அயன், அரி, அரன் இவர்க்கு அப்பாற்பட்டவன். அவர்க்குமேல் அப்பெயருடைய காரணேசுரர் உளரெனின், அவர்க்கு மிறைவன் தந்தையாதலின், இவர்கட்கு அவன் பாட்டனுயினன். யார்க்கும் முற்பட்ட தகப்பன் என்று மூதாதையென்பதற்குப் பொருள் கொள்வாருமுளர். சிவஞ்சத்தியாய் யாவற்றையு மேற்கொண்டு நிற்பானென்பார், 'மாதொரு பாகத்தெந்தை' யென்றூர். அப்பர்சுவாமிகள் நாமார்க்குங் குடியல்லோ மென்பதை இது நினைவுறுத்துகின்றது. 'அஞ்சுவதி யாதொன்றுமில்லை.' என்றதுங் காண்க. இறுமாந்திருப்போமென்பதுபோல, 'குடைந்தாடி யாடுவோ' மென்றூர். பேரின்ப நுகர்ச்சி எப்போதுந் தொடர்தலின், அதற்கு எல்லையின்மை குறித்தவாறு. ௨O

ரு. ஆத்துமசுத்தி

[நெஞ்சறிவுறுத்தலினூலே உயிரைத் தூயதாக்குதல்.]

ஆடு கின்றிலை கூத்துடை யான்கழற் கன்பிலை என்புருகிப்
பாடு கின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர்
சூடு கின்றிலை சூட்டுகின் றதுமிலை துணையிலி பிணநெஞ்சே
தேடு கின்றிலை தெருவுதோ றலறிலை செய்வதொன் றறியேனே.

உரை நடை :—'துணையிலி பிணநெஞ்சே' என்பதை முதலிற் கொள்க. 'ஆடுகின்றிலை' என்பதை 'அன்பிலை' என்பதற்குப் பின் கொள்க.

உரை:—யாதொரு துணையுமில்லாத சவம்போன்ற மனமே; நினது கூத்தாட்டினை இயற்றுவிக்கும் முதல்வனது திருவடிக்கண் அன்பில்லாதிருக்கிறுய். அவன் பால் ஆனந்தக் கூத்தியற்ற மாட்டாய். எலும்புருகப்பாடுவதுஞ் செய்கின்றூயில்லை. அஞ்சி நடுங்குவதுமில்லை. தாழ்ந்து வணங்குவதுமில்லை. அவனது திருவடிக் கமலங்களைச் சென்னிமேல் அணிந்து கொள்ளுகின்றூயில்லை. திருவடிகட்கு மலர் மாலை சாத்துவதுஞ் செய்யமாட்டாய். அவன் திருவடியிணைகளைத் தேடி நாடுவதுமில்லை. தெருவுதோறும் அலைந்து தேடிக்காணுத

விடத்துக் கதறுவதுமில்லை. நீ இவ்வாறு பிணம்போற் பயனற்றுக் கிடப்பின், உய்திகூடச் செய்யத்தக்கதொன்றும் யான் அறியமாட்டேன்.

குறிப்பு:—நெஞ்சு, அறிவினைக் குறித்து நின்றது. அறிவின் துணைகொண்டே நற்செயல்கள் நிகழற் பாற்று. அவற்றிற்கு அது தாண்டித் துணை செய்யாவிடத்துப் பயனில்லை யென்றவாறு. அறிவு, இறைவனையே நாடி நிற்றலை வற்புறுத்தினர். உலகியற் பற்றற்ற விடத்தே, அறிவு இறைவனைச் சென்று பற்றாது, பிணம்போற் கிடத்தல் தவறென்பது கருத்து. ௯௧

அறிவி லாத வெனைப்புகுந் தாண்டுகொண் டறிவதை யருளிமேல், நெறியெ லாம்புலமாக்கிய எந்தையைப் பந்தனை யறுப்பானைப், பிறிவி லாதஇன் னருள்கள்பெற் றிருந்தும் மா றாடு தி பிணநெஞ்சே, கிறியெ லாம்மிகக் கீழ்ப்படுத் தாய் கெடுத் தாயென்னைக் கெடுமாறே.

உரை:—(இறைவனை அறியும்) ஞானம் இல்லாத என்னை வலிய வந்தாட்கொண்டு தன்னை யறியும் ஞானத்தைக் கொடுத்தருளி அதனாற் பெறும்மேலாகிய வீட்டு வழி முழுவதும் அறிவித்த எமது அப்பனைப், பிறவித் தளையைத் தொலைப்பவனைப் பிரியாதிருத்தற் கேது வான இனிய அருட் செயல்கள் (எம்பொருட்டுச் செய்யப்) பெற்றிருந்தும், அவனைப் பிரியாமைக்கு மாறாக இயங்குகின்றாயே, சவம்போற் பயனற்ற மனமே (உன் மாறாட்டத்தாலே) பொய்களெல்லாம் மிகுதிப் பட, என்னைத் தாழ்த்தினாய், யான் கெட்டுப்போம் வழியாகக் கெடுதி செய்தனை.

குறிப்பு:—மெய்ந்நெறி நில்லாது, பொய் வழிபுகின், பாசத் தொடர்பு மீளும். அதனால் உய்தி கூடாமையாகிய கேடும் இழிவு முளவாமென்பது குறித்தவாறு. கிறி = பொய். மாறாடுதி = தடுமாறு கிறாய். கெடுத்தாய் = காரியக்கேடு விளைத்தாய். ௯௨

மாறி நின்றெனைக் கெடக்கிடந் தனையைஎம் மதியிலி மடநெஞ்சே, தேறு கின்றிலம் இனியுனைச் சிக்கெனச் சிவன வன் திரள்தோள்மேல், நீறு நின்றது கண்டனை யாயினு(ம்)

நெக்கிலை இக்காயம், கீறு கின்றிலை கெடுவதுன் பரிசிது கேட்கவும் கில்லேனே.

உரை நடை:—‘ எம்மதியிலி மடநெஞ்சே ’ என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை:—எம் அறிவில்லாத மூடமனமே, என்னைப் பகைத்து நின்று யான் கெடும்படியாகக் கிடந்தாயொத்தாய். இனி மேல் திட்டமாக உன்னை நம்பமாட்டேம். (உருவெடுத்து வந்த) தூயமுதல்வனது திரட்சிமிக்க தோள்களின் மேலே (உலகநிலையாமையுந்திருவருளொளியும் விளக்கும்) திருநீற்றுக்குறி நிலையாக இருந்ததை நீ பார்த்தபோதும் உணர்ந்து கனிவடைந்து உருகவில்லை. (அவனைப் பிரிந்தபோது,) இவ்வுடம்பை வகிர்ந்தாயில்லை. கெட்டொழிவதே உன் தன்மை, இதனை நான் கேட்கவும் பொறுக்கமாட்டேன்.

குறிப்பு:—யான் கூறும் அறிவுரையை ஏற்கமாட்டாய், ஆதலால் எம்மதியிலி, இயற்கையன்பும், அறிவுமில்லாதாய், ஆதலால், ‘மடநெஞ்சே’ என்றாரென்க. கெட,=கெடுக்க. கிடந்தாலனையை, கிடந்தனையை எனத் தொக்கு நின்றது. தேறுகின்றிலம்,=தெளிகின்றிலம்=நம்புகின்றிலம் சிக்கென=உறுதியாக, திட்டமாக. கீறுதல்=கிழித்தல். வகிர்தல். பரிசு=தன்மை. கில், ஆற்றலுணர்த்துஞ் சொல். ருரு

கிற்ற வாமன மேகெடு வாய்உடை யான்அடி நாயேனை
விற்றெ லாமிக ஆள்வதற் குரியவன் விரைமலர்த் திருப்பாத
முற்றி லாஇளந் தளிர்பிரிந் திருந்துநீ உண்டன வெல்லாமுன்
அற்றவா றும்நின்னறிவும்நின்பெருமையும்அளவறுக்கில்லேனே.

உரை நடை :—உடையான் விரைமலர்த்திருப்பாத முற்றிலா, இளந்தளிர் பிரிந்திருந்தும் அடிநாயேனை விற்றெலாமிக ஆள்வதற்குரியவன், கிற்றவாமனமே, கெடுவாய் நீ உண்டன......கில்லேனே.

உரை:—என்னையுடையானது மணம் பொருந்திய திருவடிக் கமலங்களாகிய முதிராத இளந்தளிர்களை அடிமையாகிய நாய்போன்ற யான் பிரிந்திருந்தாலும், (என் உடல், பொருள், ஆவி மூன்றுங்கொண்டமையால்) என்னை முழுவதும் விலைப்படுத்தியாவது சிறப்பாக ஆட்கொள்ளும் உரிமையுடையவன். ஆயினும், (உலக பாசங்களிற் செல்

வதில்) ஆற்றல் கெடாத நெஞ்சமே, நாசமாய்ப்போவாய்; நீமுன் நுகர்ந்தவை யெல்லாம் கெட்டொழிந்த விதத்தையும் உன் அற்ப அறிவையும் உன்போலிப் பெருமையையும் அளந்தறியு மாற்றலில்லாதேன் யான்.

குறிப்பு :—இறைவன், தன் பெருங்கருணையால், என்னை எவ்வாறுயினும் ஆட் கொள்வன். ஆனால், நீ, அருள்பெற்ற போதே, உலகப் பற்றொழிந்தனை யென வெண்ணுதற் கிடமில்லாமையின், உன்பற்று அற்றதா, இல்லையா வென்பதையும், உன்செருக்குச் செயலையும் அளந்தறியக் கூடவில்லை. ஏனெனில், நீ இன்னும், உலகப்பற்றிற் செல்லும் ஆற்றல் கெடாதிருக்கின்றாய் என்றவாறும். கில் = ஆற்றல். தவா = கெடா. 'கெடுவாய்' என்பது, அட பாவி, என்பது போல வியப்புக் குறிப்பு. பற்றியதை விடாது பற்றுமன வியல்பு குறித்தவாறும். ௬௪

அளவ றுப்பதற் கரியவன் இமையவர்க்கு (அ)டியவர்க் கெளியான்நம், களவு(அ)றுத்துநின் றாண்டமை கருத்தினுட் கசிந்துணர்ந் திருந்தேயும், உளக றுத்துனை நினைந்துளம் பெருங்களன் செய்தது மிலைநெஞ்சே, பளகு(அ)றுத்துடையான்கழல் பணிந்திலை பரகதி புகுவானே.

உரை நடை :—நாலாமடியின் முதலில், 'பரகதி புகுவானே' என்பதைக் கொள்க.

உரை :—விண்ணோர்க்கு அளந்து முடிவு செய்தற்கரிய பெருமையையுடையவன், அடியவர்க்கு எளிதின் அருள்பவன், நம்முடைய வஞ்சப்பிறவியை ஒழித்து உள்ளத்தே நிலை பெற்று ஆட்கொண்ட தன்மையை எண்ணத்திலே உருகி யுணர்ந்திருந்தபோதும், உள்ள வற்றை யெல்லாம் வெறுத்தும், மனமே, உன்னை நினைந்திருக்கின்றேம். ஆனால் நீயோ, என்னொடு பெருநட்புச் செய்தது மில்லை. மேலான வீட்டு நெறியடைதற் பொருட்டு, குற்ற மறுத்த முதல்வனுடைய திருவடிகளை வணங்கினது மில்லை.

குறிப்பு :—களவு = வஞ்சம் 'பிறவிக்கு ஆகு பெயர்' உள = உள்ள பற்றுக்கள். கறுத்து = கோபித்து, வெறுத்து ; களன் = நட்பு. பளகு =

குற்றம். பிறபற்றொழித்தும், தன் னறிவினைக் கருதினமையால், நெஞ்சே, 'உனை நினைந்துளம்' என்றார். ஈற்றேகாரம் அசை. ருடு

புகுவ தாவதும் போதர வில்லதும் பொன்னகர் புகப் போதற்(கு), உகுவ தாவதும் எந்தைஎம் பிரான்என்னை யாண்டவன் கழற்கன்பு, நெகுவ தாவதும் நித்தலும் அமு தொடு தேனொடு பால்கட்டி, மிகுவ தாவதும் இன்றெனின் மற்றிதற் கென்செய்கேன் வினையேனே.

உரை :—சென்று அடைதற்குரியதும், (அடைந்தார்) மீளுத வில்லாததும் பொன்னகரமாகிய (வீடாகும்). அதனுட் செல்லுவதற்குப் பற்றுக்கழல்வதும், எமது அப்பனும் தலைவனுமா யென்னை யாட் கொண்டவனுடைய திருவடிக்கு அன்பினால் நெஞ்ச முருகுதலும், நாடொறும், அமுதம், தேன், பால், கற்கண்டு இவற்றினுமிகுந்ததாய பேரின்ப உணர்ச்சி சிறப்பதும் இல்லையாயின், தீவினையுடையேன் இவ்விடையூற்றை நீக்க யாது செயவல்லேன்.

குறிப்பு :—பொன்னகர், மாறுபாடில்லாத வீட்டிற்கு உருவகம். உகுதல்=கழலுதல், நெகுதல்=உருகுதல். கட்டியினுமிகுவது= பேரின்பம், ஆவதும்=உணர்ச்சி சிறப்பதும். நாள்தோறும் என்றது நாளுக்கு நாள் பக்குவ மிகவேண்டுமென்று குறித்தவாறும். ருசு

வினையென் போல்உடை யார்பிறர் யார்உடை யான் அடி நாயேனைத், தினையின் பாகமும் பிரிவது திருக்குறிப் பன்றுமற் றதனாலே, முனைவன் பாதநன் மலர்பிரிந் திருந் து(ம்)நான் முட்டிலேன் தலைகீறேன், இனையன் பாவனை யிரும்புகல் மனம்செவி இன்னதென் றறியேனே.

உரை :—என்னைப்போலத் தீவினைப் பயனுகர்ச்சியுடையார் வேறு யாவர்? எனது முதல்வன், அடிமையாகிய நாய்போன்ற என் னைத் தினையளவுகூடப் பிரிதல், அவனது திருவுள்ளக் குறிப்பல்ல. ஆதலால் (பிரிந்திருத்தல் என் தவறே), முன்னோனுடைய நற்றிருத் தாள்களைப் பிரிந்திருந்தும், நான் தலையை மோதமாட்டேன். பிளக்கவு மாட்டேன். இத்தகையேனது எண்ணம் இரும்பாலானது, மனம் கல்லாலானது, செவி இன்னதனாலாயிற்றென்றறிய மாட்டேன்.

குறிப்பு:—உயிர்விடாது, உடம்போடு நிலைத்திருத்தல், பிராரத்த வினைப்பயன் என்று குறிப்பித்தனர். இறைவன், தகுதியிருப்பின், உடனே வீடளிக்க விருப்பமுடையன் என்ற கருத்துப்பற்றிப் 'பிரிவது திருக்குறிப்பன்று' என்றார். பாவனை, புத்தியின் பகுதி. மனம், அதனின் வேறு. எண்ணம், முத்தியை நாடவேண்டும். மனம், உலகப்பற்றொழித்தல் வேண்டும். செவி, இறைவன் அறிவுரையையே பற்றி நெஞ்சத்தை ஊக்கவேண்டும். அவற்றை அவை செய்யாமையின், பழிப்புக்குரியவாயினபோலும். ருஎ

ஏனை யாவரும் எய்திட லுற்றுமற் றின்னதென் றறியாத, தேனை ஆன்நெயைக் கரும்பினின் தேறலைச் சிவனையென் சிவலோகக், கோனை மான்அன நோக்கிதன் கூறனைக் குறுகிலேன் நெடுங்காலம், ஊனை யானிருந் தோம்புகின் றேன்கெடு வேன்உயி ரோயாதே.

உரை:—(அன்பால்லாத) பிறர் யாவரும் அடைந்திட முயன்றும் இத்தன்மையனென்றறியப்படாத தேன் போல்வானைப், பசுநெய் போல்வானைக் கருப்பஞ்சாற்றின் தெளிவு போல்வானைத், தூயோனை, எனது, சிவலோகமன்னனை, மானின் பார்வையொத்த நோக்கமுடைய அம்மையை யொருபாகமுடையானை, நீண்ட காலமாக நான் அடைந்திலேன். யான் (இவ்வுலகில்) தங்கியிருந்து, தசையாலாகிய உடம்பினைப் பாதுகாத்துக்கொண்டிருக்கின்றேன். கெட்டொழிகின்றேன். பிராணன் ஒடுங்காதோ!

குறிப்பு:—சிவஞானம் பெறாது, முதல்வனை யறியக்கூடாமையின், 'இன்னதென்றறியாத' என்றார். விழைவிற்கு இன்பந்தருவதால் தேன், அறிவிற்கு இன்பந் தருவதால் ஆன் நெய், செயலுக்கு இன்பந்தருவதால் 'கரும்பின் தெளிவு' என்றார். உயிர்=பிராணன். அன - அன்னவென்பதன் குறுக்கம். ருஅ

ஒய்வி லாதன உவமனி லிறந்தன ஒண்மலர்த் தாள்தந்து, நாயி லாகிய குலத்தினுங் கடைப்படும் என்னைநன் னெறி காட்டித், தாயி லாகிய இன்னருள் புரிந்தஎன் தலைவனை நனிகாணேன், தீயில் வீழ்கிலேன் திண்வரை யுருள்கிலேன் செழுங்கடல் புகுவேனே.

உரை:—அழிவில்லாதவனவாய், உவமிக்கப்படும் பொருள்யாவற்றையுங் கடந்தனவாய், உள்ள ஒளிமிக்க திருவடிக் கமலங்களைக் காட்டியருளி நாயென்னும் படைப்பு வகையினுங் கீழ்ப்பட்ட எனக்கு நல்ல முத்தி நெறியைக் காண்பித்துத் தாயிடமுண்டாகிய இரக்கத்தையொத்த இனிய பேரருள் புரிந்த எனது நாதனை நன்கு காணப்பெறேன். (அவன் பிரிவினை யுணராமையால்) நெருப்பில் வீழ்ந்திறக்க மாட்டேன்; திண்ணிய மலை நின்று உருண்டு உயிர்விடேன்; வளமிக்க கடலிற் பாய்வேனோ. (அதுவுஞ் செய்யேன்).

குறிப்பு:—ஓய்வு=ஒழிவு; அழிவு. உவமன்=உவமை. குலம் - படைப்பு விசேடம். விசுவாசத்தில் நாயினுங் கீழெனக் குறிப்பார், நாயினுங் கடைப்படுமென்றார். ஆட்கொண்டபோது கண்டு, பின் காணாமையால், 'நனிகாணேன்' என்றார். ௩௧

வேனில் வேள்கணை கிழித்திட மதிசுடும் அதுதனை நினையாதே, மானி லாவிய நோக்கியர் படிறிடை மத்திடு தயிராகித், தேனி லாவிய திருவருள் புரிந்தஎன் சிவன்நகர் புகப்போகேன், ஊனில் ஆவியை ஓம்புதற் பொருட்டினும் உண்டுடுத் திருந்தேனே.

உரை நடை:—மூன்றாம் அடியை முதலிலும், இரண்டாமடியைப் பின்னும், முதலடியை அதன் பின்னும், நாலாம் அடியை இறுதியிலும் வைத்துப் பொருள் கொள்ளுக. தயிராகி - தயிராக.

உரை:—தேன் போன்ற இனிமை நிலைபெற்ற திருவருள் நல்கிய எனது இன்பனுடைய வீட்டு நகரத்தினை அடைவதற்குச் செல்லமாட்டேன். (உலகிலிருப்பின்) மான்போன்ற பார்வையுடைய மாதர் வஞ்சனையிடை, மத்தினிலகப்பட்ட தயிர்போலக் கலங்குமாறு, இளவேனிற்குரிய காமனது அம்பு நெஞ்சைப் பிளந்திட, திங்களானது உடம்பைச் சுடும். அக்கெடுதியை நினையாதே, உடம்பில் உயிரை வைத்துப்பாதுகாத்தலாகிய (சிறிய) செயலின் பொருட்டாகவே உணவுண்டு உடையுடுத்து வாழ்ந்திருந்தேனே! ஈதென்ன அறியாமை!

---

௫. கைம்மாறு கொடுத்தல்

[இப்பதிகம் பதில் உபகாரம் அளிக்க இயலாமை குறிக்கும் போலும்.]

இருகை யானையை ஒத்திருந் தென்உளக்
கருவை யான்கண்டி லேன்கண்ட(து) எவ்வமே
வருக வென்று பணித்தனை வானுளோர்க்
கொருவ னேகிற்றி லேன்கிற்பன் உண்ணவே.

உரை நடை :—வானுளோர்க் கொருவனே என்பதை முதலிற் கொள்க. ஈற்றடியில் உண்ணவேகிற்றிலேன், கிற்பன் எனமாறுக.

உரை :—விண்ணவர்க்கெல்லாந் தலைவனாகிய ஒருவனே! இரண்டு துதிக்கையுடைய யானையைப் போன்றிருந்து என்னுடைய உள்ளத்தின் மூலத்தை அடியேன் காணாதிருந்தேன். யான் கண்டனுபவித்ததெல்லாம் துன்பமே. (அங்ஙனமாயினும்) நீ என்னை 'வா'வென்று கட்டளையிட்டருளினை. நீ தரும் இன்பத்தை நுகர வல்லேனல்லேன். (துன்பத்தையே) நுகர வல்லேன்.

குறிப்பு :—இருகை என்பது அறிவு, செயல் என்ற இரண்டையுங் குறிக்கும். இருகை=இருங்கை=பெரியதுதிக்கை என்று பொருள் கொள்வாருமுளர். யானை, மதத்தால், தன்னையும் பிறரையுமறியாமை போலச் செருக்கினால், என்னை மாத்திரமன்றி உன்னையும் அறியாதிருந்தேன். 'உள்ளக்கரு' என்பதற்கு உயிர்க்குயிரெனவும் பொருள் கொள்ளலாம். உயிர்த்தோற்றத்திற்குக் காரணமாய முதல்வன் என்பது கருத்து. மனம் முதலிய கருவிகள் தோன்றுதற்குக் காரணமானவனும் அவனே. கருவென்பதற்குக் காரணம் என்றும், நடு என்றும் பொருள் உண்டு. நடு என்பது அந்தரியாமித்துவங் குறிக்குமெனக் கொண்டு, 'உளக்கருவை' என்பதற்கு உள்ளத்திற்குள்ளீடாய்க் கலந்திருப்பதை என்று பொருள் கொள்ளுவது முண்டு. துதிக்கையால்தடவி யறிதல், யானையின் தொழில் போலும். இறைவன் தன்மை, அறிவிலுஞ் செயலிலும் புலனாவது. அதனைக் காணாமைக்குக் காரணம் செருக்கே யென்பது கருத்து. நீ தரும் இன்பத்தை உண்ணவே கிற்றிலேன்,(எவ்வத்தை) உண்ணவே கிற்பேன், என்று

பிரித்துக் கூட்டுக. அல்லது, வருக கிற்றிலேன், உலகத்துன்பத்தை உண்ணவே கிற்பேன் என்று உரைநடை கோடலு முண்டு. சக

உண்டொ ரொண்பொருள் என்றுணர் வார்க்கெலாம்
பெண்டிர் ஆண்அலி என்றறி யொண்கிலை
தொண்ட னேற்குள்ள வாவந்து தோன்றினாய்
கண்டுங் கண்டிலேன் என்னகண் மாயமே.

உரை :—(உலகிற்கு முதல்வனாகிய) ஒரு அறிவொளிப் பெரும் பொருள் உண்டென்று அறிந்து உன்னை நாடுவார்களுக்கெல்லாம், நீ பெண்ணோ, ஆணோ, அலியோ, என்று உறுதியாக அறியக்கூடாம லிருக்கின்றனை. ஆனால், அடியேனுக்கு நீ உண்மையாக இருக்கின்ற வாறே தானே வந்து காட்சி கொடுத்தாய். உன் திருவருட் காட்சி பெற்றும் உன்னை அனுபவிக்கப் பெற்றிலேன். இது என்ன கண் மயக்காக இருக்கின்றது?

குறிப்பு :—இறைவன் தானே வந்து தன்னியல்புணர்த்தும்வரை, அவன் மெய்த்தன்மை உயிர்கள் தாமே அறியுந் தரத்தனவல்ல வென் றனர். அருளாசிரியனாய் வந்த இறைவனோடு உடன் செல்லாமை பற்றி 'கண்டிலேன்' என்றார். மாயம் = தந்திரம், வியப்பு, மயக்கம். உள்ளவா = உள்ள முறை. சஉ

மேலை வானவ ரும்அறி யாததோர்
கோல மேயெனை ஆட்கொண்ட கூத்தனே
ஞால மேவிசும் பேஇவை வந்துபோங்
கால மேஉனை என்றுகொல் காண்பதே.

உரை :—மேலாகிய பதவிகளிலுள்ள கடவுளரும் அறியக்கூடாத ஒப்பற்ற திருவுருவனே! அடியேனை ஆளாகக் கொண்ட வியத்தகு செயலுடையானே, நிலவுல கானவனே, வானானவனே, (மண்ணும் விண்ணுமாய) இவைகள் தோன்றி யொடுங்குதலை வரையறுத்து நிற் குங் கால தத்துவமானவனே. உன்னை, எந்த நாள் (இனி) நான் காணுதல் கூடும்.

குறிப்பு:—மேலை = மேலாகியஇடத்திலுள்ள. இறைவன் ஆசிரிய வடிவங்கொண்டு நல்கானுமின், வானவர் அவன் மெய்த்தன்மை யறி

யார். ஆதலிற் 'கோலமே' என்றார். தன்னை ஆட்கொண்டது ஒரு விநோதமென்பார் 'கூத்தனே' என்றார். 'ஞாலமே, விசும்பே,' என்பதில் படைப்புப் பொருளனைத்து மடங்கும். கால முதலிய தத்துவங்கள் இறைவன் திருமேனியாதலின், அவையாய் அவன் இருப்பதாகக் குறிப்பித்தார். உ௩

காண லாம்பர மேகட்(கு) இறந்ததோர்
வாள்நி லாப்பொரு ளேஇங்கொர் பார்ப்பெனப்
பாழ்ந னேன்படிற் றுக்கையை விட்டுனைப்
பூணு மாறறி யேன்புலன் போற்றியே.

உரை நடை:—'புலன் போற்றியே' என்பதைப் 'படிற்றுக் கையை' என்பதன் முன் அமைக்க.

உரை:—(அடியார்க்குக்) காணும்படியாகிய (திருவுருவங்காட்டும்) மேலான தன்மையனே, கண்ணைக் கடந்ததொரு சோதி நிலவும் (பெரும்) பொருளே, இந்நிலவுலகத்தே, (கூட்டை விட்டு வெளிப்பட அறியாத) ஒருபறவைக்குஞ்சுபோல வீணனாகிய யான், ஐம்புலன்களைத் தாக்காது தடுத்து, வஞ்சவுடம்பை நீத்து, (மேற்சென்று) உன்னைப் பொருந்தும் வழியைத் தெரியாதேனாயினேன்.

குறிப்பு:—பரம்=மேன்மை. வாள்=ஒளி, அறிவு. பார்ப்பு= குஞ்சு - குட்டியெனப் பொருள் கொண்டு, குரங்குக்குட்டி தன்றாயைப் பற்றுவதுபோல உன்னை விடாதுபற்ற அறியேனென்றுரென்பாருமுளர். 'புலன்போற்றியே' என்பதற்கு ஐம்புல அவாவினை மேற்கொண்டு, எனவுங் கொள்ளலாம். பாணன்=பாழ்நன். வாழ்நன், வாணனென்றாயினாற் போல. உ௪

போற்றி யென்றும் புரண்டும் புகழ்ந்தும்நின்(று)
ஆற்றல் மிக்கஅன் பால்அழைக் கின்றிலேன்
ஏற்று வந்தெதிர் தாமரைத் தாள்உறுங்
கூற்ற மன்னதொர் கொள்கையென் கொள்கையே.

உரை:—காத்தருள்கவென்று நினைத்தும், நிலத்தே புரண்டுவலம் வந்தும், நின்புகழ் பாடியுஞ் செய்யக்கடவனவாகிய திருத்தொண்டிலே நிலைபெற்று, திண்மை மிகுந்த பேரன்பால், உன்னைக் கூவுகின்றே

னில்லை. மாறேற்று வந்து உன்னுடைய திருவடியினை அடையும் யமன் தன்மைபோன்ற ஒரு(முரண்) குணமே எனது கோட்பாடாகும்.

குறிப்பு:—எதிர்=மாறு, பகை, நீயேவந்து யமனை உதைத்துத் திருத்திக்கொண்டதுபோலத் திருத்தப்பெறுவதே என்னியல்புக்கு ஒத்ததாம். அயராவன்பு செலுத்த கில்லேன் என்றார். உரு

கொள்ளுங் கில்எனை அன்பரிற் கூய்ப்பணி
கள்ளும் வண்டும் அறுமலர்க் கொன்றையான்
நள்ளுங் கீழுளு மேலுளும் யாவுளும்
எள்ளும் எண்ணெயும் போல்நின்ற எந்தையே.

உரைநடை:—முதலடியை ஈற்றிலமைக்க. 'எனை அன்பரிற் கூய்ப்பணி கொள்ளுங்கில், என மாறுக.

உரை:—தேனும் வண்டும் நீங்காத கொன்றைப் பூவினையுடையான் எப்பொருளினுள்ளும் நடுவிலும் கீழும் மேலுமாய எப்பக்கத்தும், எள்ளிலெண்ணெய்போல வியாபித்து நின்றவனாகிய எமது அப்பன், அவனது மெய்யன்பர்போல என்னையும் வலிய அழைத்துப் பணிகொள்ளு மாற்றலுடையன்.

குறிப்பு:—பேரின்பமும் இன்பத்தை நாடும் உயிரும் தன்னை விட்டகலாத ஞாலமுதல்வன், எங்கும் நிறைந்து எல்லாம் வல்லவனாதலாலே, தகுதியற்ற என்னையும் பணிகொள்ள வல்லவன் என்றவாறு. கொள்ளுங்கில்=கொள்ள வல்லவன். உசு

எந்தை யாய்எம்பி ரான்மற்றும் யாவர்க்குந்
தந்தை தாய்தம்பி ரான்தனக் கஃதிலான்
முந்தி யென்னுள் புகுந்தனன் யாவருஞ்
சிந்தை யாலும் அறிவருஞ் செல்வனே.

உரைநடை:—'முந்தியென்னுள் புகுந்தனன்' என்பதை ஈற்றில் அமைக்க.

உரை:—எமது அப்பனும் அன்னையாயுமிருக்கும் எமது தலைவன் பிற எல்லார்க்குமே தாயுந் தந்தையுமாவன், தலைவனுமாவன், தனக்குத் தாய்தந்தையு மேலோனு மில்லாதவன், சொல்லாலன்றி மனத்தாலும் யாவரும் அறிதற்கரிய முத்திப் பெருஞ் செல்வனு

கிய (கடவுள்) (எனக்குப் பக்குவ காலம் வரு) முன்னே என் உள்ளத்தே (பெருங் கருணையாற்) புகுந்தருளினன்.

குறிப்பு :—ஆய் = தாய். பிரான் = எஜமானன்-தலைவன். 'முந்தி' யென்றதுபோலத் திருக்கோவையாரிலும் ' என்னை முன்னாள் ஆள் உடையாள்' என்றது காண்க. சஎ

செல்வ(ம்) நல்குர வின்றிவிண் ணோர்புழுப்
புல்வ ரம்பின்றி யார்க்கும் அரும்பொருள்
எல்லை யில்கழல் கண்டும் பிரிந்தனன்
கல்வ கைமனத் தேன்பட்ட கட்டமே.

உரை :—செல்வம், வறுமையென்ற வேறுபாடில்லாமல், தேவர் புழு,புல் என்ற வரையரையில்லாமல் (செல்வர்க்கும் வறியர்க்கும் தேவராய்ப் பிறந்தார்க்கும் புழு புல் முதலியவற்றிற்கும்) எல்லார்க்கும் அறிதற்கரிய பரம்பொருளினுடைய அளவற்ற திருவடிகளைக்காணப் பெற்றும் அவற்றைப் பிரிந்திருப்பேனாயினேன். கல்லின் இனத்தினைச் சார்ந்த மனத்தினை யுடையேன், நுகரக்கிடந்த துன்பம் (எத்தன்மை யது பாருங்கள்).

குறிப்பு :—எப்பிறவி யெடுப்பினும், எந்நலமெய்தினும், இறைவனை அடைவதுமாத்திரம் தனியே வேறாக வுள்ளது, எளிதிற் கிட்டத் தக்கதல்ல. இறைவனது அகண்ட அறிவுஞ் செயலுமே, 'எல்லையில் கழல்' என்னப்பட்டன. மனத்தைப் புறத்தே தோன்றுங் கல்லின், வேறாய ஒருவகைக் கல்லினாலாய தென்பார் 'கல்வகை மனத்தேன்' என்றார். சஅ

கட்ட றுத்தெனை யாண்டுகண் ணாரநீ(று)
இட்ட அன்பரோ டியாவருங் காணவே
பட்டி மண்டபம் ஏற்றினை ஏற்றினை
எட்டி னோடிரண் டும்அறி யேனையே.

உரைநடை :—நான்காம் அடியை மூன்றாம் அடியி னிறுதியிலுள்ள ' ஏற்றினை ' யென்பதற்கு முன் அமைத்துக்கொள்ளுக.

உரை:—பாசங்களை ஒழித்து என்னை ஆட்கொண்டு கண்கள் பார்த்து மகிழும்படியாகத் திருநீறிட்ட பேரன்பரோடு எல்லாரும் பார்க்

கும்படியாகவே, நாயனேய என்னை (உனது திருவோலக்க) மண்டபத்தில் ஏற்றுவித்தாய், அகர உகரமாகிய சிவஞ்சத்தி யியல் பறியாதேனுகிய என்னை ஏற்றுவித்தாய் (இது நீதியோ.)

குறிப்பு :—பட்டி = நாய். 'நாய் சிவிகை யேற்றுவித்த' என்றதுங் காண்க. திருக்கோத்தும்பி (அ). பட்டி = கள்வன் என்பாருமுளர். எட்டு = அ. இரண்டு = உ. சிலர், அ + உ = ய அதாவது ஆன்மா, ஆன்ம நிலை யறியாதேனை என்றுரென்ப. இரண்டாவது ஏற்றினை = ஏறூர்ந்தவனே, ஏற்றினையுடையவனே என்பாருமுண்டு. சகூ

அறிவ னேஅமு தேஅடி நாயினேன்
அறிவ னுகக்கொண் டோஎனை யாண்டது
அறிவி லாமையன் றேகண்ட(து) ஆண்டநாள்
அறிவ னேஅல்ல னேஅருள் ஈசனே.

உரை:—எல்லாம் அறியும் முற்றறிவினனே, சாவாமருந்தே, அடிமையாகிய நாயனேயேன் (நினதுரையை) அறிய வல்லவனென்று கருதியோ, என்னை ஆட்கொண்டது? ஆண்டநாள், அறிவில்லாமையையல்லவா என்பால் நீ கண்டது. (இனி யுண்மைகள்) அறிவேனு, அறியேனு, ஆண்டவனே அருள் செய்யவேண்டும்.

குறிப்பு:—தனது அறிவின்மையைப் பொறுக்கவேண்டுமென்பார் இவ்வாறு கூறினர். ௫௦

சு. அனுபோக சுத்தி

[இப்பதிகம் சிவானுபவத்தின் பொருட்டு ஆன்ம சுத்திசெய்தலைக் குறிக்கின்றது.]

ஈச னேயென் னெம்மானே எந்தை பெருமான் என்பிறவி
நாச னேநான் யாதுமொன் றல்லாப் பொல்லா நாயான
நீச னேனை யாண்டாய்க்கு நினைக்க மாட்டேன் கண்டாயே
தேச னேஅம் பலவனே செய்வ தொன்று மறியேனே.

உரை:—அரசனே! எனது தலைவனே, எமது அப்பனுகிய பெரியோனே, எனது பிறப்பினை யொழிப்பவனே, நான் யாதானுமொரு

சிறு பொருளுக்கு மீடாகாது தீய நாய்த்தன்மையுடைய இழிதகைமை யுடையேனை ஆட்கொண்டருளிய உன்னை, (நன்றியுணர்ச்சியோடு) எண்ணித் துதிக்கமாட்டேன். அது நீ அறிந்தாயன்றே, ஒளிமேனி யனே, மன்றிலாடுவானே, செய்யத்தக்க வொன்றையும் அறிகிலேன்.

குறிப்பு:—எம்மான் = தலைவன், ஒவ்வோருயிருந் தனிவேறியல் புடைமையிற் பிறிதொன்றாகாதென்ற உண்மை கருதற்பாலது. பொல் லா = திருத்தமடையமாட்டாத: அருள்பெற்ற நிலைக்கேற்றவாறு நட வாது கீழ்ப்பட்டமை கருதி, 'நீசனேன்' என்றார். நீயே அறிவொளி கொடுத்து வியத்தகு செயல் செய்து என்னை நல்வழியக்கி உய்யக் கொள்ள வேண்டுமென்பார், 'தேசனே யம்பலவனே' என்றார். ருக

செய்வ தறியாச் சிறுநாயேன் செம்பொற் பாத மலர் காணுப், பொய்யர் பெறும்பே(று) அத்தனையும் பெறுதற் குரி யேன் பொய்யிலா, மெய்யர் வெறியார் மலர்ப்பாதம் மேவக் கண்டுங் கேட்டிருந்தும், பொய்ய னேன்நான் உண்டுடுத்(து) இங்கிருப்ப தானேன் போரேறே.

உரைநடை:—'போரேறே' என்பதை முதலிற்கொள்க. 'செய்வ தறியா......பெறுதற்குரியேன்' என்பதை ஈற்றிற்கொள்க.

உரை:—போரில் ஆண் சிங்கத்தை யொப்பவனே, நிலையாதன வற்றிற் பற்றில்லாத உண்மை யடியார் தேன் பொருந்திய பூப்போன்ற உனது திருவடிகளைப் பொருந்தினமையைப் பார்த்தும் கேட்டிருந் தும், பொய்த்தன்மையி லீடுபட்டயான், இந்நிலவுலகத்தே (வயிறார) உணவுகொண்டு உடையுடுத்தி (வாளா) வாழ்ந்திருப்பேனாயினேன். (ஆதலிற்) செய்யத்தக்கன வொன்றுமறியாத கீழ்ப்பட்ட நாயனை யேன், நினது செவ்விய பொன்னடிக் கமலங்களைக் காணப்பெறாத பொய் வழி நிற்பார் அடையக்கூடிய துன்பப்பேறு முழுவதையும் அடைதற்குரியேன்.

குறிப்பு:—அருளாசானோடு வந்த அடியார் அவனடி சேர்ந்தமை யைக் குறிப்பித்தார். பாசப்பகையைத் தொலைக்கும் போரில், ஒப் பற்ற கடவுளாதலின், 'போரேறே' என்றார். ருஉ

போரே றேநின் பொன்நகர்வாய் நீபோந் தருளி யிருள்நீக்கி, வாரே றிளமென் முலையாளோ டுடன்வந் தருள

அருள்பெற்ற, சீரே றடியார் நின்பாதஞ் சேரக் கண்டுங் கண் கெட்ட, ஊரே ருயிங் குழல்வேனே கொடியேன் உயிர்தான் உலவாதே.

உரை நடை:—'இருள்நீக்கி' என்பதை 'அருள்' என்பதனேடு கூட்டுக.

உரை :—போரில் ஏறு போன்ற பெருமானே நீ (வீடாகிய) உனது அழகிய ஊரினின்றும் புறப்பட்டருளிக் கச்சை மிஞ்சிய இளமையும் மென்மையுமுடைய நகிலினளாகிய திருவருட் சத்தியோடு ஒருங்கு எழுந்தருளி, அடியர் ஆணவவிருளை யொழித்தருள, உன் திருவருள் பெற்ற சிறப்பு மிகுந்த அன்பர் நினது திருவடியை யடைதலை நேரே பார்த்திருந்தும், பார்வையற்ற ஊர்ப்பன்றிபோல, இவ்வுலகிலே திரிவேனே, தீவினையேனது ஆயுள் முற்றி ஒழியாதோ? என்றவாறு.

குறிப்பு:—திருவருட் சத்தியின் துணைகொண்டே பாச நீக்கம் நிகழுதலின், அம்மையோடு எழுந்தருளினமை கூறினர். உலப்பிலாத கருணையமுதம் உயிர்களுக்கீவான் முற்படும் அருளன்னையாதலின், 'வாரேறிள மென்முலையாள்' என்றூர். அகண்ட நிலை நின்று அன்பர்க்கருள் செய்ய உருக்கோடலின் 'பொன்னகர்வாய் போந்தருளி' என்றூர். 'உயிர்' என்பது உயிர் உடலில் நிற்கும்பொழுதைச் சுட்டியது. ஈற்றடியில், ஏறு=பன்றி. ருகூ

உலவாக் காலந் தவமெய்தி உறுப்பும் வெறுத்திங் குனைக் காண்பான், பலமா முனிவர் நனிவாடப் பாவியேனைப் பணிகொண்டாய், மலமாக் குரம்பை யிதுமாய்க்க மாட் டேன் மணியே யுனைக்காண்பான், அலவா நிற்கும் அன்பிலேன் என்கொண் டெழுகேன் எம்மானே.

உரை நடை :—'எம்மானே' என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை :—எமது தலைவனே, அளவில்லாத காலம் நற்றவங் கிடந்து உடம்பை ஒரு பொருளாகப் போற்றூது, எடுத்த இப்பிறவியிலே உன்னைக் காணும்பொருட்டுப் பல பெரிய முனிவர்கள் மிகவும் கவலுற்றுத் தளர, (அவர்க்குப் போய் அருள்புரியாது) தீவினையேனை

ஆட்கொண்டருளினை. அழுக்கு மிகுந்த இவ்வுடலை அழித்தொழிக்க மாட்டேன், மாணிக்கமே உன்னைக் காண்பதற்குக் கவலையுற்று ஆசைப் படும் அன்பில்லாதேன்; இனி (அன்பொழிந்த) பிற எதனைக் கருவி யாக்கொண்டு மேற் செல்லவல்லேன்.?

குறிப்பு :—குரம்பை=உடல், கூடு. அலவா நிற்றல்=கவலை யுற்று ஆசைப்படுதல், அங்கலாய்த்தல்,எழுகேன்=உயர்வேன். அயரா வன்பே, அரன்கழல் சேர்ப்பிக்கும் என்பது குறிப்பிக்கப்பட்டது. ருச

மானேர் நோக்கி உமையாள் பங்கா வந்திங் காட்கொண்ட
தேனே அமுதே கரும்பின் தெளிவே சிவனே தென் தில்லைக்
கோனே உன்தன் திருக்குறிப்புக் கூடு வார்நின் கழல்கூட
ஊனூர் புழுக்கூ டிதுகாத் திங் கிருப்ப தானேன் உடையானே.

உரை நடை :—உடையானே என்பதைக் கோனே என்பதன் பின் சேர்க்க.

உரை :—மான்போன்ற விழியுடைய உமை நங்கையை (இடப்) பாகங் கொண்டவனே, (மேல் நின்று இழிந்து) இந்நிலவுலகிலே வந்து ஆட்கொண்டருளிய தேன்போன்ற கெடாத இன்பமளிப்பவனே, சாவாமருந்தே, கருப்பஞ்சாறுபோலத் தித்திப்பவனே, மங்கலப் பெரு மானே, அழகிய தில்லையதிபதியே, முதல்வனே, (உன்னுடை திரு வுளப்பாங்கிற் கேற்றவாறு நடந்து) வீடளிக்கும் உன் திருவுளக் குறிப்பிற் சார்ந்தவர்கள் உன் திருவடியைக் கூடவும், யான் தசை பொருந்திய புழு நிறைந்தகூடாகிய இவ்வுடம்பை இவ்வுலகத்தே வீணே காத்திருத்தலை யுடையனானேன். ருரு

உடையா னேநின் றனையுள்கி யுள்ளம் உருகும் பெருங்
காதல், உடையா ருடையாய் நின்பாதஞ் சேரக் கண்டிங்(கு)
ஊர்நாயிற், கடையா னேன்நெஞ் சுருகாதேன் கல்லா மனத்
தேன் கசியாதேன், முடையார் புழுக்கூ டிதுகாத்திங் கிரு
ப்ப தாக முடித்தாயே.

உரை :—முதல்வனே, உன்னை முழுவதும் நினைந்து உயிர் கனி யத்தக்க பேரன்புடைய அடியார்களைச் சிறப்பாக உடையவனே, அவர் கள் உன் திருவடிகூடப் பார்த்திருந்தும், ஊரில் (ஆதரவின்றி) அலை

கின்ற நாயினுங் கீழ்ப்பட்டேன், மனமுருக வல்லேனல்லேன். உன்னை யடையும் நெறியை யறியாமனத்தினேன். அல்லது கல்லின் தன்மை யடைகின்ற நெஞ்சினேன், (அதனுல் வருந்தி) அழமாட்டேன், ஆதலால், நாற்றம் நிறைந்த புழுக்கூடாய இவ்வுடம்பை நான் காத்திருப் பதே பொருத்த மெனக்கருதி அவ்வாறு முடிவு செய்து விட்டனையே.

குறிப்பு :—ஊர்நாய், திரிந்து அற்பப் பயனுவது கொள்ளும் - அதுவுமின்றி வறிதே திரிதலின், அதனினுங் கடையன் என்ருர். ௩௬

முடித்த வாறும் என்றனக்கே தக்க தேமுன் னடியா ரைப், பிடித்த வாறுஞ் சோராமற் சோர னேனிங் கொரு த்திவாய், துடித்த வாறுந் துகிலிறையே சோர்ந்த வாறும் முகங்குறுவேர், பொடித்த வாறு மிவையுணர்ந்து கேடென் றனக்கே சூழ்ந்தேனே.

உரை நடை :—முதலிரண்டடியில், முன் அடியாரைச் சோராமற் பிடித்தவாறும் என்றனக்கே முடித்தவாறும் தக்கதே, என அமைக்க.

உரை :—உன்னை நாடிய மெய்யடியாரை நீ தளரவிடாமற் பற்றிக்கொண்டதும் (கள்வனேனுகிய) என்னை இங்கே (உடல் காத்திருக்க) முடிவு செய்ததும் தக்கனவே, (உலகைப்பற்றி வீடுபட்ட) வஞ்சனேன் இங்கே மாயா சத்தியாகிய பெண்ணின் இதழ்த்துடிப்பும், ஒரு சிறிது நேர்ந்த ஆடைக்கலைவும், முகச்சிறு வியர்வின் தோற்றமும் நிகழ்ந்த முறையில் அவற்றி லீடுபட்டு உலகவுணர்ச்சி யெய்தி எனக்கே தீங்கு இழைக்கக் கருதிக்கொண்டேன்.

குறிப்பு :—முன் = நாடிய ; முன் அடியார் - வினைத்தொகை. இறை = மிகச் சிறிய அளவு. பொடித்தல் = தோன்றுதல். துகில் = ஆடை. வாய்த்துடியாற் சொல்லும், ஆடைக் கலைவால் உடம்பும் உள்ளத்தின் நிலைகாட்டும் முகவியர்வையால், மனமும் உலக நிகழ்ச்சி களி லழுந்தி ஈடுபட்டதெனக் குறித்தவாரும். இறைபற்றுடை யார்க்கு வீடும், உலகப் பற்றுடையார்க்கு உடம்பில் நிலைப்பும் அருளியது பொருத்த மென்ருர். உலக வாதனை, உயிரறிவைக் கவர்தல் கூடுமாதலின், பெண்ணின் மயல்விளை செய்கைகளின் வைத்து அதனை விளக்குவா ராயினர். இவ்வாறு கொள்ளாது, ஒருபெண்ணினைக் கண்டு அடிகள் மோகமுற்ரு ரென்பது, அத்துணை பொருந்தாமை யறிக.

பெண்டிரைக் கூறுமிடத்துப் பன்மையாகக் கூறினமையும், இங்கே 'ஒருத்தி' என்றதும் உற்றுநோக்குக. அவள் செயல்களை உணர்ந்தமையே கேடென்றாரே யொழிய, உணர்ந்து, பின்வேறு செயலாகிய கேடு சூழ்ந்தன ரென்னக் கருதற்க. கடவுள் ஒரு புறமும், உடம்புபற்றி நிகழும் பிராரத்தவாதனை யொருபுறமும் இழுப்பப், பின்னதை விட்டு முன்னதைப் பற்றாமையே அடிகள் தன்குற்ற மென்றாரென உய்த்துணர்க. டுஎ

தேனைப் பாலைக் கன்னலின் தெளியை யொளியைத்
தெளிந்தார்தம், ஊனை யுருக்கு முடையானை உம்பர் ஆனை வம்
பனேன், நானின் னடியேன் நீயென்னை யாண்டா யென்றால்
அடியேற்குத், தானுஞ் சிரித்தே யருளலாந் தன்மையாம்
என் றன்மையே.

உரை:—தேன்போன்ற இனிமையும் பால்போன்ற தூய்மையும் கரும்பின் சாறுபோன்ற அருட் செயலும் உடைய சோதியை அறிவின்கண் தெளிந்த அடியார்களுடைய உள்ளமே யன்றி உடம்பையும் உருகுவிக்கும், முதல்வனை (வேண்டிய தெல்லாம் எளிதின் ஈயும் விண் பசுவாகிய) காமதேனு வொப்பானை நோக்கி, வீணனேனாகிய நான் உன் அடியேன், நீ என்னை ஆட்கொண்டா யென்று செப்பினால் அடியேனைப் பார்த்து, அப்படியா, நல்லது என்று அவன் இகழ்ந்த நகையாடி யருளுதற் குரிய இயல்பே என்னியல் பாயிற்று.

குறிப்பு:—தன்னை மெய்யடியானாக இறைவன் ஏற்றுக் கொள்ளத் தகுதியில்லை யெனினும், அவன் நகையாடுவதும் தமக்கு ஒருஆறுதல் என்று குறிப்பித்தவாறு காண்க. டுஅ

தன்மை பிறரா லறியாத தலைவா பொல்லா நாயான
புன்மை யேனை ஆண்(டு) ஐயா புறமே போக விடுவாயோ
என்னை நோக்கு வார்யாரே என்நான் செய்கேன் எம்பெருமான்
பொன்னே திகழுந் திருமேனி யெந்தாய் எங்குப் புகுவேனே.

உரை:—(அன்பரன்றி) மற்றையோராலறியப்படாத இயல்புடையதலைவனே, தீயநாய்போன்ற சிறியேனை ஆட்கொண்டு, ஐயனே, உன் அருளுக்குப் புறம்பாகச் செல்ல விட்டுவிடுவையோ, அங்ஙனமா

யின், அடியேனைக் கண்பார்ப்பார் வேறு யாவர்? எமது பெரியோனே, நான் என்னசெய்ய மாட்டுவேன்? (மாறிலாத) பொன்போல் விளங்கும் அழகிய திருவுருவ முடையவனே, எந்தையே, நான் எங்கே அடைக்கலம் புகுவேன்?

குறிப்பு:—தலைவனே, உனக்கே மீளாவடிமை. தூய அருளொளி யுடையானே பிழைபொறுப்ப துன்கடன். பெரியோனே, நீயே கண்பார்க்க வேண்டும், உனக்கே அடைக்கலம். என்று அடிகள் செப்பியவை, உருக்கத்தின் தலைநின்றவை. ௫௯

புகுவேன் எனதே நின்பாதம் போற்றும்அடியா ருள்நின்று
நகுவேன் பண்டு தோள்நோக்கி நாண மில்லா நாயினேன்
நெகுமன் பில்லை நினைக்காண நீயாண் டருள அடியேனுந்
தகுவ னேயென் தன்மையே எந்தாய் அந்தோ தரியேனே.

உரை நடை:—பண்டு, போற்றும் அடியாருள் நின்று நாண மில்லா நாயினேன் நகுவேன். நினைக்காண நெகுமன்பில்லை. நீ ஆண்டருள அடியேனுந் தகுவனோ. எந்தாய், என்றன்மையே, அந்தோ! தரியேன். நின்பாதம் எனதே புகுவேன்.

உரை:—நீ காட்சி கொடுத்த முன்னாளிலே, உன்னை வணங்கும் அன்பர் நடுவே நின்று வெட்கமில்லாத நாய்போன்றயான், நினது திருத்தோள்களை நோக்கி நகையாட லொன்றுமே யுடையனாயிருந்தேன். உன் திருவருட் காட்சி பெறுதற்குரிய உள்ளம் உருக்கும் அன்பு என்னிடமிருந்ததில்லை. அங்ஙனமாயின், நீ ஆட்கொண்டருளுந் தகுதியுடையேன் ஆயினேனா, எந்தையே, என்னியல்பு இருந்தவாறென்னே! ஐயா, அன்பற்ற என்னியல்பை நான் பொறுக்கமாட்டேன். நீ ஆண்டமையால், நின்பாதம், எனக்கு உரியதே. நான் அதன்கண் அடைக்கலம் புகுவேன்.

ஆற்றாமை ஆற்றுவ தொன்றனைப்பற்றும் என்பதற்கீடாக, இத்திருப்பாட்டு அமைந்திருத்தல் காண்க. ௬௦

எ. காருண்யத்திரங்கல்

[இப்பதிகம் கருணேயாலே இரங்கும்படி இறைவனே வேண்டு வதைக் குறிப்பது.]

தரிக்கிலேன் காய வாழ்க்கை சங்கரா போற்றி வான
விருத்தனே போற்றி எங்கள் விடலேயே போற்றி யொப்பில்
ஒருத்தனே போற்றி உம்பர் தம்பிரான் போற்றி தில்லே
நிருத்தனே போற்றி எங்கள் நின்மலா போற்றி போற்றி.

உரை நடை:—காயவாழ்க்கை தரிக்கிலேன், எனமாறுக.

உரை:—இவ்வுடம்போடு வாழ்ந்திருத்தலேப் பொறுக்க முடிய வில்லே. சுகத்தைக் கொடுப்பவனே, காத்தருள்க. சிதாகாயத்தில் உறை யும் பழையோனே, காத்தருள்க. அடியேங்களுடைய அண்ணலே, காத்தருள்க. ஒப்பற்ற ஒருவனே, காத்தருள்க. வானவர் தலேவனே, காத்தருள்க. தில்லேமன்றில் நடமாடுவானே, காக்க. எங்கள் தூயோனே, காக்க; காக்க.

குறிப்பு:—போற்றி யென்பதற்கு வணக்கமெனவும், காக்கவென வும் பொருள் கொள்ளலாம், விடலே = ஆண்மகன். சுஉ

போற்றி யோ(ம்)நமச் சிவாய புயங்கனே மயங்கு கின்றேன்
போற்றி யோ(ம்)நமச் சிவாய புகலிடம் பிறிதொன் றில்லே
போற்றி யோ(ம்)நமச் சிவாய புறமெனேப் போக்கல்கண்டாய்
போற்றி யோ(ம்)நமச் சிவாய சயசய போற்றி போற்றி.

உரை :—ஓம் நமச்சிவாய. (அதாவது ஓம், சிவனுக்கு வணக்கம்.) பாம்பணிந்தவனே, அடியேன் திகைப்புறுகின்றேன். காத்தருள்க. ஓம் நமச்சிவாய, அடியேனுக்கு நின்னே யொழியத் தஞ்சமான இடம் வேறியாதுமில்லே. காத்தருள்க. ஓம் நமச்சிவாய, அடியேனேப் புறம்பே போகவிடாதே காத்திடுக, ஓம் நமச்சிவாய. காத்தருள்க, நின் வெற்றி ஓங்குக. வணக்கம், வணக்கம்.

குறிப்பு :—'நமச்சிவாய' என்பதற்கு நமச்சிவாயனே எனப் பொருள் கொள்ளுவாருமுளர். அங்ஙனமாயின், ஓ, நமச்சிவாயனே, என்று கூறுவதாகக் கருதவேண்டும். கண்டாய், அசை, போக்காதே

என்பதை வற்புறுத்துவது. இருவினையை வெல்வதால், இருமுறை வெற்றி யென்றனர். வெற்றி யிருமுறையாகவே, வணக்கமும் இரு முறையாயிற்று.

சுஉ
போற்றியென் போலும் பொய்யர் தம்மைஆட் கொள்ளும் வள்ளல்
போற்றிநின் பாதம் போற்றி நாதனே போற்றி போற்றி
போற்றிநின் கருணை வெள்ளப் புதுமதுப் புவனம் நீர்தீக்
காற்றிய மானன் வான மிருசுடர்க் கடவு ளானே.

உரை:—என்னைப் போலும் நிலையாதவற்றிற் பற்றுடையவர்களையும் ஆட்கொண்டருளும் ஈகை மிக்க பெருந்தகையே, உனக்கு வணக்கம். உனது திருவடிக்கு வணக்கம். தலைவனே வணக்கம், வணக்கம். நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, வான், உயிர், ஞாயிறு, திங்கள் என்ற இரு சுடராகிய எட்டினையும் வடிவாகக்கொண்டு அவையாகிய கடவுட்டன்மை யுடையவனே. உனது அருள் வெள்ளமாகிய புதியதேனின் பொருட்டு உனக்கு வணக்கம். (உனது அருள் வெள்ளமாகிய - புதியதேன் எம்மைக் காக்க) என்றவாறு.

குறிப்பு:—இயமானன்=உயிர். புவனம்=பிருதுவி. வள்ளல்= வரையாது கொடுப்போன். கூறிய எட்டையும், அட்டமூர்த்த மென்ப. பொய்யர்க்கும் மெய்யர்க்கும் அருள் வழங்குதலால் 'வள்ளல்' என்றார். 'நின்கருணை வெள்ளப் புதுமது போற்றி' என்பதை இறுதியிற் கொள்க.

சுங
கடவுளே போற்றி யென்னைக் கண்டுகொண் டருளு போற்றி
விடவுளே உருக்கி யென்னை ஆண்டிட வேண்டும் போற்றி
உடலிது களைந்திட் டொல்லை யும்பர்தந் தருளு போற்றி
சடையுளே கங்கை வைத்த சங்கரா போற்றி போற்றி.

உரை:—மனம்மொழி மெய்களைக் கடந்த பெருமானே வணக்கம். அடியேனைக் கண்பார்த்து இரங்குக, வணக்கம். (உலகப்பற்றை) விடுதற்கு, என் உள்ளத்தை அன்பால் உருகுவித்து என்னை அடிமை கொண்டிட வேண்டுகிறேன், வணக்கம். இந்த உடலினை நீக்கி விரைவாக வீட்டினைக் கொடுத்தருள்க. வணக்கம். (உலகர்க்கிரங்கிக் கங்கையானது உலகை அழிக்கவொட்டாமல்) சடையின் கண்ணே கங்கையை ஏற்றமைத்துக் கொண்ட இன்பவள்ளலே, வணக்கம், வணக்கம்.

குறிப்பு :—'கடவுளே' என்பதற்கு, காணப்பட்ட எல்லாவற்றையுங் கடந்த பொருளே யென்றுங் கூறலாம். புறக்கணியாது போற்ற வேண்டுமென்பார், 'கண்டு கொண்டருளு' என்றார். ஒல்லை=விரைவாக. உம்பர்=மேலிடம் - முத்தி. கங்கையைத்தடுத்தமைபோல, துன்ப வெள்ளத்தைத் தடை செய்தருளுக, என்றவாறு. கூச

சங்கரா போற்றி மற்றோர் சரணிலேன் போற்றி கோலப்
பொங்கரா அல்குற் செவ்வாய் வெண்ணகைக் கரிய வாட்கண்
மங்கையோர் பங்க போற்றி மால்விடை யூர்தி போற்றி
இங்கிவ் வாழ்வாற்ற கில்லேன் எம்பிரான் இழித்திட் டேனே.

உரை :—சுகங் கொடுப்பவனே வணக்கம், (நின்னைத் தவிர) வேறு புகல் இல்லாதேன், வணக்கம். சீற்றங் கொண்ட பாம்பின் அழகிய படத்தை யொத்த நிதம்பத்தையும், சிவந்த இதழையும், வெள்ளிய பல்லினையும், ஒளியுடைய கருங்கண்ணையும் உடைய மங்கைப் பருவத்தினளாய உமையைப் பாகமாக வுடையவனே வணக்கம். அரியைக் காளை வாகனமாக உடையவனே, வணக்கம். இவ்வுலகிலே இவ்வாழ்க்கையை நான் பொறுக்க இயலாதேன், எம்பெருமானே, (இதனை) அருவருத்து விட்டேன்.

குறிப்பு :—சரண்=புகலிடம். சீற்றங்கொண்ட காலையே, பாம்பு படமெடுத்தலின், 'பொங்கரா' என்றார். படத்தையே அல்குலுக்கு உவமையாகக் கொண்டார். அல்குலென்பது, மறைவிடத்துக்கு மேற்பட்ட உடற்பகுதி. 'வாட்கண்' என்பதற்கு வாள்போன்ற கண் என்பாரு முளர். கூரு

இழித்தனன் என்னை யானே எம்பிரான் போற்றி போற்றி
பழித்திலேன் உன்னை என்னை யாளுடைப் பாதம் போற்றி
பிழைத்தவை பொறுக்கை யெல்லாம் பெரியவர் கடமை போற்றி
ஒழித்திடிவ் வாழ்வு போற்றி உம்பர்நாட் டெம்பி ரானே.

உரை :—யானே என்னை (மிகவும்) வெறுத்துவிட்டேன், அல்லது கீழ்ப்படுத்திவிட்டேன், எமது வள்ளலே, வணக்கம், வணக்கம். உன்னை யான் குறை கூறேன். அடியேனை அடிமையாகவுடைய திருவடிக்கு வணக்கம். இயற்றிய தவறுகளை யெல்லாம் மன்னித்தல், பெரி

யவர்கள் கடப்பாடாகும். (ஆதலால், பெரியநீ சிறிய என்பிழையெல்லாம் பொறுத்தருள்க). காத்தருள்க. வீட்டுலகின் எமது தலைவனே, இந்த வாழ்க்கையை (விரைவில்) தொலைத்தருள்க. வணக்கம்.

குறிப்பு :—உம்பர் = வானுலக மென்பாரு முளர். கூசு

எம்பிரான் போற்றி வானத் தவரவ ரேறு போற்றி
கொம்பர்ஆர் மருங்குல் மங்கை கூறவெண் ணீற போற்றி
செம்பிரான் போற்றி தில்லைத் திருச்சிற்றம் பலவ போற்றி
உம்பரா போற்றி யென்னை யாளுடை யொருவ போற்றி.

உரை :—எமது வள்ளலே வணக்கம். வானுலகிலுள்ள பலதேவர்களுள் அவ்வவர்க்குத் தக்கவாறு அருளுஞ் சிங்கமே, வணக்கம். கொடி போன்ற இடையுடைய மாதினை ஒரு பாகமுடையவனே, திருவெண்ணீறுடையாய், வணக்கம். செம்மேனி யுடைய பெருமானே வணக்கம். அழகிய தில்லைஞானப் பொதுவினையுடையாய், வணக்கம். வீடுடையானே வணக்கம்; என்னை அடிமையாகவுடைய ஒப்பற்றவனே, வணக்கம். கூஎ

ஒருவனே போற்றி ஒப்பில் அப்பனே போற்றி வானோர்
குருவனே போற்றி எங்கள் கோமளக் கொழுந்து போற்றி
வருகவென் றென்னை நின்பால் வாங்கிட வேண்டும் போற்றி
தருகநின் பாதம் போற்றி தமியனேன் தனிமை தீர்த்தே.

உரை :—(கடவுளாகிய) ஒருத்தனே வணக்கம். தனக்கு யாரும் நிகரில்லாத தந்தையே வணக்கம். தேவருடைய பரமாசாரியனே, வணக்கம். அடியேங்களையுடைய இளமைச் செவ்வி நிறைந்த சோதியே வணக்கம். 'இங்கே வா' என்று அடியேனை உன்னிடம் நீ அழைத்து ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். (ஐயா) வணக்கம். (ஆதரவு யாதுமின்றித்) தனிப்பட்ட எனது துணையின்மையை யொழித்து உன்னுடைய திருவடி (த்துணை)யைக் கொடுத்தருள்க. வணக்கம்.

குறிப்பு :—தேவர் குருவாதல், 'திருமால் இந்திரன் பிரமன் உபமனியன் தபனன் நந்தி செவ்வேளாதித் தருமமுதகுரவருக்குந் தனதருளாலாசிரியத் தலைமை நல்கி' என்றமையாலறிக. என்றும் மாறாத எழிலுடைமைபற்றி 'கோமளக் கொழுந்தே' என்றார். கொழுந்து=

சோதி. 'தமியனேன் தனிமை தீர்த்தே நின்பாதம் தருகபோற்றி' என மாறுக. ௬அ

தீர்ந்த அன்பாய அன்பர்க் கவரினும் அன்ப போற்றி
பேர்ந்துமென் பொய்ம்மை யாட்கொண் டருளிடும் பெருமை போற்றி
வார்ந்தநஞ் சயின்று வானோர்க் கமுதம்ஈ வள்ளல் போற்றி
ஆர்ந்தநின் பாதம் நாயேற் கருளிடவேண்டும் போற்றி.

உரை:—முடிந்த அன்புருவமாய அடியாரிடத்தே அவரைப் பார்க்கிலும் மிகுந்த அன்புடையவனே, வணக்கம். எனது பொய்ம்மையை நீக்கியும் என்னை அடிமையாகக் கொண்டருள் செய்யும் பெருந்தன்மையனே, வணக்கம். (பாற்கடலிற்) பெருகிய விடத்தை உண்டு, விண்ணவர்க்கு அமுதத்தைக் கொடுத்த பேருதவியாளனே, வணக்கம். எங்கும் நிறைந்த நினது திருவடிகளை நாயனைய எனக்கு ஈந்திட வேண்டுகிறேன், (ஐய) வணக்கம்.

குறிப்பு:—தீர்ந்த, என்றது மிக மேலாகிய, சத்திநிபாதத் துத் தமர்களுடைய உயர்ந்த, பயன் கருதாத, பேரன்பை. அன்பர்க்கு அன்பே முடிந்த கருவியும் பயனுமாம். இரண்டாம் அடியில், என் பொய்ம்மையைப் பேர்ந்தும், என உரை நடைகொள்க. பெயர்த்தும்= பெயர்ந்தும். வார்ந்த=நீண்ட, பெருகிய. அயின்று=உண்டு. ஈவள்ளல்=ஈந்தவள்ளல் - வினைத்தொகை. ஆர்ந்த=நிறைந்த. ௬௯

போற்றியிப் புவனம் நீர்தீக் காலொடு வான மானாய்
போற்றியெவ் வுயிர்க்குந் தோற்றம் ஆகிநீதோற்றம்இல்லாய்
போற்றியெல் லாவுயிர்க்கும் ஈறாயீ றின்மை யானாய்
போற்றிஐம் புலன்கள் நின்னைப் புணர்கிலாப் புணர்க்கையானே.

உரை:—இந்த நிலம், நீர், தீ, காற்று, வானம் என்னும் ஐம்பூதத் தினுங்கலந்து அவையானவனே, வணக்கம். எல்லா உயிர்களும் பிறத் தற்குக் காரணமாகி, நீ பிறப்பில்லாதாய், உனக்கு வணக்கம். எல்லா உயிர்களும் ஒடுங்கு முடிவிடமாய், நீ முடிவில்லாதாய், உனக்கு வணக் கம். ஐம்புல ஆசை உன்னை (இயல்பாகவே) அடையாத மாயமுடைய வனே, உனக்கு வணக்கம்.

குறிப்பு :—வான், பிற பூதங்களினும் நுட்பமாய், அவற்றிற்கு இடங்கொடுத்தலின், அதனை 'ஒடு' என்பது கொடுத்து வேறு பிரித்தனர். பிறப்புக்குக் காரணமாய உடல், அகக்கருவிகள், உலகம், நுகர் பொருள் என்பன தோற்றுதற்கிடமாய மாயையோடு அத்துவிதமாய்ச் சிவசத்தி கலந்து எல்லாவற்றையுந் தோற்றுவித்தலின், 'தோற்றம் ஆகி' என்றார். ஒடுக்கஞ் செய்வானை 'ஈறு' என்றார். சிவஞான போத முதற் சூத்திரத்துள் சங்காரக் கடவுளை 'அந்தம்' என்றதுபோல. புணர்க்கை=மாயம், சேர்க்கை.'புணர்க்கையானே' என்பதற்குக்கலப்பு, என்ற பொருளில், 'தொடக்குறாது எல்லாவற்றிலுங் கலந்திருப்பவனே' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். எ0

அ. ஆனந்தத் தழுந்தல்

புணர்ப்ப தொக்க எந்தை யென்னை யாண்டு பூண நோக்கினாய்
புணர்ப்ப தன்றி தென்ற போது நின்னொ டென்னொடென்னிதாம்
புணர்ப்ப தாக அன்றி தாக அன்பு நின்க ழற்கணே
புணர்ப்ப தாக அங்க ணாள புங்க மான போகமே.

உரை நடை:—அங்கணாள, புணர்ப்பது ஒக்க எந்தை என்னை ஆண்டு பூண நோக்கினாய். நின்னொடு என்னொடு இது புணர்ப்பதன்று என்றபோது இது என்னாம். இது அன்றாக, அன்பு நின்கழற்கணே புணர்ப்பதாக, புங்கமான போகமே (நின்னொடு) புணர்ப்பதாக.

உரை:—அழகிய கண்ணாளனே, நீ ஞானாசாரியனாயெழுந்தருளி வந்து அருள் புரிதற்குரிய பக்குவம் ஒத்துவர என் அப்பனே, என்னை ஆட்கொண்டு, (நான் உன்னை) அடையும்படி திருவருட் பார்வை நல்கினாய். நின்னோடு என்னை இவ்வுடம்பானது இணக்குவதன்று என்றறிந்தபோது, இதனால் என்ன பயன்? இது ஒழிவதாக, நின் திருவடிக் கண்ணே, அன்பானது என்னைச் சேர்ப்பதாக, உயர்ந்த சிவானந்த போகமானது, என்னை நின்னொடு பொருத்துவதாக.

குறிப்பு:—கண்ணாளன்=கணவன், தோழன். பூண=அடைய. புங்கம்=உயர்வு. என்னொடு=என்னை - உருபுமயக்கம். எக

போகம் வேண்டி வேண்டி லேன்பு ரந்த ராதி யின்பமும்
ஏக நின்க ழலிணைய லாதி லேனென் எம்பிரான்
ஆகம் விண்டு கம்பம் வந்து குஞ்சி அஞ்ச லிக்கணே
ஆக என்கை கண்கள் தாரை ஆற தாக ஐயனே.

உரை நடை:—'புரந்தராதியின்பமும் வேண்டிலேன்' என மாறுக. 'ஐயனே' என்பதை 'ஆகம் விண்டு' என்பதன் முன்கொள்க. 'என் கை' என்பதைக் 'குஞ்சி' என்பதன்முன் கொள்க.

உரை:—சிவபோகத்தை விரும்பி, இந்திரன் முதலிய இறையவர் பதவிக்குரிய இன்பங்களை விரும்பிற்றிலேன். ஒருவனே, எனது தலைவனே, உன் திருவடி யிரண்டுமன்றி வேறு யாதுந் துணையில்லேன். அப்பனே, உடம்பு (புளியம் பழத்து ஓடுபோல) என்னின் வேறாகப் பெற்று, நடு நடுங்க, எனது கைகள் சிரமீது கும்பிடுந் தொழிற்கண்ணே பொருந்துக. கண்களின் நின்று விழும் நீரொழுங்கு ஆறாகப் பெருகுவதாக.

குறிப்பு:—'போகம் வேண்டி' என்பதற்கு உலக போகங்களை விரும்பி, என்றும் பொருள் கொள்வர். ஏக, என்பதற்கு, செல்வதற்கு எனவும் பொருள் கொண்டு, நின்கழலிணையன்றிச் செல்வதற்கு வேறிடமில்லேன் என்று முரைப்பர். விண்டு=வேறுபட்டு. கம்பம்= நடுக்கம். வந்து=வர, குஞ்சி=ஆண் தலைமயிர். தாரை=ஒழுங்கு. எஉ

ஐய நின்ன தல்ல தில்லை மற்றோர் பற்று வஞ்சனேன்
பொய்க லந்த தல்ல தில்லை பொய்மை யேன்என் எம்பிரான்
மைக லந்த கண்ணி பங்க வந்து நின்க ழற்கணே
மெய்க லந்த அன்ப ரன்பெ னக்கு மாக வேண்டுமே.

உரைநடை:—'அன்பரன்பு பொய்மையேன் எனக்கும்வந்து ஆக வேண்டுமே' என உரை நடை கொள்க.

உரை:—ஐயனே, உன்னுடைய ஆதரவன்றி, வேறொரு ஆதாவு இல்லை. அப்படியிருந்தும் கள்வனேன் பொய்யினைச் சேர்ந்திருப்பதன்றிப் பிறிதில்லை. என் தலைவனே, மைதீட்டிய கண்ணையுடைய அம்மைபாகனே, நின் திருவடிக் கண்ணே மெய்யைச்சார்ந்த அன்பர்க

ளுடைய அன்பு பொய்மையுடையேனுகிய எனக்கும் வந்து அமைதலை வேண்டுகின்றேன். எங

வேண்டும் நின்க ழற்கண் அன்பு பொய்மை தீர்த்து மெய்மை
ஆண்டு கொண்டு நாயி னேனை ஆவ என்ற ருளுநீ [யே
பூண்டு கொண்டடிய னேனும் போற்றி போற்றியென்றுமென்றும்
மாண்டு மாண்டு வந்து வந்து மன்ன நின்வ ணங்கவே.

உரை நடை :—'மன்ன' என்பதை முதலிலும், ' அன்பு நின் கழற்கண் வேண்டும்' என்பதை யிறுதியிலுங் கொள்க.

உரை :—அரசனே, பொய்யினை நீக்கி உண்மையாகவே ஆட்கொண்டருளி நாயனையேனுக்கு ஐயோ என்றிரங்கியருளுக. உன் திருவடிகளைச் சென்னி மேற்கொண்டு, கடையேனுகிய யானும் வணக்கம் வணக்கம் என்று எப்போதுஞ் சொல்லிப் (பிறவிவரினும்) இறந்திறந்து மீட்டும்மீட்டும் உன்னையே வணங்குதற்கு உன் திருவடிக்கண் (அயரா) அன்பினை வேண்டுகின்றேன்.

குறிப்பு :—ஆவ, இரக்கக் குறிப்பு. ஐயோ என்றிரங்கியருளுகின்ற என்றும் கொள்ளலாம். எ௪

வணங்கும் நின்னை மண்ணும் விண்ணும் வேதம்நான்கும் ஓலமிட்
டுணங்கு நின்னை எய்த லுற்று மற்றொரு ருண்மை யின்மையின்
வணங்கி யாம்வி டேங்க ளென்ன வந்து நின்ற ருளுதற்
கிணங்கு கொங்கை மங்கை பங்க என்கொலோ நினைப்பதே.

உரை நடை :—'மங்கைபங்க' ' மற்றொருருண்மையின்மையின் ' என்பவற்றை முதலிற்கொள்க. நின்னை எய்தலுற்று உணங்கும் என மாறுக.

உரை:—நெருங்கிய நகில்களை யுடைய மாதினை யொருபாகமுடையவனே, உன்னையன்றி வேறொரு மெய்ப்பொருள் இல்லாமையால், மண்ணுலகமும் விண்ணுலகமும் உன்னை அடைய விரும்பி வழிபடுகின்றன. மறைகள்நான்கும் (உன்னைக்காண) ஓலமிட்டுக்காணப்பெறுமையால் வாடுகின்றன. அடியேங்களாகிய நாங்களும் உன்னை வணங்கி விடமாட்டோம்;என்று கூறவும், நீ வெளிப்போந்தருள் செய்தற்குத்

தடையாக) யாதினை நினைக்கின்றாய். (அவ்வாறுநினையாது) இணங்கு வாயாக.

குறிப்பு:—'இணங்கு' என்பதைக் கொங்கை என்பதோடு கூட்டு தல் ஒரு முறை, 'அருளுதற்கு' என்பதோடு கூட்டிப் பொருளுரைப் பதுண்டு. 'மற்றொருண்மை யின்மையின் என்கொலோ நினைப் பதே' என இயைத்து, வேறு மெய்ப்பொருளின்மையின், நின்னைத் தவிர எதனை நாங்கள் நினைப்பது, என்றுங் கூறுப. எ௫

நினைப்ப தாக சிந்தை செல்லு மெல்லை யேய வாக்கினால்
தினைத்தனையு மாவ தில்லை சொல்ல லாவ கேட்பவே
அனைத்துலகு மாய நின்னை ஐம்பு லன்கள் காண்கிலா
எனைத்தெனைத்த தெப்பு றத்த தெந்தை பாத மெய்தவே.

உரை :—நின்னை மனம் நினைத்தறிவதற்காக மேற்பட்டுச் செல் லும். அது செல்லும் அளவைப் பொருந்துவதற்கு, சொல்லினால் ஒரு சிறிதும் கூடவில்லை. சொல்லக்கூடியவை யெல்லாம், காதினாற் கேட் கப்பட்டனவே. எல்லாவுலகமுமான உன்னை மெய்யின்கணுள்ள ஐம் பொறியறிவுகள் அறியமாட்டா. எமது தந்தையாகிய நின்னுடைய திரு வடியை அடைய, அது எவ்வெவ்வளவினதோ, எவ்விடத்துள்ளதோ தெரிகிலேன்.

குறிப்பு :—தினை - சிற்றளவிற்கு அறிகுறி. உலகினில் இறை வன் கலந்திருந்தாலும், அவன் தன்னைக் காட்டினாலொழிய, அறியக் கூடாமையின், 'ஐம்புலன்கள் காண்கிலா' என்றார். அசுத்தமாயையும் சுத்தமாயையுங் கடந்து நின்றமையால், 'எனைத்தெனைத்து' என்றார் போலும். எசு

எய்த லாவ தென்று நின்னை எம்பி ரானிவ் வஞ்சனேற்(கு)
உய்த லாவ துன்கண் அன்றி மற்றொ ருண்மை யின்மையின்
பைத லாவ தென்று பாது காத்திரங்கு பாவியேற்(கு)
ஈத லாது நின்கண் ஒன்றும் வண்ண மில்லை ஈசனே.

உரை நடை :—'ஈசனே' என்பதை மூன்றும் அடியின் தொடக் கத்திற் கொண்டு பொருள் கூறுக.

உரை :—எம்பெருமானே, உன்னை அடைதலாதல் எப்போது? இக்கள்வன் ஆகிய எனக்கு உன்னிடமன்றி உய்யும் வழிக்கு வேறொரு மெய்ம்மை இல்லாமையால், ஆண்டவனே, சிறுவனென்று கருதிப் பாவியேனைக் காப்பாற்றி எனக்கு இரங்கி யருள்க. (நீ இரங்கியருள் கின்ற) இச்செயலன்றி, உன்பால் வந்து ஒன்றாகும் வழி வேறில்லை.

குறிப்பு ;—பைதல்=குழந்தை, சிறுவன். ஒன்றும் வண்ணம்= ஒன்று சேரும் விதம். எஎ

ஈச னேநீ அல்ல தில்லை இங்கும் அங்கும் என்பதும் [ன்
பேசி னேன்ஓர் பேத மின்மை பேதை யேன்என் எம்பிரா
நீச னேனை ஆண்டு கொண்ட நின்ம லாவொர் நின்னலால்
தேச னேயொர் தேவ ருண்மை சிந்தி யாது சிந்தையே.

உரைநடை :—'எம்பிரான்' என்பதை முதலிற் கொள்க. 'பேத மின்மை, பேதையேன்' என்பதை இரண்டாம் அடியின் முதற்கண் கொள்க.

உரை :—எமது தலைவனே, ஆண்டவனே, இகத்திலும் பரத்தி லும் உன்னையன்றி யாதும் இல்லையென்பதும், நீ வேறுபாடின்றி யாண்டுங் கலந்துள்ளாய் என்பதும், அறிவில்லாத யான் எடுத்துரைத் தேன். (உரைத்தலாற்) பயன் என்ன ? புலையனேனை ஆட்கொண்ட மாசற்றவனே, ஒளியானவனே, ஒப்பற்ற உன்னையல்லாமல், பிறி தொரு கடவுள் உண்டென்பதை எனது மனம் நினைக்க மாட் டாது. எஅ

சிந்தை செய்கை கேள்வி வாக்குச் சீரில் ஐம்பு லன்களான்
முந்தை யான காலம் நின்னை எய்தி டாத மூர்க்கனேன்
வெந்(து) ஐயாவி ழுந்தி லேன்என் உள்ளம் வெள்கி விண்டிலேன்
எந்தை யாய நின்னை யின்னம் எய்தலுற் றிருப்பனே.

உரைநடை:—'முந்தையான காலம்' என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை :—(நீ என்னை ஆட்கொண்ட) முன்னாகிய காலத்திலே, மனம், வாக்கு, செயல், உலகக் கேள்வி, நயமில்லாத ஐம்புலன்கள், முதலிய தடைகளினாலே உன்னை அடைந்திடாத மூடனேன் அக் காலத்திலேயே உடல் தீயிற் பொருந்தப்பெற்று இறந்து வீழ்ந்தே

னில்லே. மனம் நாணி, (நாணமிகுதியால்) இறந்தேனில்லே. எமது அப்பனாகிய உன்னை இன்னுங்கூட வந்தடையாது, அடையக் கருதி இங்கிருப்பேனாயினேன். (இது எவ்வளவு பரிதாபம்?)

குறிப்பு :— சிந்தை முதலியன, மாயாகாரியங்களாய்த் தடை விளைத்தன என்பதே கருத்து. அவை கருவியாகாமை தெளிக. அடிகளின் தீவிர பக்குவங் குறிப்பது, இச்செய்யுள். எகூ

இருப்பு நெஞ்ச வஞ்ச னேனை ஆண்டு கொண்ட நின்னதாட்
கருப்பு மட்டு வாய்ம டுத்தெ னைக்க லந்து போகவும்
நெருப்பு முண்டு யானு முண்டி ருந்த துண்ட தாயினும்
விருப்பு முண்டு நின்கண் என்கண் என்பதென் அவிச்சையே.

உரை :—இரும்புபோலக் கடுமையான மனமுடைய கள்வனேனை ஆட்கொண்டருளிய நின்னுடைய திருவடியிலெழுங் கரும்புத் தேன் என்னை விழுங்கி உடன் கலந்து செல்லவும் (உடனே உடல் விடுதற்கு) நெருப்பிருந்தது, அடியேனும் உணவுகொண்டு உலகிலிருந்த துண்டு எனினும், (நெருப்பில் உடலை நீத்து உன்னை அடையாத நான்) என்னிடத்தில் உன்பால் அன்பு முண்டென்று கூறுதல் என் அறியாமையே.

குறிப்பு :—உடம்பு நிலைத்தற்குக் காரணமாய உலகப்பற்றிருப்பதாகக் கருதித் தம்மை 'வஞ்சனேன்' என்றார். கருப்புமட்டு=கருப்பஞ்சாறு. அது வாய்மடுத்தமை திருவண்டப்பகுதியிற் காண்க. அ0

கூ. ஆனந்த பரவசம்

விச்சுக் கேடுபொய்க் காகா தென்றிங் கெனைவைத்தாய்
இச்சைக் கானா ரெல்லாரும் வந்துன் தாள்சேர்ந்தார்
அச்சத் தாலே ஆழ்ந்திடு கின்றேன் ஆரூர்எம்
பிச்சைத் தேவா என்நான் செய்கேன் பேசாயே.

உரைநடை :—'பொய்க்கு விச்சுக்கேடு ஆகா' எனமாறுக. 'ஆரூர் எம் பிச்சைத் தேவா' என்பதை மூன்றும் அடியின் முதலிற் கொள்க.

உரை :—பொய்யானது (உலகத்திலே நிலை பெறுவதற்கில்லாது) அதன் வித்துக் கெட்டொழிதல் கூடாதென்பதற்காகப் (பொய்யனே

ஞகிய) என்னை இவ்வுலகத்தே இருத்தினுய். உன் விருப்பத்திற்கு ஒத்தவர்களெல்லாரும்போய் உன் திருவடியை அடைந்தார்கள். திருவாரூரில் வீற்றிருக்கும் எமது ஐயங்கொள் பிரானே, நான் பயத்தாலே அழுந்துகின்றேன். நான் (உய்வதற்கு) யாதுசெய்வேன், கூறியருள் வாயாக.

குறிப்பு :— ஆரூராகிய இதயத்திலுறையும் பிச்சைத் தேவா, எனக்கு அருட்பிச்சைபோடு என்று குறிப்பித்தவாறு காண்க. விச்சு = வித்து. பொய்க்கு = பொய்யின் - உருபு மயக்கம்.

அக

பேசப் பட்டேன் நின்னடி யாரில் திருநீறே
பூசப் பட்டேன் பூதல ரால்உன் அடியானென்(று)
ஏசப் பட்டேன் இனிப்படு கின்ற தமையாதால்
ஆசைப் பட்டேன் ஆட்பட் டேன்உன் அடியேனே.

உரை :—உனது அடியாருள் ஒருவனுகப் பெரியோரால் எடுத்துரைக்கப்பட்டேன். (அருட்பேற்றிற்கு அறிகுறியாகிய) திருநீறே பூசுதலைப் பொருந்தினேன். உலகரால், (என் அமைச்சு நிலைமாறி) உனது அடியாஞயினேனென்று இகழப்பட்டேன். இனி இவ்வுலகிற் பொருந்தி யிருத்தல், பொருந்தாது. (வீடடைய) ஆசைப்பட்டேன். உனக்கடிமையானேன், இனி, (உன்னடியாஞ யிருப்பதன்றிப் பிறர்க்குரியஞகேன்) ஆதலால், எப்படியும் உன்னடியேனே, (நீ காத்திட வேண்டும்) என்றவாறு.

குறிப்பு :—பெரியோர் பேச, உலகர் ஏசினமை கூறினர். படுகின்றது = (உலகிற் பொருந்துகின்றது.) அமையாது = பொருந்தாது. ஆல் - அசை.

அஉ

அடியேன் அல்லேன் கொல்லோ தான்எனை ஆட்கொண்டிலை
அடியா ராஞரெல்லாரும் வந்துன் தாள்சேர்ந்தார் [கொல்லோ
செடிசேர் உடலம் இதுநீக்க மாட்டேன் எங்கள் சிவலோகா
கடியேன் உன்னைக் கண்ணாரக் காணுமாறு காணேனே.

உரை :—நான் உன்னுடைய அடியான் அல்லனே ? நீதானே என்னைவந்து ஆட்கொள்ள வில்லையோ ? அப்படியாஞல் அடியாராகிய

பிறரெல்லோரும்போய் உன்திருவடியைச் சேர்ந்துவிட்டார்களே. எங்களது சிவலோகமுதல்வனே, தீவினைபொருந்தும் உடம்பாகிய இதனை ஒழிக்கமாட்டேனாகிய, கடினமான நெஞ்சுடையேன் உன்னை நேரே கண்குளிரப் பார்க்கும் வழியை அறியேனே.

குறிப்பு :—பிற அடியாரடைந்த வீட்டினைத் தலைப்படாமையால் அடிகள், தம்மை அவன் ஆண்டமையும், தாம் அடிமையானது மில்லையோவென் றையுறுவார்போன்றனர். செடி = பாவம், குணமின்மை, தீவினை. கடியேன் = கடுமை யுடையேன். காணும் ஆறு = காணும் வழி.

அரு

காணுமாறு காணேன் உன்னை அந்நாட் கண்டேனும்
பாணே பேசி என்தன்னைப் படுத்த தென்ன பரஞ்சோதி
ஆணே பெண்ணே ஆரமுதே அத்தாசெத்தே போயினேன்
ஏண்நாணில்லாநாயினேன்என்கொண்டெழுகேன்எம்மானே.

உரைநடை :—' எம்மானே ' என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை :—எமது பெரியோனே, அறியும்வழியாக உன்னை அறியமாட்டேன், உன்னை நீ ஆட்கொண்ட அந்நாளிலே காணப் பெற்றும், பாழானவற்றைப் பேச என்னைக் கீழ்ப்படுத்தியது யாதோ, மேலான ஒளிப்பிழம்பே, ஆணுயவனே, பெண்ணுயவனே, தெவிட்டாத அமுதமே, அப்பனே, நான் பயனற் றொழிந்தேன், வலியுமானமு மில்லா நாயனையேன், எதனைத் துணையாகக் கொண்டு மேற்செல்வேன் ?

குறிப்பு :—பாண் = பாழ். பேசி, பேச, பேசி யொழிய. ஏண் = வலி.

அசு

மானேர் நோக்கி யுமையாள்பங்கா மறையீ றறியாமறையோனே
தேனே அமுதே சிந்தைக்கரியாய் சிறியேன் பிழைபொறுக்குங்
கோனேசிறிதே கொடுமை பறைந்தேன் சிவமாநகர்குறுகப்
போனாரடியார் யானும் பொய்யும் புறமே போந்தோமே.

உரை :—மான்போன்ற விழியுடைய எம்மை உடையாளாகிய அருட்சத்தி பாகனே! வேதமுடிவும் அறிய வொண்ணு இரகசியப் பொருளாவானே, தேன்போ லினியவனே, அமுதுபோற் சாவா மருந்தே, மனத்தாற் கிட்டுதற் கரியவனே, சிறுமை யுடையேனது

குற்றத்தைப் (பெருமையாற்) பொறுத்தருளும் அரசனே. அடியேன் ஒரு சிறிது கொடியவற்றைக் கூறினேன். அடியார் சிவபெரும் புவனமடையச் சென்றனர், அடியேனும் பொய்யும் அவர்க்குப் புறம்பாக உலகிற் போயினேம்.

குறிப்பு :—அடிகள் 'சிறிதுகொடுமை பறைந்த' தியாதெனத் தெரியவில்லை. அடியார் பலரும் சிவபுரம் புகுதலை விரும்ப, தாம் உலகிற் சின்னாளிருக்க இசைந்தமையை அவ்வாறு கூறி யிருத்தல் கூடும். 'ஏலத்தன்னை ஈங்கொழித் தருளித்' தில்லைக்கு வரும்படிஇறைவன் பணித்ததை யொப்புக் கொண்டது, உடனே சிவபுரஞ்சேர இயலாமைக் கேதுவாயிற்று. நேர்மைக்கு மாறு, கொடுமை; நேரே சிவபுரம் போதற்குமாறாய் உலகிலிருத்தல் கொடுமையாயிற்றுப் போலும். அ௭

புறமே போந்தோம் பொய்யும் யானும் மெய்யன்பு
பெறவே வல்லேன் அல்லா வண்ணம் பெற்றேன்யான்
அறவே நின்னைச் சார்ந்த அடியார் மற்றொன் றறியாதார்
சிறவே செய்து வழிவந்து சிவனே நின்தாள் சேர்ந்தாரே.

உரை :—நிலையா உடம்பும் யானும் நினக்குப்புறம்பே போயினேம், உண்மையன்பு பெறுதற்கே உரியனல்லா முறைமையை யான் அடைந்தேன். முற்றிலும் உன்னையடைந்த அன்பர், உன்னைத் தவிர, வேறொன்றையு மறியாதாராய்ச் சிறப்பாக வீட்டிற்குரியதே செய்து செந்நெறியிற் சென்று சிவபெருமானே உன்னடி யடைந்தனர்.

குறிப்பு :—உடலிருத்தலைக் கருதாதஅன்பர் வீட்டிற்குரியவாறே செய்வன செய்து அதனைப்பெற்றா ரென்பது குறிப்பு. உடலையுங் கடவுளையுங் கருதாது, கடவுளையே கருதி மற்றவற்றை யொழித்தன ரென்பார், 'அறவே நின்னைச் சார்ந்த' என்றார். சிறவு=சிறப்பு. அ௮

தாராய் உடையாய் அடியேற் குன்தா ளிணையன்பு
பேரா வுலகம் புக்காரடியார் புறமே போந்தேன்யான்
ஊரா மிலைக்கக் குருட்டா மிலைத்திங் குன்தா ளிணையன்புக்
காராய் அடியேன் அயலே மயல்கொண் டழுகேனே.

உரை :—என்னை உடையவனே, அடியேனுக்கு உனது இரண்டு திருவடிகளிலும் செய்யவேண்டிய அன்பினைத் தருவாயாக. மீளாத

உலகமாகிய வீட்டினுள் உன்மெய்யடியார் போய்ப் புகுந்தனர். யான் வெளியேபோ யொழிந்தேன். ஊரிலுள்ள நல்ல பசு (நற்புலன்களிலே புல்) மேய்ந்திட, அதனோடு சென்ற குருட்டுப்பசுவும் மேய்ந்தது என் றாற்போல, உன்னுடைய இணையடிகளில் அன்பு பெறுதற்கு எத்தன் மையனாய் அடியேன், மெய்யடியார் பாங்கே விருப்பங்கொண்டு முயலு தல் கூடும், கூறியருள்க.

குறிப்பு:—ஊர்ப் பசுவொடுசென்ற குருட்டுப்பசு மேய்ந்தது. உன் மெய்யடியாரோ, வீடுசென்றனர். அன்புக்கண் இலனாகிய நான் அவரோடு சேர்ந்து போதற்கிடமில்லை. இனி யார்பக்கமாக, எப் படி நான் சென்று பயனடைதல் கூடும் என்றார். மிலைத்தல்=மேற் கொள்ளுதல் - ஈண்டுப் புல்லினை மேற்கொண்டு தின்றலாம். 'போரா' என்ற பாடமுமுண்டு. அதனைப் போதா என்பதன் மரூஉவாகக்கொள் வர். அஎ

அழுகேன் நின்பால் அன்பாம் மனமாய் அழல்சேர்ந்த
மெழுகே அன்னார் மின்னார் பொன்னார் கழல்கண்டு
தொழுதே யுன்னைத் தொடர்ந்தா ரோடுந் தொடராதே
பழுதே பிறந்தேன் என்கொண் டுன்னைப் பணிகேனே.

உரை:—உன்னிடத்தே அன்புமயமான உள்ளத்தோடு அழுது தொழமாட்டேன். தீயிடைப்பட்ட மெழுகுபோன்ற உள்ளத்தாராய அடியார், மின்னொளி பொருந்திய அழகிய நினது திருவடிகளைக்கண்டு வணங்கி உன்னைப் பின்தொடர்ந்திட்டனர். அவரோடு தொடர்ந்து செல்லாது, வீணே பிறவியெடுத்தேனாகிய யான் எத்துணை கொண்டு உன்னை வணங்குவேன்? அஅ

பணிவார் பிணிதீர்த் தருளிப் பழைய அடியார்க்குன்
அணியார் பாதங் கொடுத்தி அதுவும் அரிதென்றால்
திணியார் மூங்கி லனையேன் வினையைப் பொடியாக்கித்
தணியார்பாதம் வந்தொல்லை தாராய் பொய்தீர் மெய்யானே.

உரை:—பொய்ப்பற்றை ஒழிக்கின்ற மெய்ப்பொரு ளானவனே, வழிபடுவாரது நோயை அகற்றியருளிப் பழமைமிக்க அடியார்கட்கு, உனது அழகு நிறைந்த திருவடிகளை, அளித்தருள்வாய், எனக்கு அதி

செய்தல் அரியதாயின், வன்மைமிக்க மூங்கிலைப்போல உருக்கமற்ற என்னுடைய வினையை நாசமாக்கிய பின்னாவது, நினது தண்ணருட் பாதங்களை விரைவாக நீயே வலியவந்து தரவேண்டும்.

குறிப்பு :—பன்னாட் பயின்று அன்பு செலுத்துதலிற் றேர்ந்தவ ரென்பார், 'பழைய அடியார்' என்றார். திணி = திண்மையுடையது. தணி தண்மையுடையது. உருக்கமின்மையின், 'திணி' என்றார். பிறவி வெப்பத்திற்கு நிழலாதலின், 'தணி' என்றார். ஒல்லை = விரைவு. 'பொய் தீர்' என்பதற்கு இயற்கையாகவே, பொய்யிற்றீர்ந்த என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். மனக்கோட்டமும் உருக்க மின்மையுங் குறிப்பார், 'மூங் கில்' என்றார். பொடி = சாம்பல். மூங்கில், உருகாது சாம்பரேயாகும்.

யானே பொய்என் நெஞ்சும் பொய்என் அன்பும்பொய்
ஆனால் வினையேன் அழுதால் உன்னைப் பெறலாமே
தேனே அமுதே கரும்பின் தெளிவே தித்திக்கும்
மானே அருளாய் அடியேன் உனைவந் துறுமாறே.

உரை :—அடியார்களுள், யான் ஒருவனே பொய்மயமானவன், என் மனமும் வஞ்சமுடையதே, என்அன்பும், களங்கமற்ற தன்று. ஆனால் தீவினையுடையேன், (பிழையுணர்ந்து வருந்தி) அழுவேனாயின் உன்னை அடையலாமே, தேனே, அமுதே, கருப்பஞ்சாறே, இவை போல இனிமை பயக்கும் பெரியோனே, அடியேன் உன்னை வந்து கலக்குமாறு அருள் புரிவாயாக.

குறிப்பு :—மான் = மகான் - பெரியோன் ; தேன், அமுது கருப்பஞ்சாறு, இச்சை அறிவு செயலுக்கு இன்பந் தருவதென்ற குறிப்பு. ௯0

---

௧௦. ஆனந்தாதீதம் - பேரின்ப மேலீடு

மாறி லாதமாக் கருணை வெள்ளமே
வந்து முந்திநின் மலர்கொள் தாளிணை
வேறி லாப்பதப் பரிசு பெற்றநின்
மெய்மை அன்பருன் மெய்மை மேவினர்
ஈறி லாதநீ எளியை யாகிவந்
தொளிசெய் மானுட மாக நோக்கியுங்
கீறி லாதநெஞ் சுடைய நாயினேன்
கடையன் ஆயினேன் பட்ட கீழ்மையே.

உரை :—(என்றும் மாற்றமில்லாத பேரருட்கடலே) எனக்கு முன்பாகவே நின்பாற்சென்று பூவின் தன்மையைக் கொண்ட நினது திருவடி யிரண்டையும் விட்டு நீங்காத நிலையாகிய சிறப்பைப் பெற்ற நினது உண்மை யன்பர்கள் உனது மெய்த்தன்மையை அடைந்தார்கள். முடிவில்லாத (பெருந்தகையாய) நீ எளி வந்தருளி அருளொளி காலும் மனித வடிவத்தொடு திருக்கண் பார்வை நல்கியும், பிளவுபட்டுருகாத (திண்ணிய) மனமுடையேனுனேன். கீழ்ப்பட்டவனாகிய நான்பட்ட இழிவை என்னென்பது.

குறிப்பு :—பிறகடல்கள் ஊழிமுடிவில் வற்றினாலும், இறையருள், மாற்றமிலாதது. 'மாறு' என்பதற்குக் கைம்மாறெனப் பொருள் கொண்டு 'பயன் கருதாத' என்று பொருளுரைப்பினுமமையும். மலர் = மலர்த்தன்மை அல்லது பூக்கள். பரிசு = சிறப்பு, மெய்ம்மை = நிலையான தன்மை, போரவியற்கை. இறைவன் குருவாய் வந்ததையே 'மானுடமாக' என்றார். ௧௧

மையி லங்குநற் கண்ணி பங்கனே
வந்தெனைப்பணி கொண்ட பின்மழக்
கையி லங்குபொற் கிண்ண மென்றலால்
அரியை யென்றுனைக் கருது கின்றிலேன்

மெய்யி லங்குவெண் நீற்று மேனியாய்
மெய்ம்மை அன்பர்உன் மெய்ம்மை மேவினர்
பொய்யி லங்கெனைப் புகுத விட்டுநீ
போவதோ சொலாய் பொருத்த மாவதே.

உரை:—தீட்டிய மை விளங்குகின்ற அழகிய கண்ணையுடையாள் பாகனே! நீ குருவாய் எழுந்தருளிவந்து என்னைத் தொண்டனுக்கிய பின், மெல்லிய கையிலே விளங்கும் பொன்னுலாகிய வள்ளம் அல்லது வட்டில்போல உன்னை எளியாய் என்று கருதியதல்லாமல், எய்துதற் கருமை யுடையாயென் றெண்ணவில்லை. திருமேனியில் விளங்குகின்ற வெள்ளிய திருநீற்றின் ஒளியுடையாய், உனது மெய்யன்பர்கள் உண்மை நிலையை அடைந்தனர். பொய் விளங்கு மியல்புடைய என்னை இந்நிலவுலகிலே கைவிட்டுப்போதல் பொருத்தமாவென்று சொல்லி யருள்க.

குறிப்பு:—உன்னைத் தொடர்ந்து பற்ருது மெத்தனமாய் இருந்தேனென்பார் 'எளியை என்றெண்ணினே' னென்ருர். இறைவன் பொன்மேனி யுடையனுய் அருளமுதக்காட்சி நல்கினமையின், இனிய பால் உணவுவைத்த பொன் வண்ணத்திற்கு அவனை உவமித்தார். இறுகப்பிடிக்க இயலாமையின் 'மழக்கை' என்ருர். ஆட்கொண்டபின் பொய்யைத் தீர்த்துச் சேர்த்துக்கொள்ளுதல் பொருத்தமா மன்றித் தள்ளிவிடுதல் தக்கதன்றெனக் குறிப்பித்தனர். கஉ

பொருத்த மின்மையேன் பொய்ம்மை யுண்மையேன்
போதஎன்(று) எனைப் புரிந்து நோக்கவும்
வருத்த மின்மையேன் வஞ்ச முண்மையேன்
மாண்டி லேன்மலர்க் கமல பாதனே
அரத்த மேனியாய் அருள்செய் அன்பரும்
நீயும் அங்கெழுந் தருளி இங்கெனை
இருத்தி னுய்முறை யோஎன் எம்பிரான்
வம்ப னேன்வினைக் கிறுதி யில்லையே.

உரை:—உன் திருவருளைப் பெறுதற்குத் தகுதியில்லாதேன் நிலையாதவற்றின் பற்றுடையேன். அத்தகைய என்னை வருகவென்

றழைத்து விருப்பத்துடன் திருவருட் பார்வை நல்கவும், உன்னெடு செல்லுதற்குரிய கவலையில்லாதேன், (உலகிலிருக்குங்) கள்ள எண்ண முடையேன், உன்னை யடையும்பொருட்டு இறந்தேனில்லை. தாமரை மலர்போன்ற திருவடியாய், சிவந்த திருவடிவமுடையாய், அருள் செய்யப்பெற்ற (அல்லது அருள்வழி நிற்கும்) உனது அடியாரும் நீயும் அவ்வுலகிற் கெழுந்தருளி, இவ்வுலகத்தில் என்னை அமர்த்திவிட்டாய். இது நியாயமோ? எனது தலைவனே, வீண் தன்மையுடைய எனது ஊழ்வினை நுகர்ச்சிக்கு முடிவு காணேனே.

குறிப்பு :—போத=வருக. புரிந்து=விரும்பி. அரத்தம்=இரத்தம், சிவப்பு, செவ்வரத்தமலர் ; அருள்செய் என்பதற்கு அருள்வழியொழுகும், என்னலாம். வினைப்போகம் முற்றினல், உடல் நழுவுமாதலின், அங்ஙனங் கூறினர்.

கூ

இல்லை நின்கழற் கன்ப தென்கணே
ஏலம் ஏலுநற் குழலி பங்கனே
கல்லை மென்கனி யாக்கும் விச்சைகொண்
டென்னை நின்கழற் கன்ப னாக்கினய்
எல்லை யில்லைநின் கருணை எம்பிரான்
ஏது கொண்டுநான் ஏதுசெய்பினும்
வல்லை யேஎனக் கின்னும் உன்கழல்
காட்டி மீட்கவும் மறுவில் வானனே.

உரை நடை :—'மறுவில்வானனே, ஏலம் ஏலும் நற்குழலி பங்கனே' என்பதை முதலிற்கொண்டு பொருள் கூறுக.—'வல்லையே' என்பதை 'மீட்கவும்' என்பதன் பின் வைக்க.

உரை :—குற்றமற்ற சிதாகாசத்திலுள்ளவனே ; மயிர்ச் சாந்தணிந்த அழகிய கூந்தலாள் கூறனே ; உன்னுடைய திருவடிக்குச் சிறப்பாய அன்பு என்னிடம் இல்லை. கல்லை மெல்லிய பழமாக்கும் வித்தையைக் கைக்கொண்டு, (எனது கல்நெஞ்சத்தை நெகிழ்வித்து) உன்னுடைய திருவடிக்கு என்னை அன்பனகச் செய்தனை. எமது பெருமானே, நினது திருவருளுக்கு ஓர் அளவு இல்லை. நான் எதனைக் கருவியாக்கொண்டு எத்தீய செயலைச் செய்தாலும், மீட்டும்,

உன்னுடைய திருவடிகளை எனக்குக் காட்டி மீள ஆட்கொள்ளவும் ஆற்றலுடையாயல்லவா ?

குறிப்பு:—குற்றமற்றவானம், சிதாகாசம். வானம், என்பதற்கு வானன் போலி. அன்பது=சிறப்பாய அன்பு. ஏலம்=மயிர்ச்சாந்து. ஏலும்=பொருந்தும். விச்சை=வித்தை. ஏதுகொண்டு.=இவ்வுடல் கொண்டு, ஏதுசெய்யினும், உலகப்பற்றி லீடுபட்டு யாது செய்தாலும்.

வான நாடரும் அறியொ ணாதநீ
மறையி லீறும்முன் தொடரொ ணாதநீ
ஏனை நாடருந் தெரியொ ணாதநீ
என்னை யின்னிதாய் ஆண்டு கொண்டவா
ஊனை நாடகம் ஆடு வித்தவா
உருகி நான்உனைப் பருகவைத்தவா
ஞான நாடகம் ஆடு வித்தவா
நைய வையகத் துடைய இச்சையே.

உரை நடை :—' வையகத்துடைய இச்சையே நைய' என்பதை ஞானம் ' என்பதற்கு முன்வைக்க.

உரை :—விண்ணுலகிலுள்ளாரும் அறியக்கூடாதவன் நீயே, மந்திரங்களில் முடிவான முது மொழியும், முன்னே தொடர்ந்து பற்றமுடியாத(வன்) நீயே. விண்ணொழிந்த பிறபுவனங்களிலுள்ளாரும் அறியமுடியாத(வன்) நீயே. அடியேனை எளிதாகவந்து ஆட்கொண்ட வாறும், உடம்பைப் புளகங்கொண்டு கூத்தாடச்செய்த வகையும், நான் உள்ளம் உருகி உன்னை நுகரும்படி ஏற்படுத்தியவாறும், உலகப் பற்று சிதைந்தொழிய ஞானக் கூத்தியற்று வித்தவாறும் நீயே (அறி வாய்.)

குறிப்பு:—' மறையிலீறு ' என்பதற்கு வேதாந்தம் என்றும் கூறுப. ஆடுவித்தவா=ஆடுவித்தவாறு என்று அதிசயக் குறிப்பாகக் கூறுதல். இச்சை=ஆசை, பற்று.

விச்ச தின்றியே விளைவு செய்குவாய்
　　விண்ணும் மண்ணகம் முழுதும் யாவையும்
வைச்சு வாங்குவாய் வஞ்ச கப்பெரும்
　　புலைய னேனையுன் கோயில் வாயிலிற்
பிச்ச னாக்கினாய் பெரிய அன்பருக்(கு)
　　உரிய னாக்கினாய் தாம்வ ளர்த்ததோர்
நச்சு மாமர மாயி னுங்கொலார்
　　நானும் அங்ஙனே உடைய நாதனே.

உரைநடை :—' விச்ச...செய்குவாய் ' என்பதை ' யாவையும் ' என்பதற்குப் பின் அமைக்க.

உரை :—வானுலகத்தையும் நிலவுலகத்தையும் பிற எல்லாவற்றையும் வித்தில்லாமலே தோற்றுவிப்பாய். அவற்றைக்காத்து ஒடுக்குவாய்; களங்கமுடைய மிகுதியுங் கீழ்ப்பட்ட தன்மையுடையேனை உனது திருக்கோயிலின் வாசலிலே இருக்கும் பித்துடையனாக்கினை; பேரன்பர்க் கடியனாக்கினை. மக்கள் தாம் நட்டு வளர்த்த மரம் நஞ்சுத்தன்மையுடைய ஒரு (எட்டி) மரமானாலும், அதனை வெட்டமாட்டார்கள். அவ்வாறே யானும் ஆவேன். என்னை அடிமைகொண்ட தலைவனே. (ஆதலால் என்னை அகற்றிவிடாதே என்ற வாறு.)

குறிப்பு:—மாயை நின்று உலகந் தோன்றினும், உலகின்வடிவிற் கேதுவாய அடிப்படை யெல்லாம் இறைவனே கோலி, நிலத்தினின்று வித்தில்லாமற் பயிர் உண்டாக்கினாற் போல உலகங்களையும் பொருள்களையுந் தோற்றுவித்தலின், 'விச்சதன்றியே' என்றார். வைத்தல், காத்தல். வாங்குதல், ஒடுக்குதல். பிச்சன்=பித்தன். ' உடைய நாதனே நானும் அங்ஙனே ' என மாறுக. கூசு

உடைய நாதனே போற்றி நின்னலால்
　　பற்று மற்றெனக் காவ தொன்றினி
உடைய னேபணி போற்றி உம்பரார்
　　தம்ப ராபரா போற்றி யாரினுங்
கடைய னாயினேன் போற்றி யென்பெருங்
　　கருணை யாளனே போற்றி என்னைநின்
அடிய னாக்கினாய் போற்றி ஆதியும்
　　அந்த மாயினாய் போற்றி யப்பனே.

உரை :—என்னை அடிமையாக வுடைய தலைவனே, வணக்கம். உன்னையல்லாமல் இனி வேறு ஆதரவு எனக்காகக் கூடியதொன்றை உடையேனே, உத்தரவாகுக. வானவர்களுடைய மேலோர்க்குமே லோனே வணக்கம். எல்லாரினும் கீழ்ப்பட்டவனாயினேன் காத்திடுக. எனது பேரருளாளனே, காத்திடுக. முதலும் முடிவுமானவனே, அப்பனே, என்னை நினது அடியானாக்கினாய். காத்திடுக.

குறிப்பு :—உம்பர்=மேலிடம். உம்பரார்=வானவர். பராபரன் மேலானவன். பணி=சொல்லு. 'என்னை நின் அடியனாக்கினாய் போற்றி' என்பதை ஈற்றிற் கொள்க. கஎ

அப்பனே யெனக் கமுதனே ஆ
 னந்தனே அகம் நெகஅள் ளூறுதேன்
ஒப்பனே உனக்குரிய அன்பரில்
 உரியனாயுனைப் பருக நின்றதோர்
துப்பனே சுடர்முடியனே துணை
 யாளனே தொழும்பாள ரெய்ப்பினில்
வைப்பனே யெனை வைப்பதோசொலாய்
 நைய வையகத் தெங்கள் மன்னனே.

உரை :—தந்தையே, எனக்குச் சாவா மருந்தானவனே, இன்பனே, உள்ளம் உருகும்படியாக நெருங்கிச் சுரக்கின்ற தேன்போல்பவனே, உனக்கு உரிமையுடைய அடியாருள் யானும் உரிமை யுடையேனாய் உன்னை நுகரும்படியாக அருள்செய்து நின்றதொரு வல்லாளனே, சோதி மகுடத்தனே, உதவியாளனே, தொண்டர்களுக்கு இளைப்பிடத்துப் பயன்படும் வைப்புநிதிபோன்றவனே. எங்கள் வேந்தனே, உலகத்திலே துன்பப்படும்படி என்னை வைப்பது நீதியோ சொல்லியருள்க.

குறிப்பு :—அள், நெருக்கத்தைக் குறிப்பது. 'வள்' என்று பிரித்து, 'மிகுதியாக' என்றும் பொருள் கொள்ளுவர். துப்பு= வலிமை. 'வையகத்து நைய வைப்பதோ சொலாய்' என மாறுக. கஅ

மன்ன எம்பிரான் வருக என்னனை
மாலும் நான்முகத் தொருவன் யாரினும்
முன்ன எம்பிரான் வருக என்னனை
முழுதும் யாவையும் இறுதி யுற்றநாள்
பின்ன எம்பிரான் வருக என்னனைப்
பெய்க ழற்கண் அன்பாயென் நாவினாற்
பன்ன எம்பிரான் வருக என்னனைப்
பாவ நாசநின் சீர்கள் பாடவே.

உரை :—அரசனாகிய எமது தலைவனே, என்னை வருகவென் றழைப்பாயாக. அரியும் அயனும் ஆகிய தேவர் முதலிய எல்லாரினும் முற்பட்டவனே, என்னை வருகவென்றழைத்தருள்க. எல்லாம் அறவே ஒடுங்கிய காலத்தில் ஒடுங்காது பிற்பட்டவனே, என்னை வருக வென் றழைத்திடுக. உன்னுடைய செறித்த கழலுடைய திருவடியின் கண் அன்பாய் எனது நாவினால் துதிக்கப்படுபவனே, பாவத்தை நாசஞ் செய்பவனே, நின்புகழ்களை நான் பாடும்பொருட்டு, என்னை வருக வென்றழைத்திடுக.

குறிப்பு :—'வருக என் எனை' = எனை வருகவென்று சொல். முன்ன = முற்பட்டவனே. பின்ன = பிற்பட்டவனே. பன்ன = பன்னு தலையுடையவனே. கூகூ

பாட வேண்டும் நான் போற்றி நின்னையே
பாடி நைந்துநைந் துருகி நெக்குநெக்(கு)
ஆட வேண்டும் நான் போற்றி அம்பலத்
தாடும் நின்கழற் போது நாயினேன்
கூட வேண்டும் நான் போற்றி யிப்புழுக்
கூடு நீக்கெனைப் போற்றி பொய்யெலாம்
வீட வேண்டும் நான் போற்றி வீடுதந்
தருளு போற்றிநின் மெய்யர் மெய்யனே.

திருச்சிற்றம்பலம்

உரைநடை :—'மெய்யர் மெய்யனே' என்பதை முதலிற்கொள்க.

உரை :—உன்னுடைய மெய்யன்பர்க்கு மெய்யானவனே. நின்னையே நான் வணங்கிப் பாடவேண்டும். பாடி மனம்வருந்திக் கசிந்து கனிந்து கனிந்து ஆநந்தக் கூத்தாடவேண்டும். நான் வணங்கி நீ சிற்றம்பலத்தே ஆடியருளும்போது, உன்னுடைய திருவடிக் கமலங்களை நான் அடையவேண்டும். இந்தப் புழுக்கூடாகிய உடம்பினை நீ எனக்குத் தொலைத்திடவேண்டும். உனக்கு வணக்கம். நான் பொய்யெல்லாவற்றையும் கை விட்டொழியும்படி செய்யவேண்டும். உனக்கு வணக்கம். வீட்டின்பத்தைக் கொடுத்தருளிடவேண்டும். வணக்கம்.

குறிப்பு :—போற்றி - வணக்கம், எனவும், வணங்கி எனவும் பொருள் கொள்ளுக. வீட=தொலைக்க. விட என்பது முதல் நீண்டதென்றுங் கூறலாம். எனை=எனக்கு. கOO

உத்தரகோசமங்கையில் அருளிய

நீத்தல் விண்ணப்பம் *

பிரபஞ்ச வைராக்கியம்

கட்டளைக் கலித்துறை

திருச்சிற்றம்பலம்

கடையவ னேனைக் கருணையி னாற்கலந் தாண்டுகொண்ட
விடையவ னேவிட் டிடுதிகண் டாய்விறல் வேங்கையின்தோல்
உடையவ னேமன்னும் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
சடையவனே தளர்ந்தேன்எம்பிரான்என்னைத் தாங்கிக்கொளே.

உரை:—(பக்குவத்திற்) கீழ்ப்பட்டேனாகிய என்னை, உனது இரக்கத்தால் வந்தடைந்து அடிமைப்படுத்திக்கொண்ட காளையூர்தியானே, என்னைப் பாசத்தினின்று நீக்கி யருள்க. வலியுடைய புலியினைக் கொன்று அதன் தோலை ஆடையாக உடையவனே, (புகழால்) நிலைபெற்ற உத்தரகோச மங்கைப்பதி மன்னனே, சடையுடையாய், தளர்வடைந்தேன், எமது தலைவனே என்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுவாயாக.

குறிப்பு:—கருணையாற் கலந்தாண்டதுபோலக், கருணையாலே தாங்கிக் கொள்ளவும் வேண்டும். என் தகுதியின்மையைக் கருதுதல் கூடாதென்றவாறு. விட்டிடுதி யென்பதற்குக் கைவிட்டிடுவையோ என்று வினப்பொருளுரைப்பதுண்டு. கண்டாய் - அசை. புலியின் உடம்பை நீக்கினவனுக்கு எனது உடலை நீக்கி வீடளிப்பது கடின

---

*உலகப்பற்று விடுதற்கு இறைவனை வேண்டல். 'என்னை நீக்கி விடாதே'என்று இறைவனை வேண்டும் பகுதியாகவும் இதனைக் கருதலாம். விடுதி யென்பதற்கு நீக்குதி யெனவும், கைவிடாதே யெனவும் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. பொருள் கொள்ளுமிடத்து, விளித் தொடர்கள் முதலிற் கொள்ளப்படும்.

மல்ல வென்றவாறு. சடையவன், என்பது இறைவனது வரம்பிலாற்ற லைக் குறிக்கும். க

கொள்ஏர்(பு) இள(வு)அக லாத்தடங் கொங்கையர்
கொவ்வைச் செவ்வாய், விள்ளேன் எனினும் விடுதிகண்
டாய்நின் விழுத்தொழும்பின், உள்ளேன் புறமல்லேன் உத்
தர கோசமங் கைக்கரசே, கள்ளேன் ஒழியவுங் கண்டுகொண்
டாண்டதெக் காரணமே.

உரைநடை:—விள்ளேன் எனினும் உள்ளேன், புறமல்லேன் விடுதிகண்டாய் என அமைக்க.

உரை:—உத்தரகோசமங்கைப் பதிமன்னனே! எழுச்சி கொண்ட இளஞ் செவ்வி நீங்காத பெரு நகிலுடைய பெண்டிரது கொவ்வைப் பழம்போன்ற சிவந்த வாயினை நீங்கேனெனினும், உனது உயர்ந்த தொண்டினுக்குள்ளானவனுயினேன்; புறம்பாக நிற்பேனல்லேன், என்னைப் பாசத்தினீக்குவாயாக. வஞ்சனேன் உன்னை நீங்கி நிற்பவும், வலியவந்து கண் பார்த்து ஆட்கொண்டதற்குக் காரணம் என்னை?

குறிப்பு:—விடுதி என்பதற்கு உடலை நீக்குக என்று பொருள் கோடலுண்டு. ஏர்புகொள், என மாறுக. ஏர்பு = எழுச்சி. இளவு - இளந் தன்மை. சிலர், ஏர் கொள்பிளவு எனப் பிரித்து, அழகிய, காணத்தின் கூறளவு கூட அகலாது நெருங்கியுள்ள என்று பொருள்கொள்ளுவர். விள்ளல் = விடுதல். கடவுளைத் தாம் நாடாது, கடவுள் தம்மை நாடி வந்தருளினதை இறுதியடியிற் குறித்தார். உ

காருறு கண்ணியர் ஐம்புலன் ஆற்றங் கரைமரமாய்
வேருறு வேனை விடுதிகண் டாய்விளங் குந்திருவா
ரூருறை வாய்மன்னும் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
வாருறு பூண்முலை யாள்பங்க என்னை வளர்ப்பவனே.

உரை நடை:—'விளங்கும்' என்பது முதல் இறுதி வரையுள்ள பகுதியை முதவிற் கொண்டு பொருள் கொள்ளுக.

உரை:—புகழால் திகழும் திருவாரூரில் வீற்றிருப்பவனே, நிலை பெற்ற உத்தரகோச மங்கைக்கரசே, கச்சினைப் பொருந்திய அணிக ளணிந்த நகிலுடைய மாதின் ஒரு பாகனே, என்னை வளர்ப்பவனே

அழகுமிகுந்த கண்ணையுடையது மாதாது ஐம்புலவின்பங்களாகிய ஆற்றின் கரையிலே வளர்கின்ற மாமாய் வேரூன்றுவேனை அவற்றின் நீக்குக.

குறிப்பு :—கார்=கருமை அழகு. கருங்கண்ணியர் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஐம்புலன்=ஐம்புல வின்பம். 'கண்டு கேட்டுண்டுயிர்த் துற்றறியும் ஐம்புலனும் ஒண்டொடி கண்ணேயுள' என்றது காண்க. விடுதி=நீக்குதி. வார்=கச்சு. குற்றமுடையேனுயினும், என்னை வளர்ப்பவனுதலின், விட்டு விடுதல் கூடாதென்று குறித்தார். தாயொடுங் கூடியே வளர்த்தல் கூடுமென்று குறிப்பித்தமை காண்க. நான் ஐம்புல வின்ப நீரால் வளர்ந்து, வெள்ளம் வந்தபோது பிடுங்கி யெறியப்பெற்றுத் துன்பக் கடலில் வீழ்வேன். நீ என்னை அருளில் வளர்ப்பவன் ஆதலால், என்னை அங்கே வேரூன்ற விடாதே. ௩

வளர்கின்ற நின்கரு ணைக்கையில் வாங்கவும் நீங்கியிப்பால்
மிளிர்கின்ற என்னை விடுதிகண்டாய்வெண் மதிக்கொழுந்தொன்(று)
ஒளிர்கின்ற நீள்முடி உத்தர கோசமங் கைக்கரசே [டரே
தெளிகின்றபொன்னும்மின் னும்அன்ன தோற்றச்செழுஞ்சு

உரை :—வெள்ளிய இளம்பிறை யொன்று விளக்குகின்ற நீண்ட சடைமுடி தரித்த உத்தரகோச மங்கைப்பதி மன்னனே, (தெளிவான) தூயபொன்னிெனுளியும்-மின்னலொளியும் போன்ற காட்சியை யளிக்குஞ் சோதிப்பிழம்பே, அருளில் நான் வளர்தற் கேதுவாய உனது அருட்காரத்தால் என்னை நீ வளைத்துப் பிடிக்கவும், அப்பிடியில் நீங்கி இவ்வுலகப் பற்றிலே விருத்தியடைகின்ற என்னை அப்பற்றினின்று நீக்கியருள்க.

குறிப்பு:—வளர்க்கின்ற என்பது 'வளர்கின்ற' என்ருயது என்னலாம்; வாங்குதல்=வளைத்தல், ஏற்றல். மிளிர்தல்=ஒளிர்தல், பருத்தல், பொன் திருமேனிக்கும், மின்சடைக்கும் உவமையாவன. ச

செழிகின்ற தீப்புகு விட்டிலிற் சின்மொழி யாரிற்பன்னுள்
விழுகின்ற என்னை விடுதிகண் டாய்வெறி வாயறுகால்
உழுகின்ற பூமுடி உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
வழிநின்று நின்னரு ளாரமு தூட்ட மறுத்தனனே.

உரை:—தேன்தேரும் வாயினையுடைய வண்டானது கிண்டு கின்ற மலரினைத்தரித்த முடியையுடைய உத்தரகோச மங்கை மன் னனே, என் வழி வந்து உனது திருவருளாகிய கிடைத்தற்கரிய அமு தத்தை உண்பிக்கவும், அதை வேண்டாமென்று மறுத்தேனே. (அதனைமறுத்து) வளர்கின்ற தீயில் விழுந்திறக்கின்ற விட்டிற் பறவை போல நிரம்பாத மழலைச் சொல்லுடைய மங்கையர்பால் பலநாளும் விருப்பம் வைக்கின்ற என்னை, (அவ்வபாயத்தினின்று) நீக்கியருள்க.

குறிப்பு :—சின்மொழி=சில்மொழி; ஆரவாரமொழி என்பாரு முளர். வெறி=தேன். வண்டு, ஆறுகாலுடையது. 'விழுகின்ற' என்ப தற்கு நேர்பொருள் கொள்ளுவது முண்டு. விருப்பத்தையே அவ்வாறு கூறினரெனக் கருதுக. ரு

மறுத்தனன் யானுன் அருளறி யாமையில் என்மணியே
வெறுத்தெனை நீவிட் டிடுதிகண் டாய்வினை யின்தொகுதி
ஒறுத்தெனை ஆண்டுகொள் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
பொறுப்ப ரன்றேபெரி யோர்சிறு நாய்கள்தம் பொய்யினையே.

உரை :—என் மாணிக்கமே, உத்தரகோச மங்கைக்கரசே, சிறிய நாய்போல்வாரது பொய்ச் செயல்களைப் பெருந்தகையோர் மன்னிப்ப ரல்லவா? அடியேன் உன்திருவருளின் பெருமை யறியாமையால் அதனை வேண்டாமென்று நீக்கினேன். அதற்காக நீ என்னை வெறுத் துக் கைவிட்டிடுவையோ? என் வினை யனைத்தையும் கடிந்தொதுக்கி என்னை யாண்டு கொண்டருள்க.

குறிப்பு :—'அறியாமையி லழுந்திக்கிடந்த யான் உன் திரு வருளை மறுத்தன' னென்னலாம். ஒறுத்தல்=கடிதல், குறைத்தல்.

பொய்யவ னேனைப் பொருளென ஆண்டொன்று பொத்திக்கொ
மெய்யவனே விட்டிடுதி கண்டாய் விடம்உண் மிடற்று[ண்ட
மையவ னேமன்னும் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
செய்யவ னேசிவ னேசிறி யேன்பவந் தீர்ப்பவனே.

உரை :—நஞ்சுண்ட கண்டத்திலே (அதன் அடையாளமான) கருமையுடையவனே, நிலைபெற்ற உத்தரகோசமங்கை மன்னே, செம் மேனியனே, மங்களப் பொருளாவானே, சிறுமையேனுடைய

பாவத்தை யொழிப்பவனே, பொய்யினேனாகிய என்னையும் ஒரு பொருளாக மதித்து அடிமையாக்கிக்கொண்டு, முத்தியாகிய ஒன்றினை மறைத்துக் கொண்ட உண்மைப் பொருளே, என்னைப் பாசத்தினின்று நீக்குக.

குறிப்பு :—பொய்யவனுக்கு வீடு உடனே கொடுக்காமையின், 'மெய்யவனே' என்றார். ஒன்று=வீடு. பொத்தல்=மறைத்தல். கீழே வருகின்ற செய்யுள்களில் உத்தரகோச மங்கைக்கரசே யென்பது முதல் இறுதிவரையுள்ள பகுதிக்கு முதலிற்பொருள் கொள்ளப்படும்.

தீர்க்கின்ற வாறென் பிழையைநின் சீரருள் என்கொலென்று
வேர்க்கின்ற என்னை விடுதிகண் டாய்விர வார்வெருவ
ஆர்க்கின்ற தார்விடை உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
ஈர்க்கின்ற அஞ்சொடச் சம்வினை யேனை இருதலையே.

உரை :—பகைவர் பயப்படும்படி, கிண்கிணி மாலையணிந்த காளையை உடைய உத்தரகோச மங்கைக்கரசே, ஐம்புல ஆசை ஒரு பக்கமும், அதற்கு மாறாகிய பயம் ஒரு பக்கமுமாகத் தீவினையேனை இருபுறமிழுக்கின்றன. உனது சிறப்பாகிய திருவருள் என் பிழையை எப்பொழுது தீர்த்தாட்கொள்ளுமோ வென்று கவலையுற்று உள்ளம் புழுங்குகின்ற என்னைக் கைவிட்டிடாதே.

குறிப்பு :—வேர்த்தல்=மனம் புழுங்குதல். தார்=கிங்கிணிமாலை. அஞ்சு=ஐம்புலவாசை. தலை=பக்கம்; இடம். விடுதியோ என்பதில் விட்டிடாதே என்று கருத்து போந்தமை காண்க. அ

இருதலைக் கொள்ளியின் உள்ளெறும் பொத்து நினைப்பிரிந்த
விரிதலை யேனை விடுதிகண் டாய்வியன் மூவுலகுக்
கொருதலை வாமன்னும் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
பொருதலை மூவிலை வேல்வலன் ஏந்திப் பொலிபவனே.

உரை :—(மேல், கீழ், நடு என்னும்மூவிடத்து முள்ள) பெரிய மூன்று வகை உலகங்களுக்கும் ஒப்பற்ற தலைவனே, நிலைபெற்ற உத்தரகோச மங்கைக்கரசே, போரிடும் நுனியையுடைய மூன்று இலை வடிவான வேலாகிய சூலத்தை வலப்பக்கம் ஏந்தி விளங்குபவனே, இருபுறமும் எரிகின்ற கொள்ளிக் கட்டையின் உள்ளிடத்தே அகப்

பட்டுக்கொண்ட எறும்பு போலத் துயருற்று, உன்னைப் பிரிந்த விரிந்த தலையாகிய அலங்கோல முடையேனைக் கைவிடாதே.

குறிப்பு :—இருபுறமுந் தீப்பற்றி எரிகிற ஒரு கட்டையின் உள்ளிடத்தே அகப்பட்டுக்கொண்ட எறும்பானது, ஒரு பக்கமும், வெளிவர முடியாமைபோல, உலக பாசத்திற்கும், நின்னை அடைய முடியாமைக்குமாகிய இரு துன்பத்திற்கும் நடுவே இடர் உறுவேன் என்றார். விரிதலை, இழவு முதலியவற்றாலாய துக்கத்திற்கு அறிகுறி.

போலிகின்ற நின்தாள் புகுதப்பெற் றாக்கையைப் போக்கப்
மெலிகின்ற என்னை விடுதிகண் டாய்அளி தேர்விளரி [பெற்று
ஒலிநின்ற பூம்பொழில் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
வலிநின்ற திண்சிலை யாலெரித் தாய்புரம் மாறுபட்டே.

உரை நடை :—இறுதி யடியில்; 'புரமாறுபட்டே' என்பதை முதலாக வைத்துப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது.

உரை :—வண்டுகள் பழகித் தேர்ந்து பாடுகின்ற விளரியிசையின் ஓசையானது நிலைபெற்ற அழகிய சோலையுடைய உத்தர கோச மங் கைக்கரசே, முப்புரத்தைப் பகைத்து வலிமை பொருந்திய திண்ண முடைய வில்லாகிய மேருவினை வளைத்து எரித்தொழித்தாய், விளங்கு கின்ற நினது திருவடிகளிற் சாண்புகப்பெற்றும், உன்னை யடை யாமல் வாழ்நாளை வீணாகக் கழிக்கப் பெற்று வருந்தி யிளைக்கின்ற என்னைக் கைவிட்டிடாதே.

குறிப்பு :—ஆக்கை=உடல், உடல் கொண்டு வாழும் வாழ் நாளிற்கு ஆகு பெயர். போக்க=(வீணே) கழிய. அளி=வண்டு. விளரி-எழுவகை இசையில் ஒன்று, மாறுபட்டு=பகைத்து. புரமெரித் தது போல, எனதுடலையு மொடுக்கி வீடருள்க என்பது கருத்து. ௧௦

மாறுபட் டஞ்சென்னை வஞ்சிப்ப யான்உன் மணிமலர்த்தாள்
வேறுபட் டேனை விடுதிகண் டாய்வினை யேன்மனத்தே
ஊறும்மட் டேமன்னும் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
நீறுபட் டேயொளி காட்டும்பொன் மேனி நெடுந்தகையே.

உரை :—பெருந்தன்மையனே, தீவினையேன் உள்ளத்தே ஊறு கின்ற தேனே, நிலைபெற்ற உத்தரகோச மங்கைக்கரசே, திருநீற்

றினைப் பொருந்தி விளங்குகின்ற ஒளியினைக் காட்டும் அழகிய திரு மேனியுடைய பெருந்தன்மையனே, ஐம்புலனும் என்னைப் பகைத்து வஞ்சனை செய்ய, அடியேன் உன் அழகிய திருவடித் தாமரையில் நீங்கி னேனைக் கைவிட்டிடாதே.

குறிப்பு :—வேறுபட்டேனை = நீங்கினேனை. மட்டு=தேன். நீறு பட்டு எய் ஒளி=நீறு பொருந்தி அதனாலுளதாயவொளி. கக

நெடுந்தகை நீயென்னை ஆட்கொள்ள யான்ஐம்புலன்கள்கொண்டு
விடுந்தகை யேனை விடுதிகண் டாய்விர வார்வெருவ
அடுந்தகை வேல்வல்ல உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
கடுந்தகை யேன்உண் ணுந் தெண்ணீர் அமுதப் பெருங்கடலே.

உரை :—பகைவர் அஞ்சும்படி கொல்லுந் தன்மையுடைய வேற் போரில் திறமையுடைய உத்தரகோச மங்கைக்கரசே, மிகுந்த விடா யுடையேனாகிய நான் பருகுதற்குரிய தெள்ளிய தூய புனல் போன்ற அமுதப் பெருங்கடலே, பெருந்தன்மையனே, நீ அடியேனை ஆண்டு கொண்டருளவும், அடியேன் ஐம்புல அவாவைப்பற்றி, உன்னருளைக் கைவிடுந்தகையேனாயினும் எனனைக் கைவிடாதே, துன்பத்தினின்று நீக்கிக் காத்தருள்.

குறிப்பு :—வேல் வல்ல=வேற்போரில் வல்ல. தகை=தாகம், தன்மை. ஐம்புலன் = ஐம்புல அவா. கஉ

கடலினுள் நாய்நக்கி யாங்குன் கருணைக் கடலினுள்ளம்
விடலரி யேனை விடுதிகண் டாய்விட லில்லடியார்
உடல்இல மேமன்னும் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
மடலின்மட் டேமணி யேஅமு தேஎன் மதுவெள்ளமே.

உரை :—உன்னை விடுதல் இல்லாது பற்றும் அன்பர் உடம் பாகிய வீட்டிலே நிலைபெற்ற உத்தரகோச மங்கைக்கரசே, பூவிதழ்த் தேன் போலினியவனே, மாணிக்கமே, அமுதமே, எனது பால் வெள்ளமே, கடலிலே நாய் நீர் குடிப்பதானால் சிறிது சிறிதாக நக்கித் தான் குடிப்பதுபோல, உனது கருணைக் கடலினுள்ளே உள்ளத்தைச் செலுத்தி (நன்கு பருக) இயலாத என்னைக் கைவிட்டிடாதே. கங

வெள்ளத்துள் நாவற் றியாங்குன் அருள்பெற்றுத் துன்பத்தின்மின்
விள்ளக்கி லேனை விடுதிகண் டாய்விரும்பும் அடியார் [றும்
உள்ளத்துள் ளாய்மன்னும் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
கள்ளத்து ளேற்கரு ளாய்களி யாத களியெனக்கே.

உரை:—நிலைபெற்ற உத்தரகோசமங்கைக்கரசே, நீர்ப்பெருக்கின் நடுவே யிருந்தும் நீர்பருகாது தாகத்தால் நாவானது உலர்ந்துபோனாற் போல, உன் அருள் (வெள்ளத்தைப்) பெற்றும், துயரத்தி னின்றும் நீங்குதற்கு ஆற்றலில்லாத என்னைக் கைவிட்டிடாதே. உன்னைக் காதலிக்கும் அன்பரின் உள்ளத்தில் நிலைத்திருப்பவனே, அல்லது உயிர்க்குயிரானவனே. (ஐம்புல) வஞ்சனையி லுள்ள எனக்கு, இதுவரை நான் பெற்று மகிழாத பேரின்பத்தை ஈந்தருள்க.

குறிப்பு :—விள்ளக்கில் என்பதில், கில் ஆற்ற லுணர்த்துவது. விள்ளக்கில் இலேனை - என்பது விள்ளக்கிலேனை யென்று குறுகியது. கசு

களிவந்த சிந்தையொ டுன்கழல் கண்டுங் கலந்தருள
வெளிவந்தி லேனை விடுதிகண் டாய்மெய்ச் சுடருக்கெல்லாம்
ஒளிவந்த பூங்கழல் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
எளிவந்த எந்தைபிரான் என்னை ஆளுடை என்னப்பனே.

உரை :—உண்மையான சோதிப் பொருள்களுக் கெல்லாம் ஒளி வருவதற் கேதுவாய அழகிய திருவடியுடைய உத்தரகோச மங்கைப் பதிமன்னனே, எனக்குஎளிதில்வந் தருள்செய்த தந்தையாயினார் தலைவனே, என்னை அடிமையாக வுடைய எனது அப்பனே, மகிழ்ச்சி மிகுந்த மனத்தோடு உன் திருவடிகளைக் காணப்பெற்றும், நீ என்னொடு கலந்து அருள் செய்யுமாறு, பற்றொழித்து, அருள் வெளியிற் புகாதேனைக் கைவிட்டிடாதே.

குறிப்பு :—ஒளிவந்த, என்பது ஒளியைத்தந்த என்ற கருத்தினையுடையது. மெய்ச்சுடர், என்பது தன்னிற்றானே யொளிருங் கதிரவன் போன்ற ஒளியுலகங்கள், எந்தைபிரான் எமது தந்தையின் தலைவன். படைப்போன் - தந்தையாயின், அவன் தலைவன் இறைவனென்க. வெளி வந்திலேனை, என்பதில், வெளி = அருள்வெளி. கரு

என்னை அப் பாஅஞ்சல் என்பவர் இன்றிநின் றெய்த்தலைந்தேன்
மின்னையொப் பாய்விட் டிடுதிகண் டாயுவ மிக்கின் மெய்யே
உன்னையொப் பாய்மன்னும் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
அன்னையொப்பாய்எனக்கத்தனொப்பாய்என் அரும்பொருளே.

உரை :—ஒத்துப் பார்ப்பின், உண்மையாக உன்னை நீயே ஒத்தவனாயிருக்கிறாய், மின்போன்ற ஒளியுடையவனே, நிலைபெற்ற உத்தரகோச மங்கைக்கரசே, எனக்குத் தாய்போல்வாய், தகப்பன் ஒப்பாய், கிடைத்தற்கரிய பொருளே, என்னை நோக்கி ஐயா! பயப்படாதே என்று சொல்லுவா ரில்லாமல், நின்று வருந்தி இளைத்து அலைந்தேன் என்னைக் கைவிட்டிடாதே.

குறிப்பு :—அருள் பெறுதற்கு முன்னுள்ள சத்திநிபாத நிலையை முதலடி குறிக்குமென்ப. கசு

பொருளே தமியேன் புகலிட மேநின் புகழிகழ்வார்
வெருளே யெனைவிட் டிடுதிகண்டாய் மெய்ம்மையார் விழுங்கும்
அருளே அணிபொழில் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
இருளே வெளியே இகபர மாகி யிருந்தவனே.

உரைநடை :—'மெய்ம்மையார்', முதல் இறுதி முடிய முதலிற் பொருள் கொள்ளப்பட்டது.

உரை :—உண்மை அன்பர் முற்றிலும் அனுபவிக்கும் அருளமுதே, அழகிய சோலை சூழ்ந்த உத்தரகோசமங்கைப் பதிக்கு மன்னனே, மறையாயும் வெளியாயும் இம்மையாயும் மறுமையாயும் இருந்தவனே, (என்றும் மாற்றமில்லாத) மெய்ப்பொருளே, தனியேனாகிய யான் சரண்புகுமிடமே, உனது பெருமையை நிந்திப்பார்க்கு அச்சமானவனே, அடியேனைக் கைவிட்டிடாதே.

குறிப்பு :—என்றும் நிலைத்த பொருளையே பொருள் என்றார். 'பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்றுணரும்,'' என்ற குறள் அடியுங் காண்க. வெருள் - அச்சம். அச்சத்திற்கு ஏதுவானவனை அச்சமென்ப. 'புறச்சமயத்தவர்க்கு இருளாய்' என்றபடி இறைவன் தன்னையடையாதார்க்கு மறை பொருளாயிருத்தலின் அவனை 'இருள்' என்றார். அடைந்தார்க்கு அவன் வெளிப்படையாகத் தோன்றுதலின்,

'வெளி' என்ருர். இம்மை மறுமைக்குக் காரணமாதலின் இகபரமாகி யென்ருர். அடிகள் புறச் சமயத்தில் நின்ற காலை இருளாயும் அகச் சமயத்துற்ற காலை வெளியாயும் வீடுபேற்றிற்குரிய திருவருள் பெறு முன் இம்மை மறுமைக்குக் காரணமாகியும் இருந்த பெருமான் அருள்பெற்றபின் நன்கு விளங்கும் மெய்ப்பொருளாகியும் போய் அடைதற்குரிய வீடாகியும், வீடடைதற்குமுன் உடலோடு இருந்த காலை அச்சத்திற்கு ஏதுவாகியும் இருந்தமை குறிக்கப்பட்டது. விழுங்கும் அருள் என்றமையால் அருளமுதம் என்று உரையில் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அருள்- கனியென்பாரும் உளர். கஎ

இருந்தென்னை ஆண்டுகொள்விற்றுக்கொள்ஒற்றிவைஎன்னினல்லால்
விருந் தின னேனை விடு திகண் டாய்மிக்க நஞ்சமுதா
அருந் தின னேமன் னும் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
மருந் தின னேபிற விப்பிணிப் பட்டு மடங்கினர்க்கே.

உரை :—(பாற்கடலிலெழுந்த) கொடிய பெருவிடத்தை அமுத மாக உண்டவனே, நிலைபெற்ற உத்தரகோசமங்கைக்கு மன்னனே, பிறவி நோய்ப்பட்டு முடக்கமுற்றவர்களுக்கு நல்ல மருந்தானவனே. அடியேன்முன் எழுந்தருளியிருந்து ஆட்கொள்ளவேண்டும் (வேண்டு மாயின்) விற்றுக்கொள்ளுக அல்லது ஒற்றிவைப்பாய் என்று கூறுவ தல்லாமல் வேறொன்று மறியாத (உன் திருவருட்குப்) புதிதாய் உரிய னை என்னை நீக்கிவிடாதே.

குறிப்பு :—மடங்குதல் - தாழ்தல், முடங்குதல், அருள் ஆசா னோடு வந்த அடியார்கள் தனக்கு முன்னே அருள் பெற்றுவிட்டபடி யால் தன்னை 'விருந்தினன்' என்ருர். பிற விடங்களில் அவர்களைப் பழவடியார் என்பதும் காண்க. இருந்து என்பதற்கு உள்ளத்தே இருந்து என்றும் பொருள் கொள்வர். உடல் பொருள் ஆவிமூன்றையும் இறைவனிடத் தொப்புவித்தமையால் அவனுக்கு விற்பனை முதலிய செய்தற்குரிய எல்லாச் சுதந்திரங்களும் உண்டென்று குறிப்பித்தார். சுதந்தரமுடைய அவன் யாது செய்யினும் அதனைப்பற்றி வினவத் தனக்கு உரிமை இல்லை என்றும் குறித்தார். விற்றுக் கொள்ளுத லாவது உலக பாசத்திற்குத் தன்னை ஒப்புவித்து முடிவாகத் தன்பாற் கொள்ளுதல், ஒற்றிவைத்தல் சில காலங் கழித்து மீட்பித்தலைக் குறிக் கும். கஅ

மடங்களன்வல்வினைக் காட்டைநின்மன் அருள் தீக்கொளுவும்
விடங்களன் தன்னை விடுதிகண்டாய்என் பிறவியைவே
ரொடுங்களைந் தாண்டுகொள் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
கொடுங்கரிக்குன் றுரித் தஞ்சு வித்தாய்வஞ்சிக்கொம்பினையே.

உரை:—எனது பிறவி மாமரத்தை வேரோடும் வெட்டி யெறிந்து என்னை ஆட்கொண்டருளும் உத்தரகோசமங்கைக்கரசே, மலை போன்ற கொடுமை மிக்க யானை வடிவுடைய கயாசுரனைக் கொன்று தோலுரித்துப் போர்த்து வஞ்சிக்கொடி போன்ற உமையம்மையினை அஞ்சு வித்தனே, எனது கொடிய வினைகளின் தொகுதியாய காட்டினை முற்றிலும் அழிக்க உனது நிலைபெற்ற அருட் பெருந் தீயினை மூட்டிக் கொளுத்தும் வீரனே அடியேனைக் கைவிட்டிடாதே.

குறிப்பு:—மடங்க = அடங்கி யொழிய; முனிவர்க்குத் தீங்கிழைத்த கயாசுரனைக் கொன்று அவனது தோலைப் போர்த்தகாலை இறைவனது தோற்றம் யானையின்தோற்றம் போன்றமையின் அது மென்மை மிக்க அருளன்னைக்கு அச்சத்திற் கேதுவாயிற்று. இறைவன் தனது வீரச் செயலாலே தமது உடலை ஒழித்துவிட வேண்டுமென்பதே அடிகள் கருத்து. தமது தீவிரம்பற்றி அவ்வாறு கூறினர். கசு

கொம்பரில் லாக்கொடி போல்அல மந்தனன் கோமளமே
வெம்புகின் றேனை விடுதிகண் டாய்விண்ணர் நண்ணுகில்லா
உம்பருள் ளாய்மன் னும் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
அம்பர மேநில னேஅனல் காலொடப் பானவனே.

உரை:—வானவரும் அடையக்கூடாத மேலிடத் திருப்பவனே, நிலைபெற்ற உத்தரகோசமங்கை மன்னனே, வான் காற்று நெருப்பு நீர் நிலம் என்னும் ஐம்பூதங்களையும் வடிவமாகக் கொண்டு அவையான வனே,(என்றும்மாறுத) இளமைச் செவ்வியுடையோனே, படர்தற்கு, கொழு கொம்பிலாத கொடி போலத் திரிந்து சுழன்றேன்; வீடடை தற்குத் தவிக்கின்ற என்னை விட்டுவிடாதே.

குறிப்பு:—கொடிபோல் அலமந்தனன் என்றது அருள் பெறு தற்கு முன்னிருந்த சத்தினி பாதநிலையைக் குறிக்கும் என்ப. கோமள மென்பது இளமையையும் அழகையும் குறிக்கும். வெம்புதல் -

தவித்தல். உம்பர் என்றது சிதாகாயத்தை. அம்பரம் - வான். அப்பு - நீர். கால் - காற்று. உ0

ஆனைவெம் போரிற் குறுந்து றெனப்புல ளால்அலைப்புண்
டேனையெந் தாய்விட் டிடுதிகண் டாய்வினை யேன்மனத்துத்
தேனையும் பாலையுங் கன்னலை யும்அமு தத்தையும்ஒத்
தூனையும் என்பினை யும்உருக் காநின்ற ஒண்மையனே.

உரை :—(உடலோடு இருக்கும்) தீவினையேனது உள்ளத்தின் கண்ணே தேனும் பாலும் கருப்பஞ்சாறும் இனிய அமுதமும் போன்று (தித்தித்து) எனது தசையினையும் எலும்பினையும் உருகுவிக்கின்ற ஒளிவண்ணனே, கடுமையான ஆனைச் சண்டையிலகப்பட்ட சிறு செடி போல ஐம்புல ஆசைப்போரில் அகப்பட்டுத் திரிவுற்றுத் துயருறும் என்னை எனது அப்பனே கைவிட்டிடாதே.

குறிப்பு :—ஆனைகள் செய்யும் சண்டையில் அவற்றின் காலில் அகப்பட்ட சிறு செடியானது மிதிபட்டு அங்குமிங்கும் அலைபட்டுக் களையப்படாது கிடக்கும். அதுபோல ஐம்புலனுசையிலகப்பட்டுத் துயருற்றும் உடல் நீங்காமை குறிப்பித்தவாறு. வினைப்போகத்தால் உடல் நீங்காமையின் அடிகள் தம்மை 'வினையேன்' என்றார். கன்னல்=கரும்பு. இங்கு அதன் சாற்றினைக் குறிக்கும். சர்க்கரை என்பாரும் உளர். அமுதம், மருந்தையும் தேவருணவையும் குறிக்கும். சர்க்கரைப் பொங்கல் முதலிய இனிய உணவுகளையும் அமுதம் என்பாரும் உளர். அமுது என்ற சொல், சோற்றினைக்குறித்தல் காண்க. துறு=சிறு செடி, குறு என்ற சொல் மிகச் சிறுமையைக் குறிக்கும். ஒண்மை=ஒளி, அழகு. உக

ஒண்மைய னேதிரு நீற்றைஉத் தூளித் தொளிமிளிரும்
வெண்மைய னேவிட் டிடுதிகண்டாய்மெய் யடியவர்கட்
கண்மைய னேயென்றுஞ் சேயாய் பிறர்க்கறி தற்கரிதாம்
பெண்மையனே தொன்மை ஆண்மையனே அலிப்பெற்றியனே.

உரை :—உண்மை அன்பர்களுக்கு அணித்தாயுள்ளவனே, ஏனையோர்க்கு எப்பொழுதும் தூரமாயிருப்பவனே, இன்ன வடிவம்தான் என்று அறிய வொண்ணுதபடி பெண்வடிவனும் பழைய ஆண்வடி

வனும் அலிவடிவனுமிருக்கும் தன்மையனே, அழகனே, திருநீற்றை உடம்பு முழுவதும் பூசி அதன் ஒளி விளங்குவதனாலாகிய வெண்ணிறமுடையவனே, என்னைக் கைவிட்டிடாதே.

குறிப்பு :—ஒண்மை=அழகு ; ஒளித்தன்மை என்றும் கூறலாம். உத்தூளித்து=நீர் கலவாத பொடியைப் பூசி. தொன்மை என்பதைப் பெண்மை, அலி என்பவற்றிற்கும் கூட்டலாம். உயிர்கள் நினைந்த வடிவின்படி அவர்களுக்குத் தோன்றுதலின் மூவகையுங் கூறினர். அது அநாதியே நிகழ்தலின் தொன்மை என்றார். பெற்றி=தன்மை. மூன்றும் அடியில், 'பிறர்க்கு, என்றுஞ் சேயாய்' என மாறுக. உஉ

பெற்றது கொண்டு பிழையே பெருக்கிச் சுருக்குமன்பின்
வெற்றடி யேனை விடுதிகண் டாய்விடி லோகெடுவேன்
மற்றடி யேன்தன்னைத் தாங்குநர் இல்லையென் வாழ்முதலே
உற்றடி யேன்மிகத் தேறிநின் றேன்எனக் குள்ளவனே.

உரை நடை :—'என் வாழ் முதலே......ளவனே, பெற்றது ......கண்டாய், விடிலோ மற்றடியேன்...இல்லை, கெடுவேன்' என அமைக்க.

உரை :—எனது வாழ்க்கைக்குக் காரணமான முதற்பொருளே; (உன்னையடைந்து) அடியேன் அதிகமாகத் தெளிவெய்தி நின்றேன். எனது உள்ளத்தினனாயிருப்பவனே, அடியேனுக்குக் கிடைத்த இவ்வுடம்பைக்கொண்டு தவறுகளையே வளர்த்துச் சுருங்கிய அன்புடைய பயனற்ற அடியேனைக் கை விட்டிடாதே. நீ கைவிடின் அடியேனை வேறு தாங்குகின்றவர்களில்லை. அதனாற் கெட்டொழிவேன்.

குறிப்பு :—பெற்றது=பெற்றவுடம்பு. உற்று=திருவடி யடைந்து. தேறி=தெளிந்து, நம்பி, உள்ளவன்=உள்ளத்தவன், உள்ளீடானவன். ஆதாரமாயிருப்பவன், உயிர்க்குயிராயிருப்பவன் என்றலுமொன்று. உங

உள்ளன வேநிற்க இல்லன செய்யு மையல்துழனி
வெள்ளன் அலேனை விடுதிகண் டாய்வியன் மாத்தடக்கைப்
பொள்ளல்நல் வேழத் துரியாய் புலன்நின்கட் போதலொட்டா
மெள்ளனவேமொய்க்கும்நெய்க்குடந் தன்னைஎறும்பெனவே.

உரை :—அகன்ற பெரிய நீண்ட துதிக்கையின்கண் பொந்தினையுடைய அழகிய யானையின் தோலையுடையவனே, ஐம்புலன்

களும் என்னை நெய்க்குடத்தை எறும்பு மொய்ப்பதுபோலப் பையப் பைய உன்பாற் செல்ல வொட்டாமல் தடுப்பதற்காக நெருங்கிச் சூழ் கின்றன. அதனால் உண்மையானவை செய்வன விடுத்து பொய்யான வற்றையே செய்யும் மயக்க ஆரவாரப் பெருக்கினேன்; தீயனாகிய என்னைக் கைவிட்டிடாதே.

குறிப்பு :—இல்லன - என்பது நிலையாதனவற்றைக் குறிக்கும். துழனி = ஆரவாரம். வெள்ளன் = வெள்ளத்தையுடையவன். பெருக் கினன். அலேனை = அல்லாதவனை, அல் எனை எனப் பிரித்து இருள் உடையேனை என்பாரும் உளர். அல் = இருள். வியன் = அகன்ற. மா = பெரிய. தடக்கை = நீண்ட கை. புலன் = ஐம்புல அவா. ஆசை கள் ஒவ்வொன்றாக ஏற்பட்டு மிகப் பெருந் துன்பம் விளைத்தலின், 'மெள்ளனவே மொய்க்கு' மென்றார். பற்றிவிட முடியாத உணவா கின்ற காரணத்தால் 'நெய்க்குட'மென்றார். சிறிதாயிருப்பினும் கடுப்பு மிக விளைத்தலால் 'எறும்'பென்றார். உச

எறும்பிடை நாங்கூ ழெனப்புல னாலரிப் புண்டலந்த
வெறுந்தமி யேனை விடுதிகண் டாய்வெய்ய கூற்றொடுங்க
உறுங்கடிப் போதவை யேயுணர் வுற்றவர் உம்பரும்பர்
பெறும்பத மேயடி யார்பெய ராத பெருமையனே.

உரை :—கொடுமையாகிய யமன் அடங்கும்படியாக அவன்மேற் பொருந்தும் மணமலர் போன்ற திருவடிகளையே அழுந்தி அறிந்த வர்கள் வானவர் பதவிக்கும் மேலானதாகப்பெறும் பதவியானவனே, அடியார்கள் தன்னைவிட்டு நீங்காத பெருமை யுடையவனே, எறும்பு கள் பலவற்றினிடையே அகப்பட்ட நாகப்பூச்சி போல, ஐம்புலனால் அரித்துத் தின்னப்பட்டுத் துன்புற்ற பயனில்லாத தனியேனைக் கைவிட்டு விடாதே.

குறிப்பு :—நாங்கூழ் = நாகப்பூச்சி ; பூநாகம் என்றுங் கூறுப. அலந்த = வருந்தின. கடிப்போது என்பதற்கு, கடிதலையுடைய திரு வடிமலர் என்றும் பொருள் கொள்வர். கடி என்பது மணத்தை உணர்த்தும். உம்பர், உம்பர் = மேலிடத்திற்கு மேலான. பதம் = நிலை, பதவி. உரு

பெருநீ ரறச்சிறு மீன்துவண் டாங்கு நினைப்பிரிந்த
வெருநீர்மை யேனை விடுதிகண் டாய்வியன் கங்கைபொங்கி
வருநீர் மடுவுள் மலைச்சிறு தோணி வடிவின் வெள்ளைக்
குருநீர் மதிபொதி யுஞ்சடை வானக் கொழுமணியே.

உரை :—பெரிய கங்கை வெள்ளமானது பொங்கிவந் தமருங் குளத்துள் எதிர்த்து நிற்கும் சிறு தோணியின் தோற்றத்தை யுடைய வெள்ளைநிறத் தண்திங்கள் தவழும் சடையினை யணிந்த பரமாகாசத்தில் இயங்கும் வளம் பொருந்திய மாணிக்கமே, மிகுதியான நீர்வற்றி வடிய, குறைந்த நீரில் சிறு மீனனது வாடிக் கிடந்தாற்போல, உன்னைப் பிரிந்த விடத்தே அச்சுற்று வாடிநிற்குந் தன்மையேனைக் கைவிட்டு விடாதே.

குறிப்பு :—துவண் டாங்கு = துவளுதல் போல. துவளுதல் = அசைதல், வாடுதல். வெரு நீர்மை = வெருவும் நீர்மை. வெருவுதல் = அஞ்சுதல். மிகப்பெரிதாகப் பொங்கிவந்த கங்கையானது இறைவனது சடாபாரத்துள் அசைவின்றி அடங்கினமையின் சடையிலுள்ள கங்கையை நீர்மடுவுக்கு உவமித்தார். மலை = மலைதல். எதிர்த்தல். வெள்ளம் வரும்பொழுது அங்கு மிங்கும் அலைதலையே, மலைதல் என்றார். குரு = நிறம். நீர் = தண்மை. உசு

கொழுமணியேர்நகை யார்கொங்கைக்குன்றிடைச்சென்றுகுன்றி
விழுமடி யேனை விடுதிகண் டாய்மெய்ம் முழுதுங்கம்பித்
தழுமடி யாரிடை யார்த்துவைத் தாட்கொண்டருளியென்னைக்
கழுமணி யேஇன்னுங் காட்டுகண் டாய்நின் புலன்கழலே.

உரை :—உடல் முழுவதும் புளகங் கொண்டு நடுநடுங்கி அழுது தொழும் அடியார் நடுவே என்னைப் பொருத்தி வைத்து ஆட்கொண்டருளி இன்னுமொருமுறை என்னைத் தூய்மைப்படுத்துகின்ற மாணிக்கமே! இன்னுமொரு முறை உன்னுடைய அறிவு மயமாகிய திருவடியைக் காட்டி யருள்க. முத்தின் அழகையுடைய பல்வினராகிய மாதரது நகிலென்னும் மலைமிசை அறிவு குறைந்து போய்விழுகின்ற அடியேனைக் கைவிட்டிடாதே.

குறிப்பு :—கொழுமணி = முத்து. நகைக்கு உவமித்தமையால் மணி என்ற பொதுச் சொல் முத்தைக் குறித்தது. கொழு = செழிப்

பான. ஏர்=அழகு. குன்றி=குறைந்து. அறிவு வியாபகங் குறைவுற்று; கம்பித்து=நடுங்கி. ஆர்த்து=பொருத்தி. கழு=கழுவு; புலன்=அறிவு.

உஎ

புலன்கள் திகைப்பிக்க யானுந் திகைத்திங்கொர் பொய்ந்நெறிக்கே
விலங்குகின் றேனைவிடு திகண்டாய் விண்ணும் மண்ணுமெல்லாங்
கலங்கமுந் நீர்நஞ் சமுதுசெய் தாய்கரு ணாகரனே
துலங்குகின் றேன்அடி யேன்உடை யாயென் தொழுகுலமே.

உரை :—விண்ணுலகமும் மண்ணுலகமும் முழுவதும் அஞ்சிக் கலக்கமுற்றபோது கடலிலெழுந்த விடத்தை அமுதாக உண்டவனே, அருட்கடலே, (பாசத்திற்கு அஞ்சி) நடுங்குவேனாகிய அடியேனை அடிமையாக உடையவனே, யான் வணங்கும் இனத்தவனாய் வந்தவனே, ஐம்புலன்கள் என்னைத் திகிலடையும்படி செய்ய யானும் திகிலடைந்து இவ்விடத்து ஒரு நிலையற்ற வழியின்கண்ணே விலகிச் செல்வேனைக் கை விட்டிடாதே.

குறிப்பு:—முந்நீர்=கடல். ஆற்றுநீர், மழைநீர், ஊற்றுநீர் என்ற மூன்றும் உடைமையான் முந்நீர் என்ப. அது படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் இம்மூன்றினையும் செய்யவல்லதென்ப. துலங்குகின்றேன்=துளங்குகின்றேன். துளங்குதல்=அசைதல். தொழுகுலம்=வணங்கத் தக்க இனம். இறைவன் வேதியனாக ஆட்கொள்ள வந்தமையால் வேதியனே என்றும் அச்சொற்றொடர்க்குப் பொருள் கொள்ப. இறைவன் வழிபடப்படும் இனத்தவனாயும் உயிர்கள் வழிபடும் இனத்தவராயும் இருப்பதைக்காண்க. குலம்=கோயில் என்பாருமுளர். தேவர் கலக்கத்தைநஞ்சுண்டு நீக்கியதைப்போலத் தம்முடைய கலக்கத்தையும், பாச நஞ்சினைப் போக்கி, நீக்கி அருளல் வேண்டும் என்று இதனுட் குறிப்பித்தார்.

உஅ

குலங்களைந் தாய்களைந் தாய் என்னைக் குற்றங்கொற் றச்சிலையாம்
விலங்கல்எந் தாய் விட்டிடு திகண்டாய் பொன்னின் மின்னுகொ
அலங்கலந் தாமரை மேனியப் பாவொப் பிலா தவனே [ன்றை
மலங்கள்ஐந் தாற்சுழல் வன் தயி ரிற்பொரு மத்துறவே.

உரை :—பொன்போல மின்னுகின்ற கொன்றை மாலை யணிந்த அழகிய செந்தாமரை மேனியை யுடைய அப்பனே, யாருந் தனக்கு,

நிகரில்லாதவனே, கடைகின்ற மத்துப் பொருந்தினவுடன் சுழல்கின்ற தயிர்போல, என்னைப் பற்றிய ஐந்து பாசங்களாலும் அலைவுற்று வருந்துவேனாகிய என்னுடைய குற்றக் கூட்டங்களை யொழித்தவனே, எனது பசுபோதத்தையும் நீக்கினாய். வெற்றி வில்லாகமேருவையுடைய எந்தையே கைவிட்டிடாதே.

குறிப்பு :—'சுழல்வன்' என்பதை 'குற்றம்' என்பதனோடு முடிக்க. குலம் = கூட்டம். 'குற்றம்' என்பதைக் குலம் என்பதனோடு சேர்க்க. சாதியென்று பொருள் கொண்டு சாதிப் பற்று முதலியவற்றைக் களைந்தாய் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். குற்றம் களைந்தாய், என்று வேறு பிரித்தும் பொருள் கொள்ப. ஐந்து மலங்களாவன :—ஆணவம், கன்மம், மாயை, வைந்தவம், திரோதாயி. சிலர், வைந்தவத்திற்குப் பதிலாக மாயேயமென்பர். வைந்தவம், சுத்த மாயா காரியங்கள்; திரோதாயி, மறைப்புச் சத்தி; 'மாயேயம்' என்பது மாயையாலாகிய எல்லாக் காரியங்களையுங் குறிக்கும். உக

மத்துறு தண்தயி ரிற்புலன் தீக்கது வக்கலங்கி
வித்துறு வேனை விடுதிகண் டாய்வெண் டலைமிலைச்சிக்
கொத்துறு போது மிலைந்து குடர்நெடு மாலைசுற்றித்
தத்துறு நீறுட ணாரச்செஞ் சாந்தணி சச்சையனே.

உரை :—வெள்ளிய தலையை யணிந்து திரட்சியுடைய கொன்றைப் போதினைச் சூடி குடராகிய நீண்ட தோள் மாலையைக் கழுத்தினைச் சுற்றி அணிந்து, அசைந்து விளங்குகின்ற திருநீற்றுடன் சந்தனத்தின் சிவந்த குழம்பினை யணிந்த இளமையுடைய தலைவனே மத்துப் பொருந்திய குளிர்ந்த கட்டித் தயிர் உடைதல்போல, ஐம்புலனாகிய தீப்பற்ற அதனாற்கலங்கி (அக்கலக்கத்தில் வேரூன்றுகின்ற) வித்தின் தன்மை அடைவேனைக் கைவிட்டிடாதே.

குறிப்பு :—வித்து=விதை. விதையின்தன்மை. கொத்து= திரட்சி. குடர்=ஒடுங்கிய தேவர்களது குடர். அல்லது குடர் போன்ற நெடிய மாலை. மிலைச்சி=சூடி. தத்து=தத்துதல்; அசைதல். ஆரம்= சந்தனம். சச்சையன்=சச்சு+ஐயன். சச்சு, நுட்பம், இளமை, சச்சு, என்பது சத்து என்பதன் போலியாக்கொண்டு, மெய்ப்பொருளாகிய

ஐயனே என்பதுமுண்டு. சங்காரக் கடவுளாதலின், 'சுடர்நெடுமாலை சுற்றி' என்றார். வெண்டலை, தாருகவன முனிவரால் விடுக்கப்பட்டது.

சச்சைய னேமிக்க தண்புனல் விண்கால் நிலம்நெருப்பாம்
விச்சைய னேவிட் டிடுதிகண் டாய்வெளி யாய்கரியாய்
பச்சைய னேசெய்ய மேனிய னேயொண் படஅரவக்
கச்சைய னேகடந் தாய்தடந் தாள அடற்கரியே.

உரைநடை :—இறுதியடியில் தடந்தாள அடற்கரியே கடந்தாய் என மாறுக.

உரை :—வெண்ணிறமுடையாய், கருநிறமுடையாய், பச்சை நிறமுடையாய், சிவந்த திருமேனியாய், ஒளி விளங்கும் படத்தையுடைய பாம்பினை அரைக் கச்சாக அணிந்தவனே, அகன்ற அடியையுடைய வலிமிக்க யானை வடிவுடைய கயாசுரனை வென்றவனே, மிக நுட்பமான மெய்ப்பொருளாய தலைவனே, வெளிப்படையான நீர், வான், காற்று, நிலம், நெருப்பு என்பவற்றோடு கலந்து அவையாய வியப்புச் செயலுடையவனே, கை விட்டிடாதே.

குறிப்பு :—மிக்க=வெளிப்படையாய; அறிவு நுண்பொருள் அத்துவிதமாய்ப் பூதப்பொருளிற் கலந்து அவையாய்த் தோன்றல் வியத்தகு செயல் என்பார், 'விச்சையனே' என்றார். புகை நிறம், 'கரியாய்' என்பதனு ளடங்குதலின், நிறங்களைந்துங் கூறிய வாறும். 'நிறங்களோரைந் துடையாய்' என்றதுங் காண்க. கயாசுரன் கதை முற் கூறப்பட்டது.

நடக

அடற்கரி போல்ஐம் புலன்களுக் கஞ்சி அழிந்தஎன்னை
விடற்கரி யாய்விட் டிடுதிகண் டாய்விழுத் தொண்டர்க்கல்லால்
தொடற்கரி யாய்சுடர் மாமணி யேசுடு தீச்சுழலக்
கடற்கரி தாயெழு நஞ்சமு தாக்குங் கறைக்கண்டனே.

உரை :—மேன்மையான அடியார்களுக்கல்லது ஏனையோர்க்குப் பற்றுதற்கரியவனே, ஒளிகாலும் பெரிய மாணிக்கமே, கடல் சுடுந்தீயாகிய வடவையும் நிலை கலங்க, திருப்பாற்கடலிலே எதிர்பாராதபடி அருமையா யெழுந்த விடத்தை அமுதமாக்கிய நீலகண்டப் பெருமானே, தவிர்தற்குக் கூடாதவனே, வலியயானை போன்ற ஐம்பொறிப்பற்றுக்குப் பயந்து உள்ளமொடுங்கிய என்னைக் கைவிட்டிடாதே.

குறிப்பு :—அழிந்த=மனம் தளர்ந்த. விடற்கரியாய்=பற்றி விடக்கூடாத அருமையுடையவனே. சுடுதீ=வடவை. வடவைத்தீ, கடலில் நீர் மிகாது வற்றுதலை நிகழ்த்தலின் 'சுடுதீ' என்றார். கடற்கு=கடலிலே. கறைக்கண்டனே என்பதற்குப் பின் 'விடற்கரியாய்' என்பதற்குப் பொருள் கொள்ளுக. ௩௨

கண்டது செய்து கருணைமட் டுப்பரு கிக்களித்து
மிண்டுகின் றேனை விடுதிகண் டாய்நின் விரைமலர்த்தாள்
பண்டுதந் தாற்போற் பணித்துப் பணிசெயக் கூவித்தென்னைக்
கொண்டென்எந் தாய்களை யாய்களை யாய குதுகுதுப்பே.

உரைநடை :—'எந்தாய்' என்பதை முதலிற் கொள்க. முதலடியில் கருணைக் களிந்து, 'கண்டது செய்து' என மாறுக.

உரை :—எனது தந்தையே,! நினது அருளாகிய மதுவைக் குடித்து (நிகழ்வினை யறியாது) செருக்கி (மனதிற்குத்) தோன்றியதைச் செய்து மதமிஞ்சிப் போகின்ற என்னைக் கைவிட்டிடாதே. உனது மணநிறைந்த திருவடிக் கமலங்களை முன் கொடுத்தருளியது போல (க்கொடுத்து) என்னைத் தாழ்மையணுக்கி உன் திருத்தொண்டினை இயற்றுமாறு அழைப்பித்து என்னை ஏற்றுக்கொண்டு வீடுபேற்றிற்கு இடுக்கணு யுள்ள மகிழ்ச்சியை வேரறக் களைந்தருள்க.

குறிப்பு :—மட்டு=தேன், மது. 'ஒருவரை மதியா துருமைகள் பேசி' என வன்தொண்டர் கூறிய கருத்தை ஒத்து நோக்குக. மிண்டுதல்=மதத்தாற் பொருதல். பணித்து=பணிவித்து. கூவுவித்து என்பது, 'கூவித்து' என மருவிற்று. களை=இடுக்கண். பிராரத்தமாகிய நிகழ்வினைக் கஞ்சி, இறைபணி நில்லாமையா லுளதாங் தற்போதத்தைக் களைந்தருள்க என்றார். ௩௩

குதுகுதுப் பின்றிநின்(று) என்குறிப் பேசெய்து நின்குறிப்
விதுவிதுப் பேனை விடுதிகண் டாய்விரை யார்ந்தினிய [பில்
மதுமதுப் போன்றென்னை வாழைப் பழத்தின் மனங்கனிவித்
தெதிர்வதெப் போது பயில்விக் கயிலைப் பரம்பரனே.

உரைநடை :—விபயில் கயிலை...பரனே, குதுகுது...கண்டாய். வாழை...கனிவித்த. விரை...போன்று எப்போது எதிர்வது என அமைக்க.

உரை:—மலர் பொருந்துங் கயிலையில் வீற்றிருக்கும் மேலோர்க்கு மேலோனே. எனது எண்ணத்தையே நிறைவேற்றி, அதனால் மகிழ்ச்சியின்றி நின்று, உனது திருவுள்ளக் குறிப்பை நாடி அதனை அறிய விரைகின்றேனை நீ கைவிட்டிடாதே. நீ வாழைக் கனியைப் பழுக்கவைத்தாற் போல என்னை உருக்க முடையனாய்ச் செய்து (நல்ல) மணம்பொருந்திய இனிய தேனொழுக்குப் போல எப்போது நீ எனக்கு எதிர்ப்படுதல் நிகழற்பாலது ?

குறிப்பு :—குதுகுதுப்பு=மகிழ்ச்சி. 'குறிப்பில்' என்பதற்குக் 'குறிப்பினை இல்லாத' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். விதுவிதுப்பு=விரைதல், ஆசைப்படுதல். மது - மது, என்பது தேனொழுக்கினைக் குறித்தது. வாசனையுடையதேன், அஃதில்லாத தேனிற் கலந்தாற்போல, இயக்குங் கடவுள் இயங்குமுயிரிடைக்கலத்தல் கூறப்பட்ட தென்றலுமொன்று. இரண்டுஞ் சித்துப் பொருளாதல் பற்றித் தேனென்றுரென்ப. வாழைக்கனியானது, தானாக மெதுவாகக் கனிதலும், புகைமூட்டத்திற் கனிதலும் உண்டு. மனம் அங்ஙனம் பக்குவப்படுதலைக் குறித்தனர். பயில்வி=பயில்வீ; வீபயில்=மலர் பொருந்து.

௩௬

பரம்பர னேநின் பழஅடி யாரொடும் என்படிறு
விரும்(பு)அர னேவிட் டிடுதிகண் டாய்மென் முயற்கறையின்
அரும்(பு)அர நேர்வைத் தணிந்தாய் பிறவி ஐவாயரவம்
பொரும்பெருமான்வினை யேன்மனம்அஞ்சிப்பொதும்புறவே.

உரைநடை :—'பிறவி' என்பதற்குமுன் 'வினையேன்...புறவே' என்பதை அமைக்க. பரம்பரனே...கண்டாய்.

உரை:—மெல்லிய, முயல்போன்ற களங்கத்தையுடைய இளம் பிறையையும் பாம்பையும் சமமாகச் சடையிலமர்த்தி அவற்றைத் தலைக்கணியாகக் கொண்டவனே, தீவினையுடையேன் உள்ளம் நடுங்கி ஒரு மறைவிடத்தை அடையும்படியாகப் பிறவிக்கேதுவாகிய ஐம்புலனாகிய ஐந்து வாயையுடைய பாம்பானது மலைகின்றது. பெருந்தகையானே, மேலோர்க்கும் மேலோனே, உனது பழவடியாரோடு வஞ்சனையுடைய என்னையும் ஆட்கொள்ள விரும்பிய பாசநீக்க முதல்வனே, என்னைக் கைவிட்டிடாதே.

குறிப்பு:—என்படிறு - 'படிறுஎன்' என மாறி, 'படிறுடைய என்னை' என்று பொருள் கொள்ளுக. என் - 'என்னை என்பதன் கடைக்குறை, 'என்படிறு' என்பதற்கு எனது வஞ்சனை, என்று பொருள் கோடலுமுண்டு. அரன் - பாசத்தை யழிப்பவன். கறை - களங்கம், சந்திரனிலுள்ள கருப்பு, முயல் போலுதலின், அது 'முயற் கறை' என்னப்பட்டது. அரும்பு - தோற்ற நிலை - இங்கே அது பிறையை யுணர்த்திற்று. அர=அரவு=பாம்பு. நேர்=சமமாக, பொரும் - சண்டையிடும். பொதும்பு - மரச்செறிவு, பொந்து, 'புக லிடம்' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ருடு

பொதும்புறு தீப்போற் புகைந்தெரி யப்புலன் தீக்கதுவ
வெதும்புறு வேனை விடுதிகண் டாய்விரை யார்நறவந்
ததும்புமந் தாரத்தில் தாரம் பயின்றுமந் தம்முரல்வண்(டு)
அதும்புங் கொழுந்தேன் அவிர்சடை வானத் தடலரைசே.

உரை :—வாசனை பொருந்திய தேன் நிறைந்த மந்தார மல ரிலே (எழிசையில்,) தாரமாகிய வல்லிசையைப் பழகிப் பின் மெல் லோசையை ஒலிக்கின்ற வண்டானது ஒதுங்கித்திளைக்கும்,வளம்மிக்க தேன்பொழிகின்ற மின்னுஞ் சடையினையுடைய, சிதாகாய நாட்டின் வலிமிக்க வேந்தனே! மரச்செறிவிற் பொருந்திய நெருப்புப்போலப் புகைவீசி எரியும் ஐம்புலனாகிய தீ என்னைப் பற்றவே, அதனால் (உள் ளத்துயராகிய) வெப்பமுறுகின்ற என்னை விட்டிடாதே.

குறிப்பு :—மந்தார மலரைத் திறப்பதற்கு வல்லோசை வேண் டும். பொழிகின்ற தேனைப் பருகுவதற்கு மெல்லோசை போதும். முதலில் சடையிலுள்ள மந்தார முகையைத் திறந்து தேன் பொழி வித்து, அத்தேனைத் தேருங்கால், மந்தவோசையை ஒலிக்குமென்று கருதுக. முரலுதல்=ஒலித்தல். அதும்புதல்=ஒதுங்குதல், அழுந்து தல். உடலிலுள்ள ஐம்புலன்கள், மரச்செறிவிலுள்ள தீப்போலும். தீ முதலிற் புகைந்து, பின் மிளிர்வது, மெள்ள மெள்ள ஐம்புலன்கள் மனதையு முயிரையும் பற்றுதற் குவமையாம். வானம்=பரமா காசம். அதற்கு முதல்வன் கடவுளே யாதலின், அம்முதன்மை யுடையானை 'அடலரசே' என்றார். ருசு

அரைசேஅறியாச் சிறியேன்பிழைக்கஞ்சலென்னின்அல்லால்
விரைசேர் முடியாய் விடுதிகண் டாய்வெண் நகைக்கருங்கண்
திரைசேர் மடந்தை மணந்த திருப்பொற் பதப்புயங்கா
வரைசேர்ந் தடர்ந்தென்ன வல்வினை தான்வந் தடர்வனவே.

உரை :—வெள்ளிய பல்லினையும் கரிய கண்ணையும் உடைய, கடல்கெழு செல்வியாகிய திருமகள் வணங்கிப் பொருந்திய அழகிய திருப்பாதங்களை யுடைய பாம்பணிந்த பெருமானே, மலைகள் ஒன்று சேர்ந்து தாக்கினாற்போல கொடிய வினைப் பயன்கள் வந்து தாக்குகின்றன. அரசனே, அறிவில்லாத சிறியேன் குற்றத்தைப் பொறுத்து 'அஞ்சாதே' யென்று நீ அருள் செய்தாலன்றி, (உய்யேன்) மணங் கலந்த சடை முடியாய், என்னைக் கைவிட்டிடாதே.

குறிப்பு :—திரை=கடல். கண்ணாகிய கடலெனக் கொண்டு, 'உமாதேவி மணந்த அழகிய பொன்மேனி யுடைய' என்று பொருள் கொள்ளுவது முண்டு. முத்தித்திரு-பாதத்தில் வீற்றிருப்பதை இங்குக் குறித்ததாகவுங்கருதலாம். 'உய்யேன்' தொக்கிநின்றது. அம்மை திருவடியில் வழிபட்டதாகவுங் கூறலாம். ௩௭

அடர்புல னால்நிற் பிரிந்தஞ்சி அஞ்சொல்நல் லார்அவர்தம்
விடர்விட லேனை விடுதிகண் டாய்விரிந் தேயெரியுஞ்
சுடரனை யாய்சுடு காட்டர சேதொழும் பர்க்கமுதே
தொடர்வரி யாய்தமி யேன்தனி நீக்குந் தனித்துணையே.

உரை :—பெருக்கமாய் விளங்குகின்ற சோதிப்பிழம்பைப்போன்றவனே! சுடுகாடாகிய சங்கார முடிவின் முதலே, அடியார்க் கமுதமானவனே, உயிர் தனது வலியாற் றொடர்ந்து பற்றுதற் கருமையானவனே, அடியேனுடைய தனிமையை நீக்கும் ஒப்பற்ற துணைவனே, என்னைத் தாக்குகின்ற ஐம்புல வேட்கையால், உன்னைப் பிரிந்து பயந்து, அழகிய மொழியுடைய பெண்டிர் குழுவாகிய காட்டினைக் கடந்து வருதற்கியலாத என்னைக் கைவிட்டிடாதே.

குறிப்பு :—விடர், காடு, மலைப்பிளவு; எங்கும் அறிவு மயமாய்ச் செறிதலின் 'விரிந்தே யெரியுஞ்சுடர்' என்றார். சுடுகாடென்பது எல்லாம் ஒடுங்கிய இடம். தனி=தனிமை. ௩௮

தனித்துணை நீநிற்க யான் தருக் கித்தலை யால்நடந்த
வினைத்துணை யேனை விடுதிகண் டாய்வினை யேனுடைய [பே
மனத்துணையே என்தன் வாழ்முதலே எனக்கெய்ப்பில்வைப்
தினைத்துணையேனும்பொறேன் துயராக்கையின் திண்வலையே.

உரை :—தீவினையேனுடைய உள்ளத்திற்குறுதி கொடுக்குந் துணையானவனே, எனது வாழ்விற்கு அடிப்படையான முதற் பொருளே, எனக்கு இளைத்த காலத்திற் பயன் படும் சேமநிதி போல்வானே, ஒப்பற்ற துணைவனாக நீ நிலைப்பா யிருக்குங் காலத்தே தற்போத உணர்ச்சியுற்று முறை மாறாக வொழுகின இரு வினையேனைக் கைவிட்டிடாதே. துயரத்தைத் தரும் உடம்பென்னுந் திண்ணிய வலையிற் கிடப்பதைத் தினையளவு நேரங்கூடப் பொறுக்கமாட்டேன்.

குறிப்பு :—தருக்கி = செருக்குற்று. காலால் நடப்பதற்குத் தலையால் நடப்பது முறை மாறிய செய்கையாம். வினைத்துணை = வினையிரண்டு. 'தினைத்துணை' என்பதில், துணை = அளவு. யாக்கை எளிதிற் கழியாமையின், 'திண்' என்றார். தாம் முயன்று அதனைக் கடக்க இயலாமையின் 'வலை' என்றார். இறுதியடிக்கு இறுதியிற் பொருள் கொள்ளுக. ௩௧

வலைத்தலை மான்அன்ன நோக்கியர் நோக்கின் வலையிற்பட்டு
மிலைத்தலைந் தேனை விடுதிகண் டாய்வெண் மதியின்ஒற்றைக்
கலைத்தலை யாய்கரு ணாகர னேகயி லாயமென்னும்
மலைத்தலை வாமலை யாள்மண வாளஎன் வாழ்முதலே.

உரை :—வெள்ளிய திங்களின் ஒருகலையுடைய பிறையைத் தலையிலுடையாய், கருணைக் கிருப்பிட மானவனே, கயிலாயமென்னு மலையுச்சியாய், இமயமலையுடைய உமையம்மை கணவ, எனது வாழ்க்கைக் காரணனே, வலையிடை யகப்பட்ட மான்போன்ற மருட்சிப் பார்வையுடைய பெண்டிர் கண்வலையிற் சிக்கி (அவர் வழியை) மேற்கொண்டு திரிந்தேனைக் கைவிட்டிடாதே.

குறிப்பு :—மிலைத்து = அணிந்து, சூடி, மேற்கொண்டு; தலை = இடம். ௩0

முதலைச்செவ் வாய்ச்சியர் வேட்கைவெந் நீரிற் கடிப்பமூழ்கி
விதலைச்செய் வேனை விடுதிகண் டாய்விடக் கூன்மிடைந்த

சிதலைச்செய் காயம் பொறேன்சிவ னேமுறை யோமுறையோ
திதலைச்செய் பூண்முலை மங்கைபங் காளன் சிவகதியே.

உரைநடை :—திதலை........கதியே, சிவனே, முறையோ முறையோ, சிதலை......பொறேன், வேட்கை வெந்நீரில் முதலை...... கடிப்ப மூழ்கி......கண்டாய்.

உரை :—தேமல் விளங்கும் நகையணிந்த நகிலுடைய அம்மை பாகனே, எனது இன்ப நெறியே, சிவபெருமானே, ஐயோ, ஐயோ! புலால் நாற்றமுடைய தசை நிறைந்த நோய்க் கிடனாய உடம்பைத் தாங்கமாட்டேன். ஆசையாகிய வெப்பமுடைய நீர்நிலையில், சிவந்த வாயினையுடைய மாதராகிய முதலைகள் கடிக்கும்படியாக முழுகித் துன்பப்படுவேனைக் கைவிட்டிடாதே.

குறிப்பு :—வெந்நீர் வெப்பமுடைய நீர்; விரும்பத்தக்க நீர்; விதலை = துன்பம். விடக்கு = புலால் நாற்றம். சிதலை = நோய். திதலை = தேமல். சுக

கதியடி யேற்குன் கழல்தந் தருளவும் ஊன்கழியா
விதியடி யேனை விடுதிகண் டாய்வெண் தலைமுழையிற்
பதியுடை வாளரப் பார்த்திறை பைத்துச் சுருங்கஅஞ்சி
மதிநெடு நீரிற் குளித்தொளிக் குஞ்சடை மன்னவனே.

உரை :—வெண்டலையாகிய குகையினை யிருப்பிடமாகவுடைய ஒளி பொருந்திய பாம்பு, சந்திரனைப் பார்த்துச் சற்றுப் படமெடுத்து அதனைச் சுருக்கிக் கொள்ளவும், பிறை அதனைப் பார்த்துப் பயந்து கங்கையாகிய நீர் நிலையில் மூழ்கி மறைந்து கொள்ளுஞ் சடையுடையவனே, அடியேனுக்கு உயர்ஞான நெறியை உன் திருவடிகள் கொடுத்தருளவும், உடல் நீங்கப்பெறா ஊழ்வினையுடைய என்னைக் கைவிட்டிடாதே.

குறிப்பு :—கதி = வீடு என்றுங் கூறுப. விதி = பிரார்த்தவினை அல்லது நிகழ்வினை. முழை = குகை. இற்பதி = வீட்டிடம்; தங்குமிடம். இறை = சிறிது. நெடு நீர் = கங்கை. பைத்து = படமெடுத்து. இறை பார்த்துச் சுருங்க, எனக்கொண்டு இறைவனைப் பார்த்துப் பயந்து சுருக்கிக்கொள்ளு மென்பாருமுளர். சுஉ

மன்னவ னேயொன் று மா(று)அறி யாச்சிறி யேன்மகிழ்ச்சி
மின்னவ னேவிட் டிடுதிகண் டாய்மிக்க வேதமெய்ந்நூல்
சொன்னவ னேசொற் கழிந்தவ னேகழி யாத்தொழும்பர்
முன்ன வனேபின்னும் ஆனவ னேயிம் முழுதையுமே.

உரை :—மேலாகிய வேதமாகிய உண்மை நூலினைப் பக்குவர்க்கு உணர்த்தியவனே, சொல்லினுக்கப்பாற் பட்டவனே, நீங்காத தொண்டர்க்கு முன்னிற்பவனே, அவர்கட்குப் பின்னின்று ஆதாரமானவனே, இப்படைப்பு முழுதும் ஆனவனே, அரசனே, உன்னை வந்து கலக்கும் விதத்தை அறியாத சிறியேனுக்குக் களிப்பு விளக்குஞ் சோதியனே, என்னைக் கை விட்டிடாதே.

குறிப்பு :—‘நீலாங்க மேனி நேரிழை யாளொடு மொழிந்த சீலாங்க வேதம்’ என்று திருமூலர் செப்பியவாறே, இப்போது வழங்கும் வேதத்தின் மேலான தொன்றையே அடிகள் இங்கே குறிப்பித்ததோர்க. ‘மாறு’ என்பதற்குக் கைம்மாறு எனப் பொருள் கொண்டு, ‘ஒரு கைம்மாறும் அறியாத’ என்றும் பொருளுரைக்கலாம். பொது வேதமும் மிக்க (சிறப்பாகிய)மெய்ந் நூலாகிய ஆகமமுமெனப் பொருள் கொள்ளுவாருமுளர். ‘ஆனவனே’ என்பதைப் ‘பின்னும்’ ‘முழுதையும்’ என்பவற்ேறாடு தனித்தனி யியைக்க.

முழுதயில் வேற்கண் ணியரென் னும் மூரித் தழல்முழுகும்
விழுதனை யேனை விடுதிகண் டாய்நின் வெறிமலர்த்தாள்
தொழுது செல்வான்நற் றொழும்பரிற்கூட்டிடுசோத்தெம்பிரான்
பழுதுசெய் வேனை விடேலுடை யாய்உன்னைப் பாடுவனே.

உரை :—கூரியவேல் போன்ற கண்ணையுடையாரென்னப்படும் வலிமையுடைய தீயிலே முற்றிலும் விழுந்து உருகி யொழியும் வெண்ணெய் போன்ற என்னைக் கைவிட்டிடாதே. உனது தேன் ததும்புந் திருவடியை அடைதற்கு வணங்கிச் செல்லுஞ் சிதாகாயத் தொண்டரோடு என்னைச் சேர்த்துவிடு. இழிந்தேன் தலைவனே உனக்கு வணக்கம். குற்றஞ்செய்யு மென்னைக் கைவிடாதே. முதல்வனே, உன்னை நான் பாடுவேன்.

குறிப்பு :—‘முழுது’ என்பதை, முழுகும்என்பதனோடு சேர்க்க. அயில்=கூர்மை. ‘எம்பிரான் சோத்து’ என மாறுக. சோத்து=சோத்

தம். இழிந்தோர் உயர்ந்தோர்க்குச் செய்யும் அஞ்சலி. மூரி= வலிமை.

சச

பாடிற்றி லேன்பணி யேன்மணி நீயொளித் தாய்க்குப்பச்சூன்
வீடிற்றி லேனை விடுதிகண் டாய்வியந் தாங்கலறித் [(று)
தேடிற்றி லேன்சிவ னெவ்விடத் தானெவர் கண்டனரென்
ஓடிற்றி லேன்கிடந் துள்ளுரு கேன்நின் றுழைத்தனனே.

உரை :—மாணிக்கமே, நின்புகழைப் பாடமாட்டேன், நின்னை வணங்கேன், எனக்கு ஒளித்துக் கொண்ட உன்பொருட்டு பசிய ஊனுடம்பைத் தொலைத்திடாத என்னைக் கைவிட்டிடாதே. அதிசய முற்றுக் கதறித் துதித்து, ஒளித்த சிவபெருமான் எவ்விடத்திலுள்ளான், யார் அவனைக் கண்டார்க ளென்று தேடமாட்டேன், நாடி ஓடமாட்டேன். வாடிச் செயலற்று உள்ளங் கசிந்து அன்புசெய்யேன். வீணேநின்று மனம் வருந்தினேன்.

குறிப்பு :—மணி=மாணிக்கம். பச்சூன், பசிய ஊனென்றது நெருப்பிலே வேகாமல், விடப்படும் உடம்பை. வீடுதல்=அழித்தல், நீக்கல். உழைத்தல்=வருந்தல்.

சரு

உழைதரு நோக்கியர் கொங்கைப் பலாப்பழத்(து) ஈயினொப்பாய்
விழைதரு வேனை விடுதிகண் டாய்விடின் வேலைநஞ்சுண்
மழைதரு கண்டன் குணமிலி மானிடன் தேய்மதியன்
பழைதரு மாபரன் என்றென் றறைவன் பழிப்பினையே.

உரை :—மான்போன்ற பார்வையுடைய பெண்டிரது நகிலின்கண், பலாப்பழத்திலே மொய்க்கும் ஈயைப்போல ஆசைப்படுவேனைக் கைவிட்டிடாதே நீகைவிடிலோ, விடத்தைஉண்கின்ற,மேகம்போன்ற கரிய கழுத்தையுடையன், குணமில்லாதவன், மனிதன், குறைந்த அறிவுடையன், பண்டைப் பெரிய ஆண்டி, என்று அடிக்கடி உன் இகழ்ச்சியை எடுத்துரைப்பேன்.

குறிப்பு :—உழை=மான். முக்குணங்களையுங் கடந்தவன் இறைவன் ஆதலின், ‘குணமிலி’ என்றார். மானை இடக்கையில் தரித்தவனாதலின்—‘மானிடன்’ என்றார். கலை குறைந்த பிறை மதியைத் தலையிலுடைமையால் ‘தேய்மதி’யன்; பழமையான பெரிய

மேலோன் - 'பழைதரு மாபரன்; பரன் - 'அந்நியன்' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். சசு

பழிப்பில்நின் பாதப் பழந்தொழும் பெய்தி விழப்பழித்து
விழித்திருந் தேனை விடுதிகண் டாய்வெண் மணிப்பணிலங்
கொழித்துமந் தாரமந் தாகினி நுந்தும்பந் தப்பெருமை
தழிச்சிறை நீரிற் பிறைக்கலஞ் சேர்தரு தாரவனே.

உரை :—வெள்ளிய மணியாகிய முத்தினையுஞ் சங்கினையுங் கொழித்துக்கொண்டு, மந்தார மலரைத் தள்ளிக்கொண்டு அழகும் பெருமையுந் தழுவிவரும், (சடையை) இடமாக்கொண்ட வான் கங்கை நீரில் மதியாகிய பிறைத்தோணி சேர்கின்ற, வெற்றியுடைய வனே, இகழ்ச்சிக் கிடமில்லாத நினது திருவடிப் பழமைத் தொண் டினை யடைந்து, அது நழுவ, உன்னை இகழ்ந்து (யாதுஞ் செய்யத் தெரியாது) விழித்துக்கொண்டிருந்த என்னைக் கைவிட்டிடாதே.

குறிப்பு:—விழ = நழுவ. வெண்மணி = முத்து. பணிலம் = சங்கு. மந்தாகினி = ஆகாயகங்கை. நுந்தும் = தள்ளும். பந்தம் = அழகு. தழி = தழீஇ = தழுவி. சிறை = இடம். கலம் = மரக்கலம். தார் = வெற் றிக் கறிகுறி; மாலை. சஎ

தாரகை போலும் தலைத்தலை மாலைத் தழலரப்பூண்
வீரஎன் தன்னை விடுதிகண் டாய்விடி லென்னைமிக்கார்
ஆரடி யான்என்னின் உத்தர கோசமங் கைக்கரசின்
சீரடி யார்அடி யானென்று நின்னைச் சிரிப்பிப்பனே.

உரை :—விண் மீனுகிய நட்சத்திரம் போலும் வெண்டலை மாலையையும், தீயையும், பாம்பையும் தலையிற் பூண்ட வீரனே, என் னைக் கைவிட்டிடாதே. என்னைக் கைவிட்டால், பெரியோர், நீ யாருடைய அடிமை யென்று என்னைக் கேட்பின் உத்தரகோச மங்கை மன்னனின் சிறந்த அடியார்க் கடிமையே னென்று விடை கூறி உன்னை அவர்கள் சிரிக்கும்படி செய்வேன்.

குறிப்பு :—தீயினை இறைவன் அணிந்திருப்பதாகக் கூறுது, தீப்போன்ற கெடுதியைச் செய்யும் விடத்தையுடைய பாம்பென்று கூறுதலுமுண்டு. மிருத்தியுஞ் சயதேவ தியானத்தில் நெருப்பினை

இறைவன் சென்னியிற் றரித்திருப்பது கூறியுள்ளது. அப்படியே கபாலி வடிவத்தில் வெண்டலை மாலை அணிந்தமை கூறப்பட்டது. இச்செய்யுளுள் தகுதியற்றவன் அடியானு யிருப்பினும், கைவிடும் படியான அடிமையை யுடைமை இறைவனுக்கு நகையாடத்தக்க இழுக்கென்றார். சஅ

சிரிப்பிப்பன் சீறும் பிழைப்பைத் தொழும்பையும் ஈசற்கென்
விரிப்பிப்பன் என்னை விடுதிகண் டாய்விடின் வெங்கரியின் [று
உரிப்பிச்சன் தோலுடைப்பிச்சன் நஞ்சூண்பிச்சன் ஊர்ச்சுடுகாட்
டெரிப்பிச்சன் என்னையும் ஆளுடைப்பிச்சன் என்றேசுவனே.

உரை :—சினந்து தள்ளத் தக்க எனது வாழ்க்கையைப் பெரியர் நகையாடும்படி செய்வேன், எனது தொண்டும் இறைவனுக்கே என்று யார்க்குங் கூறி அதனை யாருமறியும்படி பரவச் செய்வேன். என்னைக் கைவிட்டிடாதே. விட்டால், கொடிய யானையின்றோலைப் பூண்ட பித்தன், புலித்தோலாடை யணிந்த பித்தன், விடத்தை யுண்கின்ற பித்தன், ஊர்க்குப் பொதுவாய மயானத்திலுறையும் பித்தன், தழலில் நிற்கும் பித்தன், தகாத என்னையும் அடிமை கொண்ட பித்தன் என்று உன்னை வைவேன்.

குறிப்பு :—பித்தர் செயல், தோலைப் பூணல், தகாதன உண்ணல், மயானத்திற் புகுதல் முதலியன ஆதலின், இவ்வாறு கூறினர். இகழ்வார் போற் புகழுதலாகிய அணி நிந்தாஸ்துதி என்பர் வடநூலார். சகூ

ஏசினும் யான்உன்னை ஏத்தினும் என்பிழைக் கேகுழைந்து
வேசறு வேனை விடுதிகண் டாய்செம் பவளவெற்பின்
தேசுடை யாய்என்னை ஆளுடை யாய்சிற் றுயிர்க்கிரங்கிக்
காய்சின ஆலமுண் டாய்அமு துண்ணக் கடையவனே.

உரை :—செந்நிறமுடைய பவளமலை போன்ற ஒளியுடைய திருமேனியனே, என்னை அடிமையாக உடையவனே, சிறிய அறிவுந் தொழிலுமுடைய (வானவர் முதலிய) உயிர்களுக்கு இரங்கி, பாற்கடல் கடைந்தவனுகிய திருமால் அமுதத்தை உண்ண, கொல்லும் வேகத்தோடெழுந்த ஆலகால விடத்தை உண்டவனே, யான்

உன்னை வைதாலும் வாழ்த்தினாலும் எனது தவறுக்கே மனம்வாடித் துக்கப்படுவேனைக் கைவிட்டிடாதே.

குறிப்பு :— குழைதல், இளகுதல் என்றும் பொருள்படும். வேசாறுதல், வேசறுதல் என்றாயிற்று. கடையவனே என்று தொடங்கியபடி அவ்வாறே முடித்தமை காண்க. கடையவன் = கடைந்த அவன் = திருமால் ; வினைத்தொகை. கடையவன் அமுதுண்ண எனமாறுக. ருo

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவண்ணாமலையில் அருளிய

திருவெம்பாவை*

சத்தியை வியந்தது

வெண்டளையால் வந்த இயற்றரவிணைக் கொச்சகக் கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ்
 சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாள் தடங்கண்
மாதே வளருதியோ வன்செவியோ நின்செவிதான்
 மாதேவன் வார்கழல்கள் வாழ்த்தியவாழ்த் தொலிபோய்
வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மிவிம்மி மெய்ம்மறந்து
 போதார் அமளியின்மேல் நின்றும் புரண்(டு) இங்ஙன்
ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள் என்னே என்னே
 ஈதே எந்தோழி பரிசேலோர் எம்பாவாய்.

உரை நடை :—'வாள்தடங்கண் மாதே' என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை:—ஒளி பொருந்திய நீண்ட கண்ணையுடைய பெண்ணே முதலும் முடிவு மில்லாத, காண்டற்கரிய பெருமையுடைய ஒளியானவனை நாங்கள் பாடுதலைக் கேட்டும், நீ (இன்னும்) துயில்கின்றனையோ? உன் செவிதான், சொல்லுவதைக் கேளாத வலிய செவியோ? பெரிய கடவுளது நெடிய சிலம்பணிந்த திருவடிகளை நாங்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தின் ஓசையானது தெருவின்கட் கேட்ட அளவிலேயே, ஒருத்தி பொருமியழுது, உடம்பு மறந்து, மலர் நிறைந்த படுக்கை மேலிருந்து கீழே விழுந்து புரண்டு இந்நிலத்தே ஒன்றிற்குமாகாத

*'எம்பாவாய்' என்று முடியுந் திருப்பாட்டுக்களாலாய பகுதி என்பது கருத்து. பொருள் கொள்ளுமிடத்து, விளித்தொடர்களை முதலிற் கொள்வது காண்க.

வள்போல் (மூர்ச்சித்துக்) கிடக்கலாயினள். இது என்ன நிலை பார் அவள் செயல் அவ்வாறிருக்க, எங்கள் தோழியாகிய உன் தன்மை (விழித்தெழாதிருக்கும்) இந்நிலையோ? இது என்ன! எமது கண் பாவை போன்றவளே! சொல்லுவதை யேற்பாயாக; ஆய்வாயாக.

குறிப்பு :—தம்முள் நட்புடைய பல பெண்டிர், தங்கள் தோழி யாகிய ஒருத்தியைத் துயிலுணர்த்தற் பொருட்டுக் கூறிய பாட்டாக இது தோன்றுகின்றது. திருவண்ணாமலையில், மார்கழி மாதத்திலே, விடியற் காலை குளத்தில் முழுகச் செல்லும் பெண்டிர், தம்மவரை யழைப்பதாகவும், தம்முட் பேசிக்கொள்ளுவதாகவுந் இப்பதிகமியற் றப்பட்டதாகக் கூறுப. தத்துவ வுணர்ச்சி சான்ற ஒரு சாரார், மனோன்மணி, சர்வ பூததமனி, பலப்பிரமதனி, பலவிகரணி, கலவிக ரணி, காளி, ரௌத்திரி, சேட்டை, வாமை என்னும் ஒன்பது சத்தி களுள், முன்னின்றவர் பின்னின்றவரைத் துயிலெழுப்புவதாகவும், எல்லாருங் கூடி இறைவனை வழுத்தும் பொருட்டுத் தம்முட் பாடுவதாக வும், இயம்பிய பாடல்களின் தொகுதி திருவெம்பாவை யாகுமென்ப. சத்திகளின் இயக்கத்தால், அனந்தர் வாயிலாக அசுத்தமாயைக்குக் கீழ்ப்பட்டவற்றின் படைப்பு நிகழுமென்ப. வளருதியோ = கண்வள ருதியோ = தூங்குகின்றாயோ. ஏல் ஓர் என்பதை அசையாகவுங் கொள்வர். இப்பாட்டு மனோன்மணி, சர்வ பூததமனியைத் துயி லெழுப்பி இயக்குவதை யுணர்த்துமென்ப. க

பாசம் பரஞ்சோதிக் கென்பாய் இராப்பகல்நாம்
பேசும்போ தெப்போ(து)இப் போதார் அமளிக்கே
நேசமும் வைத்தனையோ நேரிழையாய் நேரிழையீர்
சீசி இவையுஞ் சிலவோ விளையாடி
ஏசு மிடம்ஈதோ விண்ணோர்கள் ஏத்துதற்குக்
கூசும் மலர்ப்பாதந் தந்தருள வந்தருளுந்
தேசன் சிவலோகன் தில்லைச்சிற் றம்பலத்துள்
ஈசனார்க் கன்பார்யாம் ஆரேலோர் எம்பாவாய்.

உரை நடை :—'நேரிழையாய்' என்றதை முதலிற் கொள்க.

உரை :—செவ்விய அணிகளை யணிந்தவளே! மேலாகிய ஒளி யான பெருமான்பாற் பிணிப்பாகிய அன்பு வைத்து, நாம் எலும்பு

வடிவமாம்படி இரவும் பகலும் அவனது சீரைப் பேசுதற்குரிய காலம் எக்காலம்? இந்த மலர் நிறைந்த படுக்கையின் கண்ணேயே நீ விருப்பம் வைத்தனை போலும்! (என்று எழுப்பும் பெண்டிர் கூற, துயில் நீங்காதமாது கூறுவாள்:) நங்கையர்களே! சீ, சீ, (நீங்கள் பேசும் நகை மொழிகளுள்) இம்மொழிகளுஞ் சிலவாகும் போலும், நீங்கள் விளையாடி வைவதற்கு இதுவோ சமயம்? (என்றாள்), (பிறமாதர்கள் கூறுவார்கள்:) எமது கண்பாவை போன்ற தோழி! (இப்படி தூக்கத்திற்குழறுதே,) விண்ணோர்கள் வழிபட, அவர்களுக்குத் தோன்றாத திருவடிகளை நமக்குத் தந்தருள வந்தருளுங் குருவாகிய சிவலோக நாதன், தில்லைஞான சபையாண்டவன் ஆகிய பெருமானுக்கு நம் அன்பு எவ்வாறிருக்க வேண்டும்? நாம் யார்? அடிமைகளல்லவோ! சிந்தி; சொல்வதைக் கேள்.

குறிப்பு :—பெண்டிருள் உரையாடலாக இப்பாட்டு இயற்றப் பட்டமை காண்க. சர்வ பூததமனி, பலப்பிரமதனியை எழுப்பு முறையென்ப. பாசம்=அன்பு, 'ஆய்' என்பதைப் பாசம் என்பதனோடுங் கூட்டுக. உணவு முதலியன கொள்ளாது அன்பு செய்தலே கைக்கொள்ள வேண்டுமென்பார், 'என்பாய்' என்றார். கூசுதல்=தோன்றாது மறைதல். 'அன்புயார்,' என்பதில் 'யார்' - எது=எத்தன்மையது? திணைவழுவமைதி. ஓர்=சிந்தி. எல்=சொல்லை ஏற்றுக் கொள். உ

முத்தன்ன வெண்நகையாய் முன்வந் தெதிரெழுந்தென்
அத்தன் ஆனந்தன் அமுதனென் றள்ளூறித்
தித்திக்கப் பேசுவாய் வந்துன் கடைதிறவாய்
பத்துடையீர் ஈசன் பழஅடியீர் பாங்குடையீர்
புத்தடியோம் புன்மைதீர்த் தாட்கொண்டாற் பொல்லாதோ
எத்தோநின் அன்புடைமை எல்லோம் அறியோமோ
சித்தம் அழகியார் பாடாரோ நஞ்சிவனை
இத்தனையும் வேண்டும் எமக்கேலோர் எம்பாவாய்.

உரை :—முத்துப் போன்ற வெள்ளிய பற்களை யுடையவளே! முன்னே யெல்லாம், எங்களுக்கெதிராக எழுந்து வந்து, எனது தந்தையே, இன்பனே அமுதம் போன்றவனே யென்று இறைவனை

வாழ்த்தி, மிகவும் அதிகமாக வாயூறி இனிமை பயக்கும் படியாக அவன் புகழைப் பேசுகின்ற தன்மையுடையாய், (இன்று நாங்கள் அழைத்தும்) நீ எழுந்து வந்து உன் வாயிற்கதவைத் திறவாதிருக் கின்றாய். (என்று பலமாதர் தங்கள் தோழி யொருத்தியைத் துயி லுணர்த்தத்) தோழி கூறுவாள்:—இறைவன்பால் மிகுந்த பற்றுள்ள வர்கள் நீங்கள். ஆண்டவனுடைய பழைய தொண்டர்கள், மிகுந்த உரிமை யுடைவர்கள், புதிதாக வந்த அடியேங்களது சிறுமையை ஒழித்து நீங்கள் எங்களை ஆட்கொண்டால், அது கெடுதியா? என்ற அளவில், (எழுப்பிய மாதர்கள் கூறுவார்கள்): நீ அன்புடையா யென் பது ஏமாற்றமா? உன் தன்மையெல்லாம் நாங்கள் தெரியாதவர்களா? மனந்தூயதாகப் பெற்றவர், நமது பெருமானைப் பாடமாட்டார்களா? எங்களுக்குவேண்டியது (நீபாடவேண்டும்என்னும்) இவ்வளவுதானே! எமது பாவைபோல்வாய்! நீ இதைச்சிந்தி; சொல்வதைக் கேள்.

குறிப்பு :—இது பலப்பிரமதனியும், அவளைச் சார்ந்தாரும் பல விகரணி யென்னுஞ் சத்தியைத் துயிலுணர்த்திய தென்ப. பத்து= பற்று என்பதன்மரூஉ. இனி, அடியாரிலக்கணம் பத்து முடையீர் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். பாங்கு=உரிமை, ஒழுக்கம். எத்து= ஏமாற்று. அழகியார்=தூயார். இத்தனை=இவ்வளவு. தனை=அளவு. உம், தான் என்ற பொருளில் வந்தது. பொல்லாததோ, என்பது 'பொல்லாதோ' எனக் குறைந்தது.

ஙு

ஒள்நித் திலநகையாய் இன்னம் புலர்ந்தின்றோ
வண்ணக் கிளிமொழியார் எல்லாரும் வந்தாரோ
எண்ணிக்கொ டுள்ளவா சொல்லுகோம் அவ்வளவுங்
கண்ணைத் துயின்றவமே காலத்தைப் போக்காதே
விண்ணுக் கொருமருந்தை வேத விழுப்பொருளைக்
கண்ணுக் கினியானைப் பாடிக் கசிந்துள்ளம்
உள்நெக்கு நின்றுருக யாம்மாட்டோம் நீயேவந்
தெண்ணிக் குறையில் துயிலேலோர் எம்பாவாய்.

உரை :—ஒளியுடைய முத்துப்போன்ற பல்லினை யுடையாய்! இன்னும் உனக்குப் பொழுது விடியவில்லையோ? (என்று பல மாதர் ஒருத்தியை எழுப்புவான் வினவ,) அவள் அழகிய கிளிபோன்ற

சொல்லினர் எல்லாரும் வந்துவிட்டார்களா? (என்று கேட்கப் பிறர் கூறுவார்கள்:) வந்தவர்களைக் கணக்கிட்டுக்கொண்டு, உள்ளபடிசொல்லுகிறோம். அதுவரையும், கண்ணினைத் துயிலச்செய்து, வீணாக நேரத்தைக் கழித்துவிடாதே. விண்ணினவர் யாவருக்கும் ஒப்பற்ற அமுதமாய் உள்ளவனை, ஞானநூல் கூறும் மேலானபொருளானவனை நமது கண்களுக்கு இனிய காட்சிதருவானை நாம் பாடி அழுது மனம் முழுதும் கனியும்படி உருகுவோமாக. நாங்கள் வந்திருக்கிறவர்களை எண்ணமுடியாது. நீயே எழுந்துவந்து அவர்களை எண்ணிப் பார்த்து, எண்ணம் குறையுமானால் (மீண்டும் போய்த்) தூங்குக.

குறிப்பு :—நித்திலம் = முத்து. வண்ணம் = அழகு, நிறம். கொடு=கொண்டு. உள்ளவா=உள்ளவாறு. துயின்று=துயில்வித்து. கசிந்து=அழுது. நெக்கு=கனிந்து. வேதம்=ஞானநூல். இது பல விகரணி, கலவி கரணியைத் துயிலுணர்த்துவதாகக் கூறுப. ௬

மாலறியா நான்முகனுங் காணா மலையினை நாம்
போலறிவோம் என்றுள்ள பொக்கங்க ளேபேசும்
பாலூறு தேன்வாய்ப் படிறீ கடைதிறவாய்
ஞாலமே விண்ணே பிறவே அறிவரியான்
கோலமும் நம்மைஆட் கொண்டருளிக் கோதாட்டுஞ்
சீலமும் பாடிச் சிவனே சிவனேயென்(று)
ஓலம் இடினும் உணராய் உணராய்காண்
ஏலக் குழலி பரிசேலோர் எம்பாவாய்.

உரை நடை :—'ஏலக் குழலி' என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை :—மயிர்ச் சாந்தணிந்த கூந்தலுடையாய்! அரி அடியை அறிய முடியாத, அயன் முடியைக் காணக் கூடாத, மலைபோன்ற நெடு மேனியனை நாம் அறியக்கூடும் என்று நினைக்கும் படியாக, (வேடிக்கையாகப்) பொய்களையே பேசுகின்ற, பாலுந் தேனும் ஊறினாற்போன்ற இதழையுடைய தந்திரக்காரியே, இவ்வுலகினரும்வானுலகினரும் பிற உலகினரும் அறிவதற்கு அரியவனுடைய திருவடிவத்தையும் சிறியோமை அடிமையாக்கொண்டு குற்றம் பொறுத்துச் சீர்செய்யும் பெருங்குணத்தையும் வியந்துபாடி சிவபெருமானே, சிவ

பெருமானே, எனச் சரணடையும் குரல் எழுப்பியும் அதைக் கேட்டுணராது துயில் நீங்கா திருக்கின்றாய், எம்பாவாய் இதுவோ உன் தன்மை, நாங்கள் சொல்லுவதை ஏற்றுச் சிந்திப்பாயாக.

குறிப்பு :—'மலையினை' என்பதற்கு, மலைவு விளைக்கும் ஒன்றை என்று பொருள் கொள்ளுவாரு முளர். உள்ள=நினைக்க, படிறு= கபடம். இறைவனை அறியமுடியாமை தான் உணர்ந்தும், பிறர்மாறாக எண்ணும்படி விளையாட்டாகப் பேசுவது, கபடமாயிற்று. கோதாட்டுதல்=சீராட்டுதல். கோது=குற்றம், அதனைப் பாராட்டாமை, முதல், உணராய்=அறியாய், என்னும் பொருட்டு ; இரண்டாவது, உணராய்=(துயிலை) நீங்காய். ஞாலமே, விண்ணே, பிறவே என்பதில் 'ஏ' எண்ணிடைச்சொல். போல் - அசை. இது, கலவிகரணி, காளியைத் துயிலுணர்த்தியதாகக் கூறியதென்ப. ௫

மானேநீ நென்னலை நாளைவந் துங்களை
நானே யெழுப்புவன் என்றலும் நாணுமே
போன திசைபகராய் இன்னம் புலர்ந்தின்றோ
வானே நிலனே பிறவே அறிவரியான்
தானேவந் தெம்மைத் தலையளித்தாட் கொண்டருளும்
வான்வார் கழல்பாடி வந்தோர்க்குன் வாய்திறவாய்
ஊனே உருகாய் உனக்கே உறும்எமக்கும்
ஏனோர்க்குந் தங்கோனைப் பாடேலோர் எம்பாவாய்.

உரை :—(மான்போன்ற விழியுடைய) பெண்ணே ! நீ நேற்று 'உங்களை நாளையன்று நானே வந்து துயிலுணர்த்துவேன்' என்று கூறியும், இன்று (நாங்கள் உன்னை எழுப்பவந்த பின்னும் நீ தூங்கிக் கொண் டிருக்கிறாய் ; நீசொன்னசொல்) போயின திக்கினைச்சொல்ல மாட்டாயா ? இன்னும் (பொழுது) விடியவில்லையோ ? வானுலகும் மண்ணுலகும் ஏனையவும் அறியக்கூடாத பெருமான், தானாகவே வலிய எழுந்தருளிவந்து நமக்கு முதற்கருணை காட்டி ஆண்டருளும் பெருமை மிக்க நெடிய கழலணிந்த திருவடிகளைப் பாடிவந்தவர்களாகிய (எங்களுக்கு) நீ உன்வாய்திறந்து ஒன்றும்பேசாது தூங்குகிறாய்.

பாடி உடலு முருகப் பெருய். உனக்கே இது பொருந்தும். நமக்கும் பிறர்க்கும் தலைவனுகியவனை நீ பாடுவாயாக. இது, காளி, ரௌத்திரி யைத் துயிலெழுப்புவதாகக் கூறியதென்ப.

குறிப்பு :—மான், பெண் என்ற பொருளில் வழங்கியது. தூங்கி ஒன்றும் பேசாமையால், நீ போனஇடங் கூறினு யில்லை யென்று பொருள்கொள்ளுவாரு முளர். சு

அன்னே யிவையுஞ் சிலவோ பலஅமரர்
 உன்னற் கரியான் ஒருவன் இருஞ்சீரான்
சின்னங்கள் கேட்பச் சிவனென்றே வாய்திறப்பாய்
 தென்னாஎன் னுமுன்னந் தீசேர் மெழுகொப்பாய்
என்னானை என்னரையன் இன்னமுதென் றெல்லோமுஞ்
 சொன்னோங்கேள் வெவ்வேருய் இன்னந் துயிலுதியோ
வன்னெஞ்சப் பேதையர்போல் வாளா கிடத்தியால்
 என்னே துயிலின் பரிசேலோர் எம்பாவாய்.

உரை :—தாயே, (உனது விளையாடல்களுள்) இவைகளுஞ் சில போலும்! தேவர்கள் பலரும் எண்ணி யடைதற் கரியவனுகிய ஒப்பற் றவன், பெரும்புக ழுடையானுகிய பெருமானது சங்கு முதலியவற் றின் ஒலிகள்கேட்கவும், 'சிவா' என்று வாயைத் திறப்பாய். 'தென்ன வனே' என்று சொல்லு முன்னம் தழலிடைப்பட்ட மெழுகு போல உருகுவாய். (ஆனுல் இப்போது) எனது இனிய தலைவன், எனது வேந்தன், இன்னமு தானவன் என்று நாங்களெல்லாரும் தனித் தனியே இயம்பினோம். இன்னமும் தூங்குகின்ருயோ ? அன்பில் லாத திண்ணியமனமுடைய அறிவிலார் போலச் சும்மா படுத்திருக் கின்ருயே! துயிலின் சிறப்புத்தான் என்னென் றுரைப்பது !

குறிப்பு:—சின்னங்கள், அடையாளமாகிய சங்குமுதலிய இசைக் கருவிகள். தென்னு = தென்னவனே. அழகா. ஆனு + ஐ = ஆன் + ஐ = ஆனை. ஆனு = இனிமை, நன்மை, ஐ = தலைவன். இது ரௌத்திரி, சேட்டையைத் துயிலெழுப்பினதென்ப. எ

கோழி சிலம்பச் சிலம்புங் குருகெங்கும்
ஏழில் இயம்ப இயம்பும்வெண் சங்கெங்குங்
கேழில் பரஞ்சோதி கேழில் பரங்கருணை
கேழில் விழுப்பொருள்கள் பாடினோங் கேட்டிலையோ
வாழியீ தென்ன உறக்கமோ வாய்திறவாய்
ஆழியான் அன்புடைமை ஆமாறும் இவ்வாறோ
ஊழி முதல்வனாய் நின்ற ஒருவனை
ஏழைபங் காளனையே பாடலோர் எம்பாவாய்.

உரை:—கோழி கூவவும், பிறபறவைகள் எங்கும் ஓசை யெழுப்புகின்றன. திருப்பள்ளி யெழுச்சியை உணர்த்த, வெண்சங்கமானது எவ்விடத்தும் முழங்குகின்றது. ஒப்பற்ற மேலான ஒளியானவனும், ஒப்பற்ற மேலான அருளுடையவனுமாகிய பெருமானுடைய நிகரில்லாத உயர்ந்தபுகழ்களை நாங்கள் பாடினோம். அவற்றை நீ கேட்கவில்லையா? நீ நன்றாக வாழ்வாய், இது எத்தகையான தூக்கமோ, தெரியவில்லை! வாய் திறக்கமாட்டேன் என்கிறாயே! நமது அரசன்பால் அன்புடைமையாகும் திறமும் இம்முறையாமோ! கற்ப காலங்களுக் கெல்லையாய தலைவனாய் விளங்கிய ஒருத்தனாகிய, உமை பாகனையே பாடுக.

குறிப்பு:—'குருகு' என்பது பறவைகட்குப் பொதுவான பெயர் நாரை, அன்னம், முதலியவற்றிற்கும் பெயராம். எங்கு மென்றதால், பறவைப் பொதுவெனக் கோடலே பொருத்தம். ஏழில்=எழில் என்பதன் நீட்சி. எழுதல், எழுச்சி, இறைவனது திருக்கோயில்களில் திருப்பள்ளி எழுச்சிக் காலத்தே, வெண்சங்கம் ஊதுதல் மரபு. 'விருப்போடு வெண்சங்கம் ஊதா ஊரும்' என்ற தேவாரமுங் காண்க. பல கோயில்களிலும் சங்கொலிப்பதால், 'எங்கும்' என்றார். மக்கள் எழவேண்டு மென்பதையும், சங்கொலி குறிப்பா னுணர்த்தியவாறு. கேழ்=உவமை. வாழி - புகழ்ச்சிபோலிகழ்ச்சி. ஆழியான்=வஞ்சகன்; கள்வன். ஆழி=சக்கரம், அரசன். 'ஆழி'

என்பதற்கு 'அம்பு' என்று பொருள் கொள்ளில், திரிபுரம் எரிக்க அம்பு விட்டான், என்று பொருள்படும். இப்பாட்டு, சேட்டைவாமையை எழுப்பக் கூறியதென்ப. ஏழை=பெண். இங்கே அம்மையைக் குறித்தது. அ

முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம்பொருளே
பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்தும்அப் பெற்றியனே
உன்னைப் பிரானாகப் பெற்றவுன் சீரடியோம்
உன்னடியார் தாள்பணிவோம் ஆங்கவர்க்கே பாங்காவோம்
அன்னவரே எங்கணவ ராவார் அவருகந்து
சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம்
இன்ன வகையே யெமக்கெங்கோன் நல்குதியேல்
என்ன குறையு மிலோமேலோர் எம்பாவாய்.

உரை :—முற்பட்டனவாகிய பண்டைப் பொருள்கள் யாவற்றிற்கும் பழமையான மெய்ப்பொருளே, பிற்பட்ட புதுமையின்பத்திற்கும் பழமையானவாறே மீண்டும் புதுமை நலந்தருந் தன்மையனே, உன்னை ஆண்டவனாகப் பெற்ற சிறப்புடைய உன்னடிமைகளாகிய யாங்கள் உன் தொண்டர்களது திருவடிகளை வணங்குவோம். அவ்வாறே அவர்களுக்கே (உறவினர்போல்) உரிமையாய் ஒழுகுவோம். அவர்களே எங்கள் கணவராவார்கள். அவர்கள் விரும்பிக் கட்டளையிட்ட முறையே அவர்கட்கு அடிமையாய்க் குற்றேவல் செய்வோம். இந்த முறையே எங்களுக்குக் கிடைக்குமாறு எம்பெருமானே அருள் புரிவையாயின், எவ்வகையான குறைபாடும் (=தேவையும்) இல்லாதவர்களாயிருப்போம்.

குறிப்பு :—கன்னிப்பெண்டிர் கூறிய பாட்டு இது என்று தோன்றுகிறது. பேர்த்தும்=மீட்டும். பழமையாயிருந்தது போலவே புதுமையாயும் என்பது கருத்து. அப்பெற்றி=அந்தத் தன்மை, அதாவது, புதுமை. பாங்கு, உறவு, உரிமை, நட்பு, துணை. நவசக்திகள் ஒருங்கு இறைவனை வழுத்திய பாட்டாகவுங்கூறுப. கூ

பாதாளம் ஏழினுங்கீழ் சொற்கழிவு பாதமலர்
போதார் புனைமுடியும் எல்லாப் பொருள்முடிவே
பேதை ஒருபால் திருமேனி ஒன்றல்லன்
வேதமுதல் விண்ணோரும் மண்ணுந் துதித்தாலும்
ஓத உலவா ஒருதோழன் தொண்டருளன்
கோதில் குலத்தரன்றன் கோயிற் பிணாப்பிள்ளைகாள்
ஏதவனூர் ஏதவன்பேர் ஆருற்றார் ஆரயலார்
ஏதவனைப் பாடும் பரிசேலோ ரெம்பாவாய்.

உரை :—கீழுலகம் ஏழினுக்குங் கீழாய்ச் சொல்லி னளவைக் கடந்ததாய் உள்ளது திருவடிக் கமலங்கள். மலர் நிறைந்து அழகு செய்யுந் திருமுடியும் எல்லாப் பொருள்களின் முடிவாயுள்ளது, அவன் திருமேனியில் ஒரு பகுதியில் அம்மை இருப்பள். ஒரு திரு வடிவமுடையனல்லன்; ஞான நூல்கள் முதலாக, வானுலகினரும் மண்ணுலகினரும் ஆகிய எல்லாரும் புகழ்ந்தாலும், புகழ்ச்சி முற்றுப் பெறாத ஒப்பற்ற உயிர்த்துணைவன்; அடியார் உள்ளத்தினன்; குற்ற மற்றசங்காரப் பெருமானது கோயிலின்கண் உள்ள குற்றமற்ற உயர்ந்த இனத்தினராகிய பெண் குழந்தைகளே அவன் ஊர் யாது. அவன் பேர் யாது? அவனுக்கு யார் உறவினர்? யார் பக்கத்திலுள்ளவர்கள்? அவனைப் பாடும் வகை யாது? சொல்லுவீராக.

குறிப்பு :—'வேத முதல்' என்பதைத் தனி முடியாக் கொண்டு அவன் அறிவு நூல் தோற்றுவித்த மூலகாரணன் என்ப. 'பேதையை ஒரு பாலிலுடைய திருமேனிகள் பல' என்பாருமுளர். ஓதல்=பேசுதல். உலவா=வற்றாத. முடியாத. உளன்=உளத் திருப்பவன். உளத்தை(க் கோயிலாக) உடையவன், என்றலு மொன்று. 'குலம்' என்பதை 'அரன்' என்பதோடு சேர்த்து உருத்திரருட் சிறந்த 'மகா ருத்திரன்' என்றலு மொன்று. குலம் என்பதை, 'பிணாப்பிள்ளை' என்பதனோடு கூட்டுக. பிணா=பெண். ஏலோரெம்பாவாய்' என்றது அசையளவில் நின்றது. க0

மொய்யார் தடம்பொய்கை புக்கு முகேரென்னக்
கையாற் குடைந்து குடைந்துன் கழல்பாடி
ஐயா வழியடியோம் வாழ்ந்தோங்காண் ஆரழல்போல்
செய்யாவெண் ணீறாடி செல்வா சிறுமருங்குல்

மையார் தடங்கண் மடந்தை மணவாளா
ஐயாநீ ஆட்கொண் டருளும் விளையாட்டின்
உய்வார்கள் உய்யும் வகையெல்லாம் உய்ந்தொழிந்தோம்
எய்யாமற் காப்பாய் எமையேலோர் எம்பாவாய்.

உரைநடை :—'செய்யா, ஐயா' என்ற விளிகளை முதலிற் கொள்க.

உரை :—நிறைந்த நெருப்புப்போல முழுதுஞ் செம்மை நிறமுடைய திருமேனியனே, வெள்ளிய திருநீற்றுப் பொடியில் மூழ்கினவனே, ஒப்பற்ற வீட்டுச் செல்வனே, நுண்ணிய இடையும் மை பொருந்திய நெடிய கண்ணுமுடைய உமையம்மை கணவனே, தலைவனே, வண்டுகள் நிரம்பிய அகன்ற தடாகத்திற் புகுந்து 'முகேர்' என்ற ஒலியெழும்படியாக நீரினைக் கையாலிறைத்து முழுகி உன் திருவடிகளைப்பாடி, உனது பரம்பரை யடிமைகளாக நாங்கள் வாழ்ந்தோம். (நீ பக்குவத்திற்கேற்பப் படிப்படியாக) அழகாக ஆட்கொண்டருளும் திருவிளையாட்டினாலே, உய்தி கூடுகின்றவர்கள் பிழைத்துக் கதிசேரும் வகைகளிலெல்லாம் யாங்களும் படிப்படியாக உய்தி கூடி முடித்தோம். இனி, நாங்கள் இளைத்துப்போகாமல் எங்களை நீ காப்பாற்றுவாயாக.

குறிப்பு :—மொய்=வண்டு. 'முகேர்' தண்ணீர் எறிவதாலுளதாமொலி. குடைதல்=நீராடுதல், துளைத்தல். வழி=பரம்பரை. ஐ= அழகு. ஐயா=ஐயாக=அழகாக. உய்யும்வகை=படிப்படியாய் கதிக் கண் மேற் செல்லுமுறை. கக

ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெடநாம் ஆர்த்தாடுந்
தீர்த்தன்நற் றில்லைச்சிற் றம்பலத்தே தீயாடுங்
கூத்தன்இவ் வானுங் குவலயமும் எல்லோமுங்
காத்தும் படைத்துங் கரந்தும் விளையாடி
வார்த்தையும் பேசி வளைசிலம்ப வார்கலைகள்
ஆர்ப்பரவஞ் செய்ய அணிகுழல்மேல் வண்டார்ப்பப்
பூத்திகழும் பொய்கை குடைந்துடையான் பொற்பாதம்
ஏத்தி இருஞ்சுனைநீ ராடேலோர் எம்பாவாய்.

உரை :—(நம்மைப்)பிணித்த பிறவித் துன்பம் ஒழியும்படி, நாம் மகிழ்ந்து முழுகும் புனித நீருடையான், அழகிய தில்லை ஞானசபையின்கண், அனல் ஏந்தி நடம் புரிகின்ற கூத்துவல்லான் இந்த ஞாலத்தையும் வானுலகத்தையும் நாம் எல்லாரையும் தோற்றுவித்தும் நிலைபெறுத்தியும் ஒடுக்கியும் விளையாடுபவன், (ஆகிய பெருமானுடைய) புகழ்ச் சொற்களையுமுரைத்து, (சங்கினாகிய) வளையல்கள் ஒலிக்கவும் நீண்ட (மேகலைகளாகிய) ஆடைகள் அசைந்து ஓசையெழுப்பவும் அழகிய கூந்தலின்மீது வண்டுகள் ரீங்காரஞ்செய்யவும், மலர்கள் விளங்குகின்ற பொய்கையில் ஆடி, நம்மை உடைய பெருமானது பொலங்கழல்களை வணங்கித் துதித்துப் பெரிய (மலைச்) சுனை நீரிலே ஆடுவோமாக.

குறிப்பு:—ஆர்=கட்டு. 'தீர்த்தன்' என்பதற்குத் தூயகுணமுடையான், ஆசான் என்ற பொருள்களுமுள. நல்=அழகிய. 'தீயாடும்' என்பதற்குச் 'சோதியாக நின்றாடும்' என்பாருமுளர். விளையாடி=விளையாடுபவன். நடமாடி என்றாற்போல. நீராடுவதுடன், வாயால் வாழ்த்தியும் என்பார், 'வார்த்தையும்பேசி' என்றார். ஆர்ப்பரவம்=இரைச்சல்; புனித நீர்நிலைகள், இருவகையாக இருத்தல் கூடும். 'இருஞ்சுனை' யென்பது உருவகமாகப் பேரின்பமாகிய சுனையைக் குறிக்குமென்பாரு முளர். ஆடு=ஆடுக வென்பதன் கடைக் குறை.

பைங்குவளைக் கார்மலரால் செங்கமலப் பைம்போதால்
அங்கங் குருகினத்தாற் பின்னும் அரவத்தால்
தங்கள் மலங்கழுவு வார்வந்து சார்தலினால்
எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்றிசைந்த
பொங்கு மடுவிற் புகப்பாய்ந்து பாய்ந்துநஞ்
சங்கஞ் சிலம்பச் சிலம்பு கலந்தார்ப்பக்
கொங்கைகள் பொங்கக் குடையும் புனல்பொங்கப்
பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோர் எம்பாவாய்.

உரை :—நீர்மிகுந்த பொய்கையானது பசிய கருங்குவளை மலர்களை யுடைமையானும், எமது பெருமாட்டியாகிய உமையம்மை, கருங்குவளை நிறமுடைமையானும், பொய்கையானது செந்தாமரைப்

புதுமல ருடைமையானும், எமது பெருமான் செந்தாமரை நிறமுடைய திருமேனிய னுதலானும், பொய்கையானது அழகிய (குருகினமென்னப்படும்) நீர்ப்பறவைக ளுடைமையானும், பெருமான் திருமேனியின்கண் குருகினமாய குருக்கத்தி மலர்த்தொடையலும் பெருமாட்டி, தனது உறுப்பின்கண் சங்கவளையல் தொகுதியுமுடைமையானும், பொய்கையானது ஒலியுடைமையானும், பெருமானும் பெருமாட்டியும் பின்னிக்கிடக்கும் பாம்பினையணிந்தமையானும், பொய்கையினகத்தே உடல் அழுக்கைக் கழுவுதற்பொருட்டு மூழ்குவார் சார்தலானும், பெருமான்பிராட்டி,என்பார் தம்மிடத்தே மும்மல நீக்கமுறுவார் வந்து அடைதலானும், இறைவனையும் இறைவியையு மொத்த பொய்கையில் இறங்கி, நமது சங்கம் நீர்பாயப்பெற்று ஒலிக்கவும், அதனோடு நமது காற்சிலம்புகளும் நீர்பாயப்பெற்றுக் கலங்தொலிக்கவும், நகில்கள் மகிழ்ச்சியாற் பூரிக்கவும், முழுகுகின்ற நீர் மேலெழவும், தாமரை படர்ந்த அழகிய நீருட்பாய்ந்து ஆடுவோமாக.

குறிப்பு :—அங்கம்=அழகு, உறுப்பு. குருகு=நீர்ப்பறவை, வளை, குருக்கத்தி. பின்னும்=மேலும், பின்னிக்கிடக்கும். அரவம்=பாம்பு, ஓசை. மலம்=அழுக்கு, ஆணவம். பாய்ந்து என்பது, நீர், சங்குஆடை முதலியவற்றிற் பாய்தலைக் குறிக்கும். இறைவியுதவியால் இறைவன்பாற்பெறும் பேரின்பக் கடலுள்மூழ்குவதற்கு இப்பொய்கையாடல் அறிகுறி யாயிற்றுப் போலும். கரு

காதார் குழையாடப் பைம்பூண் கலனாடக்
கோதை குழலாட வண்டின் குழாமாடச்
சீதப் புனலாடிச் சிற்றம் பலம்பாடி
வேதப் பொருள்பாடி அப்பொருளா மாபாடிச்
சோதி திறம்பாடிச் சூழ்கொன்றைத் தார்பாடி
ஆதி திறம்பாடி அந்தமா மாபாடிப்
பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளை தன்
பாதத் திறம்பாடி ஆடேலோர் எம்பாவாய்.

உரை :—காதிற்பிணித்த தோடு ஆடும்படியாகவும், உடம்பி லணியப்பட்ட பசிய (பொன்னிலாகிய) அணிகள் ஆடவும், கூந்தல்மாலை

யாடவும், மாலையைச் சுற்றும் வண்டுக்கூட்டம் சுழலவும், குளிர்ந்த நீருள்மூழ்கி, தில்லைச்சிற் றம்பலத்தைப் புகழ்ந்துபாடி, அறிவுநூற் பொருளினைப்பாடி, இறைவன் அப்பொருளாய் நிற்கும் முறையையும்பாடி, ஒளியுருவனின் ஆற்றலைப்பாடி, அவன் சென்னியிற் சூடப்பெற்றுச் சூழ்ந்துள்ள கொன்றை மாலையையும்பாடி, அவன் ஆதியான முறையையும்பாடி, அந்தமான முறையையும்பாடி, (பிறரில் நின்று நம்மை) வேறுபடுத்திச் சிறப்பாக வளர்த்துக்காத்த வளையல் நிரைத்த கையுடைய அம்மையின் திருவடிச் சிறப்பினைப்பாடி நீராடுவோமாக.

குறிப்பு :—குழை, மகளிர் காதணி. 'பூண்பைங்கலன்' என மாறுக. கோதையுடைய கூந்தல் ஆடவெனவும், கோதைபோன்ற கூந்தலாட வெனவும் கொள்வதுண்டு. கச

ஓரொருகால் எம்பெருமான் என்றென்றே நம்பெருமான்
சீரொருகால் வாயோவாள் சித்தங் களிகூர
நீரொருகால் ஓவா நெடுந்தாரை கண்பனிப்பப்
பாரொருகால் வந்தனையாள் விண்ணோரைத் தான்பணி[யாள்
பேரரையற் கிங்ஙனே பித்தொருவர் ஆமாறும்
ஆரொருவர் இவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும் வித்தகர்தாள்
வாருருவப் பூண்முலையீர் வாயார நாம்பாடி
ஏருருவப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோர் எம்பாவாய்.

உரை நடை :—'வாருருவப் பூண்முலையீர்' என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை :—கச்சணிந்த அழகிய அணியுடன் கூடிய நகிலுடைய நங்கையீர்! ஒருத்தி ஒவ்வொரு சமயத்திலே எம்பெருமான் என்று சொல்லிச் சொல்லியே, நமது தலைவனுடைய புகழினை ஒருதரத்தோடு நிறுத்தாது வாய் ஓயாது பேசுவாள். மனமகிழ்ச்சி மீக் கூர்தலினால், ஒருகாலும் நீர்வற்றாத நீண்ட அருவிகளைக் கண்கள் இடைவிடாது பெய்ய, நிலத்தின் மிசை ஒரே முறையாக எழாது வணங்கு தலையுடையாள். வானவர்களை ஒருகாலும் வணங்க மாட்டாள். பெரிய மன்னனாகிய இறைவனுக்கு இவ்வாறு அன்பால் மாலுடையள் ஆகும் விதத்தையும் இவ்வாறு ஆண்டு கொள்ளவல்ல அறிஞராகிய

ஒப்பற்ற பெருமான் யாரோ, அவரது திருவடிகளையும் நாம் பாடி, அழகிய தோற்றமுடைய புதுப்புனல் நிறைந்த பொய்கையில் வீழ்ந்து ஆடுவோமாக.

குறிப்பு :—இடைவிடாது நிட்டை புரிவாள் செயல் ஒவ்வொரு சமயத்திலே வெளிப்பட, அதன் தன்மைகள் இன்னவாறு என்று குறிப்பித்தமை காண்க. பெண்கள் கூட்டத்தில் தலைமையானவள், தம்மொடு சேராத ஒரு பெண்மணியின் உயர் தன்மையினை எடுத்துக் காட்டித்தாமும் அத்தகையராதல் வேண்டுமென அறிவுறுத்தியவாறு. பனித்தல் = துளித்தல், இடைவிடாது பெய்தல். கரு

முன் இக் கடலைச் சுருக்கி யெழுந்து(உ)டையாள்
என்னத் திகழ்ந்தெம்மை ஆளுடையாள் இட்டிடையின்
மின்னிப் பொலிந்தெம் பிராட்டி திருவடிமேற்
பொன்னஞ் சிலம்பிற் சிலம்பித் திருப்புருவம்
என்னச் சிலைகுலவி நந்தம்மை ஆளுடையாள்
தன்னிற் பிரிவிலா எங்கோமான் அன்பர்க்கு
முன்னி அவள் நமக்கு முன்சுரக்கும் இன்னருளே
என்னப் பொழியாய் மழையேலோர் எம்பாவாய்.

உரை :—மேகமே, கார்காலத்திற்கு முன்னே, இந்தக் கடலைக் குடித்து அதனை நீர் குறையச் செய்து, மேல்வானில் எழுந்து, எம்மையுடையாளாகிய உமையம்மை திருமேனி போல நீல நிறத்தோடு விளங்கி, அவளது சிற்றிடைபோல மின்னல் விடுத்து விளங்கி எங்கள் பெருமாட்டி திருப்பாதங்களின் மேலுள்ள அழகிய பொன் சிலம்புபோல முழங்கி, அவளது திருப்புருவம் போல வானவில் வீசி, அம்மையை விட்டு நீங்கப்பெறாத எமது வேந்தனாகிய சிவபெருமான் பிறரினு முற்பட்டும், அவனடியவர்களுக்கும் அம்மை (அவள் அடியாராகிய) நமக்கும், முந்திப் பொழிகின்ற இனிய அருள்போல நீரினைப் பெய்வாயாக.

குறிப்பு :—முன் = காலத்திற்குமுன். முன்னி = முந்தி, முற்பட்டு, விரும்பி யென்றும் பொருள் கொள்வர். 'இட்டிடை' என்

பதில் இட்டு=சிறுமை, நுண்மை. ' ஆகா றளவிட்டிதாயினும் ' என்றதிற்போல. கசு

செங்க ணவன்பால் திசைமுகன்பால் தேவர்கள்பால்
எங்கும் இலாததோர் இன்பம்நம் பாலதாக்
கொங்குண் கருங்குழலி நந்தம்மைக் கோதாட்டி
இங்குநம் இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளிச்
செங்கமலப் பொற்பாதந் தந்தருளுஞ் சேவகனை
அங்கண் அரசை அடியோங்கட் காரமுதை
நங்கள் பெருமானைப் பாடி நலந்திகழப்
பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோர் எம்பாவாய்.

உரை நடை :—'கொங்குண் கருங்குழலி' என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை :—வாசனையை (இயற்கையாகக்) கொண்ட கரியகூந்தலை யுடையாளே, சிவந்த கண்ணையுடைய திருமாலிடத்தும், நான்முக னிடத்தும், பிற விண்ணவர்களிடத்தும் வேறெவ்விடத்தும் இல்லாத ஒப்பற்ற பேரின்பம் நம்மைச் சாரும்படியாகச் சிறியோங்களாகிய நம் மைப் பாராட்டி, இவ்வுலகிலே நமது வீடுகள் தோறும் எழுந்தருளி வந்து தனதுசெந்தாமரை மலர்போன்ற அழகியதிருவடிகளைக் காட்டி யருளும் அண்ணலை, அழகிய கருணை நோக்குடைய மன்னனை, அடி மைகளாகிய நமக்குக் கிடைத்தற்கரிய அமுதத்தை, நமது தலைவனை நாம் பாடி, அழகு மிகுந்து விளங்கும்படியாகத் தாமரைத்தடாகத் தின் புதுப் புனலில் வீழ்ந்து முழுகுவோமாக.

குறிப்பு :—பெண்டிருள் ஒரு பெண்ணை விளித்து மற்றொரு பெண் கூறுவதாக இயற்றப்பட்டது. கொங்கு=மணம். உத்தமப் பெண்டிர் கூந்தலுக்கு இயற்கை மணமுண்டென்ப. சேவகன்= வீரன், அண்ணல். நலம்=அழகு. கஎ

அண்ணா மலையான் அடிக்கமலஞ் சென்றிறைஞ்சும்
விண்ணோர் முடியின் மணித்தொகைவீ றற்றாற்போல்
கண்ணார் இரவி கதிர்வந்து கார்கரப்பத்
தண்ணார் ஒளிமழுங்கித் தாரகைகள் தாமகலப்

பெண்ணாகி ஆணாய் அலியாய்ப் பிறங்கொளிசேர்
விண்ணாகி மண்ணாகி யித்தனையும் வேறாகிக்
கண்ணா ரமுதமுமாய் நின்றான் கழல்பாடிப்
பெண்ணேஇப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோர் எம்பாவாய்.

உரை நடை :—'பெண்ணே' என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை:—மாதே! அண்ணாமலை யுறையும் அண்ணலின் திருவடித் தாமரைகளின்பாற்போய் வணங்கும் வானவர் மகுடங்களிலுள்ள இரத்தினங்களின் தொகுதி, (இறைவன் பேரொளி முன்) சிறப்பு விளக்கமிழந்தாற்போல, (வான்) இடம் நிறையுங்கதிரவனது கதிர்கள் தோன்ற, இருளானது மறைய, நட்சத்திரங்கள் குளிர்ச்சி பொருந் திய தமது ஒளிமங்கி யொழிய, அப்போழ்திலே, ஆணாகிப்பெண்ணாகி அலியாய் விளக்க மிக்க ஒளி பொருந்திய வானுலகமாகி மண்ணுலக மாகி, இவ்வளவிற்கும் வேறாய பொருளாகி, அன்பர்க்குப் பெருமை மிக்க அமுதமுமாய் நின்ற பெருமானது திருவடிகளைப் பாடி இப் புதுப்புனலில் வீழ்ந்து மூழ்குவோமாக.

குறிப்பு:—முன்பாட்டுப்போல, இதுவும் ஒருத்தி மற்றொருத்திக் குக் கூறியது. அண்ணாமலையில் இப்பதிகஞ் செய்யப்பட்டதற்கு, 'அண்ணாமலையான்' என்றது ஒரு குறிப்பு. தில்லையும் சில செய் யுட்களிற் பேசப்படுதல் காண்க. வீறு=தனிச் சிறப்பு; கண் ணார் இரவி என்பதிற் கண்=இடம். 'கண்ணாரமுது' என்பதிற் கண்=பெருமை; ஒளி யுருவினராய விண்ணவர் வாழும் விண்-'பிறங் கொளி சேர்' என விசேடிக்கப்பட்டது. கழல்=திருவடிக்கு இலக் கணைப் பெயர்.

கஅ

உங்கையிற் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலமென்(று)
அங்(கு)அப் பழஞ்சொற் புதுக்குமெம் அச்சத்தால்
எங்கள் பெருமான் உனக்கொன் றுரைப்போங்கேள்
எங்கொங்கை நின்னன்ப ரல்லார்தோள் சேரற்க

எங்கை உனக்கல்லா தெப்பணியுஞ் செய்யற்க
கங்குல் பகலெங்கண் மற்றொன் றுங் காணற்க
இங்(கு)இப் பரிசே எமக்கெங்கோன் நல்குதியேல்
எங்கெழிலென் ஞாயி றெமக்கேலோர் எம்பாவாய்.

உரை :—எங்கள் தலைவனே, 'உன் கையிலுள்ள பிள்ளை உனக்கே சரண்' என்னும் பழமொழியைப் புதுப்பிக்கின்றோ மென்று நீ சொல்லக்கூடியதை அஞ்சி, உனக்கு ஒரு விண்ணப்பஞ் செய்கின்றோம், நீ கேட்டருள்வாயாக. எமது நகில்கள், நினது அன்பரல்லாதார் புயங்களைத் தழுவாதொழிக. எங்கள் கைகள் உனக்கன்றி (வேறு தேவர்க்கு) எவ்வகையான தொண்டுஞ் செய்யாதொழிக. இரவும் பகலும் எங்கள் கண்கள் நின்னைத் தவிர வேறொன்றையுங் காணுதொழிக. இந்நிலவுலகில் இம்முறையே எங்களுக்கு ஐயனே நீ அருள் புரிவையாயின், பகலவன், எத்திசையில் உதித்தால் எங்களுக்கு என்ன.? (எது எப்படியானாலுங் கவலை யாதுமில்லை).

குறிப்பு :—பெண்கள் பலரும் இறைவனை வேண்டிப் பாடல். தாயே தன் பிள்ளையைக் காத்துக்கொள்ளுவளாதலின், அவள் பிள்ளை அவளுக்கு அடைக்கலமென்று பிறர் சொல்லுதல் மிகையாகும். அது போல, இறைவனிடம் வேண்டுகோள் செய்தல் மிகையென்ற அச்சம் இருப்பினும், ஆசைபற்றி வேண்டுகோள் செய்வமென்பார், இப்பழமொழியை எடுத்தியம்பினர். 'அப்பழஞ்சொல்' என்பதில், அகரம், பண்டறிசுட்டு. அங்கு, அசை. அதுவும் பழமை குறிப்பதே. அன்பரிற்காணப்படுபவனும் இறையாதலின் அவரைக் காண்பதை வேறாக வேண்டிற்றிலர். அன்பர் பணி அரன்பணியாதலுங் கொள்க. மாதர் பலராதலின், அவர்கள் கணவரும் பன்மையிற் கூறப்பட்டனர்; ஒவ்வொருவர்க்கே ஒவ்வொரு கணவன், என்ற கருத்திற்கு ஈண்டு மாறு யாதுமில்லை. கக

போற்றி அருளுகநின் ஆதியாம் பாதமலர்
போற்றி அருளுகநின் அந்தமாஞ் செந்தளிர்கள்
போற்றியெல் லாவுயிர்க்குந் தோற்றமாம் பொற்பாதம்
போற்றியெல் லாவுயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள்

போற்றியெல் லாவுயிர்க்கும் ஈறும் இணையடிகள்
போற்றிமால் நான்முகனுங் காணாத புண்டரிகம்
போற்றியாம் உய்யஆட் கொண்டருளும் பொன்மலர்கள்
போற்றியா மார்கழிநீ ராடேலோர் எம்பாவாய்.

உரை :—எங்களைக் காப்பாற்றும் பெருமானே! எப்பொருட்கும் முதலாயுள்ள உனது திருவடிக் கமலங்களை எங்களுக்குக் கொடுத்தருள்க. எவற்றிற்கு முடிவாயுள்ள செவ்விய இளங் குழை போன்ற மெல்லிய திருவடிகளை எங்களுக்குக் கொடுத்தருள்க. எல்லா உயிர்களும் தோன்றுதற் கேதுவாகிய திருவடிகளுக்கு வணக்கம். எல்லா உயிர்களும் நிலைபெறுதற்குரிய பாதுகாப்பாகிய அழகிய கழலணிந்த திருவடிகளுக்கு வணக்கம். எல்லா உயிர்களும் முடிவெய்துதற்கேதுவாகிய திருவடிக ளிரண்டிற்கும் வணக்கம். திருமாலும் பிரமனும் (செருக்கினாற்) காணவொண்ணாத தாமரை மலர்களுக்கு வணக்கம். நாங்கள், உய்திகூடும்படி, அடிமையாக்கி ஆண்டருளும் பொற்பூம் பாதங்களுக்கு வணக்கம். (அவ்வாறு) வணங்கி நாம், நீர் நிறைந்த துறையின்கண் முழுகுவோமாக. (அல்லது நாம் ஆடும்) மார்கழி நீர்க்குவணக்கம்.

குறிப்பு :—முதலடியிற் போற்றி என்பதற்கு ஆடி என்பதற்குப்போலப் பொருள்கொண்டு, 'காப்பாற்றுபவனே' என்றுபொருள் கொள்ளப் பட்டது. 'போற்றி' என்பதற்குக் காக்கவெனவும் பொருள் கொள்ளலாம். போகம்=பாதுகாப்பு. சடவுலகிற்கும் சித்துலகிற்கும் ஆதியும் அந்தமுமாய் இறைவன் நிற்பதை அடிகள் கூறியருளினர். உயிர்கள் முத்தொழிற் படுவதைப் பின்மூன்றடிகளிற் கூறினர். யான் எனதென்னுஞ் செருக்கில் உயிர் ஆழ்ந்து மறைப்புத் தொழிற் படுவதை அரிஅயனில் வைத்துரைத்தார். அருளலை, ஈற்றயலடியிற் குறித்தார். எனவே, இறைவனது ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தல், மறைத்தல் அருளலென்னும் ஐந்தொழிலும் இங்குக் கூறப்பட்டமை காண்க. பேரின்பக் கடலுக்கு அறிகுறியாக, ஆர்கழி நீரைக் கூறினர். 'மார்கழி' யெனவும், ஆர்கழி யெனவும் பிரிக்கலாம். ௨0

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவண்ணுமலையில் அருளிய

திருஅம்மானை

ஆனந்தக்களிப்பு

ஒப்புமைபற்றிவந்த ஆறடித்தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

செங்கண் நெடுமாலும் சென்றிடந்துங் காண்பரிய
பொங்கு மலர்ப்பாதம் பூதலத்தே போந்தருளி
எங்கள் பிறப்பறுத்திட் டெந்தரமும் ஆட்கொண்டு
தெங்கு திரள்சோலைத் தென்னன் பெருந்துறையான்
அங்கணன் அந்தணனாய் அறைகூவி வீடருளும்
அங்கருணை வார்கழலே பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

உரை நடை :—'அம்மானாய்' என்பதை முதலிற் கொள்க. 'அறைகூவி வீடருளும்' என்பதை 'ஆட்கொண்டு' என்பதன் பின் அமைக்க.

உரை :—அம்மனையாடும் அம்மையே! சிவந்த கண்ணையுடைய நெடிய திருமாலும், (வராகமாய் மண்ணைத்) தோண்டிப் போயுங் காணமுடியாத ஒளிவிளங்குந் தாமரைபோலுந் திருவடிகளோடு நிலவுலகத்தேபுகுந்தருளி, நம்முடைய பிறப்பைத்தொலைத்து,எம்போலியரையும் அடிமையாக் கொண்டு, வலிய அழைத்து வீட்டினை நல்கும், தென்ன மரங்கள் செறிந்த பொழிலையுடைய அழகிய நல்ல திருப்பெருந்துறை யுடையானாகியும், அழகிய திருநோக்கினனாகியும் சிறந்த பேரருளாளனாகியு மிருப்பவனது அருளழகு ததும்பும் நெடிய கழலணிந்த திருவடிகளையே நாம் பாடுவோமாக.

குறிப்பு :—நெடுமா லென்றது, தேவருட் சிறந்தமையோடு, திருப்பாற்கடலில், நெடிய உருவொடு பள்ளிகொண்டமை கருதி

யென்ப. செவ்வரி படர்க்திருத்தலாற் கண்கள் சிவந்தன. அது உத்தம விலக்கணமென்ப. உம்மை உயர் வுணர்த்திற்று. இடந்து சென்றும் எனமாறுக. எந்தரம்=எமதுதரம்=எமது பக்குவநிலே. உம்மை, இழிவுணர்த்திற்று. பாதம்=பாதத்தோடு. பாதங்களேயுடைய பெருமானெனவுங் கொள்ளுவர்.தென்னன்=தென்+நன்=அழகிய நல்ல. 'பாண்டியன்' எனவும் பொருள்கொள்ளுப. அறைகூவுதல்=போர்க்கு வலிய அழைத்தல். மகளிர்க்கு இறைவன் அருட்பேரழகு சிறப்பாகத் தோன்றுதலின், அங்கணன், அந்தணன், அங்கருணே யென அது விசேடிக்கப்பட்டதுபோலும்! 'அம்மனேவிளேயாடும் ஆய்' எனப் பொருள்கொள்ளாது, 'அம்மானே' என்பது அம்மானுய் எனத் திரிந்து நின்றது என்பாருமுளர். அசையளவாகவே பெரிதும் அச்சொல் அமைந்துள்ளது. க

பாரார் விசும்புள்ளார் பாதாளத் தார்புறத்தார்
ஆராலுங் காண்டற் கரியான் எமக்கெளிய
பேராளன் தென்னன் பெருந்துறையான் பிச்சேற்றி
வாரா வழியருளி வந்தென் உளம்புகுந்த
ஆரா அமுதாய் அலேகடல்வாய் மீன்விசிறும்
பேராசை வாரியனேப் பாடுதுங்காண் அம்மானுய்.

உரை :—நில வுலகிலுள்ளாரும் வானுலகிலுள்ளாரும் கீழுலகிலுள்ளாரும், இவற்றிற்குப் புறமாய வேறுலகிலுள்ளாரும், ஆகிய யாவராலும் (தமது முயற்சியாலே) காணவொண்ணுத பெருமான், நமக்கு எளிவந்தருளிய பெருமையுடையான், பாண்டிப் பெருமான், பெருந்துறையில் வீற்றிருப்பவனுய், வந்து எனக்கு மால் மிகும்படி செய்து (பிறவிக்கு) மீளாத நெறிதந்து, என்னுடைய உள்ளத்தே கோயில் கொண்ட, தெவிட்டாத அருமருந்தாய், (முன்னெரு காலத்திலே பரதவர் தலேவன் பொருட்டு) கொந்தளிக்குங் கடலிலே மீனேப்பிடிக்க வலேவீசிய, (அன்பர்க்குப்) பெருவிருப்பாய கடல்போல்வானே, நாம் பாடுவோமாக.

குறிப்பு :—அடிகள் அம்மனேயாடும் மகளிரைப்பாடக் கூவுவதாகவே இப்பகுதிப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. 'பேராளன்' என்

பதிற் 'பேர்' = பெருமை. பிச்சு = பித்து. விசிறும் = (வலை) வீசும். வாரி = கடல். 'வந்து' என்பதைப் 'பிச்சேற்றி' என்பதற்கு முன் அமைக்க. உ

இந்திரனும் மாலயனும் ஏனோரும் வானோரும்
அந்தரமே நிற்கச் சிவனவனி வந்தருளி
எந்தரமும் ஆட்கொண்டு தோட்கொண்ட நீற்றனுய்ச்
சிந்தனையை வந்துருக்குஞ் சீரார் பெருந்துறையான்
பந்தம் பரியப் பரிமேற்கொண் டான் தந்த
அந்தமிலா ஆனந்தம் பாடுதுங்காண் அம்மானுய்.

உரை :— இந்திரனும் பிரமனும் திருமாலும், (அதிகார வகையினராகிய) பிற தேவரும், (பொதுவான) விண்ணவரும், வானுலகிலே (இறையருளை நாடி) நிற்கவும், (அவர்களைக்) கடந்து சிவபெருமான் இந்நிலவுலகிலே எழுந்தருளி, திருத்தோளி லணியப்பட்ட திருநீறுடையானுய் (பக்குவம் போதாத) எம்போலியரையும் ஆண்டு கொண்டருளி, எமதுள்ளத்துட் புகுந்து அதனை (அன்பால்) உருகுவிக்குஞ் சிறப்புப் பொருந்திய திருப்பெருந்துறைப் பெருமான், (பாண்டியன் முதலோர்) பாசத்தளை அறுபட்டொழியக் குதிரைமே லெழுந்தருளினன். அவன் எமக்குக் கொடுத்தருளிய எல்லையற்ற பேரின்பத்தை வியந்து பாடுவோமாக.

குறிப்பு :—'ஏனோர்' என்பதற்கு வானவரொழிந்த முனிவர் முதலிய பிறர் என்பாரு முளர். 'அந்தரம்' என்றமையால், 'ஏனோரும்' என்றது மேலுலகிலுள்ள விண்ணவர் வகையினரையே. வானிற் செல்லும் முனிவர், வானவருள் அடங்குதல் கூடும். 'அந்தரம்' என்பதற்கு 'நடு' வென்று பொருள். 'இறைவன் சிவலோகம் நின்றுவரும் வழியில் இடையிலே' என்று பொருள்கொள்ளுவாரு முளர். 'தோட்கொண்ட நீற்றனுய், எந்தரமும் ஆட்கொண்டு' என மாறுக. உள்ளத்தை உருகுவிப்பவனும் அவனே யாதலின், 'வந்துருக்கும்' என்ருர். பரிய = அற, ஒடிய; 'பறிய' வென்று பாடங்கொண்டு, 'நழுவ' என்று பொருள் கொள்ளுவது முண்டு. ௩

வான்வந்த தேவர்களும் மாலயனே டிந்திரனுங்
கானின்று வற்றியும் புற்றெழுந்துங் காண்பரிய
தான்வந்து நாயேனைத் தாய்போல் தலையளித்திட்
டூன்வந்து ரோமங்கள் உள்ளே உயிர்ப்பெய்து
தேன்வந் தமுதின் தெளிவின் ஒளிவந்த
வான்வந்த வார்கழலே பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

உரை :—வானுலகஞ் சேர்ந்துள்ள விண்ணவரும், திருமால், பிரமன், இந்திரன் என்பாரும், (தவம் புரிவான்) காட்டிலே நின்று (யாதும் உட்கொள்ளாது), உடம்புலரப் பெற்றும், உடல்மீது புற்றுனது வளரப்பெற்றும், காணப்பெறாத கடவுள் தானே (ஆசானாக) எழுந்தருளி வந்து நாய்போலும் எனக்குத் தாயைப்போல முதற்றரமான கருணை தந்தருளி, புறத்தே, உடம்பு மயிர் சிலிர்த்து உள்ளே மூச்செழுந்து மகிழ்ச்சியடைதற் கேதுவாகிய, தேன்றன்மையுடைய தாய், அமுதத் தெளிவுபோல்வதாய், ஒளி பொருந்தியதாய், இருதயாகாசத்திற்றோன்றிய பெருமைமிக்க திருவடியை நாம் பாடுவோமாக.

குறிப்பு :—முதலடியில் 'வான்'=பூத ஆகாயம். இறுதியடியில்-இருதய ஆகாசம். கான்=கானம் என்பதன் கடைக்குறை. தான்= இறைவன். ஊன்(கண்) உரோம(புளகம்) வந்து, எனமாறுக. உயிர்ப்பு =மூச்சு, உயிர் தளிர்த்தலாய மகிழ்ச்சி. ௫

கல்லா மனத்துக் கடைப்பட்ட நாயேனை
வல்லாளன் தென்னன் பெருந்துறையான் பிச்சேற்றிக்
கல்லைப் பிசைந்து கனியாக்கித் தன்கருணை
வெள்ளத் தழுத்தி வினைகடிந்த வேதியனைத்
தில்லை நகர்புக்குச் சிற்றம் பலமன்னும்
ஒல்லை விடையானைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

உரை :—தனது தன்மையைக் கற்றறியாத உள்ளத்தையுடைய கீழ்ப்பட்ட நாய்போன்ற என்னை அருட் பித்தேற்றுவித்து, வல்லமையுடையானாய் அழகிய நல்ல பெருந்துறை வீற்றிருப்பவனாய் (எனது

நெஞ்சமாகிய) கல்லினைக் குழைத்துப் பழத்தின் தன்மையதாகச் செய்து, தனது பேரருள் வெள்ளத்திலே ஆழ்வித்து, எனது இருவினைகளைத் தொலைத்த அந்தணனை, தில்லைப்பதி புகுந்து ஞானஅம்பலத்திலே நிலைபெற்று விளங்கும் விரைவுடைய காளையூர்தி யுடையானை நாம் பாடுவோமாக.

குறிப்பு:—இதுவும் ஒரு பெண்ணை நோக்கிக் கூறியதேபோலும். 'பிச்சேற்றி' என்பதை 'நாயேனை' என்பதற்குப் பின் அமைக்க. ௫

கேட்டாயோ தோழி கிறிசெய்த வாறொருவன்
தீட்டார் மதில்புடைசூழ் தென்னன் பெருந்துறையான்
காட்டா தனவெல்லாங் காட்டிச் சிவங்காட்டித்
தாள்தா மரைகாட்டித் தன்கருணைத் தேன்காட்டி
நாட்டார் நகைசெய்ய நாம்மேலை வீடெய்த
ஆள்தான்கொண் டாண்டவா பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

உரை:—பாங்கியே! ஒருத்தன் என்பொருட்டுச் செய்த உய்திநெறியைக் கேட்டனையா? தீட்டிய சுதை பொருந்திய மதில்கள் பக்கத்திலே சூழப்பெற்ற அழகிய நல்ல திருப்பெருந்துறைப் பெருமான் எனக்குக் காட்டத்தகாத அரிய உண்மைகளெல்லாங் காட்டித் தனது திருவடித் தாமரைகளைக் காண்பித்துத் தன் அருளாகிய தேனைக் காண்பித்து, சிவபரம் பொருளைக் காண்பித்து, உலகினர் நம்மை இகழ்ந்து சிரிக்கவும், நாம் மேலாகிய வீட்டின்பத்தை அடையவும், என்னைத்தான் அடிமை கொண்ட விதத்தை நாம் பாடுவோமாக.

குறிப்பு:—கிறி=வழி, நெறி. தீட்டு=தீட்டிய சுதை. 'காட்டாதனவெல்லாங் காட்டித் தாள்தாமரை காட்டித் தன் கருணைத் தேன் காட்டி, சிவங்காட்டி' என உரை நடை கொள்க. ௬

ஓயாதே உள்குவார் உள்ளிருக்கும் உள்ளானைச்
சேயானைச் சேவகனைத் தென்னன் பெருந்துறையின்
மேயானை வேதியனை மாதிருக்கும் பாதியனை

நாயான நந்தம்மை ஆட்கொண்ட நாயகனைத்
தாயான தத்துவனைத் தானே உலகேழும்
ஆயானை ஆள்வானைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

உரை :—இடையறாது நினைவார் நெஞ்சில் வீற்றிருக்கும் உள்ளீடானவனை (அங்ஙனம் நினையாதார்க்குத்) தூரத்தே யுள்ளவனை, வீரனை, அழகிய நல்ல திருப்பெருந் துறையிலே வீற்றிருந்தவனை, அந்தணனை, மங்கையை ஒரு பாதியிற் கொண்டவனை, நாய்த் தன்மை யுடையேமாகிய நம்மை அடிமையாக ஆண்டுகொண்ட தலைவனை, (நமக்குத்) தாயாகிய மெய்யனை, தானாகவே (மூவிடத்துள்ள) எழுலகத்திலுங் கலந்து அவையாய் நிற்பானை, அரசனை நாம் பாடுவோமாக.

குறிப்பு :—'உள்ளான்' என்பதற்கு வடமொழியில், 'அந்தரியாமி, என்று பொருள் கூறுவர். ஆள்வான் = அரசன். தத்துவம் = மெய். இறைவன் ஒருவனே எல்லாவற்றிலுங் கலந்து அவையாய் நிற்கவல்லானென்பார் 'தானே' என்றார். நாய் அதன் முதலாளியைப் பின்பற்றுதல் போல, இறைவனைப் பின்பற்றுங் கடப்பாடுடைய உயிர்களை 'நாயான' என்றார்.

எ

பண்சுமந்த பாடற் பரிசு படைத்தருளும்
பெண்சுமந்த பாகத்தன் பெம்மான் பெருந்துறையான்
விண்சுமந்த கீர்த்தி வியன்மண்ட லத்தீசன்
கண்சுமந்த நெற்றிக் கடவுள் கலிமதுரை
மண்சுமந்து கூலிகொண் டக்கோவால் மொத்துண்டு
புண்சுமந்த பொன்மேனி பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

உரை :—பண்களைக் கொண்ட பாடலைப் பாடும் பண்பினை உண்டாக்கியருளிய, மாதுதங்கிய பாகமுடையான், விரும்பத்தக்கான், திருப்பெருந் துறை யுடையான், விண்ணுலகில் நிலை நிறுத்திய புகழுடையான், அகன்ற பூமியின் கண் ஆண்டவனாய் விளங்குபவன், கண் அமைந்த நெற்றியினையுடைய எல்லாம் கடந்த முதல்வன், முழக்க மிக்க மதுரைமாநகரிலே, (பிட்டுவாணிச்சிக்காக) மண்சுமந்து, (உதிர்ந்தபிட்டாகிய) கூலி வாங்கி, மதுரை மன்னனால் அடிபட்டு,

அதனாலேற்பட்ட புண்ணையுடைய அவனது அழகிய திருமேனியை நாம் பாடுவோமாக.

குறிப்பு :—'பரிசு' என்பதற்குப் 'பரிசில்' என்று பொருள் கொள்ளுவாருமுளர். பண் சுமந்த பாடலுக்குப் பரிசு தந்தருளும் எனவுரைப்ப. 'பெம்மான்' பெருமானின் மரூஉ என்றுங் கொள்ளலாம். 'கீர்த்தி' கீர்த்தியுடையானுக்கு ஆகுபெயர். மண்டலம்=மண் தலம். கலி=ஒலி, முழக்கம், ஆரவாரம். 'அ'வென்றசுட்டு, மதுரையைக் குறித்தது. மண் சுமந்தகதை வெளிப்படை. அ

துண்டப் பிறையான் மறையான் பெருந்துறையான்
கொண்ட புரிநூலான் கோலமா ஊர்தியான்
கண்டம் கரியான்செம் மேனியான் வெண்ணீற்றான்
அண்டமுத லாயினான் அந்தமிலா ஆனந்தம்
பண்டைப் பரிசே பழவடியார்க் கீந்தருளும்
அண்டம் வியப்புறும்ஆ பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

உரை :—மதியின் ஒரு கலையாகிய பிறையணிந்தவன், மறைகளையுடையான், பெருந்துறைப் பெருமான், முப்புரிகொண்ட நூல் அணிந்தவன், அழகிய காளைவாகனத்தன், நீலகண்ட முடையான், சிவந்த திருமேனியான், வெள்ளிய திருநீறணிந்தவன், உலகத் தொகுதிகட்கு முதல்வன் ஆனவன் ஆயபெருமான், எல்லையற்ற பேரின்பத்தை, (அநாதியேயுள்ள) பழைய முறையிலேயே, பழைய அடியார்களுக்கு, உலகினர் அதிசயிக்குமாறு நல்கியருளும் விதத்தை நாம் பாடுவோமாக.

குறிப்பு :—துண்டம்=துண்டு, இங்கே கலையை யுணர்த்திற்று. பழஅடியார்=நெடுநாள் தவம் ஆற்றி ஞானம்பெற்று அனுபூதியிற் றோர்ந்த அன்பர். 'ஆ,' ஆறு என்பதன் கடைக்குறை. அதனை, ஈற்றடியில், 'அண்டம் வியப்புறு' என்பதனோடும், 'ஈந்தருளும்' என்பதனோடுங் கூட்டுக. கூ

விண்ணாளுந் தேவர்க்கும் மேலாய வேதியனை
மண்ணாளும் மன்னவர்க்கும் மாண்பாகி நின்றானைத்
தண்ணார் தமிழளிக்குந் தண்பாண்டி நாட்டானைப்

பெண்ணாளும் பாகனைப் பேணு பெருந்துறையிற்
கண்ணார் கழல்காட்டி நாயேனை ஆட்கொண்ட
அண்ணு மலையானைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

உரை :—விண்ணுலகங்களை அரசாளும் இறையவர்கட்கு மேலான அறிவு நூலாசானை, மண்ணுலகில் ஆட்சிபுரியும் வேந்தர்க்கு மேன்மைதரும் பொருளாகி நின்றவனை, குளிர்ச்சி பொருந்திய தமிழ் மொழியினைப் பாதுகாக்குங் கருணை மிகுந்த பாண்டியனானை, உமை நங்கை தங்கிய பகுதியானை, (யாம்) விரும்புகின்ற திருப் பெருந் துறையிலே பெருமை மிக்க திருவடிகளைக் காண்பித்தருளி நாயனைய என்னை அடிமையாக் கொண்ட திருவண்ணாமலை யண்ணலை நாம் பாடுவோமாக.

குறிப்பு :—வேதியன் = வேதமோதுபவன், ஓதுவிப்பவன். வேதம் = அறிவு நூல். மாண்பு = மேன்மை. மூன்றாவது அடியில், இரண்டாவது 'தண்' நாட்டானை என்பதனோடு முடிவது. கருணையைக் குறிப்பது. திருவண்ணாமலையில் இப்பகுதி பாடப்பட்டமைக்கு இது ஒரு குறிப்புப்போலும். க0

செப்பார் முலைபங்கன் தென்னன் பெருந்துறையான்
தப்பாமே தாளடைந்தார் நெஞ்சுருக்குந் தன்மையினான்
அப்பாண்டி நாட்டைச் சிவலோகம் ஆக்குவித்த
அப்(பு)ஆர் சடையப்பன் ஆனந்த வார்கழலே
ஒப்பாக வொப்புவித்த உள்ளத்தார் உள்ளிருக்கும்
அப்பாலைக் கப்பாலைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

உரை :—சிமிழ்க்கிணையான நகிலையுடைய அம்மைபாகன், அழகிய நல்ல திருப்பெருந்துறையுடையான், (தன்) திருவடியை அடைந்தவர்கள் உள்ளத்தைத் தவறாதே உருகுவிக்கும் இயல்பினன், அந்தப்பாண்டி நாட்டைச் சிவலோகமாகச் செய்த கங்கை பொருந்திய சடையுடைய எந்தை, (தனது) இன்பம் மிக்க மாணடிகட்கே ஈடாகக் கொடுக்கப்பட்ட உள்ளத்தையுடையவர்களது அகத்தே குடி கொண்டிருக்கும் எல்லாவற்றிற்கும் அப்பாலாகிய சுத்த புவனங்கட்கும் அப்பாலாக உள்ள தலைவனை நாம் பாடுவோமாக.

குறிப்பு :—செப்பு=சிமிழ். ஆர்=இணை. 'அப்பாண்டி' என்பதிற் சுட்டானது பழமையையும் பெருமையையு முணர்த்தும். நாலாவதுஅடியில், அப்பு=நீர்=கங்கை. ஒப்பு=ஈடு. அதாவது, உள்ளத்தை அடகுவைத்து அவன் கழலைப் பெறுதல். கழல்=அடி; உள், என்பது உயிரறிவின் கண் என்று பொருள்படுதல் கூடும். முதல் 'அப்பாலை', அப்பாலுள்ள இடம். 'ஐ' சாரியை; இரண்டாவது, 'அப்பாலை'=அப்பாலுள்ள தலைவன். 'ஐ'=தலைவன். 'பிரகிருதிக்கு அப்பாலுள்ளவன்' என்று பொருள் கொள்ளுவாருமுளர். கக

மைப்பொலியுங் கண்ணிகேள் மாலயனோ டிந்திரனும்
எப்பிறவி யுந்தேட என்னையுந்தன் இன்னருளால்
இப்பிறவி ஆட்கொண் டினிப்பிறவா மேகாத்து
மெய்ப்பொருட்கண் தோற்றமாய் மெய்யே நிலைபேறாய்
எப்பொருட்குந் தானேயாய் யாவைக்கும் வீடாகும்
அப்பொருளாம் நஞ்சிவனைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

உரை :—மை விளங்குகின்ற கண்ணையுடைய பெண்ணே! (நான் சொல்லுவதைக்) கேட்பாயாக. திருமாலும் பிரமனும் இந்திரனும், எல்லாப் பிறவிகளிலும் தன்னைத் தேடவும், (அவர்கட்குத் தோன்றாது), தகுதியற்ற எனக்குத் தோன்றி, என்னைத் தனது இனிய அருளினாலே, இந்தப் பிறவியிலே குருவாய் வந்து ஆண்டு கொண்டு, மேற் பிறவி எடாத வண்ணம் காப்பாற்றி மெய்யான பொருளின்கண் விளங்குபவனாய், மெய்யே நிலையான இடமாகவுடையவனாய், எல்லாப் பொருள்களுக்குஞ் சார்பாய், எல்லாம் முடியுமிடமாயுள்ள, அத்தகைய பரம்பொருளாகிய நமது சிவபெருமானை நாம் பாடுவோமாக.

குறிப்பு :—'எப்பிறவியுந்தேட' என்பது பலபிறவிகளிலுந் தவஞ்செய்து நாடுதலைக் குறித்தது. மெய்யான பொருளின்கண் இறைவனது விளக்கம் கூறப்பட்டது. மெய்யான நிலையிலுள்ள உயிரின்கண்ணும், சடசத்தாகிய தூய மாயையின் கண்ணும் இறைவனது விளக்கங் குறிக்கப்பட்டது. சத்துத் தன்மையே இறைவ னியல்பாதலின், அதுவே அவனுக்கு நிலைத்த இடமென்றார். அத்தன்மையி லுள்ள

சடத்திலும் சித்திலும் அவன் விளங்குதலை அவன் தோற்றமென்றார். ஆனால் நிலைப்பொருள், நிலையாப் பொருளாய எல்லாம் அவனையே ஆதாரமாகக்கொண்டு நிற்றலின், 'எப்பொருட்குந் தானேயாய்' என்றார். 'தானேயாய்' என்பதைத் ' தான் ஏய் ஆய்' எனப்பிரித்துத் 'தான் ஏயும்பொருளாய்' என்று பொருள் கொள்ளுவாரு முளர். ஏய்தல்=சார்பாதல். தோன்றாது சார்பாயிருத்தலின், ஒடுக்கநிலைகுறித்தவாறும். இறைவன் தோன்றுதலும் நிலைபெறுதலும் ஒடுங்கிநிற்றலும் ஒருவாறு ஈண்டுக் கூறப்பட்டதென்பாருமுளர். வீடு=முடிவாய இடம். விடு, வீடென நீண்டது. விடுதல்=தங்குதல். உயிருள் பொருளுக்கும் உயிரில் பொருளுக்கும் முடிவாய இடம் ஒருவகையால் இறைவனே யாவன். உயிர் பக்குவப்பட்டு இறைவனோ டிரண்டறக் கலக்கும். உயிரில்லன, மாயையி லொடுங்க, மாயை சிவசத்தியைச் சார்ந்து நிற்கும். 'நஞ்சிவன்' என்றது உரிமைபற்றி. அப்பொருள்=அந்த ஒரு பொருள்.

கஉ

கையார் வளைசிலம்பக் காதார் குழையாட
மையார் குழல்புரளத் தேன்பாய வண்டொலிப்பச்
செய்யானை வெண்ணீ றணிந்தானைச் சேர்ந்தறியார்க்
கையானை எங்குஞ் செறிந்தானை யன்பர்க்கு
மெய்யானை யல்லாதார்க் கல்லாத வேதியனை
ஐயா றமர்ந்தானைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

உரை:—நமது கைளிலேயுள்ள வளையல்கள் ஒலிப்ப, காதிற் பொருந்திய தோடுகள் ஆட, சாந்தணிந்த கூந்தல் அவிழ்ந் தசைய (அதன்கண் உள்ள மலர் விரிதலால்) தேன் ஒழுக, (அதனை யுண்ண) வண்டுகள் ரீங்காரஞ்செய்ய, சிவந்த மேனியானை, அல்லது நேர்மை யுடையானை, வெள்ளிய திருநீறு தரித்தவனை, உயிர் தாமாகப்போய் அறியமுடியாத இடத்தை யுடையவனை, எவ்விடத்தும் நிறைந்தவனை, அன்பர்க்கு உண்மையாய் விளங்குவானை, அன்பிலார்க்கு விளங்காத அறிவனை, திருவையாற்றில் வீற்றிருந்த பெருமானை நாம் பாடுவோமாக.

குறிப்பு:—குழை, குண்டலமுமாம். 'மையார்' என்பதற்கு மேகம்போலக் கரிய, அல்லது ' அஞ்சனம்போலக் கரு நிறமுடைய '

என்பாரு முளர். ‘ கையானை ’ என்பதற்கு, ‘ஒழுக்கத்தானை’ என்று பொருள் கொள்ளுவாருமுளர். கை=இடம், ஒழுக்கம். ‘ அறிந்து சேரா ’ என்று மாறிப் பொருள் கொள்ளுவது முண்டு. கரு

ஆனையாய்க் கீடமாய் மானுடராய்த் தேவராய்
ஏனைப் பிறவாய்ப் பிறந்திறந் தெய்த்தேனை
ஊனையும் நின்றுருக்கி என்வினையை ஓட்டுகந்து
தேனையும் பாலையுங் கன்னலையும் ஒத்தினிய [ருளும்
கோனவன்போல் வந்தென்னைத் தன்தொழும்பிற் கொண்ட
வானவன் பூங்கழலே பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

உரை :—ஆனையாயும் புழுவாயும் மனிதராயும் வானவராயும் பிற பிறவிகளை யுடையனவாயும் பிறந்தும் இறந்தும் இளைப்புற்றேனை (ஆட்கொண்டு உள்ளத்தை மாத்திரமல்லாமல்) எனது உடம்பையும், உளம்நின்று உருகுவித்து, எனது இருவினையை ஓட்டுதலை விரும்பி, தேனும் பாலும் சர்க்கரையும் போலத் தித்திப்பானுயுள்ள தலைவனைப்போல ஆசானு யெழுந்தருளி என்னைத் தனது தொண்டிலே ஏற்றுக்கொண்டருளிய சிதாகாயத்தனது அழகிய திருவடிகளையே நாம் பாடுவோமாக.

குறிப்பு :—பிறவாய்=பிறவியாய் என்பதன் குறுக்கம். ‘ஏனை’ என்றமையால் பிற உயிர்களாய் என்று பொருள் கொள்ளுதல் மிகை. அறி விச்சை செயல் மூன்றுக்கும் இன்பமளித்தலின், மூன்றுவமை கூறினார்போலும். கோன்=(காதலனாகிய) தலைவன். தொழும்பு= தொழும்பன் என்று பொருள் கொள்ளுவாரு முளர். ‘ வானவன் ’ என்பதற்குத் ‘தேவன்’ என்று பொருள்கோடலுமுண்டு.

சந்திரனைத் தேய்த்தருளித் தக்கன்தன் வேள்வியினில்
இந்திரனைத் தோள்நெரித்திட் டெச்சன் தலையரிந்
தந்தரமே செல்லும் அலர்கதிரோன் பல்தகர்த்துச்
சிந்தித் திசைதிசையே தேவர்களை ஓட்டுகந்த
செந்தார்ப் பொழில்புடைசூழ் தென்னன் பெருந்துறையான்
மந்தார மாலையே பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

உரை :—தக்கன் செய்த யாகத்திலே, சந்திரனை மெலிவித்து, இந்திரனது புயங்களை நெரியும்படி தாக்கி, யாகத்தலைவனின் தலையைக் கொய்தொழித்து, வானிலே செல்லும் விளக்கமுடைய பகலவனது பற்களை உடைத்து, விண்ணவர்களைத் திக்குத் தோறுஞ் சிதறியோடும்படி செய்தலை விரும்பிய, சிவந்த மாலையணிந்த, சோலை பக்கமெங்குஞ் சூழ்ந்துள்ள, அழகிய நல்ல திருப்பெருந்துறையுடையானது மந்தாரப்பூமாலையை வியந்து நாம் பாடுவோமாக.

குறிப்பு :—தக்கன் வேள்விக்கதை வெளிப்படை. எச்சன்=யாகத் தலைவன், செந்தார்=செங்கழு நீர் மாலையாயிருத்தல் கூடும். மந்தாரம்=விண்ணுலகிலுள்ள ஐவகை மரப்பூக்களிலொன்று. அது, செம்பரத்தை யென்பாரு முளர். ௧௫

ஊனாய் உயிராய் உணர்வாய்என் னுட்கலந்து
தேனாய் அமுதமுமாய்த் தீங்கரும்பின் கட்டியுமாய்
வானோ ரறியா வழியெமக்குத் தந்தருளுந்
தேனார் மலர்க்கொன்றைச் சேவகனார் சீரொளிசேர்
ஆனா அறிவாய் அளவிறந்த பல்லுயிர்க்குங்
கோனாகி நின்றவா கூறுதுங்காண் அம்மானாய்.

உரை:—உடம்பாகவும், அறிவாகவும், உயிராகவும், என்கண்ணே கலந்து நின்றருளித் தேனும் அமுதமும் இனிய வெல்லமும் ஆக இனிமை தந்து, விண்ணவர் அறிதற்கரிய வீட்டு நெறியை எங்களுக்குக் காட்டியருளும். வண்டுகள் பொருந்திய கொன்றைமலரணிந்த அண்ணலாய், நிரம்பிய சிறந்த விளக்கமுடைய நீங்காத பேரறிவுருவினனாய், எல்லை கடந்த பல கோடி உயிர்களுக்குந் தலைவனாய் நின்ற முறையை நாம் பாடுவோமாக.

குறிப்பு :—'உயிராய்' என்பதற்கு முன் 'உணர்வாய்' என்பதை வைத்துப் பொருள் கொள்ளுக. அவ்வாறன்றி, நின்ற முறையே வைத்து'உயிராய் என்பதற்குப் பிராணனாய் என்று பொருள்கொள்ளுவாருமுளர்.உடம்பு, உள்ளம், உயிரென்பன, ஒன்றினொன்று நுட்பமாயுள்ளன. 'அமுதம்' என்பதற்குப் 'பால்' என்று பொருள் கொள்ளுவாரு முளர். உயிரறிவு போலாது, எப்போதும் விளங்கும் அறிவு இறைவனது ஆதலின்,'சீரொளிசேர்' என்றார். சீர், இயற்கையைக்

குறித்தல் கூடும். அறிவுருவாய் எக்காலத்தும் உயிருலகிற் செறித லின், 'ஆனு' என்ருர். உயிர்கள் எண்ணிலவாதலின், அளவிறந்த ' என்ருர். கோனெருவனே யாதலின், உம்மை கொடுத்தார். முற் றும்மையுமாம். கசு

சூடுவேன் பூங்கொன்றை சூடிச் சிவன்திரள்தோள்
கூடுவேன் கூடி முயங்கி மயங்கிநின்(று)
ஊடுவேன் செவ்வாய்க் குருகுவேன் உள்ளுருகித்
தேடுவேன் தேடிச் சிவன்கழலே சிந்திப்பேன்
வாடுவேன் பேர்த்தும் மலர்வேன் அனலேந்தி
ஆடுவான் சேவடியே பாடுதுங்காண் அம்மானுய்.

உரை:—அழகிய கொன்றை மாலையை(த் தலையில்) அணிவேன். அணிந்து சிவபிரானது எழுச்சிமிக்க தோள்களைச் சேர்வேன். சேர்ந்து, அவனைப் புணர்ந்து, அதிலுள்ள களிப்பால் அறிவு மயங்கிப் புலவி யெய்துவேன். பின்னர், புலவி நீங்கி, அவனது சிவந்த இதழைப் பெற உருகி நிற்பேன். நெஞ்சம் உருகி அவனைத் தேடுவேன். தேடி அவனது திருவடியையே நினைந்திருப்பேன். அவனருளைப் பெருது மெலிவேன், அதனைப் பெற்று மீண்டும் மகிழ்வேன். தழலைக் கையிலேந்தி ஆடுகின்ற கூத்தனுடைய செய்ய (கமல) பாதங்களையே நாம் பாடுவோமாக.

குறிப்பு:—இறைவனைத் தலைவனுகவும், தன்னைத் தலைவியாகவும் அடிகள் இதனுட் குறித்தார். தலைவன்தாரை யணிதல், மாலையிட்டமை குறிக்கும். ஞான யோகத்தாற் சார்தல், கூடுதலாகும். ஞானத்தாற் கலத்தல் முயங்குதலாகும். பின்னர், உடலோடுள்ள காரணத்தாற் பிரிவு ஏற்பட, ஊடுதல் நிகழும். மீண்டும் தலைவனைப் பிரிவாற்ருமை காரணமாக நாடுதலின், தேடுதலும் சிந்தித்தலும் மெலிதலும் நிகழ்வன. இறுதியாக வீடடைதல், மீண்டு மகிழ்தற்குக் காரணம். எல்லாம் இறைவன் கூத்து. ஆதலின் அவன் சேவடியைப் பாடுவோமென்ருர். கஎ

கிளிவந்த மென்மொழியாள் கேழ்கிளரும் பாதியனை
வெளிவந்த மாலயனுங் காண்பரிய வித்தகனைத்
தெளிவந்த தேறலைச் சீரார் பெருந்துறையில்

எளிவந் திருந்திரங்கி எண்ணரிய இன்னருளால்
ஒளிவந்தென் உள்ளத்தின் உள்ளே ஒளிதிகழ
அளிவந்த அந்தணனைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

உரை:—கிளியின் குரல்போல மெல்லிய சொல்லினையுடைய அம்மையின் ஒளி விளங்கும் பாகத்தானை, (இறைவனடிமுடி காண்பான்) வெளிப்போந்து முயன்ற திருமாலும் பிரமனும் காண்டற்கரிய அறிவனை, தெளிவு தரும் ஞானத்தேனை, சிறப்புப் பொருந்திய திருப்பெருந் துறையிலே எளியனாய் எழுந்தருளி நினைத்தற்கரிய (எதிர்பாராத) இனிய கருணையாலே, ஒளியுருவனாய்த் தோன்றி நெஞ்சினுள்ளே உயிரறிவின் கண்ணே அருட்பேரொளி விளங்குமாறு அருள்புரிந்த அழகிய பேரருளானை நாம் பாடுவோமாக.

குறிப்பு:—'வந்த' என்பது முதல் வினையாயுந் துணை வினையாயும் வந்தது. கிளி—அதன் குரலுக்காக நின்றது. கேழ்=ஒளி. தேறல்=தேன். உள்ளத்தினுள்ளே, என்பதற்கு நெஞ்சிற்கப்பால் உயிரின் கண்ணே யென்று பொருள் கொள்ளுக. அளிவந்த=அருள் தந்த. வருதல் துணை வினையாயின், அளிவந்த=அளித்த, கருணை செய்த. தெளிவந்த=தெளிந்த. எளிவந்து=எளிதின் வந்து, அல்லது எளிதாய். ஒளிவந்து=ஒளியாய. கஅ

முன்னானை மூவர்க்கும் முற்றுமாய் முற்றுக்கும்
பின்னானைப் பிஞ்ஞகனைப் பேணு பெருந்துறையின்
மன்னானை வானவனை மாதியலும் பாதியனைத்
தென்னானைக் காவானைத் தென்பாண்டி நாட்டானை
என்னானை என்னப்பன் என்பார்கட் கின்னமுதை
அன்னானை அம்மானைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

உரை:—மும்மூர்த்திகளுக்கு முற்பட்டவனை, எல்லாப் பொருளுமாய், அவற்றிற்கு முற்பட்டவனாயும் பிற்பட்டவனாயு முள்ளானை, சடை, பிறை முதலிய தலைக்கோல முடையானை, விரும்பத்தக்க திருப்பெருந் துறையிலே மன்னியவனை, சிதாகாயத்தனை, மங்கை பொருந்தியபங்கனை, அழகிய திருவானைக்காவி லுறைவானை, தெற்கிலுள்ள பாண்டிநா டுடையானை, எனக்கு இனியவனை, என் அப்

பனே யென்று அன்பா லழைப்பவர்கட்கு இனிய அமுதத்தை ஒப் பானை, எந்தையை நாம் பாடுவோமாக.

குறிப்பு :—மூவர், - அயன், அரி, அரன். 'முற்றுக்கும்' என் பதை 'முன்னானை' என்பதனோடும் 'பின்னானை' என்பதனோடுங் கூட் டுக. பிஞ்ஞகம்=பின்னலையுடைய சடை யென்பாருமுளர். 'மன் னானை' என்பதற்கு 'மன்னவனை' என்று பொருள்கோடலு முண்டு. வானவனை=தேவனை யென்றும் பொருள்படும். தென்+ஆனைக்கா =தென்னானைக்கா. 'என்னானை' யென்பதில் ஆனு வென்பது இனிமை யென்னும் பொருட்டாய ஒருசொல், அது 'ஆன்' என நின்று ஐயுருபேற்றது. அன்னானை=ஒப்பானை. அம்மான்=தந்தை.

பெற்றி பிறர்க்கரிய பெம்மான் பெருந்துறையான்
கொற்றக் குதிரையின்மேல் வந்தருளித் தன்னடியார்
குற்றங்கள் நீக்கிக் குணங்கொண்டு கோதாட்டிச்
சுற்றிய சுற்றத் தொடர்வறுப்பான் தொல்புகழே
பற்றியிப் பாசத்தைப் பற்றறநாம் பற்றுவான்
பற்றியபே ரானந்தம் பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

உரை :—(அன்பரல்லாத) ஏனையோர்க்கு இன்ன தன்மைய னென்று அறியக்கூடாத பெருமான், திருப்பெருந்துறை யுடை யான், வெற்றிதருங் குதிரைமேல் எழுந்தருளி வந்து தன்னடியா ராகிய (அடிகள், பாண்டியன் என்பாரது) மும்மலங்களை யொழித்து, அன்புப்பண்பினை யேற்றுச் சீராட்டி, (பலபிறவிகளிலே) உயிரைச் சூழ்ந்து கிடந்த குடும்பப் பாசத்தைத் தொலைப்பானுடைய பண் டைப் புகழினைப் பொருளாக்கொண்டு, இந்த வினைக்கட்டு அறவே யொழிதலை நாம் அடையும் பொருட்டு, நம்மை விடாது பிடித்த பேரின்பத்தை நாம் பாடுவோமாக.

குறிப்பு :—பெற்றி=தன்மை. தொல்புகழைப் பற்றி=தொல் புகழைப் பாடற்பொருளாகக் கொண்டு. பற்றறவு, என்பது 'பற்றற' என நின்றது. கடைசியடியில், 'பற்றிய' என்பதற்கு நாம், அல்லது 'நம்மை' என்பதைச் சேர்த்துப் பொருள் கொள்ளுக. உ0

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

திருப்பொற் சுண்ணம்*

ஆனந்த மனோலயம்†

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

முத்துநல் தாமம்பூ மாலைதூக்கி
முளைக்குடந் தூபம்நல்தீபம் வைம்மின்
சத்தியுஞ் சோமியும் பார்மகளும்
நாமக ளோடுபல் லாண்டிசைமின்
சித்தியுங் கௌரியும் பார்ப்பதியுங்
கங்கையும் வந்து கவரிகொண்மின்
அத்தன் ஐயா றன்அம் மானைப்பாடி
ஆடப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

உரை :—*நல்ல முத்துக்களினலாகிய மாலையையும் மலர் மாலையையும் தொங்கவிட்டு, பயிர்முளைகளிட்ட குடம், நறும்புகைக் கலசம், நல்ல விளக்கு என்பவற்றை (அவ்வவற்றினிடத்தில்) வைப்பீர்களாக. உருத்திர சத்தியும் (ரௌத்திரியும்) திருமகளும், நிலமகளும், கலைமகளும் பல்லூழிவாழ வெனப்பாடும்பல்லாண்டு பாடுவீராக. கணபதி சத்தியும் காளியும் உமையும் கங்கைமாதும் எழுந்துவந்து இறைவனுக்கு வீசுவதற்குக் (கவரி மயிரினலாகிய) சாமரத்தைக் கைப்பிடிப்பீராக. ஆசிரியனும் திருவையா றமர்ந்தானும் அப்பனுமாகியவனைப்பாடி அவனுக்குத் திருமுழுக்காட்ட,அழகிய வாசனைப் பொடியை நாம் இடிப்போமாக.*

---

* *அழகிய வாசனைப்பொடி இடிக்குங்காற் பாடுந் திருப்பாட்டுப் பகுதி.*

† *இன்பத்தால் மனம் ஒருமைப்படுதல்.*

குறிப்பு :— தாமம்=மாலை. நவதானியங்களின் விதைகளை இட்டு நீர்விட்டுப் பயிர் வளர்க்கப்பட்ட குடம், முளைக்குடம். அது மங்கலப் பொருள்களில் ஒன்று. சோமி என்பது சௌமி என்பதன் திரிபு. இலக்குமியையும் நாமகளையுங் கூறவே, 'சத்தி,' உருத்திர சத்தியெனப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. சித்தி, என்பது கணபதி சத்திகளிலொன்று. உன்மனை முதலிய கலைகளிலொன்ருகவுங் கூறுவர். கௌரி யென்பது, காளிக்கும் பெயர். மற்றொரு பொருள், கன்னியாய நங்கை. அண்டந்தோறும் உள்ள மும்மூர்த்திகளின் சத்திகள், முதலிற் கூறப்பட்டனர். பிரகிருதி முடிவிலுள்ள ஸ்ரீ கண்ட புவன சத்திகள் பிற்கூறப்பட்டன. க

பூவியல் வார்சடை எம்பிராற்குப்
பொற்றிருச் சுண்ணம் இடிக்கவேண்டும்
மாவின் வடுவகி ரன்ன கண்ணீர்
வம்மின்கள் வந்துடன் பாடுமின்கள்
கூவுமின் தொண்டர் புறம்நிலாமே
குனிமின் தொழுமினெங் கோனெங்கூத்தன்
தேவியுந் தானும்வந் தெம்மையாளச்
செம்பொன்செய் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

உரை :—(கொன்றை) மலர் பொருந்திய நீண்ட சடையையுடைய எம்பெருமானுக்கு அழகிய திருச்சுண்ணம் சித்தப்படுத்த வேண்டும். மாங்காய் வடுவின் பிளவுபோன்ற கண்ணுடைய நங்கையீரே, வாருங்கள், வந்து விரைவிற் பாடுங்கள். அடியாராயினுர் வெளியே நில்லாதபடி அவர்களை அழையுங்கள், ஆடுங்கள், வணக்கஞ் செய்யுங்கள். எமது தலைவனும் நாடகமாடியுமான கடவுள் தனது சத்தியும் தானுமாக வந்து எம்மை ஆண்டருளும்படி, செவ்விய பொன்போலொளி செய்யும் வாசனைப் பொடியை நாம் இடிப்போமாக.

குறிப்பு :—'பூ' என்பதற்கு அழகு என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். குனிமின், என்பதற்கு 'வளைமின்' என்று பொருள் கோடலுமுண்டு. பொற்பொடி கலந்த சுண்ண மென்பாருமுளர். உ

சுந்தர நீறணிந் தும்மெழுகித்
தூயபொன் சிந்தி நிதிபரப்பி
இந்திரன்கற்பகம் நாட்டி யெங்கும்
எழிற்சுடர் வைத்துக் கொடியெடுமின்
அந்தரர் கோன் அயன் தன்பெருமான்
ஆழியான் நாதன்நல் வேலன் தாதை
எந்தரம் ஆள்உமை யாள்கொழுநற்
கேய்ந்த பொற்சுண்ணம் இடித்துநாமே.

உரை :—(சாந்து, திலக முதலியவற்ருேடு) அழகிய திருநீறு தரித்து, சுண்ணம் இடிக்கும் இடத்தைச் சாணத்தால் மெழுகி, தனிப் பொன் பொடியைத் தூவி, நவமணிகளாகிய நிதிகளைப் பலவிடங் களில் வைத்து, இந்திரனுக்குரிய கற்பகத் தோகை நட்டு, எவ்விடங் களிலும் அழகியதீபங்கள் வைத்துக்கொடிகளை எடுப்பித்துக்கட்டுங்கள். விண்ணவர் தலைவனுய், அயனுக்கு முதல்வனுய், சக்கராயுத முடையா னுகிய திருமாலுக்கு நாயகனுய், சிறந்த முருகனுர் தந்தையாய், இருக் கும் எம்போலியரையும் ஆட்கொள்ளும், உமை கணவனுக்குத்தக்க அழகிய வாசனைப் பொடியை நாம் இடிப்போமாக.

குறிப்பு :—அணியும் எல்லாவற்றினும் அழகு மிக்கது - திரு நீறு, ஆதலின் 'சுந்தரநீறு' என்ருர். நிதி = நவமணி. அவையாவன:— முத்து, வைரம், பவளம், மாணிக்கம், மரகதம், கோமேதகம், வைடூரி யம், நீலம், புட்பராகம். ஆழி = சக்கரம். திருமாலை இறைவன் மனைவி யாக்கொண்டு சாத்தரைப் பயந்தமை காண்க. தரம் = நிலை, வகை. ௩

காசணி மின்கள் உலக்கை யெல்லாங்
காம்பணி மின்கள் கறையுரலை
நேச முடைய அடியவர்கள்
நின்று நிலாவுக என்று வாழ்த்தித்
தேசமெல் லாம்புகழ்ந் தாடுங்கச்சித்
திருவேகம் பன்செம்பொற் கோயில்பாடிப்
பாச வினையைப் பறித்து நின்று
பாடிப் பொற்சுண்ணம் இடித்துநாமே.

உரை :—உலக்கைகளுக்கெல்லாம், பொன் அல்லது மணிவடங் கட்டுங்கள் நிறமுடைய உரல்களுக்குப் பட்டுச் சீலையைச் சுற்றுங்கள். இறைவன்பாற் காதலுடைய அடியார்கள் எப்போதும் நிலைத்து வாழ்கவென்று வாழ்த்துப் பாடலியம்பி நாடெல்லாம் வியந்து கொண்டாடுகின்ற காஞ்சிமா நகரிலுள்ள திருவேகாம்பரநாதரது செம்பொன்னினாலாகிய திருக்கோயிலைப்பாடி இருவினையாய அல்லது நிகழ்வினையாகிய கட்டினை நீக்கி நின்றுபாடி அழகிய சுண்ணம் இடிப்போமாக.

குறிப்பு:—காசு = பொன், மணி. காம்பு = பட்டுத்துணி; கறை = நிறம். 'கறை' என்பதற்கே உரல் என்ற பொருளுமுண்டு. கறையுரல் என்பாருமுளர். பாசவினை - வினைப்பாசமென மாறுக. 'பறித்து என்பதற்குப் பறிக்கவென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ௬

அறுகெடுப் பார்அய னும்அரியும்
அன்றிமற் றிந்திர னோடமரர்
நறுமுறு தேவர் கணங்களெல்லாம்
நம்மிற்பின் பல்ல தெடுக்கவொட்டோம்
செறிவுடை மும்மதில் எய்தவில்லி
திருவேகம் பன்செம்பொற் கோயில்பாடி
முறுவற்செவ் வாயினீர் முக்கணப்பற்
காடப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

உரை:—அழகிய புன்சிரிப்புடைய சிவந்த இதழுடைய தோழியரே, திருமாலும் நான்முகனும் குடவிளக்கேந்துவர். அவர்களைத் தவிர, ஏனையோராகிய இந்திரன் முதலிய வானுலகத் தலைவர்கள், (தம்முட் பொருது) முறுமுறுக்கின்ற வானவர் கூட்டங்கள் ஆகிய எல்லாரும், நமக்குப் பின் அல்லாமல், முன்னாக இறைவன் விருதுகளை யெடுக்க இடங்கொடுக்கமாட்டோம். ஒருங்கு செல்லுதலையுடைய முப்புரத்தை எய்தெரித்த வில்லுடையானாகிய திருவேகம்பனது செம்பொன்னினாலியன்ற திருக்கோயிற் சிறப்பைப் பாடி, முக்கண்ணுடைய தந்தை திருமுழுக்காடுதற்கு, அழகிய வாசனைப் பொடி இடிப்போமாக.

குறிப்பு:—அறுகு = மங்கள விளக்கு. சிங்கம் முதலிய எழுதிய கொடி யொன்றுங் கூறுப. அறுகம்புல் லென்னின், அதுவும் ஒரு

மங்கலப் பொருளாக எடுக்கப்படுதல் வேண்டும். நறுமுறு=முறுமுறு. முப்புரமுஞ் சேர்ந்தே சென்றனவென்று கேட்கப்படுதலின், 'செறிவுடை' என்றார். முறுவல், நகை, பல். ஆட=முழுக. ரு

உலக்கை பலஓச்சு வார்பெரியர்
உலகமெ லாம்உரல் போதாதென்றே
கலக்க அடியவர் வந்துநின்றார்
காண உலகங்கள் போதாதென்றே
நலக்க அடியோமை ஆண்டுகொண்டு
நாண்மலர்ப் பாதங்கள் சூடத்தந்த
மலைக்கு மருகனைப் பாடிப்பாடி
மகிழ்ந்து பொற்சுண்ணம் இடித்துநாமே.

உரை:—உலகம் எல்லாம் உரலாக, இருக்கின்ற உலக்கைகள் பல போதா, இன்னும் வேண்டுமென்று பெரியோர் தூண்டுகின்றார்கள்; காண்பதற்கு உலகங்கள், போதமாட்டாவென்று சொல்லும்படியாக, உலக்கை யோச்சுவாரொடு கலந்து கொள்வதற்கு அடியார்கள் வந்து நிற்கின்றார்கள். நன்மையுண்டாகும் பொருட்டு நம்மையாட் கொண்டருளி தனது அன்றலர்ந்த புதுமலர் போன்ற திருவடிகளை நமது சென்னிமேற் சூடும் பொருட்டுக் கொடுத்த பனி மலையரசன் மருமகனாகிய பெருமானை இடைவிடாது பாடி மகிழ்ந்து அழகிய வாசனைப் பொடியை இடிப்போமாக.

குறிப்பு:—ஓச்சுதல்=தூண்டுதல். நலக்க=நன்மையுண்டாக. இமயமலை யரசன் புதல்வியை இறைவன் மணந்தமையால், 'மலைக்கு மருகன்' என்றார். 'மலை' மலையரசனார்க்கு ஆகுபெயர். சு

சூடகந் தோள்வளை ஆர்ப்ப ஆர்ப்பத்
தொண்டர் குழாமெழுந் தார்ப்ப ஆர்ப்ப
நாடவர் நந்தம்மை ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப
நாமும் அவர்தம்மை ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப

பாடகம் மெல்லடி ஆர்க்கும்மங்கை
பங்கினன் எங்கள் பராபரனுக்
காடக மாமலை அன்னகோவுக்
காடப் பொற்சுண்ணம் இடித்துநாமே.

உரை:—கைவளையுந் தோள்வளையும் அசைந்தசைந்தொலிப்ப, அடியார் கூட்டம் புறப்பட்டு (அரகரவென்று) விடாது முழங்க, உலகினர் (அருள்பெற்ற) நம்மை இகழ்ந்து உரை செய்ய, நாமும் அவர்கள் (இயல்பினை) யெண்ணி நகையாட, தனது மென்மையாகிய திருவடியிலணிந்த பாடகமானது ஒலித் தலையுடைய அம்மை பாகனாகிய நமது மேலாகிய மேலோனுக்கு, பொன்மலையாய மேருவைப் போன்ற மன்னனுக்குத் திருமுழுக்குக்காக, அழகிய சுண்ணத்தை இடிப்போமாக.

குறிப்பு:—சூடகம்=கைவளை. தோள்வளை=புயவளை, ஆர்த்தல்=ஒலித்தல், ஆரவாரஞ் செய்தல், பேசி நகையாடல். பாடகம்= காலணி வகையிலொன்று. பராபரன், மேலான கடவுள். பரம், அபரம் என்னு மிரண்டிற்கு முதல்வனென்றலு மொன்று. பொன் மேனியனாதலின், 'ஆடகமாமலையன்ன' என்றார். எ

வாள்தடங் கண்மட மங்கைநல்லீர்
வரிவளை ஆர்ப்பவண் கொங்கைபொங்கத்
தோள்திரு முண்டந் துதைந்திலங்கச்
சோத்தெம்பி ரானென்று சொல்லிச்சொல்லி
நாட்கொண்ட நாண்மலர்ப் பாதங்காட்டி
நாயிற் கடைப்பட்ட நம்மையிம்மை
ஆட்கொண்ட வண்ணங்கள் பாடிப்பாடி
ஆடப் பொற்சுண்ணம் இடித்துநாமே.

உரை:—ஒளிபொருந்திய நீண்டகண்களையுடைய அழகிய இளமாதர்களே, வரிகளையுடைய உங்கள் கைவளையல்கள் ஒலிப்ப, வளவிய நகில்கள் மேலெழுந்து விளங்க, புயமும் நெற்றியும் (நீற்றினால்) ஒருங்குசேர்ந்து மிளிர, எமது பெருமானே, வணக்கம், வணக்கம்

என்று இடைவிடாதியம்பி, புதிதாய்ப் பூத்த மலர்கள் நாணும்படி யான திருவடிகளை, நாயினுங் கீழ்ப்பட்ட நமக்குக் காட்டி இப்பிறவி யிலே நம்மை ஆண்டு கொண்டருளிய சிறப்புக்களை ஓயாது பாடி, அவன் முழுகத் திருப்பொற் சுண்ணம் இடிப்போமாக.

குறிப்பு :— வாள் = ஒளி, வாள்போலும் என்று பொருள் கோடலு முண்டு. முண்டம் = நெற்றி. சோத்து = சோத்தம். இழிந் தோர் செய்யும் அஞ்சலி. நாள் = புதுமை. 'மலர் நாண்பாதம்' என மாறுக. அல்லது, புதிதாய் உண்டான கொடியில் அன்றமர்ந்த மலர்' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். வண்ணங்கள் = வகைகள், சிறப் புக்கள். அ

வையகம் எல்லாம் உரலதாக
மாமேரு என்னும் உலக்கை நாட்டி
மெய்யெனும் மஞ்சள் நிறையஅட்டி
மேதகு தென்னன் பெருந்துறையான்
செய்ய திருவடி பாடிப்பாடிச்
செம்பொன் உலக்கை வலக்கைபற்றி
ஐயன் அணிதில்லை வாணனுக்கே
ஆடப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

உரை :—நிலவுலகம் முழுவதும் உரலாகவும் (மலையுட்) பெரிய மேருவாகிய உலக்கையை உரல் நடுவில் நாட்டி உண்மை யென்னும் மஞ்சளை உரல் நிரம்பப்போட்டு, மேன்மை மிக்க அழகனாகிய திருப் பெருந்துறையானது செவ்விய திருப்பாதங்களை இடை விடாது பாடி, நேர்மையான பொன்னினாலாகிய உலக்கையை வலது கையிற் கொண்டு, தலைவனாகிய அழகிய தில்லை நாதனுக்குத் திருமுழுக் கிட, பொற்சுண்ணம் இடிப்போமாக.

குறிப்பு :— அட்டி = போட்டு, இட்டு. அட்டுதல் = வார்த்தல்; இடுதல். மேருவாகிய உலக்கையை நடுவிலும், செம்பொனுலக்கை யைப் பக்கத்திலும் நாட்டி இடித்தல் கூறப்பட்டது. மங்கலமான பொருள், மெய்யே யென்பதும், அஃதே இறைவனுக்குகந்த திரு மஞ்சனப் பொருளென்பதுங் குறிப்பிக்கப்பட்டது. கூ

முத்தணி கொங்கைகள் ஆடஆட
மொய்குழல் வண்டினம் ஆடஆடச்
சித்தஞ் சிவனொடும் ஆடஆடச்
செங்கயற் கண்பனி ஆடஆடப்
பித்தெம் பிரானொடும் ஆடஆடப்
பிறவி பிறரொடும் ஆடஆட
அத்தன் கருணையொ டாடஆட
ஆடப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

உரை :—முத்துமாலை அணியப்பட்ட நகில்கள் அசைந்தாடவும், வண்டுக் கூட்டங்கள் நெருங்கிச் சூழுங் கூந்தலானது அசைந்தாடவும், மனமானது சிவபெருமான்பால் இடைவிடாது பயிலவும் (மன உருக்கத்தினால்) செவ்விய கயல் மீன்களின் கண்போன்ற கண்களில் (ஆனந்தக்) கண்ணீரானது அசைந்திலங்க, நமது காதலாலாகிய மாலானது எமது தலைவன்பால் இடைவிடாது பற்ற, பிறவிகள் (நமக்கன்றி) ஏனையோர்பால் நிலவியொழிய, எந்தை திருவருளின் வழி நாம் என்றும் பழகப்பழக, இறைவன் முழுக்கியற்ற, பொற் சுண்ணம் இடிப்போமாக.

குறிப்பு :—'ஆட, ஆட,' என்பது, தொடர்ந்த செயலைக் குறிக்கப் பல பொருளில் வந்தது. கo

மாடு நகைவாள் நிலாவெறிப்ப
வாய்திறந் தம்பவ ளந்துடிப்பப்
பாடுமின் நந்தம்மை ஆண்டவாறும்
பணிகொண்ட வண்ணமும் பாடிப்பாடித்
தேடுமின் எம்பெரு மானைத்தேடித்
சித்தங் களிப்பத் திகைத்துத்தேறி
ஆடுமின் அம்பலத் தாடினனுக்
காடப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

உரை :—(நங்கையரே,) உங்கள் வாயைத்திறந்து பல்லின் நிலவொளியானது பக்கத்திலே கதிர்வீச, அழகிய பவளம்போன்ற உதடுகள் துடிப்ப, நம்மை இறைவன் ஆண்ட விதத்தைப் பாடுங்கள். நம்

மைத் தொண்டராகக் கொண்டருளிய விதத்தையும் இடைவிடாது பாடி, எமது பிரானைத் தேடுமின்கள். அங்ஙனம் தேடி, காணுவிடின் திகிலடைந்து, பின்தெளிந்து, மனமகிழ ஆடுங்கள். ஆடித் (தில்லை) யம்பலத்திலே நடமாடிய பெருமான் திருமுழுக்கிடப், பொற்சுண்ணம் இடிப்போமாக.

குறிப்பு:—மாடு = மருங்கு, பக்கம். பவளம், இதழுக்கு ஆகுபெயர். 'தேடித் திகைத்துந் தேறிச் சித்தங்களிப்ப ஆடுமின்' என உரை நடை கொள்க. ஈண்டுக் கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், ஒருவாறு சுட்டப்பட்டன.

கக

மையமர் கண்டனை வானநாடர்
    மருந்தினை மாணிக்கக் கூத்தன் தன்னை
ஐயனை ஐயர்பி ரானைநம்மை
    அகப்படுத் தாட்கொண் டருமைகாட்டும்
பொய்யர்தம் பொய்யனை மெய்யர்மெய்யைப்
    போதரிக் கண்ணிணைப் பொற்றொடித்தோள்
பையர வல்குல் மடந்தைநல்லீர்
    பாடிப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

உரை :—செந்தாமரைப் பூப்போன்ற, செவ்வரி படர்ந்த இரு கண்களையும் பொன்னாலாகிய கங்கணமணிந்த தோள்களையும், பாம் பின்படம் போன்ற அரை முன்பக்கமு முடைய அழகிய மாதர்களே, (நஞ்சின்) கருநிறம் பொருந்திய திருக்கழுத்துடையானை, வானுலகி னர்க்கு அமுதமானானை, மாணிக்கம் போலுஞ் செம்மேனியொடு நடிக் குந் திருக்கூத்துடையானை, தலைவனை, தலைவர்க்கு வள்ளலை, நம் மைத் தன்வயப்படுத்தி ஆண்டு கொண்டருளி, தனது அரிய தன்மை யைக் காண்பிக்கும், பொய்யர்க்குப் பொய்யனாய், உண்மையாளரது மெய்ப்பொருளா யுள்ளவனைப் பாடித் திருப்பொற் சுண்ணம் இடிப் போமாக.

குறிப்பு :—மை = கருப்பு, இருள். மாணிக்கக்கூத்தனை = மாணிக் கம்போலுங் கூத்தனை. அகம் = தன்னுள். அரி = செவ்வியரேகை. அது உத்தமப் பெண்டிரிலக்கணம். இணை = இரண்டு, ஒன்றிற்

கொன்று ஒப்பான, என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். தொடி = கங்கணம். 'பையரவு' அரவுப்பை என மாறுக. பை = படம். கஉ

மின்னிடைச் செந்துவர் வாய்க்கருங்கண்
வெண்நகைப் பண்அமர் மென்மொழியீர்
என்னுடை ஆரமு தெங்களப்பன்
எம்பெரு மான்இம வான்மகட்குத்
தன்னுடைக் கேள்வன் மகன் தகப்பன்
தமையன்எம் ஐயன் தாள்கள்பாடிப்
பொன்னுடைப் பூண்முலை மங்கைநல்லீர்
பொற்றிருச் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

உரை:—மின்னல் போலொளிரும் இடையினையும் செவ்விய பவளவாயினையும் கரிய கண்ணினையும், வெள்ளிய பல்லினையும், இசை தங்கிய மெல்லிய சொல்லினையும் உடையமங்கையரே, என்னை உடையவனாகிய, கிடைத்தற்கரிய அமுதம்போன்ற நமது தந்தையாகிய எமது பிரான், பனிமலை யரசன் மகளாகிய உமையம்மைக்கு, தன்னை உடைய கணவனு மாவன், மகனுமாவன், தகப்பனுமாவன், தமையனுமாவன். (அத்தகைய) எமது தலைவனது திருவடிகளைப் பாடி, பொன்னினாலாகிய அணியணிந்த நகிலுடைய பெண்டிரே, நாம் திருப்பொற் சுண்ணம் இடிப்போமாக.

குறிப்பு :—ஆணும் பெண்ணுமாக உயிர்களைப் படைத்தற் பொருட்டு, இறைவன் சிவமுஞ்சத்தியு மாயகாலை, சத்திக்குச் சிவன், கணவனாவன். சத்திநின்றே சதாசிவதத்துவம் தோன்றிய காரணம் பற்றி,—சதாசிவமூர்த்தி, சத்தியின் மகனாவன். சிவத்தினின்று சத்தி பிறந்ததனால், சிவன், சத்திக்குத் தகப்பனாவன். சிவதத்துவமும், சத்திதத்துவமும், சுத்தமாயையினின்று, முறையே இறைவனது ஞான சத்தி அதிட்டித்தலாலும், கிரியாசத்தி அதிட்டித்தலாலும், முன் பின்னாக உளதாகிய காலை, சத்திக்குச் சிவம் தமையனென்று கூற இடமுண்டாதல் காண்க. கங

சங்கம் அரற்றச் சிலம்பொலிப்பத்
தாழ்குழல் சூழ்தரு மாலையாடச்
செங்கனி வாயித ழுந்துடிப்பச்
சேயிழை யீர்சிவ லோகம்பாடிக்
கங்கை இரைப்ப அராஇரைக்குங்
கற்றைச் சடைமுடி யான்கழற்கே
பொங்கிய காதலிற் கொங்கைபொங்கப்
பொற்றிருச் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

உரை:—செவ்விய நகையணிந்த பெண்களே, சங்கினாலாகிய கை வளையல் ஒலிப்ப, காற்சதங்கை ஓசையிடப் (பின்னே நீண்டு தாழ்கின்ற) கூந்தலிற் சுற்றிய மாலை சுழல, செவ்விய (கொவ்வைக் கனிபோன்ற வாயும் உதடுந் துடிப்ப, சிவலோகச் சிறப்பைப் பாடிக், கங்கை இரைச்சலிடுவதைக் கேட்டுப் பாம்பு இரைச்சலிடும், தொகுதியாய சடைமுடியுடையான் திருவடிக்கே, மிகுந்த அன்பினாலே, நகில்கள் பால் சுரக்க, திருப்பொற்சுண்ணம் இடிப்போமாக-

குறிப்பு:—சங்கம், வளைக்கு ஆகுபெயர். கங்கை யொலியை, இடிமுழக்கமென்றஞ்சிப் பாம்பு இரைகின்றதென்பது கருத்து. கற்றை=தொகுதி. காதல் மிகுந்த காலை கொங்கையிற் பால்சுரத்தல் 'சுரந்த திருமுலைக்கே' என்ற பாட்டால் விளங்கும். கசு

ஞானக் கரும்பின் தெளிவைப்பாகை
நாடற் கரிய நலத்தை நந்தாத்
தேனைப் பழச்சுவை ஆயினானைச்
சித்தம் புகுந்துதித் திக்கவல்ல
கோனைப் பிறப்பறுத் தாண்டுகொண்ட
கூத்தனை நாத்தழும் பேறவாழ்த்திப்
பானல் தடங்கண் மடந்தைநல்லீர்
பாடிப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

உரை :—அகன்ற குவளை போன்ற கண்ணுடைய அழகிய மாதரீர், சிவஞானமாகிய கரும்பின் சாரத்தை, சர்க்கரைப்பாகை, எய்து

தற்கெட்டாத நன்மையை, என்றுங் கெடாததேனை, முக்கனியின் சுவையானவனை, உள்ளத்திற் புகுந்து இனிமை தரவல்ல தலைவனை, (நமது) பிறவியைத் தொலைத்தாட்கொண்டருளிய திருநடப் பெருமானை, நாவிலே தழும் பேறும்படியாக இடைவிடாது வாழ்த்தித் திருப்பொற் சுண்ணம் இடிப்போமாக.

குறிப்பு :—சிவஞானம் இறைவனது அறிவு. அவனறிவைப் பெறுதலின் பயன் அவனே யாதலின், அவனை, ஞானமாகிய கரும்பின் பயனாகிய தெளிவு என்றார். ஞானத்தின் ஞானமே தெளிவென்ப. அத்தெளிவானுகரப்படும் இன்பமும் அவனே யாதலின், 'பாகை' என்றார். சடப்பொருளாய தேன் நாளடைவிற் கெடுதல் அடையும். ஒரு நாளுங்கெடாத மெய்ப்பொருளாகிய இறைவனை 'நந்தாத்தேன்' என்றார். க௫

ஆவகை நாமும்வந் தன்பர் தம்மோ
டாட்செயும் வண்ணங்கள் பாடிவிண்மேல்
தேவர் கனவிலுங் கண்டறியாச்
செம்மலர்ப் பாதங்கள் காட்டுஞ்செல்வச்
சேவகம் ஏந்திய வெல்கொடியான்
சிவபெரு மான்புரம் செற்றகொற்றச்
சேவகன் நாமங்கள் பாடிப்பாடிச்
செம்பொன்செய் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

உரை :—நாமும் அன்பர்களோடு போய் உய்திக்குரியராகும் வகையாக நம்மை ஆண்டு கொண்டவகைகளைப் பாடி வானுலகத்துள்ள இமையவர்கள் சொப்பனத்திலுங் காணமுடியாத செவ்விய திருவடிக்கமலங்களை நமக்குக் காட்டும், சிறப்புடைய காளையுருவைத் தன்பாலே கொண்ட வெற்றிக் கொடியுடையானாகிய சிவபெருமானாகிய திரிபுரமெரித்த வெற்றி வீரனது திருப்பெயர்களை, இடைவிடாது பாடிச் செம்பொன் போல ஒளி செய்யுந் திருப்பொற் சுண்ணத்தை இடிப்போமாக.

குறிப்பு :—சே = காளை ; செல்வம், இறைவன் ஊர்தியாகிய சிறப்பு. சே, அகம் ஏந்திய வெல்கொடி யெனப் பிரிக்க. க௬

தேனக மாமலர்க் கொன்றைபாடிச்
சிவபுரம் பாடித் திருச்சடைமேல்
வானக மாமதிப் பிள்ளைபாடி
மால்விடை பாடி வலக்கையேந்தும்
ஊனக மாமழுச் சூலம்பாடி
உம்பரும் இம்பரும் உய்ய அன்று
போனக மாகநஞ் சுண்டல்பாடிப்
பொற்றிருச் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

உரை :—தன்னுள்ளே தேனையடக்கிய, பெருமை பொருந்திய கொன்றை மாலையைப்பாடி, சிவனது திருநகரைப்பாடி, அழகிய சடைமேல் வைக்கப்பட்ட, வான்கண் விளங்குகின்ற சிறந்த இளம் பிறையைப்பாடி, திருமாலாகிய காளை யூர்தியைப் பாடி, இறைவன் வலக்கரத்திற் கொண்டுள்ள, பகைவர் தசைகொண்ட மழுவையும் முத்தலை வேலையும் பாடி, மேலுலகினரும் இவ்வுலகினரும் பிழைக்கும்படியாக, அந்தக் காலத்திலே, தனதுணவாக நஞ்சினை இறைவன் உண்டதைப் பாடித் திருப்பொற் சுண்ணமிடிப்போமாக.

குறிப்பு :—'மால்விடை' என்பதற்குப் பெரிய காளையென்று பொருள் கூறுவாருமுளர். போனகம்=உணவு. அன்று பழமை குறிக்குஞ் சொல். கஎ

அயன்தலை கொண்டுசெண் டாடல்பாடி
அருக்கன் எயிறு பறித்தல்பாடிக்
கயந்தனைக் கொன்றுரி போர்த்தல்பாடிக்
காலனைக் காலால் உதைத்தல்பாடி
இயைந்தன முப்புரம் எய்தல்பாடி
ஏழை அடியோமை ஆண்டுகொண்ட
நயந்தனைப் பாடிநின் றாடியாடி
நாதற்குச் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

உரை :—பிரமனுடைய தலையைக் கிள்ளிப்பந்தாடியதைப்பாடி, தக்கன் வேள்வியில், பகலவன் பல்லைப் பிடுங்கினமையைப் பாடி,

கயாசுரனைக் கொன்று அவன் தோலைப் போர்த்துக் கொண்டமை பாடி, யமனைத் திருவடியால் உதைத்தமையைப் பாடி, ஒருங்கு சேர்ந்துலவிய திரிபுரத்தை அம்பாலெய் தொழித்தமை பாடி, சிற்றறிவுடைய அடியேங்களை ஆட்கொண்டருளிய நன்மையைப் பாடி, பாடலுக்கேற்பத் தொடர்ந்து ஆடி, நம்முடைய தலைவர்க்குத் திருப்பொற் சுண்ணம் இடிப்போமாக.

குறிப்பு :—செண்டு=பந்து. கையில்வைத் தெறியும் பந்து போலப் பிரமகபாலத்தைக் கையிற்கொண்டு ஐயம் புகுந்தமையின் அதைச்'செண்டாடல்' என்றார். கயம்=கயாசுரனுக்கு ஆகுபெயர்.கஅ

வட்ட மலர்க்கொன்றை மாலைபாடி
மத்தமும் பாடி மதியும்பாடிச்
சிட்டர்கள் வாழுந்தென் தில்லைபாடிச்
சிற்றம் பலத்தெங்கள் செல்வம்பாடிக்
கட்டிய மாசுணக் கச்சைபாடிக்
கங்கணம் பாடிக் கவித்தகைம்மேல்
இட்டுநின் றுடும் அரவம்பாடி
ஈசற்குச் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

உரை :—வட்டமா (கிய இண்டையா) யமைந்துள்ள கொன்றைப்பூ மாலையைப் பாடி, (இறைவன் சூடும்) ஊமத்தை மலரைப் பாடி, பிறையைப் பாடித் தெய்வத் தொண்டர்கள் வதியும் அழகிய தில்லைநகரைப் பாடி, அங்குள்ள ஞானசபையில் நடமாடும் நமது (பெருஞ்) செல்வமாகிய பெருமானைப் பாடி, அவன் அரையிற் கட்டிய பெரும்பாம்பாகிய அரைநாண் கச்சையைப் பாடி, கையிற் கட்டிய (பாம்பாகிய) காப்பினைப் பாடி, மூடிய கையின்மேல் விட்டு ஆட்டிய பாம்பினைப் பாடி, ஆண்டவனுக்குத் திருப்பொற் சுண்ணம் இடிப்போமாக.

குறிப்பு :—'வட்டம்' என்பதை மலரோடு சேர்த்து, கொன்றையின் வட்ட மலர்மாலை யென்பாருமுளர். மத்தம்=ஊமத்தம்பூ. சிட்டர்=நல்லோர். மாசுணம்=பெரும்பாம்பு. கவித்த=மூடிய. திருப்புறம்பயத்தில், விடந்தீண்டிய வொருவனை, அவன் மனைவியின்

பொருட்டு, உயிர்ப்பித்தற்காக, இறைவன் பாம்பாட்டியாகச் சென்று விடம் நீக்கிய கதை கேட்கப்படுகின்றது. பாம்பாட்டிகள் மூடிய கையின்மேல் அரவ மாட்டுதல் மரபுபோலும். நச்சர வாட்டிய நம்பன் போற்றி யென்பதுங் காண்க. கக

வேதமும் வேள்வியும் ஆயினார்க்கு
மெய்ம்மையும் பொய்ம்மையும் ஆயினார்க்குச்
சோதியு மாய்இருள் ஆயினார்க்குத்
துன்பமு மாய்இன்பம் ஆயினார்க்குப்
பாதியு மாய்முற்றும் ஆயினார்க்குப்
பந்தமு மாய்வீடும் ஆயினாருக்
காதியும் அந்தமும் ஆயினாருக்
காடப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

உரை :—வேதநூலும் அதனுட் கூறப்படும் வேள்விகளும் தோன்றி நிகழ்தற்குக் காரணமானவர்க்கு, (மெய்யர்க்கு) மெய்யாயும் (பொய்யர்க்குப்) பொய்யாயும் இருப்பவர்க்கு, ஒளியும் இருளும் ஆனவர்க்குத், துன்பமும் இன்பமு மானவர்க்கு, பாதியாய பெண்ணுருவல்லது ஆணுருவாகியும், இருமையுங் கலந்த முழுவடிவாயும் ஆனவர்க்கு, உயிர்களது கட்டிற்கும் வீட்டிற்குங் காரணமானவர்க்கு உலகிற்கு முதலுமுடிவும் ஆனவர்க்குத் திருமுழுக்கிடத் திருப்பொற் சுண்ணம் இடிப்போமாக.

குறிப்பு :—வேதமும் வேள்வியும் என்பதற்கு அறிவு நூலும், அவற்றுட் கூறப்படும் கொடை முதலிய அறமும் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஞான நூலும், வேள்வி கூறுங்கிரியை நூலும் எனப் பொருள்கொள்ளுவதுமுண்டு. 'வேள்வி' என்பது ஊன்பயில் வேள்வி, அல்லது ஐவகை வேள்வியாக இருக்கலாம். எல்லாம் நிகழ இறைவனே காரணன். வேதநூல்வழி பிரமயாகம் தேவயாகம், பிதிர்யாகம், மானுடயாகம், பூதயாகம், எனவேள்வி ஐவகைப்படும். ஆகமத்தின்படி, செபயாகம், கன்மயாகம், தவயாகம், தியானயாகம், ஞானயாகம் என வேள்வி ஐவகை. நெருப்பில் இறைவனை வழிபடுதலே 'வேள்வி'

யெனவும், வேதத்தின் முக்கிய கிரியை அக்கினிகாரியமா மெனவும் கொண்டு, வேதநூற் சாரமும் வேள்வி வழிபாடும் ஆனவனென்பது முண்டு. அன்பர்க்கு ஒளியாயும் அல்லார்க்கு இருளாயும் இறைவனிருப்பன். நாம் அடையும் துன்பத்திற்கும் இன்பத்திற்கும் இறைவனே காரணனென்றது, அவனே இருவினைப்பயன் ஊட்டும் முதல்வனாகலின். பாதியாதல்=உமையாதல் அல்லது ஆண் மூர்த்தமாய்த் தோன்றல். 'பொய்யர் தம்பொய்யை மெய்யர் மெய்யை' என்றது காண்க. பொய்யர்க்குப் பொய்யாத் தோன்றி, முடிவில் அவர் திருத்தமுற்ற காலை மெய்யாய் விளங்குவ ரென்பது கருத்து. உ௦

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையி லருளிய

திருக்கோத்தும்பி*

சிவனோ டைக்கியம்

நாலடித்தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

பூவேறு கோனும் புரந்தரனும் பொற்பமைந்த
நாவேறு செல்வியும் நாரணனும் நான்மறையும்
மாவேறு சோதியும் வானவருந் தாமறியாச்
சேவேறு சேவடிக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.

உரை :—அரசவண்டே! தாமரை மலர்மேல் ஏறித்தங்கும் நான்முகக் கடவுளும், இந்திரனும், அழகு பொருந்திய நாவிற்றங்கும் கலைமகளும், திருமாலும், மறைவாயுள்ள நான்கு வாக்குக்களும், காளைமேலேறிவரும் ஒளியுருவனுகிய உருத்திரனும் தேவர்களும் ஆகிய யாவரும் அறியாத விடைப்பாகனது செவ்விய திருவடி மலரையே அடைந்து, நீ (உனது வாயார) ரீங்காரஞ் செய்வாயாக.

குறிப்பு :—சுத்த மாயையி லுள்ளனவாய்ச் சுட்டறிவுக்குக் காரணமாய நான்கு வாக்குக்களும் நான்மறையெனப்படும். 'மாவேறு சோதி', என்பதற்குப் பெருமைபொருந்திய சோதிகளாகிய ஞாயிறு, திங்கள், நெருப்பு என்று பொருள் கொள்ளுவாரு முளர். இறைவன் திருவுருவும் ஊர்தியும் உருத்திரர்க் குரிமையால், 'மாவேறு', 'சேவேறு', என இருவர்க்கும் ஊர்தி யொப்புமை கூறப்பட்டது. க

நானார்என் உள்ளமார் ஞானங்க ளார்என்னை யாரறிவார்
வானோர் பிரான்என்னை ஆண்டிலனேல் மதிமயங்கி

---

*கோத்தும்பி யெனமுடியுந் திருப்பாட்டுப் பகுதி. கோத்தும்பி = அரசவண்டு. அதனை விளித்து இறைவன் திருவடிக் கமலங்களில் ஊதும்படி ஏவுகின்றதாக ஒவ்வொரு திருப்பாடலும் இப்பகுதியுள் இயற்றப்பட்டுள்ளது.

ஊனார் உடைதலையில் உண்பலிதேர் அம்பலவன்
தேனார் கமலமே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.

உரை:—அரச வண்டே! தேவர் பெருமானாகிய கடவுள் என்னை ஆட்கொள்ளாவிடின், நான் எத்தன்மையனா யிருப்பேனோ? எனது மனம் எத்தகையதா யிருக்குமோ? என் அறிவு என்னாமோ? என்னை உலகில் யார் (ஞானியென) அறிவார்கள்? அறிவு மயங்கினாற் போல நடித்துத் தசைகலந்த உடைந்த கபாலத்தில் உண்ணும் உணவை (ஆய்ந்து) கொள்ளும் சபாநாயகனின் இன்பத்தேன் பொருந்திய திருவடிக் கமலங்களையே அடைந்து ஊதுவாயாக.

குறிப்பு :—முதலடியில் 'ஆர்' என்பது வழுவமைதி. 'மதிமயங்கி' இகழ்ச்சிபோற் புகழ்ச்சி. 'மயங்கி' என்பதை மயங்கவெனக்கொண்டு, அறிவு மயங்கினமையால், உடைபெற்றதலை, என்று பொருள் கொள்ளுவாரு முளர். பிரமன், இறைவனைப்போலத் தனக்கும் ஐந்தலை யிருப்பதாகக் கருதி நடுத்தலையால் இறைவனைப் பார்த்துச் சிரித்த காலை, அவன் செருக்கொடுங்கும் வண்ணம், அந் நடுத்தலையைக் கிள்ளினார் வைரவமூர்த்தி யென்பது கதை. பலி=உணவு, பிச்சை. தேர்=ஆய்ந்து கொள்ளல். பிச்சை புகினும், தக்காரிடம் ஆய்ந்து ஐயமேற்றல் குறிப்பிக்கப்பட்டது. உ

தினைத்தனை உள்ளதோர் பூவினில்தேன் உண்ணாதே
நினைத்தொறுங் காண்தொறும் பேசுந்தொறும் எப்போதும்
அனைத்தெலும் புள்நெக ஆனந்தத் தேன்சொரியுங்
குனிப்புடை யானுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.

உரை :—அரசவண்டே! தினையளவு இருக்கின்ற ஒரு மலரிலுள்ள தேனைப்பருகாமல், எண்ணுந் தோறும், காணுந்தோறும், பேசுந் தோறும், பிற எல்லாப் பொழுதினும், எல்லா எலும்புகளும் உள்ளே இளகும்படி, பேரின்பத்தேனைப் பொழியுந் திருநடமுடையான் திருவடிமலரினையே அடைந்து ஊதுவாயாக.

குறிப்பு :—தனை=அளவு. நெக=நெகிழ, குனிப்பு=கூத்து. சிற்றின்பத்திற்கும் பேரின்பத்திற்கு முள்ளவேறுபாடு இதனுட் கூறப்பட்டது. ௩

கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின்
என்னப்பன் என்னொப்பில் என்னையும்ஆட் கொண்டருளி
வண்ணப் பணித்தென்னை வாவென்ற வான்கருணைச்
சுண்ணப்பொன் நீற்றற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.

உரை :—யாதும் உவமையாகக் கூறப்படாத எந்தை, கண்ணப்ப நாயனாரது பேரன்பிற்கீடான அன்பு பிறர்பால் இல்லாமையைக் கண்டபின், (அன்பிலாத) என்னையும் அடிமையாகக் கொண்டருளி நற்பண்புடையனும் வண்ணம் என்னைச் செய்து (தில்லைக்கு) வாவென்றருளிச் செய்த பெருங் கருணையும் அழகிய திருநீறாகிய பொடியுமுடைய பெருமான் திருவடி மலர்க்கே போய் ஊதுவாயாக.

குறிப்பு :—கண்ணப்பன், அன்புருவனாதலின், 'கண்ணப்பன்' என்ற அளவே கூறினார். 'என் ஒப்பில் என்னப்பன்' எனமாறுக. வண்ணம்=குணம். வண்ண=குணமுடையனாக. பணித்து=கட்டளை யிட்டு, செய்து. 'கோலமார்தரு பொதுவினில் வருக' எனமுற் கூறியது காண்க. சுண்ணம்=(இடித்த) பொடி. பொன்=அழகிய.

அத்தேவர் தேவர் அவர்தேவர் என்றிங்ஙன்
பொய்த்தேவு பேசிப் புலம்புகின்ற பூதலத்தே
பத்தேதும் இல்லாதென் பற்றறநான் பற்றிநின்ற
மெய்த்தேவர் தேவர்க்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.

உரை :—(பல சமயிகள்) அந்த வானவர் முழுமுதற் கடவுள் அவர்க்கும் பெரிய வானவராயிருப்பவர் (இவர்) என்று இவ்வாறு உண்மையாக் கடவுள் இல்லாத தெய்வங்களைக் கடவுள் என்று கூறி (வீணாக)ப் பிதற்றுகின்ற இந்நிலவுலகத்தே, பிற ஆதரவு யாதுமில்லாமல், எனது உலகப் பற்று நீங்கும்படி, நான் (சார்ந்து) கைப்பற்றி நின்ற உண்மையான தேவதேவனுடைய (திருவடிக்கே) போய் நீ ரீங்காரஞ் செய்க.

குறிப்பு :—பத்து=பற்றுக்கோடு, ஆதரவு. பத்து=பற்று, அன்பு என்று கொள்வாரும் உளர். 'மெய்' என்பதை நாலாவதடியில் இரண்டாவது 'தேவர்' என்பதோடு முடிக்க. ரு

வைத்த நிதிபெண்டிர் மக்கள் குலங்கல்வி என்னும்
பித்த உலகிற் பிறப்போ டிறப்பென்னுஞ்
சித்த விகாரக் கலக்கந் தெளிவித்த
வித்தகத் தேவர்க்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.

உரை :—மால் நிறைந்த உலகிலே தேடி வைத்த செல்வம், மனைவி, மக்கள், குலம், கல்வி, பிறப்பு, இறப்பு என்னுமிவை காரணமாக அல்லது இவற்றிற்குக் காரணமாக உளதாம், மனத்திரிபு, மனக் குழப்பம் முதலியவற்றைத் தொலைத்து, (அறிவின்) தெளிவைத்தந்த அறிவாசானாகிய கடவுளுடைய திருவடிக் கமலங்களையே அடைந்து நீ ரீங்காரஞ் செய்க.

குறிப்பு :—'என்னும்' என்பது நிமித்தத்தை யுணர்த்துஞ் சொல்லாய் நின்றது. விகாரம், திரிவையும், கலக்கம், ஐயத்தால் வரும் சஞ்சலத்தையுங் குறிக்கும். வித்தகம்=ஞானம். ௬

சட்டோ நினைக்க மனத்தமுதாஞ் சங்கரனைக்
கெட்டேன் மறப்பேனோ கேடுபடாத் திருவடியை
ஒட்டாத பாவித் தொழும்பரைநாம் உருவறியோம்
சிட்டாய சிட்டற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.

உரை :—சங்கரனை உள்ளத்தே சற்றே நினைப்பின், அமுதம் ஊறும். அவனது கெடுதலில்லாத திருப்பாதங்களைத் தீயேன் மறந்துவிடுவேனோ? (மறவேன்). அவன் திருவடியைப் பொருந்தாத பாவஞ் செய்த அடிமைகளது வடிவத்தை நாம் பார்க்க கில்லேம். நுண்ணியானாகிய நல்லோன் திருவடிக்கே நீ போய் ரீங்காரஞ் செய்வாயாக.

குறிப்பு:—'சட்டோ' என்பது சற்றே என்பதன் திரிபு. ஆயிற்று என்பது 'ஆயிட்டு' என்றாற்போல, எ, ஒ வாயிற்று. 'சட்டோ' என்பதற்குக் கெடுதியோ, என்று பொருள்கொண்டு, சங்கரனை நினைத்தல் கெடுதியோ, எனப் பொருளுரைப்பாருமுளர். 'மறந்தாற் கெட்டொழிவேன்' என்பதை விரைவுபற்றி இறந்த காலத்தாற் கூறினாரென்றலுமொன்று. 'திருவடியை' என்பது மறப்பேனோ என்பதற்கும் 'ஒட்டாத' என்பதற்கும் நடுவே நின்றது. சிட்டாய= சிற்றாய=நுட்பமாய. எ

ஒன்றாய் முளைத்தெழுந் தெத்தனையோ கவடுவிட்டு
நன்றாக வைத்தென்னை நாய்சிவிகை ஏற்றுவித்த
என்தாதை தாதைக்கும் எம்மனைக்குந் தம்பெருமான்
குன்றாத செல்வற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.

உரை :—ஒரு பொருளாய்த் தோன்றி, விரிந்து எத்தனையோ கிளைகள் போக்கி, என்னைக் கருவி கரணங்களோடு செவ்வையாக நிலவும்படி ஏற்படுத்தி, நாய்போலும் என்னைச் சிவிகை ஏற்றினாற் போல உன்னடியாரோடு உயர்ந்த இருக்கையில் இருத்தி வைத்த, எனது தந்தைக்கும் அவன் தந்தைக்கும் எமது தாய்க்கும் முதல் வனாகிய குறைவில்லாத செல்வமுடையானிடமே போய் நீ ரீங்காரஞ் செய்க.

குறிப்பு :—சிவதத்துவ முதலிற் றோன்றிப் பின் கலைகளும் தத்துவங்களும் புவனங்களும் பிறவும் விரிந்து, உயிர் சகலாவத்தை யுறுதற்குரிய கருவி கரணங்களெல்லாம் தோன்றுதலின், 'எத் தனையோ கவடுவிட்டு' என்றார். சிவிகை, உயர்ந்த இடத்திற்கு அறி குறி. என்தாதை என்பது படைத்த அயனையும், அவன்தாதை யென்பது அரியையும், 'எம்மனை' என்பது உமையையுங் குறிக்கு மென்பாருமுளர். எம்+அன்னை=எம்மன்னை, எம்மனை. அ

கரணங்கள் எல்லாங் கடந்துநின்ற கறைமிடற்றன்
சரணங்க ளேசென்று சார்தலுமே தான்எனக்கு
மரணம் பிறப்பென் றிவையிரண்டின் மயக்கறுத்த
கருணைக் கடலுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.

உரை :—எனது அகக்கருவி, புறக்கருவிகள் ஆகிய எல்லாவற் றிற்கும் அப்பாற்பட்ட நீலகண்டனது திருவடிகளைப் போய்ச் சேர் தலுமே, எனக்கு இறப்புப் பிறப்பென்னு மிரண்டால் வரக்கூடிய மயக்கத்தைத் தொலைத்த அருட்கடல் போல்வான் திருவடிகளையே சென்றடைந்து ரீங்காரஞ் செய்க.

குறிப்பு :—கரணம்=கருவி. கறை=களங்கம். மிடறு=கழுத்து. சரணம்=புகலிடமாகிய திருவடி. 'இரண்டின் மயக்கு' என்பதற்கு, இரண்டின் கலப்பு என்று பொருள் கொள்வாருமுளர். கூ

நோயுற்று மூத்துநான் நுந்துகன்று யிங்கிருந்து
நாயுற்ற செல்வம் நயந்தறியா வண்ணமெல்லாந்
தாயுற்று வந்தென்னை ஆண்டுகொண்ட தன்கருணைத்
தேயுற்ற செல்வற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.

உரை:—அரச வண்டே! பிணிவாய்ப்பட்டு, முதிர்வடைந்து (தாயினாற்) தள்ளப்பட்ட கன்றுபோல, நாய்போன்ற யான் பெற்ற பெருஞ்செல்வ மெல்லாவற்றையும் விரும்பி நுகர்ந்தறியா வகை இவ்வுலகிலிருப்ப, தாய்த்தன்மை மேற்கொண் டெழுந்தருளி என்னை ஆட்கொண்ட குளிர்ந்த பேரருளொளி பொருந்திய பெருமானுக்கே நீ போய் ரீங்காரஞ் செய்க.

குறிப்பு:—இதனுள் இறைவன் ஆசானாய் வந்தபோது தன்னை உடன் அழைத்துக்கொண்டு போகாமை குறித்தனர். நுந்து=தள்ளு. இருந்து=இருப்ப. தாய்=தாயியல்பு. தேய்=தேசு, ஒளி. ௧0

வன்னெஞ்சக் கள்வன் மனவலியன் என்னாதே
கல்நெஞ் சுருக்கிக் கருணையினால் ஆண்டு கொண்ட
அன்னம் திளைக்கும் அணிதில்லை அம்பலவன்
பொன்னங் கழலுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.

உரை:—அரச வண்டே! (என்னை) உருகாத திண்ணிய மனமுடைய வஞ்சகன், குரங்குபோன்ற மனத்தன் என்றெண்ணி அகற்றிவிடாமல், எனது கற்போற் கடியநெஞ்சினை உருகுவித்து அருண் மிகுதியினால் ஆட்கொண்ட, அன்னப்பறவைகள் மிகுந்த அழகிய தில்லைநகரிலுள்ள சபைக்கு நாயகனது பொற்கழலணிந்த அழகிய திருவடிக்கே போய் ஊதுவாயாக.

குறிப்பு:—இறைவன்பால் அன்பின்மையைக் குறிப்பார், 'வல்நெஞ்ச' மென்றார். உலகப் பொருள்களிற் பற்றுண்மை குறிப்பார், மனவலியன்' என்றார். 'மன' என்பதை 'மன்ன' என்பதன் திரிபாகக்கொண்டு, திருந்தாமல் நிலைபெற்ற என்று பொருள் கூறுவாருமுளர். வலி=குரங்கு. 'வலியன்' என்பதற்குக் கொடியனென்று பொருள் கூறுவது முண்டு. 'அணி' என்பதை 'மணி' யென வைத்துப் பொருளுரைத்தலும் உண்டு. மணி=மாணிக்கம் - மணியம்பல

வன் எனக்கொள்க. திளைத்தல்=நிறைதல், பெருகுதல், நெருங்குதல். கக

நாயேனைத் தன்னடிகள் பாடுவித்த நாயகனைப்
பேயேன துள்ளப் பிழைபொறுக்கும் பெருமையனைச்
சீயேதும் இல்லாதென் செய்பணிகள் கொண்டருளுந்
தாயான ஈசற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.

உரை:—நாய்போன்ற என்னைத் தன்னுடைய திருவடிகளைப் பாடும்படிசெய்த தலைவனை, பேய்த்தன்மை யுடையேனது மனக் குற்றங்களை மன்னித்தருளும் பெருந்தன்மை யுடையானை, இகழ்ச்சி சிறிதுமில்லாமல் யான் செய்யுந் தொண்டுகளை ஏற்றுக்கொண்டருளுகின்ற எனக்குத் தாயான ஆண்டவனிடமே போய் ரீங்காரஞ் செய்க.

குறிப்பு:—அலையும் பேய்போல, மனம் சஞ்சலப்படுதலிற் 'பேயேன்' என்றார். சீ=இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. பாடுதல், எண்ணுதல், பணிசெய்தல் ஆகிய முக்கரண வழிபாடுங் குறிப்பிக்கப்பட்டது. கஉ

நான் தனக் கன்பின்மை நானுந்தா னும்அறிவோம்
தான்என்னை ஆட்கொண்ட தெல்லாருந் தாமறிவார்
ஆனகருணையும் அங்குற்றே தானவனே
கோனென்னைக் கூடக் குளிர்ந்தூதாய் கோத்தும்பீ.

உரை:—இறைவன் பால் யான் அன்பில்லாதிருத்தலை, அவனும் நானும் தெரிவோம். (பிறர் அறியார்). அவன் என்னை அடிமையாகக் கொண்டதை (உலகினர்) எல்லாருமே தெரிவார்கள். எனக்கு உண்டான திருவருளும் அவன்பா லேற்பட்டதே. (அன்பில்லாத போது, திருவருளை அவனிடத்திருந்தே எனக்குக் கிடைத்தது போல இப்போதும்) தலைவனாகிய அவனே, தானாக என்னை வந்து கூடும்படி, மெல்லிய முறையாக ரீங்காரஞ் செய்க.

குறிப்பு:—உற்றே, உற்றதே என்பதன் குறுக்கம். தலைவன் அவனாதலின், தலைவிபாற் சேறலும் அவன் கடனே யாதலால், அவனே வலிய வந்து என்னைக் கூடவேண்டும். அன்பில்லாமையால், யான் போய்க் கூடும் ஆற்றலிலேன் என்றவாறு. கங

கருவாய் உலகினுக் கப்புறமாய் இப்புறத்தே
மருவார் மலர்க்குழல் மாதினொடும் வந்தருளி
அருவாய் மறைபயில் அந்தணனாய் ஆண்டுகொண்ட
திருவான தேவர்க்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.

உரை :— உலகிற்கு மூலமாய வித்தாய், உலகிற் கப்பாற்பட்ட வனாய், இப்பாலுலகிலே இயற்கை வாசனை பொருந்திய பூப்போன்ற குழலினையுடைய உமையம்மையோடு போந்தருளியும், இரகசியப் பொருளைப் பயிற்றுவிக்கும் அருட்பேராசிரியனாக உருவெடுத்துப் புறத்தே தோன்றியும், உள்ளத்தினுள்ளே அருவாய் நிலவியும், ஆட் கொண்டருளிய, வீட்டிற்குக் காரணமான கடவுளிடமே போய் ரீங் காரஞ் செய்க.

குறிப்பு :—'உலகினுக்கு' என்பது 'கருவாய்' 'அப்புறமாய்' என்ற இரண்டினோடுஞ் சென்றியையும். அருளுஞ் சிவமுமாதல், முற் கூறினார். மக்கள் வடிவொடு ஆசானாய் வருதல் வெளியேயும், தோன் றாது உயிரறிவின் கண் மன்னுதல் உள்ளும் நிகழற்பாலன. திரு= வீட்டுச் செல்வம் 'திருவான' என்பதற்கு (வீடாகிய) பெருஞ் செல்வ மான என்றுங் கூறலாம். கச

நானும்என் சிந்தையும் நாயகனுக் கெவ்விடத்தோம்
தானுந்தன் தையலுந் தாழ்சடையோன் ஆண்டிலனேல்
வானுந் திசைகளும் மாகடலும் ஆயபிரான்
தேனுந்து சேவடிக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.

உரை :— நீண்ட சடைமுடியுடைய பெருமான் சிவமுஞ் சத் தியுமாக வந்து என்னை ஆட்கொள்ளவில்லையாயின், நானும் என துள்ளமும், தலைவனாகிய அவனுக்கு எத்துணை தூரமாய இடத்திலுள் ளோமோ? வானுலகமும் பத்துத் திசைகளும் பெருங்கடல்களும் ஆகிய பெருமானது தேன்துளிக்குஞ் செய்ய திருப்பாத மலர் களிடமே போய் ரீங்காரஞ் செய்க.

குறிப்பு :— தன்னை இறைவனும் சிந்தையைத் திருவருளும் உய்வித்தமை கூறியவாறென்ப. ஆட்கொள்ளாவிடத்து, அவனரு ளுக்குச் சேய்மையிலிருத்தல் குறிப்பிக்கப்பட்டது. திசைகள்

கூறவே, நிலவுலகமும் பிறவுலகமுங் கூறியவாறும். உந்துதல்= எறிதல், வீசுதல், துணித்தல்.

கரு

உள்ளப் படாத திருவுருவை உள்ளுதலும்
கள்ளப் படாத களிவந்த வான்கருணை
வெள்ளப் பிரான்எம் பிரான்என்னை வேறே ஆட்
கொள்ளப் பிரானுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.

உரை :—மனத்தினால் நினைக்க ஒண்ணாத இறைவனது தூய இயல்பைச் சிவஞானத்தாற் காணுதலும், ஒளிப்பின்றித் தெளிவாக மகிழ்ச்சி தரவந்த பேரருள் வெள்ளத் தலைவனாகிய எம்பெருமான் எனக்குத் தனியாக வீடருளும்படி, அவனிடமே போய் ரீங்காரஞ் செய்க.

குறிப்பு :—'கரணங்களெல்லாங் கடந்த முதல்வன்' ஆதலின், கரணங்களால் நினைக்கப்படாதவன் என்பார்,'உள்ளப்படாத' என்றார். 'திருவுரு' என்றது இறைவனது சொரூப இலக்கணத்தை. கள்ளப் படாத=மறைதலில்லாத. களி=பெருமகிழ்ச்சி. அம்மகிழ்ச்சி, இறைவனருளாற் கிடைத்தலின், 'களிவந்தவான் கருணை' யென்றார். அடியார்களைத் தொகுப்பாக, முன்னமே திருப்பெருந் துறையில் ஆட்கொண்டமையால், தில்லையில் தன்னைத்தனியே ஏற்று அத்துவித முத்தி கொடுத்தல் விரும்புவார் - 'வேறே ஆட்கொள்ள' என்றார். கசு

பொய்யாய செல்வத்தே புக்கழுந்தி நாள்தோறும்
மெய்யாக் கருதிக் கிடந்தேனை ஆட்கொண்ட
ஐயாஎன் ஆருயிரே அம்பலவா என்றவன்தன்
செய்யார் மலரடிக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.

உரை :—நிலையில்லாத பொருள்களை அடைந்து அதன்கண் தினந்தோறும் அநுபவத்தால் ஆழ்ந்து, அவற்றையே நிலையென எண்ணிப் பயனற்றுக்கிடந்த என்னை ஆண்டுகொண்டருளிய தலைவனே, எனது அருமையாய உயிர்க்குயிரே, திருச்சிற்றம்பலத் தாடுவானே, என்பனபோன்றவற்றை இயம்பி, அவனது செம்மைபொருந்திய தாமரையடிகளிடமே போய் ரீங்காரஞ் செய்க.

குறிப்பு :—இதனுள் அடிகள் அருள்பெறுதற்கு முன்னுள்ள தங் நிலை குறிப்பித்தார். ஆருயிர்=உயிர்க்குயி ரென்பதைக் குறிக்கும். செய்=செம்மை, செந்நிறம். கஎ

தோலுந் துகிலுங் குழையுஞ் சுருள்தோடும்
பால்வெள்ளை நீறும் பசுஞ்சாந்தும் பைங்கிளியுஞ்
சூலமுந் தொக்க வளையு முடைத்தொன்மைக்
கோலமே நோக்கிக் குளிர்ந்தூதாய் கோத்தும்பீ.

உரை :—புலித்தோலும் (மெல்லிய) ஆடையும், குண்டலமும் வட்டவடிவான தோடும், பால்போன்ற வெள்ளிய திருநீறும் புதிய சந்தனமும், பசுங்கிளியும், முத்தலைவேலும், தொகுதியான வளையலும் உடைய பழமையான மாதொருபாக வடிவத்தையே கண்டு, மெல்லென ரீங்காரஞ் செய்க.

குறிப்பு :—இறைவனது பாகத்திலே புலித்தோலும், குழையும், நீறும், சூலமும் இருப்பன. அம்மை பாகத்தில், துகிலுந் தோடும் சாந்தும் கிளியும் வளையும் உள்ளன. வளைபல வாதலின், 'தொக்க' என்று அடைகொடுத்தார். சிவமுஞ் சத்தியுமாய் நின்ற இறையுருவம் ஆண்பெண் தோற்றத்திற்குக் காரணமாய மூலவடிவைக் குறிப்பதாகலின் 'தொன்மைக் கோலம்' என்றார். கஅ

கள்வன் கடியன் கலதியிவன் என்னாதே
வள்ளல் வரவர வந்தொழிந்தான் என்மனத்தே
உள்ளத் துறுதுய ரொன்றொழியா வண்ணமெல்லாந்
தெள்ளும் கழலுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.

உரை :—இவன் வஞ்சகன், (இரக்கமில்லாத) கொடுமையன், கீழ்க்குண முடையோன் என்று என்னை ஒதுக்காமல், அருட்கொடையாளனாகிய கடவுள், பையப்பைய எனது நெஞ்சின்கண்ணே பூரணமாகத்தோன்றி யருளினன். மனத்தின்கணுள்ள இடர்ப்பாடுகளெல்லாவற்றையும், ஒன்றையாவது தப்பவிடாமல், தெளிவு தந்தொழித்த, திருவடியிடமே போய் ரீங்காரஞ் செய்க.

குறிப்பு :—கலதி - கயமைக் குணமுடையோன். ஒழிந்தான் என்பது, முடிவுற்றான் என்ற பொருட்டாய்ப் பூரண நிறைவைக்

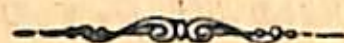
குறிக்கும். தெள்ளுதல்=தெள்ளி யெறிதல், துயர் நீக்கித் தெளிவு படுத்தல். மனத்திற்றெளிவினை யுண்டாக்கித் துயர்களைத் தூர வீசுதல். கக.

பூமேல் அயனோடு மாலும் புகலரிதென்(று)
ஏமாறி நிற்க அடியேன் இறுமாக்க
நாய்மேல் தவிசிட்டு நன்றாப் பொருட்படுத்த
தீமேனி யானுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.

உரை :—தாமரைப் பூவிலே வீற்றிருக்கும் நான்முகனுந் திருமாலும் வீடு புகுதல் இயலாதென்று தடுமாறி நிற்கவும், அடியேன் நிமிர்ந்து மகிழ்வெய்தி யிருக்கும் வண்ணம், நாய்க்கு மேலான ஆசனமிட்டதுபோல, எனக்கு மேலான ஞான நிலையருளி, நான் பெருநலமடைதற் பொருட்டு என்னை மதித்தருள் செய்த நெருப்புப் போன்ற செம்மேனியுடையான் பொருட்டே போய் ரீங்காரஞ் செய்க.

குறிப்பு :—புகல்=(வீடு) புகுதல். ஏமாறுதல்=தடுமாறுதல். இறுமாக்க=நிமிர, மகிழ்வெய்த. நாய் என்பதில் நான்காம் வேற்றுமையுருபு தொக்கு நின்றது. நன்றா=நன்றாக. பொருட்படுத்த=மதித்த. மெய்யிற் பொருந்தச் செய்த, என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். பொருள்=மெய். படுத்த=பொருத்திய. தவிசு=இருக்கை. உO.

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

திருத்தெள்ளேணம்

சிவனோ டடைவு

நாலடித்தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

திருமாலும் பன்றியாய்ச் சென்றுணராத் திருவடியை
உருநாம் அறியவோர் அந்தணனாய் ஆண்டுகொண்டான்
ஒருநாமம் ஓருருவம் ஒன்றுமில்லாற் காயிரந்
திருநாமம் பாடிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

உரை :—(தேவரிற் சிறந்த) அரியுங்கூடப் பன்றி வடிவெடுத்து நிலத்தைப் பிளந்துபோய் அறியமுடியாத திருப்பாதங்களின் மெய் வடிவத்தை நாம் அறியும்படியாக ஒரு வேதியனாய்வந்து ஆட்கொண் டருளினனாகிய ஒரு பெயரும் ஒரு வடிவமும் (அத்தகைய) யாதும் இல்லாதவனுக்கு ஆயிரம் திருப்பெயர் ஓதிப்பாடி நாம் தெள்ளேணங் கொட்டுவோமாக.

குறிப்பு :—உரு என்பது சொரூப லக்கணத்தைக் குறிக்கும். இறைவன் சுட்டி யறியப்படாதவனாதலின் நாமம், உருவம் முதலியன அவருக்கு இல்லை என்றார். சுட்டியுணர்தற்குக் கருவியாகிய குலம், குணம், ஊர் முதலிய யாதும் இல்லை என்பார் 'ஒன்றுமில்லாற்கு' என்றார். அசத்தொடு தொடர்பில்லான் என்பது கருத்து. உயிர் களின் பொருட்டே இறைவனுக்கு நாமம் முதலியன கூறப்படும். தெள்ளேணம் என்பது மகளிர் விளையாட்டுகளில் ஒன்று. அது எத் தன்மையது என்று விளங்கவில்லை. மணல் முதலியவற்றைத் தெள் ளிக்கொட்டுதல் போன்ற ஒரு விளையாட்டாக இருக்கலாம். க

திருவார் பெருந்துறை மேயபிரான் என்பிறவிக்
கருவேர் அறுத்தபின் யாவரையுங் கண்டதில்லை

அருவாய் உருவமும் ஆயபிரான் அவன்மருவுந்
திருவாரூர் பாடிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

உரை :—மேன்மை பொருந்திய திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருந்த பெருமான் எனது பிறப்பின் மூலத்தை வேரோடு தொலைத்தபின் பிற ஒருவரையும் பொருளாக நான் பார்த்ததில்லை. உள்ளத்துள் அருவாயும் புறத்தே உருவாயும் நின்று அருள்செய்த பெருமான் பொருந்தியுறையுந் திருவாரூர்ச் சிறப்பினைப்பாடி நாம் தெள்ளேணம் கொட்டுவோமாக.

குறிப்பு :—பிறவிக்குக் கருவானது பற்று. அதனை வேரறுத்தலாவது முற்றத்தொலைத்தல். இறைவனைத்தவிரப் பிறரிடத்தில் ஒன்றையும் வேண்டாமையின் "யாவரையுங் கண்டதில்லை" என்றார். "அருவாய் மறை பயில் அந்தணனாய் ஆண்டு கொண்ட" என்று கோத்தும்பியில் கூறியவாறு ஈண்டும் "அருவாய் உருவமுமாய்" என்றார். திருவாரூர் என்பது இதய கமலத்தையுங் குறிக்கும். அது ஞானத்திற்கு இடமாதல் "தேனமர் சோலைத் திருவாரூரின், ஞானந்தன்னை நல்கிய வியல்பும்" என்றமையால் விளங்கும். உ

அரிக்கும் பிரமற்கும் அல்லாத தேவர்கட்குந்
தெரிக்கும் படித்தன்றி நின்றசிவம் வந்துநம்மை
உருக்கும் பணிகொள்ளும் என்பதுகேட் டுலகமெல்லாஞ்
சிரிக்குந் திறம்பாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

உரை :—திருமாலுக்கும் அயனுக்கும் ஒழிந்த பிற தேவர்களுக்கும் உணர்த்தப்படுந் தரத்ததாகாமல் (அவர்கட்கெல்லாம் அரிய பொருளாய் மேற்பட்டு) நின்ற முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமான் எழுந்தருளிவந்து எம்மை உள்ளம் உருகுவித்துத் தொண்டு செய்யும்படி எம்மை ஆட்கொண்டருள்வான் என்கின்ற செய்தியை உலகத்தினரெல்லாரும் கேள்விப்பட்டு (வியப்பால்) நகையாடும் வகையை நாம் விளையாட்டாகப் பாடித் தெள்ளேணங் கொட்டுவோமாக.

குறிப்பு :—அல்லாத தேவர்களென்பதில் இந்திரன் முதலியோர் அடங்குவர். திருமாலுக்கு மேற்பட்ட உருத்திர வர்க்கத்தினர்

அடங்கார். படித்து=தரத்தது, நிலையினது. தெரிவிக்கும் என்பது தெரிக்கும் எனத் தொக்கு நின்றது. சிவம் என்ற சொல் முழுமுதற் கடவுளைக் குறித்து நின்றது. உருக்கும் என்பதை முற்றெச்சமாக வுங் கொள்ளலாம். சிரிக்குந் திறம்பாடி என்பது "நாடவர் நம் தம்மை யார்ப்ப வார்ப்ப, நாமும் அவர் தம்மை யார்ப்ப வார்ப்ப" என்ற அடிகளை நினைவுறுத்தும். சிரித்தல் வியப்பாலும், இகழ்ச்சி யாலும் நிகழலாம். இறைவர் பெருமையும் தமது சிறுமையும் நோக்கி 'சிரிக்கும்' என்றார். ரு

அவமாய தேவர் அவகதியில் அழுந்தாமே
பவமாயங் காத்தென்னை ஆண்டுகொண்ட பரஞ்சோதி
நவமாய செஞ்சுடர் நல்குதலும் நாம் ஒழிந்து
சிவமான வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

உரை :—பயனற்ற விண்ணவருடைய இடம்விட்டுப் பெயர்ந்து செல்லும் நெறிகளில் அழுந்தாவண்ணம் பிறவியாகிய சூட்சியி னின்று என்னைக் காப்பாற்றி யாட்கொண்டருளிய மேலான ஒளி யுருவுடையவன் புதுமையாகிய செவ்விய நல்ல அறிவை நமக்குக் கொடுத்தவுடனே நமது தற்போதம் நீங்கிச் சிவமாந் தன்மை எய்திய விதத்தைப்பாடி நாம் தெள்ளேணங் கொட்டுவோமாக.

குறிப்பு:—அவம் - பயனின்மை. அவகதி - இடம் பெயர்ந்து செல்லு நெறி. சிவத்தை யொழிந்த பிறதேவர்கள் வீடு கொடுக்கும் ஆற்றலிலர் ஆதலின் அவமாய தேவரென்றார். அவர்கள் பதவிகள் நிலையாதன ஆதலின் அவகதி என்றார். பவமாயம் என்பதை மாயப் பவம் என மாற்றி வஞ்சப் பிறவி என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். செஞ்சுடர் என்பது சிவஞானத்தைக் குறிக்கும். பாசம் நீக்கப்பெற்ற பின் அதனை இறைவன் நல்குதலால் அதனை 'நவமாய' என்றார். பாச நீக்கம் வரை அது இன்னதென்று விளங்காமை காண்க. நாம் என் பது யான், எனது என்னுஞ் செருக்கினைக் குறிக்கும். சிவமானவா- என்றது சிவத்தின் தன்மையை அடைந்தமையையே குறிக்கும். உயிர் பொருள் தன்மையால் சிவமாதலில்லை. சா

அருமந்ததேவர் அயன் திருமாற் கரியசிவம்
உருவந்து பூதலத்தோர் உகப்பெய்தக் கொண்டருளிக்

கருவெந்து வீழக் கடைக்கணித்தென் உளம்புகுந்த
திருவந்த வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

உரை :—கிடைத்தற்கரிய அமுதம் போன்ற விண்ணோராகிய நான்முகனுக்கும் திருமாலுக்கும் அறிவதற்கரிய சிவபெருமான் (ஞானசாரியனாகத்) திருவுருக்கொண்டுவந்து நிலவுலகினர் உயர்வடையும்படியாக என்னை ஆட்கொண்டருளி எனது பிறவியானது ஞானத் தீயால் எரிந்தொழியும்படி திருக்கடைக் கண்ணாற் பார்த்தருளி என்னுடைய நெஞ்சிற் புகுந்தமையால் பேரின்பச் செல்வம் வந்தவாற்றை நாம் பாடித் தெள்ளேணங் கொட்டுவோமாக.

குறிப்பு :—அருமருந்தன்ன என்பது அருமந்த என்றாயிற்று. தேவரினத்தில் மாலும் பிரமனுமே சிறந்தவர்கள். அவர்க்கு மேற்பட்டவர் உருத்திர வர்க்கத்தினர். உருவந்து=உருவொடு வந்து. உகப்பு=உயர்வு, மகிழ்ச்சி. புகுந்தமையால் வந்த திருவை 'புகுந்த திரு'வென்றார். ரு

அரையாடு நாகம் அசைத்தபிரான் அவனியின்மேல்
வரையாடு மங்கைதன் பங்கொடும்வந் தாண்டதிறம்
உரையாட உள்ளொளியாட ஒண்மாமலர்க் கண்களில்நீர்த்
திரையாடு மாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

உரை :—ஆடுகின்ற பாம்பினை அரையின் கண்ணே கட்டிய பெருமான், மலையில் விளையாடிய மாதாகிய உமையாள்பாகனாய், நிலவுலகிலே எழுந்தருளி எம்மை ஆட்கொண்டருளிய திறத்தினை, நமது உரைதடுமாற நெஞ்சின்கண் அறிவு விளங்க, ஒளியுடைய பூப்போன்ற பெருங்கண்களிலே ததும்புகின்ற நீர் அலைபோலசையுமாறு, நாம் பாடித் தெள்ளேணங் கொட்டுவோமாக.

குறிப்பு :—ஆடுநாகமென்பது, கிரியாசத்தியை ஆதல், குண்டலி சத்தியை யாதல் குறிக்கும். அசைத்த=கட்டிய. 'வரையாடு' என்பதில், ஆடு=விளையாடுதல். 'ஆடும்' என்பதற்கு 'ஆளும்' என்று பொருள் கொள்ளுவாருமுளர். 'திறம்' என்பதைப் 'பாடி' என்பதோடு சேர்க்க. ஆடுமா=ஆடுமாறு, ஆடும் வண்ணம். கூ

ஆவா அரிஅயன்இந் திரன்வானோர்க் கரியசிவன் [ன்
வாவாவென் றென்னையும் பூதலத்தேவலித்தாண்டுகொண்டா
பூவார் அடிச்சுவ டென்தலைமேற் பொறித்தலுமே
தேவான வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

உரை :—திருமால், பிரமன், இந்திரன், ஏனைத் தேவர்களாகிய விண்ணவர் யாவர்க்கும் அடைதற்கரிய முழுமுதற் சிவபெருமான், ஐயோவென்றிரங்கி, நிலவுலகத்தே வலிய வந்து, ஒன்றுக்கும்பற்றாத என்னை, இங்கே வா, வா, என்றழைத்து ஆட்கொண்டருளித் தனது மலர் போன்ற திருவடியடையாளங்களை எனது தலைமேற்பதிவித்த அளவிலே, யான் தெய்வத்தன்மையடைந்த திறத்தைப்பாடி நாம் தெள்ளேணங் கொட்டுவோமாக.

குறிப்பு :—'ஆவா', அதிசயம், அல்லது இரக்கத்தைக் குறிக்குஞ் சொல். வலித்து, வலிந்து என்பதன் விகாரம். சுவடு=குறிப்பு, அடையாளம். தெய்வத்தன்மை, ஈண்டு, சிவத்தன்மை குறிக்கும். கொண்டான், முற்றெச்சம். எ

கறங்கோலை போல்வதோர் காயப்பிறப்போ டிறப்பென்னும்
அறம்பாவ மென்றிரண்டச் சந்தவிர்த்தென்னை ஆண்டுகொண்
மறந்தேயும்தன்கழல்நான் மறவாவண்ணம் நல்கியஅத் [டான்
திறம்பாடல் பாடிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

உரை :—(காற்றிற்) சுழலுகின்ற ஓலைக்காற்றாடி போன்ற உடம்பின் சார்பான பிறப்பிறப்புக்குக் காரணமாகிய நல்வினை, தீவினையென்னும் இரண்டின் பயத்தை நீக்கி, என்னை ஆட்கொண்டருளிய பெருமான் தன்னை நான் மறந்தாலும், தன்திருவடியை நான் மறவாதபடி (அதனைச் சிரமேற் பொறித்து) அருள் புரிந்த அந்தச் சிறப்பினைப் பாடல்களாற்பாடி நாம் தெள்ளேணங் கொட்டுவோமாக.

குறிப்பு :—கறங்கோலை - குறுக்காக ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக வைத்து முள்ளினாற் பிணைக்கப்பட்ட ஓலைக் காற்றாடி. காயத்தை எடுத்தலும் விடுத்தலும் பிறப்பிறப்பாமென்றவாறு. 'என்னும்' என்ற சொல் காரணங் குறிப்பது, 'பிறப்பென்னும் பேதைமை' யென்றாற்

போல. இரண்டச்சம்=இரண்டு பயம், இரண்டின் பயம், என இரு வகையாகக் கொள்ளலாம். அ

கல்நா ருரித்தென்ன என்னையுந்தன் கருணையினாற்
பொன்னார் கழல்பணித் தாண்டபிரான் புகழ்பாடி
மின்னேர் நுடங்கிடைச் செந்துவர்வாய் வெண்நகையீர்
தென்னா தென்னாவென்று தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

உரை :—மின்னலைப்போன்ற வளைந்த இடையையும் சிவந்த பவளவாயையும், வெள்ளிய பல்லினையுமுடைய தோழிமாரே, கல்லிலே நார் உரித்தாற்போல, பக்குவமற்ற எனக்குத் தனது அருளினால், தனது பொன் மயமான திருவடிகளைக் காட்டி ஆட்கொண்டருளிய பெருமானது பெருமையைத் தென்னா தென்னா வென்று இசையொலியுடன் பாடித் தெள்ளேணங் கொட்டுவோமாக.

குறிப்பு:—கல்லைப் போன்ற கடினமான பொருளிலே நாருரித்தல், மிகவும் அரியதோர் செய்கை. அதுபோலத், தமது கடின நெஞ்சில் அன்புண்டாக்குதல் அரிய செய்கை யென்றார். 'பொன்னார்' கழல், என்பதற்குப் பொலங்கழலுடைய திருவடி யென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். மின்னலைப்போல ஒளியும் வளைவுமுடையது இடை. தென்னா தென்னா - வென்பது இசைக்குரிய மரபொலிகளுள் ஒன்று. க

கனவேயும் தேவர்கள் காண்பரிய கனைகழலோன்
புனவேய் அனவளைத் தோளியொடும் புகுந்தருளி
நனவே எனைப்பிடித்தாட் கொண்டவா நயந்துநெஞ்சம்
சினவேற்கண் நீர்மல்கத் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

உரை :—கனவிலுங்கூட வானவர்கள் அறிய வொண்ணாத, ஒலிக்குஞ் சிலம்புடைத் திருப்பாத முடையோன், காட்டு மூங்கில் போன்ற, வளையலணிந்த தோளினையுடைய உமையாளொடும், நிலவுலகத்தே போந்தருளி, நனவிலேயே என்னைக் கைப்பற்றி ஆண்டு கொண்டருளிய விதத்தை, அன்பு கூர்ந்து, வேல்போன்ற பருத்த கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகும்படி, நாம் தெள்ளேணங் கொட்டுவோமாக.

குறிப்பு:—வளை, வளையல், அல்லது வளைவு என்று பொருள் படும். மூங்கில்போலத் தோள் எழிலும் ஒளியும் செய்ப்புமுடைய தென்பது குறிக்கப்பட்டது. 'பிடித்து' என்றது, வலிய ஆட்கொண் டமை குறிக்கும். நயந்து=விரும்பி, அன்பு செய்து. சினம்=பருமை.

கயல்மாண்ட கண்ணிதன் பங்கன் எனைக்கலந் தாண்டலுமே
அயல்மாண் டருவினைச் சுற்றமும்மாண்(டு) அவனியின்மேல்
மயல்மாண்டு மற்றுள்ள வாசகம்மாண்(டு) என்னுடைய
செயல்மாண்ட வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

உரை:—கயல் மீன்றன்மை மிக்க கண்ணையுடைய அம்மை பாகன் அத்துவிதமாய் என்னறிவிற் பொருந்தி என்னை ஆண்டருளி யவுடனே நிலவுலகிலே பக்கத்தார்பாற்பற்றொழிந்து, கடத்தற்கரிய வினையால் வருஞ்சுற்றத்தார் உறவு மொழிந்து, (நெஞ்சின்கண்உள்ள) மயக்கமொழிந்து, எஞ்சியுள்ள சொல்லின் செயலொழிந்து, (காயத் தின்) செய்கையுந் தீர்ந்துபோன விதத்தைப்பாடி நாம் தெள்ளேணங் கொட்டுவோமாக.

குறிப்பு :—' அவனியில் மேல் ' என்பதை இரண்டாமடியின் முதலிற் கொள்க. கயல் - கயலின் தன்மை குறித்தது. குஞ்சுகளைப் பார்வையாற் பொறிவித்தல். அம்மையின் கருணைப் பார்வைக்குக் கயலின் பார்வையை உவமித்தல் மரபு. அருள்பெற்றவுடன் திரி கரணக் குற்றங்கள் ஒழிந்தமை கூறினர். கக

முத்திக் குழன்று முனிவர்குழாம் நனிவாட
அத்திக் கருளி அடியேனை ஆண்டு கொண்டு
பத்திக் கடலுட் பதித்த பரஞ்சோதி
தித்திக்கு மாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

உரை:—அன்புக் கடலுள் பதியும்படி செய்த மேலான ஒளி யுருவனான பெருமான், தவத்தினர் கூட்டம் வீடடைதற் பொருட் டுத் திரிந்து, மிகவும் வாடவும், (அவர்க்கு விரைவிலருள் புரியாது), யானைக்கு அருள் செய்து, அடியேனையும் ஆட்கொண்டருளி, இன் பங் கொடுக்கும் வகையைப்பாடி நாந்தெள்ளேணங் கொட்டுவோமாக.

குறிப்பு:—யானை, காளத்தியில் இறைவனை வணங்கி, முத்தி பெற்றது. திருவிளையாடற் புராணத்தில் வெள்ளை யானை சாபந்தீர்த்தமை கூறப்பட்டது. கஉ

பார்பாடும் பாதாளத்தார் பாடும்விண்ணோர் தம்பாடும்
ஆர்பாடுஞ் சாரா வகையருளி ஆண்டுகொண்ட
நேர்பாடல் பாடி நினைப்பரிய தனிப்பெரியோன்
சீர்பாடல் பாடிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

உரை:—நிலவுலகத்தார் பாலும் கீழுலகத்தாரிடமும், வானவர் மாட்டும், வேறு எவ்வுலகினர் மாட்டும் போய்ச் சேராத வகையாக என்னை ஆட்கொண்டருளிய இறைவனது நேர்மையைப் புகழும் பாடலைப் பாடி, எண்ணத்திற் கெட்டாத ஒப்பற்ற பெருந்தகையாளன் புகழ்ப்பாடலைப் பாடி நாம் தெள்ளேணங் கொட்டுவோமாக.

குறிப்பு:—பாடு=பக்கம், இடம். பிறவியற்றமை யால் தமக்கு மூவுலகிலுந் திரிதலில்லையென் றறிவுறுத்தினர். நேர்=நேர்மை, உண்மை. கங

மாலே பிரமனே மற்றொழிந்த தேவர்களே
நூலே நுழைவரியான் நுண்ணியனாய் வந்தடியேன்
பாலே புகுந்து பரிந்துருக்கும் பாவகத்தாற்
சேலேர்கண் நீர்மல்கத் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

உரை :—அரியும் அயனும் ஏனைத் தேவர்களும், (மறை முதலிய) அறிவு நூல்களும், புகுந்தறிய முடியாதவன், அவர்கட் கெட்டாத நுட்பமுடையவனாய் எழுந்தருளி என்னிடம் போந்து இரங்கி என்னுள்ளத்தை உருகுவிக்கு மியல்பால், (அவ்வியல்பினைப் பாடி) சேல்மீன்போ லழகிய நமது கண்களில் நீர் பெருகும்படி, நாம் தெள்ளேணங் கொட்டுவோமாக.

குறிப்பு :—'மாலே, பிரமனே' என்பதில், ஏகாரம், எண் குறித்தது. பாவகம்=இயல்பு, கருத்து. கச

உருகிப் பெருகி உளங்குளிர முகந்துகொண்டு
பருகற் கினிய பரங்கருணைத் தடங்கடலை

மருவித் திகழ்தென்னன் வார்கழலே நினைந்தடியோம்
திருவைப் பரவிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

உரை :—உள்ளமுருகி உடல் பூரித்து நெஞ்சங் குளிரும்படி யாக, குடிப்பதற்கு (மிக்க) இனிமை பயக்கும் மேலான அருட்பெருங் கடலை யடைந்து அதன்நீரை மொண்டருந்தி, அழகனாகிய பெருமா னது விளங்குகின்ற நீண்ட கழல்களை எண்ணி அடியேங்களாகிய எங்களுடைய செல்வத்தைத் துதித்து நாம் தெள்ளேணங் கொட்டு வோமாக.

குறிப்பு :—பெருகி=பூரித்து. 'திகழ்' என்பதை, 'வார்கழலே' என்பதோடு கூட்டுக. கரு

புத்தன் புரந்தரா தியயன்மால் போற்றிசெயும்
பித்தன் பெருந்துறை மேயபிரான் பிறப்பறுத்த
அத்தன் அணிதில்லை அம்பலவன் அருட்கழல்கள்
சித்தம் புகுந்தவா தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

உரை :—புதுமை யுடையோன், இந்திரன், பிரமன், திருமால் முதலிய தேவர்கள் வணக்கஞ் செய்யும், அடியார்க்கன்பன், திருப் பெருந்துறையில் வீற்றிருந்த பெருமான், பிறவியைத் தொலைத்த அப்பன், அழகிய தில்லைத் திருச்சபையான், அவனது திருவருட் பாதங்கள் எமதுள்ளத்திற் புகுந்த விதத்தைப் பாடி நாம் தெள்ளே ணங் கொட்டுவோமாக.

குறிப்பு :—புத்தன்=புதியவன், புத்தியுடையா னென்று பொருள் கோடலுமுண்டு. 'புதன்,' புத்தனென விரிந்த தென்பார். புத்தனாகிய சமயமுதல்வன் இங்கே குறிக்கப்படவில்லை. போற்றி= வணக்கம். சித்தம்=நினைவு, உள்ளம். கசு

உவலைச் சமயங்கள் ஒவ்வாத சாத்திரமாஞ்
சவலைக் கடலுளனாய்க் கிடந்து தடுமாறுங்
கவலைக் கெடுத்துக் கழலிணைகள் தந்தருளுஞ்
செயலைப் பரவிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

உரை :—பொய்ச்சமயங்களும் பொருத்த மில்லாத நூல்களும் ஆகிய கடலில் வீழ்ந்து மெலிவுற்றுத் தடுமாறுதற்கேதுவாகிய கவலை

யைத் தொலேத்து, தனது இரண்டு திருவடிகளேயுந் தந்தருளுகின்ற இறைவன் திருவருட்செயலே வாழ்த்தி நாம் தெள்ளேணங் கொட்டுவோமாக.

குறிப்பு :—உவலே=பொய். சவலே=மெலிவு. கவல், கவலே யென்பதன் கடைக்குறை.

௧௭

வான்கெட்டு மாருதம் மாய்ந்துஅழல்நீர் மண்கெடினுந்
தான்கெட்ட லின்றிச் சலிப்பறியாத் தன்மையனுக்(கு)
ஊன்கெட் டுயிர்கெட் டுணர்வுகெட்டென் உள்ளமும்போய்
நான்கெட்டவா பாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

உரை :—ஆகாயம் அழிந்து காற்று இல்லாமற்போய், நெருப்பும் நீரும், மண்ணும் ஒழிந்து போயினும், தான் ஒடுங்குதலின்றி, அசைவில்லாத இயல்புடைய பெருமான் பொருட்டு, எனது உடம்பொழிந்து, ஆவியற்று, சுட்டறிவொழிந்து, அகக்கரணங்கள் தொலேந்து, தற்போதமுங்கெட்ட விதத்தைப் பாடி நாம் தெள்ளேணங் கொட்டுவோமாக.

குறிப்பு :—சலிப்பு=அசைவு. அண்டத்தில் ஐம்பூதங்களின் கேட்டினே யுணர்த்தியதுபோலப், பிண்டத்திலும் 'ஊன், உயிர், அறிவு, உள்ளம், நான்' என்ற ஐந்தின் ஒடுக்கங் கூறினமை காண்க.

விண்ணோர் முழுமுதல் பாதாளத் தார்வித்து
மண்ணோர் மருந்தயன் மாலுடைய வைப்படியோங்
கண்ணார வந்துநின்றான் கருணேக் கழல்பாடித்
தென்னாதென் னாவென்று தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

உரை :—வானவர்க்கு முழுமுதற் றன்மையான கடவுள், கீழுலகத்தார்க்கு அடிப்படையான மூலமாய்,மண்ணுலகினர்க்கு அமுதமாய், நான்முகனுக்குந் திருமாலுக்குந் தேடிவைத்த நிதிபோல்வன். அடிமைகளாகிய நாம் கண்ணாரக் காணுமாறு ஆசானாய் எழுந்தருளிவந்து நின்றவனது அருட்பாதங்களேத் தென்னா தென்னா வென்று பாடித் தெள்ளேணங் கொட்டுவோமாக.

௧௮

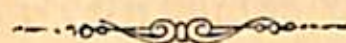
குலம்பாடிக் கொக்கிற கும்பாடிக் கோல்வளையாள்
நலம்பாடி நஞ்சுண்ட வாபாடி நாள்தோறும்
அலம்பார் புனல்தில்லை அம்பலத்தே ஆடுகின்ற
சிலம்பாடல் பாடிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

உரை :—ஒவ்வொரு நாளும், இறைவன் எடுத்த திருவடிவங்கட்குரிய வேடர்குல முதலிய குலத்தையும் (அவன்சூடிய) கொக்கிறகினையும், புகழ்ந்து பாடி, சங்கினாலாகிய வளையலணிந்த உமையம்மையின் நன்மைகளைப் பாடி, இறைவன் (தேவரை உய்விக்க) விடமுண்ட விதத்தைப்பாடி, நீர்நிறைந் தசைகின்ற குளங்களை யுடைய தில்லைச் சபையிலே கூத்தியற்றுகின்ற இறைவனது கழல் அசைதலைப் பாடி நாம் தெள்ளேணங் கொட்டுவோமாக.

கொக்குருவங்கொண்ட அசுரன் ஒருவனைக் கொன்று அவனிறகைப் பிடுங்கி சிவபெருமான் தரித்துக்கொண்ட கதை உபதேசகாண்டத்திற் கூறப்பட்டது.

குறிப்பு :—'குலம்' என்பதற்கு மேன்மை என்றும் பொருள் கொள்ளுவர். 'கொக்கிறகு' என்பதற்கு, வேட்டுவ வடிவங் கொண்டகாலை, இறைவன் சூடிய கொக்கின் இறகு என்று பொருள் கொள்ளுதலு முண்டு. அலம்பு = அசைதல். புனல் = நீர்நிலை. நலம் = கருணையுமாம். உ0

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

திருச்சாழல்

சிவனுடைய காருண்ணியம்

நாலடித்தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

பூசுவதும் வெண்ணீறு பூண்பதுவும் பொங்கரவம்
பேசுவதும் திருவாயால் மறைபோலுங் காணேடீ
பூசுவதும் பேசுவதும் பூண்பதுவுங் கொண்டென்னை
ஈசன்அவன் எவ்வுயிர்க்கும் இயல்பானான் சாழலோ.

உரை :—ஆண்டவன் திருமேனிமேற் பூசுவதும் வெள்ளிய திரு நீற்றுப் பொடியே. அணிவது சீறுகின்ற பாம்பே. திருவாயினாலே பேசுவது தெளிவில்லாத இரகசியமே போலும். தோழியே! இவற்றைப் பூசுவதும் பேசுவதும் பூண்பதுவுஞ் செய்து என்ன பயன்? எனில் அவற்றால் இறைவன் எல்லா வுயிர்களுக்கும் அவ்வவற்றிற்குத் தக்க பயன் அளிப்பவனானான்.

குறிப்பு:—'பூசுவதும்' முதலியவற்றில் உம்மை இழிவைக் குறித்தது. எடி என்பது தோழியைக் குறிக்கும் வழக்குச் சொல். இயல்பு=தகுதி, பலன். சாழல் மகளிர் விளையாட்டில் ஒன்று. மறையோதுவதனால் அறிவினைத் தந்தும் அரவம் அணிவதால் உலகினையியக்குந் தனது சக்தியை உணர்த்தியும் வெண்ணீறணிவதால் நிலையாமை யுணர்த்தி அருளொளி நல்கியும் எல்லா உயிர்கட்கும் நற்பயன் அளித்தலின் இயல்பானான் என்றார். க

என்னப்பன் எம்பிரான் எல்லார்க்குந் தான்ஈசன்
துன்னம்பெய் கோவணமாக் கொள்ளுமது என்னேடீ
மன்னுகலை துன்னுபொருள் மறைநான்கே வான்சரடாத்
தன்னையே கோவணமாச் சாத்தினன்காண் சாழலோ.

உரை :—எந்தையாயும் எமது தலைவனாயும் எல்லார்க்கும் முதல்வனாயும் உள்ள பெருமான் கிழிந்த துணிகள் சேர்த்துத் தைத்த

ஆடையைத் தான் கௌபீனமாகக் கொண்டது எதனால் எனின் நான்கு மறைகளையே பெரிய அரைநாணாகவும் நிலை பெற்ற மெய்ந் நூலில் நிறைந்துள்ள பொருள் தன்னையே கௌபீனமாகவுந் தரித் தன னென்றறிக.

குறிப்பு :—துன்னம்=தைத்த துணி. மன்னு கலை=மெய் நூல். தன்னையே என்பதைத் துன்னு பொருள் என்பதோடு சேர்க்க. மறை நான்கென்றது நால்வகை வாக்குகளைக் குறிக்கும். சரடு= அரைக்கயிறு. உ

கோயில் சுடுகாடு கொல்புலித்தோல் நல்லாடை
தாயுமிலி தந்தையிலி தான்தனியன் காணேடீ
தாயுமிலி தந்தையிலி தான்தனியன் ஆயிடினுங்
காயில் உலகனைத்துங் கற்பொடிகாண் சாழலோ.

உரை :—இறைவனுக்கு ஆலயம் சுடுகாடாகவும் அழகிய ஆடை கொல்லுமியல்புடைய புலியின் தோலாகவும் இருக்கின்றது. தாயு மில்லை தந்தையுமில்லை. தான் தனியனாக இருப்பவன் எனில் அவ னுக்குத் தாயுமில்லை தந்தையுமில்லை தான் தனியனாக இருந்தாலும் அவன் கோபிப்பானாயின் உலகமெல்லாம் கல்லின் பொடிபோல் தூளாகிவிடுமென்றறிக.

குறிப்பு :—எல்லாம் ஒடுங்கிய இடமே சுடுகாடாகும். புலித் தோலுடைமை உயிர்களின் செருக்கை யடக்கவல்லான் என்பதைக் குறிக்கும். தானே எல்லாம் தோன்றுதற்குக் காரணனாய்த் தான் தோற்றமில்லாதவனாய் ஒப்பற்ற ஒருவனா யிருத்தலின் "தாயுமிலி தந் தையிலி தான்றனியன்" என்றார். எல்லாவற்றையும் ஒடுக்கும் முதல் வன் என்பது இறுதியடியாற் குறிக்கப்பட்டது. ௩

அயனை அனங்கனை அந்தகனைச் சந்திரனை
வயனங்கண் மாயா வடுச்செய்தான் காணேடீ
நயனங்கள் மூன்றுடைய நாயகனே தண்டித்தால்
சயமன்றோ வானவர்க்குத் தாழ்குழலாய் சாழலோ.

உரை :—வருத்தியடக்கினமை பிரமனையும் மன்மதனையும் யம னையும் சந்திரனையும். அடையாளங்கள் அழியாத வடுக்கள் உடைய

ராக இறைவன் செய்தானோ வெனின், முக்கண்ணுடைய பெருமானே அவ்வாறு அவர்களைத் தண்டித்தால் அது தேவர்களுக்கு மெய்யின் வெற்றியாகுமன்றோ !

குறிப்பு :—அனங்கன்=உடம்பில்லாதவன். வயனம்=வகை. அடையாளம். வடு=புண்ணின் தழும்பு. சிவபெருமானை யிகழ்ந்தமையால் அத்தேவர்கள் தண்டிக்கப்பட்டார்கள். சிவ வடிவமுடைய வீரபத்திரரால் அவர்கள் தண்டனை யடைந்தமை இறைவனால் தண்டனை யடைந்ததை யொக்கும். அது சிவபெருமானே முழுமுதற் கடவுளென்பதை வானவர்க் கறிவுறுத்துதலின் அது உண்மையின் வெற்றி என்ற கருத்துப்பற்றி 'சயமன்றோ' வென்றார். ௪

தக்கனையும் எச்சனையுந் தலையறுத்துத் தேவர்கணம்
தொக்கனவந் தவர்தம்மைத் தொலைத்ததுதான் என்னேடீ
தொக்கனவந்தவர்தம்மைத்தொலைத்தருளி அருள்கொடுத்தங்
கெச்சனுக்கு மிகைத்தலைமற் றருளினன்காண் சாழலோ.

உரை :—(சிவபெருமானை மதியாது வேள்வியியற்றிய அயன் புதல்வனாகிய) தக்கனையும், யாகத்தலைவனையும் கொன்றொழித்து தேவர் கூட்டங்களுள் தொகுதியாக வந்தவர்களை என்ன செய்கை எனில், தொகுதியாக வந்தவர்களை வருத்தி யடக்கினாலும் அவர்களுக்கு இரங்கியருளினதோடு யாக மியற்றியவனாகிய தக்கனுக்கு இழிந்த ஆட்டுத்தலையைக் கொடுத்தருளினன் என்றறிக.

குறிப்பு :—முதலடியில் எச்சன் என்பது வேள்வியியற்றுங் குருவைக் குறித்தது. நாலாவது அடியில் வேள்வி யியற்றுவானாகிய தக்கனைக் குறித்தது. தக்கனுக்கு ஆட்டுத்தலை கொடுத்தமை,

"ஆட்டின் தலையை விதிக்குத் தலையாகக்
கூட்டிய வாபாடி யுந்தீபற"

என்றமையால் உணர்க. மிகை என்பது குற்றம். இழிவுஎன்ற பொருளில் வந்தது. தன்றலைக்கு வேறான தலையை அதிகமான தலை என்பாருமுளர். ரு

அலரவனும் மாலவனும் அறியாமே அழலுருவாய்
நிலமுதற்கீழ் அண்டமுற நின்றதுதான் என்னேடீ

நிலமுதற்கீழ் அண்டமுற நின்றிலனேல் இருவருந்தம்
சலமுகத்தால் ஆங்காரம் தவிரார்காண் சாழலோ.

உரை :—பூவிலுறைகின்ற நான்முகனும் திருமாலும் அடிமுடி தேடி யறியாவண்ணம் அனற் பிழம்பு வடிவமாய்ப் பாதாள முதல் அண்ட முடியைப் பொருந்த நின்றது எக்காரணத்தா லெனின் நிலத்திற்குக் கீழ்ப்பட்ட நிலமுதல் மேற்பட்ட அண்டத்திற்கு மேலாக வுஞ்செல்லுமாறு நில்லாமற்போனால் அயன் அரி இருவரும் தமக்குள் நேரிட்ட தணியாப்பகையால் செருக்கினை யொழிக்கமாட்டார்கள்.

குறிப்பு :—நிலமுதற்கீழ் என்பது எல்லாவுலகிற்குங் கீழ்ப்பட்ட முதல் தத்துவத்திற்குங் கீழாக எனப் பொருள்படும். அண்டமுற என்றது எல்லாவுலகிற்கு மேற்பட்ட எல்லைக்கு மப்பாலாக என்று பொருள்படும், சலம்=பகை, கோபம், ஆங்காரம், செருக்கு. அலரவன் - என்பதில் அலர் தாமரை மலரைக் குறிக்கும். ௬

மலைமகளை யொருபாகம் வைத்தலுமே மற்றொருத்தி
சலமுகத்தால் அவன்சடையிற் பாயுமது என்னேடீ
சலமுகத்தால் அவன்சடையிற் பாய்ந்திலளேல் தரணியெல் [லாம்
பிலமுகத்தே புகப்பாய்ந்து பெருங்கேடாஞ் சாழலோ.

உரை :—இமயமலை யரசன் புதல்வியாகிய உமை யம்மையைத் தனது திருமேனியின் ஒரு பாதியில் வைத்ததும் இறைவனது மற்றொரு சக்தி நீர்வாயிலாக அவனது சடையின்கண் சென்று பொருந்தியது எக்காரணத்தா லெனின், நீர்வாயிலாக இறைவன் சடையில் ஓடி விழுந்திடாவிடின் நிலவுலகெல்லாம் அவள் வேகத்திற் பட்டுப் பாதாளத்திலே அழுந்தி வீழ்ந்துவிடப் பெரிய கெடுதி ஏற்பட்டு விடும்.

குறிப்பு :—சலமுகத்தால் என்பதற்குக் கோபங்காரணமாக என்றுரைப்பாரு முளர். உமையிடத்து வைத்த பொறாமையால் தலையிற் போய் ஒருத்தி பாய்ந்தனள் என்பது நக்கைச்சுவை பயக்கும். பிலம்= பாதாளம். ௭

கோலால மாகிக் குரைகடல்வாய் அன்றெழுந்த
ஆலாலம் உண்டான் அவன்சதுர்தான் என்னேடீ

ஆலாலம் உண்டிலனேல் அன்றயன்மால் உள்ளிட்ட
மேலாய தேவரெல்லாம் வீடுவர்காண் சாழலோ.

உரை :—கொந்தளிக்கின்ற பாற்கடலின் கண்ணே பேரொலியோடு கிளம்பிய ஆலகால விடத்தை உணவாகக்கொண்ட பெருமானுடைய திறமைதா னிருந்தவாறென்னே எனில் ஆலகாலவிடத்தை இறைவன் அருந்தாவிடில் திருமால் பிரமன் முதலாகிய மேலான விண்ணவ ரதிபதிகளெல்லாம் இறந்தொழிவ ரென்றறிக.

குறிப்பு :—கோலாலம்=பேரொலி. சதுர்=திறமை, சாமர்த்தியம். வீடுவர்=இறப்பர். அ

தென்பால் உகந்தாடுந் தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
பெண்பால் உகந்தான் பெரும்பித்தன் காணேடீ
பெண்பால் உகந்திலனேற் பேதாய் இருநிலத்தோர்
விண்பால் யோகெய்தி வீடுவர்காண் சாழலோ.

உரை :—தென்றிசைக்கண் கருணையோடு கூத்தியற்றும் தில்லைப்பதியின்கணுள்ள ஞானசபை முதல்வன் பெண் பகுதியை விரும்பினன், பெரிய பித்துக்கொண்டவ னுவானெனில்; அறிவிலியே, பெண் பகுதியை அவன் விரும்பாவிடில் பெரிய நிலவுலகிலுள்ளோர் விண்ணிடத் தடைதற்பொருட்டு யோகநிலை யடைந்து சாவார்கள்.

குறிப்பு :—தென்றிசையைப் பார்த்து இறைவன் ஆடுதலினுல் தென்பாலுகந்து. உகந்து=விரும்பி, கருணைகொண்டு. யோகு= யோகம், துறவு நிலை. இறைவன் சிவமுஞ் சக்தியுமாய் நின்று உயிர்களை இயக்காவிடின் உயிர்கள் ஆணும் பெண்ணுமாய் இன்பந் துய்க்கமாட்டா என்பது கருத்து. ‘அவளால் வந்த ஆக்கம் இவ்வாழ்க்கை எல்லாம்’ என்ற சிவஞான சித்தியுங் காண்க. க

தான்அந்தம் இல்லான் தனையடைந்த நாயேனை
ஆனந்தவெள்ளத் தழுத்துவித்தான் காணேடீ
ஆனந்த வெள்ளத் தழுத்துவித்த திருவடிகள்
வானுந்து தேவர்கட்கோர் வான்பொருள்காண் சாழலோ.

உரை:—முடிவில்லாத பெருமான் தன்னை வந்து சேர்ந்த நாய்போன்ற என்னைப் பேரின்ப வெள்ளத்திலே திளைக்கும்படி செய்

தான் என்னில், பேரின்ப வெள்ளத்தில் என்னைப் பதிப்பித்த திருப் பாதங்கள் வானுலகிலுயர்ந்த தேவர்கட்குக் கிடைத்தற்கரிய ஒப்பற்ற பெரும் பொருளாகு மென்றறிக.

குறிப்பு:—தான் என்றது இறைவனது தனிச் சிறப்பை விளக்கும். அவனொருவனே முடிவற்றவனென்பது கருத்து. வானுந்து என்பதில் வான்=வானுலகம். வான்பொருள் என்பதில் வான்= பெரிய; உந்துதேவர்=உயர்ந்த தேவர். பிறவிண்ணவரைச் செலுத்து கின்ற அதிபதிகளாகிய தேவர்கள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

நங்காய் இதென்ன தவம் நரம்போ டெலும்பணிந்து
கங்காளந் தோள்மேலே காதலித்தான் காணேடீ
கங்காளம் ஆமாகேள் காலாந்த ரத்திருவர்
தங்காலஞ் செய்யத் தரித்தனன்காண் சாழலோ.

உரை:—பெண்ணே இதென்ன தவவேடம்! நரம்பினையும் ஒட்டினையும் எலும்பினையுக் தரித்தது மல்லாமல் முழு எலும்புக் கூட்டினைத் தோளின் மேலே விரும்பி யணிந்தான். அஃதென்னெனில் முழு எலும்பு வந்த விதத்தைக் கேட்பாயாக. பேரூழி முடிவிலே அரி அயன் என்பவர்களுடைய வாழ்நாளை முடிவுசெய்து அவர்கள் எலும்பைத் தரித்தனன் என்றறிக.

குறிப்பு:—நரம்போடெலும் பென்பதற்கு நரம்போடு கூடிய எலும்பு என்று பொருள் கூறுவாரு முளர். இறைவன் ஆமையோட்டைத் தரித்தமையால் ஓடு தரித்தார் என்றுங் கூறலாம். விண்டுவின் கூர்மாவதாரத்தில் கூர்மத்தின் செருக்கை யடக்கி அதன் ஓட்டைப் பறித்தணிந்தார் என்று புராணங் கூறும். எலும்பு முதலியன அணிதல் இறைவன் ஒடுக்கும் முதல்வன் என்பதை யுணர்த்தும். கங்காளம், முழு எலும்பு. மூன்றாவதடியில் கங்காளம் ஆம் ஆ எனப் பதம் பிரிக்க. ஆம் ஆ=ஆம் ஆறு=ஆகும் விதம். நாலாவதடியில் காலம்= முடிவு காலம். செய்ய=செய்து.

“பெருங்கடல் மூடிப் பிரளயங் கொண்டு பிரமனும் போய்
இருங்கடல் மூடி யிறக்கும் இறந்தான் களேபரமும்
கருங்கடல் வண்ணன் களேபரமுங் கொண்டு கங்காளராய்”

என்ற தேவாரமுங் காண்க. கங்காளம் அயன்மால் ஒடுக்கத்தையும் எலும்பு பிறருடைய ஒடுக்கத்தையுங் குறிக்கும். கக

கானார் புலித்தோல் உடைதலையூண் காடுபதி
ஆனால் அவனுக்கிங் காட்படுவார் ஆரேடீ
ஆனாலுங் கேளாய் அயனுந் திருமாலும்
வானாடர் கோவும் வழியடியார் சாழலோ.

உரை:—காட்டிலிருக்கும் புலித்தோல் அவனுக்கு உடை.கபாலம் உணவுப் பாத்திரம். சுடுகாடு இருப்பிடம். இங்ஙனமானால் அத்தகைய கடவுளுக்கு யார் தொண்டராவாரென்னில் அவனத்தகையனானாலும் திருமாலும் பிரமனும் வானுலகினர் தலைவனாகிய இந்திரனும் அவனுக்குப் பரம்பரை அடியார்கள் என்பதை நீ கேட்டறிக.

குறிப்பு :—கான் - கான மென்பதின் கடைக்குறை. ஆர்புலி - வினைத்தொகை. ஆர் = தங்கு; தலை = கபாலம். ஊண் = உண்ணும்பாத்திரம். காடு = சுடுகாடு. பதி = இடம். வழி = பரம்பரை. கேளாய் = கேள், கேட்டறி. தாருகாவனத்து முனிவர் பிறதேவர்களை வணங்கி வேள்வி செய்து அனுப்பிய புலியைக் கொன்று அதன் தோலையுடுத்தமையால் தேவர் தலைவனாகிய இந்திரனும், பிரமன் தலையைக் கிள்ளிய காலை கையிற்கொண்ட கபாலமே உண்கல மாதலால் பிரமனும், திருமாலுள்ளிட்ட எல்லாரையும் ஒடுக்கிய இடமே சுடுகாடாதலால் திருமாலும், இறைவனால் ஒடுக்கப்படுதலின் அவர்கள் பரம்பரையடியார்கள் ஆவர் என்றறிக. கஉ

மலையரையன் பொற்பாவை வாள்நுதலாள் பெண்திருவை
உலகறியத் தீவேட்டான் என்னுமது என்னேடீ
உலகறியத் தீவேளா தொழிந்தனனேல் உலகனைத்துங்
கலைநவின்ற பொருள்களெல்லாம் கலங்கிடுங்காண் சாழலோ.

உரை :—பனிமலை யரசன் மகளாகிய பொன்னின் பதுமை போன்ற ஒளி பொருந்திய நெற்றியை யுடைய திருமகளாகிய உமையம்மையை உலகினர் அறியும்படி இறைவன் மணந்தான் என்பது என்னெனில் அங்ஙனம் உலகறிய அவன் அவளைத்திருமணஞ்செய்யாவிடின், எல்லா வுலகமும் நூல்கள் கூறிய எல்லாக் கருத்துக்களும் நிலைமாறும் என்றறிக.

குறிப்பு:—'வாணுதலாள்' என்பதில் வாள்=ஒளி. தீவேட்டல்= மணத்தல். தீ முன்பாக விரும்பிய பெண்ணைக் கொள்ளுதலால் தீ வேட்டல் எனப்பட்டது. கலை=நூல். உமையம்மை இறைவனை மணப்பது கருதித் தவங்கிடந்தமையால் அத்தவத்தின் பயனாக இறைவன் திருமணம் நிகழ்த்தினன். ஆதலின் தவஞ்செய்தலின் பயனாக இறைவன் திருவருள் பெறலாமென்பது உலகெல்லாம் அறியக் கிடந்தது. நூற்கருத்துமதுவே. பிழைசெய்தாலும் அதற்காக வருந்தித்தவம் ஆற்றின் இறைவனருள் கைகூடும் என்பது விளங்கும். உலகினர் வேண்டுவதும் நூல்கள் கூறும் பயனும் திருவருட்பேறே யாதலின் அத்திருவருட் பேறில்லாவிடத்து எல்லாங் கலங்கிடும் என்றார். கரு

தேன்புக்க தண்பணைசூழ் தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
தான்புக்கு நட்டம் பயிலுமது என்னேடீ
தான்புக்கு நட்டம் பயின்றிலனேல் தரணியெல்லாம்
ஊன்புக்க வேற்காளிக்(கு) ஊட்டாங்காண் சாழலோ.

உரை:—தேன் பெருகிய குளிர்ந்த வயல் சூழ்ந்த தில்லைப்பதியின் கண்ணுள்ள ஞானசபை முதல்வன்; தானே (ஆலங்காட்டில்) போய் (ஊர்த்துவ) நடனம் இயற்றினமை எதனாலெனின் அவன் அங்ஙனம் போய் அந்தத் திருநடனத்தினை யியற்றாவிடின் உலகமெல்லாம் புலாவில் பதிந்த வேலாயுதத்தையுடைய காளிக்கு ஊட்டப்படும் உணவாகிவிடும் என்றறிக.

குறிப்பு:—நடம் என்பது நட்டம் என விரிந்தது. காளிதேவதை அசுரரைக் கொன்று இரத்தங் குடித்தமையாலுண்டான வெறியால் உலகத்தை நாசஞ் செய்யக் கருதிய காலை இறைவன் ஊர்த்துவதாண்டவமியற்றி அவள் செருக்கை யடக்கினமை இங்கே கூறப்பட்டது.

கடகரியும் பரிமாவும் தேரும்உகந் தேறாதே
இடபம்உகந் தேறியவா றெனக்கறிய இயம்பேடீ
தடமதில்கள் அவைமூன்றுந் தழலெரித்த அந்நாளில்
இடபமதாய்த் தாங்கினான் திருமால்காண் சாழலோ.

உரை:—மதம் பொழிய வல்ல யானையையும் குதிரையையும் தேரினையும் விரும்பி ஏறாமல் காளையை விரும்பி யதன்மேல் ஏறிச்

சென்ற விதத்தை எனக்கு விளங்கக் கூறுகவென்னில், பெரிய சுவர்களையுடைய கோட்டைகள் மூன்றையும் (தன் சிரிப்பிலுண்டாகிய) நெருப்பினுலெரித்த அந்தக் காலத்திலே காளையாய் இறைவனைத் திருமால் தாங்கினு னென்றறிக.

குறிப்பு:—கடம்=மதசலம். கரி=யானை;கரமாகிய துதிக்கையை யுடைமையால் கரியெனப்பட்டது. பரிமா=குதிரையாகிய விலங்கு. திரிபுர மெரித்தற் பொருட்டு விண்ணவர் சமைத்த தேரின் அச்சு முறிந்த காலத்தில் திருமால் காளை வடிவாய் இறைவனுக்கு ஊர்தியாயினுனென்பது புராணக் கருத்து. காளை அறத்திற் கறிகுறியாகக் கருதப்படுதலின் திருமால் காளை வடிவங்கொண்டனன் போலும். 'மதில்களவை' என்பதில் 'அவை' என்பது கோட்டைகளைக் குறித்து நின்றது.

கரு

நன்ருக நால்வர்க்கு நான்மறையின் உட்பொருளை
அன்ருலின் கீழிருந்தங் கறமுரைத்தான் காணேடீ
அன்ருலின் கீழிருந்தங் கறமுரைத்தான் ஆயிடினுங்
கொன்ருன்காண் புரமூன் றுங் கூட்டோடே சாழலோ.

உரை:—பண்டைக் காலத்திலே ஒரு கல்லாலமரத்தின் கீழிருந்து இறைவன் செவ்வையாக நான்கு முனிவர்களுக்கு நால் வேதத்திற்கு மூலமாகிய கருத்தினை அறவுரையாக இயம்பினன். அங்ஙனம் அவன் அறவுரை கூறினும் (மறச்செய்கையால்) முப்புரத்தை முற்றிலும் எரித்தழித்தனன் என்றறிக.

குறிப்பு:—'அன்று'பழமை குறிக்குஞ்சொல். 'நான் மறையினுட்பொருள்' என்றது அறம்பொருளின்பம் வீட்டினை. அறவுரை என்பதை வடநூலார் தருமோபதேசம் என்பர். 'அறம்' என்பது நாற்பொருளையுங் குறிக்கும். "அறநான் கருள்செய்தாய்", "அறம் பொருளின்பம் வீடு மொழிந்த வாயான்" "எல்லாவறவுரையும் இன்னருளாற் சொல்லினுன்" என்ற தேவார அடிகளை யுற்று நோக்குக. பக்குவர்களுக்கு அறவுரை கூறி அருள்புரிந்தது போலத் தீயவர்களுக்குத் தண்டனை புரிதலும் இறையவன் செயல் என்பார், 'கொன்ருன் புரமூன்று' மென்ருர். கூட்டோடே=கூடியபொருள்களோடு. முதற்பொருள் துணைப்பொருள் என்பன எல்லாம் அழிக்கப்பட்டன என்பது கருத்து.

கசு

அம்பலத்தே கூத்தாடி அமுதுசெயப் பலிதிரியும்
நம்பனையுந் தேவனென்று நண்ணுமது என்னேடீ
நம்பனையும் ஆமாகேள் நான்மறைகள் தாமறியா
எம்பெருமான் ஈசாவென் றேத்தினகாண் சாழலோ.

உரை :—வெளியிடத்திலே (கூத்தியற்றுவார் போல) கூத்தாடி உண்பதற்குப் பிச்சையேற்றுத் திரிகின்ற சிவபிரானைக் கடவுளென்று விரும்புவது எவ்வாறெனில் அவர் கடவுளாயிருக்கும் விதத்தைக் கேட்பாயாக. அத்தகைய நம்பனையே நான்குவாக்குக்களும் தாங்க ளறியவொண்ணாத எங்கள் 'தலைவனே', 'ஆண்டவனே', என்று வழி பட்டன என்றறிக.

குறிப்பு :—'அம்பலம்' என்பது பொது இடத்தைக் குறிப்பதால் தனக்கென ஓர் இடம் இல்லான் என்றும், பிச்சையேற் றுண்பதால் தனக்கென உணவு முதலிய பொருள்களில்லாதவ னென்றும் இறைவனை இகழ்ந்தமையை ஈண்டு மறுத்தார். இரண்டாமடியில், 'நம்பன்' என்பதற்கு நம்மைப்போல்வான் என்று பொருள்கொள்வாரு முளர்· உயிர்கள் சுட்டறிவுக்குக் காரணமாகிய நால்வகை வாக்குக்களும் இறைவனை யறியாவெனில், அவன் உயிர் அறிவுக்கு அப்பாற்பட்டவன் என்பதும், அவன் செய்கைகளின் காரணம் உயிரறிவுக்கு விளங்கா வென்பதுங்குறித்தவாறும். பலி=பிச்சை. பலிதிரியும்=பலியின் பொருட்டுத் திரியும். அமுது செய=உணவு கொள்ள. தேவன் என்ற சொல் கடவுளை உணர்த்தி நின்றது. கஎ

சலமுடைய சலந்தரன்தன் உடல்தடிந்த நல்லாழி
நலமுடைய நாரணற்கன் றருளியவா றென்னேடீ
நலமுடைய நாரணன்தன் நயனம்இடந் தரனடிக்கீழ்
அலராக இடஆழி அருளினன்காண் சாழலோ.

உரை :—(போரில்) தணியாத வீரச்செருக்குடைய சலந்தராசுரனுடைய உடம்பைவெட்டிய வலிமைமிக்க சக்கரத்தைக் காத்தலாகிய நன்மையைச்செய்யுந் தன்மையையுடைய நாராயணனுக்குப் பண்டைக்காலத்திற் கொடுத்தருளிய காரணம் என்னை எனின் அத்தகைய திருமால் தன்னுடைய கண்ணைத் தோண்டிச் சிவபிரானது திருவடிக்

கீழ் (அருச்சனை) மலராகத் தூவினமையால் சக்கரத்தைக் கொடுத் தருளினன் என்றறிக.

குறிப்பு :— சலம்=போரில் உறுதி, தணியாக் கோபம். தடிதல்=குறைதல், வெட்டுதல். அலர்=பூ. சலந்தராசுரன் என்பான் திருமால் பிரமன் முதலிய தேவர்களையெல்லாம் வென்று செருக்குக் கொண்டு சிவபெருமானிடம் போர்செய்வதற்காகக் கயிலை மலையை யணுகினான். அப்போது இறைவன் பார்ப்பன வடிவத்தோடு எதிர்ப் பட்டு நிலத்தில் வட்டவடிவமான கோடொன்றினைக் கீறி, அக்கோட் டினுள் அடங்கிய நிலத்தைப் பேர்த்தெடுக்குமாறு அவனை ஏவினான். அவனதை எடுக்க முயன்றகாலை, அஃதே சக்கரமாய் மாறி அவனைக் கொன்றது. திருமால் இறைவனை ஆயிரந் தாமரைப் பூவினால் அர்ச் சிக்கக்கருதி அர்ச்சித்தபோது ஒரு பூக்குறையக் கண்டு அதற்குப் பதிலாகத் தன்னுடைய கண்ணைப் பிடுங்கிச் சாத்தினன் என்பது,

“பங்கய மாயிரம் பூவினிலோர் பூக்குறையத்
தங்கண் இடந்தரன் சேவடிமேற் சாத்தலுமே
சங்கரன் எம்பிரான் சக்கரமாற் கருளியவா”

என்னுந் திருத்தோணோக்கச் செய்யுட் பகுதியா லறிக. கஅ

அம்பரமாம் புள்ளித்தோல் ஆலாலம் ஆரமுதம்
எம்பெருமான் உண்டசதுர் எனக்கறிய இயம்பேடீ
எம்பெருமான் ஏதுடுத்தங் கேதமுது செய்திடினுந்
தம்பெருமை தானறியாத் தன்மையன்காண் சாழலோ.

உரை :—புள்ளிகளுள்ள புலித்தோல் எம்பெருமானுக்கு ஆடையாகும். ஆலகாலவிடம் அவனுக்கு உண்ணும் உணவாகும். அவன் அதனை உட்கொண்ட சாமர்த்தியத்தை எனக்குத் தெளிவாகக் கூறுக வென்னில் எமது தலைவனாகிய அவன் எதனை உடுத்தி எதனை யுண்டாலும் தன்னுடைய பேராற்றலைத் தான் தெரியாத இயல்புடைய னென்றறிக.

குறிப்பு :—அம்பரம்=ஆடை. ஆரமுதம்=உண்ணும் உணவு. சதுர்=திறமை. இறைவன் கருணையினாலே எல்லாம் செய்வதன்றித் தனது பெருமையை வெளிப்படுத்தவன்று. ‘அவன் தன் பெருமை

யையே யறியாதவன்' என்று இறைவனது பேரருளியல்பினை விளக்கினர். கக

அருந்தவருக் காலின்கீழ் அறம்முதலா நான்கனையும்
இருந்தவருக் கருளுமது எனக்கறிய இயம்பேடீ
அருந்தவருக் கறம்முதல்நான் கன்றருளிச் செய்திலனேல்
திருந்தவருக் குலகியற்கை தெரியாகாண் சாழலோ.

உரை :—செய்தற்கரிய பெருந்தவ மியற்றிய நால்வர்க்கும் கல்லாலமரத்தின் கீழ் வீற்றிருந்தருளி அறமுதலாகக் கூறப்படும் நாற்பொருளையும் உரைத்தருளிய காரணத்தை எனக்குத் தெளிவாகக் கூறுகவெனில், அருந்தவர்களுக்கு அறம்முதலிய நான்கினையும் அக்காலத்தில் சொல்லியருளாவிடில் திருத்தமான முறையில் அவர்களுக்கு உலகினியல்பு விளங்கியிராதென் றறிக.

குறிப்பு :—'அறமுதலா நான்கென்றது'-அறம்பொருள் இன்பம் வீட்டினை. 'திருந்த அவருக்கு' என்ற சொற்கள் திருந்தவருக்கு என்றாயிற்று, திருந்த = திருத்தமாக. உலகியற்கை அவர்கள்வாயிலாகவே அவர்க்குப் பின்வந்தோர் அறிந்தனரென்று கருத இடம்உண்டு. உலகியற்கை நாற்பொருளின் சார்பாகவுள்ள தென்பதும் இதனுல் தெளிவாகும். உ௦

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

திருப்பூவல்லி

மாயாவிசயம் நீக்குதல்

நாலடித்தரவு கொச்சகக்கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

இணையார் திருவடி என் தலைமேல் வைத்தலுமே
துணையான சுற்றங்கள் அத்தனையுந் துறந்தொழிந்தேன்
அணையார் புனற்றில்லை அம்பலத்தே ஆடுகின்ற
புணையாளன் சீர்பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ.

உரை :—ஒன்றோடொன்றொத்த திருப்பாதங்களை இறைவன் எனது தலைமீது வைத்தருளியவுடன், யான் துணையாகக் கருதிய உறவுகளெல்லாவற்றையும்விட்டு நீங்கினேன். தடுக்குங்கரை பொருந்திய நீர் நிலைகள் சூழ்ந்த தில்லைப்பதியிலே ஞானசபையிலே திருநடம்புரிகின்ற (பிறவிக் கடலிற்) தெப்பமானவனுடைய புகழைப் பாடி மலர்களைக்கொடிகளினின்று பறிப்போமாக.

குறிப்பு :—இணை=இரண்டு, ஒப்பு. இறைவன் திருவடிகட்கு அவைகளே யொப்பாவன அன்றிப் பிற ஒப்பாகா என்பது கருத்து. புணை=தெப்பம், பூவல்லி=பூக்கொடி. 'அல்லிப்பூ' என்பாருமுளர். பூவல்லி யென்பதும், மகளிர் விளையாட்டில் ஒன்றே. அது எத்தகைய தென்று விளங்கவில்லை. க

எந்தையெந்தாய் சுற்றம்மற்று மெல்லாம் என்னுடைய
பந்தம் அறுத்தென்னை ஆண்டுகொண்ட பாண்டிப்பிரான்
அந்த இடைமருதில் ஆனந்தத் தேனிருந்த
பொந்தைப் பரவிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ.

உரை :—எமது அப்பனாகியும் தாயாகியும் உறவினராயும், ஏனை எல்லாமாகியும், நின்று என்னுடைய பாசக் கட்டினைத் தொலைத்து

என்னை ஆட்கொண்டருளிய பாண்டிப் பிரானாகிய பேரின்பத் தேனானவன், அழகிய திருவிடைமருதூரிலே வீற்றிருந்த புடையாய கோயிலைத் தொழுது நாம் கொடிநின்று மலர்களைக் கொய்வோமாக.

குறிப்பு:—என்னுடைய பந்தமறு...பாண்டிப்பிரான், 'எந்தையெந்தாய் சுற்றமற்றும் எல்லாம்' என்றும் வைத்துப்பொருள்கொள்ளலாம். முதலடிக்கும் இரண்டாமடியிற் பாதிக்கும், ' என்னப்பன் ' தாய், உறவினர் முதலிய எல்லாரோடும் எனக்குள்ள தொடர்பாய கட்டினைத் தொலைத்து ' என்று பொருள் கொள்வாருமுளர். தேன், மரப்பொந்துக்களி லிருப்பதால், இறைவனைத் தேனென்ற இடத்து, அவனிருக்கும் இடத்தைப் ' பொந்து ' என்றார். அந்த=அழகிய. பந்தம்=கட்டு, பாண்டி நாட்டிலே தன்னை ஆண்டமையாலும், பாண்டியனை ஆண்டமையாலும், பாண்டிய மன்னனாய் ஒரு காலத்து விளங்கினமையாலும் 'பாண்டிப்பிரான்' என்றார். உ

நாயிற் கடைப்பட்ட நம்மையுமோர் பொருட்படுத்துத்
தாயிற் பெரிதுந் தயாவுடைய தம்பெருமான்
மாயப் பிறப்பறுத் தாண்டான்என் வல்வினையின்
வாயிற் பொடியட்டிப் பூவல்லி கொய்யாமோ.

உரை:—நாயினுங் கீழ்ப்பட்ட நம்மையும் மதிக்கத்தக்க ஒரு பொருளாக வைத்துத் தாயினும் மிகுதியான கருணையுடைய தம் வயமுடைய பெருமான் நமது வஞ்சப் பிறப்பினைத் தொலைத்து ஆட்கொண்டருளினான். எனது கொடிய வினையின் வாயிலே மண்பொடியையிட்டுவிட்டு நாம் கொடிப்பூவைப் பறிப்போமாக.

குறிப்பு :— பொருட்படுத்து = மதிக்கத் தக்க பொருளாக்கி. தயா=கருணை. மாயம்=கள்ளம், வஞ்சகம். 'என்வல்வினையின் வாயிற் பொடியட்டி ' என்பதை ' ஆண்டான் ' என்பதோடுஞ் சேர்க்கலாம். வாயில் பொடியட்டி என்பது வாயில் மண்போட்டு என்ற வழக்கச் சொல்லை நினைவுறுத்தும். அட்டுதல்=போடுதல். பொடி=புழுதி. தமக்கு வேறொரு தலைவனிலனாகலின் இறைவனைத் தம்பெருமான் என்றார். ௩

பண்பட்ட தில்லைப் பதிக்கரசைப் பரவாதே
எண்பட்ட தக்கன் அருக்கன்எச்சன் இந்துஅனல்

விண்பட்ட பூதப் படைவீர பத்திரரால்
புண்பட்ட வாபாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ.

உரை :—செம்மை பொருந்திய தில்லையென்னுந் திருப்பதிக்கு வேந்தனாகிய சிவபெருமானை வணங்காமல் மதிப்பிழந்த தக்கன், யாகத் தலைவன், கதிரவன், சந்திரன், அக்கினி முதலிய தேவர்கள் வானிற் பொருந்திய பூதங்களின் சேனையையுடைய வீரபத்திரரினாலே ஊறெய்திய விதத்தைப்பாடிக் கொடிப்பூவைக்கொய்வோமாக.

குறிப்பு:—'பண்' என்பதற்கு இசை என்றுபொருள்கொள்வாருமுளர். எண் = மதிப்பு. இரண்டாவதடியில், பட்ட = கெட்டொழிந்த. 'விண்பட்ட' என்பதற்கு மேன்மை பொருந்திய என்று பொருள் உரைப்பாருமுளர், வான்வரை வளர்ந்த வடிவத்தையுடைய என்று கூறுவாருமுளர். அருக்கன் = சூரியன். எச்சன் = யாகத்தலைவன். இந்து = சந்திரன் ; தக்கன் முதலியோரைத் தண்டித்தற்கு வீரபத்திரரை இறைவன் அனுப்பினமை புராணத்தால் விளங்கும். ச

தேனாடு கொன்றை சடைக்கணிந்த சிவபெருமான்
ஊனாடி நாடிவந் துள்புகுந்தான் உலகர்முன்னே
நானாடி ஆடிநின் றோலமிட நடம்பயிலும்
வானாடர் கோவுக்கே பூவல்லி கொய்யாமோ.

உரை :—வண்டுகள் நாடியடைகின்ற கொன்றைப் பூவினைச் சடையிற் சூடிய சிவபெருமான் மனித வுடம்பெடுத்து என்னையாட்கொள்ள விரும்பி வந்து உலகினர்க்கு முன்பாக என்னை யாட்கொண்டு என்னுள்ளத் திற்புகுந்தருளினன். நான் அவனைத் தேடிக் கூத்தாடிக்காணப்பெறாது நின்றுஅடைக்கலமென்று கூவும்படியாகத் திருநடனமியற்றுகின்றவானுகிலனர் தலைவனுக்காகவே நாம் கொடிப் பூவினைப்பறிப்போமாக.

குறிப்பு :—'தேனாடு' என்பதை தேன் + நாடு எனவும், தேன் = ஆடு எனவும் பிரிக்கலாம். தேன் = வண்டு. ஊன் = உடம்பு. இறைவன் மானுடச் சட்டை சாத்தி வந்தமை குறிக்கப்பட்டது. தான் இறைவனை நாடாமல் இறைவனே தன்னை நாடி வந்து அருள் புரிந்த கருணைத் திறத்தைக் குறிப்பார் 'நாடிவந்'தென்றார். இறைவன் தன்னையுடனழைத்துச் செல்லாமையால் 'ஓலமிட' என்றார். ரு

எரிமூன் று தேவர்க் கிரங்கியருள் செய்தருளிச்
சிரமூன் றறத்தன் திருப்புருவம் நெரித்தருளி
உருமூன் று மாகி உணர்வரிதாம் ஒருவனுமே
புரமூன் றெரித்தவா பூவல்லி கொய்யாமோ.

உரை நடை :—மூன்றும் அடியை முதலிற் கொள்க.

உரை :—(போக வடிவம் யோக வடிவம் அகோர வடிவம் என்னும்) மூன் று வடிவங்கொண்டு போக முத்தி தண்டங்களை விதித்தும், உயிர்களால் தாமே யறியக்கூடாத ஒரு முதல்வன், தக்கன்வேள்வியில் அக்கினி, பிரமன், விண்டு என்னும் மூன் று தேவரையும் தண்டித்தும் அல்லது அவர்கள்மேல் இரக்கங்கொண்டு கொல்லாது விடுத்தருளி தக்கன் எச்சன் இந்திரன் என்பவர்கள் தலையற்று வீழும்படி கோபங்கொண்டு புருவம் நெரித்தருளி (வீரபத்திரரால்) அவர்களைக் கொன்றும் திரிபுர மூன்றையும் தாமே எரித்த விதத்தைப் பாடிக் கொடிப் பூக்களைக் கொய்வோமாக.

குறிப்பு:—'எரி மூன் று தேவர்' என்பதற்கு முத்தீவேட்கும் முனிவர்எனப்பொருள் கொண்டு தக்கன் வேள்வியில் சிவபராஞ்சாதித்தவர் பொருட்டு இரங்கியருளி என முதலடிக்குப்பொருள் கொள்வாருமுளர். உரு மூன் றுமாகி என்பதற்கு அருவம், அருவுருவம், உருவம் என் று பொருள் கொள்வாருமுளர். 'எரிமூன் று' என எடுத்தால் முத்தீ என்பது வீட்டுத்தீ காட்டுத்தீ ஞானத்தீ என்பனவாகும். அவற்றை வட நூலார் காருக பத்தியம், ஆகவனீயம், தக்ஷிணாக்கினியம் என்பார். கூ

வணங்கத் தலைவைத்து வார்கழல்வாய் வாழ்த்தவைத்(து)
இணங்கத்தன் சீரடியார் கூட்டமும்வைத் தெம்பெருமான்
அணங்கொ டணிதில்லை அம்பலத்தே ஆடுகின் ற
குணங்கூரப் பாடிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ.

உரை :—தன்னை வணங்குவதற்குத் தலையாகிய உறுப்பினைக் கொடுத்து நீண்ட சிலம்பணிந்த தனது திருவடியை வாழ்த்துதற்கு வாயினை யமைத்து சேர்ந்து பழகுவதற்குத் தனது சிறந்த அன்பர்களது திருக்கூட்டமும் எற்படுத்தி (தமது ஐந்தொழிலுக்கறிகுறி

யாக) உமையம்மைகாண அழகிய தில்லைப்பொதுவிலே கூத்தியற்று கின்ற அருட்பண்பினை மிகுதியாகப் பாடி நாம் கொடிப் பூக்கொய் வோமாக.

குறிப்பு :—" வாழ்த்தவாயும் நினைக்க மட நெஞ்சும் தாழ்க்கச் சென்னியும் " என்ற தேவாரமுங் காண்க. 'சீரடியார்' என்பதில் சீர் என்பது பயன் கருதாது அன்பு செலுத்துஞ் சிறப்பினைக் குறிக் கும். அணங்கு=தெய்வப்பெண். அது இங்கே அம்மையைக் குறித்து நின்றது. அணங்கொடு என்பதற்கு அழகொடு என்று பொருள் கொள்வாருமுளர். கூர=மிகுதியாக. எ

நெறிசெய் தருளித்தன் சீரடியார் பொன்னடிக்கே
குறிசெய்து கொண்டென்னை ஆண்டபிரான் குணம்பரவி
முறிசெய்து நம்மை முழுதுடற்றும் பழவினையைக்
கிறிசெய்த வாபாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ.

உரை :—எனக்குத் தக்க வழி காட்டி யருளித் தனது சிறந்த அடியார் திருவடிகளுக்கே (தொண்டுசெய்ய) என்னை இலக்காக்கி ஆட் கொண்டருளிய பெருமானின் அருட் பண்பினை வாழ்த்தி, நம்மை அடிமையாக்கி, முற்றிலும் வருத்தும் பண்டை வினையை அவன் பொய்யாக்கிய விதத்தைப் பாடி நாம் கொடிப்பூக் கொய்வோமாக.

குறிப்பு :—முறி=அடிமை. உடற்றும்=வருத்தும். அ

பன்னாட் பரவிப் பணிசெய்யப் பாதமலர்
என்னாகம் துன்னவைத்த பெரியோன் எழிற்சுடராய்க்
கல்நா ருரித்தென்னை யாண்டுகொண்டான் கழலிணைகள்
பொன்னான வாபாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ.

உரை :—பல நாட்களாக வணங்கித் தொண்டு செய்தமையால், திருவடித் தாமரையை எனது சென்னியிற் பொருந்த வைத்த பெருந்தகையாளனாய், உள்ளத்தெழுகின்றசோதியாய், கல்லிலே நார் உரித்தாற்போல, என் நெஞ்சக் கல்லை அன்புடையதாக்கி, என்னை ஆட்கொண்டருளியவனது இருசேவடிகளும், நமக்குப் பொன்போல, மாறாத பயன் தந்த வகையைப்பாடி நாம் கொடிப்பூக் கொய்வோமாக.

குறிப்பு :—நெடுங்கால மியற்றிய தவத்தின் பயனாக ஞானங் கிட்டுமென்பது, தமது அனுபவத்தின் வைத்து அடிகள் அறிவுறுத்தி யருளினர். ஆகம்=உடம்பு, இங்கே தலையைக் குறிக்கும். 'எழிற் சுடராய்' என்பதை 'உள்ளத் தெழுகின்ற ஞாயிறே போல' என்ப தோடு ஒத்துப் பார்க்க. 'பொன்' அரிய பலனளித்தற் கறிகுறி. ௯

பேராசை யாம்இந்தப் பிண்டமறப் பெருந்துறையான்
சீரார் திருவடி யென்தலைமேல் வைத்தபிரான்
காரார் கடல்நஞ்சை உண்டுகந்த காபாலி
போரார் புரம்பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ.

உரை :—(எல்லையில்லாமையாற்) பெரிதாய அவாவினாலுளதாம் இந்த உடம்பெடுத்தலாகிய பிறவி நீங்கும்படி, திருப்பெருந்துறை அண்ணல் தனது செவ்விய திருப்பாதங்களை எனது தலைமேல் வைத்தவள்ளல். அச்சம் பொருந்திய கடலின் கண்எழுந்த விடத்தை விரும்பி அருந்திய கபாலங்கையிற் கொண்ட பெருமான். அவன் போர் தொடர்ந்த முப்புர வியல்பு பாடி நாம் கொடிப் பூக்கொய் வோமாக.

குறிப்பு :—பேராசை = பேராசையால், பிண்டம் = உடம்பு பிறவிக்கு ஆகு பெயர். சீர்=செம்மை. கார்=அச்சம். உண் டுகந்த=உகந்துண்ட. காபாலி=கபாலத்தை யுடையவன். பிரமன் சிரத்தைக் கொய்தகாலை, அவன் தலையையே பலிப்பாத் திரமாக வைரவர் பிச்சையேற்றமை புராணத்தா லறியற்பாலது. ௧0

பாலும் அமுதமுந் தேனுடனும் பராபரமாய்க்
கோலங் குளிர்ந்துள்ளங் கொண்டபிரான் குரைகழல்கள்
ஞாலம் பரவுவார் நன்னெறியாம் அந்நெறியே
போலும் புகழ்பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ.

உரை:—பாலும் தேனும் அமுதமும் ஒருங்கு சேர்ந்தாலன்ன மிக மேலான பொருளாய், உள்ளங் குளிர்விக்குந் திருவடிவோடு தோன்றி எனது மனத்தைக்கவர்ந்து கொண்ட பெருமானது ஒலிக் குஞ்சிலம்புபொருந்திய திருவடிகளை உலகத்திலே வழிபடுவாரதுஉயர்

நெறியே நல்ல வழியாம். அவ்வழி போன்ற அவனது புகழினைப் பாடிக் கொடிப்பூக் கொய்வோமாக.

குறிப்பு:—பாரபரம்=மேலானவற்றிற்கு மேலானது. பரா= மேல், பரம்=மேல். 'கோலத்தாற் குளிர்ந்து' என்னவே, குளிர்ந்த கோலமென்பது கருத்தாம். குளிர்தல், உள்ளத்திற்குக் குளிர்ந்திருத் தல். ஆதலால், உள்ளங் குளிர்விக்கும் என்று பொருளுரைக்கப் பட்டது. 'அந்நெறியே' என்பதைப் 'பரவுவார்' என்பதனோடும் 'போலும்' என்பதனோடு மியைக்க. அகரம், உயர்வு குறிப்பது. கக

வானவன் மாலயன் மற்றுமுள்ள தேவர்கட்கும்
கோனவனாய் நின்று கூடலிலாக் குணக்குறியோன்
ஆன நெடுங்கடல் ஆலாலம் அமுதுசெய்யப்
போனகம் ஆனவா பூவல்லி கொய்யாமோ.

உரை :—(வானவர் தலைவனாகிய) இந்திரன், திருமால், பிரமன், ஏனைத் தேவர்கள் ஆகிய யாவர்க்கும் தலைவனாய் நின்று, தன்னளவில் இயற்கையாகவே முக்குணமும் நாமம் முதலிய அடையாளமுங்கூடப் பெறாதவன். பெரிய (பாற்)கடலில் உண்டான ஆலகாலவிடமானது, அவனுக்கு உண்ணுதற்குரிய உணவாக ஆயின வகையைப்பாடி நாம் கொடிப்பூக் கொய்வோமாக.

குறிப்பு:—'வானவன்' என்ற ஒருமையால், அது இந்திரனைக் குறிப்பதாயிற்று. குணம்: குறி, கூடலிலாதவனென்று மாறுக. அவ் வாறே 'நெடுங்கடல் ஆனஆலாலம்' என மாறுக. ஒருவரும் அடையக் கூடாத குணமுங் குறியுமுடையோனெனப்பொருள் கொள்ளுவாரு முளர். போனகம்=உணவு. அமுது செய்ய=உண்ண. கஉ

அன்றால நீழற்கீழ் அருமறைகள் தானருளி
நன்றாக வானவர் மாமுனிவர் நாள்தோறும்
நின்றார ஏத்தும் நிறைகழலோன் புனைகொன்றைப்
பொன்தாது பாடிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ.

உரை:—பண்டை நாளிலே, கல்லாலமர நிழலின் கீழ், அருமை யான நூல்களாகிய நான்மறைகளை வெளிப்படுத்தி யருளி, ஒவ்வொரு நாளும், தேவர்களும் பெரிய முனிவர்களும், செவ்வையாக, அமைதி

யாய் மனப்பூர்த்தியாய், வழிபடுகின்ற, திருவடிக்கண் நிரம்பிய சிலம்புகளையுடையோனது திருமுடியை அழகுசெய்யுங் கொன்றைப் பூவின் பொன்னிறமான மகரந்தத்தைப்பாடி நாம் கொடிப்பூக் கொய்வோமாக.

குறிப்பு :—ஆர=முழுமையும். புனை=அழகு செய்யும் அருமறைகள் அருளினமையால், மறைவிதிப்படி வானவரும் முனிவரும் வழிபடுவாராயினர் என்ற கருத்துத் தொனித்தல் காண்க. கரு

படமாக என்னுள்ளே தன்னிணைப்போ தவையளித்திங்
கிடமாகக் கொண்டிருந் தேகம்பம் மேயபிரான்
தடமார் மதில்தில்லை அம்பலமே தானிடமா
நடமாடு மாபாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ.

உரை :—எனது உள்ளச் சுவரின் கண்ணே (எழுதிய) சித்திரம் போல நிலைபெறும்படி, தனது இரண்டு திருவடி மலர்களைத் தந்தருளி, அகத்தே (எனது உடலையே) இடமாக ஏற்றுக் கொண்டு, (புறத்தே) திருவேகம்பத்திலும் வீற்றிருந்த பெருமான், நீர் நிலைகள் சூழ்ந்த திருமதில்களையுடைய தில்லைக் கோயிலே திருநடனஞ் செய்தற்குரிய சிறந்த இடமாகக் கொண்டு கூத்தியற்றும் வகையைப்பாடி நாம் கொடிப்பூக் கொய்வோமாக.

குறிப்பு: —படம்=சித்திரம், அவை - அடிகளைக் குறித்தன. இங்கு, என்பது உடலையாவது உள்ளத்தையாவது குறிக்கலாம். தடம்=குளம், நீர்நிலை; 'நடமாடு' என்பதை 'இடமா' என்பதனோடும் 'ஆ' என்பதனோடும் கூட்டுக. தான் - சிறப்புணர்த்தும். கச

அங்கி அருக்கன் இராவணன் அந்தகன் கூற்றன்
செங்கண் அரிஅயன் இந்திரனுஞ் சந்திரனும்
பங்கமில் தக்கனும் எச்சனுந்தம் பரிசழியப்
பொங்கியசீர் பாடிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ.

உரை :—நெருப்புக் கடவுள், பகலவன், இராவணன், அந்தகாசுரன், யமன், சிவந்த கண்ணையுடைய திருமால், பிரமன், இந்திரன், சந்திரன், (வேள்விக்குமுன்) குறைவில்லாத தக்கன், அவன் யாகத்தின் அதிதேவதையாகிய எச்சன் என்னுமிவர்களுடைய மதிப்புக்

கெடும்படியாக, விரைவில் உண்டான சினங்கொண்டியற்றிய இறைவன் புகழ்ச் செயல்களைப்பாடி நாம் கொடிப்பூக் கொய்வோமாக.

குறிப்பு :—தக்கன் யாகத்தில், அக்கினியின் நாவையுங் கையையும் வீரபத்திரர் கொய்தனர். அரியை மார்பிலே புடைத்தார். அயனைச் சிரசிற் குட்டினுர். இந்திரனை வெட்டினுர். சந்திரனைப் பாதத்திஞற்றேய்த்தார். தக்கனும் எச்சனும் கொலையுண்டனர். யமனை மார்க்கண்டர்க்காக இறைவன் உதைத்தார். இராவணன் கயிலையை எடுக்க முயன்றகாலைஅவனை விரலால் அழுத்தி நெரித்தனர். அந்தகாசுரன், திருமால், பிரமன் முதலியோரை வருத்திப் பெண் வேடங் கொள்ளச் செய்தமையால்,வைரவர் சூலத்தாற்றண்டனையடைந்தான். அவன் இறைவனை வழுத்தவே, அவனுக்குக் கணபதிபதவி கொடுக்கப்பட்ட தெனக் கந்தபுராணங் கூறும். தக்கன் வேள்வியியற்று முன், உமையம்மையை மகளாகப்பெற்றுச் சீரொடு திகழ்ந்தமையால், 'பங்கம் இல்' என்ருர். கரு

திண்போர் விடையான் சிவபுரத்தார் போரேறு
மண்பால் மதுரையிற் பிட்டமுது செய்தருளித்
தண்டாலே பாண்டியன் தன்னைப் பணிகொண்ட
புண்பாடல் பாடிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ.

உரை :—வலிய போரியற்றவல்ல காளையை (ஊர்தியாக) உடையவன், சிவலோகத்தாராகிய (அடியார்களைக் காக்கும்), பாசத்தைப் பொருது களையவல்ல சிங்கமானவன். மண்ணுலகிலே, அவன் மதுரைப்பதியிலே, (வையைக்கு மண்சுமப்பதற்குப் பிட்டு வாணிச்சியிடம்பெற்ற கூலியாகிய) பிட்டினை உண்டருளி, பாண்டிய மன்னன் தன்னைப் பிரம்பிஞல் அடித்து வேலை கொண்டமையாற் புண்பட்ட விதத்தைப் பாடி நாம் கொடிப்பூக் கொய்வோமாக.

குறிப்பு :—போரேறே 'நின்பொன்னகர்வாய்' என்று மேலே வருதல் காண்க. தண்டு=தடி, பிரம்பு. பாடல் படல் என்பதன் விரிவு. கசு

முன்னுய மாலயனும் வானவருந் தானவரும்
பொன்னூர் திருவடி தாமறியார் போற்றுவதே

என்னுகம் உள்புகுந் தாண்டுகொண்டான் இலங்கணியாம்
பன்னுகம் பாடிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ.

உரை :—பொன்னொளி பொருந்திய இறைவனது திருப்பாதங்களை, (தேவர்க்குள்) முன்னிற்பாராகிய திருமாலும், பிரமனும், தேவர்களும் அசுரர்களும் தாமாக அறியமாட்டார்கள். அத்திருவடிகளை நாம் எளிதாகத் தெரிந்து வணங்குதல் கூடுமா? எனக்குப் பக்குவம் வருமுன்னே, எனதுடலிற் புகுந்து என்னை ஆட்கொண்டருளியவனுடைய விளங்கும் நகையாகிய பலபாம்புகளின் சீரினைப்பாடி நாம் கொடிப்பூக் கொய்வோமாக.

குறிப்பு :—'பொன்னர்' = பொன்போல மாற்றமில்லாத என்றும் பொருளுரைப்பர். போற்றுவதே என்பதில் ஏகாரம் வினா. ஆகம் என்பதை அகமென்பதன் விரிவாகக் கொண்டு உள்ளமென்று பொருளுரைத்தலுமுண்டு. பாம்பு-குண்டலி சத்தியைக் குறிப்பதால் இறைவனது வியத்தகு செயல்களுக்கவை அறிகுறியாம். கஎ

சீரார் திருவடித் திண்சிலம்பு சிலம்பொலிக்கே
ஆராத ஆசையதாய் அடியேன் அகம்மகிழத்
தேரார்ந்த வீதிப் பெருந்துறையான் திருநடஞ்செய்
பேரானந் தம்பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ.

உரை :—தேர்கள் நிறைந்த தெருக்களையுடைய திருப்பெருந்துறைப் பெருமான், தனது சிறப்புமிக்க திருப்பாதங்களி லணிந்த வலிய சிலம்புகள் கலீரென ஒலிக்கும் சிலம்போசையைக் கேட்டே, நிரம்பாத பேரார்வமுடையேனுய் அடியேன் மனமகிழும்படியாகத் திருக்கூத்தியற்றுவதாலுளதாம் பேரின்பத்தைப் பாடி நாம் பூக் கொய்வோமாக.

குறிப்பு :—பகைவர் மனதில் அச்சம் விளைக்குஞ் சிலம்பு, என்பார் 'திண்சிலம்பு' என்றார். ஆர்வம் மேலுமேலும் எப்போதும் விளையுமென்பார் 'ஆராத' என்றார். ஆனந்தக் கூத்தாதலிற் 'பேரானந்த' மென்றார். கஅ

அத்தி யுரித்தது போர்த்தருளும் பெருந்துறையான்
பித்த வடிவுகொண் டிவ்வுலகிற் பிள்ளையுமாம்

முத்தி முழுமுதல்உத் தரகோச மங்கைவள்ளல்
புத்தி புகுந்தவா பூவல்லி கொய்யாமோ.

உரை :—(கயாசுரனாகிய) யானையுருவினனைக் கொன்று உரித்த தோலினைக் கொண்டு தனது திருமேனியை மூடியருளுந் திருப்பெருந்துறை நாதன் அன்பர்பாற் பித்தன் போன்ற திருவுருக் கொண்டு அல்லது இன்னதென்றறிய முடியாத வஞ்சக வுருவங் கொண்டு அடியார்க்கு மகவாகவும் உருக்கொள்ளுவன். வீட்டிற்குத் தானே முழுமுதன்மையுடைய தலைவனாகிய திருவுத்தரகோசமங்கையில் வீற்றிருக்கும் அருட்கொடையாளன் எனது அறிவின் கட் பதிந்த விதத்தைப் பாடி நாம் கொடிப்பூக் கொய்வோமாக.

குறிப்பு :—கயாசுரன் கதை முன்னே கூறப்பட்டது. விருத்த குமாரபாலரான படலத்தில், இறைவன் குழந்தையானமை காண்க. 'பாரிரும் பாலகனாகிய பரிசும்' என்றனர் கீர்த்தித் திருஅகவலுள். புத்தி=அறிவு, புத்தி யென்பதற்கு உள்ளம் என்பாருமுளர். 'முத்தி முழுமுதல்' என்றமையால், இறைவன் ஒருவனே வீடளிக்கவல்லான் என்பது முடிந்தது. 'பித்தன்' என்பதற்குக் கள்வன் என்று பொருளுரைத்தலு முண்டு. கக

மாவார வேறி மதுரைநகர் புகுந்தருளித்
தேவார்ந்த கோலந் திகழப் பெருந்துறையான்
கோவாகி வந்தெம்மைக் குற்றேவல் கொண்டருளும்
பூவார் கழல்பரவிப் பூவல்லி கொய்யாமோ.

உரை :—குதிரை மீதேறி யமர்ந்து, மதுரையூரிற் புகுந்தருளி ஒளி பொருந்திய திருவடிவம் விளங்கத் தோன்றிய அப்பெருந்துறைப் பெருமான் தலைவனாக வந்து அடியேங்களாகிய எம்மைப் பணி கொண்டருளுதற்கேதுவாய மலர்போன்ற அவனது திருவடிகளைத் துதித்து நாம் கொடிப் பூக்கொய்வோமாக.

குறிப்பு :—ஏறியார, எனமாறுக. ஆர = ஆர்ந்து, அமர்ந்து. திகழ=திகழ்+அ......வினைத்தொகை. தேவு=தெய்வத் தன்மை; ஒளி. உ0

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

திருவுந்தியார்

ஞானவேற்றி

கலித்தாழிசை

திருச்சிற்றம்பலம்

வளைந்தது வில்லு விளைந்தது பூசல்
உளைந்தன முப்புரம் உந்தீபற
ஒருங்குடன் வெந்தவா றுந்தீபற.

உரை :—மேருவாகிய வில்லானது வளைந்ததும், சண்டை ஏற்பட்டதும், மூன்று நகர்களும் நொந்தன. திடீரென, அவை முழுவதும் வெந்தன. அவ்வழிதானென்னே யென்று உந்தி பறத்தலைச் செய்க.

குறிப்பு:—'வில்லு' என்பதில், உகரம், சாரியை. பூசல்=போர், சண்டை. உந்தி பறத்தலென்பது, கழங்குபோலக் கையில் நின்று மேலொன்றை எறிந்து விளையாடும் விளையாட்டாக இருத்தல் கூடும்.

ஈரம்பு கண்டிலம் ஏகம்பர் தங்கையில்
ஓரம்பே முப்புரம் உந்தீபற
ஒன்றும் பெருமிகை உந்தீபற.

உரை:—ஏகம்பநாதராகிய இறைவனது திருக்கரத்தில், இரண்டு அம்புகளை நாம் பார்க்கவில்லை. ஓர் அம்புதானே திரிபுரமெரித்தலுக்காக வழங்கியது. (புன்சிரிப்பால் இறைவன் திரிபுரம் எரித்தமையால்) அந்த ஓர் அம்புதானும் மிகவும் அநாவசியமென்பதாயிற்று. உந்தீபற.

குறிப்பு :—'முப்புரம்' என்பதன்பின் 'அழிக்க' என்பது தொக்கது. மிகை=மிகுதி, வேண்டியதற்கதிகம்; சிரிப்பினை நோக்க, அம்பு, பெரியதோர் கருவியாய் மால், எரி, வாயு முதலிய தேவர் ஆற்றல் கொண்டதாயிருந்தமையின் 'பெருமிகை' என்றார். உ

தச்சு விடுத்தலுந் தாமடி யிட்டலும்
அச்சு முறிந்ததென் றுந்தீபற
அழிந்தன முப்புரம் உந்தீபற.

உரை :—(தேவர்கள் வருந்தித்) தேரினைச் சமைத்துவிட்டதும், அத்தேரிலே இறைவன் திருவடியைவைத்ததும், தேரின் அச்சு இற்றொடிந்தது. ஆயினும், திரிபுரம் அவன் நகையால் எரியுற்றழிந்தன.

குறிப்பு:—நிலம் தேராகவும், அயன் தேரோட்டியாகவும், ஏனைத் தேவரெல்லாம் தேர்க்கு உறுப்புக்களாகவும், மேரு வில்லாகவும், திருமால் அம்பாகவும் அமைந்தமையால், 'தச்சு விடுத்தலும்' என்றார். இதன் விரிவைப் பாரதம் இலிங்க புராணம் முதலியவற்றிற் காண்க. தேவர் செருக்கொழிய, தேரின் அச்சு இறையருளால் இற்றது. இறைவன் தன் கடனைச் செவ்விதின் ஆற்றின்மையின், முப்புரம் அழிந்தன.

இதற்கு ஞானப்பொருள் :— இருவினை யொப்பு, மலபரிபாகம் முதலியன பொருந்திவிட்டதும், இறைவன் ஆசானாக வந்து திருவடி தீக்கை செய்யவும், பிறவி யொழிந்தது. மும்மலங்களும் தொலைந்தன என்பதாம். ௩

உய்யவல் லாரொரு மூவரைக் காவல்கொண்
டெய்யவல் லானுக்கே உந்தீபற
இளமுலை பங்கனென் றுந்தீபற.

உரை :—திரிபுரத் தசுரர்களில் சிவபத்தியிற் குன்றாமையால், உய்திகூடத் தகுதியுடையார் மூவரையும் ஊனம் வராமற் காத்து, பிறரை அம்பால் எய்தொழித்த வல்லமை யுடையான் பொருட்டு, உந்தி விளையாடுக. அவன், இளமை மாறாத நகிலினையுடைய அருளன்னை பாகனென்று கூறி உந்தி விளையாடுக.

குறிப்பு :—திரிபுரத்தசுரர்க்குத் திருமால் நாத்திகம் போதித்த காலை, தாரகாக்ஷன், வித்யுன்மாலி, கமலாக்ஷன் என்னும் மூவரும் சிவபூசையைக் கைவிடாது நின்று, திரிபுர மெரியுற்றகாலை, இறைவன் வாயில்காப்பாளராயினர் என்பது புராணம். 'எண்ணுடை மூவர் இராக்கதர்கள் எரிபிழைத்துக் - கண்ணுதல் எந்தை கடைத்தலைமுன்

கின்றதற்பின்' என்ற திருத்தோணோக்கச் செய்யுட் பகுதியைநோக்குக.

சாடிய வேள்வி சரிந்திடத் தேவர்கள்
ஓடிய வாபாடி உந்தீபற
உருத்திர நாதனுக் குந்தீபற. ௪

உரை :—(வீரபத்திரர் பூதப்படையுடன்) தாக்கிய யாகமானது நிலைகுலையவே, ஆண்டிருந்த தேவர்கள் தப்பிப்பிழைக்க ஓடியவிதத்தைப்பாடி விளையாடுக. உருத்திரர்கள் தலைவனாகிய சிவபிரான் பொருட்டு விளையாடுக.

குறிப்பு :— காயத்திரி, சரசுவதி, சந்திரன், பகன் முதலிய தேவர்கள் ஓடினமை, தக்கயாக வரலாற்றிற் காண்க. கந்தபுராணம் பார்க்க. தேவர்கட்கு மேலாய் ஞானம்பெற்ற இனத்தினர், உருத்திரர். ஒவ்வொரு அண்டத்திலும், நூற்றெட்டு உருத்திரர் உளர். பிரகிருதி புவனங்க ளனைத்துக்கு மேலாக ஸ்ரீகண்ட ருத்திரர் உளர். யாவர்க்குந்தலைவர் சிவபெருமான். இவற்றின் விரிவை, சித்தாந்தப் பிரகாசிகை, சிவஞானபாடிய முதலியவற்றிற் காண்க.

ஆவா திருமால் அவிப்பாகங் கொண்டன்று
சாவா திருந்தான்என் றுந்தீபற
சதுர்முகன் தாதையென் றுந்தீபற. ரு

உரை :—ஐயா, தக்கன் வேள்வியில், அரி, வேள்வியுணவில் தனக்குரிய பாகத்தைக் கொண்டகாலை, (வீரபத்திரரால் நெஞ்சில் அடியுண்டு மூர்ச்சித்து) உயிர்மாத்திரம் போகாதிருக்கப் பெற்றான். அவன் நான்முகனுக்கு அப்பன் என்றுபாடி விளையாடுக.

குறிப்பு :—ஆவா, இரக்கக் குறிப்பு.

வெய்யவன் அங்கி விழுங்கத் திரட்டிய
கையைத் தறித்தானென் றுந்தீபற
கலங்கிற்று வேள்வியென் றுந்தீபற. சா

உரை :—(அவியில்) விருப்பமுடையவனாய், அக்கினி தேவன் (அவியை) உட்கொள்ள ஒன்றுசேர்த்த கையை வீரபத்திரர் தடிந்தார். யாகமே நடவாமல் நிலைபிறழ்ந்தது.

குறிப்பு :—வெய்யவன்=விருப்ப முடையவன், வெப்பமுடையவனென்று பொருள் கொள்ளுதல் மிகையாகும். ஏ

பார்ப்பதி யைப்பகை சாற்றிய தக்கனைப்
பார்ப்பதென் னேயேடி யுந்தீபற
பணைமுலை பாகனுக் குந்தீபற.

உரை :—உமையம்மையைத் தனதுமகள் தானே யெனவும், அரன் தேவியெனவும் இகழ்ந்த மாறுபாட்டுச் சொற்களை உரைத்த தக்கனை நாம் பார்த்தல் கூடாது என்று பாடி விளையாடுக. பருத்த நகிலுடைய அம்மை கூறன்பொருட்டுப் பாடி விளையாடுக.

குறிப்பு :—'பார்ப்பதென்னே' என்பதற்கு உயிரோடு வைத்துப் பார்ப்பதாற் பயனென்னே யெனப் பொருள் கொள்வாருமுளர். பணை=பருமை. அ

புரந்தர னார்ஒரு பூங்குயி லாகி
மரந்தனில் ஏறினார் உந்தீபற
வானவர் கோன்என்றே உந்தீபற.

உரை :—இந்திரன், (தக்கன் வேள்வியில் தப்பியோடுவதற்காக) ஓர் அழகிய குயில்வடிவங் கொண்டு, ஒரு மரத்தினிலேறிப் பதுங்கினான். தேவர்கட் கரசனாகிய அவன் (இவ்வாறு செய்தான்) என்று பாடி உந்தீபற.

குறிப்பு :—அவ்வாறு செய்தும் அவன் தப்பாது வெட்டுண்டு வீழ்ந்தானென்று கந்தபுராணங் கூறும். கூ

வெஞ்சின வேள்வி வியாத்திர னார்தலை
துஞ்சின வாபாடி உந்தீபற
தொடர்ந்த பிறப்பற உந்தீபற.

உரை :—கொடிய கோபத்திற் கேதுவாய தக்கன் வேள்வியின் அதிதேவதையான எச்சன் என்பான் தலைவெட்டுண் டிறந்த விதத்தைப்பாடி உந்தி விளையாடுக. நம்மைப் பற்றிவரும் பிறப்புத்தொலைய (இறைவனைப்பாடி) விளையாடுக.

குறிப்பு :—வியாத்திரனர் = உறுதியாக வுள்ளவர். துஞ்சுதல் = இறத்தல். க௦

ஆட்டின் தலையை விதிக்குத் தலையாகக்
கூட்டிய வாபாடி உந்தீபற
கொங்கை குலுங்கநின் றுந்தீபற.

உரை :—சிறு விதியாகிய தக்கனுக்கு அவன் இழந்த தலைக்குப் பதிலாக அவன் கழுத்திலே ஆட்டினுடைய தலையைப் பொறுத்திய விதத்தைப் பாடி விளையாடுக. நகில்கள் அசைய நகையாடி விளையாடுக.

குறிப்பு:—விதி = சிறு விதி என்பதின் முதற் குறை. விதி என்பது அயன் பெயர். அவன் மகனாகிய தக்கனுக்குச் சிறு விதி யெனப் பெயர் கூறப்படும். கக

உண்ணப் புகுந்த பகன் ஒளித் தோடாமே
கண்ணைப் பறித்தவா றுந்தீபற
கருக்கெட நாமெலாம் உந்தீபற.

உரை :—(தக்கன் வேள்விச்சாலையில் தனக்குரிய அவிர்ப்பாகத்தை) உட்கொள்ளப் போன பகன் என்பவன் வீரபத்திரரைக் கண்டவுடன் பயந்து ஓடி ஒளிக்கத் தொடங்க அவன் அங்ஙனம் மறைந்து ஓடாத வண்ணம் அவர் அவன் இருகண்களையும் பிடுங்கிய விதத்தைப் பாடி விளையாடுக. நமது பிறவி யொழியும் பொருட்டு அங்ஙனம் பாடி விளையாடுக.

குறிப்பு :—பகனென்பவன் பன்னிரண்டு சூரியர்களுள் ஒருவன். அவன் கண்ணிழந்தமையை சதபதப் பிராமணம், கந்தபுராண முதலியவற்றிற் கூறப்பட்டது. கஉ

நாமகள் நாசி சிரம்பிர மன்படச்
சோமன் முகம்நெரித் துந்தீபற
தொல்லை வினைகெட உந்தீபற.

உரை :—கலைமகள் மூக்கறுபடவும் பிரமன் தலையில் குட்டுப்படவும் நேர்ந்தமையும் சந்திரன் முகத்தை நெரித்ததுவும் பாடி விளையாடுக. நமது பண்டை வினை ஒழியும்படி பாடி விளையாடுக.

குறிப்பு:—பட என்பதை நாசி என்பதுடனும், சிரம் என்பதுடனுஞ் சேர்க்க. வீரபத்திரர் பிரமனைக் குட்டியதாகவும், நாமகளை மூக்கரிந்ததாகவும், சந்திரனைப் பாதங்களால் தேய்த்ததாகவும் கந்த புராணங் கூறுகின்றது. நெரித்ததும் என்பது 'நெரித்தும்' எனவாயிற்று. கரு

நான்மறை யோனும் மகத்திய மான்படப்
போம்வழி தேடுமா றுந்தீபற
புரந்தரன் வேள்வியி லுந்தீபற.

உரை :—பிரமனும் யாகத்திலே அதிபதியாயிருப்பவனும் தண்டனைப் படவே இந்திரன் தப்பியோடும் வழியைத் தேடிய விதத்தைப்பாடி விளையாடுக.

குறிப்பு :—நான்மறையோன்=பிரமன். மகம்=வேள்வி. இயமான்=எஜமான், யாகாதிபதி. இயமான் என்பதற்குப் பின் உம் தொக்கது. புரந்தரன் என்பதைப் போம் வழி என்பதனோடு சேர்க்க.

சூரிய னார்தொண்டை வாயினிற் பற்களை
வாரி நெரித்தவா றுந்தீபற
மயங்கிற்று வேள்வியென் றுந்தீபற.

உரை :—பகலவனது கொவ்வைக் கனிபோன்ற சிவந்த வாயிலுள்ள பற்களைத் தகர்த்து உதிர்த்த விதத்தைப் பாடி விளையாடுக. யாகமானது கலங்கியதென்று பாடி விளையாடுக.

குறிப்பு :—பன்னிரண்டு ஆதித்தர்களுள் பூஷன் என்பவன் பற்களை வீரபத்திரர் தகர்த்தாரென யசுர் வேத தைத்திரிய சங்கிதையிற் கூறப்பட்டது. கந்தபுராணத்திலே சூரியனைக் கபாலத்திலடிக்க அவன் பற்கள் உதிர்ந்தனவென்று சொல்லப்பட்டது. வாரி=வார, தொகுதியாய் உதிர. நெரித்தல்=உடைத்தல். தொண்டை=கொவ்வைக்கனி. கரு

தக்கனு ரன்றே தலையிழந் தார்தக்கன்
மக்களைச் சூழநின் றுந்தீபற
மடிந்தது வேள்வியென் றுந்தீபற.

உரை :—தக்கன் வேள்வியியற்றிய அப்பொழுதே தனது தலையிழந்து இறந்தான். அவனைக் காக்கமுடியாத அவனது பிள்ளைகளைச் சூழ்ந்து நின்று (சிவபரத்துவம் ஓதி) உந்தி விளையாடுக. யாகம் அழிந்ததென்று பாடி விளையாடுக.

குறிப்பு:—தக்கனார் என்பதில் ஆர் இழிவினைக்குறிக்கும். துணையாவர் என்று கருதிய மக்கள் துணையாகாமையானும் தக்கனைப் போல் மக்களும் சிவப்பெருமை உணராமையானும் 'மக்களைச் சூழ நின்'றென்றார். கசு

பாலக னார்க்கன்று பாற்கடல் ஈந்திட்ட
கோலச் சடையற்கே உந்தீபற
குமரன்தன் தாதைக்கே உந்தீபற.

உரை :—உபமன்யு முனிவராகிய குழந்தையின் பொருட்டுப் பண்டைநாளில் திருப்பாற் கடலினையே வருவித்துக் கொடுத்த அழகிய சடையையுடைய பெருமானின் பொருட்டே விளையாடுக; முருகப் பெருமானின் தந்தையின் பொருட்டே விளையாடுக.

குறிப்பு :—பாலகனார் என்பதில் ஆர் என்பது உயர்வுகுறிக்கும். உபமன்யு முனிவர் குழந்தையா யிருந்தபோது தனது மாமனாராகிய வசிட்டர் ஆச்சிரமத்தில் காமதேனுவின் பாலை உண்டார். தனது பிதாவாகிய வியாக்கிரபாதர் ஆசிரமத்தில் பால் கிடையாமையால் அழுதபோது அவர் தாயார் நீ சிவபெருமானைப் பூசிக்கவேண்டு மென்று கூற, அவரும் சிவபெருமானைப் பூசித்து வேண்டப் பாற்கடலையே சிவபெருமான் வருவித்தன ரென்பது கோயிற்புராணத்தா லறிக. கஎ

நல்ல மலரின்மேல் நான்முக னார்தலை
ஒல்லை யரிந்ததென் றுந்தீபற
உகிரால் அரிந்ததென் றுந்தீபற.

உரை :—அழகிய தாமரை மலரின்மேல் வீற்றிருக்கும் அயனுடைய (ஐந்துதலைகளுள்) ஒருதலை விரைவாகக் கிள்ளப்பட்டதென்று பாடி விளையாடுக. அது சிவபெருமானது நகத்தாற் கிள்ளப்பட்டது என்று பாடுக.

குறிப்பு :—சிவபெருமானைப் போல தனக்கும் ஐந்துதலை இருப்பதாகச் செருக்குக் கொண்டு சிவபெருமானை வணங்காது இகழ்ந்ததற்காக பிரமன் நடுத்தலையை வைரவர் நுனிநகத்தாற் கிள்ளினர் என்று புராணங் கூறும். ஒல்லை=விரைவாக. உகிர்=நகம். மலரில் மிக்க அழகுடையது தாமரை மலராதலால் 'நல்லமலர்' என்ருர். கஅ

தேரை நிறுத்தி மலையெடுத் தான்சிரம்
ஈரைந்தும் இற்றவா றுந்தீபற
இருபதும் இற்றதென் றுந்தீபற.

உரை :—(இராவணன் திக்குவிசயத்திற்காகத் தனது தேரைச் செலுத்தியபோது அது கயிலைமலைப்பக்கம் தடுக்கப்பட்டு நின்றகாலை). தேரை நிறுத்திவிட்டு அம்மலையைத் தூக்க முயன்றவனை இராவணனுடைய தலைகள்பத்தும் நெரிந்த வகையைப்பாடி விளையாடுக. அவன் தோள்கள் இருபதும் முறிந்து ஒடிந்தன என்று பாடி விளையாடுக.

குறிப்பு :—இராவணன் செருக்கினுற் கயிலைமலையை எடுக்க முயன்றவளவில் இறைவன் பெருவிரலால் அழுத்த, அவன் மலையினுள் அகப்பட்டு நசுக்குண்டு வருந்தினமை திருமுறைகளுள் யாண்டும் ஓதப்படும்.இருபது என்பதன்முன் தோள்கள்என்பது தொக்கது.

கடுகிய தேர்செலாது கயிலாயமீது
கருதேலுன் வீரமொழிநீ
முடுகுவ தன்றுதன்ம மெனநின்றுபாகன்
மொழிவானை நன்று முனியா
விடுவிடு வென்றுசென்று விரைவுற்றரக்கன்
வரையுற் றெடுக்க முடிதோள்
நெடுநெடு விற்றுவீழ விரலுற்றபாத
நினைவுற்ற தென்றன் மனனே.

என்ற தசபுராணத்தா லறிக. கக.

ஏகாச மிட்ட இருடிகள் போகாமல்
ஆகாசங் காவலென் றுந்தீபற
அதற்கப்பா லுங் காவலென் றுந்தீபற.

உரை :—வானிலே போர்வையிட்டுச் செல்லும் முனிவர்கள் கதிரவன் வெப்பத்தால் ஒழிந்து போகாமல், அவர்களை வானிற் காப்பது முதல்வனென்று கூறி விளையாடுக. வானிற்கப்பாலுள்ள உலகத்தார்க்கும் அவனே காப்பாளனென்றியம்பி விளையாடுக.

குறிப்பு:—ஏகாசம்=உத்தரீயம். 'விண் செலவின் மரபினையர்க் கேந்திய தொருகை' என்ற திருமுருகாற்றுப் படையுங் காண்க. உ௦

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

திருத்தோணோக்கம்

பிரபஞ்ச சுத்தி

நாலடித்தரவு கொச்சகக்கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

பூத்தாரும் பொய்கைப் புனலிதுவே எனக்கருதிப்
பேய்த்தேர் முகக்குறும் பேதைகுணம் ஆகாமே
தீர்த்தாய் திகழ்தில்லை அம்பலத்தே திருநடஞ்செய்
கூத்தா உன்சேவடி கூடும்வண்ணந் தோணோக்கம்.

உரை :—விளங்குகின்ற தில்லைப்பொதுவில் திருநடன மியற்றுங் கூத்தப்பெருமானே, கானலை, மலர்பூத்து நீர் நிறைந்த தடாகத்தின் தண்ணீர் இஃதாமெனத் தவறாக எண்ணி, அதனை மொண்டு கொள்ள விரும்பும் அறியாமை எனது இயற்கைப் பண்பாகாமல், அதனை ஒழித்தாய். உன்னுடைய திருவடியைக் கூடும்வண்ணம் நாங்கள் திருத்தோள் நோக்கம் (விளையாடுவோமாக).

குறிப்பு :—ஆரும் = நிறைந்துள்ள. முகக்க, உறும் என்பன முகக்குறும் எனப் புணர்ந்து நின்றது. பேய்த்தேர் = கானல். பேதை பேதைமை என்பதன் கடைக்குறை. திருத்தோள் நோக்கம், என்பது ஒருவர்தோளை மற்றொருவர் கடைக்கண்ணாற் பார்க்க முயன்றாடும் ஆட்டம் போன்றதோர் மகளிர் விளையாட்டு. க

என்றும் பிறந்திறந் தாழாமே ஆண்டுகொண்டான்
கன்றால் விளவெறிந் தான்பிரமன் காண்பரிய
குன்றாத சீர்த்தில்லை அம்பலவன் குணம்பரவித்
துன்றார் குழலினீர் தோணோக்கம் ஆடாமோ.

உரை :—எக்காலத்திலும் பிறந்தும் இறந்தும், (துன்பத்தில்) அழுந்தாமல் ஆட்கொண் டருளியவனும் கன்றுக்குட்டியால் விளாங்

கனியை எறிந்தவனை திருமாலும் அயனும் அறிதற் கரியவனைய்க் குறைவற்ற புகழ்படைத்த தில்லைப்பொதுவில் நடமாடுபவனுடைய அருட்பண்பினைப் போற்றி, நெருங்கிய நிரம்பிய கூந்தலை யுடைய பெண்களே! நாம் தோள்நோக்கம் ஆடுவோமாக.

குறிப்பு :—துன்று=நெருங்கு, ஆர்=நிறை. துன்று குழல், ஆர் குழல் எனப்பிரிக்க. நெருங்கி நீண்ட கூந்தலென்பது கருத்து. உ

பொருட்பற்றிச் செய்கின்ற பூசனைகள் போல்விளங்கச்
செருப்புற்ற சீரடி வாய்க்கலசம் ஊனமுதம்
விருப்புற்று வேடனார் சேடறிய மெய்குளிர்ந்தங்
கருள்பெற்று நின்றவா தோணேக்கம் ஆடாமோ.

உரை :—பூசனைக்குரிய பொருள்களைக் கொண்டு செய்கின்ற வழிபாடுபோலத் தோன்றும்படியாக, செருப்புப் பொருந்திய தமது செவ்விய பாதம், வாயாகிய கலயம், புலாலுணவு என்னுமிவற்றை வேடராகிய கண்ணப்பர் அன்போடு இறைவற்கு நல்லவென்று அறிந்து, (அவற்றை இறைவற்களிப்ப) இறைவன் அவற்றான் திருமேனி குளிர்ந்தவனாக, அவ்விடத்தேயே அவர் திருவருள் பெற்று நின்ற வகையைப்பாடி நாம் தோள் நோக்கமாடுவோமாக.

குறிப்பு :—கண்ணப்பர் பூசை, ஆகமங்கடந்த அன்பு வழிபாடு. பிறர்பூசை, உரிய பொருள்களைக்கொண்டு ஆகம நெறியிற் செல்லும் பூசை. குற்றங்கருதாத அன்பரடியாதலின், 'சீரடி' யென்றார். சேடு= அழகு, நன்மை. ௩

கற்போலும் நெஞ்சங் கசிந்துருகக் கருணையினால்
நிற்பானைப் போலஎன் நெஞ்சினுள்ளே புகுந்தருளி
நற்பாற் படுத்தென்னை நாடறியத் தான்இங்ஙன்
சொற்பால தானவா தோணேக்கம் ஆடாமோ.

உரை :—கல்லைப்போலுங் கடுமையான எனது மனம் நைந்துருகும்படி, இரக்கத்தினாலே என்முன்னே நிற்பவன்போலத் தோன்றி எனது உள்ளத்திலும் புகுந்தருளி, என்னை நன்னெறிப் பகுதியிற் பொருத்திய இம்முறையை நாட்டினர் தெரியும்படியாக, (எல்லாரும்

பேசும்) பேச்சின்பாலாகிய விதத்தைப்பாடி நாம் தோள்நோக்க மாடுவோமாக.

குறிப்பு :—'நிற்பானை' என்பது புறத்தே நிற்பதைக் குறித்தது. இங்ஙன், இங்ஙனம் என்பதன் கடைக்குறை. இங்ஙனம் = இவ்விதம், இம்முறை. ௪

நிலம்நீர் நெருப்புயிர் நீள்விசும்பு நிலாப்பகலோன்
புலனாய மைந்தனோ டெண்வகையாய்ப் புணர்ந்து நின்றான்
உலகே ழெனத்திசை பத்தெனத்தான் ஒருவனுமே
பலவாகி நின்றவா தோணோக்கம் ஆடாமோ.

உரை —நிலம், நீர், தீ, காற்று, விரிந்தவான், மதி, ஞாயிறு, அறிவுடையானாகிய ஆன்மா என்னும் எட்டினோடும் எட்டுவகையாய்க் கலந்து நின்ற ஒரு கடவுளே, ஏழுலகும் திசைபத்தும் எஞ்சிய பல பொருளுமாகி நின்ற விதத்தைப்பாடி நாம் தோள்நோக்கம் ஆடுவோமாக.

குறிப்பு :—உயிர் = காற்று, புலன் = அறிவு. மைந்தன் = புருடன் = ஆன்மா. ஒரு கடவுளே யாண்டும் வியாபித்து நிற்கும் ஆற்றல் உடைமையின், 'தான் ஒருவனுமே' என்றார். ரு

புத்தன் முதலாய புல்லறிவிற் பல்சமயம்
தத்தம் மதங்களில் தட்டுளுப்புப் பட்டுநிற்கச்
சித்தஞ் சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கும்
அத்தன் கருணையினால் தோணோக்கம் ஆடாமோ.

உரை :—புத்த சமயி முதலிய சிற்றறிவுடைய பல சமயத்தினர், தங்கள் தங்கள் சமயங்களிலே (முடிவு காணாது) தடுமாற்றமெய்தி நிற்ப, இறைவன் எனக்குத் தோன்றியருளி, எனது உள்ளத்தைச் சிவமயமாக்கி, அதனால் யான் செய்தவைகளே தவச் செயல்களாம்படி பணித்த அப்பன் கருணை காரணமாக நாம் தோள்நோக்க மாடுவோமாக.

குறிப்பு :—சமயம் = சமயத்தார். தட்டுளுப்பு = தடுமாற்றம். சித்தம், சிவத்தின் வயமாகவே, நினைந்து செய்யுஞ் செயல்கள், சிவச் செயலாயினமையின், அவை தவச்செயல் எனப்பட்டன. சு

தீதில்லை மாணி சிவகருமம் சிதைத்தானைச்
சாதியும் வேதியன் தாதைதனைத் தாளிரண்டுஞ்
சேதிப்ப ஈசன் திருவருளால் தேவர்தொழப்
பாதகமே சோறு பற்றினவா தோணேக்கம்.

உரை:—குற்றம்யாதும் நெஞ்சிலில்லாத மாட்சிமையுடைய சண்டேச நாயனர், தானியற்றிய சிவபூசனையை ஊறுபடுத்தியவன், குலத்தால் பார்ப்பனன் என்பதையும், முறையால் தந்தை (என்பதையும் பாராது) அவனது திருவடிகள் இரண்டையும் வெட்டவே, இறைவன் திருவருளினாலே, தேவர்கள் வணங்கும்படியாக (நாயனர் இயற்றிய) பாவச்செயலே வன்மையுற்றுப் புண்ணியமாய்ப் பயனளித்த விதத்தைப்பாடி நாம் தோள்நோக்கம் ஆடுவோமாக.

குறிப்பு:—'தீதில்லை'=தீதில்லாத தலைவன் (ஆகிய) மாணி=மாண்புடையவன். சோறு=சாரமான திண்பகுதி, வீடு என்று பொருள் கொள்ளுவாருமுளர். எ

மானம் அழிந்தோம் மதிமறந்தோம் மங்கைநல்லீர்
வானம் தொழுந்தென்னன் வார்கழலே நினைந்தடியோம்
ஆனந்தக் கூத்தன் அருள்பெறில்நாம் அவ்வணமே
ஆனந்த மாகிநின் ருடாமோ தோணேக்கம்.

உரை:—நல்ல மாதர்களே! தற்பெருமை தொலையப்பெற்ருேம்; தற்போதங் கழலப் பெற்ருேம். இறையடியாராகிய நாம் வானவர்கள் வழிபடுகின்ற அழகனது நீண்ட சிலம்பணிந்த திருவடிகளை உன்னி, ஆனந்த நடனஞ் செய்பவனது பேரருளைப் பெறுவோமாயின், அவ்வாறே நாமும் பேரின்பமுற்றுத் தோள்நோக்கம் ஆடுவோமாக.

குறிப்பு:—மானம்=செருக்கு. மதி=உயிரின் தன்னுணர்ச்சி. 'தென்னன்' என்பதற்குப் பாண்டியனை கடவுளென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். வானம் - வானவர்க்கு ஆகுபெயர். இறைவன் ஆனந்தம்தர ஆடுவதுபோல, அவன் வயமாய் நின்று நாமும் ஆனந்தக் கூத்தாடுவோ மென்ருர். அ

எண்ணுடைமூவர் இராக்கதர்கள் எரிபிழைத்துக்
கண்ணுதல் எந்தை கடைத்தலைமுன் நின்றதற்பின்

எண்ணிலி இந்திரர் எத்தனையோ பிரமர்களும்
மண்மிசை மால்பலர் மாண்டனர்காண் தோணோக்கம்.

உரை :—(தவத்தால்) மதிப்புடைய திரிபுரத் தசுரர் மூவரும், திரிபுரம் எரியுற்ற காலை, அதில் அகப்பட்டழியாமல், தப்பிப்போய் நெற்றிக் கண்ணுடைய நமது அப்பன் வாயிலின்கண் காவலாளராய் நின்ற பின்னர், கணக்கற்ற இந்திரர்களும், எவ்வளவோ பிரமர்களும், பூமியைஉண்டு வயிற்றடக்கிய அரிகள் பலரும், (இறையருள்கூடாது) இறந்தனர். இதனைப்பாடி நாம் தோள் நோக்கம் ஆடுவோமாக.

குறிப்பு :—இராக்கதர் - நீரிற் றோன்றினரெனவும், அசுரர் தேவர் தாயாதிகளெனவும் கூறுப. செய்யுளில், அசுரர்க்கும் அரக்கர்க்கும் வேறுபாடு காட்டாது இரண்டையும் பரியாயப் பெயராய் வழங்கு மரபு, இங்கே காணக்கிடக்கின்றது. திரிபுரத்தினரை அசுரரென்றே கூறுப. தார காக்ஷன், வித்யுந்மாலி, கமலாக்ஷன், என்னு மூவரும் சிவ பூசனையிற்றலை நின்று, பிற அசுரரைப் போல், விண்டு போதித்த நாத்திக வாதத்தை உடம்படாராயினர். ஆதலால், எரியிற் பிழைத்தனர். மூவருள் இருவர் வாயிற் காவலராயும் ஒருவர் முழாவொலிப்பாராயும் வரம் பெற்றாரெனச் சுந்தரர் தேவாரங்கூறினும், எல்லாரும் இறைவாயிலில் முதற்கண் நின்றவரேயாவர். அண்டங்கள் பல வாதலின், இந்திரன், பிரமன், அரியென்பாரும் பலராயினர். மண்மிசை = மண்ணுலகை உட்கொண்ட, மிசைதல்= உண்டல். மிசைமால்=வினைத்தொகை. மால், அப்புதத்துவத்திற்கதி தேவதையாதலின், அத்தற்குக் கீழ்ப்பட்ட மண் தத்துவத்தைத் தான் உட்கோடல் பொருத்தமே. க

பங்கயம் ஆயிரம் பூவினில்ஓர் பூக்குறையத்
தங்கண் இடந்தரன் சேவடிமேல் சாத்தலுமே
சங்கரன் எம்பிரான் சக்கரம்மாற் கருளியவா(று)
எங்கும் பரவிநாந் தோணோக்கம் ஆடாமோ.

உரை :—திருமால், (இறைவனைச் சக்கரம் வேண்டி அர்ச்சித்த போது) ஆயிரம் தாமரைப் பூவினில் ஒரு மலர் குறைவுபடக் காண்டலுமே, தனது கண்(ணாகிய மலரை) தோண்டி, சிவனது செய்ய பாதங்களிலே சாத்திய வளவிலே (அன்பர்க்குச்) சுகங் கொடுப்பானு

கிய எமது பெருமான் அரிக்குச் சக்கரங் கொடுத்தருளிய வரலாற்றை எவ்விடத்தும் நாம் துதித்துத் தோள் நோக்கம் ஆடுவோமாக.

குறிப்பு :—பங்கயம்=சேற்றில் முளைப்பது, தாமரை. சங்கரன்=சுக மளிப்பவன். அன்பின் மேலீட்டால், தன்னை மறந்தமை குறித்தவாறும். கo

காமன் உடலுயிர் காலன்பற் காய்கதிரோன்
நாமகள் நாசிசிரம் பிரமன் கரம்எரியைச்
சோமன் கலைதலை தக்கனையும் எச்சனையுந்
தூய்மைகள் செய்தவா தோணேக்க மாடாமோ.

உரை நடை :—காலன் உயிர், கதிரோன் பிரமன்சிரம், எரியைக் கரம், தக்கனையும் எச்சனையும் தலையென மாறுக.

உரை :—மன்மதனது உடம்பையும், யமனது உயிரையும், வெய்ய பகலவனது பற்களையும், கலைமகள் மூக்கையும் அயனது தலையொன்றையும், நெருப்புக் கடவுளின் கையையும், மதியின் கலைகளையும், தக்கன், எச்சன் என்பார் தலைகளையும், குற்றஞ் செய்தமைக்காக நீக்கி அவர்களைப் பரிசுத்தப்படுத்திய விதத்தைப் பாடி நாம் தோள் நோக்கம் ஆடுவோமாக.

குறிப்பு :—இறைவன் யோகிருந்த காலை மன்மதன் மலரம்பு தொடுத்ததற்காக, எரியுண்ட கதை தெளிவு. மார்க்கண்டர்க்காக யமன் உதைபட்டு உயிரிழந்தான். தக்கன் வேள்வியில், கதிரவன் அக்கினி, நாமகள், தக்கன், எச்சன் முதலியோர் வீரபத்திரரால் தண்டனை அடைந்தனர். பிரமன், வைரவரால் ஒருதலை கிள்ளப் பெற்றான். மதி, தக்கன் வேள்வியில் மாத்திரமல்லாமல், சாபமுற்றுக் கலையிழந்தான். குற்றவாளிகளைத் தண்டித்தல், அவர்கள் மனதைச் சுத்தமாக்கவே என்ற உண்மையறிக. கக

பிரமன் அரியென் றிருவருந்தம் பேதைமையால்
பரமம் யாம்பரம் என்றவர்கள் பதைப்பொடுங்க

அரனுர் அழலுருவாய் அங்கே அளவிறந்து
பரமாகி நின்றவா தோணேக்க மாடாமோ.

உரை :—அயன்மால் என்னுமிரு தேவரும் தமது அறியாமையால், நாமே (எல்லாவற்றிற்கு) மேலான முதற் கடவுளெனத் தம்முள் வாதாடிய நெஞ்சத் துடிப்பு அடங்கும் வண்ணம், சிவபெருமான் அனற் பிழம்பு வடிவாய், (அவர்கள் பூசலிட்ட) இடத்தே, எல்லே கடந்து (அவர்கட் கெட்டாத) மேலான பொருளாய் நின்ற விதத்தைப் பாடி நாம் தோள்நோக்கம் ஆடுவோமாக.

குறிப்பு :—பரமம்=மேலானபொருள். பரம்பொருள், அயனும் அரியும் அல்லர் என்பது தெரிவித்தவாறும். கஉ

ஏழைத் தொழும்பனேன் எத்தனையோ காலமெல்லாம்
பாழுக் கிறைத்தேன் பரம்பரனேப் பணியாதே
ஊழிமுதற் சிந்தாத நன்மணிவந் தென்பிறவித்
தாழைப் பறித்தவா தோணேக்க மாடாமோ.

உரை :—அறிவில்லா அடியேன் எவ்வளவோ அதிகமான கால முழுவதையும் மிக மேலான கடவுளைத் தொழாமல் வீணுன செய்திகட்குச் செலவழித்தேன். கற்பங்களுக்கதிபனுய் என்றும் அழியாத நல்ல மாணிக்கம்போல்வான் (ஆசானுக எழுந்தருளி) வந்து எனது பிறவியின் அடிப்படையைப் பிடுங்கி யொழித்த விதத்தைப்பாடி நாம் தோள்நோக்கம் ஆடுவோமாக.

குறிப்பு:—ஏழை=அறிவிலி.காலத்தை நீர்போல வீணுக இறைத்தேன் என்ருர். ஊழி, படைப்புமுதல் ஒடுக்கல்வரையுள்ள காலம். அக்காலத்திற்குத் தலைவன் இறைவனே. அவனே காலத்தைக் கடந்தவன். ஆதலின் ‘ஊழிமுதற் சிந்தாத’ என்ருர். தாழ், அடிப்படை. கஙு

உரைமாண்ட உள்ளொளி உத்தமன்வந் துளம்புகலும்
கரைமாண்ட காமப் பெருங்கடலைக் கடத்தலுமே
இரைமாண்ட இந்திரியப் பறவை இரிந்தோடத்
துரைமாண்ட வாபாடித் தோணேக்க மாடாமோ.

உரை:—சொல்லினளவைக் கடந்த,உயிர்க்குள்ளீடாயுள்ள அறிவொளி முதல்வன் எழுந்தருளி வந்து எனது நெஞ்சத்தே புகுந்த

வுடன்; கரையற்ற உலகப் பற்ருய பெரிய கடலைத் தாண்டி அப்பாற் செல்லவே, (என்பால்) தமக்குரிய உணவொழிந்துபோகக் கண்ட ஐம்பொறிகளாகிய பறவைகள் வலிகெட்டு ஒட்டெடுக்கும் வண்ணம், அவற்றின் கதியொழிந்த விதத்தைப்பாடி நாம் தோள்நோக்கம் ஆடுவோமாக.

குறிப்பு :—சுட்டியறிதற்குத் துணையான வாக்கைக் கடந்தது இறைவனது பேரறிவு ஆதலின் 'உரைமாண்ட' என்ருர். காமம்= ஆசை. துரை=துறை, வழி, கதி. கச

திருச்சிற்றம்பலம்

உத்தரகோசமங்கையில் அருளிய

திருப்பொன்னூசல்

அருட்சுத்தி

ஒப்புமை பற்றி வந்த
ஆறடித்தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

சீரார் பவளங்கால் முத்தங் கயிறாக
ஏராரும் பொற்பலகை ஏறி இனிதமர்ந்து
நாரா யணன்அறியா நாண்மலர்த்தாள் நாயடியேற்
கூராகத் தந்தருளும் உத்தர கோசமங்கை
ஆரா அமுதின் அருள்தா ளிணைபாடிப்
போரார்வேற் கண்மடவீர் பொன்னூசல் ஆடாமோ.

உரைநடை :—'போரார்வேற் கண்மடவீர்' என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை :—போர்செய்த லமைந்த வேல்போன்ற கண்களை யுடைய பெண்களே! சிறப்பு மிகுந்த பவளத் தண்டங்களைத் தூண்களாகவும் முத்துவடங்களைக் கயிறாகவும் உடைய அழகு பொருந்திய பொன்னினாலாகிய ஊஞ்சற் பலகையிலே ஏறி, அங்கிருந்து திருமா லறிவொண்ணாத அன்று மலர்ந்த தாமரையை ஒத்த திருவடி நிழலை நாய் போன்ற அடியேனுக்கு இருப்பிடமாகக் கொடுத்தருளும் உத்தரகோச மங்கையில் உறையும் தெவிட்டாத அமுதத்தின் அருளுருவாகிய இரு பொற்பாதங்களையும் புகழ்ந்து பாடிப் பொன்னூஞ்ச லாடுவோமாக.

குறிப்பு :—ஊர் என்றது எப்போது மிருக்கின்ற இடமெனப் பொருள்படும். கணவ னுள்ளத்தைக் கவர்தலின், 'போர்த் தொழிலமைந்த கண்' என்றார். வேலின் வடிவம்போலக் கண்ணமைந் திருப்பதனால் வேற்கண் மடவீர்=இளம் பெண்டிர்.

மூன்றங் கிலங்கு நயனத்தன் மூவாத
வான்தங்கு தேவர்களுங் காணா மலரடிகள்
தேன்தங்கித் தித்தித் தமுதூறித் தான்தெளிந்தங்(கு)
ஊன்தங்கி நின்றுருக்கும் உத்தர கோசமங்கைக்
கோன்தங் கிடைமருது பாடிக் குலமஞ்ஞை
போன்றங் கனநடையீர் பொன்னூசல் ஆடாமோ.

உரைநடை :—'குலமஞ்ஞை போன்ற அன நடையீர்' என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை :—அழகால் உயர்ந்த மயில்களைப் போலும் அன்னத்தை யொத்த நடையுடைய மங்கையரே! மூன்றாக விளங்குங் கண்களை யுடையானும், வானுலகில் தங்கிய மூப்பற்ற விண்ணவர் தலைவர்களாகிய அதிகாரிகளுங் காணமுடியாத பூப்போன்றதனது திருப்பாதங்கள், தேன்கலந்து இனித்து அமுதத்தினை ஊறச்செய்து, தெளிவுபயந்து உடலிற்பொருந்தி உருகுவிக்கும் இயல்பினவாகவுடைய உத்தரகோச மங்கை மன்னனுமாகிய பெருமான் வீற்றிருக்குந் திருவிடை மருதூரின் சிறப்பைப் பாடி நாம் பொன் ஊஞ்சல் ஆடுவோமாக.

குறிப்பு :—அங்கு அசை. தேன் - இனிமையைக் குறிக்கும். அமுது - பாலின் சுவையினைக் குறிக்கும். 'மூவாத தேவர்கள்' என்பது மூப்படைந்து இறுதியுறுதல்இல்லாத மும்மூர்த்திகள், காரணேசுரர், சுத்த வித்தியாதத்துவ வாசிகள் முதலியோரைக் குறிக்கும். பரமுத்தி யடையும்வரை இறை திருவடியை அவர்கள் முற்று முணர்ந்திலர் போலும். அச்சொற்றொடர் அமுதமுண்டு நெடுநாள் வாழுந் தேவரையுங் குறிக்கும். இன்பமும் மெய்யறிவும் பயத்தலால், 'தேன் தங்கி அமுதூறி' என்றார். உடலும் இறைவன் திருமேனி யாதலின், 'ஊன்தங்கி' என்றார். உ

முன்ஈறும் ஆதியும் இல்லான் முனிவர்குழாம்
பல்நூறு கோடி இமையோர்கள் தாம்நிற்பத்
தன்நீ றெனக்கருளித் தன்கருணை வெள்ளத்து
மன்னூற மன்னுமணி யுத்தர கோசமங்கை

மின்னேறு மாட வியன்மா ளிகைபாடிப்
பொன்னேறு பூண்முலையீர் பொன்னூசல் ஆடாமோ.

உரைநடை :—'பொன்னேறு பூண்முலையீர்' என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை :—பொன் மிகுதி கலந்த நகைகளை யணிந்த நகிலுடைய பெண்டிர்களே, (தோன்றும்பொரு ளெவற்றிற்கு மியல்பாகக்) கரு தப்படும், முடிவும், தோற்றமு மில்லாத பெருமான், பல நூறு கோடி விண்ணவரும் தவத்தினர் கூட்டமும் தனதுபேரருளை எதிர்நோக்கி நிற்பவும், (அவர்க் கருள்புரியாது), தனது திருநீற்றினை எனக்கு அளித்தருளித் தனது அருள் வெள்ளத்திலே நிலையாக ஊன்றும்படி (எனது இதயத்தே) நிலைபெற்றிருக்கும் அழகிய உத்தரகோசமங்கை யின்கண் உள்ள மின்னொளி பாயும் மாடங்களை யுடைய பெரிய மாளிகைகளைப் புகழ்ந்து பாடி, நாம் பொன்னூஞ்சல் ஆடுவோமாக.

குறிப்பு :—முன் = நினைக்கும். நீறு = திருவருட் பேற்றிற் கறி குறி. மன் = மன்ன, நிலையாக. 'ஊற', 'ஊன்ற' என்பதன் இடைக் குறை. மாடம், மேலிடங்களைக் குறிக்கும். மாளிகை, பெரிய வீடு களைக் குறிக்கும். மாளிகையைப் பாடுதல், இறைவன் வீற்றிருக்கும் பதியினைப் பாடுதலாகும். ௩

நஞ்சமர் கண்டத்தன் அண்டத் தவர்நாதன்
மஞ்சுதோய் மாடமணி உத்தர கோசமங்கை
அஞ்சொலாள் தன்னோடுங் கூடி அடியவர்கள்
நெஞ்சுளே நின்றமுத மூறிக் கருணைசெய்து
துஞ்சல் பிறப்பறுப்பான் தூய புகழ்பாடிப்
புஞ்சமார் வெள்வளையீர் பொன்னூசல் ஆடாமோ.

உரைநடை :—'புஞ்சம் ஆர் வெள்வளையீர்' என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை:—திரட்சி பொருந்திய வெள்ளிய (சங்கினாலாகிய) வளைய லணிந்த பெண்டிர்களே! நஞ்சு தங்கிய திருக்கழுத்தினையுடையவனா கியும் விண்ணோர் தலைவனாகியும், மேகங்கள் படிகின்ற மாடங்களை யுடைய அழகிய உத்தரகோசமங்கைப் பதியிலே அழகிய இன்சொல்

னுடைய உமையொடும் எழுந்தருளி அடியார்களுடைய உள்ளத்தே நிலைபெற்று, அங்கே ஞான அமுதம் ஊறும்படி திருவருள் புரிந்து பிறப்பு இறப்புக்களைத் தொலைப்பானாகியு மிருக்கும் பெருமானது குற்றமற்ற கீர்த்தியைப்பாடி நாம் பொன்னினாலாகிய ஊஞ்சலில் ஆடுவோமாக.

குறிப்பு :—'அண்டத்தவர்' என்பதற்கு அண்டத்திலுள்ள எல்லாவுயிர்கள் எனவும் பொருள் கொள்ளுவர். நான்காமடியில் ஊறி= ஊற. துஞ்சல்=சாதல். புஞ்சம்=தொகுதி, திரட்சி, குவியல். வெள்ளியவளை, சங்கினாலாகியவை. ௪

ஆணோ அலியோ அரிவையோ என்றிருவர்
காணாக் கடவுள் கருணையினால் தேவர்குழாம்
நாணாமே உய்யஆட் கொண்டருளி நஞ்சுதனை
ஊணாக உண்டருளும் உத்தர கோசமங்கைக்
கோணார் பிறைச்சென்னிக் கூத்தன் குணம்பரவிப்
பூணார் வனமுலையீர் பொன்னூசல் ஆடாமோ.

உரைநடை :—'பூண் ஆர்வனமுலையீர்—' என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை :—நகைகள் நிறைந்த அழகிய நகிலுடைய நங்கையீர்! தம் நடுவே தோன்றிய அனற்பிழம் புருவாய பெருமான், ஆண்வடிவினனோ, பெண்வடிவினனோ, இரண்டுமல்லாத வடிவினனோ என்று அயன்மாலாகிய இருவரும் அறியமுடியாத யாவற்றையுங் கடந்த பரம்பொருள் தனது பேரருளினாலே, விண்ணவர் கூட்டம் (பாற்கடலிலெழுந்த நஞ்சின் வேகத்தால்) அடங்கி யழியாதபடி அவர்களைப் பிழைப்பித் தாட் கொண்டருளுவான் அந்நஞ்சைத் தனது உணவாக உட்கொண்டருளிய, உத்தரகோச மங்கையுறையும், வளைவு பொருந்திய மதிமுடியுடைய திருநடன முதல்வனின் தன்மைகளைப் பாடி நாம் பொன் ஊஞ்சல் ஆடுவோமாக.

குறிப்பு :—நாணாமே=அடங்காமே. கோண்=வளைவு. எல்லாரையும் இயக்குவானாதலின், 'கூத்தன்' என்றார். வனம்=வனப்பு, அழகு. ஆட்கொண்டருளி=ஆட்கொண்டருள. ரு

மாதாடு பாகத்தன் உத்தர கோசமங்கைத்
தாதாடு கொன்றைச் சடையான் அடியாருள்
கோதாட்டி நாயேனை ஆட்கொண்டென் தொல்பிறவித்
தீதோடா வண்ணந் திகழப் பிறப்பறுப்பான்
காதாடு குண்டலங்கள் பாடிக் கசிந்தன்பால்
போதாடு பூண்முலையீர் பொன்னூசல் ஆடாமோ.

உரைநடை :—'போதாடுபூண் முலையீர்' என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை :—(அணிந்த) பூமாலை அசைகின்ற, நகை செறிந்த நகிலுடைய நங்கையரே! உமையம்மை பொருந்திய பாகமுடையான், உத்தரகோசமங்கை யுறையும் மகரந்தம் திளைத்தகொன்றைப் பூவணிந்த சடையுடையான், தனது அடியவர்களுள், என்னையும் பாராட்டி ஆட்கொண்டருளி எனது பழமையான பிறவித்தீமையானது மேற் செல்லப் பெறாது யான் விளங்குமாறு, பிறவியையொழித்தவன், அவனுடைய திருக்காதிலணிந்த குண்டலங்களின் பெருமையைப்பாடி அன்போடுருகி, நாம் பொன் ஊஞ்சல் ஆடுவோமாக.

குறிப்பு :—ஆடு=புணர்தல், பொருந்தல். கோதாட்டுதல்= பாராட்டுதல். ஓடுதல்=மேற்சென்று மிகுதல். குண்டலங்கள், பிரணவ வடிவுடையனவாகலின், அவற்றின் பெருமை பகர்தல், இறைவனது மூலமந்திரச் சிறப்புரைத்தலாம். சு

உன்னற் கரியதிரு வுத்தர கோசமங்கை
மன்னிப் பொலிந்திருந்த மாமறையோன் தன்புகழே
பன்னிப் பணிந்திறைஞ்சப் பாவங்கள் பற்றறுப்பான்
அன்னத்தின் மேலேறி ஆடும்அணி மயில்போல்
என்னத்தன் என்னையும்ஆட் கொண்டான் எழில்பாடிப்
பொன்னொத்த பூண்முலையீர் பொன்னூசல் ஆடாமோ.

உரைநடை :—'பொன்னொத்த பூண் முலையீர்' என்பதை முதலிற் கொள்க. 'உன்னற்கரிய' என்பதை 'மாமறையோன்' என்ப

தோடு சேர்க்க. 'அன்னத்தின் மேலேறி யாடும் அணிமயில் போற் பொன்னூச லாடாமோ' என முடிக்க.

உரை :—நகையணிந்து பொன்போல் விளங்கிய நகிலுடைய நங்கைமீர் ! திருவுத்தர கோச மங்கைப்பதியில் நிலைபெற்று விளங்கியவனும், (மனத்தால்) நினைத்தற்கரிய பெரிய இரகசியப் பொருளாவானும், தனது புகழினைச் சொல்லித் தாழ்ந்து வணங்கின், (அங்ஙனஞ் செய்வாரது) தீவினைத் தொடர்புகளை யொழிப்பானும், எனது அப்பனும், அடியேனையும் அடிமை கொண்டருளினவனு யிருப்பவனது அழகினைப்பாடி, அன்னம் போன்ற ஊஞ்சலின் மேலேறி ஆடுகின்ற அழகிய மயில்கள் போல நாம் பொன் ஊஞ்சல் ஆடுவோமாக.

குறிப்பு:—அன்னம் - ஊஞ்சலுக்கு உவமை, மயில், மாதர்க்குவமை. அன்னத்தை விடைக்கும், மணிமயிலெனக் கொண்டு, மணியை இறைவனுக்கும்,மயிலை அம்மைக்கும் உவமையாக்கொண்டு, விடைமேல் அம்மையப்பனுய்வந் தாட்கொண்டானெனப் பொருள் கொள்வாருமுளர். 'பொன்னொத்த' என்பது 'முலையீர்' என்பதோடு முடிவது. ௭

கோல வரைக்குடுமி வந்து குவலயத்துச்
சால அமுதுண்டு தாழ்கடலின் மீதெழுந்து
ஞால மிகப்பரிமேற் கொண்டு நமையாண்டான்
சீலந் திகழுந் திருவுத்தர கோசமங்கை
மாலுக் கரியானை வாயார நாம்பாடிப்
பூலித் தகங்குழைந்து பொன்னூசல் ஆடாமோ.

உரை:—அழகிய மலையுச்சியினின்று இறங்கி, நிலத்தின் கண்ணுள்ள உணவை நன்ருக உண்டு, ஆழ்ந்த கடலினலைபோல மேலெழுந்து உலகில் மிகுந்து பரவிய அத்துணை பெருமை வாய்ந்த குதிரைகளை மேற்கொண்டு நடாத்தி, நம்மை ஆட்கொண்டவனும் நன்னெறி விளங்கும் திருவுத்தர கோசமங்கைப் பதியின்கண் வீற்றிருப்பவனுய்த் திருமாலும் அறிய வொண்ணுதவனை நாம் வாயாரப் புகழ்ந்து பாடி உடல் பூரிக்கப் பெற்று உள்ள முருகிப் பொன்னூஞ்சல் ஆடுவோமாக.

குறிப்பு :—'வரை' என்பது கயிலையினையாவது உதய கிரியை யாவது குறிக்கும். 'தாழ் கடல்' என்பதில் 'தாழ்' என்ற சொல் ஆழத்தைக் குறிக்கும். கடல் அலைக்கு ஆகு பெயர். தாவிச் செல்லுங் குதிரையின் கதி அலையின் போக்கினை ஒத்து நிற்கும். 'மிகப்பரி' என்பதை மிகு+அப்பரி என்று பிரித்துப் பொருள் கொள்க. 'சீலம்' என்பது, ஆகு பெயராய் நன்னெறியாளரைக் குறித்தல் கூடும். 'பூலித்து' என்பது, 'பூரித்து' என்பதன் போலி. அ

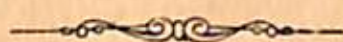
தெங்குலவு சோலைத் திருஉத்தர கோசமங்கை
தங்குலவு சோதித் தனியுருவம் வந்தருளி
எங்கள் பிறப்பறுத்திட் டெந்தரமும் ஆட்கொள்வான்
பங்குலவு கோதையுந் தானும் பணிகொண்ட
கொங்குலவு கொன்றைச் சடையான் குணம்பரவிப்
பொங்குலவு பூண்முலையீர் பொன்னூசல் ஆடாமோ.

உரைநடை :—'பொங்குலவு பூண்முலையீர்' என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை:—விளக்கம் பொருந்திய நகையினை யணிந்த நகிலுடையீர்! தென்னை மரங்கள் மிகுந்த சோலை சூழ்ந்த திருவுத்தர கோசமங்கையின்கண் நிலை பெற்று விளங்கும் ஒப்பற்ற ஒளிவடிவோடு எழுந்தருளி வந்து எங்கள் பிறவியைத் தொலைத்து (தகுதியற்ற) எம் போலியரையும் அடிமை கொள்ளும் பொருட்டுத் தனது பாகத்திலுறைகின்ற மங்கையுந் தானுமாகத் தோன்றி எவல் கொண்டருளிய தேன் முழங்கும் கொன்றை மாலை யணிந்த சடை தரித்தவனது தன்மைகளை இயம்பிப் பொன்னூஞ்சல் ஆடுவோமாக.

குறிப்பு:—'தங்குலவு சோதி' என்பதைத் தங்கு சோதி உலவு சோதி எனப் பிரித்துப் பொருள் கூறுக. முழுமுதற் கடவுளின் வடிவமாதலின் தனி யுருவமென்றார். தரம்=வகை.பங்கு - இறைவனது இடப்பாகத்தைக் குறித்து நின்றது. கோதை=மாலை. பெண்ணுக்கு ஆகுபெயர். கொங்கு=தேன். பொங்கு=விளக்கம். கூ

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

அன்னைப் பத்து

ஆத்தும பூரணம்

கலிவிருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

வேத மொழியர்வெண் ணீற்றர்செம் மேனியர்
நாதப் பறையினர் அன்னே என்னும்
நாதப் பறையினர் நான்முகன் மாலுக்கும்
நாதரிந் நாதனார் அன்னே என்னும்.

கருத்து:—அன்னைப்பத்து என்பது தாயை நோக்கி மகள் கூறுவதாக இயற்றப்பட்ட செய்யுட் பதிகம்.

உரை:—தாயே! தலைவர் ஞானம் உபதேசிக்குஞ் சொல்லுடையர், திருவெண்ணீறணிந்தவர், சிவந்த திருமேனியுடையவர், நாததத்துவமாகிய பறையினையுடையவர் என்பாள். நாதமாகிய (ஓங்கார) ஒலி முழக்கினவராகிய இந்த நாயகர் அயனுக்கும் அரிக்கும் தலைவர், தாயே என்பாள்.

குறிப்பு:—வேதமென்பது ஞானநூலை யுணர்த்தும் நால்வகை வாக்கைக் குறிக்குமென்பாரு முளர். சிவபெருமானைத் தனது தலைவராகக் கருதிய ஒரு சிறுபெண், தாயை நோக்கி அவர் தன்மைகளைக் கூறுஞ்செய்யுளிது. பிறவுமன்ன. உலகமியங்குவதற்குக் காரணமாயெப்பொழுது மொலிக்கும் ஓங்கார ஒலி நாத தத்துவத்தின்கண் விளங்குவதால் 'நாதப்பறை' என்றார். 'இந்நாதனார்' என்பதை 'இன் நாதன்'ெனப் பாடங்கொண்டு, 'எனது இனிய தலைவன்' என்று பொருள் கொள்வதுமுண்டு. க

கண்ணஞ் சனத்தர் கருணைக் கடலினர்
உள்நின் றுருக்குவர் அன்னே என்னும்

உள்நின் றுருக்கி உலப்பிலா ஆனந்தக்
கண்ணீர் தருவரால் அன்னே என்னும்.

உரை :—கண்ணில் தீட்டிய மையினையுடையர். அருளாகிய கடலினையுடையர்; உள்ளத்திலே நிலைபெற்று அதனை யுருகுவிப்பவர் தாயே என்பாள். உள்ளத்தில் நின்று அதனை யுருகச்செய்து வற்றாத ஆனந்தத்தாலுளதாகும் கண்ணீரைப் பெய்விப்பர், தாயே என்பாள்.

குறிப்பு:—முதலடியில் 'கண்' என்பதைக் 'கருணைக் கடல்' என்பதோடு முடித்து, 'நஞ்சனத்தர்' எனப்பிரித்து நஞ்சாகிய உணவுடையார் என்று பொருள் கொள்ளுதலுமுண்டு. ௨

நித்த மணாளர் நிரம்ப அழகியர்
சித்தத் திருப்பரால் அன்னே என்னுஞ்
சித்தத் திருப்பவர் தென்னன் பெருந்துறை
அத்தர் ஆனந்தரால் அன்னே என்னும்.

உரை:—என்றும் மணவாளராயிருப்பவர், நிறைந்த வனப்புடையவர், நினைவிலே எப்பொழுதும் இருப்பவர் தாயே என்பாள். அங்ஙனம் நினைவிலே இருப்பவர், அழகிய நல்ல திருப்பெருந்துறைக்குத் தலைவர், பேரின்ப வாணர் தாயே என்பாள்.

குறிப்பு :—நித்தம் = நாள்தோறும். சித்தம் = மனத்தி னொருபகுதியாய் நினைவாற்றலைக் குறிக்கும். தென்னன்-என்பதற்குப் பாண்டியனுடைய என்று பொருள் கொள்ளுதலுமுண்டு. மணவாளனாய் இன்பந்தருதல் என்றும் நினைவிலிருப்பதற்குக் காரணமாயிற்று. ௩

ஆடரப் பூணுடைத் தோல்பொடிப் பூசிற்றோர்
வேடம் இருந்தவா றன்னே என்னும்
வேடம் இருந்தவர் கண்டுகண் டென்னுள்ளம்
வாடும் இதுவென்னே அன்னே என்னும்.

உரை:—ஆடும் பாம்பாகிய ஆபரணமும் (புலித்) தோலுடையும் உடையதாய் (திருநீறாகியவெண்) துகள்அணிந்ததாய ஒப்பற்றதொரு வேடம் அவருடைய வேடமா யிருந்தவிதம் ஆகும் தாயே என்பாள்.

அவ்வேடம் இருந்த வகையைப் பார்த்துப் பார்த்து எனது மனம் வாடுகின்றது. இது எதனால் தாயே என்பாள்.

குறிப்பு :—' அரா ' என்பது 'அர' எனக் குறுகிற்று. பொடி= துகள், புழுதி; இது திருநீற்றைக் குறிக்கும். இருந்தவா=இருந்தவாறு. 'ஆடர' என்பது, குண்டலி சக்தியைக் குறிக்கும். ஆடரா - உலகினை இயக்கும் ஆற்றலையும், தோலுடை - காக்கும் ஆற்றலையும், பொடி ஒடுக்கும் ஆற்றலையும் குறிக்கும். முழுமுதன்மை யுடைய பெருமானின் பெருந்தன்மைகளை நினைத்து அவரை அடைதல் கூடுமோ என்றெண்ணி உள்ளம் வாடியது போலும். ௪

நீண்ட கரத்தர் நெறிதரு குஞ்சியர்
பாண்டிநன் நாடரால் அன்னே என்னும்
பாண்டிநன் நாடர் பரந்தெழு சிந்தையை
ஆண்டன்பு செய்வரால் அன்னே என்னும்.

உரை :—நெடிய கையினை யுடையார், திரட்சி யுடைய தலைமயி ருடையார், நன்மை பொருந்திய பாண்டிய நாட்டினர், தாயேஎன்பாள். பாண்டிய நாட்டினையுடையவர் அலைந்து திரியும் உள்ளத்தை- அடக்கி ஆட்கொண் டருள்புரிவர் தாயே என்பாள்.

குறிப்பு :—நீண்ட கை உத்தம இலக்கணத்தைக் குறிக்கும் நெறி என்பதற்கு, ஒழுங்கு என்றும் பொருள் கொண்டு, வரிசை வரிசையாக ஒழுங்காயமைந்த சடையினையுடையார் என்பார். குஞ்சி ஆடவரின் தலைமயிரைக் குறிக்கும். பாண்டி நாட்டில் இறைவன் தமக்கு அருள் புரிந்தமையாலும், அதுவே சிவநெறிக்குப் பழம்பதி யாதலானும் 'பாண்டி நன்னாடர்' என்றார். மனம் குவிந்து ஒருமைப் படாது எங்கும் பரந்து திரிவது கேடு பயக்கும். அதனைக் குவியச் செய்தலே அதனை யடக்கி ஆளுதலாகும். இறைவன் தலைவனாக நின்று செய்யும் அருளே இங்கு அன்பெனப்பட்டது. ரு

உன்னற் கரியசீர் உத்தர மங்கையர்
மன்னுவ தென்நெஞ்சில் அன்னே என்னும்
மன்னுவ தென்நெஞ்சில் மாலயன் காண்கிலார்
என்ன அதிசயம் அன்னே என்னும்.

உரை :—நினைத்து அளவிட முடியாத பெரும் புகழை யுடைய திருவுத்தரகோச மங்கைப் பெருமான் நிலைபெற்றிருப்பது எனதுஉள்ளத்தில் ஆகும் தாயே என்பாள். (சிறியேனாகிய) என்னுடைய உள்ளத்தில் அவர் நிலைபெற் றிருப்பவும் (பெரியதேவராகிய) திருமாலும் பிரமனும் அவரைக்காணு மாற்றலிலாதார் என்பது எவ்வளவு வியப்பாக விருக்கின்றது தாயே என்பாள்.

குறிப்பு :—சீர்=புகழ். 'உத்தரகோச மங்கை' என்பது 'உத்தர மங்கை' எனக் குறுகிற்று. ௬

வெள்ளைக் கலிங்கத்தர் வெண் திரு முண்டத்தர்
பள்ளிக்குப் பாயத்தர் அன்னே என்னும்
பள்ளிக்குப் பாயத்தர் பாய்பரி மேற்கொண்டென்
உள்ளங் கவர்வரால் அன்னே என்னும்.

உரை :—வெள்ளை நிறமுடைய ஆடை தரித்தவர், (திருநீற்றினால்) வெண்மையாகிய திருநெற்றியை யுடையவர். அறச்சாலைக்குரிய மேற்போர்வை யுடையவர் தாயே என்பாள். அறப்போர்வை யுடையார் தாவிச்செல்கின்ற குதிரைமே லெழுந்தருளி வந்து என் மனதைக் கவர்ந்து கொள்வர் தாயே என்பாள்.

குறிப்பு :—கலிங்கம் - கலிங்க நாட்டில் நெய்த ஆடையைக் குறிப்பதாய் ஆடைக்குப் பொதுப் பெயராயிற்று. முண்டம் - நெற்றியையும் தலையையும் குறிக்கும். வெண்தலை எனப் பொருள் கொள்வாருமுளர். பள்ளி - துறவோர் அறச்சாலையையும் கல்விச் சாலையையும் குறிக்கும். அறச்சாலைக்குரிய குப்பாயம் கல்லாடையாக இருத்தலும் கூடும். ' கல்லாடை புனைந்தருளும் காபாலி ' என்று கூறுந் தேவாரங் காண்க. குப்பாயம், சட்டை, மேற் போர்வை. மூன்றாவதடியில் பள்ளி என்பதற்குக் குதிரை யேற்றம் பயில்கின்ற கழகம் எனப் பொருள் கொண்டு அதற்குரிய ஆடை என்பாருமுளர். ௪-வது அடியில் 'ஆல்' அசை. ௭

தாளி அறுகினர் சந்தனச் சாந்தினர்
ஆளெம்மை ஆள்வரால் அன்னே என்னும்

ஆளெம்மை ஆளும் அடிகளார் தங்கையில்
தாள மிருந்தவா றன்னே என்னும்.

உரை :—கொடிபோல் நீண்ட அறுகம் புல்லினாலாகிய மாலை யணிந்தவர், சந்தனக் கலவை யணிந்தவர் நம்மை அடிமையாகக் கொண்டாண்டருள்வர் தாயே என்பாள். நம்மை யாட்கொண்டரு ளும் முதல்வருடைய திருக்கரத்தில் தாளம் இருந்தவகை யாதோ என்பாள்.

குறிப்பு :—தாளி - என்பது கொடி. தாளி யறுகு என்பதற்குத் தாளிக் கொடியும், அறுகும் எனப் பொருள் கொள்வாருமுளர். சாந்து திலக மிடுவதற்கும் பூசுவதற்கு முரிய வாசனைக் கலவை. ஆள் - அடியர், தொண்டர் என்பாரைக் குறிக்கும். தாளம் - வட்ட வடிவாய் அமைந்த ஒலிக்கருவி. அது பிரணவம் ஒலித்தற்குரிய தாம். அ

தையலோர் பங்கினர் தாபத வேடத்தர்
ஐயம் புகுவரால் அன்னே என்னும்
ஐயம் புகுந்தவர் போதலும் என்னுள்ளம்
நையுமிது வென்னே அன்னே என்னும்.

உரை :—மாதொரு பாகத்தன் (எனினும்) தவவடிவ முடைய வர் அவர் பிச்சை எடுப்பவர் தாயே என்பாள். அவர் பிச்சை ஏற்று மேற் செல்லுதலும் என்மனமானது (பிரிவு பற்றி) வருந்தும் இது என்ன காரணம் தாயே என்பாள்.

குறிப்பு :—இறைவன் அன்பர் பொருட்டு, போக வடிவமும் யோக வடிவமும் கொள்ளுதல் இங்கே குறிக்கப்பட்டது. இறைவன் பிச்சை ஏற்பான் புகுந்து தாருகா வனத்து முனிவர் பெண்டிரை மயக்கியது போல அன்பர் பால் எழுந்தருளி வந்து உடல் பொரு ளாவி மூன்றையுங் கொண்டு அவர் மனத்தை அன்பினாற் பிணித்தல் குறிக்கப்பட்டது. கூ

கொன்றை மதியமுங் கூவிள மத்தமும்
துன்றிய சென்னியர் அன்னே என்னும்

துன்றிய சென்னியின் மத்தம்உன் மத்தமே
இன்றெனக் கானவா றன்னே என்னும்.

உரை :—கொன்றை மலரும் பிறையும் வில்வத்தளிரும் ஊமத்தம் பூவும் நெருங்கியமைந்த தலையினையுடையார் அவர், தாயே என்பாள். அவை நெருங்கிய தலையின் கண்ணுள்ள ஊமத்த மலர் இப்பொழுது எனக்கு உன்மத்தத்தை உளதாக்கியவாறு என்னே, தாயே என்பாள்.

குறிப்பு :—ஊமத்தம் பித்து விளைக்கு மியல்பிற்று ஆதலின் இறைவன்பால் மால் விளைப்பதாக அதனை வியந்தோதினர். அம்மலரே தனக்குப் பித்து மயமாக ஆயிற்றெனக்கொண்டு, அம்மலர் பெறுதலைத் தான் விரும்பியதாக மகள் கூறினள் என்றலுமுண்டு. இன்று - இறைவன் எழுந்தருளி ஆட்கொண்ட இக்காலத்து எனப் பொருள்படும். ௧௦

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

குயிற்பத்து

ஆத்தும விரக்கம்

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

கீத மினிய குயிலே கேட்டியேல் எங்கள் பெருமான்
பாதம் இரண்டும் வினவில் பாதாளம் ஏழினுக் கப்பால்
சோதி மணிமுடி சொல்லிற் சொல்லிறந்து நின்றதொன்மை
ஆதிகுணம் ஒன்று மில்லான் அந்தமிலான் வரக்கூவாய்.

உரைநடை:—இனிய கீதக்குயிலே, எங்கள் பெருமான் பாதம் இரண்டும் வினவில், பாதாளம் ஏழினுக்கப்பால். சோதி நின்றது. கேட்டியேல், தொன்மை யாதிகுணம் ஒன்றுமிலான் அந்தமிலான் வரக்கூவாய்.

உரை:—இனிமையான குரலுடைய குயிலே! நம்முடைய சிவ பெருமானுடைய திருவடிகளிரண்டும் எங்குள்ளன எனக் கேட்டால், (அவை) கீழுலகம் ஏழுக்கும் அப்பாலாவன. ஒளி பொருந்திய அழகிய திருமுடி எங்கு முடிவதென்று சொல்லப்புகின், அது சொல்லின் அளவைக் கடந்து நின்றது. (யாது செய்யவெனக்) கேட்பையாயின், பழமை, தோற்றம் என்பனவும், முக்குணங்களும் இல்லாதவனும் ஈறில்லாதவனு மிருக்குமவனை இங்கே வரும்படி நீ கூவி அழைப்பாயாக.

குறிப்பு:—குயிலினைப்பார்த்து அடிகள் கூறுவதாக அமைந்திருப்பது இப்பதிகம். கீதம்=இசை, இங்கே குயிலின் குரலைக் குறிக்கும். கீழுலக மேழினுக்குமப்பால், என்ற அளவே கூறினமையால், அதற்கு முடிவு கூறப்படவில்லை. "பாதாளம் ஏழு' என்றது கீழ்ப்பட்ட உலகத்தனையும் அடக்கிநின்றது. மணி=அழகிய. 'தொன்மையாதி' என்பதற்கு, பழமை முதலிய என்று பொருள் கொள்ளுவதுமுண்டு.

ஏர்தரும் ஏழுல கேத்த எவ்வுரு வுந்தன் னுருவாய்
ஆர்கலி சூழ்தென் னிலங்கை அழகமர் வண்டோ தரிக்குப்
பேரரு ளின்ப மளித்த பெருந்துறை மேய பிரானைச்
சீரிய வாயாற் குயிலே தென்பாண்டி நாடனைக் கூவாய்.

உரைநடை :—'ஏர்தரு' என்பதை 'எவ்வுருவம்' என்பதோடு கூட்டுக.

உரை:—உலகம் ஏழும் துதிக்கும்படியாக, அழகுடைய எத்தகைய வடிவமுடைய பொருளும் தன் திருவடிவமாக வுடையவனும் முழக்கமிக்க கடல் சூழ்ந்த அழகிய இலங்கையின் கண்ணே, கவின் பொருந்திய வண்டோதரி யென்னு மாதிற்குப் பெருங்கருணையோடு கூடிய பேரின்பத்தை யளித்தவனுய்த் திருப்பெருந் துறையில் விரும்பி யுறைந்த பெருமானைத் தென்றிசைக்கண் உள்ள பாண்டி நாட்டினை உடைய பிரானைக் குயிலே உனது சிறந்த வாயினுற் கூவி யழைப்பாயாக.

குறிப்பு:—'ஏர்தரும்' என்பதற்கு எழுந்து விளங்கும் எனப் பொருள்கொண்டு, 'ஏழுலகு' என்பதனோடாதல் 'எவ்வுருவும்' என் பதனோடாதல் சேர்த்தல் உண்டு. ஆர்கலி=நிறைந்த முழக்கம். அதனையுடைய கடலைக் குறிப்பது. இராவணன் தேவியாகிய வண் டோதரி சிவனடிப்பேரன்பிற் சிறந்தவள். உ

நீல வுருவிற் குயிலே நீள்மணி மாடம் நிலாவுங்
கோல உருவில் திகழுங் கொடிமங்கை உள்ளுறை கோயிற்
சீலம் பெரிதும் இனிய திருவுத் தரகோச மங்கை
ஞாலம் விளங்க இருந்த நாயக னைவரக் கூவாய்.

உரை :—நீலநிறம் பொருந்திய வடிவமுடைய குயிலே, இரத்தினங்கள் பதித்த பெரிய மேலிடங்கள் பொருந்திய, வடிவமைப்பின் அழகினேடு விளங்குவதாய பூங்கொடி போன்ற சாயலுடைய உமையம்மை தங்கியிருந் தருளுந் திருக் கோயிலை உடையதாயும் ஒழுக்கம் மிகுதியாக நன்கு விளங்குவதாயு முள்ள, திரு வுத்தரகோச மங்கைப் பதியின்கண் உலகம் (அறிவொளியோடு) திகழும்படி எழுந் தருளி யிருந்த தலைவனை வரும்படி யழைப்பாயாக.

குறிப்பு:—'நீண்மணி மாட' மென்பதை மணிநீள் மாடமென அமைத்துப் பொருள் கூறுக. கோலமென்பதற்கு அழகு எனப் பொருள் கொண்டு, கோலவழகு என்பதற்கு, மிகுந்த அழகு என்பர். கொடிமங்கை என்பதற்கு, திருமகள் என்று பொருள் கொள்வாரு முளர். நிலாவும் என்பதைக் கோயில் என்பதோடு சேர்க்க. உத்தர கோச மங்கையில் இறைவன் ஆகமங்களை அறி வுறுத்தினமையால் ஞாலம் (கலைஞானத்தால்) விளங்க இருந்த நாயகன் என்றார். ௩

தேன்பழச் சோலை பயிலுஞ் சிறுகுயி லேயிது கேள்நீ
வான்பழித் திம்மண் புகுந்து மனிதரை ஆட்கொண்டவள்ளல்
ஊன்பழித் துள்ளம் புகுந்தென் உணர்வது வாயவொருத்தன்
மான்பழித் தாண்டமெல் நோக்கி மணாளனை நீவரக் கூவாய்.

உரை:—தேன் நிறைந்த பழங்களை யுடைய சோலையிற் பழகு கின்ற இளங்குயிலே! நீ இதைக் கேட்பாயாக. வானிலுள்ளாரை ஆட்கொள்ளக் கருதா திகழ்ந்து இந்த மண்ணுலகத்திலே வந்து (பருவம் வாய்ந்த) மக்களை ஆட்கொண் டருளிய அருட் கொடையாளனும்,உடம்பினை இகழ்ந்தொழித்து நெஞ்சத்துட்புகுந்து எனதறிவினில் அத்துவிதமாய்க் கலந்த ஒப்பற்றவனும், நம்மையாட்கொண்டவனுமுள்ள மானையிகழ்ந்த மெல்லிய நோக்கமுடைய உமையம்மைக் கணவனை வரும்படி நீ அழைப்பாயாக.

குறிப்பு:—'தேன்பழ' மென்பதற்குத் தேனைப் பொழிகின்ற மத மென்பாரு முளர். 'வான்பழித்து' என்றதற்குச் சிதாகாயத்தி னின்று இறங்கி என்பது முண்டு. வானைவிட்டு இறங்கினமை அதனைப்பழித்தல்போ லாகுமென்ப. பிறப்பை ஒழிப்பதால், 'ஊன் பழித்து' என்றார். உயிரறிவு இறையறிவோடு இரண்டறக் கலந்து நின்றே இறைவனை யறிதல் கூடும். அங்ஙனம் கலப்பதே உணர்வதுவாதல். மென் நோக்கிற்கு மான்பார்வை கீழ்ப்பட்டமையால் 'மான்பழித்து' என்றார்.

சுந்தரத் தின்பக் குயிலே சூழ்சுடர் ஞாயிறு போல
அந்தரத் தேநின் றிழிந்திங் கடியவ ராசை அறுப்பான்

முந்தும் நடுவும் முடிவு மாகிய மூவ ரறியாச்
சிந்துரச் சேவடி யானைச் சேவக னைவரக் கூவாய்.

உரை :—(இசையால்) இன்பந் தருகின்ற அழகிய குயிலே, ஒளிக்கதிர்கள் சூழ்ந்த கதிரவன் போன்ற திருவுருவத்தோடு, சிதாகாசத்தி லிருந்து இறங்கி இந்நிலவுலகத்தே தொண்டர்களது பற்றைத் தொலைப்பவனாய், உலகத்திற்கு முதல், இடை, கடை என்ற மூன்றிற்குங் காரணராகிய மும்மூர்த்திகளு மறிய முடியாத சிவந்த திருவடிவுடையானை, நம்மை யாட்கொள்ளும் வீரனை வரும்படி அழைப்பாயாக.

குறிப்பு :—கடவுள் ஞானசூரியன் என்பார் 'ஞாயிறுபோல' என்றார். சுடர் என்பதை இறைவனோடு வந்த அடியவர்க்கும் ஞாயிற்றினை இறைவனுக்கு மொப்பிடலாம். அந்தரம்=ஆகாயம். எல்லாத் தத்துவங்களையுங் கடந்த ஆகாயம் சிதாகாயம். மும்மூர்த்திகளுள் உருத்திரர் ஞானம்பெறினும், அதிகாரமலம் நீங்கப் பெறாமையின் அவரையு முட்படுத்தி 'மூவரறியா' என்றனர். 'சிந்துர' மென்பதற்கு வெட்சி என்பாரு முளர். வெட்சி போன்ற சிவந்த அடியென்பது கருத்து. பிறப்பறுப்பதில் இணையற்ற வீரனென்பார் 'சேவகனை' என்றனர். அறுப்பானாகியும், சேவடி யுடையா னாகியும், சேவகனாகியு மிருப்பவனை 'வரக்கூவாய்' என்றனர். முந்துநடுவு முடிவுமாகிய என்பதைச் சேவடியானை என்பதோடு முடித்துக் கூறுதலு முண்டு. ரு

இன்பந் தருவன் குயிலே ஏழுல குமுழு தாளி
அன்பன் அமுதளித் தூறும் ஆனந்தன் வான்வந்த தேவன்
நன்பொன் மணிச்சுவ டொத்த நற்பரி மேல்வரு வானைக்
கொம்பின் மிழற்றுங் குயிலே கோகழி நாதனைக் கூவாய்.

உரை நடை:—'இன்பந்தருவன்' என்பதை இரண்டாமடியின் ஈற்றில் வைத்துப் பொருள் கொள்க.

உரை :—குயிலே, ஏழுலகங்களையும் முழுதும் ஆள்பவனாயும், உயிர்களிடத்து அன்புடையவனாயும், (அன்பர்களுக்கு ஞான) அமுதத்தைக் கொடுத்து, அவர்கள் உள்ளத்தே ஊறுகின்ற ஆனந்த வடிவனாயும், சிதாகாயத்தினின்று எழுந்தருளி வந்த ஒளியுருவனாயு மிருப்

பவன் (நிலைத்த) பேரின்பத்தை (நீ கூவினால் உனக்கு)த் தருவன். மரக்கிளையிலிருந்து இசைபயிலுங் குயிலே, தூய பொன்னும் இரத்தினமுஞ் சேர்த்து அமைத்த கட்டமைந்த உருவம்போன்ற நல்ல குதிரைமே லெழுந்தருளி வருபவனை, திருவாவடுதுறைமுதல்வனை நீ அழைப்பாயாக.

குறிப்பு :—ஏழுலகும் முழுதாளியாய், அன்பனாய், ஆனந்தனாய், தேவனாய் வருவானை நாதனை மிழற்றுங் குயிலே கூவாய். குயிலே யின்பந்தருவான், என நான்கடிக்கும் முடிபமைத்துப் பொருள் கூறுதலுமுண்டு. அளித்தூறு, மென்பது 'அளிக்க ஊறு'மெனக் கொள்ளுதலு முண்டு. சுவடு=கட்டு. பொன்னினாலும், மணியினாலும் அமைத்த உருவத்தையே 'கட்டு' என்றார். பொன், மேனிக்கும் ; மணி, அங்கங்களுக்கும் உவமையாதல் காண்க. மணி ஒத்த சுவடெனக் கொண்டு மணிபோன்ற தழும்பு அல்லது புள்ளியையுடைய நற்பரி யென்பாருமுளர். ஏழுலகம் என்பது தோன்றிய எல்லா உலகத்தையுங் குறிக்கும். ௬

உன்னை உகப்பன் குயிலே உன்துணைத் தோழியும் ஆவன்
பொன்னை அழித்தநன் மேனிப் புகழில் திகழும் அழகன்
மன்னன் பரிமிசை வந்த வள்ளல் பெருந்துறை மேய
தென்னவன் சேரலன் சோழன் சீர்ப்புயங் கன்வரக் கூவாய்.

உரை :—குயிலே உன்னை விரும்புவேன், உனக்குத் துணையாய் ஒத்த தோழியுமாவேன் ; அழகினாற், பொன்னை வென்ற தூய திருமேனியையுடைய மெய்ப்புகழால் விளங்கும் அழகனாகியும், (நமது) அரசனாகியும், குதிரைமேல் வந்த அருட் கொடையாள னாகியும், திருப்பெருந் துறையில் வீற்றிருந்த பாண்டியன், சேரன், சோழனாகிய மூவேந்தனாகியும்,சிறப்புப் பொருந்திய புயங்கக் கூத்துடையவனாகியுமுள்ள பெருமானை நீ அழைப்பாயாக.

குறிப்பு :—உகப்பன், ஆவனென்பதை, இறைவனுக்கு ஏற்றிக் கூறுவதிலும், அடிகளுக்கு ஏற்றிக் கூறுவதே பொருத்தம். "சிவன் திரள் தோள்" கூடுவதாகக் கூறிய அடிகளே தோழியாகவும் பொருத்த முடையவர். அழித்த=ஒளி மழுங்கச் செய்த, மூவேந்தரைக் கூறின இடத்துப் பல்லவரைக் கூறாமை காண்க. இதிலிருந்து

அடிகள் பல்லவர் காலத்திற்கு முற்பட்டவ ரென்பதை யறிக. மன்னனென்பதை, 'மேய' என்பதனோடு இணைத்தலு முண்டு. புயங்க மென்பது பாம்பைக் குறித்தலின், பாம்பின் ஆட்டம் போன்றதொரு கூத்தாக அது இருத்தல் கூடும். புயங்க மென்பதற்குப் பாம் பென்றே பொருள்கொண்டு, பாம்பினை அணியாக அணிந்தவன் என்று பொருள் கொள் வோருமுண்டு. எ

வாஇங்கே நீகுயிற் பிள்ளாய் மாலொடு நான்முகன் தேடி
ஓவியவ ருன்னி நிற்ப ஒண்தழல் விண்பிளந் தோங்கி
மேவிஅன் றண்டங் கடந்து விரிசுட ராய்நின்ற மெய்யன்
தாவி வரும்பரிப் பாகன் தாழ்சடை யோன்வரக் கூவாய்.

உரை :—குயிற் பிள்ளையே! நீ இங்கே வருக. பண்டைக் காலத் தித் திருமாலோடு பிரமனும் (முதலில்) அடிமுடிதேடிப் (பின்) தேடுத லொழிந்து, இதுயாதோ என்று வியப்போடு எண்ணி நிற்கும்படியாக ஒளிமிக்க அனற் பிழம்பாக, வானைப் பிளந்து மேற் சென்று அண்டங்களைக் கடந்து எங்கும் விரிகின்ற வொளியாய், பரந்துமேற்பட்டு நின்ற உண்மையனுய்ப் பாய்ந்து வருங் குதிரை மேலேறி வருப வனுய், உள்ள நெடிய சடையுடையானை வரும்படி நீ அழைப்பா யாக.

குறிப்பு:—'பிள்ளாய்' என்பது குஞ்சினைக் குறிக்கும். மால் அடியையும், நான் முகன் முடியையுந் தேடினமையால் 'ஒடு' என்ற உருபு கொடுத்துப் பிரித்தார். மூன்ரும் அடியில் 'அன்று' என்பது பண்டைக் காலத்தைக் குறிக்கும். அதை 'மாலொடு' என்பதற்கு முன் அமைக்க. ஓவி - ஒழிந்து, நீங்கி. 'மேவி' யென்பதைச் சுடராய் என் பதற்குப் பின் அமைக்க. மேவி = மேற்பட்டுப் பறந்து. அ

காருடைப் பொன்திகழ் மேனிக் கடிபொழில் வாழுங் குயிலே
சீருடைச் செங்கம லத்தில் திகழுரு வாகிய செல்வன்
பாரிடைப் பாதங்கள் காட்டிப் பாசம் அறுத்தெனை யாண்ட
ஆருடை அம்பொனின் மேனி அமுதினை நீவரக் கூவாய்.

உரை :—கரிய நிறமுடைய அழகு விளங்குகின்ற உடம் பொடு மணம் பொருந்திய சோலையில் வாழுகின்ற குயிலே, சிறப்புடைய

செந்தாமரை போல விளங்குஞ் செம் மேனியுடைய முதல்வனும் இந்நில வுலகத்திலே திருவடிகளை எனக்குக் காட்டிக் கட்டுகளை ஒழித்து ஆட்கொண்டருளிய, ஆத்திமலரணிந்த அழகிய பொன்திரு மேனி உடையனாகிய சாவா மருந்து போல்வானை நீ வரும்படி அழைப்பாயாக.

குறிப்பு :—கார்=கருமை. பொன் அழகு ஒளியைக் குறிக்கும். கடி=மணம். பாசம்=கட்டு மலம். ஆர்=ஆத்தி. 'பொனின்' என்பதில் 'இன்'சாரியை. காருடைப் பொன் என்பதற்குக் கரும் பொன் என்ற பொருள் கொள் வோருமுளர். கரும் பொன்=இரும்பு. ௯

கொந்தண வும்பொழிற் சோலைக் கூங்குயி லேயிது கேள்நீ
அந்தண னாகிவந் திங்கே அழகிய சேவடி காட்டி
எந்தமராம் இவனென் றிங் கென்னையும் ஆட்கொண் டருளுஞ்
செந்தழல் போல்திரு மேனித் தேவர் பிரான்வரக் கூவாய்.

உரை :—பூங் கொத்துகள் நெருங்கிய பெருஞ்சோலையில் தங்கிக் கூவுந் தொழிலை உடைய குயிலேநீ இதைக் கேட்பாயாக. இவ்வுலகத்தே வேதியனாக எழுந்தருளி வந்து அழகிய தனது செய்ய பொற்பாதங்களைக் காட்டி எமது (அடியாராகிய) உறவினருள் இவனொருவன் என்று கருதி இவ்விடத்தே தகுதியற்ற என்னையும் ஆண்டு வீடருளவல்ல சிவந்த அனல்போலுந் திருமேனி உடைய விண்ணவர் தலைவனை வரும்படி நீ அழைப்பாயாக.

குறிப்பு :—'கொத்து' என்பது 'கொந்'தென மெலிந்தது. 'கூவு'மென்பது 'கூம்' எனக்குறுகிற்று. தமர்=தமருள். தில்லையில் வீடருளுங் குறிப்பு இதன்கட் காண்க. ௧0

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

திருத்தசாங்கம்*

அடிமை கொண்ட முறைமை

நேரிசை வெண்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

ஏரார் இளங்கிளியே எங்கள் பெருந்துறைக்கோன்
சீரார் திருநாமம் தேர்ந்துரையாய்—ஆரூரன்
செம்பெருமான் வெண்மலரான் பாற்கடலான் செப்புவபோல்
எம்பெருமான் தேவர்பிரான் என்று.

உரைநடை :—ஏரார்இளங்கிளியே, ஆரூரன்,...செம்பெருமான், எம்பெருமான் தேவர் பிரான் என்று வெண்மலரான் பாற்கடலான் செப்புவபோல் எங்கள் பெருந்துறைக் கோன் - சீரார் திருநாமந் தேர்ந்துரையாய்.

உரை :—அழகு பொருந்திய இளங்கிளியே, ஆரூரன், செம்மைப் பெருமான், எம்பெருமான், விண்ணவர் தலைவன் என்று வெண்டாமரையி லுறைகின்ற அயனும், திருப்பாற்கடலிற் பள்ளி கொள்ளுந் திருமாலும், கூறுகின்ற முறைபோல, நமது திருப்பெருந் துறை மன்னனது சிறப்பு நிறைந்த திருப்பெயர்களைப் பயனறிந்து சொல்லுவாயாக.

குறிப்பு:—தேர்ந்து=தெளிந்து, அறிந்து. ஆரூரன்=திருவாரூரில் உறைவோன், திருவாரூர், இதயத்திற்கு அறிகுறியாதலின், உள்ளத்து வள்ளலென்ற பொருளுங் கொள்ளப்படும். செம்பெருமான்=சிவபெருமான். செம்மையென்ற சொல், நேர்மை, நன்மை, மங்கலம் என்ற பொருள்களை யுணர்த்தும். அயனுக்கும் அரிக்கும் இறைவன் முதல்வனாதலின், எங்கள் தலைவனே ! விண்ணவர் தலை

* அரசனது பத்துறுப்புங் கூறுந் திருப்பதிகம்.

வனே ! என்று அவர்கள் விளிப்பர்போலும். 'செப்புவ' என்பது செப்புவது என்பதன் கடைக் குறையாகவுங் கொள்ளலாம். க

ஏதமிலா இன்சொல் மரகதமே ஏழ்பொழிற்கும்
நாதன்நமை ஆளுடையான் நாடுரையாய்—காதலவர்க்(கு)
அன்பாண்டு மீளா அருள்புரிவான் நாடென்றுந்
தென்பாண்டி நாடே தெளி.

உரை:—குற்றம் இல்லாத இனிய மொழி பேசும் மரகதம் போன்ற பச்சைக் கிளியே! ஏழுலகிற்குந் தலைவனாய் நம்மை அடிமை கொண்ட பெருமானது நாட்டினைச் சொல்லுவாயாக. அன்பர்கள்பால் அவர் அன்பினை யேற்றுப் பிறவிக்கு மீண்டு வாராதபடி திருவருள் செய்வானது திருநாடு, எக்காலத்தும் தெற்கின்கணுள்ள பாண்டிய நாடென்றே அறிவாயாக.

குறிப்பு :—மரகதம்=பச்சைமணி. பொழில்=உலகம். 'அன்பு ஆண்டு' என்பதற்கு, 'அன்பினால் ஆட்கொண்டு' என்று கூறுதலுமுண்டு. 'மீளா அருள்' என்பதற்கு மீளாமைக் கேதுவாகிய அருட்பேறு என்று பொருள் கொள்ளலாம். தெளி=அறி. உலக முள்ள காலமெல்லாம், சிவநெறி விளங்குதற்குரிய நாடென்ற கருத்துப் பற்றி, 'என்றும்', என அருளினர்போலும். 'என்றும்' என்பதை 'அருள் புரிவன்' என்பதோடுஞ் சேர்க்கலாம். உ

தாதாடு பூஞ்சோலைத் தத்தாய் நமையாளும்
மாதாடும் பாகத்தன் வாழ்பதியென்—கோதாட்டிப்
பத்தரெல்லாம் பார்மேற் சிவபுரம்போற் கொண்டாடும்
உத்தர கோசமங்கை யூர்.

உரை :—மகரந்தம் நிலவுகின்ற அழகிய பொழிலின்கணுள்ள கிளியே! நம்மை யாட்கொண்டருளும், மங்கைசேர் பங்கினன் உறைகின்ற திருப்பதி யாது என்னில், அது, அன்பர்களெல்லாரும், நிலவுலகச் சிவலோகமெனப் பாராட்டிச் சிறப்பாகப் போற்றுந் திருவுத்தரகோச மங்கைப் பதியாகும்.

குறிப்பு :—கோதாட்டுதல்=பாராட்டுதல். அன்பர்க்கு ஞானம் உதவினமை, அப்பதிச் சிறப்பாகும். ௩

செய்யவாய்ப் பைஞ்சிறகிற் செல்வீநஞ் சிந்தைசேர்
ஐயன் பெருந்துறையான் ஆறுரையாய்—தையலாய்
வான்வந்த சிந்தை மலங்கழுவ வந்திழியும்
ஆனந்தங் காணுடையான் ஆறு.

உரை :—சிவந்த வாயினையும் பசிய சிறகினையுமுடைய அழகீ! நமது உள்ளத்தே அமர்ந்த அப்பனாகிய திருப்பெருந்துறை யுடையானது ஆற்றினைப் புகழ்ந்துரைப்பாயாக. பெண்ணே! பாசத்தை நீக்க ஞான அமுதம் வந்தடையும் உள்ளத்தே, மேலிட்டுச் செல்வதாய பேரின்பமே, நம்மை உடைய பெருமானது ஆறாகும்.

குறிப்பு:—'வாய்' என்பது மூக்கினையுமுளப்படுத்தும். 'செல்வீ' என்பது அருமைச் சொல். 'ஐயன்' என்பதற்குத் தலைவனென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். 'மலங்கழுவ, வான் வந்த சிந்தை' என மாறுக. 'வான்வந்த' என்பதற்குப் 'பெருமை பொருந்திய' என்பதுமுண்டு. 'இழியும்' என்பதற்கு, 'மேல் நின்று இறங்கும்' என்னலுமுண்டு. சிவத்தினின்று உயிரின் இறங்குவது என்பது கருத்து. ௪

கிஞ்சுகவாய் அஞ்சுகமே கேடில் பெருந்துறைக்கோன்
மஞ்சன் மருவும் மலைபகராய்—நெஞ்சத்
திருளகல வாள்வீசி இன்பமரு முத்தி
அருளுமலை என்பதுகாண் ஆய்ந்து.

உரை :—முருக்கம் பூப்போலச் சிவந்த மூக்குடைய அழகிய கிளியே! கெடுதியற்ற, திருப்பெருந்துறைப் பெருமானாகிய அழகன் பொருந்தும் மலையினைப் புகழ்வாயாக. (நமது) உள்ளத்தின் (அறியாமையாகிய) இருள் நீங்கும்படி, ஞான ஒளிபரப்பி இன்பம் நிலைத்த வீட்டினை அருளுதற்கிடமாய மலை, கயிலை அல்லது மகேந்திரமாகிய அவனது திருமலையென ஆராய்ந்தறிக.

குறிப்பு :—சுகம்=கிளி. மஞ்சன்=அழகன் என்பது ஆய்ந்து பகராய், என முடிபு கோடலுமுண்டு. 'அருளிய பெருமை அருண்மலை' என்று கீர்த்தித்திருவகவலிற் கூறியவாறு, 'அருளு' என்பதில்,

உகரத்தைச் சாரியையாக நீக்கி, முத்திக் கேதுவாய அருளே மலை என்பது எனப் பொருள்கோடலு முண்டு. ௫

இப்பாடே வந்தியம்பு கூடுபுகல் என்கிளியே
ஒப்பாடாச் சீருடையான் ஊர்வ தென்னே—எப்போதும்
தேன்புரையுஞ் சிந்தையராய்த் தெய்வப்பெண்ணேத்திசைப்ப
வான்புரவி யூரும் மகிழ்ந்து.

உரைநடை—என் கிளியே, கூடுபுகல், இப்பாடே, ஊர்வது என்னே இயம்புக என அமைத்துக்கொள்க.

உரை :—எனது கிளியே, கூட்டிலே புகாதே, இவ்விடத்தே வந்து, ஒப்பற்றசிறப்புடையான் (ஏறிவருகின்ற) வாகனம் யாதென்று கூறுக. அறிவொளியுடைய நங்கையர் தேன்போ லினிதாய உள்ளத்தினராய் வாழ்த்துப்பாடிவர, அவன் ஆகாயக் குதிரையை மகிழ்ந்து ஏறிவருவான்.

குறிப்பு:—புகல்=புகாதே. ஒப்புஆடா=ஒப்பு இசையாத. தெய்வம்=ஒளித்தன்மை. புரையும்=போலும். ஏத்து=வாழ்த்து. வான் என்பது சுத்தமாயை என்றுஞ் சிதாகாயம் என்றும் இருதிறமாகக் கூறுவர். ௬

கோற்றேன் மொழிக்கிள்ளாய் கோதில் பெருந்துறைக்கோன்
மாற்றாரை வெல்லும் படைபகராய்—ஏற்றார்
அழுக்கடையா நெஞ்சுருக மும்மலங்கள் பாயுங்
கழுக்கடைகாண் கைக்கொள் படை.

உரை :—கொம்புத் தேன்போ லினிய சொல்லுரைக்குங் கிளியே! குற்றமற்ற திருப்பெருந்துறை மன்னன், தனது பகைவரைத் தோல்வியடைவிக்கும் ஆயுதத்தைக் கூறுவாயாக. (அது யாதெனில்) தன்பாற் குறையிரந்த அன்பரை மலம் பற்றி வாதியாதபடி, அவர்கள் உள்ளம் உருகும்படி, மும்மலங்களைப் பாய்ந்தொழிக்குஞ் சூலமே அவன் திருக்கரத்திற் கொள்ளுகின்ற ஆயுதமாகும்.

குறிப்பு :— கோல்=கொம்பு. மாற்றார்=பகைவர். ஏற்றார்= இரந்து அருள் பெற்றார். ௭

இன்பால் மொழிக்கிள்ளாய் எங்கள் பெருந்துறைக்கோன்
முன்பால் முழங்கும் முரசியம்பாய்—அன்பாற்
பிறவிப் பகைகலங்கப் பேரின்பத் தோங்கும்
பருமிக்க நாதப் பறை.

உரை :—இனிய பால் போன்ற சொல்லுடைய கிளியே! நமது திருப்பெருந்துறைப் பெருமான் திருமுன் பக்கமாக ஒலிக்கும் முரசினைப் புகழ்ந்துரைப்பாயாக. (அது யாதெனில்,) இறையருளால், பிறவியாகிய பகைப்பொருள் கலங்கி யொழியும்படி பேரின்ப மயமான சுத்த தத்துவத்தே ஒலிக்கும் விரிவு மிகுந்த மூலநாதமாகிய பறையே.

குறிப்பு :—'இன்பால்' என்பதில், 'இன்' என்பது பாலின் இயற்கை யினிமை யுணர்த்துவது. முன்பால்=முன்பக்கம். 'அன்பால்' என்பது இறைவனது அன்பை யுணர்த்தும். அது அருளே யாகும். சுத்த தத்துவங்கள் அபர முத்தித்தானமாய் இன்பம் பயத்தலின், 'பேரின்பத்தோங்கும்' என்றார். பரு=பருமை. விரிவு=வியாபகம். இந்நாதத்தைச் சூக்குமை வாக்கென்ப. பறை முழக்கத்தாற் பகைவர் மனங் கலங்குவராதலின், 'பிறவிப் பகை கலங்க' என்றார்.

ஆய மொழிக்கிள்ளாய் அள்ளூறும் அன்பர்பால்
மேய பெருந்துறையான் மெய்த்தார்என்—தீயவினை
நாளுமணு காவண்ணம் நாயேனை ஆளுடையான்
தாளிஅறு காம்உவந்த தார்.

உரை :—ஆராய்தலையுடைய சொற் பேசுங்கிளியே! மிக (என்பும்) உருகும் அன்பரிடத்தே விரும்பி யமர்ந்த திருப்பெருந்துறைப் பெருமானது திருமேனிமிசை யணிந்த மாலையாது (எனில்) கொடிய வினைப்பயனனது என்னை யடையாதபடி, நாயனைய என்னை நாடோறும் ஆட்கொண் டருளுபவன் விரும்பிய மாலை, கொடியறுகு மாலையேயாம்.

குறிப்பு :—'ஆய' என்பதில், ஆய், முதனிலைத் தொழிற்பெயர். தாளி=கொடி. அள்ளூறல்=மிகுதியாக அமுதம் ஊறுதல். அது

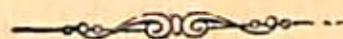
மிகுந்த உருக்கத்தா லாவதாகலின், என்புருகுத லெனப் பொருள் கொள்ளுவர். ௯

சோலைப் பசுங்கிளியே தூநீர்ப் பெருந்துறைக்கோன்
கோலம் பொலியுங் கொடிகூறாய்—சாலவும்
ஏதிலார் துண்ணென்ன மேல்விளங்கி ஏர்காட்டுங்
கோதிலா ஏறாங் கொடி.

உரை :—பொழில்களி லுறையும் பசியநிறக் கிளியே! பரிசுத்த மான நீர்சூழ்ந்த திருப்பெருந்துறையி லுறையும் பெருமானது அழகு விளங்குங் கொடியைப் புகழ்வாயாக. அது யாதெனில், பகைவர் மிகுதியும் திடுக்கிட் டஞ்சும்படி, உயர்வாகத் தோன்றி அழகுகாட்டு கின்ற குற்றமற்ற காளை (வடிவம் எழுதப்பட்டு) உளதாகிய கொடியே.

குறிப்பு :—சோலையில் வளமுற வாழ்தல், கிளிக்குப் பெருமை. கூட்டில்வாழ் கிளி, சோலைக் கிளியாகாது. 'தூநீர்' என்பதற்குத் 'தூயதன்மை' யெனப் பொருள்கொண்டு, 'கோன்' என்பதோடு இணக்குதலுமாம். ஏதிலார்=பகைவர். ஏறாம்=ஏறுஆம். ஏறு= காளைவடிவு. ஏறு, அறத்திற் கறிகுறியாம். ௧௦

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

திருப்பள்ளி யெழுச்சி

திரோதான சுத்தி*

எண்சீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

போற்றியென் வாழ்முத லாகிய பொருளே
புலர்ந்தது பூங்கழற் கிணைதுணை மலர்கொண்
டேற்றிநின் திருமுகத் தெமக்கருள் மலரும்
எழில்நகை கொண்டுநின் திருவடி தொழுகோம்
சேற்றிதழ்க் கமலங்கள் மலருந்தண் வயல்சூழ்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
ஏற்றுயர் கொடியுடை யாயெனை யுடையாய்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

உரை :—எனது வாழ்விற்கு மூலப்பொருளாகிய பெருமானே! வணக்கம். (பொழுது) விடிந்தது. உனது அழகிய இரு திருவடிகளுக்கு ஒத்த இருமலர்களை அவற்றின்மேல் தூவி உன் சந்நிதியில் நின்று உனது திருமுகத்தில் எழுகின்ற அருள்விளங்கும் அழகியபுன் சிரிப்பினைப் பெற்று நினது திருவடிகளை வணங்குவோம். சிறந்த இதழையுடைய தாமரைகள் விரியப்பெற்ற சேற்றினை யுடைய குளிர்ந்த வயல்கள் சூழ்ந்த திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமானே, உயர்ந்த நந்திக்கொடியினை யுடையாய், என்னை உடையவனே, எமது தலைவனே, (துயில்நீங்கித்) திருப்பள்ளியினின்று எழுந்தருள்வாயாக.

குறிப்பு:—ஏற்றுதல்=மலர் தூவுதல். 'சேற்று' என்பதை 'வயல்' என்பதோடு முடிக்க. 'பங்கஜம்' என்ற வடசொல் சேற்றில் முளைப்பதெனப் பொருள்படும். ஏறு=காளை. புறவிருள் நீங்கக் கதிர

* மறைப்பு நீக்கம்.

வன் விரிதல் போல, அகவிருள் நீங்கத் திருமுகத்தே அருண்மலர்தல் கூறப்பட்டது. எழில்நகை, கதிரவன் கதிர்கள் போல்வது. பள்ளி= படுக்கை, துயில். ௧

அருணன்இந் திரன்திசை அணுகினன் இருள்போய்
அகன்றது உதயம்நின் மலர்த்திரு முகத்தின்
கருணையின் சூரியன் எழஎழ நயனக்
கடிமலர் மலரமற் றண்ணல்அங் கண்ணாம்
திரள்நிரை யறுபதம் முரல்வன இவையோர்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
அருள்நிதி தரவரும் ஆனந்த மலையே
அலைகட லேபள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

உரைநடை :—'உதயம் அகன்றது' எனமாறுக. 'அண்ணல்' என்பதைச் சிவபெருமானே என்பதோடு சேர்க்க.

உரை :—செங்கதிரவன், இந்திரன் (அதிபதியா யிருக்குந்) திக்காகிய கீழ்த்திசையை நெருங்கி விட்டான். இரவினிருளானது நீங்க, உதயவொளி பரவிற்று. தாமரைபோன்ற நினது திருமுகத்தின் அருளைப்போலக் கதிரவன் எழுந்து மேற்செல்லச் செல்ல, கண்கள் போன்றனவாய, வாசனை யுடையனவா யுள்ள, தாமரை மலர்கள் விரியும்படி, அழகிய அதன் பாங்கரில் திரளும் வரிசை வரிசையாய வண்டுக் கூட்டங்கள் (ஒலித்து) ரீங்காரஞ் செய்கின்றன. இவற்றைக் கருதுக. பெருந்தகையே, திருப்பெருந் துறையின்கண் எழுந்தருளிய சிவபெருமானே, அருட் செல்வத்தைத் தரவருகின்ற இன்பமலையே, (எல்லாப் பொருளும்) அலைபோற்றோன்றி யடங்குதற்குரிய பெருங் கடலே, துயில் நீங்கி எழுந்தருள்க.

குறிப்பு :—' அருணன் ' என்பதைச் சூரியனது சாரதிக்கும் பெயராகக் கூறுவர். உதயகாலத்திலே திருமுகத்திலே அருட் கதிரவன் விளங்கித் தோன்றத் தோன்ற, அன்பர்களது கண்களாகிய காவன் மலர்கள் மலரும்படியாக, என ' உதயநின் மலர்த்திருமுகத்தின் கருணையின் சூரியன் எழ எழ நயனக் கடிமலர் மலர ' என்பதற்குப் பொருள் கூறி, இத்தொடரைப், 'பள்ளி எழுந்தருளாயே' என்

பதோடு முடிப்பாரு முளர். உதயம்=உதயவொளி. அகன்றது= பரவியது. தாமரைக்கு நயனத்தை ஒப்பிடுதல் உண்டு. கடி=வாசனை. ஓர்=அறிக. அறுபதம்=வண்டு, ஆறுகாலுடையது. நிரை=வரிசை. இறைவன் அலைகடல் போலுதலைப் பட்டினத்தடிகள் திருவாக்கினு லறிக. ௨

கூவின பூங்குயில் கூவின கோழி
குருகுகள் இயம்பின இயம்பின சங்கம்
ஓவின தாரகை யொளியொளி யுதயத்
தொருப்படு கின்றது விருப்பொடு நமக்குத்
தேவநற் செறிகழல் தாளிணை காட்டாய்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெருமானே
யாவரும் அறிவரி யாய்எமக் கெளியாய்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

உரைநடை :—பூங்குயில் கூவின, கோழி கூவின, சங்கம் இயம்பின, தாரகையொளி ஓவின, உதயத்தொளி, ஒருப்படுகின்றது. தேவ, நமக்கு விருப்பொடு, கழற்செறி நற்றாளிணைகாட்டாய் என அமைத்துக் கொள்ளுக.

உரை :—(பொழுது புலர்வதை யுணர்த்த) அழகிய குயில்கள் கூவிவிட்டன. கோழிகளும் கூவின. பிறபறவையினங்களும் ஒலித்து விட்டன. சங்குகள் சத்தித்தன. நட்சத்திர வெளிச்சங்கள் மறைந்தன. உதயத்தினொளி தோன்றுகின்றது. கடவுளே, எங்கள்பால் விருப்பத்தொடு, வீரக்கழல் செறிந்த உனது (பிறவியறுக்கும்) நல்ல திருவடி யிரண்டையுங் காட்டியருள்க. திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்குஞ் சிவபெருமானே, யாரும் அறியவொண்ணாதவனே, கருணையால் அடியாராய எங்களுக்கு எளி வந்தருள்பவனே, எமது தலைவனே, துயில் நீங்கி யருள்க.

குறிப்பு :—குருகு=பறவைப்பொது. தாரகை=விண்மீன். நற்றாள்=பிறவியறுத்து வீடளிக்கும் நன்மையுடையதாள். ஒருப்படுகின்றது=தோற்றுகின்றது. 'விருப்பொடு நமக்கு,' என்பதற்கு நமக்கு விருப்ப முண்டாகுமாறு எனப்பொருள் கொண்டு 'ஒருப்படுகின்றது' என்பதனோடு முடிப்பது முண்டு. ௩

இன்னிசை வீணையர் யாழினர் ஒருபால்
இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பினர் ஒருபால்
துன்னிய பிணைமலர்க் கையினர் ஒருபால்
தொழுகையர் அழுகையர் துவள்கையர் ஒருபால்
சென்னியில் அஞ்சலி கூப்பினர் ஒருபால்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
என்னையும் ஆண்டுகொண் டின்னருள் புரியும்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

உரை :—(விடியற்காலத்தே, இறைவனை வழிபடுவான் புகுந்தாருள்) இனிய ஓசை யிசைக்கும் வீணையை உடையவர் ஒருபக்கம் (நின்றனர்.) யாழ்வாசிப்போர் பிறிதொரு பக்கம். மந்திரங்களோடு துதிப்பாடல்களையும் ஓதுவார்கள் ஒருபக்கம். நெருங்கிக் கட்டப்பட்ட மலர்மாலை ஏந்திய கையினர் ஒருபக்கம். தொழுபவர், அழுபவர், வாடியசைபவர் ஒருபக்கம். தலையிற் கைகுவித்தவர் ஒருபக்கம். (இவர் யாவர்க்கும் அருள் புரிவான்) திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்குஞ் சிவபெருமானே! (தகுதியற்ற) அடியேனையும் ஆட்கொண்டு இனிய பேரருள் செய்யும் எமது தலைவனே திருப்படுக்கை விட்டெழுந்தருள்க.

குறிப்பு :—வீணையும் யாழும் தம்முள் சிறிது வேறுபாடுடையன. இருக்கு=மந்திரம். பிணை=சேர்த்த, தொடுத்த. துவள்கை= அசைதல். 'தொழுகை' என்பதற்குத் தொழுங்கை யெனப் பொருளுரைத்தலுமுண்டு. அஞ்சலி=வணக்கம். ௪

பூதங்கள் தோறும்நின் றாயெனின் அல்லால்
போக்கிலன் வரவிலன் எனநினைப் புலவோர்
கீதங்கள் பாடுதல் ஆடுதல் அல்லால்
கேட்டறி யோம்உனைக் கண்டறி வாரைச்
சீதங்கொள் வயல்திருப் பெருந்துறை மன்னா
சிந்தனைக் கும்அரி யாயெங்கள் முன்வந்(து)
ஏதங்கள் அறுத்தெம்மை ஆண்டருள் புரியும்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தருளாயே.

உரை :—அறிஞர் நீ, ஐம்பூதங்களிலும் அல்லது எல்லாப்பொருள்களிலுங் கலந்து நின்றாயென் றுரைப்பின் அல்லது, போக்கு வரவு இல்லாதவன் என்று உன்னைக் கூறி, உன்பொருட்டு இசைப் பாடல்களைப் பாடுதலும், அதற்கேற்ப ஆனந்தக்கூத் தாடுவதுஞ் செய்வதை அல்லாமல், உன்னைத்தாமாக நேரே பார்த்தறிந்தவர்களை நாங்கள் கேட்டறியவில்லை. குளிர்ச்சி பொருந்திய வயல் சூழ்ந்த திருப்பெருந்துறை யரசே, மனத்திற்கும் ஊகித்தறிதற் கெட்டாத வனே, அடியேங்கள் எதிரே தோன்றியருளி, எங்கள் குற்றங்களைத் தொலைத்துப் பேரருள் அளிக்கும் எமது தலைவனே, திருப்பள்ளி விட் டெழுந்தருள்க.

குறிப்பு :—கடவுள் காட்டாமல், தாமாகக் கண்டறிய இயலாமை குறித்தனர். பூதம் ஐம்பூதத்தையும், உள்பொருள் யாவற்றையுங் குறிக்கும். பிறப்பிறப் பிலனாதலின், இறைவனைப் 'போக்கிலன் வரவிலன்' என்றார். ஏதங்கள்=குற்றங்கள். இச்சொல், பாசங்கள், மலங்கள், காமவெகுளி மயக்கமாய முக்குற்றங்கள் என்பவற்றை யுணர்த்தும்.

௫

பப்பற வீட்டிருந் துணரும்நின் அடியார்
பந்தனை வந்தறுத் தாரவர் பலரும்
மைப்புறு கண்ணியர் மானுடத் தியல்பின்
வணங்குகின் றார்அணங் கின்மண வாளா
செப்புறு கமலங்கள் மலருந்தண் வயல்சூழ்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
இப்பிறப் பறுத்தெமை ஆண்டருள் புரியும்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

உரை :— உமை மணவாளா ! மனவிரி வொழியப் பற்றற்ற நிலை நின்று மெய்யுணரும் உனது அன்பர்கள், உன்பாலெய்திப் பாச நீக்க மடைந்தார்கள். அவர்கள் எல்லாரும் மனித இயற்கையில், அன்பு நீர் பெருக்குந் தலைவியர்போல் நின்னைத் தொழுகிறார்கள். சிவப்பு நிறம் பொருந்திய தாமரைகள் விரியும் வயல் புடைசூழ்ந்த திருப் பெருந்துறையிற் றங்கிய சிவபெருமானே! இந்தப்பிறவியை நீக்கி எங்களை ஆட்கொள்ளவல்ல எமது தலைவனே! திருப்பள்ளி யெழுக.

குறிப்பு :—பப்பு, பரப்பு என்பதன் இடைக்குறை. வீடு=பற்று விட்ட நிலை. பந்தனை=கட்டு, பாசம், மலம். பலரும்=எல்லாரும். மைப்பு=நீருடைமை. மை=நீர். மைப்பு என்பதற்கு மைத்தன்மை யெனப் பொருள் கொள்ளுதலுண்டு. 'மானுடத் தியல்பின், மைப் புறு கண்ணியர்' (ஆய்) எனமாறுக. 'அவர்பலரும் மைப்புறு கண்ணி யரும்' எனக்கொண்டு மானுடத் தியல்பாவது, கீழ்வீழ்ந்து வணங்கு தல் என்பாருமுளர். மனிதவாழ்க்கையிற் றலைவியர் தலைவர்பாற்காத லால் வழிபடுவ தொப்ப என்ற பொருள் சிறப்புடைத்து. செப்பு= சொல், புகழ் என்பது முண்டு. இப்பிறப்பு=எடுத்த பிறப்பு. உடம் பொழித்து இரண்டறக் கலத்தலாகிய வீடு வேண்டுமென்பார் இவ் வாறு கூறினர். ௬

அதுபழச் சுவையென அமுதென அறிதற்
கரிதென எளிதென அமரும் அறியார்
இது அவன் திருவுரு இவனவன் எனவே
எங்களை ஆண்டுகொண் டிங்கெழுந் தருளும்
மதுவளர் பொழில்திரு வுத்தர கோச
மங்கையுள் ளாய்திருப் பெருந்துறை மன்னா
எதுஎமைப் பணிகொளும் ஆறது கேட்போம்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

உரை :—பிரமமானது, கனியின் சுவைபோலும், அமுதம் போலும் எனவும், அது அறிவதற்கு முடியாதெனவும் அறிதற்கு எளி தாமெனவும் வாதித்துத் தேவர்களும் அதனை அறியா நிலையிலிருப்பர். வீடருளும் பரம்பொருளினது திருவடிவம் இதுவாகும். திருவுருக் கொண்டுவந்த இவனே அப்பெருமான் என்று நாங்கள் சொல்லும்படி யாக, எங்களை யாட்கொள்ள இவ்வுலகத்தே திருவுருக் கொண்டெழுந் தருளிய, தேன் மிகுந்த சோலை சூழ்ந்த திருவுத்தரகோச மங்கையி லுறைவோனே, திருப்பெருந்துறைக் கோவே, எங்களை ஏவல் கொள்ளும் முறை எதுவோ, அதனை நாங்கள் கேட்டு நடப்போம். எமது தலைவனே! திருப்பள்ளியெழுக.

குறிப்பு :—அது, என்பது பரம் பொருளாகிய பிரமத்தைக் குறிக்கும். பழத்திற் சுவைபோல, உலகிற் கலந்துள்ள தென்ற

கொள்கைபற்றி அவ்வாறு கூறினர். பிறவியறுத்தலின் அமுதமாயிற்று. அன்பர்க்கெளிதெனவும் பிறர்க்கரிதெனவும் பேசியும், முயற்சிப் பயன் கைவந்தில ரென்பது கருத்து. எ

முந்திய முதல்நடு இறுதியு மானாய்
மூவரும் அறிகிலர் யாவர்மற் றறிவார்
பந்தணை விரலியும் நீயும்நின் அடியார்
பழங்குடில் தொறும்எழுந் தருளிய பரனே
செந்தழல் புரைதிரு மேனியுங் காட்டித்
திருப்பெருந் துறையுறை கோயிலுங் காட்டி
அந்தண னாவதுங் காட்டிவந் தாண்டாய்
ஆரமு தேபள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

உரை :—கிடைத்தற்கரிய நிறைந்த அமுதமே! முற்பட்ட முதலும் நிலையும் முடிவும் ஆனவனே ! மும்மூர்த்திகளும் உன்னை அறிய வல்லார் அல்லர். (எனின்) வேறு யார், உன்னை அறிதல்கூடும் ? பந்தின் தன்மை சார்ந்த திருக்கை விரலுடைய திருவருட் சத்தியும் நீயும் அன்பர்களுடைய பழைய குடிசைகள்தோறும் அவர்க்கருள் புரிவான் வேண்டி எழுந்தருளிப் போந்த மேலானவனே ! சிவந்த அனல் போலுஞ் செம்மேனி வடிவங் காட்டியருளி, நீ திருப்பெருந் துறையிற் றங்குகின்ற திருக்கோயிலையுங் காட்டி, நீ ஆட்கொள்ளும் அருளாளனாய் வருதலையுங் காட்டி, எங்கள்பால் வந்து ஆட்கொண்டவனே! நீ, திருப்பள்ளி விட்டெழுந்தருள்க.

குறிப்பு :— 'முந்திய' என்றது, எல்லாவற்றிற்கு முற்பட்ட, முதற் பெரும்படைப்பு, காப்பு, அழிப்பைக் குறிப்பது. இடை முத்தொழில்கள் பல. பந்து, உருட்சி, திரட்சிக்குவமை. 'பந்துசேர் விரலாள்' என்ற தேவாரமுங் காண்க. எழுந்தருளி யாட்கொள்ளுந் தொன்மை முறை குறிப்பார் 'பழங்குடில்' என்றூர். அது, போய்ப் பழகிய குடில்போலும். திருப்பெருந் துறையை 'உறை கோயிலாகக்' காட்டி என்பாருமுளர். 'அந்தணன்' வேதியவடிவங் குறித்தல் கூடும்.

விண்ணகத் தேவரும் நண்ணவும் மாட்டா
விழுப்பொரு ளேவுன தொழுப்படி யோங்கள்
மண்ணகத் தேவந்து வாழச்செய் தானே
வண்திருப் பெருந்துறை யாய்வழி யடியோம்
கண்ணகத் தேநின்று களிதரு தேனே
கடலமு தேகரும் பேவிரும் படியார்
எண்ணகத் தாய்உல குக்குயி ரானாய்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

உரை :— வானுலகத்தே யுள்ள விண்ணவர்களும் அடைய வொண்ணாத மேலான பரம்பொருளே, உன்னுடைய தொண்டாற்றும் அடிமையேமாகிய நாங்கள், இம்மண்ணுலகத்தே (பேரின்பத்தோடு) வாழும்படியாக, இங்கே எழுந்தருளி வந்து எங்களைச் செய்வித்தவனே, வளம்பொருந்திய திருப்பெருந்துறை யுடையவனே, பரம்பரைத் தொண்டராகிய எங்களுடைய கண்ணில்நின்று, அல்லது அகத்தே நின்று மகிழ்ச்சி தருகின்ற தேன்போ லினியவனே, விண்ணவர்க்குத் திருப்பாற்கட லமுதம் போல்பவனே, (அல்லது) எல்லாங் கடந்த அருமருந்தே, கரும்பு போல்பவனே, உன்னை அன்பால் விரும்புகின்ற அடியவர்கள் நினைவி லுள்ளானே, எல்லா உயிர்களுக்கும் உயிரானவனே, எமது தலைவனே, திருப்பள்ளி யெழுக.

குறிப்பு :— விழு = மேலான. தொழுப்பு = தொழும்பு என்பதன் வலித்தல் விகாரம், = தொண்டு. தேன், அமுது, கருப்பஞ்சாறு மூன்றையு முவமையாகக் கூறுதல் அடிகள் மரபு. ௯

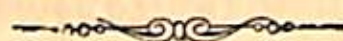
புவனியிற் போய்ப்பிற வாமையில் நாள்நாம்
போக்குகின் றோம்அவ மேயிந்தப் பூமி
சிவனுய்யக் கொள்கின்ற வாறென்று நோக்கித்
திருப்பெருந் துறையுறை வாய்திரு மாலாம்
அவன்விருப் பெய்தவும் மலரவன் ஆசைப்
படவும்நின் அலர்ந்தமெய்க் கருணையும் நீயும்
அவனியிற் புகுந்தெமை ஆட்கொள்ள வல்லாய்
ஆரமு தேபள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

உரைநடை :—'ஆரமுதே, இந்தப் பூமி.....நோக்கி' என்பதை முதலிலும், 'திருப்பெருந்துறை யுறைவாய்' என்பதை ஈற்றடியிலுங் கொள்ளுக.

உரை :—கிடைத்தற்கரிய அமுதமே, இந்தப்பூவுலகம் சிவபெருமான் உயிர்களை வீடருளி ஆட்கொள்கின்ற வகை யுடைய தென்று பார்த்து, நாம் பூமியிற்புகுந்து பிறந்து (அவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளப் பெறாமல்) வாழ்நாளை வீணாகப் போக்குகின்றோமே யென்று, திருமாலாகிய பெரியோன் விருப்ப மடையவும், மலரி லுறைகின்ற நான்முகன் ஆசைப்படும் படியாகவும், நீயும், விளங்கிய பொய்யாத நினது திருவருட்சத்தியும், ஞாலத்தே போந்தருளி எங்களை உய்யக் கொண்டருள வல்லவனே, திருப்பெருந்துறை யுறைவானே, திருப்பள்ளி விட்டு எழுந்தருள்க.

குறிப்பு :—புவனி, அவனி, பூமி என்பன நிலவுலகை யுணர்த்தின. அவமே = வீணே. அலரவன் = வெண்டாமரை யுறைவோன். 'அலர்ந்த மெய்க்கருணை' யென்றது, வீடெய்ப்பிக்குந் தாயாகிய அருட்சத்தியை. திரோதான சத்தியின் வேறாய அருட்சத்தி யெனக்குறிப்பித்தார். ஐந்தெழுத்திலே, வகரத்தாற் சுட்டப்படும் அருளென்றறிக.

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

கோயில் மூத்த திருப்பதிகம்

அநாதியாகிய சற்காரியம்*

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

உடையாள் உன்தன் நடுவிருக்கும் உடையாள் நடுவுள் நீயிருத்தி, அடியேன் நடுவுள் இருவீரும் இருப்ப தானல் அடியேன்உன், அடியார் நடுவுளிருக்கும் அருளைப்புரியாய் பொன்னம்பலத்தெம், முடியா முதலே என்கருத்து முடியும் வண்ணம் முன்னின்றே.

உரை நடை :—' பொன்னம்பலத் தெம்முடியா முதலே ' என்பதை முதலிலும், 'என் கருத்து முடியும் வண்ணமுன் னின்றே' என்பதை 'அடியேன்' என்பதற்கு முன்னும் அமைக்க.

உரை :—பொற் சபையிலாடும் எமது ஈறிலாத முதல்வனே, (நம்மை) உடையவளாகிய சிவ சத்தி உன்னிடத்தே உள்ளீடாக இருக்கின்றாள். நீயும் அவளிடையே கலந்திருக்கின்றாய். எனக்கு உள்ளீடாய் நீவிர் இருவீரும் இருப்பது உண்மையானல், நீ எனக்கு முற்பட்டு நின்று என் விருப்பம் நிறைவேறும் வண்ணம், அடியேன் உன் அடியார் நடுவிலே இருத்தற்குரிய திருவருள் செய்ய வேண்டும்.

குறிப்பு :—சிவத்தினின்று பராசத்தி தோன்றுதலின், 'உடையாள் உன் நடுவிலிருக்கும் ' என்றார். சிவத்தின் ஒரு கூற்றிலே தோன்றுஞ் சத்தியே உலகத்தே ஐந்தொழில் செய்யப் போதுமாதவின், 'நடு' என்றா ரென்பாருமுளர். 'நடு' என்ற சொல் அந்தரியாமித்துவமுணர்த்துதலின், அது அத்துவிதக் கலப்பையே குறிப்பதாம். தோன்று முலகில் எப்புறமும் ஆதாரமாய்ச் சிவசத்தி நிற்றல்

---

* என்றைக்கு முள்ள தன் செயற்பாடு.

போல, உலகின் பொருட்டுத் தோன்றுஞ் சிவசத்திக்கு எல்லாப்புற மும் சிவமே வியாபகமாயிருத்தலின், சிவத்தின் நடுவே சிவசத்தி தோன்றுமென்றார். உலகத் தோற்றத்தின்கண், எங்குஞ் சிவமானது உள்ளீடாய்ச் சத்தியோடு கலந்திருத்தலின், 'நீ அவள் நடுவில் இரு த்தி' என்றார். சிவ தத்துவ சம்பந்தமாய்ச் சத்தி தோன்ற, சத்தி சம்பந்தமாய்ச் சதாசிவந் தோன்றுதலின், இங்ஙனங் கூறினு ரென்பாருமுளர். 'அறிவினில் அருளான் மன்னி அம்மையோ டப்பணுகி' என்றபடி, சத்தியுஞ் சிவமுமாகவே இறைவன் உயிரிற் கலந்துள்ளானுதலின் 'இருப்பதானுல்' என்றார். அடியார் நடுவுளிருப்ப தால், இறையன்பு நிலைத்து உலகப்பற்றொழிந்து விரைவில் வீடெய்து தல் கூடுமாதலின், 'என் கருத்து முடியும் வண்ணம்' என்றார். க

முன்னின் றாண்டாய் எனைமுன்னம் யானும் அதுவே முயல்வுற்றுப், பின்னின்றேவல் செய்கின்றேன் பிற்பட் டொழிந்தேன் பெம்மானே, என்னின் றருள்இ வரநின்று போந்தி டென்னு விடில்அடியார், உன்னின் றிவனுர் என் னுரோ பொன்னம் பலக்கூத் துகந்தானே.

உரை :—பொன்னம்பலத்திலே திருநடஞ் செய்வதை விரும் பினவனே, தக்க பக்குவம் (வருதற்கு) முன்னேயே எதிர்ப்பட்டு என் முன் நின்று என்னை யாட்கொண்டாய். அடியேனும் தகுதி யடை தற்கே முயற்சி செய்து பின்பற்றிப் பணி செய்கின்றேன். அங்ஙனம் செய்வதில் பெருமானே நான் பின்னிடைந்து விட்டேன். என்னி டத்தில் நின்று திருவருள் மேற்படும்படியாக நிலை பெற்று வீடு புகுந்திடுக என்று கட்டளை செய்யாவிடின், அடியரானோர் உன்பால் நின்று இவன் யாரென என்னைக் கேட்கமாட்டார்களோ!

குறிப்பு:—'முன்னின்று' என்றது அருட் குருவாய் எதிர்ப்பட்டு வந்ததைக் குறிக்கும். அதுவே முயல்வுற்று என்பதற்கு நீ எதிர்ப்படு தலையே கருதி எனவும் பொருள் கொள்வார். பெம்மானே யென் பதற்கு விரும்பத்தக்கவனே எனவும் பொருள் கொள்ப. போந் திடு=அடியார் நடுவுட் புகுந்திடு. அருள் இவர்தல்=திருவருள் மேற் படத் தான் அதனுள் அடங்குதல்.

உகந்தானே அன்புடைஅடிமைக் குருகாவுள்ளத் துணர் விலியேன், சகந்தான் அறிய முறையிட்டால் தக்கவாறன் றென்னுரோ, மகந்தான் செய்து வழிவந்தார் வாழவாழ்ந்தாய் அடியேற்குன், முகந்தான் தாரா விடின்முடிவேன் பொன்னம் பலத்தெம் முழுமுதலே.

உரை :—பொற்சபையில் ஆடுகின்ற எங்கள் முழுமுதற் பொருளே, அன்போடு கூடிய அடிமைத் தொண்டை விரும்பி யேற்றுக் கொண்டவனே, அன்பினுல் உருகாத நெஞ்சுடைய அறிவிலியாகிய நான்,உலக மறியும்படி கூவிக் குறையிரந்தால் அது தக்க நெறியல்ல வென்று சொல்லமாட்டார்களா? வேள்வி இயற்றி நல்வழி நிற்ப வர், வாழும்படியாக எழுந்தருளி வீற்றிருப்பவனே, அடியேனுக்கு உன்னுடைய திருமுகத்தைத் தானும் காட்டாவிடில் இறந்து ஒழிவேன்.

குறிப்பு :—'சகந்தான்' என்பதில் 'தான்' என்பது தனியே முறையிடாது பலரும் அறிய முறையிடுதல்,தமது அன்பின்மையைப் புலப்படுத்து மென்பதைக் குறிக்கும். தன் அன்பின்மை யறியாது இறைவனருளாமையைத்தக்கவாறன்று என்பர்என்ற கருத்துங்கொள் ளப்படுவது. வேள்வி யியற்றினுலும் பயன் கருதாது செந்நெறி நிற் பவருக்கு இறைவனருள் புரிவனென்பது கூறப்பட்டது. வீடருளா விடினும் அருட்டிருமேனியையாவது காட்ட வேண்டு மென்பார் 'முகந்தான்' என்றுர். ௩

முழுமுத லேஐம் புலனுக்கும் மூவர்க்கும் என் தனக்கும்
வழிமுத லேநின் பழவடி யார்திரள் வான்குழுமிக்
கெழுமுத லேயருள் தந்திருக்க இரங்குங் கொல்லோஎன்
றழுமதுவேயன்றி மற்றென்செய்கேன் பொன்னம்பலத் தரைசே.

உரை:—பொற்சபையிலாடுகின்ற மன்னனே, எல்லாவற்றிற்கும் ஆதியான பொருளே, ஐம்பொறி அறிவிற்கும் மனம்,புத்தி,அகங்கார மென்ற மூன்று அந்தக்கரணங்களுக்கும், புருடனுகிய எனக்கும் தோன்றி யியங்குவதற்குக் காரணமான நிமித்தப் பொருளே, பழைமையான உன்னுடைய அடியார்கள் திரண்ட பெருங் கூட்டத்

திற்குப் பெரிது மருள்புரிவான், எழுந்தருளு முதல்வனே, யான் வீட கத்தே இருக்கத் திருவருள் கொடுப்பான் இரங்குவையோ என் றெண்ணி அழுதலே யன்றி வேறு யான் என்செய்ய முடியும்?

குறிப்பு :—'மூவர்க்கும்' என்றது மும்மூர்த்தி யெனப் பொருள் கொள்வோரு முளர். 'வழிமுதல்' என்பது நிமித்த காரணத்தை உணர்த்துவது. 'அருள் தந்திருக்க' என்பதற்கு அருள் கொடுக்கவெனப் பொருள் கொள்வாருமுளர். செயலற்று வருந்துவதே தன்னுலேயாகுமென்பார் 'அழுமதுவே' யென்றார். ௪

அரைசே பொன்னம் பலத்தாடும் அமுதே என்றுன் அருள்நோக்கி, இரைதேர் கொக்கொத் திரவுபகல் ஏசற்றிருந் தே வேசற்றேன், கரைசேர் அடியார் களிசிறப்பக் காட்சி கொடுத்துன் அடியேன்பால், பிரைசேர் பாலில் நெய்போலப் பேசா திருந்தால் ஏசாரோ.

உரை :—மன்னனே, பொற் சபையிற் கூத்தியற்றுகின்ற அருமருந்தே என்று வாழ்த்தி உன்னருளை எதிர்பார்த்து (காத்திருந்து அமைதியாகவுங் குறிப்பாகவும்) இரைதேர்ந்தெடுக்கின்ற கொக்கினைப் போல இரவும் பகலும் கவலையோடிருந்து இளைப்புற்றேன். முத்திக்கரையை யடைதற்குரிய அடியார்களுக்கு மகிழ்ச்சி மிகும்படியாக நீ காட்சி கொடுத்தருளி உனதடியேனுகிய என்னிடத்தில் பிரை ஊற்றிய பாலில் அடங்கியிருக்கும் நெய்போல வெளிப்படாது நீ என்னேடு உரையாடாதிருந்தால் என்னை உலகத்தார் வையமாட்டார் களா?

குறிப்பு :—இரை தேர் கொக்கானது தன் விருப்பத்திற் கேற்ற உணவாகியமீன் வருமளவும் அசையாது காத்திருத்தல்போல, உடம்பு நீங்கி வீடு பெறுதலை விரும்பி அடிகள் இறையருளை எதிர்பார்த்திருந்தனர் என்பது விளங்கிற்று. ஏசறுதல்=துக்கித்தல், கவலைப்படுதல். வேசறுதல்=வாடுதல், இளைத்தல். காட்சி=பேரறிவு. பாலில் நெய்யானது நன்கு விளங்காது நிற்கும். தயிரில் நெய்யானது நன்கு விளங்கும். பிரை சேர் பாலில் நெய்யானது விளங்கியும், விளங்காமலும் நிற்கும். பிரை=உரை. "கண்டும் கண்டிலேன்"

என்றபடி ஞானம் பெற்றும் உடனே வீடு பெறுமையின் 'பிரைசேர் பாலி னெய்போல' என்றார். ௫

ஏசா நிற்பர் என்னைஉனக் கடியா னென்று பிறரெல்லாம்
பேசா நிற்பர் யான்தானும் பேண நிற்பேன் நின்னருளே
தேசா நேசர் சூழ்ந்திருக்குந் திருவோலக்கம் சேவிக்க
ஈசா பொன்னம் பலத்தாடும் எந்தாய் இனித்தான் இரங்காயே.

உரைநடை :—தேசா, ஈசா, பொன்னம்பலத்தாடு மெந்தாய் என்பவற்றை முதலிற் கொள்க.

உரை :—ஒளியுருவானே, ஆண்டவனே, பொற்சபையிற் கூத்தியற்றுமெங்கள் அப்பனே! என்னை (மெய்யுணர்ந்தோர் அன்பிலனென்று) வைவர். மற்றவரெல்லாம் உனக்கடியவ னென்று என்னைப் பேசுவார்கள். நானோ உனது திருவடிகளையே நாடிநிற்கின்றேன். மெய்யன்பர்கள் புடைசூழ, நீ, வீற்றிருக்கும் உனது திவ்விய சமூகத்தை வழிபடுதற்கு இனியாயினும் இரங்கி யருள் செய்வாயாக.

குறிப்பு:—முற்பாட்டில் 'ஏசாரோ' என்றதற்குப் பதிலாக இப்பாட்டின் தொடக்கத்தில் 'ஏசா நிற்பர்' என்றார். 'தேசா' என்பதில், தேசு=ஒளி. ஓலக்கம்=சபை, காட்சி. ௬

இரங்கும் நமக்கம் பலக்கூத்தன் என்றென் றேமாந் திருப்பேனை
அருங்கற் பனைகற் பித்தாண்டாய் ஆள்வா ரிலிமா டாவேனோ
நெருங்கும் அடியார் களும்நீயும் நின்று நிலாவி விளையாடும்
மருங்கே சார்ந்து வரஎங்கள் வாழ்வே வாவென் றருளாயே.

உரைநடை :—'எங்கள் வாழ்வே' என்பதை முதலிற் கூறுக.

உரை :—எங்கள் வாழ்க்கை முதலே, நமது சிற்சபையில் திருநடம் புரிவோன் இரங்கி வீடருள்வனென்று நினைந்து நினைந்து அவாவுற்றிருப்பேனை இல்லாத புதிய ஏற்பாடு செய்து ஆட்கொண்டாய். இப்போது நான் உடையவனில்லாத மாட்டுக் கொப்பாவனோ?

நீயும், நின்னை நெருங்கி வருமடியார்களும் நிலைத்து விளங்கி மகிழ்கின்ற பக்கத்தின் சார்பாக நானும் வரும்படி இங்கேவா வென்று கட்டளையிட் டருள்வாயாக.

குறிப்பு:—'ஏமாந்திருப்பே' னென்பதில், ஏமாந்து=ஆசைப்படுதல், களிப்புறுதல். 'அருங்கற்பனை' யென்பதில் 'அரும்' என்பது இன்மை குறித்தது: கற்பனை=ஏற்பாடு. ஆட்கொள்ளுந் தகுதியேற்படுமுன்னே ஆட்கொள்ளுதலே அருங்கற்பனை யெனப்பட்டது. ஆள்வார்=பாதுகாப்பார், உடையவர். நிலாவி=விளங்கி. மருங்கு=பக்கம்.

அருளா தொழிந்தால் அடியேனை அஞ்சேல் என்பார்
ஆர்இங்குப், பொருளா என்னைப் புகுந்தாண்ட பொன்னே
பொன்னம் பலக்கூத்தா, மருளார் மனத்தோ டுனைப்பிரிந்து
வருந்து வேனை வாவென் றுன், தெருளார் கூட்டங் காட்டா
யேல் செத்தே போனுற் சிரியாரோ.

உரைநடை :— பொன்னம்பலக் கூத்தா, இங்குப் பொருளாய் என்னைப் புகுந்தாண்ட பொன்னே.

உரை :—கனகசபையில் நடம் புரிபவனே, இவ்வுலகத்தே என்னையுமொரு பொருளாக மதித்து என்னுள்ளத்திற் புகுந்து ஆட்கொண் டருளிய பொன் போன்றவனே, நீ வீடருள் செய்யாது போவாயானுல் அடியேனை நோக்கிப் பயப்படாதே என்று சொல்வார் யார்? மயக்கம் பொருந்திய மனத்தோ டுன்னைவிட்டுப் பிரிந்து (பிரிவாற்ருமையால்) துன்பப்படுகின்ற என்னை வாவென்றழைத்துத் தெளிவுடையராகிய உன்னடியார் கூட்டத்திற்குக் காட்டாவிடில், யானிறந்துபோனுல் உலகினர் நகையாட மாட்டாரா ?

குறிப்பு :—பொருளா=பொருளாக. பொன்=மாறிலாத ஒளிக்கு உவமை. ஆசிரியனுய்க் கடவுள் ஆட்கொண்டருளி மறைந்தவுடன் அடிகள் நெஞ்சந் திகிலடைந்தமையால் 'மருளார் மனத்தோடு' என்ருர். தெருள்=தெளிவு, ஞானம். வீடருளப்பெரு திறந்தால், பிறவி வருமென்ற அச்சம்பற்றி, 'செத்தேபோனுல் சிரியாரோ' வென்ருர். பிரிவாற்ருமையால் சாதல் கூடுமென்ற குறிப்புங் காண்க. அ

சிரிப்பார் களிப்பார் தேனிப்பார் திரண்டு திரண்டுன் திருவார்த்தை, விரிப்பார் கேட்பார் மெச்சுவார் வெவ்வேறி ருந்துன் திருநாமந், தரிப்பார் பொன்னம் பலத்தாடுந் தலைவா என்பார் அவர்முன்னே, நரிப்பாய் நாயேன் இருப்பேனோ நம்பி இனித்தான் நல்காயே.

உரைநடை :—நம்பி என்பதை முதலில் கொள்க.

உரை :— அண்ணலே! நினது மெய்யன்பர்கள் உன் ஆனந் தத்தை அநுபவித்துப் புறத்தே சிரிப்பார்கள், அகத்தே மகிழ்வார் கள், நிட்டை கூடுவார்கள், கூடிக்கூடி உன் திருப்புகழை விரித்துப் பேசுவார்கள், அதனை விரும்பிக் கேட்பார்கள், வியந்து கொண்டாடு வார்கள், தனித்தனியே யிருந்து நின்றன் திருப்பெயரை நினைப்பார் கள், 'பொற்சபைக் கூத்தியற்றுகின்ற தலைவனே' யென்று அழைப் பார்கள். அத்தகையார் முன்பாக (உன் பேரானந்தத்தை முற்றிலு மனுபவிக்கப் பெறாது) நாய்போன்ற நான் இகழ்ச்சிக் குரியனாய்ச் சும்மா யிருப்பேனோ? இனியாவது உன்னானந்தத்தை முற்றிலுங் கொடுத்தருள்வாயாக.

குறிப்பு:—'தேனிப்பார்' என்பது, தியானிப்பாரென்பதன் மருபு. 'வெவ்வேறிருந்து' என்பதைத் 'தேனிப்பார்' என்பதனோடுங் கூட்ட லாம். 'தரிப்பார்' என்பதில் தரிப்பு=நினைவு, ஞாபகம். அணிவார் என்ற பொருள் சிறப்புடையதல்ல. நரிப்பு=இகழ்ச்சி. ௬

நல்கா தொழியான் நமக்கென்றுன் நாமம் பிதற்றி நயனநீர்
மல்கா வாழ்த்தா வாய்குழறா வணங்கா மனத்தால் நினைந்துருகிப்
பல்கா லுன்னைப் பாவித்துப் பரவிப் பொன்னம்பலமென்றே
ஒல்கா நிற்கும் உயிர்க்கிரங்கி அருளாய் என்னை உடையானே.

உரை நடை :—'என்னை உடையானே' என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை ;—என்னை அடிமையாக உடைய முதல்வனே! நமக்குப் பேருளளியாது போகானென்று நினைந்து உன்னுடைய திருப்

பெயரைப் பலகாலுரைத்துக் கண்ணீர் பெருக வாய்குளறித் துதி செய்து வணங்கி, நெஞ்சத்தில் நினைந்து கசிந்து பலகாலு முன்னை அத்துவித பாவனை செய்து, பொற்சபை யென்றே துதித்து (அருள் கருதி)த் தளர்ந்து நிற்கும் உயிராகிய எனக்கு இரங்கித் திருவருள் புரிவாயாக.

குறிப்பு :—பிதற்றுதல்=பலகால் பேசுதல் "மல்கா" மல்க என்பதன் விரி. மல்கி என்றுங் கூறுப. மல்குதல்=பெருகுதல். குழறு=குழறி. வாய்தடுமாறுதல் அன்பின் மெய்ப்பாட்டிற்கு அறி குறி. பாவித்து=கடவுள் உயிரோடு இரண்டறக்கலந்துள்ள நிலையை எண்ணி, ஒல்கா=ஒல்கி, தளர்ந்து. ௧0

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

கோயிற்றிருப்பதிகம்

அநுபோக இலக்கணம்

எழுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

மாறிநின் றென்னை மயக்கிடும் வஞ்சப்
புலனைந்தின் வழியடைத் தமுதே
ஊறிநின் றென்னுள் எழுபரஞ் சோதி
உள்ளவா காணவந் தருளாய்
தேறலின் றெளிவே சிவபெரு மானே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
ஈறிலாப் பதங்கள் யாவையுங் கடந்த
இன்பமே என்னுடை அன்பே.

உரைநடை :—தேறலின்றெளிவு "முதல்" என்னுடையன்பே முடிய முதலில் கொள்க.

உரை :—தேனின் தெளிவு போன்ற தூய இனிமையானவனே, சிவபெருமானே, திருப்பெருந் துறையில் வீற்றிருந்த மங்கலப் பொருளாவானே, முடிவற்ற பதவிகள் எல்லாவற்றையுங் கடந்த ஆனந்தமானவனே, என்னையுடைய அன்புமயமானவனே, என்னைப் பகைத்து நிலைபெற்று அறிவு மயங்கச்செய்யும் கள்ள ஐம்புலங்களின் வாயில்களை அடைத்து ஞான அமுதமே சுரந்து நிற்கும்படியாக என்னுள்ளத்தின் கண்ணே தோன்றுகின்ற மேலான ஒளியே, நீ உண்மையாக விருக்கும் விதத்தை நான் காணும்படி வந்து அருள் செய்வாயாக.

குறிப்பு :—புலன் = பொறியறிவு. பொறி நுகருமியை புடைய பொருளென்றுங் கூறுக. ஊறி நின்று=ஊறி நிற்க. உள்ளவா=உள்ளவாறு. அது கடவுளின் சொரூப நிலையைக் குறிக்கும்.

காண=அறிந்தனுபவிக்க. பதவிகள் யாவும் தத்துவங்களுள் அமைதலின், தத்துவங்கடந்த தனி முதல்வனை ‘பதங்கள் யாவையுங் கடந்த’ என்ருர். ‘ஈறிலா’ என்பதை ‘இன்பமே’ என்பதோடு முடித்து, எல்லையில்லாத இன்பமென்பது முண்டு. அதுவே வீட்டின்பமாம். அன்பே சிவமா மென்றபடி. சிவஞானிகளுடைய அன்போடு அத்துவிதமாய்க் கலந்திருத்தலின் ‘அன்பே’ என்ருர். க

அன்பினுல் அடியேன் ஆவியோ டாக்கை
ஆனந்த மாய்க்கசிந் துருக
என்பரம் அல்லா இன்னருள் தந்தாய்
யானிதற் கிலனேர் கைம்மாறு
முன்புமாய்ப் பின்பு முழுதுமாய்ப் பரந்த
முத்தனே முடிவிலா முதலே
தென்பெருந் துறையாய் சிவபெரு மானே
சீருடைச் சிவபுரத் தரைசே.

உரைநடை :—“முன்பு மாய்” முதல் “அரசே” முடிய முதலிற் கொள்க.

உரை :—எல்லாவற்றிற்கும் முன்னுமாய்ப் பின்னுமாய் அவை முழுவதுமாய் வியாபித்துள்ள (இயல்பாகவே) பாச நீக்கமுடையவனே, எல்லையில்லாத முதற் பொருளே, தெற்கே யுள்ள திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருப்பவனே, சிவபெருமானே, சிறப்புடைய சிவலோக மன்னனே, அன்பின் மிகுதியால், அடியேனுடைய உயிரோடு உடம்பும், இன்ப மயமாய்க் கசிந்துருகும்படியாக எனக்குக் கிடைத்தற்குத் தகுதி யில்லாத இனிய திருவருளை நீ கொடுத்தாய்; யானிதற்காக உனக்குக் கொடுக்கக்கூடிய ஒரு பதிலுதவி யாதுமில்லை.

குறிப்பு :—பரம்=தகுதி, பக்கம். “ஓர் கைம்மாறு இலன்” என மாறுக. சிவபுர மென்பது வீட்டுலகமென்ப. உ

அரைசனே அன்பர்க் கடியனே னுடைய
அப்பனே ஆவியோ டாக்கை
புரைபுரை கனியப் புகுந்துநின் றுருக்கிப்
பொய்யிருள் கடிந்தமெய்ச் சுடரே

திரைபொரா மன்னும் அமுதத்தெண் கடலே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
உரையுணர் விறந்துநின் றுணர்வதோர் உணர்வே
யானுன்னை உரைக்குமா றுணர்த்தே.

உரை :—அன்பர்களுக்கு மன்னனே, அடியேனுடைய தந்தையே, உயிரோடு உடம்பும், மயிர்க் கால்தோறும் நெகிழ்ந்துருகும்படி என்னுள்ளத்தே யெழுந்தருளி நிலைபெற்று அதனை உருகுவித்துப் பொய்மையாகிய அறியாமையைத் தொலைத்த மெய்யொளியே, அலைமோதாது நிலைபெற்ற அமுத மயமாகிய தெள்ளிய (ஆனந்த)க் கடலே, திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருந்தருளுஞ் சிவபெருமானே, சொல்லையும், சுட்டறிவையுங் கடந்து சிவஞானத்தாலறியக்கூடிய பேரறிவே, யான் உன்னைப் புகழ்ந்துரைக்கும் விதத்தை நீ அறிவுறுத்துவாயாக.

குறிப்பு :—அன்பர்க்கரசனே என மாறுக. ஆவி கனிதல்=தற்போதங் கழலுதலாகும். ஆக்கை உருகுதல் மெய்ப்பாட்டினால். புரை=துவாரம். இஃது மயிர்க் காலினைக் குறிக்கும். பொய்யிருள் என்றெடுத்து பொய் நிலையாமையையும், இருள் அறியாமையுங் குறிக்கலாம். கடவுள் போக்குவரவற்ற பூரண னாதலின் 'திரைபொரா' என்றார். உரை யுணர்வு என்ற விடத்து, வாக்கின் சம்பந்தமான அறிவு, அதாவது சுட்டறிவு, என்று பொருள் கொள்ளுதலுமுண்டு. பாச ஞானத்தாலும் பசுஞானத்தாலும் பார்ப்பரிய பரம்பரனைப் பதிஞானத்தாலே என்றபடி, இறைவனைப் பதிஞானத்தாலே தான், உணர்தல் கூடுமென்பார், 'உரையுணர் விறந்து நின் றுணர்வதோர்' என்றார். இறைவன் ஞான வடிவினனாதலின் 'உணர்வே' என்றார். உணர்வதை யுணர்த்தலரிது என்ற கருத்துப்பற்றி, 'உரைக்கும் ஆறுணர்த்தே' என்றார். ௩

உணர்ந்தமா முனிவர் உம்பரோ டொழிந்தார்
உணர்வுக்குந் தெரிவரும் பொருளே
இணங்கிலி எல்லா உயிர்கட்கும் உயிரே
எனைப்பிறப் பறுக்கும்எம் மருந்தே

திணிந்ததோர் இருளில் தெளிந்தது வெளியே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
குணங்கள் தா மில்லா இன்பமே உன்னைக்
குறுகினேற் கினியென்ன குறையே.

உரை :—கலைஞானமுடைய பெரிய முனிவர்களும், வானோர்களும் பிற பெரியோர்களுமாகிய எல்லாருடைய அறிவினாலும் அறிதற்கரிய பரம்பொருளே,ஒப்பில்லாதவனே,உயிர்களெல்லாவற்றிற்கும் உயிரானவனே,என்னுடைய பிறவியைத் தொலைக்கும் எங்கள்அமுதமே, உயிரை நெருங்கிப் பிணித்த ஆணவ இருளில் நீங்கித் தெளிவடைதற் கேதுவாகிய பரிசுத்தமான அருள் வானமே, திருப்பெருந் துறையில் வீற்றிருக்குஞ் சிவபெருமானே, முக்குணங்களின் தொடர்பிலாத பேரானந்தமே, உன்னை யடைந்த எனக்கு இனிமேல் என்ன குறையிருக்கிறது ? (ஒன்றுமில்லை என்றவாறு).

குறிப்பு :—உணர்ந்த என்பதற்குப் பரஞானத்தால் உணர்ந்த என்று பொருள் கொண்டு, பரஞானத்தாலு முற்றிலும் அறிய முடியாத முதல்வனாகலின் 'உணர்ந்தமா முனிவர்' என்றார். இணங்கு= இணங்குதல், ஒப்பாதல். ஒழிந்தார்=பிறர், எனைப் பிறப்பறுக்கும் என்பதில் எனை என்பதற்கு எத்தனையோ என்று பொருள் கொள்ளுதலுமுண்டு. 'இருளில் தெளிந்த' என்பதற்கு இருளில் நீங்கி யறிந்த என்றும், இருளிடத்தே யறிந்த வென்றும் பொருள் கொள்ளுதலுமுண்டு. இருளென்று அறியப்படாத இருளாக விருத்தலின், ஆணவத்தை 'ஓரிருள்' என்றார். குணங்களென்பது சாத்வீகம், இராசதம் தாமதமென்பவை. குணங்களோடு கூடிய இன்பம், தத்துவச் சார்புடையதாய் அழியுந் தன்மை யுடையதாகலின், இறையின்பத்தைக் 'குணங்கள் தாமில்லா இன்ப'மென்றார். பேரின்பமாதலின், என்ன குறை யென்றார். ச

குறைவிலா நிறைவே கோதிலா அமுதே
ஈறிலாக் கொழுஞ்சுடர்க் குன்றே
மறையுமாய் மறையின் பொருளுமாய் வந்தென்
மனத்திடை மன்னிய மன்னே

சிறைபெறு நீர்போல் சிந்தைவாய்ப் பாயுந்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
இறைவனே நீயென் உடலிடங் கொண்டாய்
இனியுன்னை யென்னிரக் கேனே.

உரை :—யார்பாலும் ஒன்றையும் வேண்டாத பூரணப் பொருளே, குற்றமற்ற அருமருந்தே, முடிவில்லாத பிழம்பான சோதி மலையே, என்மனத்தின் கண்ணே மந்திரமாகவும், மந்திரத்தின் பொருளாகவும் விளங்கி நிலைபெற்ற கரைகடந்த வெள்ளம்போல் உள்ளத்தே சென்று நிறைகின்ற இன்பமயமான திருப்பெருந்துறைப் பெருமானே, தலைவனே, நீ என்னுடைய உடலையே இடமாகக் கொண்டாய். இனி யானுன்னை யாது வேண்டி யாசிக்கக்கூடும்.

குறிப்பு:—கொழுஞ்சுடர்க்குன்று என்பது, அயனுமாலும் அடி முடி யறியாது நின்ற அனற் பிழம்பு என்பாருமுளர். சிறை= கரை. மறை=கலைஞானமாகிய வேதமென்ப. உடலிடத்தே உயிரோடு அத்துவிதமாகக் கலந்த பின் பூரண வின்பம் கிடைத்தலின், 'என்னிரக்கேனே' என்றார். ௫

இந்திரந் துருக என்மனத் துள்ளே
எழுகின்ற சோதியே இமையோர்
சிரந்தனிற் பொலியுங் கமலச்சே வடியாய்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
நிரந்தஆ காயம் நீர்நிலம் தீகால்
ஆயவை அல்லையாய் ஆங்கே
கரந்ததோர் உருவே களித்தனன் உன்னைக்
கண்ணுறக் கண்டுகொண் டின்றே.

உரை:—உன்னுடைய திருவருளை வேண்டி வேண்டி எனதுள்ளம் உருகுங் காலத்தே அங்கே தோன்றுகின்ற ஒளியே, விண்ணவர்களுடைய சென்னிமீது விளங்குகின்ற சிவந்த தாமரை போன்ற திருவடியை உடையவனே, திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்குஞ் சிவபெருமானே, வரிசையாயுள்ள ஐம்பூதங்களாகிய வெளி, வளி

ஒளி, நீர், நிலம், என்பவற்றோடு கலந்து அவையாய், அவையல்லாதவனாய், அவ்விடத்தே மறைந்த அருளுருவுடையானே, இப்பொழுது உன்னைக் கண்ணாரக்கண்டு உள்ளத்திற் கொண்டு மகிழ்ந்தேன்.

குறிப்பு:—சோதி யென்றது பேரறிவை; நிரந்த=வரிசையான. ஐம்பூதத்திற்கும் ஆதாரமாகிய கலைகளை உருவாகக் கொண்டவனாதலாலும், அவ்வுருவம் எளிதிற் புலனாகாமையாலும், ஆங்கே கரந்ததோருருவே என்றார், அருட்சார்புபற்றிய திருவுரு வாதலின் ஒருருவேஎன்றார். 'கண்டுகொண்டு' என்பதில், 'கொண்டு'என்பதைத் துணைவினையாகக் கொள்ளுதலுமுண்டு. ௬

இன்றெனக் கருளி இருள்கடிந் துள்ளத்
தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று
நின்றநின் தன்மை நினைப்பற நினைந்தேன்
நீயலாற் பிறிதுமற் றின்மை
சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்தொன்றாந்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
ஒன்றும் நீயல்லை அன்றியொன் றில்லை
யாருன்னை அறியகிற் பாரே.

உரை:—இக்காலத்தே எனக்குத் திருவருள் தந்து அறியாமையை நீக்கி மனத்தின் கண்ணே உதிக்கின்ற கதிரவனைப்போலத் தோன்றி நின்ற உனது மெய்யியல்பைச் சுட்டியறியாது அறிந்தேன். உன்னையன்றி வேறொன்றும் இல்லையாகும்படி எல்லாவற்றிலுங் கலந்து கலந்து நுட்பமாய் நுணுகி நுணுகி எங்கும் ஒரு தன்மையாய் வியாபகமான ஒரு பொருளாகிய திருப்பெருந்துறைப் பெருமானே, காணப்படுகின்ற ஒரு பொருளும் நீயன்று. உன்னையல்லாமல் ஒரு பொருளுந் தொழிற்படுவதில்லை. உன்னை யாரறியவல்லவர்? ஒருவருமில்லை யென்றவாறு.

குறிப்பு :—உயிரினது அறிவின் கண்ணே விளங்குகின்ற இறைவனது ஞான சத்தியை 'ஞாயிறு' என்றார். நினைப்பு மறப்புமற்ற அதீத நிலையில் அடிகள் நின்றமையால் 'நினைப்பற நினைந்தேன்' என்றார். ஒவ்வொரு பொருளிலும் இறைவன் நுட்பமாய் வியாபித்

திருத்தலின் 'சென்று சென்று அணுவாய்' என்றார். 'அணு' என்றது ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் அடிப்படையாய் நிற்கும் நிலையே. எல்லாப் பொருளையும் உள்ளடக்கிய இறைவனது வியாபகம், நுட்பத்தினும் நுட்பமாதலின், 'தேய்ந்து தேய்ந்தொன்றும்' என்றார். இறைவன் இயக்கினாலன்றி ஒருபொருளும் தோற்றம், நிலை, இறுதி யென்கின்ற தொழிற்படாமையின் 'அன்றி யொன்றில்லை' என்றார். தொழிற்படு முயிர்களுக்கு அப்பாற் பட்டவனாதலின் 'யாருன்னை யறிய கிற்பார்' என்றார். எ

பார்பதம் அண்டம் அனைத்துமாய் முளைத்துப்
  பரந்ததோர் படரொளிப் பரப்பே
நீருறு தீயே நினைவதேல் அரிய
  நின்மலா நின்னருள் வெள்ளச்
சீருறு சிந்தை எழுந்ததோர் தேனே
  திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
யாருற வெனக்கிங் காரய லுள்ளார்
  ஆனந்தம் ஆக்குமென் சோதி.

உரை :—பூ மண்டலமும், அதற்கு மேலுள்ள பதவியாகிய புவனங்களுமாகிய உலகத் தொகுதிகள் முழுவதிலுமுள்ள எல்லாப் பொருள்களுமாய்த் தோன்றி எங்கும் வியாபித்த ஒப்பற்ற பேரறிவின் விரிவே, நீரிலடங்கியுள்ள நெருப்புப் போன்றவனே, மனத்தால் எண்ண முயன்றால் எண்ணுதற்கரிய குற்ற மற்றவனே, உன்னுடைய திருவருட்பெருக்கின் செம்மைபொருந்திய(அன்பருடைய) உள்ளத்தின்கண்ணே தோன்றுகின்ற தேன்போன்ற இனிமையனே, திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கும் பெருமானே, எனக்குப் பேரின்பத்தைவிளைக்கின்ற வொளியே, எனக்கு யாருறவு, யாரயலார்? (உறவினருமில்லை, அயலாரு மில்லை என்றவாறு.)

குறிப்பு :—பதம்=பதவி, பாரினையும், பதவியையும் உள்ளடக்கிய அண்ட மென்பாருமுளர். எல்லாம் முளைப்பதற்குக் காரணமாயிருத்தலின் 'முளைத்த' என்றார். நீரில் சூடு பரவியிருப்பது போல இறைவனது வியாபக மிருத்தலின் 'நீருறு தீயே' என்றார். நீருந்

தீயும்போலச் சத்தியுஞ் சிவமுமாய் இறைவன் நிற்பதால் அங்ஙனம் கூறினு ரென்றலுமுண்டு. அ

சோதியாய்த் தோன்றும் உருவமே அருவாம்
ஒருவனே சொல்லுதற் கரிய
ஆதியே நடுவே அந்தமே பந்தம்
அறுக்கும் ஆனந்தமா கடலே
தீதிலா நன்மைத் திருவருட் குன்றே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
யாதுநீ போவதோர் வகையெனக் கருளாய்
வந்துநின் இணையடி தந்தே.

உரை :—ஒளியாய் விளங்குகின்ற திருமேனி உடையவனே; தோன்றாத ஒரு பொருளானவனே; சொல்லினுற் கூறவொண்ணுத பெருமையுடைய எப்பொருட்கும் முதலிடை முடிவானவனே, பாசக் கட்டினை யொழிக்கும் பேரின்பப் பெருங்கடலே; குற்றமற்ற நலம் பொருந்திய திருவருட் குன்றே, திருப்பெருந்துறைப் பெருமானே, நீ குருவாய் வந்து உன் திருவடியிரண்டையும் எனக்கருளிய பின்னர் நீ என்னைக் கைவிட்டுப் போவதற்குரிய முறையாதென்று சொல்லி யருள்வாயாக.

குறிப்பு :—சுத்த மாயையிற் கொள்ளுந் திருவருட் சத்தி வடிவம் ஒளி மயமாகலின் "சோதியாய்த் தோன்ற" வென்றுர். எல்லாமொடுங்கும் இலயத் தத்துவத்திற்கு அதிபதி கடவுளே யாதலின் 'அருவாம் ஒருவனே' என்றுர். 'சொல்லுதற்கரிய' என்பதை 'ஒருவனே' என்பதோடும், 'ஆதியே' என்பதோடும் சேர்க்கலாம். கைம்மாறு கருதாத என்பார் 'தீதிலாத' வென்றுர். எனக்கருளா யென்பதை 'இணையடி தந்தே' என்பதொடு மாத்திரம் இணைத்து, உன் திருவடியைக்கொடுத்து எனக்கருள் செய்ய வேண்டுமெனப் பொருள் கொள்ளுதலுமுண்டு. க

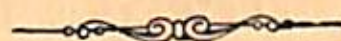
தந்ததுன் தன்னைக் கொண்டதென் தன்னைச்
சங்கரா ஆர்கொலோ சதுரர்
அந்தமொன் றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்
யாதுநீ பெற்றதொன் றென்பால்

சிந்தையே கோயில் கொண்டஎம் பெருமான்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
எந்தையே ஈசா உடலிடங் கொண்டாய்
யான்இதற் கிலன்ஓர்கைம் மாறே.

உரை:—எனதுள்ளத்தையே திருக்கோயிலாகக்கொண்டு வீற்றிருந்தருளிய எமது தலைவனே, திருப்பெருந்துறைப் பெருமானே, உன்னை எனக்குக் கொடுத்தாய், அதற்குப் பதிலாக என்னை நீ யேற்றுக்கொண்டாய், சங்கரனே! நம்மிருவரில் யார் திறமையுடையவர்! முடிவில்லாத பேரின்பத்தை நான் பெற்றேன்; நீ என்னிடத்தில் பெற்றுக்கொண்டது, யாது? (ஒன்று மில்லை.) அப்பனே, ஆண்டவனே, எனதுடலைக் கோயிலாகக் கொண்டவனே, இந்த அருட்செய்கைக்கு உனக்கு அளித்தற்குரிய பதிலுபகாரம் எதுவுமில்லாதேன்.

குறிப்பு;—சங்கரன்=சுகங் கொடுப்பவன். உடலின்பா லறிவு சென்றபோதும் பேரின்பமே தோன்றுதலின் 'உடலிடங்கொண்டா' யென்றார். கடவுளைப் பார்க்கிலுந் தன்னைச் சமர்த்தனாகக் கூறியது இகழ்ச்சிபோற் புகழ்ச்சி. ௧௦

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

செத்திலாப்பத்து

சிவானந்தம் அளவறுக் கொணுமை

எண்சீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பொய்யனேன் அகம்நெகப் புகுந்(து)அமு தூறும்
புதும லர்க்கழ லிணையடி பிரிந்துங்
கையனேன் இன்னுஞ் செத்திலேன் அந்தோ
விழித்திருந் துள்ளக் கருத்தினை இழந்தேன்
ஐயனே அரசே அருட்பெருங் கடலே
அத்தனே அயன்மாற் கறியொண்ணுச்
செய்யமே னியனே செய்வகை அறியேன்
திருப்பெருந் துறைமேவிய சிவனே.

உரை நடை :—ஐயனே, அரசே.........செய்ய மேனியனே, திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே, பொய்யனேன் ....கருத்தினை யிழந்தேன். செய்வகை யறியேன்.

உரை :—தலைவனே, மன்னனே, பெருங்கருணைக் கடலே, அப்பனே, பிரமனுந் திருமாலுந் தேடிக்காண முடியாத சிவந்த திருமேனியை உடையவனே, திருப்பெருந் துறையில் விரும்பி யெழுந்தருளிய சிவபெருமானே, பொய்யனாகிய என்னுடைய உள்ளம் நெகிழும்படியாக அகத்துட் புகுந்த, ஞானவமுதம் சுரத்தற்கேதுவாகிய அன்றலர்ந்த தாமரையை ஒத்தனவாய் வீரக்கழல்களணிந்துள்ள இரண்டு திருவடிகளையும் யான் பிரிய நேர்ந்தும், வஞ்சகமுடைய யான் இதுவரை சாகாமலிருந்தேன். ஐயோ ! கண்திறந்திருந்தும் மனத்தில் விரும்பிய எண்ணத்தை நிறைவேற்ருது கைவிட்டேன். இனி அதனை அடைவதற்குச் செய்யவேண்டிய முறையையும் அறியமாட்டேன்.

குறிப்பு:—பொய்யனேன்=நிலையாத வற்றிற் பற்றுடையேன். 'புகுந்து அமுதூறு' மென்பது 'புகுந்தமுதூறு' மென்றாயிற்று. புகுந்து அமுதூறுவிக்கு மென்றுங் கொள்ளலாம். பிரிவாற்றாமையால் இறவாமையின் 'கையனேன்' என்றார். கையனேன்=வஞ்சகமுடையேன்; சிறுமையேன். இன்னும்=பிரிந்து நாளாகியும். விழித்திருந்தும்=கண்ணாலே இறைவனைக் காணப் பெற்றிருந்தும். உள்ளக் கருத்து=உடனே வீடடையும் எண்ணம். க

புற்றுமாய் மரமாய்ப் புனல்காலே
உண்டியாய் அண்ட வாணரும் பிறரும்
வற்றி யாரும்நின் மலரடி காணா
மன்ன என்னையோர் வார்த்தையுட் படுத்துப்
பற்றினாய் பதையேன் மனம்மிக உருகேன்
பரிகி லேன்பரி யாவுடல் தன்னைச்
செற்றிலேன் இன்னுந் திரிதரு கின்றேன்
திருப்பெருந் துறைமேவிய சிவனே.

உரை நடை:—'திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே' என்பதை முதலிற் கொள்க. அண்டவாணரும், பிறரும், யாரும் புற்றுமாய்க் ......காணா.

உரை :—திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருந்தருளிய சிவபெருமானே, விண்ணுலகில் வாழ்வாரும், ஏனையோருமாகிய (தவத்தினர்) எல்லாரும் தவமியற்றும் நிலையில் தம்மேல் புற்றுவளரப் பெற்று, புற்றாகியும், மரம் வளரப்பெற்று மரவடிவாகியும், நீரையும், காற்றையுமே உணவாகப் பெற்றும், உடல் உலர்ந்து போயும், உனது திருவடியைக் காணப்பெறாது நிற்குந்தன்மைத்தான அரசனே! அடியேனை ஒரு சொல்லிலகப்படுத்தி யாட்கொண்டாய். அப்படிப்பட்ட உன் பொருட்டு நெஞ்சந் துடிக்கமாட்டேன். உள்ளம் மிகுதியாக உருகமாட்டேன். பிரிவாற்றாமையா லிறக்கமாட்டேன். தானே இறந்து விழாத உடம்பை வெட்டி யொழிக்கமாட்டேன். இன்னமுமுலகில் அலைந்து திரிகின்றேன். இது எவ்வளவு இழிவு!

குறிப்பு:—'மரமாய்' என்பதற்கு மரம்போல் அசைவற்று நின்று என்று பொருள் கொள்வாரு முளர். விண்ணுலகினர், மண்ணுல

கில் வந்து இறைவனைக் காணத் தவம் செய்தமை......புராணத்திற் காண்க. 'ஓர் வார்த்தை' என்றது பிரணவம். பரிகிலேன்=அன்பு செய்யேன் என்றலுமுண்டு. ௨

புலைய னேனையும் பொருளென நினைந்துன்
அருள்பு ரிந்தனை புரிதலுங் களித்துத்
தலையி னால்நடந் தேன்விடைப் பாகா
சங்கரா எண்ணில் வானவர்க் கெல்லாம்
நிலைய னேஅலை நீர்விட முண்ட
நித்த னேஅடை யார்புர மெரித்த
சிலைய னேயெனைச் செத்திடப் பணியாய்
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

உரைநடை :—விடைப் பாகா சங்கரா......சிலையனே, திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே, புலையனேன்......நடந்தேன், எனைச் செத்திடப்பணியாய்.

உரை :—காளை வாகனமுடையானே, சங்கரனே, அளவற்ற விண்ணவர்களுக் கெல்லா மாதாரமானவனே, கடலிலெழுந்த நஞ்சினை அமுது செய்த அழியாத்தன்மையனே, தம்மை யடையாத அசுரர்களது திரிபுரத்தை யெரித்த மலைவில்லானே, புலையனாகிய என்னையும் ஒரு பொருளாக மதித்து உன்னுடைய திருவருளை விரும்பி அளித்தலும், செருக்குக்கொண்டு மகிழ்ந்து தலையாலே நடந்தேன். என்னை விரைவில் இறக்கும்படி செய்யவேண்டும்.

குறிப்பு :—தலையினால் நடந்தேன்=முறைக்கு மாறாக ஒழுகினேன். நிலை=ஆதாரம். சிலை=வில். 'செத்திட' என்பதில் இட என்னுந் துணைவினை விரைவைக் குறித்து நின்றது. பணித்தல்=செய்வித்தல், கட்டளையிடுதல். ௩

அன்ப ராகிமற் றருந்தவம் முயல்வார்
அயனும் மாலுமற் றழலுறு மெழுகாம்
என்ப ராய்நினை வார்எ னைப்பலர்
நிற்க இங்கெனை எற்றினுக் காண்டாய்

வன்ப ராய்முரு டொக்கும்என் சிந்தை
மரக்கண் என்செவி இரும்பினும் வலிது
தென்ப ராய்த்துறை யாய்சிவ லோகா
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

உரை நடை :—கடையிரண்டடியும் முதலிற் கொள்க.

உரை :—அழகிய திருப்பராய்த்துறைத் திருப்பதியுடையவனே, சிவலோகனே, திருப்பெருந்துறைப் பெருமானே, பிரமனுந் திருமாலும் உன்பாற் பேரன்புடையவர்களாகி உன்னருளைப் பெறுதற்குச் செயற்கரிய தவத்தைச் செய்கின்றார்கள். இன்னும் நெருப்பிலிட்ட மெழுகுபோல உருகும் உள்ளத்தவராய்த் (தவத்தினால் தசை நீங்கப் பெற்று) எலும்பு வடிவராய் உன்னைத் தியானிக்கின்றவர்கள் எத்தனையோபலர் உன்னருளிற்குரியவராய் நிற்கவும், இவ்வுலகின்கண் என்னை நீ எதற்காக ஆட்கொண்டாய்? என்னுடைய மனமானது, வலிய பராய் மரத்தினுடைய விறகினைப் போல்வது. என்னுடைய கண் மரத்தினாலானது. என்னுடைய செவி இரும்பைப் பார்க்கிலும் வலியது.

குறிப்பு :—எனை=எத்துணையோ. பராய்=கடினமான ஒரு மரம். முருடு=கட்டை, விறகு. கடினமாய்க் காய்ந்த கட்டையில், நீர் வறண்டு போயிருக்கு மாதலின், உருக்கமில்லாத நெஞ்சிற்கு அது உவமையாயிற்று. கண்ணிற்கு மரமுவமையானதும் அக்கருத்துப் பற்றியே. இரும்பு துளைக்கப்படுதல் அருமை போலச் செவியும் நல்லுபதேசத்தால் தோட்கப்படாததென்பார், 'செவி இரும்பினும் வலிது' என்றார். இறைவனது உபதேச மொழி, செவியில் தக்கவாறு புகுந்திருந்தால், தான் அவனைப் பிரிந்திருக்க இடமில்லையென்பது கருத்து. தென்=அழகிய, தெற்கின்கண் உள்ள. ௪

ஆட்டுத் தேவர்தம் விதியொழித் தன்பால்
ஐயனே என்றுன் அருள்வழி யிருப்பேன்
நாட்டுத் தேவரும் நாடரும் பொருளே
நாத னேஉனைப் பிரிவுறா அருளைக்

காட்டித் தேவநின் கழலிணை காட்டிக்
காயமா யத்தைக் கழித்தருள் செய்யாய்
சேட்டைத் தேவர்தந் தேவர் பிரானே
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

உரைநடை :—சேட்டைத் தேவர் தந் தேவர் பிரானே, திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே, ஐயனே, என்பதை முதலிற் கொள்க

உரை :—எல்லாவற்றையுந் தொழிற்படுத்துங் காரணேசுரர்களுக்குத் தலைவரான பெருமானே, திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருந்தருளிய பெருமானே, தலைவனே, வினைக்கேற்ப என்னை ஆட்டுவிக்கின்ற தேவர்களது கட்டளையின் நீங்கி மெய்யன்போடு, உனது திருவருள் வழியின்கண்ணே எப்போது இருக்கப்பெறுவேன். உலகிலுள்ள தேவர் போன்ற பெருமையுடையாரும், தேடி அறிதற்கரிய பரம்பொருளே, முதல்வனே, ஒளியானே, உன்னைப் பிரியாமைக் கேதுவாகிய திருவருளை எனக்குக் காண்பித்து, கழலணிந்த உனது திருவடிகளிரண்டையுங் காண்பித்தருளி, இந்த உடம்பாகிய சூழ்ச்சி வலையை ஒழித்தருள்க.

குறிப்பு :—'ஆட்டுத் தேவர்', என்பதற்கு விளையாட்டுத் தேவர். பொய்த் தேவர் என்ற பொருளுமுண்டு. நாட்டுத் தேவரென்பார், நிலத் தேவர், அதாவது வேதியர்கள் என்பதுமுண்டு. 'நாடு' என்பதற்கு உலகமெனப் பொருள் கொண்டு, 'நாட்டுத் தேவர்' என்பதற்கு புவனாதிபதிகளும் என்றும் பொருள் கொள்ளுதலுமுண்டு. காயமாயம்=காயமாகிய மாயம். மாயம்=தந்திரம், சூழ்ச்சி,நிலையாத்தோற்றம், 'சேட்டை,' என்பதை, சேடு, ஐ எனப்பிரித்துப் பெருமையும் தலைமையுமுடைய எனப்பொருள் கோடலுமுண்டு. ரு

அறுக்கி லேன்உடல் துணிபடத் தீப்புக்
கார்கி லேன்திரு வருள்வகை யறியேன்
பொறுக்கி லேன்உடல் போக்கிடங் காணேன்
போற்றி போற்றியென் போர்விடைப் பாகா
இறக்கி லேன்உனைப் பிரிந்தினி திருக்க
என்செய் கேன்இது செய்கஎன் றருளாய்
சிறைக்க ணேபுனல் நிலவிய வயல்சூழ்
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

உரைநடை :—‘ சிறைக்கணே...சிவனே ’ என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை :—வரம்புவரை நீர் நிறைந்துலவும் வயல்களாற் சூழப் பெற்ற திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருந்தருளியே பெருமானே, எனது உடம்பானது துண்டுதுண்டாய்ப் போம்படி, அதனை வெட்ட மாட்டேன். (எரிகின்ற) தீயிற் புகுந்து (இறக்குமாறு) அதன்கண் தங்கமாட்டேன். உனது திருவருட் செயல் முறையையும் அறிய மாட்டேன். உடம்பையும் தாங்கமாட்டாது வருந்துகிறேன். புக விடம் ஒன்றும் அறியேன். காக்க, காக்க என்னுமடியார்க்கு உரிமை யாக உள்ள காளையூர்தியானே ! சாகமாட்டாத யான், உன்னைப் பிரிந்தும் நன்ருக இருப்பதற்கு என்ன செய்யக்கூடும்? இன்னதைச் செய்க வென்று நீ கட்டளையிட்டருள்வாயாக.

குறிப்பு :—துணி = துண்டு. ஆர்கிலேன் = தங்கும் ஆற்றல் இல் லாதேன். ‘போற்றி,’ என்பதற்கு வணக்கமெனப் பொருள்கொள்ளு தலுமுண்டு. உனைப் பிரிந்து இனி திருக்க முடியாதென்ற கருத்துப் பற்றி, ‘என் செய்கேன்’ என்ருர். அப்படி இருத்தல் கூடுமாயின், அதுவும் நீதான் உணர்த்த வேண்டுமென்ருர். கூ

மாய னேமறி கடல்விடம் உண்ட
வான வாமணி கண்டத்தெம் அமுதே
நாயி னேன்உனை நினையவும் மாட்டேன்
நமச்சி வாயஎன் றுன்னடி பணியாப்
பேயன் ஆகிலும் பெருநெறி காட்டாய்
பிறைகு லாஞ்சடைப் பிஞ்ஞக னேயோ
சேய ஞகிநின் றலறுவ தழகோ
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

உரைநடை :—மாயனே...அமுதே...பிறைகுலாஞ்....னேயோ, திருப்பெரு......சிவனே. சேயஞகி நின்றலறுவதழகோ. நாயி னேன்...காட்டாய், எனக் கொள்க.

உரை :—சூழ்ச்சியனே, அலைகள் மடங்கி வீழ்கின்ற கடலி லெழுந்த நஞ்சை அருந்தின தேவனே, நீல மணி போன்ற நஞ்ச

மைந்த திருக்கழுத்துடையானே, எங்கள் அருமருந்தே, இளஞ்சந்திரன் வாழுகின்ற சடையொடு தலைக்கோல மணிந்தவனே, ஓலம், திருப்பெருந்துறை வீற்றிருந்த சிவபெருமானே, உனக்குத் தூரத்தேனாகி நின்று உன்னடியானாகிய நான் கதறுவது பொருத்தமாகுமோ? நாய் போன்ற யான் உன்னைத் தக்க முறையில் எண்ணவுமாட்டேனாய், சிவனே உனக்கு வணக்கமென்று உன் திருவடியிற் பணிதல் செய்ய மாட்டாத பேய்த்தன்மையேனாகிலும், எனக்கு உனது மாண்பமைந்த ஞானநெறியைக் காட்டியருள்வாய்.

குறிப்பு :—அருள் புரிந்தபின், உடன் அழைத்துச் செல்லாது, உலகிலே தம்மை விட்டுச் சென்ற தந்திரத்தை நினைந்து, அடிகள் 'மாயனே' என்றார். அடைக்கலம் புகுந்தாரை அபாய நிலையிற் காப்பாற்றுவானென்பார், 'மணிகண்டத் தெம்மமுதே' 'பிறை குலாஞ் சடைப் பிஞ்ஞகனேயோ' என்றனர். திருவைந்தெழுத்து, வாசனா மல மொழிக்குங் கருவி யென்பது, சிவஞான போத ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்தாலினிது விளங்கும். உலகப்பற்றுடைமையாற் றம்மை அடிகள் 'பேயன்' என்றார். எ

போது சேரயன் பொருகடற் கிடந்தோன்
புரந்த ராதிகள் நிற்கமற் றென்னைக்
கோது மாட்டிநின் குரைகழல் காட்டிக்
குறிக்கொள் கென்றுநின் தொண்டரிற் கூட்டாய்
யாது செய்வதென் றிருந்தனன் மருந்தே
அடிய னேன்இடர்ப் படுவதும் இனிதோ
சீத வார்புனல் நிலவிய வயல்சூழ்
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

உரைநடை :—சீத...சிவனே என்பதை, முதலிற் கொள்க. அடுத்தபடி, 'யாது செய்வது......இனிதோ என்பதற்குப் பொருள் கூறுக. பின், பிற அடிகட்குப் பொருள் கூறுக.

உரை :—குளிர்ச்சியுள்ள, நிறை நீர்பொருந்திய வயல் சூழ்ந்த திருப்பெருந் துறையிற் றங்கியருளிய சிவபெருமானே, அமுதமே, உன்னைப் பிரிந்து, என்னசெய்வது என்றெண்ணி வருந்தி யிருந்

தேன். உன்னடியானுகிய யான் துயரப்படுவது நல்லதாகுமா? மலரி லுறைகின்ற பிரமனும், அலைகள் மோதுகின்ற திருப்பாற் கடலிற் பள்ளிகொண்ட பெருமானும், இந்திரன் முதலிய தேவர்களும், உன் அருள்நாடி நிற்பினும், (என்னை யாட்கொள்ளவந்தநீ) எனது குற்றங் களை யொழித்து, வீரக்கழல் ஒலிக்கின்ற உனது திருவடிகளைக்காட்டி யருளி, காட்டிய குறிப்பில் நிற்கவென்று பணித்து, உனது அன்ப ரோடு என்னைச் சேர்ப்பாயாக.

குறிப்பு :—கோது=குற்றம். மாட்டி=மாள்வித்து, தொலைத்து. 'குறிக்கொள்க' என்பதற்கு, வீடடையும் நோக்கத்தைக் கைக்கொள் ளுக வெனப் பொருளுரைத்தலு முண்டு. மருந்து=அமுதம். ஆர் புனல்=நிறைந்த நீர். 'வார்புனல்' எனக்கொண்டு, பெரும்புனலென் றலு முண்டு. அ

ஞாலம் இந்திரன் நான்முகன் வானவர்
நிற்க மற்றெனை நயந்தினி தாண்டாய்
காலன் ஆர்உயிர் கொண்டபூங் கழலாய்
கங்கை யாய்அங்கி தங்கிய கையாய்
மாலும் ஓலமிட் டலறும்அம் மலர்க்கே
மரக்க ணேனையும் வந்திடப் பணியாய்
சேலும் நீலமும் நிலவிய வயல்சூழ்
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

உரைநடை :—சேலும் நீலமும்.........சிவனே, காலன் ஆருயிர் ....கையாய், என்னுமடிகளை முதலிற் கொள்க.

உரை :—சேல்மீன்களும் நீலநிறமுடைய குவளைப் பூக்களும் பொருந்திய வயல்கள் சூழ்ந்துள்ள திருப்பெருந் துறையிற் றங்கி யருளிய சிவபெருமானே, யமனது அரியஉயிரை வவ்விய அழகிய திருவடி யுடையானே, கங்கையைத் தலையிற் றரித்தவனே, நெருப்பு அமர்ந்த திருக்கரத்தானே, உலகத்துயர்ந்தோர், இந்திரன், பிரமன், விண்ணவர் என்னு மிவரெல்லாம் உனதருளைப் பெறாது நிற்கவும், விரும்பி என்னையாட்கொண்டாய், திருமால் காணப்பெறாது ஓலமிட் டுச் சரண்புகும் அப்பெற்றித்தாய திருவடிக் கமலங்கட்கே மரத்தாற்

செய்தாற்போன்ற கண்ணையுடைய அடியேனையும் வந்து சேரும்படி யாக அருள் புரிவாயாக. ௯

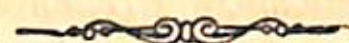
அளித்து வந்தெனக் காவஎன் றருளி
அச்சந் தீர்த்தநின் அருட்பெருங் கடலில்
திளைத்துந் தேக்கியும் பருகியும் உருகேன்
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே
வளைக்கை யானொடு மலரவன் அறியா
வானவா மலை மாதொரு பாகா
களிப்பெ லாமிகக் கலங்கிடு கின்றேன்
கயிலை மாமலை மேவிய கடலே.

உரைநடை :— திருப்பெரு........சிவனே, வளைக்கை........ பாகா, கயிலைக்கடலே, அளித்து........உருகேன், களிப்பெலா மிகக் கலங்கிடுகின்றேன்.

உரை :— திருப்பெருந் துறையிற் றங்கியருளிய பெருமானே, (பாஞ்சசன்னிய மென்னுஞ்) சங்கணிந்த கையையுடைய திருமாலொடு, பூமேலுறையும் அயனும், அறியமுடியாத தேவனே, மலைமகளை யொருபாகத் துடையவனே, கயிலைமலைக்கண் வீற்றிருந்த கருணைக்கடலே, நீ இரக்கங்கொண்டு குருவா யெழுந்தருளிவந்து, எனக்குக் கருணைக் குறிப்புக்காட்டிப் பாசப்பய மொழித்து நல்கிய உனது பெரிய திருவருட் கடலிலே மூழ்கி, உள்ளம் நிரம்பப்பெற்று, அதனை உண்டும் இன்னும் அன்பால் உருகமாட்டேன். செருக்கே மிகுதிப்படுதலால், நான்; (வீடுகிடையாதோ என்ற அச்சத்தால்) கலக்கமுறுகின்றேன்.

குறிப்பு :— அளித்து=இரங்கி. ஆவ - இரக்கக் குறிப்பு. தேக்குதல்=நிறைதல். களிப்பு=செருக்கு. களிப்பெலாம் இக, எனப் பிரித்து, மகிழ்ச்சி யெல்லாம் ஒழிந்துபோக என்று பொருள்கோடலுமுண்டு. மலையிற் கடல்மேவும் நயம் இறுதியடியிற் காண்க. ௧௦

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

அடைக்கலப்பத்து

பக்குவ நிண்ணயம்

கலவைப்பாட்டு

திருச்சிற்றம்பலம்

செழுக்கமலத் திரளனநின் சேவடிசேர்ந் தமைந்த
பழுத்தமனத் தடியருடன் போயினர்யான் பாவியேன்
புழுக்கணுடைப் புன்குரம்பைப் பொல்லாக்கல்வி ஞானமிலா
அழுக்குமனத் தடியேன் உடையாய்உன் அடைக்கலமே.

உரைநடை :—'உடையாய்' என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை :—என்னுடைய முதல்வனே, செழுமையாகிய தாமரை மலரின் செறிவுபோன்ற உன்னுடைய செவ்விய திருவடிகள் சேரப் பெற்றுத் தகுதியாயமைந்த, கனிந்த உள்ளத்தை உடைய அடியார் கள் உன்னோடு உடனே வீட்டிற்குச் சென்றனர். பாவியேனாகிய யான், புழுக்கள் தமக்கு இடமாகக்கொண்ட இழிவான' உடம்பை யுடைய தீமை மிக்க கலைஞான மில்லாத அழுக்கு மனத்தேனாகிய அடியேன், உனக்கு அடைக்கலம்.

குறிப்பு :—அமைந்த=அமைதி பெற்ற. பழுத்த=அன்பினாற் கனிந்த. கண்=இடம். 'புழுக்கண்உடை' என்பதைப் புழுக்கள் நுடை யெனப்பிரித்துப் புழுக்கள் நெளிந்த என்று பொருள் கொள்ளுதலு முண்டு. குரம்பை=கூடு ;உடல். அழுக்கு=வாசனா மலம். க

வெறுப்பனவே செய்யும் என்சிறுமையைநின் பெருமையினாற்
பொறுப்பவனே அராப்பூண் பவனேபொங்கு கங்கைசடைச்
செறுப்பவனேநின் திருவரு ளால்என் பிறவியைவேர்
அறுப்பவனே உடையாய் அடியேன்உன் அடைக்கலமே.

உரை :—வெறுக்கத் தக்கனவே செய்யும் என்னுடைய இழி வினை, உன்னுடைய பெருந்தன்மையினாலே பொறுத்துக் கொள்

பவனே, பாம்பினை ஆபரணமாக அணிந்தவனே, மிகுந்துவரும் கங்கை வெள்ளத்தைச் சடையின்கண் அடக்குபவனே, உன்னுடைய திருவருளினாலே எனது பிறப்பின் மூலத்தைக்களைபவனே, முதல்வனே அடியேன் உனக்கு அடைக்கலம்.

குறிப்பு:—'பொங்குகங்கை' என்றதனால் கங்கை வெள்ளம் எனப் பட்டது. 'செறிப்பவனே' என்றது 'செறுப்பவனே' என்றாயிற்று. உ

பெரும்பெருமான் என்பிறவியை வேரறுத்துப் பெரும்பிச்சுத்
தரும்பெருமான் சதுரப்பெரு மான்என் மனத்தினுள்ளே
வரும்பெருமான் மலரோன்நெடு மாலறி யாமல்நின்ற
அரும்பெருமான் உடையாய் அடியேன்உன் அடைக்கலமே.

உரை:—எல்லாத்தேவர்களிலும் பெரியவனான தலைவனே, என் பிறப்பினை அடியோடுதொலைத்து மிகுந்தபித்தினைத்தருந்தலைவனே, திறமையுடைய பெருமானே, என்னுள்ளத்தின் உள்ளீடாகத் தோன்றுகின்ற பெருமானே, பிரமனும் மாலும் தேடியுந் தெரியாதபடி நின்ற கிடைத்தற்கரிய பரம்பொருளானவனே, முதல்வனே, அடியேன் உனக்கு அடைக்கலம்.

குறிப்பு:—பிச்சு=பித்து, மயக்கம்=பேரன்பு. சதுர்=திறமை, அதற்கு நான்கெனப் பொருள்கொண்டு, சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் நான்கினையும் வகுத்த பெருமான் எனக் கொள்ளுதலுமுண்டு. ரு

பொழிகின்ற துன்பப் புயல்வெள் ளத்தில்நின் கழற்புணைகொண்
டிழிகின்ற அன்பர்கள் ஏறினர் வான்யான் இடர்க்கடல்வாய்ச்
சுழிசென்று மாதர்த் திரைபொரக் காமச் சுறவெறிய
அழிகின்றனன் உடையாய் அடியேன்உன் அடைக்கலமே.

உரை:—முதல்வனே! துன்பமாகிய மேகம் பொழிகின்ற வெள்ளத்திலே உன்னுடைய திருவடியாகிய தெப்பத்தைத் துணையாகக் கொண்டு உன்னோடு இறங்கிவந்த அன்பர்கள் மேலுலகத்திற்கு ஏறிவிட்டார்கள். யானோவெனில் துன்பக்கடற் சுழியிலகப்பட்டு, பெண்டிராகிய அலைகள்மோத, ஆசையாகிய சுறாமீன்தாக்க நசித்துப் போகின்றேன். அடியேன் உனக்கடைக்கலம்.

குறிப்பு :—இழிகின்ற=இறங்குகின்ற. இச்செய்யுளில் அது இறந்த காலப்பொருளில் வந்தது. வான்=சிதாகாசம். 'இடர்' என் பதைச் 'சுழி' என்பதனோடு சேர்த்துப் பொருள் கொள்ளுதலு முண்டு. இடராயிருப்பது உடம்பு. ச

சுருள்புரி கூழையர் சூழலிற் பட்டுன் திறம்மறந்திங்
கிருள்புரி யாக்கையி லேகிடந் தெய்த்தனன் மைத்தடங்கண்
வெருள்புரி மான்அன்ன நோக்கிதன் பங்கவிண் ணோர்பெருமான்
அருள்புரியாய் உடையாய் அடியேன்உன் அடைக்கலமே.

உரை நடை:—'மைத்தடங்கண்...பெருமான் உடையாய்' என் பதை முதலிற் கொள்க.

உரை:--மைதீட்டிய விசாலமாகிய கண்ணின்கண் மகிழ்ச்சியுடைய மானின் பார்வைபோன்ற நோக்கினையுடைய உமையம்மையை ஒரு பாகமுடையவனே, வானோர்கள் தலைவனே, எனது முதல்வனே, சுருளுதலைச் செய்யுங் குழலினையுடைய பெண்களது சூழ்ச்சியிலகப் பட்டு உன் சிறப்பினை மறந்து இவ்வுலகிலே அறியாமையை வளர்க் கின்ற உடம்பிலே கிடந்து இளைத்தனன். திருவருள் புரிவாயாக. அடியேனுனக்கே அடைக்கலம்.

குறிப்பு:—'சுருள்' என்பது ஐவகை மயிர்முடியினொன்று,அவை களாவன: முடி, கொண்டை, பணிச்சை, சொருக்கு, சுருள். கூழை= தலைமயிர். சூழல்=சூழ்ச்சி, தந்திரம். இருள்=நிலை இல்லாதனவற்றை நிலையென்றுணரும் புல்லறிவு. மாயாகாரியமாகிய உடம்பானது அப் படிப்பட்ட திரிபுணர்ச்சியைவிளைக்கும். 'மைத்தடங்கண்' என்பதைக் 'கூழையர்' என்பதனோடுங் கூட்டலாம். வெருள்=மருட்கை, அச் சம். புரி=செய். ரு

மாழைமைப் பாவிய கண்ணியர் வன்மத் திடவுடைந்து
தாழியைப் பாவு தயிர்போல் தளர்ந்தேன் தடமலர்த்தாள்
வாழியெப் போதுவந் தெந்நாள் வணங்குவன் வல்வினையேன்
ஆழியப் பாவுடை யாய்அடி யேன்உன் அடைக்கலமே.

உரைநடை:—'ஆழியப்பாவுடையாய்'என்பதை முதலிற்கொள்க.

உரை:—கருணைக்கடலாகிய அப்பனே, முதல்வனே, மாம்பிஞ்சின் பிளவைப் போன்றமை பரவிய கண்களை உடைய பெண்கள்பால், வலிய மத்தை இட்டபோது, உடைவுற்றுப் பானையின் பக்கமெங்கும் பரவுகின்ற தயிரினைப்போலத் தளர்ச்சியுற்றேன். உன்னுடைய பெருமைபொருந்திய தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகள் வாழ்வனவாக. அவற்றைக் கொடிய வினையையுடைய யான் எப்பொழுது வந்தடைந்து எந்தக் காலத்திலே வணங்கப் போகிறேன்.

குறிப்பு:—மாழை=மாவடு; அழகு. தாழி=மிடா. ஆழி=கடல். தடர்மலத்தாள் துணையாகலின், வாழியென்றார். கண்ணியரால் தளர்ந்தேன் என்று வேற்றுமையுருபு விரித்துக்கொள்க. ௬

மின்கணினார் நுடங்கும்இடையார் வெகுளிவலையில் அகப்பட்டுப்
புன்கணனாய்ப் புரள்வேனைப் புரளாமற் புகுந்தருளி
என்கணிலே அமுதூறித் தித்தித்தென் பிழைக்கிரங்கும்
அங்கணனே உடையாய் அடியேன்உன் அடைக்கலமே.

உரை:—மின்போன்ற விழியை யுடையவர்களும், அசைகின்ற இடையை யுடையவர்களுமாகிய மங்கையரது கோபவலையிற் சிக்குண்டு துன்பமுடையவனாய் உழல்கின்ற என்னை அங்ஙனம் உழலாத வண்ணம் என்னுள்ளத்தே புகுந்து, என்னிடத்திலே ஞான அமுதமானது சுரந்து இன்பந்தரும்படியாகச் செய்து, எனது குற்றத்திற்கு இரங்கி,அவற்றைப் பொறுத்தருளு மழகிய கருணைக் கண்ணை யுடையவனே, முதல்வனே உனக்கு அடைக்கலம்.

குறிப்பு:—மின்கண்=மின்னுகின்றகண் என்றலுமுண்டு. நுடங்குதல்=துவளுதல், அசைதல். ஆசையினால் மாதர் கோபப்பட்டும் அவர்களை விட்டு நீங்க மனமிராது மயக்கமுறுதலால் வெகுளிவலையென்றார். என்கணிலே=என்னிடத்திலே. தித்தித்து=தித்திக்க. எ

மாவடு வகிரன்ன கண்ணி பங்காநின் மலரடிக்கே
கூவிடுவாய் கும்பிக்கே யிடுவாய்நின் குறிப்பறியேன்
பாவிடை யாடுகுழல் போற்கரந்து பரந்ததுள்ளம்
ஆகெடுவேன் உடையாய் அடியேன்உன் அடைக்கலமே.

உரை:—மாங்காய் வடுவின் பிளவுபோன்ற கண்ணை உடைய வளாகிய உமைபாகனே, நீ உன் திருவடித்தாமரைக்கே என்னை அழைத்துக்கொள்வாயோ! அல்லது கும்பிபாகமென்னும் நரகத்தி லிடுவாயோ! உன்னுடைய திருவுள்ளக்கருத்தை நான் அறியமாட் டேன். (கைக்கோளர்) நூலிழைப் பரப்பிலே அங்குமிங்கும் ஓடித் திரிகின்ற அவர்களது குழல்போல என்னுடைய உள்ளமானது உல கப்பற்றில் மறைந்து திரிவதாயிற்று. (உன்னிடம் மனங்குவியாமை யால்) அந்தோ! கெட்டொழிவேன். முதல்வனே, அடியேன் உனக் கே அடைக்கலம்.

குறிப்பு:—வகிர்=பிளவு. அது வடிவத்தாற் கண்ணுக்கு உவமை.

பிறிவறியா அன்பர்நின் அருட்பெய் கழல் தாளிணைக்கீழ்
மறிவறியாச் செல்வம்வந்து பெற்றார்உன்னை வந்திப்பதோர்
நெறியறியேன் நின்னையே அறியேன் நின்னையேஅறியும்
அறிவறியேன் உடையாய் அடியேன்உன் அடைக்கலமே.

உரை:—முதல்வனே! நின்திருவருளை விட்டுப் பிரியவறியாத மெய்யடியார்கள் கழல்கள் நிரைத்த உனது இருதிருவடியின் கீழே மீட்டும் பிறவியில் திரும்புதலை யறியாத பேரின்பச் செல்வத்தைப் போயடைந்தனர். நான் உன்னை வழிபடுகின்ற ஒப்பற்ற வழியினை யறியமாட்டேன். பிறபொருளைக் கருதாது உன்னையே முழுவதும் அறியமாட்டேன். உன்னையே முழுவது மறிதற்கேதுவாகிய சிவ ஞானத்தையுந் தெரிந்திலேன். அடியேன் உனக்கு அடைக்கலம்.

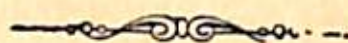
குறிப்பு:—பிரிவு என்பது பிறிவென வலித்தது. நின்னருள் பிரிவறியா எனமாறிக் கொள்க. மறிவு என்பது பிறவிக்கு மீளுதல். அதனை மரித்தலின் விகாரமாகக் கொண்டு நசித்தலெனப் பொருள் கொள்ளுதலுமுண்டு. ௬

வழங்குகின் றுய்க்குன் அருளார் அமுதத்தை வாரிக்
கொண்டு, விழுங்குகின்றேன் விக்கினேன் வினையேன்என்
விதியின்மையால், தழங்கருந் தேனன்ன தண்ணீர் பருகத்தந்
துய்யக்கொள்ளாய், அழுங்குகின்றேன் உடையாய் அடி
யேன்உன் அடைக்கலமே.

உரை:—முதல்வனே, வீட்டினை யன்பர்க்கு வழங்குகின்ற உன் திருவருளாகிய கிடைத்தற்கரிய அமுதத்தை அள்ளி உட்கொண்டு விழுங்குங்காலைத் தீவினையே ஞகிய எனக்கு நல்ல ஊழின்மையால் தொண்டையில் தடைபடுதலாயினேன்; அருமையாகிய தேன்போன் றதான சலசலவென்று ஒலிக்கின்ற தண்ணீரைக் குடிப்பதற்குக் கொடுத்து, என்னைப் பிழைக்கும்படி செய்யவேண்டும். நான் அலைந்து வருந்துகின்றேன். உனக்கே:யடியேன் அடைக்கலம்.

குறிப்பு:— விக்குதல்=தொண்டையில் தடைபடுதல். விதி= நல்ல ஊழ். தழங்கு என்பதைத் தண்ணீரென்பதனோடு சேர்க்க. தண் ணீர் குளிர்ந்த தண்மையென்பாருமுளர். ஓடுகின்ற நீரினாலே விக்கல் நிற்றலால் தண்ணீர் 'பருகத்தந்து' என்றார். அழுங்கு=அலைதல்; வருந்துதல். ௫0

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

ஆசைப்பத்து

ஆத்தும இலக்கணம்

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

கருடக் கொடியோன் காண மாட்டாக் கழற்சே வடியென்னும்
பொருளைத் தந்திங் கென்னை யாண்ட பொல்லா மணியேயோ
இருளைத் துரந்திட் டிங்கே வாவென் றங்கே கூவும்
அருளைப் பெறுவான் ஆசைப் பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே.

உரை :—கருடனெழுதிய கொடியையுடைய திருமால் அறிய வொண்ணாத கழல்களணிந்த செவ்விய திருவடிகளாகிய அரிய செல்வத்தை இவ்வுலகத்தே எனக்குக் கொடுத்து எனையாட் கொண்ட தொளைக்கப்படாத மாணிக்கமே! எனதறியாமையை ஓட்டி இங்கே வாவென்று நீ என்னை வீட்டுலகத்திற்கு அழைக்குந் திருவருட் சிறப்பைப் பெறுதற்கு அம்மானே நான் ஆசைப்பட்டேன்.

குறிப்பு :—பொருள்=அருட் செல்வம். துரந்து=செலுத்தி, ஓட்டி ; அங்கே என்றது வீட்டுலகத்தே. பொல்லா=உளி முதலிய வற்றாற் செதுக்கப்படாத. க

மொய்ப்பால் நரம்பு கயிறாக மூளை என்பு தோல்போர்த்த
குப்பா யம்புக் கிருக்ககில்லேன் கூவிக் கொள்ளாய் கோவேயோ
எப்பா லவர்க்கும் அப்பாலாம் என்னா ரமுதேயோ
அப்பா காண ஆசைப் பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே.

உரை :—எலும்பு, மூளை என்பவற்றை நெருங்கிய பால்போன்ற வெள்ளிய நரம்புகளைக் கயிறாகக் கொண்டுகட்டி, தோலைக்கொண்டு மூடியசட்டைக்குள் புகுந்து அதில் தங்கியிருக்க இயலாதவன் யான். அரசனே ! என்னை விரைவாக அழைத்துக் கொள்வாயாக. எவ்வளவு

உயர்ந்த பதவியிலிருப்பவர்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட கிடைத்தற்கரிய அருமருந்தே, அப்பனே, அழகிய பெரியோனே உன்னைக் காண்பதற்கு விருப்பமுடையவனாயிருக்கிறேன்.

குறிப்பு :—மொய்=நெருங்கி; பால் நரம்பு=வெள்ளை நரம்பு; குப்பாயம்=சட்டை. கண்டாய் - அசை. உ

சீவார்ந் தீமொய்த் தழுக்கொடு திரியுஞ் சிறுகுடி லிதுசிதையக்
கூவாய் கோவே கூத்தா காத்தாட் கொள்ளுங் குருமணியே
தேவா தேவர்க் கரியானே சிவனே சிறிதென் முகநோக்கி
ஆவா என்ன ஆசைப் பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே.

உரை நடை—கோவே, கூத்தா.........குரு மணியே அம்மானே, என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை :—அரசனே, திருநடமியற்றுவானே, (அடியேனைத்) தடுத்தாட் கொள்ளும் ஆசிரிய மாணிக்கமே. நிணம் வடிந்து, ஈக்களால் மொய்க்கப்பட்டு, அழுக்கு நிறைந்து அலைகின்ற சிறிய வீடாகிய இவ்வுடம்பு சிதைந்தொழியும்படி, என்னை அழைத்துக் கொள்ள மாட்டாயா. வானவனே, வானவர்க்கரியவனே, மங்கலப் பொருளாவானே, அழகிய பெரியோனே, சற்று நீ என் முகத்தைப் பார்த்து இரக்கக்குறிப்புக் காட்டுவதை விரும்பினேன்.

குறிப்பு :—'வார்ந்து' என்பது வார்த்து என்பதன் விகாரம். வார்த்து, வடித்து, ஊற்றி, ஒழுக்கி. வார்ந்து என்பதைத் தன்வினையாகக் கொள்ளலாம். அழுக்கு=மலம். இது என்றது தமது உடம்பைக் குறித்து நின்றது. ஆவா=ஐயோ, நீவா, என்றிரக்கச் சொற் கூறுவது. குடியிருக்கும் வீடு, குடிலாயிற்றுப்போலும். காத்து - தடுத்து. ௩

மிடைந்தெலும் பூத்தைமிக் கழுக்கூறல் வீறிலி நடைக்கூடந், தொடர்ந்தெனை நலியத் துயருறு கின்றேன் சோத்தம் எம்பெருமானே, உடைந்து நைந்துருகி உன்னொளி நோக்கி உன்திரு மலர்ப்பாதம், அடைந்து நின்றிடுவான் ஆசைப் பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே.

உரை நடை :—'எம்பெருமானே' என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை:—எமது தலைவனே, எலும்பு நெருங்கி ஊத்தை மிகுந்து அழுக்கு ஊறி நிற்பதாய்ச் சிறப்பற்ற நடைவீடாகிய இவ்வுடம்பு என்னைப்பற்றித் துன்புறுத்துவதால் நான் மனம் வருந்துகின்றேன். உனக்கு வணக்கம். அழகிய பெரியோனே, அன்பினால் உள்ள முடைந்து, (=செருக்கொழிந்து), மனங்கனிந் துருகி, உனது அருளொளியைப் பார்த்துச் சென்று, உனது திருவடிக் கமலங்களை விரைவில் எய்தி நிலை பெறுவதற்கு அவாமிக்குடையேன்.

குறிப்பு :—எலும்பு மிடைந்து எனமாறுக. வீறு=சிறப்பு. கூடம்=வீடு. சோத்தம்=அஞ்சலி. ௪

அளிபுண் ணகத்துப் புறந்தோல் மூடி அடியே னுடை யாக்கை, புளியம் பழமொத் திருந்தேன் இருந்தும் விடை யாய் பொடியாடீ, எளிவந் தென்னை ஆண்டு கொண்ட என்னா ரமுதேயோ, அளியேன் என்ன ஆசைப் பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே.

உரை நடை :—விடையாய், பொடியாடீ, ஆரமுதே, அம்மானே என்னும் விளித்தொடர்களை முதலிற் கொள்க. முதலடியில், அகத்து அளிபுண் எனமாறுக.

உரை:—காளையூர்தியனே, திருநீறணிந்தவனே, எளிதாகத் தோன்றியருளி என்னை யாட்கொண்ட அருமருந்தே, அழகிய பெரி யோனே, ஓலம், உட்பக்கம் நெருங்கிய புண்ணுடையதாய்ப் புறத்தே தோலால் மூடப்பெற்ற, அடியேனுடைய உடம்பின்கண் புளியம் பழம் போலப் பற்றற்று இருந்தாலும், (அதன் தொடர்பு அறவே விடப்பெறுமையால்) இரங்கத் தக்கவன் என்று என்னை நீ கருதி யருள ஆசைப்பட்டேன்.

குறிப்பு:—அளி=நெருங்குதல். மூடிய அடியேன், என்பது மூடியடியேன் என அகரந் தொக நின்றது. பொடி=பூதி, நீறு. புளியம்பழமானது, அதன் ஓட்டினுள், ஓட்டிற்கு வேறாக இருத்தல் யாருமறிந்ததே. அதுபோல, ஞானிகள் பற்றற்றிருப்பர். அடிகள் அனையரென்பதற்கு இச்செய்யுள் அகச்சான்றாதல் காண்க. அளியேன்=இரங்கத்தக்கேன். ரு

எய்த்தேன் நாயேன் இனியிங்கிருக்ககில்லேன் இவ்வாழ்க்கை
வைத்தாய் வாங்காய் வானோர் அறியா மலர்ச்சே வடியானே
முத்தா உன்தன் முகவொளி நோக்கி முறுவல் நகைகாண
அத்தா சால ஆசைப் பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே.

உரை நடை:—'வானோர்.....சேவடியானே' என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை :—விண்ணவரும் அறியாத திருவடித் தாமரையுடையானே; நாயனைய யான், (உடம்பைச் சுமந்து) இளைத்துப்போனேன். இனிமேல் இந்நிலவுலகத்திலே தரிக்கமாட்டேன். இவ்வுலக வாழ்க்கையை எனக்கு நியமித்தாய், நீ இதனை நீக்கி விடுவாயாக. இயல்பாகப் பாசங்களின் நீங்கியவனே, உன்னுடைய திருமுகத்தின் அருளொளியைக்கண்டு, உனது புன் சிரிப்பினைப் பார்ப்பதற்கு அப்பனே, அழகிய பெரியோனே மிகவும் அவாவுற்றேன்.

குறிப்பு :—வாங்காய்=ஒடுக்குவாய். எடுப்பாய். முத்தா என்பதற்கு முத்தி தருவோனே யென்றுங் கூறுவதுண்டு. ௬

பாரோர் விண்ணோர் பரவி யேத்தும் பரனே பரஞ்சோதி
வாராய் வாரா வுலகந் தந்து வந்தாட் கொள்வோனே
பேரா யிரமும் பரவித் திரிந்தெம் பெருமான் எனஏத்த
ஆரா அமுதே ஆசைப் பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே.

உரை:—மண்ணுலகத்தாரும் விண்ணுலகத்தாரும் வாழ்த்தி வணங்கும் மேலோனே, மேலான ஒளியானவனே, மீண்டு வருதலில்லாத வீட்டுலகைக் கொடுத்து என்னை ஆண்டருள்பவனே, வந்தருள்வாயாக. (உன் திருமேனியைக் கண்டு) உனது ஆயிரந் திருப்பெயருஞ் சொல்லி அலைந்து எமது தலைவனே என்று வாழ்த்துவதற்கு, தெவிட்டாத அருமருந்தே, அழகிய பெரியோனே, நான் அவாவுற்றேன்.

குறிப்பு :—திரிந்து, என்பதை ஆனந்தக் கூத்தாடி என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஆரா=நிறையாத, தெவிட்டாத. ௭

கையால் தொழுதுன் கழற்சே வடிகள் கழுமத் தழுவிக்கொண்
டெய்யா தென்றன் தலைமேல்வைத் தெம்பெருமான் பெருமானென்
றையா என்றன் வாயா லரற்றி அழல்சேர் மெழுகொப்ப
ஐயாற் றரசே ஆசைப் பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே.

உரை நடை :—ஐயாற்றரசே, அம்மானே என்பவற்றை முதலிற் கொள்க.

உரை :—திருவையாறமர்ந்த கோவே, அழகிய பெரியோனே, உனது வீரக்கழலணிந்த செவ்விய திருவடிகளைக் கையினாலே வணங்கி, முழுவதும் பற்றி, இடைவிடாது எனது சிரமேற்கொண்டு எமது தலைவனே, எமது தலைவனே, ஐயனே, ஐயனே, என்று வாயாரக் கூவி வாழ்த்தி அனலிடைப்பட்ட மெழுகு போல உருகு வதற்கு ஆசைப்பட்டேன்.

குறிப்பு :—கழும=பூரணமாக. கழுமல்=நிறைதல். எய்யாது= சலியாது; இடைவிடாது. அ

செடியா ராக்கைத் திறமற வீசிச் சிவபுர நகர்புக்குக்
கடியார் சோதி கண்டு கொண்டென் கண்ணிணை களிகூரப்
படிதா னில்லாப் பரம்பர னேஉன் பழஅடி யார்கூட்டம்
அடியேன் காண ஆசைப் பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே.

உரை நடை :—படிதானில்லாப் பரம்பரனே, அம்மானே, என்பவற்றை முதலிற்கொள்க.

உரை:—குணம் யாதுமில்லாத (ஒப்பற்ற) மிக்கமேலோனே; குற்றம் நிறைந்த இவ்வுடம்பின் வகையினைத்துத் தொலைத்து, சிவமா நகரத்துட் புகுந்து, காவல்பொருந்திய அருளொளிக் காட்சியடைந்து, எனது இருகண்ணும் மகிழ்ச்சி மீதூரும்படி, உனது பழைய அன்பர் திருக்கூட்டத்தை அடியேன் காண்பதற்கு ஆசைப்பட்டேன்.

குறிப்பு:—படி=குணம், ஒப்பு.'குணங்கள் தாமில்லா இன்பமே' என்றதுங் காண்க. கடி=காவல், மணம். செடி=குற்றம். பரம் பரனே=மேலானவற்றிற்கு மேலோனே, இறைவன் ஒருவனே ஒப்பற்றவனாதலின், 'படிதான் இல்லா' என்றார். கூ

வெஞ்சே லனைய கண்ணார்தம் வெகுளி வலையில் அகப்பட்டு
நைஞ்சேன் நாயேன் ஞானச்சுடரே நானோர் துணைகாணேன்
பஞ்சே ரடியாள் பாகத் தொருவா பவளத் திருவாயால்
அஞ்சேல் என்ன ஆசைப் பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே.

உரை நடை :—பஞ்சேரடியாள் பாகத்தொருவா, அம்மானே, ஞானச்சுடரே, என்பவற்றை முதலிற் கொள்க.

உரை :—செம்பஞ்சூட்டிய, (அல்லது பஞ்சுபோல் மெல்லிய) அழகிய திருவடிகளுடைய உமையம்மை பங்கனாகிய ஒப்பற்றவனே, அழகிய மேலோனே, அறிவுப்பிழம்பே, விருப்பத்தைத் தருகின்ற (அழகிய) சேல்மீன்போன்ற கண்களையுடைய மாதரது கோபவலையிற் சிக்குண்டு சிதைவுற்றேனாகிய நான், (நின்னைத்தவிர வேறு) யாதொரு துணையுமில்லாதேன், உனது பவளம் போன்ற அழகிய திருவாயால், அஞ்சாதே என்று சொல்வதை விரும்பினேன்.

குறிப்பு :—வெம்=விரும்பத்தக்க. அதனைச் சேலோடுங் கண்ணோடுங் கூட்டலாம். பஞ்சேர்=பஞ்சு+ஏர். பஞ்சுபோன்ற, அழகிய.

௧0

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

அதிசயப்பத்து

முத்தி இலக்கணம்

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

வைப்புமா டென்றும் மாணிக்கத் தொளியென்றும் மனத்திடை உருகாதே, செப்பு நேர்முலை மடவர லியர்தங் கள் திறத்திடை நைவேனை, ஒப்பி லாதன உவமனி லிறந்தன ஒண்மலர்த் திருப்பாதத், தப்பன் ஆண்டுதன் அடியரிற் கூட் டிய அதிசயங் கண்டாமே.

உரை :—இறைவனே, தேடிவைத்த செல்வமென்றும் மாணிக் கத்தின் ஒளியென்றும் உள்ளத்திலே உருக்கங் கொள்ளாமல், செப்புப் போன்ற நகிலையுடைய இளம்பெண்டிர்கள் வகையிற் கனிபவனாகிய என்னை யாதொரு பொருளுக்கும் நிகரில்லாதனவாய், உவமை கூறக் கூடியபொருள்கள் யாவற்றையுங் கடந்தனவாய், உள்ளஒள்ளிய திரு வடித் தாமரையுடைய தந்தை ஆட்கொண்டு தனது மெய்யடியா ருடன் சேர்ப்பித்த வியப்பான செய்கையை நாம் அறிந்தோம்.

குறிப்பு :—வைப்பு = எய்த்த காலத்துப் பயன் படுவதற்காகச் சேமித்து வைத்திருப்பது; மாடு = செல்வம்; வைப்பு என்பதற்கு இட மெனப் பொருள் கொள்வாருமுளர். இடருற்ற காலை பயன்படுத லால், 'வைப்புமா' டென்றார். நிலைத்த இன்பந் தருதலால் 'மாணிக் கத்து ஒளி' என்றார். செப்பு = குங்குமம் முதலியன வைக்கிற சிமிழ். பெருமையால் ஒப்பிலாதன என்றார். தன்மையால் உவமனில் இறந் தன வென்றார். உவமன் = உவமம். உவமையில்லாது கடந்த என் றுங் கொள்க. க

நீதி யாவன யாவையும் நினைக்கிலேன் நினைப்பவ ரொடுங்கூடேன், ஏதமேபிறந் திறந்துழல் வேன்தனை என்

னடி யானென்று, பாதி மாதொடுங் கூடிய பரம்பரன் நிரந் தர மாய்நின்ற, ஆதி ஆண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய அதி சயங் கண்டாமே.

உரை :—நியாயமாயுள்ள எவற்றையும் எண்ண மாட்டேன். அவற்றை எண்ணி நடப்பவரோடும் நான் சேரமாட்டேன். குற்றவடி வாகவே, பிறந்தும் இறந்துந் துன்புறுகிற என்னை, தன்னுடைய அடியவனென்று கருதித் திருமேனியிற் பாதி பெண்ணொடுங் கூடிய மிகமேலோனும் அழிவின்றி நின்ற ஆதி முதல்வன் ஆட்கொண்டு தன்னடியார்களுட் சேர்ப்பித்த வியப்பினை யறிந்தோமே.

குறிப்பு :—ஏதம்=குற்றம். ஏதமே=ஏதமேயாய்=குற்றத்தின் வடிவமேயாய் ; வீணே என்றும் பொருள் கொள்ப. உழல்வேன்= அலைந்து துன்புறுவேன். நிரந்தரமாய்=நித்தியமாய். ௨

முன்னை என்னுடை வல்வினை போயிட முக்கண துடை யெந்தை, தன்னை யாவரும் அறிவதற் கரியவன் எளியவன் அடியார்க்குப், பொன்னை வென்றதோர் புரிசடை முடிதனில் இளமதி யதுவைத்த, அன்னை ஆண்டுதன் அடியரிற் கூட் டிய அதிசயங் கண்டாமே.

உரை நடை :—முன்னை யென்னுடைய வல்வினை போயிட என்பதை ஆண்டு என்பதனோடு முடிக்க.

உரை :—மூன்று கண்ணையுடைய எமது அப்பன், தனக்குத் தானே தலைமையானவன், யாருமறிய வொண்ணாதவன், அன்பர்க்கு எளியனாய் விளங்குபவன், பொன்னினொளியினும் மேம்பட்ட ஒப் பற்றதாயமைந்த சடையினாலாகிய முடிமீது பிறையினை வைத்தரு ளிய தாய்போன்ற அவன், பக்குவம்வரு முன்னே என்னுடைய கொடிய வினைகள் அகன்றொழியும்படி என்னை ஆட்கொண்டருளித் தனதடியாருட் சேர்ப்பித்த வியப்பினை யறிந்தோமே.

குறிப்பு :—முன்னை=முன்னாக. இதனை வல்வினை என்பத னோடு சேர்த்துப் பழமையாகிய வினையென்பாரு முளர். போயிட= விரைவிலொழிய. வினைக்கு ஆட்பட்டிருந்ததனால் 'உடைவல்வினை'

என்றார். தன்+ஐ=தன் தலைவன். இதனை 'யறிவதற்கு' என்பத ‘னோடு சேர்த்துத் தன்னை யறிவதற் கரியவன் என்று முரைப்பர். புரி சடை=கட்டிய சடை. சடையின் பிரிவுகளைப் 'புரி' என்றலுமுண்டு.

பித்த னென்(று)எனை உலகவர் பகர்வதோர் காரணம் இதுகேளீர்
ஒத்துச் சென்றுதன் திருவருட் கூடும் உபாயம தறியாமே
செத்துப் போய்அரு நரகிடை வீழ்வதற் கொருப்படுகின்றேனை
அத்தன் ஆண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய அதிசயங் கண்டாமே.

உரை :—உலகத்தவர்கள் என்னைப் பித்தம் பிடித்தவனென்று சொல்லுவதற்குக் காரணமிது கேட்பீர்களாக. இறைவனது திருவருளோடு மனமொத்து நடந்து அதனை விரைவி லெய்துகின்ற தந்திரத்தைத் தெரியாமல் இறந்து தாண்டுதற்கரிய நரகத்தினிடை வீழ்வதற்கு இசைகின்ற என்னை அப்பன் ஆட்கொண்டு தன்னடியார் கூட்டத்திற் சேர்ப்பித்த வியப்பினை யறிந்தோம். (அறிந்து திகைத்தாற் போல் நின்றோம்).

குறிப்பு :—திகில் பிடித்தாற்போல் நிற்பவனை உலகினர் பித்தனென்று இகழ்கின்ற மரபுபற்றி இச்செய்யுளியற்றினர். 2-ம் அடியில் தன் என்பது அத்தனைக் குறிக்கும். அருநரகு பொருத்தற்கரிய துன்புடைய நரகுஎன்பாரு முளர். ஒருப்படுகின்றேன்=ஒருப்படுமியல்புடைய என்னை. ௬

பரவு வாரவர் பாடுசென் றணைகிலேன் பன்மலர் பறித்தேத்தேன்
குரவு வார்குழ லார்திறத் தேநின்று குடிகெடு கின்றேனை
இரவு நின்றெரி யாடிய எம்மிறை எரிசடை மிளிர்கின்ற
அரவன் ஆண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய அதிசயங் கண்டாமே.

உரை :—இறைவனைத் துதிப்பவர்களிடத்தே சென்று சேரமாட்டேன். பலவகையான பூக்களைப் பறித்து இறைவன் மீது தூவி வணங்கேன். குரவமலரணிந்த நீண்ட கூந்தலையுடைய மாதர் சார்பிலே நின்று பிழைப்புக்குக் கேடு தேடுகின்ற என்னை, எல்லாம் ஒடுங்குகின்ற சங்காரகாலமாகிய இரவிலே தான் ஒருவனேயாய் நின்று சோதி மயமாய்க் கூத்தியற்றுகின்ற எமது தலைவன், செந்தீப்

போன்ற சடையின்கண் மின்னுகின்ற பாம்பினை யுடையவனுகிய பெருமான் ஆட்கொண்டு தனதடியாருடன் சேர்ப்பித்த வியப்பினை அறிந்தோமே.

குறிப்பு :—பாடு=இடம், குணம், பெருமை. பன்மலர்=நிலப்பூ, நீர்ப்பூ, கொடிப்பூ. கோட்டுப்பூ என்பன. குரவ=ஒருவகை வாசனையுள்ள மரம். வார்=நீண்ட. எரியாடிய=ஊழித்தீயி லாடிய என்பது முண்டு. எரிசடை=ஒளிர்கின்ற சடை என்றலுமுண்டு. ரு

எண்ணி லேன்திரு நாமஅஞ் செழுத்தும்என் ஏழைமை யதனுலே, நண்ணி லேன்கலை ஞானிகள் தம்மொடு நல்வினை நயவாதே, மண்ணி லேபிறந் திறந்துமண் ணுவதற் கொருப் படு கின்றேனை, அண்ணல் ஆண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய அதிசயங் கண்டாமே.

உரை :—என்னுடைய அறியாமையினுலே இறைவனுடைய திருப்பேராகிய திருவைந் தெழுத்தினை நினைந்திலேன். அருட்கலை வல்ல அறிஞரோடு சேர்ந்திலேன். நற்செயல்களை விரும்பாது இம் மண்ணுலகிற் பிறந்து, இறந்து மண்ணுய்ப் போவதற்கு இயைபுடைய என்னைச் சிறப்பு மிகுந்த பெருமான் ஆட்கொண்டருளித் தன்னடியார்களோடு சேர்ப்பித்த வியப்பினை யறிந்தோமே.

குறிப்பு :—வாசனுமலம் நீங்குவதற்குத் திருவைந் தெழுத்தை நினைதல் சிவஞானபோதம் 9-ம் சூத்திரத்திற் கூறியதைக் காண்க. பிரணவத்தை ஐந்தெழுத் தெனலுமுண்டு. ஏழைமை=யறியாமை. நல்வினை=நற்செயல். இது இருவினைகளுட்சேர்ந்த நல்வினையன்று. அது பயன்கருதிச் செய்யப்படுவது. பயன் கருதாத நற்றவமே ஈண்டு குறிக்கப்பெற்றது. இறந்தவுடன் உடம்பானது மண் முதலிய ஐம்பூதத்திற் கலத்தலால் 'மண்ணுவதற்கு' என்றுர். சு

பொத்தை ஊன்சுவர் புழுப்பொதிந் துளுத்தசும் பொழுகிய பொய்க்கூரை, இத்தை மெய்யெனக் கருதிநின் றிடர்க் கடற் சுழித்தலைப் படுவேனை, முத்து மாமணி மாணிக்க வயிரத்த பவளத்தின் முழுச்சோதி, அத்தன் ஆண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய அதிசயங் கண்டாமே.

உரை :—துளைகளுள்ள தசையைச் சுவராகவுடையதாய்ப் புழுக் களினாலே வேயப்பெற்று, வலியற்று நிணநீர் வடிகின்ற நிலையற்ற கூரையை உடையது (இவ்வுடம்பு.) இதனை நிலைத்தபொருளாக எண்ணித் துன்பக்கடலின் சுழியில் அகப்படுவேனை, மணிகளுட் சிறந்த பெருமணியாகிய முத்து, மாணிக்கம், வயிரம், பவளம் இவற்றின் முழு வொளியுங் கலந்தாற்போன்ற திருமேனி உடைய அப்பன், ஆட்கொண்டு தன்னடியாரோடு சேர்ப்பித்த வியப்பினை யறிந்தோமே.

குறிப்பு :—உடம்பகத்தே உள்ள தசையைச் சுவராகவும் தோல் முதலியவற்றைக் கூரையாகவுங் கூறினர். முத்து, வைரம் என்பவற்றின் நிறம் திருவெண்ணீற்றி னொளிக்கும், மாணிக்கம் பவளம் என்பவற்றின் ஒளி திருமேனியின் ஒளிக்கு முவமைகளாயின. மாமணி முத்து எனமாறுக. இதை என்பது இத்தை என விரிந்தது. பொத்தை யென்பதற்குப் பருத்தது எனவுங் கூறுப. ௭

நீக்கி முன்னெனைத் தன்னொடு நிலாவகை குரம்பையிற் புகப்பெய்து, நோக்கி நுண்ணிய நொடியன சொற் செய்து நுகமின்றி விளாக்கைத்துத், தூக்கி முன்செய்த பொய்யறத் துகளறுத் தெழுதரு சுடர்ச்சோதி, ஆக்கி ஆண்டு தன் அடியரிற் கூட்டிய அதிசயங் கண்டாமே.

உரை நடை :—எழுதரு சுடர்ச்சோதி என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை :—எழுந்து விளங்கித் தோன்றும் பிழம்புபோன்ற ஒளி யுருவனாகிய பெருமான், முன்னாளிலே தன்னுட னில்லாதபடி என்னை விலக்கிச் சிறுகுடிலாகிய உடம்பினுட் புகுத்தி இப்பிறவியிலே தக்கபருவத்திலே திருவருட் கண்ணால் பார்த்து நுட்பத்தை உணர்த்துவதாகிய நொடிப்பொழுதில் சொல்லப்படுஞ் சொற்போன்ற உபதேசமொழி யுரைத்து, நுகத்தடியாகிய தொடர்பில்லாமல், (திருவடியிலே) என்னைப் பூட்டிப் பிறவிக்கடலி லிருந்து மேலே தூக்கி உபதேசம் பெறுதற்கு முன்செய்த பயனில் செயல்கள் ஒழியும்படி பாசமாகிய குற்றத்தைத் தொலைத்து வீட்டிற் குரியவனாக்கி என்னை

யாட்கொண்டருளித் தன்னடியாருடன் சேர்த்த வியப்பினை யறிந்தோமே.

குறிப்பு :—இறைவன் தன்னொடு நின்றது என்றது, முற்பிறவியில் கயிலையிலிருந்தமையைக் குறிக்குமென்றும், கேவலநிலையிலிருந்தமையைக் குறிக்குமென்றுங் கூறுப. கொடியன என்பதில் கொடி=கைகொடிப் பொழுதில் கூறப்படுஞ் சொல். அன=அன்ன போன்ற,அத்தகைய சொல்லினை "ஓம்"என்ப. சொல்லின்பொருளை உள்ளத்திற் பதியவைத்தமையாற் 'சொற்செய்து' என்றூர். நுகம்= வண்டியிற் காளைகளைப் பூட்டும் மரத்தடி. 'நுகமின்றி' என்றது சுட்டறிவின் றொடர்பின்றி. விளாக் கைத்து=சேர்த்து, பூட்டி, கலக்கச்செய்து. விளாக்கை=விளாவுதல், கலத்தல். விளாக்கை என்பது வினையாக வழங்கப்பட்டது. பொய்=பயனில் செயல். துகள்=குற்றம்.

அ

உற்ற ஆக்கையின் உறுபொருள் நறுமலர் எழுதரு நாற்றம்போற், பற்ற லாவதோர் நிலையிலாப் பரம்பொருள் அப்பொருள் பாராதே, பெற்றவா பெற்ற பயனது நுகர்ந்திடும் பித்தர்சொல் தெளியாமே, அத்தன் ஆண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய அதிசயங் கண்டாமே.

உரை :—(வினைக்கு ஈடாக) வந்தடைந்த வுடம்பின் மேலான பலன், வாசனையுடைய பூவின்கண் கண்ணால் பார்க்கப் படாது எழுகின்ற வாசனைபோல, ஐம்புலனால் பற்றப்படுவதோர் தன்மையிலாத மேலாகிய மெய்ப்பொருளைக் காணுதல். அம்மெய்ப் பொருளைக் காண முயலாது வினைக்கேற்றபடி கிடைத்த வினைப்பயனைக் கிடைத்த முறையே அநுபவித் தொழியும் அறிவீனர் பேச்சுகளை நம்பாதிருக்குமாறு, அப்பன் என்னை யாட்கொண்டு தன்னடியாருடன் சேர்ப்பித்த வியப்பினை யறிந்தோமே.

குறிப்பு:—உறுபொருள்=மிகுந்த பயன். மலர்எழுதரு நாற்றம் பற்றப்படுவதுபோல் பற்றமுடியாத தன்மையுடைய பரம்பொருள் என்று கூறுவாரு முளர். பெற்றவா வென்பதை நுகர்ந்திடும் என்பதனோடு முடிக்காமல், பெற்ற என்பதனோடு முடித்து அடைதற்

குரிய முறையிலே யடைந்த எனப் பொருள் கொள்வது முண்டு. பித்தர்=அறிவினர். ௯

இருள் திணிந்தெழுந் திட்டதோர் வல்வினைச் சிறுகுடி லிதுஇத்தைப், பொருளெ னக்களித் தருநர கத்திடை விழப் புகு கின்றேனைத், தெருளும் மும்மதில் நொடிவரை யிடிதரச் சினப்பதத் தொடுசெந்தீ, அருளும் மெய்ந்நெறி பொய்ந் நெறி நீக்கிய அதிசயங் கண்டாமே.

உரை:—அறியாமையாகிய ஆணவமலச் செறிவால் ஏற்பட்ட தாகிய கொடிய வினைகளா லமைந்த சிறிய குடிசை இவ்வுடம்பு, இதனை நிலைப் பொருளாக எண்ணி மகிழ்ந்து கடத்தற் கரிய நரகத்தினிடை விழப்போகு மென்னை, தெளிவாக விளங்குஞ் சுவர் களையுடைய முப்புரமானது நொடிப்பொழுதி லிடிந்து விழும்படி யாகக் கோபக் குறிப்பொடு செந்நிறமான தீயாகிய அம்பை விடுத்தரு ளிய உண்மைவழியே வடிவமாக வுடையவன், எனது பொய்வழியைத் தொலைத்த வியப்பினை யறிந்தோமே.

குறிப்பு:— இருள்=அறியாமைக் கேதுவாகிய ஆணவத்தை யுணர்த்தும். திரிபுணர்ச்சியை யுண்டாக்கும் மாயையினை இருளென் பாரு முளர். திணிந்து=மிகுந்து. வினைப்போகமே தேகமாதலின் வல்வினைச் சிறுகுடி லென்றார். இரும்பு, வெள்ளி, பொன் இவற்று லாகிய சுவர்களை முப்புரங்கள் உடையவாயிருந்தன. அவை ஆகாயத் தில் விளங்கினபடியால் தெருளும் மதிலென்றார். மதில்=கோட் டைக்கு ஆகுபெயர். பதம்=அடையாளம். நெறி யென்பது ஆகு பெயர். ௧0

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

புணர்ச்சிப்பத்து

அத்துவித இலக்கணம்

ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சுடர்பொற் குன்றைத் தோளா முத்தை
வாளா தொழும்புகந்து
கடைபட் டேனை ஆண்டுகொண்ட
கருணாலயனைக் கருமால்பிரமன்
தடைபட் டின்னுஞ் சாரமாட்டாத்
தன்னைத் தந்த என்னாரமுதைப்
புடைபட் டிருப்ப தென்று கொல்லோஎன்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

உரை:—ஒளிர்கின்ற பொன் மலையைப்போல்வானை, தொளைக்கப் படாத முத்தினை யொப்பானை, மிகவுங்கீழ்மைப்பட்டேனாகிய என்னை யாட்கொண்டு பயனில்லாத என்தொண்டை ஏற்றுக்கொண்ட அருட் கோயிலானவனை, கரிய நிறமுடைய திருமாலும் நான் முகனும் செருக்கினால் தடைபட்டு இன்னுஞ் சென்றடைய முடியாத என் னுடைய கிடைத்தற்கரிய அருமருந்தை, பொள்ளலில்லாத என் மாணிக்கத்தைச் சேர்ந்து பக்கத்திற் பொருந்தியிருப்பது எந்நாளோ.

குறிப்பு :—மாற்றம் யாதுமில்லாத பயனைத் தருவதால் 'பொன் குன்ற'மென்றார். குறைவு யாதுமில்லாதது என்பார் 'தோளா முத்து' என்றார். வாளா=பயனின்றி. உரிச் சொல்லாகக் கொண்டு பய னற்ற என்றும் சொல்லலாம். கருணை+ஆலயன்=கருணாலயன். புடை=பக்கம். பட்டு=பொருந்தி. 'பொள்ளா' என்றது 'பொல்லா' என்றாயிற்று. பொள்ளாத=உளி முதலியவற்றால் செதுக்கப்படாத. இறைவன் தனக்கு உரியவனானதுபற்றி 'என் பொல்லாமணி' யென் றார்.

ஆற்ற கில்லேன் அடியேன் அரசே
அவனி தலத்(து)ஐம் புலனாய
சேற்றி லழுந்தாச் சிந்தை செய்து
சிவனெம் பெருமா னென்றேத்தி
ஊற்று மணற்போல் நெக்குநெக்
குள்ளே உருகி ஓலமிட்டுப்
போற்றி நிற்ப தென்று கொல்லோஎன்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

உரை :— மன்னனே! அடியே னிவ்வுலக வாழ்க்கையைப் பொறுக்கமாட்டேன். பூதலத்திலே ஐம்பொறிகளுக்கும் விடயமாகிய சேற்றின் கண்ணே ஆழ்ந்துவிடாதபடி சிவனடியைச் சிந்தித்து எமது தலைவனே என்று வாழ்த்தி மணலின்கண் சுரக்கின்ற ஊற்று நீர் போல, நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து உள்ளத்தை உருக்கங்கொண்டு கூவி யழைத்துப் பொள்ளலில்லா வென் மாணிக்கம் போல்வானாகிய உன்னைச் சேர்ந்து வணங்கி நிற்பது எந்த நாளோ.

குறிப்பு :—'அவனிதலத்து ஐம்புலன் ஆற்றுகிலேன்' என்றலு முண்டு. புலன்=பொறி ஏற்கும் பொருள். அதன்கண் அகப்பட்டால் எழுந்து விலகுவது கடினமாதலின் 'சேற்றி'லென்றார். ஊற்று மணலென்பதை மணல் ஊற்று என மாறுக. நெக்கு=நெகிழ்ந்து. ஓலம்=அடைக்கல ஒலி. ௨

நீண்ட மாலும் அயனும் வெருவ
நீண்ட நெருப்பை விருப்பிலேனை
ஆண்டு கொண்ட என்ஆ ரமுதை
அள்ளூ றுள்ளத் தடியார்முன்
வேண்டுந் தனையும் வாய்விட் டலறி
விரையார் மலர் தூவிப்
பூண்டு கிடப்ப தென்று கொல்லோஎன்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

உரை:—(வாமனாவதாரத்தில்)உலகை யளத்தற்பொருட்டு நெடிய திருவுருக்கொண்ட திருமாலும், பிரமனும், அஞ்சும்படியாக உயர்ந்த

அனற்பிழம்பானவனே, தன் பால் விருப்பமில்லாத வென்னை யாட் கொண்டருளிய, கிடைத்தற்கரிய என தருமருந்தை, பொள்ளலில் லாத என் மாணிக்கம்போல்வானை யடைந்து மிகுதியும் இன்பம் ஊறுகின்ற அன்பர் முன்னே வேண்டியனவெல்லாம் வாய்விட்டரற்றி வாசனை பொருந்திய பூக்களைத் தூவி வணங்கித் திருவடியைச் சிர மேற் பூண்டுகொண்டு செயலற்றிருப்ப தென்நாளோ.

குறிப்பு :—அள்ளூறும்=மிகுதியாக ஊறும். எலும்பும் உருக என்றுரைத்தலு முண்டு. சீவ உபாதி ஒழியும்வரை துதிப்பதையே 'வேண்டுந்தனையும் வாய்விட்டலறி' என்றார். 'பூண்டு' என்பதற்கு அடிமைத்திறம் பூண்டு, திருவடியைப் பொருந்தி என்று முரைப்ப.

அல்லிக் கமலத் தயனும் மாலும்
அல்லா தவரும் அமரர் கோனுஞ்
சொல்லிப் பரவும் நாமத்தானைச்
சொல்லும் பொருளும் இறந்த சுடரை
நெல்லிக் கனியைத் தேனைப் பாலை
நிறையின் அமுதை அமுதின் சுவையைப்
புல்லிப் புணர்வ தென்று கொல்லோஎன்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

உரை :—அழகிய உள்ளிதழ்களை யுடைய தாமரையில் வீற் றிருக்கும் பிரமனும், திருமாலும், விண்ணவர்க்கரசனாகிய இந்திரனும் பிறரும் புகழ்ந்து துதிக்கின்ற திருப்பேருடையானை, சொல்லுலகத் தையும், பொருளுலகத்தையுங் கடந்த வொளியானவனை, நெல்லிப் பழத்தையும் தேனையும் பாலையும் பூரண நயம் அமைந்த அமுதத் தையும், அமுதத்தின் சுவையையும்போலத் தித்திப்பவனை, பொள்ள லில்லாத மாணிக்கம்போல்வானை இறுகப்பற்றி அத்துவிதமாய்க் கலந்து நிற்பதென்நாளோ.

குறிப்பு :—அல்லி=அகவிதழ், சொல்லும் பொருளும் மாயா காரியமாதலால், அவற்றைக் 'கடந்த' என்றார். சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானயோகம், ஞானத்தின் ஞானம் என்னும் நிலையில் நிற்ப வர்க்கு இறைவன் இன்பந் தருமுறையை நெல்லிக் கனி முதலிய உவமைகளாற் குறிப்பித்தார் என்னலாம். ௪

திகழத் திகழும் அடியும் முடியுங்
காண்பான் கீழ்மேல் அயனும் மாலும்
அகழப் பறந்துங் காண மாட்டா
அம்மான் இம்மா நிலம்முழுதும்
நிகழப் பணிகொண் டென்னை ஆட்கொண்
டாவா என்ற நீர்மை எல்லாம்
புகழப் பெறுவ தென்று கொல்லோஎன்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

உரை :—செல்லச் செல்ல மிக்கு விளங்கும் அடியையும் முடியையுங் காணும்பொருட்டு மேலே பிரமனுங் கீழே திருமாலும் உயரப் பறந்தும், மிக ஆழ்ந்துங் காணமுடியாத அப்பெரியோன் இப்பெரிய நில உலக முழுவஃதுஞ் செய்தி தெரியுமாறு என்னை ஏவல்கொண்டு ஆண்டருளி,ஐயோ என்றிரங்கியதன்மையனைத்தும் பொள்ளலில்லாத மாணிக்கம்போல்வானையடைந்து புகழ்ந்து பேசக்கிடைப்பது எந்நாளோ ?

குறிப்பு :—திகழத் திகழும்=மிகுதியாக விளங்கும். கீழ் மேலயனும் மாலும் என்றது எதிர்நிரல் நிறை. கீழ்மாலும் மேலயனும் எனக் கொள்க. அகழ்ந்து என்பது, அகழ என நின்றது. அம்மான்=அப் பெரியோன். நிகழ=செய்தி பரவ. ௫

பரிந்து வந்து பரமா னந்தம்
பண்டே அடியேற் கருள்செய்யப்
பிரிந்து போந்து பெருமா நிலத்தில்
அருமா லுற்றேன் என்றென்று
சொரிந்த கண்ணீர் சொரிய உள்நீர்
உரோமஞ் சிலிர்ப்ப உகந்தன்பாய்ப்
புரிந்து நிற்ப தென்று கொல்லோஎன்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

உரை :—இறைவன் இரங்கிக் குருவாய் வந்து பேரானந்தத்தை முன்னமே அடியேனுக் கருள்செய்யவும் அவனைப் பிரிந்து பெரிய

நிலவுலகத்தில் தங்கிக்கடத்தற்கரிய மயக்கமுற்றேனே யென்றெண்ணி யெண்ணி சிந்திய கண்ணீரோடு உள்ளம் உருகி நீர்பொழிய மயிர்க் கூச்செரிய மகிழ்ந்து அன்போடு பொள்ளலில்லாத மாணிக்கம் போல் வானைச் சேர்ந்து காதலித்து கிற்ப தென்னாளோ?

குறிப்பு :—பெருமாநிலத்து என்பதில் மா என்பது அசை. 'சொரிய உள்நீர்' என்பதற்கு உயிரின் தன்மைகள் நீங்க என்றும் பொருள் கொள்ப. புரிந்து=விரும்பி. ௬

நினையப் பிறருக் கரிய நெருப்பை
நீரைக் காலை நிலனை விசும்பைத்
தனையொப் பாரை யில்லாத் தனியை
நோக்கித் தழைத்துத் தழுத்த கண்டங்
கனையக் கண்ணீர் அருவிபாயக்
கையுங் கூப்பிக் கடிமலராற்
புனையப் பெறுவ தென்று கொல்லோஎன்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

உரை :—அன்பரல்லாத ஏனையோருக்கு நினைவதற்கரிய வான், காற்று, நெருப்பு, நீர், நிலம் என்னும் ஐந்து மானவனை, தனக்கு மிக ரானவர் யாருமில்லாத ஒரு பொருளைப் பார்த்து உடல் பூரித்துத் தழு தழுத்த தொண்டை ஒலிசெய்ய, கண்ணீர் அருவியாகப் பாய, கையி ஞல் அஞ்சலிசெய்து பொள்ள வில்லாத மாணிக்கம் போல்வானை யடைந்து அவனை நறும்பூவினுல் அணிசெய்யக் கிடப்ப தென் னாளோ?

குறிப்பு :—செய்யுள்பற்றி ஐம்பூதங்களை முறையாக வைக்க வில்லை. அன்பின் மெய்ப்பாட்டினுல் தொண்டை தழுதழுத்து நாத் தடுமாறிக் கனைப்பதுபோல ஒலியெழுவதால் 'தழுத்தகண்டம் கனைய' என்ருர். ௭

நெக்கு நெக்குள் உருகி உருகி
நின்றும் இருந்துங் கிடந்தும் எழுந்தும்
நக்கும் அழுதுந் தொழுதும் வாழ்த்தி
நானு விதத்தாற் கூத்தும் நவிற்றிச்

செக்கர் போலுந் திருமேனி
திகழ நோக்கிச் சிலிர்சிலிர்த்துப்
புக்கு நிற்ப தென்று கொல்லோஎன்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

உரை:—உள்ளங் குழைந்து குழைந்து இடைவிடாது உருகி, நின்றாலும் இருந்தாலுங் கிடந்தாலு மெழுந்தாலும் சிரித்தாலும் அழுதாலும், இடைவிடாது வணங்கி அவனை வாழ்த்திப் பற்பல வகையான ஆனந்தக் கூத்துகளுமியற்றிச் செவ்வானம் போன்ற அவன் திருமேனியை விளங்கப் பார்த்து உடல் புளகங்கொண்டு பொள்ளலில்லாத மாணிக்கம்போல்வானை யடைந்து அவனிடைப் புகுந்து அத்துவிதமாய்க் கலந்து நிற்பது எந்த நாளோ?

குறிப்பு:—எச்செயல் செய்தாலும் இறைவனை வாழ்த்தவேண்டுமென்பார் 'நின்றுமிருந்தும்......வாழ்த்தி' என்றார். நவிற்றியென்பது கற்று என்றும் சொல்லி என்றும் பொருள்படினும் ஈண்டுக் கூத்தியற்றுதலைக் குறித்து நின்றது. மயிர் சிலிர்த்தல் வியப்பினாலாவது. புக்கு நிற்பதென்றது, இறைவியாபகத்துள் அடங்கி நிற்றலை. அ

தாதாய் மூவே ழுலகுக்குந்
தாயே நாயேன் தனையாண்ட
பேதாய் பிறவிப் பிணிக்கோர் மருந்தே
பெருந்தேன் பில்க எப்போதும்
ஏதா மணியே என்றென் றேத்தி
இரவும் பகலும் எழிலார் பாதப்
போதாய்ந் தணைவ தென்று கொல்லோஎன்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

உரைநடை:—பெருந்தேன் பில்க என்பதை அணைவது என்பதனோடு முடிக்க.

உரை:—பழமையாகிய ஏழுலகங்களுக்கும் தந்தையானவனே, தாயானவனே, நாயனைய என்னை யாட்கொண்ட அறிவுக்குறையுடையவனே, பிறவி நோய்க்கு ஒப்பற்ற மருந்தே, எக்காலத்திலும் எவ்விதப் பயனுமாகின்ற மாணிக்கமே என்று இரவும், பகலும் இடைவிடாது வாழ்த்திப் பொள்ளலில்லாத மணிபோல்வானையடைந்து

அழகு நிறைந்த அவனுடைய திருப்பாத மலரைச் சிவானந்தம் பெருகும்படி அறிவினலாராய்ந்து சார்வது எந்த நாளோ?

குறிப்பு:—மூ=மூத்த; பழமையான. மூன்றிடத்துமுள்ள ஏழுலகங்கள் என்று பொருள் கொண்டால், ஈரிடத்தே ஏழுலகங் கூறு மாபிற்கு மாருகும். 'ஏழு' என்பதை'எழு'என்பதன் நீட்சியாகக்கொண்டு மேல் கீழ்நடுவென்னு மூவிடத்தும் எழும் மூவகையான உலகங்கள் யாவற்றிற்கும் என்று பொருள் கொள்ளலாம். 'பேதாய்'என்றது பக்குவமடைவதற்கு முன்னே தன்னை யாண்டமையால். அது இகழ்ச்சி போற் புகழ்ச்சி. 'பெருந்தேன்' என்பது சிவானந்தத்துக்கு அறிகுறி. பில்க=சிந்த. ஏதாமணியே என்பதை மேதாமணியே எனக்கொண்டு அறிவுவடிவாகிய ரத்தினமே என்று முரைப்பர். மேதா=அறிவு. ௬

காப்பாய் படைப்பாய் கரப்பாய் முழுதுங்
கண்ணார் விசும்பின் விண்ணோர்க்கெல்லாம்
மூப்பாய் மூவா முதலாய் நின்ற
முதல்வா முன்னே எனையாண்ட
பார்ப்பா னேஎம் பரமாஎன்று
பாடிப் பாடிப் பணிந்துபாதப்
பூப்போ தணைவ தென்று கொல்லோஎன்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

உரை:—எல்லாவற்றையும் படைப்பவனும், காப்பவனும், ஒடுக்குபவனுமானவனே, இடம் நிறைந்த வானின்கணுள்ள தேவர்களுக்கெல்லாம் முற்பட்டமையால், மூத்தவனுயிருப்பவனே, ஆனல் முதிர்ச்சியெய்தாத ஆதியாய் நின்றதத்துவனே, முன்னளிலேயென்னையாட்கொண்ட அந்தணனே,பொள்ளலில்லாத மாணிக்கமாகியஉன்னையடைந்து எமது மேலோனே யென்று இடைவிடாது பாடிப் பொலிவுடைய உனது பாதமலரைச் சார்வது எந்த நாளோ.

குறிப்பு :—முழுதுங் காப்பாய், படைப்பாய், காப்பாயென வரிசைப்படுத்துக. கண்=இடம், பெருமை. அந்தணவடிவொடு ஆண்டமையாற் 'பார்ப்பானே' என்ருர். பூப்போது=பொலிவுடைய மலர், அழகிய மலர். ௧௦

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

வாழாப்பத்து

முத்தி உபாயம்

எழுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பாரொடு விண்ணாய்ப் பரந்த எம்பரனே
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
சீரொடு பொலிவாய் சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
யாரொடு நோகேன் ஆர்க்கெடுத் துரைக்கேன்
ஆண்டநீ அருளிலை யானால்
வார்கடல் உலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகஎன் றருள்புரி யாயே.

உரை :—மண்ணுமாய் விண்ணுமாய் எங்கும் வியாபித்த எமது மேலோனே! நான் வேறு ஆதரவில்லாதவன் என்பதைக் கண்டருள்க. சிவலோக மன்னனே, (அங்கு) சிறப்பாய் விளங்குபவனே, திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்குஞ் சிவபெருமானே, என்னையாட்கொண்ட நீ வீட்டின்பத்தை நல்கி யருளவில்லை யானால் உன்னைத் தவிர நான் யாரோடு நொந்து கொள்வேன்? வேறு யாரிடம் இக்குறையை எடுத்துப் பேசுவேன்? நெடிய கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகில் வாழ்ந்திருக்க இயலாத என்னை உன்பால் வருகவென்று அருள்செய்வாயாக.

குறிப்பு :—மண்ணும் விண்ணுங் கூறவே எங்கும் வியாபகமானமை கூறியவாறாயிற்று. பற்று=ஆதரவு. 'சிவபுரத்தரசே சீரொடு பொலிவா' யெனமாறுக. 'ஆண்ட நீ யருளிலையானா' லென்பதை 'ஆரொடு நோகேன்' என்பதன் முன்வைக்க. 'கண்டாய்' அசை. க.

வம்பனேன் தன்னை ஆண்டமா மணியே
மற்றுநான் பற்றிலேன் கண்டாய்
உம்பரும் அறியா ஒருவனே இருவர்க்
குணர்விறந் துலகமூ டுருவுஞ்
செம்பெரு மானே சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
எம்பெரு மானே என்னையாள் வானே
என்னைநீ கூவிக்கொண் டருளே.

உரை :—வீணாகிய என்னையாட் கொண்ட பெருமை பொருந்திய இரத்தினம்போல்வானே, நான் வேறு ஆதரவில்லாதவன், தேவர்களும் அறிய முடியாத ஒப்பற்றவனே, அயன் மால் என்னு மிருவருடைய அறிவினைக் கடந்து உலகங்களை ஊடுருவிச் சென்ற சிவந்த திருமேனி உடைய பெருமானே, சிவலோக மன்னனே, திருப்பெருந்துறையில் தங்கும் சிவபெருமானே, எமது தலைவனே, என்னை யாட்கொண்டவனே, என்னை நீ விரைவில் உன்பால் அழைத்துக் கொள்க.

குறிப்பு :—வம்பு=பயனின்மை. இருவர்க்கு=இருவருடைய. உம்பர்=வானவர்.

உ

பாடிமால் புகழும் பாதமே அல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
தேடிநீ ஆண்டாய் சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
ஊடுவ துன்னோ டுவப்பதும் உன்னை
உணர்த்துவ துனக்கெனக் குறுதி
வாடினேன் இங்கு வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகஎன் றருள்புரி யாயே.

உரை :—திருமால் பாடித் துதிக்கும் உன்னுடைய திருவடிகளே யல்லாமல் வேறு ஆதரவு உடையேன் அல்லேன், சிவலோக மன்

னனே! நீயாகவே என்னைத்தேடி வந்தாட்கொண்டாய். திருப்பெருந் துறையிலெழுந்தருளிய சிவபெருமானே, பிணங்குவதும் உன்னோடு தான். மகிழ்வதும் உன்னைக் கண்டே. எனக்கு உறுதியறிவிப்பது உனக்குரியதே. வாட்டமடைந்தேனாகிய நான் இந்த உலகிலே வாழமாட்டேன். உன்பால் வருக வென்று அருள் செய்வாயாக.

குறிப்பு :—'பாடி மால்' என்பது 'மால் பாடி' என மாறுக. எனக்குறுதி யுணர்த்துவது உனக்கு எனக் கொள்க. ௩

வல்லைவா ளரக்கர் புரமெரித் தானே
மற்றுநான் பற்றிலேன் கண்டாய்
தில்லைவாழ் கூத்தா சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
எல்லைமூ வுலகும் உருவியன் றிருவர்
காணும்நாள் ஆதியீ றின்மை
வல்லையாய் வளர்ந்தாய் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகஎன் றருள்புரி யாயே.

உரை :—விரைவிலே வாளினையுடைய அசுரர்களது திரிபுரத்தை எரித்தவனே, நான் வேறு ஆதரவில்லாதவன். தில்லைப்பதியில் வாழ்கின்ற கூத்தப்பெருமானே, சிவலோக மன்னனே, திருப்பெருந் துறையிற்றங்கி யருளிய சிவபெருமானே, பண்டைக்காலத்து அயனு மாலுமாகிய இருவர் உன்னைக் காண முயன்ற நாளிலே மேல், கீழ் நடுவென்ற எல்லையுடைய உலகங்களை ஊடுருவி முதலும் முடிவுந் தோன்றாமை செய்யும் வலிமையுடையவனாய் வளர்ந்தவனே, நானிவ்வுலகில் வாழமாட்டேன். உன்பால் வருக வென்றருள் செய் வாயாக.

குறிப்பு :—வல்லை=விரைவில். அரக்கரும் அசுரரும் வேறாயினும் இருசொல்லும் பரியாய நாமங்களாய் வருதல் காண்க. அன்று=பண்டைக்காலம். 'அன்று இருவர் காணு நாள் எல்லை மூவுலகுமுருவி ஆதியீறின்மை வல்லையாய்' என முடிக்க. வல்லையாய்= வலிமையுடையாயாய். ௪

பண்ணினேர் மொழியாள் பங்கநீ யல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
திண்ணமே ஆண்டாய் சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
எண்ணமே உடல்வாய் மூக்கொடு செவிகண்
என்றிவை நின்கணே வைத்து
மண்ணின்மேல் அடியேன் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகஎன் றருள்புரி யாயே.

உரை :—பண்ணை யொத்த சொல்லையுடைய உமை யம்மை பாகனே! நான், உன்னை யல்லாது வேறு ஆதரவில்லாதவன். உறுதியாக என்னை யாட்கொண்டவனே, சிவலோகப் பெருமானே, திருப்பெருந்துறையி லெழுந்தருளிய சிவபெருமானே, அறிவுக் கருவியாகிய மனத்தையும், மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்ற ஐம்பொறிகளையும் நின்னிடத்தே வைத்து விட்டுப் பின் இம்மண்ணுலகில் அடியேன் வாழமாட்டேன். என்னை உன்பால் வருகவென்றருள் செய்க.

குறிப்பு :—பண்ணின் நேர் எனவும், பண்ணின் ஏர் எனவும் பிரிக்கலாம். பின்னதிற்கு, பண்ணைப்போல அழகிய என்று பொருள். தமது மனமும், ஐம்பொறிகளும் இறைவனை நாடினமை இதன்கட் குறித்தார். ரு

பஞ்சின்மெல் லடியாள் பங்கநீ யல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
செஞ்செவே ஆண்டாய் சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
அஞ்சினேன் நாயேன் ஆண்டுநீ அளித்த
அருளினை மருளினுல் மறந்த
வஞ்சனேன் இங்கு வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகஎன் றருள்புரி யாயே.

உரை:—பஞ்சைப்போன்ற மென்மையான அடியை உடைய உமையம்மை பாகனே! நீ யல்லாமல் எனக்கு வேறு ஆதரவு இல்லை.

மிகச் செவ்வையாகவே ஆட்கொண்டருளியவனே, சிவலோக மன்னனே, திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்குஞ் சிவபெருமானே, நீ நல்கின திருவருளினை மயக்கத்தால் மறந்த நாயேன் பயப்படலாயினேன். வஞ்சனையுடையேனாயினும் யானிவ்வுலகில் வாழமாட்டேன். வருகவென்றருள் செய்வாயாக.

குறிப்பு :—'பஞ்சின்' என்பதற்கு 'ஊட்டின செம்பஞ்சையுடைய' எனவுங் கூறுப. செஞ்செவே=செம்+செவ்வே=மிகச் செவ்வையாக. நீ யளித்த அருளினை மருளினால் மறந்த நாயேன் அஞ்சினேன் வஞ்சனேன் என முடிக்க. ௬

பரிதிவாழ் ஒளியாய் பாதமே யல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
திருவுயர் கோலச் சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
கருணையே நோக்கிக் கசிந்துளம் உருகிக்
கலந்துநான் வாழுமா றறியா
மருளனேன் உலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகஎன் றருள்புரி யாயே.

உரை:—சூரிய மண்டலத்திலுள்ள ஒளியையுடையவனே, உன் திருவடியே யல்லாமல் வேறு ஆதாரவில்லாதேன். சிறப்பு மிகுந்த அழகிய சிவலோக மன்னனே, திருப்பெருந் துறையி லெழுந்தருளிய சிவ பெருமானே, உலகப் பொருள் எதனையும் நோக்காது உன் திருவருளையே கருதி உள்ளங் கனிந்துருகி உன்னோடு கலப்புற்று வாழும் விதத்தை யறியாத மயக்கமுடையேன் (ஆயினும்) இவ்வுலகிலே நான் வாழமாட்டேன். உன்பால் வருகவென்று அருள் செய்வாயாக.

குறிப்பு:—இறைவன் செம்மேனியனாதலின் சூரியமண்டலத்தினொளிக்கு அவன் மேனி யொளியை உவமித்தார். திரு=வீடளிக்குஞ் சிறப்பு. ௭

பந்தணை விரலாள் பங்கநீ யல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
செந்தழல் போல்வாய் சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
அந்தமில் அமுதே அரும்பெரும் பொருளே
ஆரமு தேஅடி யேனை
வந்து(ய்)ய ஆண்டாய் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகஎன் றருள்புரி யாயே.

உரை:—பந்தின் உருட்சித் தன்மை வாய்ந்த விரலையுடைய உமையம்மை பாகனே, நீ யல்லாமல் வேறு ஆதரவு இல்லாதேன். செவ்விய அனல்போன்ற திருமேனியுடையவனே, சிவலோக மன்னனே, திருப்பெருந்துறையிற்றங்கிய சிவபெருமானே, முடிவில்லாத நித்தியனே, பெறுதற்கரிய பெரிய பொருளே, கிடைத்தற்கரிய சாவா மருந்தே, அடியேன் உய்தி கூடும்படி குருவாய் வந்து ஆட்கொண்டவனே, இவ்வுலகில் வாழமாட்டேன். வருகவென் றருள்செய்க.

குறிப்பு :—'பந்தணை' என்பதற்குப் பந்து சேர்ந்த என உரைப்பாருமுளர். 'அந்தமிலமுதே' என்பதில் அமுதென்பது மரணத்தைக் கடந்தவன் என்ற பொருளுடைத்து. 'உயவந்து அடியேனை ஆண்டாய்' என முடிக்க. அ

பாவநா சாவுன் பாதமே யல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
தேவர்தந் தேவே சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
மூவுல குருவ இருவர்கீழ் மேலாய்
முழங்கழ லாய்நிமிர்ந் தானே
மாவுரி யானே வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகஎன் றருள்புரி யாயே.

உரை :—தீவினையை அழிப்பவனே, உனது திருவடி யன்றி வேறு ஆதரவு இல்லாதேன். விண்ணவர்க்குத் தலைவனே, சிவலோக

மன்னனே, திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்குஞ் சிவபெருமானே, மூவுலகங்களையும் ஊடுருவும்படி அயன்மால் இருவரும் மேலுங்கீழுஞ் சென்று தேடும்படி ஒலிக்கின்ற அனற்பிழம்பாய் உயர்ந்து நின்றவனே, யானைத்தோல் போர்த்தவனே, இவ்வுலகில் வாழமாட்டேன். வருகவென்றருள் செய்வாயாக.

குறிப்பு :—மூவுல குருவ என்பதை இருவர் என்பதனோடும், கீழ்மேலாய் என்பதை நிமிர்ந்தானே என்பதோடும் முழங்கு என்பதை அழலாய் என்பதோடு முடித்தலுமுண்டு. மாவுரி யென்பது புலித்தோலையுங் குறிக்கும். க

பழுதில்தொல் புகழாள் பங்கநீ யல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
செழுமதி அணிந்தாய் சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
தொழுவனோ பிறரைத் துதிப்பனோ எனக்கோர்
துணையென நினைவனோ சொல்லாய்
மழவிடை யானே வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகஎன் றருள்புரி யாயே.

உரை :—குற்றமற்ற பழமையான புகழையுடைய உமையம்மை பாகனே, உன்னையன்றி வேறு ஆதரவில்லாதேன். செழுமையுற்ற பிறையினை யணிந்தவனே, சிவலோக மன்னனே, திருப்பெருந்துறையிலெழுந்தருளி யிருக்குஞ் சிவபெருமானே, உன்னைத் தவிர பிற தேவர்களை வணங்குவேனோ, வாழ்த்துவேனோ, எனக்குதவியாகக் கருதுவேனோ கூறியருள்க. இளங்காளையை வாகனமாக உடையவனே, இவ்வுலகில் வாழமாட்டேன், வருகவென்றருள் செய்வாயாக.

குறிப்பு :—சிவத்தோடு சத்தியும் யாண்டுமுண்மையால் அவள் கீர்த்தியைத் தொல்புகழ் என்றார். சந்திரன் கடவுளை யடைந்து செழுமை யுற்றமையால் செழுமதி என்றார். தொழுவனோ, துதிப்பனோ, நினைவனோ என்றமையால் மனம் வாக்கு, காயம் என்ற மூன்றினும் பிறரைவழிபடேன் என்றுகுறிப்பித்தார். வருகவென்றருள்புரிதல் அறம்என்பார், அறத்திற்கு அறிகுறியாகிய விடையைக் கூறினார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

அருட்பத்து

மகாமாயா சுத்தி

எழுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சோதியே சுடரே சூழொளி விளக்கே
சுரிகுழற் பணைமுலை மடந்தை
பாதியே பரனே பால்கொள்வெண் ணீற்றாய்
பங்கயத் தயனும்மா லறியா
நீதியே செல்வத் திருப்பெருந் துறையில்
நிறைமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
ஆதியே அடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே என்றரு ளாயே.

உரை.—ஒளிவடிவானவனே! (ஞாயிறு, திங்கள்) என்ற இரு சுடரானவனே! (அவற்றை) சூழ்ந்த (நட்சத்திரங்களாகிய) தன்னொளியுடைய விளக்குகளானவனே! சுழல்களையுடைய கூந்தலையும் பருத்த தகிலையுமுடைய உமைமங்கையைத் திருமேனியிற் பாதியாகக் கொண்டவனே! மேலோனே! பாலின் நிறத்தைக்கொண்ட திருவெண்ணீற்றை யணிந்தவனே! தாமரையில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனும், திருமாலுமறியாத நியாயவானே! வளம் பொருந்திய திருப்பெருந்துறையில் மலர் நிறைந்த குருந்தமரத்தடியின் கீழ் வீற்றிருந்த சிறப்பையுடைய முதல்வனே! அடியேன் விரும்பி உன்னை அழைத்தால் நீ அஞ்சாதே என்றுறுதியுரைத்தருள்க.

குறிப்பு:—ஞாயிற்றைச் சோதியென்றும், திங்களைச் சுடரென்றும், நெருப்பினை விளக்கென்று கூறுவாருமுளர். மடந்தை=மடமையுடைய பெண். மடமை=இளமை, அடக்கம், கொளுத்தக் கொண்டு, கொண்டது விடாமை. பாதி யென்றதனால் உமையம்மை

உடம்பினில் தான் பாதியாயிருப்பவனென்று பொருள் கொள்வாருளர். பால் என்பது பாலின் நிறத்திற்கு ஆகுபெயராய் நின்றது. சீர்,அடியார்க்கு ஞானமருளுஞ்சிறப்பு. அதெந்துவே என்ற திசைச் சொல்லை மலையாளச் சொல்லாகக் கொண்டு அதென்ன வென்று கேட்டருள்க எனப் பொருளுரைப்பது முண்டு. கன்னடத்தில் அஞ்சாதே என்ற பொருளுடையதென்ப. க

நிருத்தனே நிமலா நீற்றனே நெற்றிக்
கண்ணனே விண்ணுளோர் பிரானே
ஒருத்தனே உன்னை ஓலமிட் டலறி
உலகெலாந் தேடியுங் காணேன்
திருத்தமாம் பொய்கைத் திருப்பெருந் துறையிற்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அருத்தனே அடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே என்றரு ளாயே.

உரை:—கூத்தப் பெருமானே! குற்ற மற்றவனே!என்று முள்ளவனே! நெற்றிக் கண்ணையுடையவனே! வானோர் தலைவனே! ஒப்பற்றவனே! உன்னைக் காண்பதற்காகக் கூவி யழைத்து உலக முழுவதுந் தேடியுங் காணக்கூடவில்லை. திருந்திய முறையாலமைந்த தடாகத்தையுடைய திருப்பெருந்துறையின்கண் வளம்மிக்க மலர்களை யுடைய குருந்த மரத்தடியில் விரும்பி வீற்றிருந்த சிறப்புடைய மெய்ப் பொருளானவனே ! அடியேன் விரும்பி யழைத்தால் அஞ்சாதே என்று அருள் செய்வாயாக.

குறிப்பு :—உயிர் தானே முயன்று கடவுளைக் காண முடியாதென்பதும், தேடி முயன்ற காலை பக்குவம் பார்த்து இறைவன் தானே வந்து அருள் புரிவானென்பதும் இதனுட் கூறப்பட்டன. திருத்தமாம் என்பதைத் திருப்பெருந் துறை என்பதோடு சேர்த்து யான் திருத்தமடைவதற்கு ஏதுவாகிய என்றும் பொருள் கொள்ப. அருத்தம்=பொருள்......அருத்தன்=பொருளானவன். உ

எங்கள் நாயகனே என்னுயிர்த் தலைவா
ஏலவார் குழலிமார் இருவர்
தங்கள்நா யகனே தக்கநற் காமன்
தனதுடல் தழலெழ விழித்த
செங்கண்நா யகனே திருப்பெருந் துறையில்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அங்கணா அடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே என்றரு ளாயே.

உரை :—எங்கள் தலைவனே! எனதுயிர் நாதனே! மயிர்ச் சாந்தணிந்த நீண்ட கூந்தலையுடைய உமை, கங்கை என விருவர் கணவனே! சிறந்த அழகுடைய மன்மதனுடைய உடலானது தீப்பற்றுமாறு நோக்கிய சிவந்த நெற்றிக் கண்ணையுடைய பெருமானே! திருப்பெருந்துறையின் கண் வளமிக்க மலர்களையுடைய குருந்த மரத்தடியில் விரும்பி வீற்றிருந்த சிறப்புடைய அருட் கண்ணையுடையவனே! அடியேன் விரும்பியழைத்தால் அஞ்சாதே என்றருள் செய்வாயாக.

குறிப்பு :—உயிர்களுக்கெல்லாந் தலைவனாதலின், எங்கள் நாயகனென்றார். குழலிமாரிருவர் என்பதற்குக் கிரியா சக்தி, ஞான சக்தி என்பாருமுளர். நெற்றிக்கண் நெருப்புக் கண்ணாதலின் செங்கணாயகன் என்றார். அழகிற் சிறந்தவனாதலால் தக்க நற்காமன் என்றார்.

கமலநான் முகனுங் கார்முகில் நிறத்துக்
கண்ணனும் நண்ணுதற் கரிய
விமலனே எமக்கு வெளிப்படா யென்ன
வியன்தழல் வெளிப்பட்ட எந்தாய்
திமலநான் மறைசேர் திருப்பெருந் துறையில்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அமலனே அடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே என்றரு ளாயே.

உரை:—தாமரையில் வீற்றிருக்கும் அயனும், கரிய மேகத்தின் நிறத்தினையுடைய திருமாலும் யாங்கள் காணமுடியாத பாசமில்

லாதவனே! எங்களுக்கு வெளிப்படவேண்டுமென்று இரந்து வேண்ட, பெரிய அனற்பிழம்பிலிருந்து வெளி வந்தருளிய என் தந்தையே! ஒலி முழக்கமுடைய நான்கு வேதங்களும் பயில்கின்ற திருப்பெருந் துறையின் வளமிக்க மலர்களையுடைய குருந்த மரத்தடியில் விரும்பி வீற்றிருந்த சிறப்புடைய மாசிலாதவனே! அடியேன் விரும்பி யழைத் தால் அஞ்சாதே என்றருள் செய்வாயாக.

குறிப்பு:—திமிலம்=பேரொலி. விமலன் = இயல்பாகவே பாசங்களில் நீங்கினவன். அமலன்=குற்றமற்றவன். நான் மறை= பல்வகை மந்திரங்கள் என்று பொருள் கொள்வாருமுளர். ௪

துடிகொள்நே ரிடையாள் சுரிகுழல் மடந்தை
துணைமுலைக் கண்கள்தோய் சுவடு
பொடிகொள்வான் தழலிற் புள்ளிபோ லிரண்டு
பொங்கொளி தங்குமார் பினனே
செடிகொள்வான் பொழில்சூழ் திருப்பெருந் துறையில்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அடிகளே அடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே என்றரு ளாயே.

உரை:—உடுக்கையின் வடிவத்தை உடைய நுண்ணிய இடையை உடையவளாகிய சுழன்ற கூந்தலை உடைய மங்கையாகிய உமை யம்மையின் இரு நகிலின் நுனிகள் அழுந்திய தழும்புகள் சாம்பல் சூழ்ந்த பெரிய அனலின் நடுவில் இரண்டு புள்ளிகள் போல விளங் கும் ஒளி தங்கிய மார் பினனே! புதர்களைக்கொண்ட பெரிய சோலை கள் சூழ்ந்த திருப்பெருந் துறையில் வளமிக்க மலர்களையுடைய குருந்த மரத்தடியில் விரும்பி வீற்றிருந்த சிறப்புடைய கடவுளே! அடியேன் விரும்பி யழைத்தால் அஞ்சாதே என்று அருள் செய் வாயாக.

குறிப்பு:—காஞ்சிபுரத்தில் உமை இறைவனைப் பூசித்த காலை வெள்ளம் வந்துவிட, தனது முலைக் கண்கள் இறைவனது மார் பினிலே பதியும்படி தழுவிய கதை ஈண்டுக் குறிக்கப் பெற்றது. சுவடு=தழும்பு; இறைவனது திருமேனி வான்றழலிற்கும், அவர்

மேலணிந்த சாம்பல் வெண்ணீற்றுக்கும், புள்ளி, சுவடிற்கும் உவமை யாயின. செடி=புதர். அடிகள்=கடவுள், சுவாமிகள். ௫

துப்பனே தூயாய் தூயவெண் ணீறு
துதைந்தெழு துளங்கொளி வயிரத்(து)
ஒப்பனே உன்னை உள்குவார் மனத்தின்
உறுசுவை யளிக்கும் ஆரமுதே
செப்பமா மறைசேர் திருப்பெருந் துறையில்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அப்பனே அடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே என்றரு ளாயே.

உரை :—பவளம் போல்பவனே! பரிசுத்தமானவனே! சுத்தமான திருவெண்ணீறு படிந்து மின்னு மொளியானது வயிரத்தின் மின்னு மொளி போன்ற விளக்கமுடையவனே! உன்னை நினைக்கின்றவர்களுள்ளத்தில் மிகுந்த சுவை தருகின்ற கிடைத்தற்கரிய அமுதமானவனே! செவ்விய பெரிய மந்திரங்கள் நிறைந்த திருப்பெருந்துறையின் கண்ணே வளமிக்க மலர்களையுடைய குருந்த மாத்தடியில் விரும்பி வீற்றிருக்கும் தந்தையே! அடியேன் உன்னை விரும்பியழைத்தால் அஞ்சாதே என்று அருள் செய்வாயாக.

குறிப்பு:—பவள மேனியின் இடையிடையே படிந்து தோற்றும் திருவெண்ணீற்றடையாளங்கள் அசைகின்ற ஒளி போன்றமையால் துளங்கொளி என்றார். துதைந்து=நெருங்கி, படிந்து. செப்பம்=செம்மை. ௬

மெய்யனே விகிர்தா மேருவே வில்லா
மேவலர் புரங்கள்மூன் றெரித்த
கையனே காலாற் காலனைக் காய்ந்த
கடுந்தழற் பிழம்பன்ன மேனிச்
செய்யனே செல்வத் திருப்பெருந் துறையில்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
ஐயனே அடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே என்றரு ளாயே.

உரை:—நிலைத்த பொருளானவனே! அன்பர் பொருட்டு வெவ் வேறு வடிவங் கொள்பவனே! மேரு மலையை வில்லாகக் கொண்டு பகைவர்கள் ஊர்கள் மூன்றையும் எரித்தழித்த திருக்கையையுடைய வனே! திருப்பாதத்தினுல் எமனைக் கோபித்துதைத்த கடுமையாகிய அனல்தூண் போன்ற திருமேனியுடைய செம்மையனே! வளம் பொருந்திய திருப்பெருந்துறையிலே வளமிக்க மலர்களையுடைய குருந்த மரத்தடியில் விரும்பி வீற்றிருக்குஞ் சிறப்புடைய தலைவனே! அடியேன் உன்னை விரும்பிக் கூப்பிட்டால் அஞ்சாதே என்று அருள் செய்வாயாக.

குறிப்பு:—விகிர்தா என்றதற்குப் பொய்யனே எனப் பொருள் கொள்வாருமுளர். மெய்யற்கு மெய்யனுகவும், பொய்யற்குப் பொய்ய னுயு மிருத்தலால் அவ்வாறு கூறுவர். வில்லா வென்பதைக் கை யனே என்பதனேடு முடிக்க. வில்லையுடைய கையனே என்பது கருத்து. செய்யனே=செம்மையனே=நேர்மையனே. பிழம்பு= திரட்சி.

எ

முத்தனே முதல்வா முக்கணு முனிவா
மொட்டறு மலர்பறித் திறைஞ்சிப்
பத்தியாய் நினைந்து பரவுவார் தமக்குப்
பரகதி கொடுத்தருள் செய்யுஞ்
சித்தனே செல்வத் திருப்பெருந் துறையில்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அத்தனே அடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே என்றரு ளாயே.

உரை:—இயல்பாகவே பாசங்களில் நீங்கினவனே! ஆதியான வனே! முக்கண்ணுடையவனே! தவவேடங் கொண்டவனே! அரும்பு நிலைமாறுத பூவினைப் பறித்துத் திருவடிகளிலே தூவி வணங்கி அன் பாகத் தியானித்துத் துதிக்கின்றவர்களுக்கு மேலான நெறியினை நல் கியருளும் ஞானவடிவனே! வளம்பொருந்திய திருப்பெருந்துறையில் வளமிக்க மலர்களை உடைய குருந்தமரத்தடியில் விரும்பி வீற்றிருக் குஞ் சிறப்புடைய அப்பனே! அடியேன் உன்னை விரும்பி அழைத் தால் அஞ்சாதே என்றருள் செய்வாயாக.

குறிப்பு:—ஞாயிறு, திங்கள், அக்கினி மூன்றையும் இறைவனுக்கு முக்கண்ணகக் கூறுவர். முனிவா என்பதற்குத் துறவுவேடம் உடையவனே என்று முரைப்பர். இறைஞ்சுதல், நினைதல், பரவுதல் மூன்றுங் கூறினமையால் திரிகரணங்களாலும் வழிபடுவது குறிக்கப் பட்டது. சித்தன் என்பதற்குச் சித்தர் வடிவமுடையவனென்று முரைப்பர். சித்து=அறிவு, நுட்பமான அற்புதத் திருவிளையாட்டு. அ

மருளனேன் மனத்தை மயக்கற நோக்கி
மறுமையோ டிம்மையுங் கெடுத்த
பொருளனே புனிதா பொங்குவா ளரவங்
கங்கைநீர் தங்குசெஞ் சடையாய்
தெருளுநான் மறைசேர் திருப்பெருந் துறையில்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அருளனே அடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே என்றரு ளாயே.

உரை:—மருட்சியுடைய என துள்ளத்தை மயக்கந் தீரும்படியாகத் திருவருட் கண்ணுற் பார்த்து, இம்மை மறுமை என்னு மிரண்டின் சார்பான பிறவியொழித்த மெய்ப்பொருளானவனே! (குற்றமற்ற) தூயதன்மையை உடையவனே! சீறுகின்ற ஒளியுடையபாம்புங் கங்கையுந் தங்கிய சிவந்த சடையையுடையவனே! உயிர்கள் தெளிவடைவதற் கேதுவாகிய நான்மறைகளும் பொருந்திய திருப்பெருந் துறையின்கண் வளமிக்க மலர்களையுடைய குருந்த மரத்தடியில் விரும்பி வீற்றிருந்தருளிய சிறப்புடைய கருணையாளனே! அடியேன் உன்னை விரும்பிக் கூப்பிட்டால் அஞ்சாதே என்றருள் செய்வாயாக.

குறிப்பு :—மருள்=திரிபுணர்ச்சி, மயக்கு=அறியாமை, பிறவியறுத்தமையால் மறுமையும் இம்மையும் ஒழிந்தன. பொருள்= மெய். பொங்கு=சீறுகின்ற. வாள்=ஒளி. கூ

திருந்துவார் பொழில்சூழ் திருப்பெருந் துறையில்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
இருந்தவா றெண்ணி ஏசறு நினைந்திட்
டென்னுடை எம்பிரான் என்றென்

றருந்தவா நினைந்தே ஆதரித் தழைத்தால்
அலைகடல் அதனுளே நின்று
பொருந்தவா கயிலை புகுநெறி இதுகாண்
போதராய் என்றரு ளாயே.

உரை:—திருத்தமாகிய பெரிய சோலை சூழ்ந்த திருப்பெருந் துறையிலே வளமிக்க மலர்களையுடைய குருந்தமரத்தடியில் விரும்பி வீற்றிருந்த சிறப்பு இருந்த முறையை நினைந்து அது காணப்பெறுமையால் துக்கித்து என்னை அடிமையாகவுடைய எமது தலைவன் என்று கருதி அவ்வாறழைத்து அரிய தவவுருவ முடையவனே என எண்ணி விரும்பி யழைத்தால், பிறவியாகிய அலை மிகுந்த கடலின் கண் நின்று என்னை யடைவதற்கு நீ வா, கயிலைக்குச் செல்லும் வழி இதுதான் பார், அவ்வழியே போகுக, என்று அருள்செய்ய வேண்டும்.

குறிப்பு:—திருந்து = தாம் திருந்துதற் கேதுவாகிய என்றும் பொருளுரைப்ப. ஏசறு = ஏசற்று = துக்கித்து. இனைந்திட்டு எனவும் பாடமுண்டு. இனைந்திட்டு = வருந்தி. எம்பிரான், அருந்தவா, என்றென்று நினைந்தே என முடிக்க. அலைகடல் என்பது துன்பமுள்ள பிறவிக்கு உருவகமாக நின்றது. ஆனந்தக் கடலுக்கு அதனை உருவகமாகக் கூறுவாருமுளர். ஆனந்தக்கடல் அலைகடல் ஆகுமா என்பது ஐயம். கயிலை = வீட்டிற் கறிகுறி. போதராய் = போவாய், அல்லது வருவாய். கo

திருச்சிற்றம்பலம்

திருக்கழுக்குன்றத்தில் அருளிய

திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம்

குரு தரிசனம்

எழுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பிணக்கி லாதபெ ருந்து றைப்பெரு மான்உன் நாமங்கள் பேசுவார்க், கிணக்கி லாததோர் இன்ப மேவருந் துன்ப மேதுடைத் தெம்பிரான், உணக்கி லாதோர் வித்து மேல் விளையாமல் என்வினை ஒத்தபின், கணக்கி லாத்திருக்கோலம் நீவந்து காட்டி னாய்கழுக் குன்றிலே.

உரை :—யாவரிடத்திலும் மாறுபாடில்லாத, திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருந்த பெருமானே! உன்னுடைய திருப்பெயர்களை எடுத்தியம்புவார்களுக்கு நிகரற்ற சிறந்த பேரின்பமே உண்டாகும். எமது தலைவனாகிய நீ, துயரங்களை யொழித்து, காய்ந்துபோதல் இல்லாத தனித்தன்மையுடைய பிறவி விதையானது மேலே விளையாதபடி, இருவினையொப்பு எனக்கு வந்தபிறகு, அளவிலடங்காத உனது திருவடிவத்தைத்திருக்கழுக்குன்றத்தே எழுந்தருளிவந்து காண்பித்தனை.

குறிப்பு :—பிணக்கு = சண்டை ; மாறுபாடு. இணக்கு இணங்கு என்பதன் விகாரம். ஒப்பு. உணக்குதல் = காய்தல்; வற்றுதல். ஓர் = தனியியல்புடைய. இருவினையொப்பு என்பது = இருவினைப் பயன்களிலும் ஒரு தன்மையான வெறுப்பு. கணக்கிலா = அகண்டமான. க

பிட்டு நேர்பட மண்சு மந்த பெருந்து றைப்பெரும் பித்தனே, சட்டம் நேர்பட வந்தி லாத சழக்கனேன் உனைச் சார்ந்திலேன், சிட்டனேசிவ லோக னேசிறு நாயி னுங்கடை யாயவெங், கட்டனேனையும் ஆட்கொள் வான்வந்து காட்டி னாய்கழுக் குன்றிலே.

உரை :—(மதுரைப் பிட்டு வாணிச்சியின்) பிட்டினை ஏற்றுக் கொள்ள, மண்சுமந்த திருவிளையாட லியற்றிய திருப்பெருந்துறை யிற்றங்கிய (அன்பர்பால்) பேரருட் பித்துடையவனே! உனது கட்டளைத் திட்டத்திற்கு ஒத்துவராத குற்றமுடைய யான் உன்னை யானே அடையமாட்டேன். சிறந்த ஒழுக்கநெறி யானவனே! சிவ லோக நாதனே! இழிந்த நாயினுங் கீழ்ப்பட்ட, கொடிய துன்ப முடைய என்னையும் அடிமைகொண் டருளும்பொருட்டு, திருக்கழுக் குன்றத்தில் எழுந்தருளி உன் திருக்கோலங் காண்பித்தருளினை.

குறிப்பு :— நேர்பட=இசைந்து கொள்ள, ஒத்துமைப்பட. சழக்கு=குற்றம். சிட்டம்=ஆசார முடையவன்; கட்டம்=கஷ்டம். சட்ட என்பதற்கு முற்றிலும் எனப் பொருள் கொள்ளுவது முண்டு. ௨

மலங்கி னேன்கண்ணில் நீரை மாற்றி மலங்கெ டுத்த பெருந்துறை, விலங்கி னேன்வினைக் கேட னேன்இனி மேல் விளைவ தறிந்திலேன், இலங்கு கின்றநின் சேவடிகள் இரண் டும் வைப்பிட மின்றியே, கலங்கி னேன்கலங் காமலே வந்து காட்டினாய் கழுக்குன் றிலே.

உரை :—(பிறவித் துயரால்) கலங்கின என்னுடைய கண்ணீரைத் துடைத்துப் பாசமறுத்த பெருந்துறைப் பெருமானை விட்டு நீங்கினேன், நான் தீவினையாகிய கெடுதியை யுடையேன், இனி மேல் நிகழக்கூடிய பயனை அறியாதேன். (என்மனம் பரிசுத்த மின் மையால்), அறிவில் விளங்குகின்ற உன் செய்ய பொற்பாதங்களிரண் டினையும் வைத்து வழிபடும் இடமில்லாமல் மருண்டேன். அங்ஙனம் நான் மயங்காவண்ணம், திருக்கழுக் குன்றத்திலே நின் திருவருட் கோலத்தைக் காட்டியருளினை.

குறிப்பு :—மலங்குதல்=அசைதல்-கலங்கல். பெருந்துறை, ஆகு பெயர். பெருந்துறையென்பதற்கு, மலங்கெடுத்த இடமாகிய பெருந் துறையை யெனவும், மலங் கெடுத்தற் கேதுவாய பெரிய நெறியை யெனவுங் கூறுப. விலகினேன் என்பதன் விரித்தல் விகாரம், விலங்கினேன் என்பது. ௩

பூணொணாததொ ரன்பு பூண்டு பொருந்திநாள் தொறும் போற்றவும், நாணொ ணாததொர் நாணம் எய்தி நடுக்கடலுள் அழுந்திநான், பேணொ ணாதபெ ருந்துறைப்பெருந் தோணி பற்றி யுகைத்தலுங், காணொ ணாத்திருக் கோலம் நீவந்து காட்டி னாய்கழுக் குன்றிலே.

உரை :—(உனதன்பர்) பிறரால் மேற்கொள்ளப்படாத உயர்ந்த பேரன்பு பூண்டு உன்னை யடைந்து தினமும் வழிபடவும், அது செய்ய இயலாமையால், அன்பர் வெட்கப்படக் கூடாததொரு வெட்க மடைந்து, பிறவியாகிய கடல் நடுவுள் ஆழ்ந்துபோக இருந்த யான், அடியேன் பற்றிப் போற்றுதற்கரிய, திருப்பெருந்துறையிற் பரமாசாரியனது திருவடிகளாகிய பெரிய தெப்பத்தை எய்தி அதனைச் செலுத்துதலும், எளியேன் காணுதற்கரிய அகண்டமாய நின் திருவடிவத்தைத் திருக்கழுக்குன்றத்திலே எனக்கு உணர்த்தி யருளினை.

குறிப்பு :— முதலிரண்டடியும், திருப்பெருந்துறையில் அருள் பெறுதற்கு முன்னுள்ள அடிகள் நிலையைக் குறிப்பன, பெருநெறியாகிய பெருந்தோணி யென்பாருமுளர். தோணி, திருவடிக்கே உவமையாதல் மரபு.

௨

கோல மேனிவ ராக மேகுண மாம்பெ ருந்துறைக் கொண்டலே
சீல மேதும் அறிந்தி லாதஎன் சிந்தை வைத்த சிகாமணி
ஞாலமேகரி யாக நானுனை நச்சி நச்சிட வந்திடுங்
கால மேஉனை ஓதநீ வந்து காட்டி னாய்கழுக் குன்றிலே,

உரை :— (பன்றிக் குட்டிக்கு முலைகொடுப்பான் தோன்றிய) அழகிய திருமேனியுடையபன்றியுருவனே! திருப்பெருந்துறைக்கண் வீற்றிருந்த, நற்பண்பாகிய அருண் மேகமே! நல்லொழுக்கம் யாதும் அறியாத எனது உள்ளத்தில் வைக்கப்பட்ட தலைமணிபோல்வானே! நான் உன்னை மிகவும் விரும்பிய அளவில், உலகமே சான்றாகும்படி, அருள் செய்ய விரைவில் எழுந்தருளி வந்திட்டவனாகிய காலத்தை வடிவாக வுடையவனே! உன்னை நான் துதிக்கும்படி திருக்கழுக் குன்றத்திலே உன் திருக்கோலத்தைக காட்டி யருளினை.

குறிப்பு:—கோலம்=அழகு. பன்றிக்குட்டிகட்கு முலைகொடுத்த செய்தி, திருவிளையாடற் புராணத்திற் காண்க. கொண்டல்=மேகம். கரி=சாட்சி. திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளி அடிகட்குபதேசித் தமை, உலக மறிய நேர்ந்ததாகலின், ஞாலமே கரியாக என்றார். நச்சி நச்சிட=மிகவும் விரும்பிட. காலதத்துவம் - இறைவன் தொழிற்குத் துணையாதலின் அவன் வடிவமாகக் கூறுதல் மரபு. பக்குவ காலத்தையும், இறைவனையும் ஒன்றாகவே கருதினமை காண்க.

பேதம்இல்லதொர்கற்பளித்தபெருந்துறைப்பெருவெள்ளமே
ஏத மேபல பேச நீஎனை ஏதி லார்முனம் என்செய்தாய்
சாதல் சாதல்பொல் லாமை யற்ற தனிச்ச ரண்சர ணாமெனக்
காத லால்உனை ஓத நீவந்து காட்டி னாய்கழுக் குன்றிலே.

உரை:—உன்னிடமிருந்து வேறுபாடடைதற் கேது வில்லாத ஒப்பற்ற கற்பு நிலையை எனக்குக் கொடுத்தருளிய திருப்பெருந் துறையிற் றங்கிய இன்பப் பெருங் கடலானவனே! நான் உன்னைப் பற்றிக் குறைகளே கூறும்படி, அயலார் முன்னிலையில் என்னை விடுத்து, நீ யாதுசெய்தாய்? அறிவற்றதாய்த் தீங்கற்றதாய் ஒப்பற்றதா யுள்ள உன் திருவடியே புகலென்று நான் அன்பினாலே உன்னைத் துதிக்கும்படி, திருக்கழுக்குன்றிலே நீ உனது திருக்கோலங் காண் பித்தனை.

குறிப்பு:—கற்பு=கற்புடைப் பெண்டிர். பிறகணவரை நாடாமை போலப் பிற தெய்வத்தை நாடா நிலை. கற்பு=கல்வி எனவுமுரைப்பர். பேதமில்லதோர் கற்பு=அத்துவித ஞானம். இறைவன் உபதேசஞ் செய்தவுடன், தம்முடன் அடிகளை அழைத்துச் செல்லாமையின், ஏதிலார் முனம் என்செய்தாய் என்றார். சாதல் சாதல்=சாதலில் லாமை=அழிவின்மை. பொல்லாமை, பாசச்சார்பாய குற்றம். உனை யோத என்பதற்கு, உன்னை நான் ஓதவும், அங்ஙனம் ஓதியபின் எனவு முரைப்பர். ௬

இயக்கி மாரறு பத்து நால்வரை எண்குணம் செய்த ஈசனே, மயக்க மாயதோர் மும்ம லப்பழ வல்வி னைக்குள் அழுந்தவுந், துயக்க றுத்தெனை ஆண்டு கொண்டுநின் தாய்

மலர்க்கழல் தந்தெனைக், கயக்க வைத்தடி யார்மு னேவந்து காட்டினாய் கழுக்குன் றிலே.

உரை :— (உத்தரகோசமங்கையில் ஞானோபதேசஞ் செய்து), இயக்கப் பெண்களாகிய அறுபத்து நால்வரை இறைவனது எட்டுத் திருக்குணங்களின் வயமாக்கிய ஆண்டவனே! அறியாமைக் கேது வாகிய இருள், வினை, மருள் என்னு மும்மலங்களினு லுளதாய பண்டைக் கொடிய வினைப் பயன்களில் அடியேன் ஆழ்ந்து கிடப்பவும், அதனாலாய எனது தளர்ச்சியை யொழித்து என்னை ஆட்கொண்டருளி, உனது பரிசுத்தமான பூங்கழல்களைக் கொடுத்தருளி (உன் உடன்அழைத்துச் செல்லாது) அங்ஙனஞ் சென்ற அடியவர்கள் முன்பாக என்னைத்துயருறுவித்து, இப்போது திருக்கழுக் குன்றத் திலே எழுந்தருளி வந்து, உனது திருவருட்கோலத்தைக் காட்டி யருளினை.

குறிப்பு :—இயக்கர்=பதினெட்டுத் தேவகணங்களுள் ஒருவகையார். இயக்கியர் காதை, உத்தரகோச மங்கைப் புராணத்துட் காண்க. எண் குணம்=முற்றறிவு, இயற்கை யறிவு, தம் வய முடைமை, இயல்பாகக் கட்டின்மை, வரம்பிலாற்றல், வரம்பிலின்பம், தூய வுடம்புடைமை, பேரருளுடைமை என்பன. எண்குணத்துளோமே என்ற அப்பர் திருவாக்குங் காண்க. மும்மலத்துட் சேர்ந்த வினை மூலவினை. வல்வினை யென்றது, இருவினைப்பயன்களை. துயக்கு= தளர்ச்சி. கயக்க=கசக்க, துன்புற, இதற்குச் சிறக்க வென்று பொருள் கொள்வாருமுளர். எ

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

கண்டபத்து

நிருத்த தரிசனம்

கோச்சகக் கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

இந்திரிய வயம்மயங்கி இறப்பதற்கே காரணமாய்
அந்தரமே திரிந்துபோய் அருநரகில் வீழ்வேற்குச்
சிந்தைதனைத் தெளிவித்துச் சிவமாக்கி எனையாண்ட
அந்தமிலா ஆனந்தம் அணிகொள் தில்லை கண்டேனே.

உரை :—ஐம்பொறிகளின் வசப்பட்டு அறியாமையுற்று, இறந்தொழிவதற்கே ஏதுவாகி, இறந்தபின் வானிலே அலைந்து போய்க் கடத்தற்கரிய நரகத்தில் வீழும் இயல்புடைய எனக்கு, மனத்தைப் புனிதமாக்கிச் சிவமயமாகச் செய்து என்னை ஆட்கொண்டருளிய முடிவில்லாத பேரின்பமானவனை அழகு கொண்ட தில்லைச் சபையிற் காணலாயினேன்.

குறிப்பு:—இந்திரியம்=பொறி. மயங்கி=மயக்க முற்று என்றுரைப்பர். திரிபுணர்ச்சி யெய்தி என்பது பொருள். இறந்தவுடன் வான் வழிச் சென்று பிற இடங்களுக்குப் போதல், நூல்களுட் கூறப்படும். சிந்தை, அறிவைக் குறிக்கும். சிவத்தின் வசப்படுதலே சிவமாதல் என அறிக. ஆனந்தம் இறைவனுக்கு ஆகு பெயர். க

வினைப்பிறவி என்கின்ற வேதனையில் அகப்பட்டுத்
தனைச்சிறிதும் நினையாதே தளர்வெய்திக் கிடப்பேனை
எனைப்பெரிதும்ஆட்கொண்டென்பிறப்பறுத்தஇணையிலியை
அனைத்துலகுந் தொழுந்தில்லை அம்பலத்தே கண்டேனே.

உரை :—வினைப்பயன் காரணமாக வருகின்ற பிறவியாகிய துன்பத்திலகப்பட்டு, இறைவனை தன்னைச் சற்றும் எண்ணாது சோர்

வடைந்து கிடக்கின்ற என்னை, எவ்வளவோ பெரிய வகையில் ஆண்டருளி ஏற்றுக்கொண்டு என் பிறப்பினைத் தொலைத்த ஒப்பற்றவனை, உலகு முழுதும் வழிபடுகின்ற தில்லைத் திருச்சபையிற் காணலாயினேன்.

குறிப்பு :— தனை யென்பதற்கு உயிராகிய தன்னை யென்று பொருள் கொள்ளுவாருமுளர். ஐம்புலனிற்பட்ட காலை, உயிர் தன்னையுந் தலைவனையுமுணராமை காண்க. எனை = எத்துணை. ௨

உருத்தெரியாக் காலத்தே உள்புகுந்தென் உளம்மன்னிக்
கருத்திருத்தி ஊன்புக்குக் கருணையினால் ஆண்டுகொண்ட
திருத்துருத்தி மேயானைத் தித்திக்குஞ் சிவபதத்தை
அருத்தியினால் நாயடியேன் அணிகொள்தில்லை கண்டேனே.

உரை :—(இறைவனாகிய) தன்னுடைய வடிவத்தை யான் அறியாத காலத்திலேயே என் அறிவிற் புகுந்து உள்ளத்தில் நிலைபெற்று என் எண்ணத்தைத் திருத்தி உடம்பு கொண்டு எழுந்தருளி வந்து, திருவருளினால் என்னை ஆட்கொண்டருளியவனாகிய, திருத்துருத்தி யென்னுந் திருப்பதியில் வீற்றிருந்தவனது, இன்பம்பயக்கும் மங்களமான திருவடியை ஆசையோடு, நாயனைய அடியேன் அழகு கொண்ட தில்லைத் திருச்சபையிற் காணலுற்றேன்.

குறிப்பு :— தான் இறைவனை அறிதற்குமுன், அவன் தன்னைப் பக்குவப்படுத்தினமை கூறினார். ஊன்புக்கு என்பதற்குத் தனதுடலையிடமாக்கொண்டு என்று முரைப்பர். திருத்துருத்தி சோழநாட்டிலுள்ளது. பதம் = பாதம், சிவம் = மங்களமான. அருத்தி = ஆசை; அன்பு. ௩

கல்லாத புல்லறிவிற் கடைப்பட்ட நாயேனை
வல்லாள னாய்வந்து வனப்பெய்தி இருக்கும் வண்ணம்
பல்லோருங் காணஎன்தன் பசுபாசம் அறுத்தானை
எல்லோரும் இறைஞ்சுதில்லை அம்பலத்தே கண்டேனே.

உரை:— அருட்கலைஞானம் பெறாத சிற்றறிவுடையனாய்க் கீழ்ப்பட்ட நாயனையயான், அறிவுத் திறமுடையவனாய்ப் போந்து அருளழகடைந் தினிதிருக்கும்படி, (அடியார்) பலருங்காண எனது பாசத்

தன்மையும் பசுத்தன்மையும் தொலைத்தவனை, எல்லா உயிரும் வணங்குகின்றதில்லைத் திருச்சபையிற் காணலாயினேன்.

குறிப்பு:—வனப்பு=அழகு, புனிதம். பாசம் - ஆணவம், பசு - தன்னுணர்ச்சி. ௬

சாதிகுலம் பிறப்பென்னுஞ் சுழிப்பட்டுத் தடுமாறும்
ஆதமிலி நாயேனை அல்லலறுத் தாட்கொண்டு
பேதைகுணம் பிறருருவம் யான்எனதென் னுரைமாய்த்துக்
கோதிலமு தானானைக் குலாவுதில்லை கண்டேனே.

உரை:—வருணம், குலம், குடிப்பிறப்பு என்பவற்றின் சுழியிலகப் பட்டு, அவற்றால் ஏற்படும் பற்றுக்களால் அறிவுதடுமாறி, ஆதரவில் லாதேனாகிய நாயேனது பிறவித் துன்பத்தைத் தொலைத்து நாயேனை அடிமையாகக் கொண்டு, என் அறியாமைக் குணம், பிறர் வடிவின் நினைவு, யான் எனது என்ற செருக்குமொழி என்பவற்றைக் களைந்து, குற்றமற்ற சாவாமருந்தானவனை, (அருள்) விளங்குகின்ற தில்லைச் சபையிற் கண்டேன்.

குறிப்பு:—வருணம், பெரும்பிரிவு, குலம் அதனுட் பட்டது. அதனினுட்பகுதி, குடிப் பிறப்பு. ஆதம்=ஆதரவு, பிறருருவம் - பிற தெய்வத் தோற்றம் என்று முரைக்க. 'குலாவு' என்பதற்கு ஞானம் விளங்கும் என்று முரைப்பர். ௭

பிறவிதனை அறமாற்றிப் பிணிமூப்பென் றிவையிரண்டும்
உறவினொடும் ஒழியச்சென் றுலகுடைய ஒருமுதலைச்
செறிபொழில்சூழ் தில்லைநகர்த் திருச்சிற்றம் பலம்மன்னி
மறையவரும் வானவரும் வணங்கிடநான் கண்டேனே.

உரை:—பிறவிமுற்றிலும் மாறப்பெற்று, நோய், முதிர்ச்சி என் பவையிரண்டும் சுற்றத்தார் பற்றினோடு நீங்கும்படியாகப் போய், உல கத்தை உடைய ஒப்பற்ற முதல்வனை, அடர்ந்த சோலை சூழ்ந்த தில்லை நகரத்தின்கணுள்ள ஞானசபையினை யடைந்து, வேதியரும் விண்ண வரும் வழிபடுவதை நான் பார்த்தேன்.

குறிப்பு:—'பிணி, மூப்பு உறவினொடு மொழிய' என்பதற்குப் 'பிணி, மூப்பு முதலியன தமக்கில்லாது சுற்றத்தாரோடு ஒழிய' என்று

முரைப்பர். பிறவியொழிந்த விடத்தே, பிணி, மூப்பு, சுற்றப்பற்று முதலியன ஒழிதல் இயல்பே. ௬

பத்திமையும் பரிசுமிலாப் பசுபாசம் அறுத்தருளிப்
பித்தனிவன் எனஎன்னை ஆக்குவித்துப் போாமே
சித்தமெனுந் திண்கயிற்றால் திருப்பாதங் கட்டுவித்த
வித்தகனார் விளையாடல் விளங்குதில்லை கண்டேனே.

உரை:—எனது பசுத்தன்மையையும் மலக்கட்டினையும் நீக்கியருளி, அன்பும் பண்புமில்லாத பித்தன் இவனுவன் என்று என்னை உலகினர் கூறும்படி செய்வித்து, நான் பெயர்ந்து போகாவண்ணம், நினைவு என்கின்ற வலிய கயிற்றினால் என்னைத் திருவடியிற் கட்டுவித்த அறிஞராய பெருமானது திருவிளையாடலை, (அருள்) விளங்குகின்ற தில்லையின்கண் பார்த்தேன்.

குறிப்பு:—பத்திமை=அன்புடைமை. பரிசு=பண்பு. பசு=தன்னினைவு. பாசம்=கட்டு. வித்தகனார்=கல்வியாளர்; அறிஞர். ௭

அளவிலாப் பாவகத்தால் அமுக்குண்டிங் கறிவின்றி
விளைவொன்றும் அறியாதே வெறுவியனாய்க் கிடப்பேனுக்(கு)
அளவிலா ஆனந்தம் அளித்தென்னை ஆண்டானைக்
களவிலா வானவருந் தொழுந்தில்லை கண்டேனே.

உரை:—அளவில்லாத எண்ணங்களால் அழுத்தப்பெற்று நல்லறிவில்லாமல், செய்யுஞ் செய்தியின் பயனாக எதிர்காலத்தில் வருவதொன்றையும் அறியாது பயனற்றவனாய்க் கிடக்கு மியல்புடைய எனக்கு எல்லையிலாத பேரின்பம் ஈந்து என்னை ஆட்கொண்டவனை, வஞ்சமில்லாத தேவர்களுந் தொழுகின்ற தில்லையின்கட் கண்டேன்.

குறிப்பு:—பாவகம்=நினைவு; கற்பனை. அறிவின்றி=அறிவு விரிதற்கிடமின்றி. வெறுவியன் = வெறுமையன்; பயனற்றவன். களவிலாமையால், வானவர் தில்லையிற் றொழுவாராயினர் என்ற குறிப்புக் காண்க. களவிலா=சூழ்ச்சியற்ற; தூய்மையான. 'வானவரும்' என்பதில் உம்மை, பிற அடியாரையுந் தழுவியது. ௮

பாங்கினொடு பரிசொன்றும் அறியாத நாயேனை
ஓங்கியுளத் தொளிவளர உலப்பிலா அன்பருளி

வாங்கிவினை மலம்அறுத்து வான்கருணை தந்தானை
நான்குமறை பயில்தில்லை அம்பலத்தே கண்டேனே.

உரை :—(இறைவனை நாடும்) முறையும் பயனும் ஒரு சிறிதும் தெரியாத நாயேனுக்கு உள்ளத்தே ஞானவொளியானது தழைத்து மிகும்படி, முடிவில்லாத அன்பினைத் தந்தருளி, எனது வினைகளைத் தன்பாலேற்றுப் பாசத்தைக் களைந்து உயர்ந்த பேரருள் புரிந்தவனை, நான்கு வேதங்களும் முழங்குகின்ற தில்லைத்திருச் சபையிற் காணலாயினேன்.

குறிப்பு :— பாங்கு=முறை. பரிசு=பயன். 'உளத்தொளி ஓங்கி' என மாறுக. உளத்தொளி=உயிரினறிவிற் கலந்த இறையறிவு. உலத்தல்=வற்றிப்போதல். 'வாங்கு' என்பதற்குக் கழித்து என்றும் பொருளுரைப்பர். மலம்=ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மும்மலங்கள். நான்குமறை=நால்வகை வாக்குக்கள். கூ

பூதங்கள் ஐந்தாகிப் புலனாகிப் பொருளாகிப்
பேதங்கள் அனைத்துமாய்ப் பேதமிலாப் பெருமையனைக்
கேதங்கள் கெடுத்தாண்ட கிளரொளியை மரகதத்தை
வேதங்கள் தொழுதேத்தும் விளங்குதில்லை கண்டேனே.

உரை :—ஐம்பூதங்களை வடிவாகக் கொண்டும், மனத்தால் அறியு மறிவாகியும் உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களும் ஆகியும் அப் பொருள்களின் வேறுபாடுகளெல்லாம் ஆகியும், தன்னியல்பில் மாற்றமில்லாத பெருந் தன்மையுடையானை, துன்பங்களைத் தொலைத்து ஆட்கொண்ட, தானே விளங்கும் ஒளிபோல்வானை மரகதமனையானை ஞான நூல்கள் வணங்கி வாழ்த்தும் அருள் விளங்குந் தில்லையிற் காணலாயினேன்.

குறிப்பு :—எல்லாவற்றிலும் அத்துவிதமாய்க் கலந்திருத்தல் பற்றி 'எல்லாமாகி' என்றார். புலன்=மன அறிவு. ஐம்பொறி யறிவென்றுங் கொள்ளுவர். வேதங்கள் பயின்றோர்க்கு வேதங்கள் ஆகுபெயர். கேதங்கள்=துன்பங்கள். மரகதம், அம்மையின்நிறம். அருட் சத்தியும் அவன் வடிவேயாதலின், 'மரகதத்தை' என்றார். கO

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

பிரார்த்தனைப் பத்து

சதாமுத்தி

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

கலந்து நின்னடியா ரோடன்று வாளா களித்தி ருந்தேன்
புலர்ந்து போன காலங்கள் புகுந்து நின்ற திடர்பின்னாள்
உலர்ந்து போனேன் உடையானே உலவா இன்பச் சுடர்காண்பான்
அலந்து போனேன் அருள்செய்யாய் ஆர்வங் கூர அடியேற்கே.

உரைநடை:—அன்று என்பதை முதலிற் கொள்க. அடியேற்கே ஆர்வங் கூர அருள் செய்யாய் எனக் கொள்க.

உரை:—(நீ என்னை யாட்கொண்ட) அந்நாளில் உனதடியாரோடு கூடிச் சும்மா மகிழ்ந்திருந்தேன். அவர்கள் பிரிந்த பின் கூடிக்களித்த காலங்களெல்லாம் கழிந்து போயின. பின்னாளில் துன்பம் ஏற்பட்டு நிலை பெற்றது. உடையவனே யதனால் நான் வாடிப்போனேன். என்றுங் கெடாத பேரின்பத்தைத் தருகின்ற சோதியைப் பார்க்க விரும்பிப் பார்க்கப்பெறாது வருந்தினேன். அடியேனுக்கு அன்பு மிகும்படி அருள் செயவேண்டும்.

குறிப்பு:—வாளா என்பது அன்பு செலுத்தாமையைக் குறிக்கும். புலர்ந்து=விடிந்து, கழிந்த நாட்களும், மாதங்களும் பலவாயினமையின் காலங்கள் என்றார். மதுரையிற் பாண்டியன் முதவியோர்க்கு பதிற் சொல்ல வேண்டியிருந்ததை இடர் என்ற சொல் குறிக்கும். இறைவனைப் பிரிந்த ஆற்றாமையும் இடரே. அலந்து = எண்ணியது கிடைக்கப் பெறாது வருந்தி.

க

அடியார் சிலருன் அருள்பெற்றார் ஆர்வங் கூர யான் அவமே, முடையார் பிணத்தின் முடிவின்றி முனிவால் அடியேன் மூக்கின்றேன், கடியேனுடைய கடுவினையைக் களைந்

தன் கருணைக் கடல்பொங்க, உடையாய் அடியேன் உள்ளத் தே ஓவா துருக அருளாயே.

உரைநடை :—உடையாய் என்பதை முதலிற் கொள்க. சிலர் என்பதை ஆர்வங் கூர என்பதோடு முடிக்க.

உரை :—முதல்வனே! அடியார் சிலர் அன்பு மிகுதியினால் உன் திருவருளைப் பெற்றார்கள். யானோ வீணாகப் புலால் நாற்றம் நிறைந்த பிண உடம்பிற்கு ஓர் முடிவின்றி அதிலிருக்கப் பெற்ற வெறுப்பினால் அடியேன் முதிர்ச்சியுற்றேன். கடுமையான குணத் தையுடைய எனது கொடிய வினைகளைத் தொலைத்து உன்னுடைய அருட்கடலானது அடியேனுடைய உள்ளத்திற் பொங்கும்படியாக ஓயாது அன்பில் உருகுவதை எனக்கு அருள் செய்வாயாக.

குறிப்பு :—இழிவுபற்றியும், அன்பின்மை பற்றியும் உடம்பைப் பிணமென்றார். முடை=புலால் நாற்றம்; தீய வாசனை. வெறுக் கத்தக்க தன்மை தன்னிடத்தில் அதிகப் படுவதாகக் கூறுவார் முனிவால் மூக்கின்றேன் என்றார். கடியேன்=உருக்கமில்லாத நெஞ்சுடையேன். பொங்க=விளங்க வென்று முரைப்ப. உ

அருளா ரமுதப் பெருங்கடல்வாய் அடியா ரெல்லாம் புக்கழுந்த, இருளாராக்கை இதுபொறுத்தே எய்த்தேன் கண்டாய் எம்மானே, மருளார் மனத்தோர் உன்மத்தன் வரு மால் என்றிங் கெனைக்கண்டார், வெருளா வண்ணம் மெய் யன்பை உடையாய் பெறநான் வேண்டுமே.

உரை :—முதல்வனே! திருவருளாகிய கிடைத்தற்கரிய அமு தப் பெருங்கடலின்கண் அடியாரெல்லாம் புகுந்து திளைத்தாடவும், அறியாமை நிறைந்த உடம்பாகிய இதனைச் சுமந்து இளைத்தேன். எமது தலைவனே! மருட்சி பொருந்திய மனத்தை உடைய ஒரு பித் தன் வருகின்றானென்று இவ்வுலகிலே என்னைக் கண்டவர்கள் சொல்லி அஞ்சாவண்ணம், (வீடடைதற் பொருட்டு) நான் உண்மை யான அன்பைப் பெறுதல் வேண்டும்.

குறிப்பு :—வருமால் என்பதில் ஆல் அசை. வெருளுதல்= மருளுதல்; அஞ்சுதல். ங

வேண்டும் வேண்டும் மெய்யடியா ருள்ளே விரும்பி
எனைஅருளால், ஆண்டாய் அடியேன் இடர்களைந்த அமுதே
அருமா மணிமுத்தே, தூண்டா விளக்கின் சுடரனையாய்
தொண்ட னேற்கும் உண்டாங்கொல், வேண்டா தொன்றும்
வேண்டாது மிக்க அன்பே மேவுதலே.

உரைநடை :—வேண்டுமென்பதை மேவுதலே என்பதனோடு முடிக்கலாம்.

உரை :—தன்னை விரும்பிநின்ற மெய்யடியார்கள் நடுவே என்னை வைக்க விரும்பித் திருவருளாலெனை யாட்கொண்டவனே! அடியேனுடைய பிறவித் துன்பத்தை நீக்கிய அருமருந்தே! கிடைத்தற்கரிய பெரிய மாணிக்கமே! முத்தே! தூண்ட வேண்டாது தானே யெரியும் விளக்கின் கொழுந்து போன்றவனே! அடியனேற்கும் விரும்பத்தகாததொன்றையும் விரும்பாது உயர்ந்த அன்பினையே பொருந்துதலாகிய செய்கை யேற்படுமா அஃதே எனக்கு வேண்டும்.

குறிப்பு :—வேண்டும் வேண்டுமென்பதற்கு இடைவிடாது விரும்புமென்றும் பொருள் கொள்ப. இறைவன் இயற்கை யறிவுடையனாகலின் தூண்டா விளக்கின் சுடரனையாய் என்றார். சு

மேவும் உன் தன் அடியாருள் விரும்பி யானும் மெய்ம்மையே
காவி சேருங் கயற்கண்ணாள் பங்கா உன் தன் கருணையினால்
பாவி யேற்கும் உண்டாமோ பரமானந்தப் பழங்கடல் சேர்ந்
தாவியாக்கை யானெனதென் றியாதுமின்றி அறுதலே.

உரைநடை :—'காவி சேருங் கயற்கண்ணாள் பங்கா' என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை :—குவளை மலரின் தன்மை பொருந்திய கயல் போன்ற கண்ணையுடைய உமையம்மை பாகனே! உன்னுடைய அடியார் நடுவண் இருக்க விரும்பி யானும் உண்மையையே விரும்புகின்றேன். உன்னுடைய திருவருளினாலே மேலாகிய பேரின்பமாகிய பழைய கடலிற் புகுந்து, உயிர்ப்போதம், உடம்புணர்ச்சி, யானெனதென்னுஞ் செருக்கு முதலிய யாதுமில்லாமற் செயல் அற்றுப் போதலாகிய நிலை பாவி யேனுக்கு மேற்படுமோ?

குறிப்பு :—விரும்பி என்பதை விரும்ப என்பதன் திரிபாகக் கொண்டு அடியார் மெய்ம்மையையே உள்ளத்தில் விரும்ப, அவர்கள் சார்பு பற்றி யானும் மெய் விரும்புவேன் என்றலுமுண்டு. காவி= நீலோற்பல மலர். மேவும் என்பதை அடியாரென்பதோடு முடித் தலும், மெய்ம்மையே என்பதைச் சேர்ந்து என்பதனோடும் முடித் தலுமுண்டு. ரு

அறவே பெற்றார் நின்அன்பர் அந்தமின்றி அகநெகவும்
புறமே கிடந்து புலைநாயேன் புலம்புகின்றேன் உடையானே
பெறவே வேண்டும் மெய்யன்பு பேரா ஒழியாப் பிரிவில்லா
மறவா நினையா அளவிலா மாளா இன்ப மாகடலே.

உரைநடை :—பேரா வொழியா...கடலே என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை :—நிலை பெயராத, என்றும் நிலைத்த, நம்மை விட்டு நீங் காத, மறப்பு நினைப்பில்லாத, அளவற்ற, தொலையாத பேரின்ப சாகரமே! உன்னுடைய மெய்யன்பர்கள் முடிவில்லாமல் உள்ளம் உருகவே உன்னை முழுவதும் பெற்று விட்டார்கள். அவர்கள் கூட் டத்திற்கு வெளியே பயனில்லாமற் கிடந்து கீழ்த் தன்மையுடைய நாயேன் பேரின்பம் வேண்டுமென்று புலம்புகின்றேன். நாதனே! அது பெறுதற்குரிய உண்மை யன்பினை நான் கட்டாயம் பெற வேண்டும்.

குறிப்பு :—அறவு என்பதற்கு நிராசை, ஆசையின்மை எனப் பொருளுரைப்பாருமுளர். கடல் ஏழு ஆதலின் இன்பமா கடலுக் கும் ஏழு அடைமொழி கொடுத்தார். இறைவன் போக்கு வரவில்லாத வனுதலின் 'பெயரா' என்றார். இன்பம் இறைவனை விட்டு நீங்காமை யின் 'ஒழியா' என்றார். உயிர்களோடு இறைவன் அத்துவிதமாய்க் கலந்திருத்தலின் 'பிரிவில்லா' என்றார். சகல அவத்தையைக் கடந்த அதீத நிலையில் அனுபவிக்கப் படுவதாதலின் 'மறவா, நினையா' என் றார். வரம்பிலின்பமாகலின் 'அளவிலா' என்றார். பெற்ற பேரின்பம் உயிரைவிட்டு நீங்காமையின் 'மாளா' என்றார். சு

கடலே அனைய ஆனந்தம் கண்டா ரெல்லாங் கவர்ந் துண்ண, இடரே பெருக்கி ஏசற்றிங் கிருத்த லழகோ அடி

நாயேன், உடையாய் நீயே அருளுதியென் றுணர்த்தா தொழிந்தே கழிந்தொழிந்தேன், சுடரார் அருளால் இருள் நீங்கச் சோதீ இனித்தான் துணியாயே.

உரை:—முதல்வனே! மேலே கூறிய கடல்போன்ற பேரின்பத்தைக் கண்ட அடியார்களெல்லாம் வலிதிற்பெற்று அனுபவிக்கவும், துன்பத்தையே பெருக்கித் துயருற்று அடிமையாகிய நாயேன் இவ்வுலகில் சும்மா விருப்பது அழகாகுமா? என்னை உடைய நாதனாகிய நீயே நான் கேளாமலே அப்பேரின்பத்தைத் தருவாயென் றெண்ணி உனக்கு என் விருப்பத்தைத் தெரிவியாதுபோய்க் கழிவுபட்டுவிட்டேன். ஒளிவண்ணனே! இனியாவது பிரகாசம் பொருந்திய (நினது) அருளாகிய (வாளினாலே) என்னுடைய அறியாமையாகிய இருள் நீங்கும்படி அதனைச் சேதிப்பாயாக.

குறிப்பு:—கடலே என்பதில் ஏகாரம் தேற்றம் உணர்த்தும். சுடர்=ஞானப் பிரகாசம். துணி யென்றமையால் அருள் என்பது வாளாக உவமிக்கப்பட்டது.

எ

துணியா உருகா அருள்பெருகத் தோன்றுந் தொண்டரிடைப்புகுந்து, திணியார் மூங்கிற் சிந்தையேன் சிவனே நின்று தேய்கின்றேன், அணியா ரடியா ருனக்குள்ள அன்புந் தாராய் அருளளியத், தணியா தொல்லை வந்தருளித் தளிர்ப்பொற்பாதந் தாராயே.

உரை:—சிவபெருமானே! நீ ஆதரவென்று துணிவுற்று மனமுருகித் திருவருட் பொலிவுமிகும்படி விளங்குகின்ற அடியார்கள் நடுவே புகுந்திருக்குந் திண்மை பொருந்திய மூங்கிலைப்போல உருகாத மனமுடைய யான் இவ்வுலகில் நிலையுற்றுத் தளர்கின்றேன். அழகு பொருந்திய உனதன்பர் உன்பால் வைத்துள்ள மெய்யன்பையும் எனக்குத் தரவேண்டும். தாமதஞ் செய்யாமல் விரைவில் என்னுள்ளத்தில் அருள் கனியும்படி தோன்றியருளித் தளிர்போன்ற உனது பொன்னடிகளை எனக்குத் தருதல்வேண்டும்.

குறிப்பு:—துணியா=துணிந்து: உறுதியுடன். திணி=திண்மை. மூங்கிலானது மேற் செல்லாது வளைவுற்று நிற்றல்போல, மன

யானது கடவுளை நோக்காது உலகினை நோக்கினமை குறிக்கப் பட்டது. அணி=அழகு; நேர்மை. தாராய்=தருக. அருளளியத் தணியாதென்று சேர்த்து, அருள்தானே கனியும் வரை தாமதியாது என்று பொருள் கொள்வதுமுண்டு. அ

தாரா அருளொான் றின்றியே தந்தாய் என்றுன் தமரெல்லாம்
ஆரா நின்றார் அடியேனும் அயலார் போல அயர்வேனோ
சீரார் அருளாற் சிந்தனையைத் திருத்தி ஆண்ட சிவலோகா
பேரா னந்தம் பேராமை வைக்கவேண்டும் பெருமானே.

உரைநடை:—'சீரார் அருளாற் சிவலோகா' வென்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை :—சிறப்புப் பொருந்திய உனது திருவருளினால் எனது உள்ளத்தைச் செம்மை செய்து ஆட்கொண்ட சிவலோகநாதனே! உன் உறவினர்களாகிய அடியாரெல்லாம் நீ அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய அருள் ஒன்றும் பாக்கியில்லாமற் கொடுத்தா யென்பதைத் தெரிந்து உன் பேரானந்தத்தை முழுதுந் துய்க்கின்றார்கள். அடியேன் மாத்திரம் உன்னருளுக்கு அயலானவர்கள் போலத் தளர்வேனோ? பேரின்ப நுகர்ச்சியானது எப்போதும் நீங்காதபடி பெருமானே! எனக் கமைத்தருள வேண்டும்.

குறிப்பு :—அயலார்=அருளுக்குப் புறம்பானவர்கள். ஆராநின்றார்=உண்ணநின்றார் = அநுபவிக்கின்றார். அயர்வேன்=தளர்வேன். பேராமை=பேணுதலில்லாமை. கூ.

மானேர் பங்கா வந்திப்பார் மதுரக் கனியே மனம்நெகா
நானேர் தோளாச் சுரையொத்தால் நம்பிஇத்தால் வாழ்ந்தாயே
ஊனே புகுந்தஉனையுணர்ந்தே உருகிப்பெருகும்உள்ளத்தைக்
கோனே அருளுங் காலந்தான்கொடியேற்கென்றோகூடுவதே.

உரை:—மானைப்போன்ற பார்வையுடைய உமையம்மைபாகனே! வணங்குவார்க்கு இனிய கனிபோல்பவனே! மனம் நெகிழாத நான் தொளைக்கப்படாத பயனற்ற ஒரு சுரைக்குடுக்கை போன்றிருந்தால், அண்ணலே! நீயிதனால் நன்கு வாழ்ந்து விட்டாய் போலும்! உடம்பினை இடமாகக்கொண்ட உன்னை யறிந்து அன்பினாலுருகி அறிவு

பெருகுதற்குரிய மனதைத் தலைவனே! நீ கொடுத்தருளுங் காலந் தான், கொடுமை யேனுக்கு எந்நாள் வந்து சேருமோ?

குறிப்பு;—தோளாச்சுரை, நீர்ப்பாத்திர முதலிய எவ்வகையான கருவியாகவும் பயன்படாதது. அதுபோல மனம் நெகிழ்ந்து அருள் தங்குதவற்குப் பயன்படாத இடத்து, அது தோளாச்சுரை போல்வ தென்றூர். பயன்படாத அடியவர் வாயிலாக இறைவன் பெருமை விளங்காமையின், 'நம்பியித்தால் வாழ்ந்தாயே' என்றூர். 'ஊனே புகுந்த' என்பதற்கு மனித வடிவமெடுத்துவந்த என்று முரைப்பர்.

கூடிக் கூடிஉன்னடியார் குனிப்பார் சிரிப்பார் களிப்பாரா
வாடி வாடி வழியற்றேன் வற்றல் மரம்போல் நிற்பேனே
ஊடி ஊடி உடையாயொடு கலந்துள் ளுருகிப் பெருகிநெக்
காடி ஆடி ஆனந்தம் அதுவே யாக அருள்கலந்தே.

உரை:—உன்னுடைய தொண்டர்கள் தம்முன் இடை விடாது சேர்ந்து சேர்ந்து கூத்தாடி நகைத்து, இறுமாப்புக் கொள்வாரா யிருப்பவும், ஓயாது வாட்டமடைந்து உன்னை யடையும் வழியற்றுப் போனயான், உலர்ந்து போகின்ற மரம்போலப்பயனற்று நிற்பேனே? என்னை யடிமை கொண்டவனாகிய உன்னோடு சேர்ந்து சேர்ந்து பிணங்கிப் பிணங்கி உள்ளமுருகி, அன்பு பெருகி, மனம் நெகிழ்ந்து, இடைவிடாது ஆனந்தக் கூத்தாடி, இன்பமயமேயாகும்படி நீ அருள் செய்வாயாக.

குறிப்பு:— குனிப்பார், சிரிப்பார் என்பவற்றை முற்றெச்ச மாகக் கொள்க. கலந்தே என்பதைக் கலந்து என்பதனோடு இசை த்து மீட்டும் மீட்டும் கலந்தும் ஊடியும் எனப்பொருள் கொள்க. அன் பினால் கலத்தலும் குறைகண்ட விடத்து ஊடுதலும் நிகழ்வன. குறை நீங்கவே மீட்டும் கலத்தலுண்டாம். கலத்தலும், ஊடுதலும் காதலை மிகுதிப்படுத்து மாதலின், அவற்றை வேண்டினர். உள்ளுருகுதல் தற்போதங் கழல்வதற் கிடமாகும். மனம் நெகிழ்ந்த இடத்தே அந் தக் கரணங்கள் ஓய்வடையும். ஆனந்தக் கூத்து, பேரின்பத்தின் மெய்ப்பாடு.
கக

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

குழைத்த பத்து

ஆத்தும நிவேதனம்

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

குழைத்தாற் பண்டைக் கொடுவினைநோய் காவாய் உடையாய் கொடுவினையேன், உழைத்தா லுறுதி யுண்டோதான் உமையாள் கணவா எனைஆள்வாய், பிழைத்தாற் பொறுக்க வேண்டாவோ பிறைசேர் சடையாய் முறையோவென், றழைத்தால் அருளா தொழிவதே அம்மா னேஉன் அடியேற்கே.

உரைநடை :—கொடுவினை நோய் குழைத்தால் உடையாய் என மாறுக. உன்னடி யேற்கே என்பதை அருளாது என்பதற்கு முன்னமைக்க.

உரை :—பழைய தீவினையாகிய வியாதி என்னை வாட்டினால் என்னை உடையவனே! நீ காப்பாற்றுவாயாக. தீவினை யுடையேன் முயற்சி செய்தால் உறுதியான பயன் ஏற்படுமோ? உமையம்மையின் மணவாளனே! என்னை யாண்டருள்வாய். நான் பிழை செய்தால் நீ மன்னித்து அருளவேண்டாமா? இளமதி சூடிய சடையையுடையவனே! ஓலமிட்டழைத்தால் தந்தையே! உன்னடியானாகிய எனக்கு அருள் செய்யாது போவது தகுதியோ?

குறிப்பு :—முறையோ வென்பதை ஒழிவதே என்பதோடு சேர்த்துத் தகுதியோ வென்று பொருளுரைப்பின் சடையாய் என்றழைத்தால் என முடித்தல் வேண்டும். ஓலமிட் டழைப்பதை முறையோ வென்றழைப்பதாகவுங் கூறுவர். அம்மானே = தந்தையே! அழகிய பெரியோனே! எனவுங் கூறுவர்.

அடியேன் அல்லல் எல்லாம் முன் அகல ஆண்டாய்என்றிருந்தேன், கொடியே ரிடையாள் கூறுஎங் கோவே ஆவா என்றருளிச், செடிசேர் உடலைச் சிதையாத தெத்துக் கெங்கள் சிவலோகா, உடையாய் கூவிப் பணிகொள்ளா தொறுத்தால் ஒன்றும் போதுமே.

உரைநடை :—கொடியே ரிடையாள் கூறுவெங் கோவே என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை:—கொடிபோன்ற அழகிய இடையையுடைய உமையம்மை பாகனே! எமது தலைவனே! அடியேனுடைய துன்பமெல்லாம் முன்னமே நீங்கும்படியாக நீ யாட்கொண்டா யென்று எண்ணி யிருந்தேன். ஐயோ வென் றிரக்கங்கொண்டு தீவினை சேருதற்கிடமாகிய உடலை அழித்து ஒழியாதது எதற்காக? எங்கள் சிவலோக நாயகனே! எங்களை உடையவனே! எங்களை யழைத்து ஏவல்கொள்ளாது தண்டிப்பதொன்றுமே போதுமா?

குறிப்பு :—முன் என்றது திருப்பெருந்துறையில் அடிகள் ஆட்கொண்ட காலத்தே. செடி=பாவம்; தீவினை. ஒறுத்தால்= தண்டித்தால். உடம்பில் தம்மை வைத்திருப்பதே தண்டனை யென்பது அடிகள் கருத்து.

உ

ஒன்றும் போதா நாயேனை உய்யக் கொண்ட நின் கருணை, இன்றே இன்றிப் போய்த்தோதான் ஏழை பங்கா எங்கோவே, குன்றே அனைய குற்றங்கள் குணமா மென்றே நீகொண்டால், என்தான் கெட்ட திரங்கிடாய் எண்தோள் முக்கண் எம்மானே.

உரைநடை :—ஏழைபங்கா எங்கோவே, எண் தோள் முக்கணெம்மானே என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை:—உமையொரு பாகனே! எம்மிறைவனே! எட்டுத் தோள்களும், மூன்று கண்களுமுடைய தந்தையே! ஒன்றுக்கும் பற்றாத நாயேனாகிய என்னைப் பிழைக்கும்படி யாட்கொண்ட உன்னுடைய கருணையானது இப்போது இல்லாமற் போயிற்றோ? மலைபோன்ற

குற்றங்களைக் குணங்களென்றே நீ ஏற்றுக்கொள்வாயானால் என்ன தான் கெட்டுப்போயிற்று ? அதனால் என் குற்றங்களைப் பொறுத்து இரங்கியருள்க.

குறிப்பு:—எண் குணங்களை, எண் தோள்களாகக் கூறுவதுண்டு. அன்பர் செய்த மலைபோன்ற குற்றங்களைக் குணமென்று இறைவ னேற்றுக்கொள்வா னென்ற குறிப்புக் காண்க. போய்த்தோ வென் பது போயிற்றோ என்பதன் மருவு. ஏழை=பெண். ரு

மானேர் நோக்கி மணவாளா மன்னே நின்சீர் மறப்பித்திவ்
ஊனே புகஎன் தனைநூக்கி உழலப் பண்ணு வித்திட்டாய்
ஆனால் அடியேன் அறியாமை அறிந்து நீயே அருள்செய்து
கோனே கூவிக் கொள்ளுநாள் என்றென் றுன்னைக்கூறுவதே.

உரை:—மான் பார்வை போன்ற திரு நோக்குடைய உமை யாள் கணவனே! அரசே! உன்னுடைய புகழை மறக்கும்படி செய்து, இவ்வுடம்பிலே புகுந்து தங்குமாறு என்னை யதன்கண் தள்ளி, என்னை யலையும்படி செய்துவிட்டாய். அது அப்படியாயினும்,அடியே னது அறிவில்லாமையைத் தலைவனே! நீயே தெரிந்து அருள்புரிந்து உன்பா லென்னை யழைத்துக்கொள்ளும் நாள் எப்போது எப்போது என்று உன்பால் முறையிடுவதே எனக்குத் தொழிலாய் விதித்தாய் போலும்.

குறிப்பு:—நூக்கி=தள்ளி. கூறுவது=முறையிடுவது கேட் பது எனவும் பொருள்கொள்ளலாம். கூறுவதே என் தொழில். நீ பயனளிக்கமாட்டாய்போலு மென்று இறைவனை நோக்கிக் கூறுங் குறிப்புக் காண்க. சு

கூறும் நாவே முதலாகக் கூறுங் கரணம் எல்லாம்நீ
தேறும் வகைநீ திகைப்பும்நீ தீமை நன்மைமுழுதும்நீ [க்கில்
வேறோர் பரிசிங் கொன்றில்லை மெய்ம்மை உன்னை விரித்துரை
தேறும் வகைஎன் சிவலோகா திகைத்தால் தேற்றவேண்டாவோ.

உரைநடை:—சிவலோகா வென்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை:—சிவலோக நாதனே! உண்மையாக உன் தன்மையை விரித்துப் பேசில் சொல்லுதற்குக் கருவியாகிய நாக்கு முதலாகப் பேசப்படுங் கருவிகளெல்லாம் நீயே, திகைப்பதற்குக் காரணமும்

நீயே, தெளிவடையும் வழியும் நீயே, நன்மை தீமை முழுவதும் நீயே,உனக்கு வேருக யாதொரு தன்மையுமில்லை. நான் தெளிவடையும் வகையாது? நான் திகைப்படைந்தால் நீ என்னைத் தெளிவிக்க வேண்டாமா?

குறிப்பு :—எல்லாவற்றையு மியக்குபவனும், எல்லாம் நிகழுவதற்குக் காரணமானவனுங் கடவு ளாதலானும் அவன் எல்லாவற்ரோடும் அத்துவிதமாய்க் கலந்திருத்தலாலும், நா முதலிய யாவும் அவனே என்ருர். தேறுதல்=தெளிதல். வீடுகிடைக்குமோ வென்ற தமது திகைப்பை இறைவன் மாற்றவேண்டு மென்பது குறிப்பு. ரு

வேண்டத் தக்க தறிவோய்நீ வேண்ட முழுதுந் தருவோய்நீ, வேண்டும் அயன்மாற் கரியோய்நீ வேண்டி என்னைப் பணிகொண்டாய், வேண்டி நீயா தருள் செய்தாய் யானும் அதுவே வேண்டின் அல்லால், வேண்டும் பரிசொன் றுண்டென்னில் அதுவும் உன் தன் விருப்பன்றே.

உரை :—யான் விரும்பத் தக்கனவற்றை யறிபவன் நீயே. அவற்றை உன்பாலிரந்து கேட்க முழுவதையுந் தருபவனும் நீயே. உன்னைக் காணவிரும்பிய பிரமனுக்குந் திருமாலுக்குங் காணுதற் கரியவனுனவனும் நீயே. என்னை நீயேவிரும்பிவந் தாட்கொண்டாய், நீ எதனைவிரும்பி யருள் செய்தாயோ யானு மதனையே விரும்புவதல்லாமல் இன்னும் நான் விரும்பக் கூடியது யாதாகிலு மிருக்குமாயின் அதுவும் உன்னுடைய விருப்பத்தின்படி நிகழ்வ தல்லவா?

குறிப்பு :—இதனுள் இறையருள் வசப்பட்டு நிற்குந் தமது நிலையை அடிகளறிவுறுத்தினர். பணி=ஏவல். பரிசு=வகை; செயல்.

அன்றே என் தன் ஆவியும் உடலும் உடைமை எல்லா முங், குன்றே அனையாய் என்னைஆட் கொண்ட போதே கொண்டிலையோ, இன்ருேர் இடையூ றெனக்குண்டோ எண் தோள் முக்கண் எம்மானே, நன்றே செய்வாய் பிழைசெய் வாய் நானோ இதற்கு நாயகமே.

உரைநடை :—'எண்தோள் முக்கண் எம்மானே' என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை :— எண்தோளும் முக்கண்ணு முடைய எமது பெரி யோனே! என்னை யாட்கொண்ட அக்காலத்திலேயே என் உடல், பொருள், ஆவி எல்லாவற்றையும் மலை போல்வாயாகிய நீ ஏற்றுக் கொள்ளவில்லையா? இப்போது எனக்கு இடையூறு ஏதாவதுண்டா? தக்கது செய்வாயாயினும், தவறு செய்வாயாயினும் செய்க. நானி தற்குத் தலைவனு? (உன்விருப்ப மல்லவா?)

குறிப்பு :—அன்றே என்பதை ஆட்கொண்டபோதே என்பத னேடுமுடிக்க. குருவுக்கு உடல், பொருள், ஆவி மூன்றையுங்கொடுத் தல் மரபு. பாதுகாப்புக்குச் சிறந்த அரணுன மலைபோல நீயிருக்கும் பொழுது எனக்கு எப்படி இடையூறு வரும் என்ற குறிப்பைக் காண்க. உடைமை=பொருள். தனக்கு யாதொரு அதிகாரமுமில்லை. நன்மையுந் தீமையுங் கடவுளைப் பொறுத்தது என்று குறிப்பித் தார். எ

நாயிற் கடையாம் நாயேனை நயந்து நீயே ஆட்கொண்டாய்
மாயப் பிறவி உன்வசமே வைத்திட் டிருக்கும் அதுவன்றி
ஆயக் கடவேன் நானேதான் என்ன தோஇங் கதிகாரங்
காயத்திடுவாய்உன் னுடைய கழற்கீழ்வைப்பாய்கண் ணுதலே.

உரை :—நாயினுங் கீழ்ப்பட்ட நாய்த்தன்மை யுடைய என்னை நீயே விரும்பிவந்து ஆண்டருளினை. கபடமிக்க என் பிறவியை உன் வசமே ஒப்புவித்துவிட்டுச் சும்மாயிருக்குந் தன்மை யன்றி அதனைப் பற்றி ஆராய உரிமை யுடையேனே? அதைப்பற்றிய அதிகாரம் என் னுடையதோ? (அது உன்னுடையதே யாதலால்) நெற்றிக் கண்ணை யுடைய பெருமானே! உடம்பி லிடுவையோ? உன் திருவடியின் கீழ் வைப்பையோ? (எதுவும் உன்கட்டளைப்படி நிகழ்வதே.)

குறிப்பு :—நாயின் கெடுதற்றன்மை யிருப்பினும் அதன் நற் றன்மை யில்லாமையினுல் நாயிற்கடையாம் நாயேனை என்றூர். மாயம்=தந்திரம். என்ன பிறவி வருமென்று எதிர்பார்க்க முடியா மையால் அவ்வாறு கூறினர். அ

கண்ணார் நுதலோய் கழலிணைகள் கண்டேன் கண்கள் களிகூர
எண்ணுதிரவும் பகலும்நான் அவையேஎண் ணும் அதுவல்லால்

மண்மேல் யாக்கை விடுமாறும் வந்துன் கழற்கேபுகுமாறும்
அண்ணா எண்ணக் கடவேனோ அடிமைசால அழகுடைத்தே.

உரை :—கண்பொருந்திய நெற்றியை யுடையவனே ! உன்னுடைய திருவடிக ளிரண்டையும் என் கண்குளிரக் காணப்பெற்றேன். அவற்றையே இரவும் பகலுமாய் எப்போதும் நான் நினைப்பு மறப்பில்லாது எண்ணிக்கொண் டிருப்ப தல்லாமல் மண்ணுலகத்திலே இவ்வுடம்பு நீங்கும் வகையையும் அதனைவிட்டு உன் திருவடிக்கே போய்ச் சேரும் வகையையும் அப்பனே! நான்நினைக்க உரிமையுடையேனோ? அப்படி எண்ணினால் எனதடிமைத்தன்மை மிகவும் பொருத்தமுடைத்தாகுமோ?

குறிப்பு :—எண்ணாது எண்ணுவது=சுட்டியறியாம லறிவது. அண்ணா=மேலோனே. மிகவும் அழகுடைத்தே என்று இகழ்ச்சி பற்றிக் கூறினா ரென்றலு முண்டு. கூ

அழகே புரிந்திட் டடிநாயேன் அரற்றுகின்றேன்உடையானே
திகழா நின்ற திருமேனி காட்டி என்னைப் பணிகொண்டாய்
புகழே பெரிய பதம்எனக்குப் புராண நீதந் தருளாதே [யே.
குழகா கோல மறையோனே கோனே என்னைக் குழைத்தா

உரை :—அழகனே! நாயேன் உன் திருவடியைப் பெற விரும்பி யலறுகின்றேன். என்னை உடையவனே! ஒளி விளங்குகின்ற உனது திருமேனியைக் காட்டி என்னை ஏவல் கொண்டாய். புகழ்வடி வானவனே! பெரிய பேரின்பநிலையை நீ கொடுத்தருளாமல், இளமை வடிவனே! அழகிய வேதியனே! தலைவனே! என்னை நீ வாட்டினையே.

குறிப்பு :—அழகு என்பதை, குழைத்தாயே என்பதனோடு முடித்து இதழகோ என்று பொருளுரைத்தலு முண்டு. கO

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

உயிருண்ணிப் பத்து

சிவானந்தம் மேலிடுதல்

கலி விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பைந்நாப்பட அரவேரல்குல் உமைபாகம தாய்என்
மெய்ந்நாள்தொறும் பிரியாவினைக் கேடாவிடைப் பாகா
செந்நாவலர் பரசும்புகழ்த் திருப்பெருந்துறை உறைவாய்
எந்நாட்களித் தெந்நாள்இறு மாக்கேன் இனியானே.

உரைநடை:—பைந்நா அரவுபடம் ஏர் அல்குல் எனக் கொள்க. செந்நாவலர் பரசும் புகழ் உறைவாய் என்ற அடியை முதலிற் கொள்க.

உரை :—செவ்விய நாவன்மையுடைய புலவர் போற்றுங் கீர்த்தியுடைய திருப்பெருந் துறையிலுறைகின்ற பெருமானே! பசிய நாவினையுடைய பாம்பின் படத்தை யொத்த முன் பகுதியுடைய உமை பாகனாய்த் தோன்றி, நாள்தோறும் எனது உடம்பை விட்டு நீங்காத வினையினைத் தொலைப்பவனே! காளைவாகனனே! இனிமேல் யான் எந்நாளிலே மகிழ்ந்து எந்த நாளிலே இறுமாந்திருப்பேன்?

குறிப்பு :—அல்குல்=இடைக்கு முன்பாகம். வினைப் போகமே தேகமாதலின், மெய் பிரியாவினை என்றார். ஞானிகளுக்கு வரும் வினைப் பயனை இறைவனே ஏற்றுக் கொள்கின்றானென்ற கருத்து இங்கே புலனாதல் காண்க. க

நானாரடி யணைவானொரு நாய்க்குத் தவிசிட்டிங்
கூனாருடல்புகுந்தான்உயிர் கலந்தான்உளம் பிரியான்
தேனார்சடை முடியான்மன்னு திருப்பெருந்துறைஉறைவான்
வானோர்களும் அறியாததோர் வளம்ஈந்தனன் எனக்கே.

உரைநடை:—நான் ஆர் என்பதன் பின், மூன்றும் அடியை முத விற் கொள்க.

உரை :—நான் யார் ? (யாதொரு தகுதியுமில்லாதேன்) வண்டு பொருந்திய சடை முடியையுடையானுகிய நிலைபெற்ற திருப்பெருந் துறையில் வீற்றிருந்த பெருமான், நான் தனது திருவடியை எய்து தற்பொருட்டு, ஒரு நாயாகிய எனக்கு இருக்கை யளித்து இவ்வுலகிலே புலால் நிறைந்த உடம்பிலே புகுந்து உள்ளத்தைப் பிரியாதவனுய் உயிரிற் கலந்தான். மேலும் விண்ணவரும் அறிய வொண்ணுத வொரு (பேரின்பச்) செல்வத்தை எனக்கு நல்கியருளி னன்.

குறிப்பு :—அடிகட்கு உடலிலும் உள்ளத்திலும் உயிரிலுங் கலந்தவனுய் இறைவன் விளங்கினமை, ஈண்டு அறியற்பாலது. தேன் = வண்டு. சடையிலுள்ள மலரிலே வண்டு மொய்க்கு மென் பது கருத்து. உ

எனைநானென்ப தறியேன்பகல் இரவாவதும் அறியேன்
மனவாசகங் கடந்தான்எனை மத்தோன்மத்த னுக்கிச் [யும்
சினமால்விடை உடையான் மன்னு திருப்பெருந்துறைஉறை
பனவனெனைச் செய்தபடி றறியேன் பரஞ் சுடரே.

உரைநடை :—மனவாசகங் கடந்தான், சினமால் விடையான், உறையும், பனவன், பரஞ்சுடரே, எனைமத்தோன் மத்தனுக்கி எனைச் செய்த படிறு அறியேன். எனை நான் என்பதறியேன், பகலிரவாவது மறியேன்.

உரை:—மனத்தையும் சொல்லையும், (காயத்தையுங்)கடந்தவன், வலியுடைய திருமாலைக் காளை யூர்தியாகக் கொண்டவன், நிலைபெற்ற திருப்பெருந்துறையின்கண் வீற்றிருந்தவனுகிய வேதியன், மேலான ஒளிப்பிழம்பு போல் வான், என்னைக் களிப்பு மிகுந்த பித்தனுக்கி எனக்குச் செய்த சூழ்ச்சியை அறியேன். நான் யாரென்பதறிந்தி லேன்; பகலு மிரவுங் கழிந்ததையும் உணர்ந்திலேன்.

குறிப்பு :—தன்னுணர்ச்சியின்றி இறை நினைவேயுடைமை யால், தான் யார் என்பதை அடிகள் தெரியாதவராயினர். சக

லாவத்தை கடந்து, சுத்த நிலையிலிருப்பதால், கரணங்கள் கொண்டு ணரும் காலத்தினியல்பை அறிந்திலர். மனமுஞ் சொல்லுங் கூறவே, காயத்தையு முடன் கொள்க. மத்த+உன்மத்தன்=களிப் புடைய பித்தன். மிகுந்த பித்தனென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஞானோபதேசம் பெறுதற்குமுன், அறியப்படாத தன்மை தனக்கு வந்தெய்தினமையாற் படிறு என்றார். பனவன்=முனிவன், வேதி யன். பரஞ்சுடரென்பதைப் பனவனென்பதோடியைத்துப் படர்க் கையாகக் கொள்ளுவதே பொருத்தம். ௯

வினைக்கேடரும் உளரோபிறர் சொல்லீர்விய னுலகில்
எனைத்தான்புகுந் தாண்டான்என தென்பின்புரை யுருக்கிப்
பினைத்தான்புகுந் தெல்லேபெருந் துறையில்உறைபெம்மான்
மனத்தான் கண்ணின் அகத்தான்மறுமாற்றத் திடையானே.

உரைநடை :—முதலடியை இறுதியிற் கொள்க. பெருந்துறை யிலுறை பெம்மான் என்பதை முதலிற் கொள்க. தான் புகுந்து என்பின் புரையுருக்கிப்பினைத்தான் புகுந்தெல்லே எனையாண்டான் என அமைக்க.

உரை :—திருப்பெருந் துறையில் வீற்றிருந்த பெருமான், தானே வலிதிற் போந்து என்னுடைய என்பின் உள்துளைப் பகுதி களை யுருகுவித்து அவற்றினூடாகப் பின் பக்கமுஞ் சென்று ஐயோ, (என்னை முற்றிலும் வியாபித்து) என்னை ஆட்கொண்டருளினன். அவன் என் உள்ளத்திலுள்ளான், கண்ணினுள் இருக்கின்றான்; தவி ரவும் எனது சொல்லினிடையே யுமுளன். அவனைப்போல வினையை யொழிப்பார் பிறர் யார் அகன்ற இவ்வுலகில் உளர்? சொல்லுவீராக.

குறிப்பு :—தான் புகுந்து=தானே வலிந்து. புரை=உட்டுளை. பினைத்தான்=பின்பக்கத்தானும். எல்லே—இரக்கச் சொல் அவன் பெருமைக்குக் குறைவான செய்கை, கருணையாற் செய்தருளினன் என்பது கருத்து. 'என்னுளே உயிர்ப்பாய்ப் புறம் போந்துபுக் கென் னுளே நிற்கும் இன்னம் பரீசன்' என்ற அப்பர் திருவாக்கை ஒப் பிடுக. பெம்மான்=பெருமான். விரும்பத்தக்க பெரியோன் எனவுங்

கூறலாம். (பெம்=விருப்பம். மான்=மகான்) மறும் என்பது மற்றும் என்பதன் இடைக்குறை. ச

பற்றுங்கவை அற்றீர்பற்றும் பற்றுங்கெது பற்றி
நற்றுங்கதி அடைவோமெனிற் கெடுவீரோடி வம்மின்
தெற்றார்சடைமுடியான்மன்னு திருப்பெருந்துறை இறைசீர்
கற்றுங்கவன் கழல்பேணின ரொடுங்கூடுமின் கலந்தே.

உரைநடை :— கெடுவீர். பற்றுங்கவை......எனில் ஓடி வம்மின் தெற்றார்....கலந்தே கூடுமின் என்க.

உரை :— உலகிற் கெட்டொழியுமியல்பினரே! உலகத்தே பற்றுயவைகளை ஒழித்தீராய், பற்ற வேண்டிய ஆதரவு தன்னைப்பற்றி நல்லதாகிய நெறியை அடைவோமென்று நீங்கள் எண்ணினல், ஓடி வாருங்கள். தேன் துளிக்கு மாலை யணிந்த சடைமுடியுடையவன், நிலைபெற்ற திருப்பெருந்துறைத் தலைவனுயிருப்பவனது புகழைக் கற்றுக் கற்றவாறே, அவன் திருவடியைத் தழுவின அடியாரொடுஞ் சேர்ந்து (அவனடியை) அடைவீர்களாக.

குறிப்பு :— ஆங்கு=அசை. உலகில் என்றும், விரைவில் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். பற்றும்பற்று என்பதில், பற்று=ஆதரவு. அது என்னுஞ்சொல் ஆதரவின் சிறப்புணர்த்துவது. நற்று நன்று என்பதன் வலித்தல்விகாரம். தென்+தார்=தெற்றார். தென் தேன் என்பதன் குறுக்கம். கலந்தே என்பதை, கூடுமின் என்பதோடு முடிக்க. ரு

கடலின் திரை யதுபோல்வரு கலக்கம்மலம் அறுத்தென்
உடலும்என துயிரும்புகுந் தொழியாவண்ணம் நிறைந்தான்
சுடருஞ்சுடர் மதிசூடிய திருப்பெருந்துறை உறையும்
படருஞ்சடை மகுடத்தெங்கள் பரன்தான் செய்தபடிறே.

உரைநடை :— பின்னிரண்டடியை முதலிற் கொள்க.

உரை :— ஒளிபரப்புங் கதிர்களையுடைய பிறை சூடியவனுகிய திருப்பெருந்துறையிற் றங்கிய, விரிந்த சடையைக் கிரீடமாக வுடைய எங்கள் மேலோன் செய்த சூழ்ச்சி யாதெனில், கடலின் அலை

போல் ஓயாது வருகின்ற கலக்கத்தைச் செய்யும் பாசங்களைத் தொலைத்து, எனது உடம்பிலும் உயிரிலுங் கலந்து நீக்கமற நிறைந்து விளங்கினன்.

குறிப்பு :—சுடர்=கதிர். பரன்=மேலோன். படிறு=சூழ்ச்சி; வஞ்சகம். சு

வேண்டேன்புகழ் வேண்டேன் செல்வம் வேண்டேன்
மண்ணும் விண்ணும், வேண்டேன்பிறப் பிறப்புச்சிவம்
வேண்டார்தமை நாளுந், தீண்டேன்சென்று சேர்ந்தேன்
மன்னு திருப்பெருந்துறை இறைதாள், பூண்டேன்புறம்
போகேன் இனிப் புறம்போக லொட்டேனே.

உரை :—புகழையும், பொருளையும், மண்ணுலக விண்ணுலக வாழ்க்கையையும், பிறப்பிறப்புக்களையும் விரும்பேன். தூய மங்களப் பொருளான முழுமுதற் கடவுளை விரும்பாதவரை நான் ஒருநாளும் தொடமாட்டேன். நிலைபெற்ற திருப்பெருந்துறைப் பெருமான்திருவடிகளைப் போய்ச் சேர்ந்தேன். அவற்றை என் தலைமேற் கொண்டேன். அவற்றிற்குப் புறத்தே நான் போகமாட்டேன். இனிமேல், அவை என்னைவிட்டு அகலுவதற்கு மிசையமாட்டேன்.

குறிப்பு :—உறுதியால் விரும்பாமைபற்றி, வேண்டேன் எனத் தனித்தனியே முற்படக்கூறினர். தீண்டேன் என்பதை யாதொரு தொடர்பும் வைத்துக்கொள்ள மாட்டே னென்ற கருத்தைக் குறிப்பது. ஒட்டேன்=இசையேன். எ

கோற்றேன்எனக்கென்கோகுரை கடல்வாய்அமு தென்கோ
ஆற்றேன்எங்கள் அரனேஅரு மருந்தேஎன தரசே
சேற்றூர்வயல் புடைசூழ்தரு திருப்பெருந்துறை உறையும்
நீற்றூர்தரு திருமேனிநின் மலனேஉனை யானே.

உரைநடை :—முதலடியை இறுதியிற் கொள்க. ஆற்றேன் என்பதை, யானே என்பதனோடு முடிக்க.

உரை :—எங்கள் பாசநீக்குபவனே ! அரிய அமுதே! என் மன்னனே ! சேறுநிறைந்த வயல்கள் மருங்கு சூழ்ந்த, நிலைபெற்ற திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கும் திருவெண்ணீறு நிறைந்த திருவடிவமுடைய குற்றமற்றவனே! (நீ கொடுத்த இன்பத்தைத்) தாங்கமாட்டாத யான், உன்னை எனக்குக் கொம்புத்தேன் போல்பவ னென்பேனோ? ஒலிக்கின்ற திருப்பாற்கடலி லெழுந்த அமுத மென்பேனோ? (கூறுக.)

குறிப்பு :— கோற்றேன் = கோல் + தேன். கோல் = கொம்பு; மரக்கிளை. அதிலமைந்த தேன், மிகச்சுவையுந் தூய்மையு முள்ளது. சேற்று, சேறு என்பதன் விரித்தல் விகாரம். நீற்றும், அனையதே. ஆர்தரு = ஆரும் = பொருந்தும்; நிறையும். அ

எச்சம்அறி வேன்நான்எனக் கிருக்கின்றதை அறியேன்
அச்சோ எங்கள் அரனேஅரு மருந்தேஎன தமுதே
செச்சைமலர் புரைமேனியன் திருப்பெருந்துறை உறைவான்
நிச்சம்என நெஞ்சில்மன்னி யானாகிநின் றானே.

உரைநடை :—முதலடியை இறுதியிற் கொள்க; மூன்றாம் அடியை முதலிற் கொள்க.

உரை :—வெட்சிமலர்போன்ற சிவந்த திருமேனியுடையனாய்த் திருப்பெருந்துறை யுறையும் பெருமானாய், உறுதியாக எனது உள்ளத்தில் நிலைபெற்று அத்துவிதமாய் என்னோடுகலந்து யானாகி நின்றவனே! எங்கள் பாசநீக்குபவனே ! கிடைத்தற்கரிய அமுதமே! என்னுடைய சாவாமருந்தே! நான் இன்னும் பெறவேண்டிய மிச்சத்தை அறிவேன். எனக்குள்ள குறையை அறியேன். இது அழகிது!

குறிப்பு :—எச்சம் = குறை; பாக்கி. செச்சை = வெட்சி; சிவந்த மலர். நிச்சம் = நித்தம்; நிச்சயமென்பதன் மரூஉ என்பார். நின்றானே என்பதை, விளியாகக்கொள்க. அச்சோ = வியப்பு; அழகுஎன்பவற்றை யுணர்த்துஞ்சொல். கூ

வான்பாவிய உலகத்தவர் தவமேசெய அவமே
ஊன்பாவிய உடலைச்சுமந் தடவிமர மானேன்

தேன்பாய்மலர்க் கொன்றைமன்னு திருப்பெருந்துறை
நான்பாவியன் ஆனால்உனை நல்காய்என லாமே. [உறைவாய்

உரை :—வானிற்பரவிய உலகத்தி லுள்ளவர்கள், தவஞ்செய்ய வும், யான் வீணாகப் புலால்நிரம்பிய உடம்பினைத் தாங்கிக் காட்டு மரம்போலப் பயனிலே னாயினேன். தேன் பொழிகின்ற கொன்றை மலரை யுடையனாய்த் திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருப்பவனே! நான் (உன் பேரருள்பெறத் தகுதியில்லாத) தீவினையே னாயின், அருள்கொடுப்பாயாக என, உன்னை வேண்டுதல்கூடுமோ? (கூடாதோ.)

குறிப்பு :—வான்பாவிய உலகத்தவர்=விண்ணவர். அடிகள் தங்குறைக்காகத் தம்மை யிகழ்ந்து இறைவனைப் போற்றுங் குறிப்பு, இச்செய்யுளிலும் முந்திய செய்யுளிலுங் காண்க. ௧0

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

அ ச் ச ப் ப த் து

ஆனந்த முறுதல்

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

புற்றில்வாள் அரவும் அஞ்சேன் பொய்யர்தம் மெய்யும் அஞ்சேன், கற்றைவார் சடைஎம் அண்ணல் கண்ணுதல் பாதம் நண்ணி, மற்றும்ஓர் தெய்வந் தன்னை உண்டென நினைந்தெம் பெம்மாற், கற்றிலா தவரைக் கண்டால் அம்ம நாம் அஞ்சு மாறே.

உரை :—புற்றிலே வாழுகின்ற ஒளியையுடைய பாம்பிற்கும் பயப்படமாட்டேன், பொய்யர்கள் (பிறரை ஏமாற்றும் பொருட்டுச் சொல்லும்) மெய்போலும்பொய்க்கும் பயப்படமாட்டேன், தொகுதி யான நீண்ட சடையைத் தரித்த எமது பெருமானாகிய நெற்றிக்கண் கடவுளுடைய திருவடிகளை யடைந்து அவனுக்கு வேறாகப் பிறி தொரு கடவுளை யிருப்பதாக நினைந்து எம்பெருமான் பொருட்டு பிற பொருட்பற்று, பிற கடவுட்பற்று என்பன நீங்காதவரைக் கண்டால், ஐயோ! நாம் பயப்படும் வகையை என் சொல்லு வோம்?

குறிப்பு :—வாள் என்பதற்கு, வாள்போன்ற என்றலு முண்டு. புற்றிலுறைந்து ஒளிமிக்க நாகரத்தின மமையப்பெற்ற பாம்புகள் கொடிய விடமுடையனவாதலால் அதனை எடுத்துரைத்தார். கற்றிலா தவரை என்று பாடமுரைத்து எம்பெருமான் தன்மைகளைக் கல்லா தவரை எனவுங் கொள்ப.

வெருவரேன் வேட்கைவந்தால் வினைக்கடல் கொளினும் அஞ்சேன்
இருவரால் மாறுகாணு எம்பிரான் தம்பி ரானுந்
திருவுரு அன்றி மற்றோர் தேவரெத் தேவரென்ன
அருவரா தவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்சு மாறே.

உரை :—ஆசை வந்து என்னைப்பற்றினாலும் நான் அஞ்சமாட்டேன், வினையாகிய கடல் என்னைக்கவர்ந்தாலும் அதற்கு நான் அஞ்ச மாட்டேன், பகைமை காரணமாக, அயன், மால் இருவருங் காண முயன்று காணாத எமது தலைவனாய், தனக்குத்தானே தலைவனாயுள்ளவனுடைய திருவடிவத்தை அன்றி, மற்றொரு தேவர் எத்தகைய தேவராவரென்று வெறுப்புக் கொள்ளாதவரைக்கண்டால், அது நாம் பயப்படும் வகையாகும்.

குறிப்பு :—வேட்கை வந்தால் வெருவரேன் என மாறுக. மாறு =மாறுபாடு. மாறுபாடுபற்றிக் காணுவெனக் கொள்க. தம்பிரானார் தம் வயமுடையவர், எல்லாப்பொருளும் அவன் திருவுரு ஆவதன்றி, அவனின் வேறாய ஒருத் தனித் தெய்வமில்லை யென்பது. அம்ம= அச்சத்தை உணர்த்தும் இடைச் சொல். உ

வன்புலால் வேலும் அஞ்சேன் வளைக்கையார் கடைக்கண்
என்பெலாம் உருக நோக்கி அம்பலத் தாடுகின்ற [அஞ்சேன்
என்பொலா மணியை ஏத்தி இனிதருள் பருக மாட்டா
அன்பிலா தவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்சு மாறே.

உரை :— பிறர்மீது பாய்ந்து வளமையுடைய மாமிசத்தைக் கொள்ளுங் (கூர்மை யுடைய) வேலாயுதத்திற்கும் அஞ்சமாட்டேன். வளையணிந்த கையையுடைய மாதருடைய (உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும்) கடைக் கண் பார்வைக்கும் பயப்படமாட்டேன். அன்பருடைய எலும்பெலா முருகும்படியாகத் திருநோக்கஞ் செய்து சபையிற் கூத்தியற்றுகின்ற பொள்ளலில்லாத எனது மாணிக்கம்போல் வானை வாழ்த்தி, இனிதாகிய அவனது திருவருளை நுகரமாட்டாத, அன்பில்லாதவரைக் கண்டால், அம்ம! அது நாம் அஞ்சும் வகையாகும். ௩

கிளியனார் கிளவி அஞ்சேன் அவர்கிறி முறுவல் அஞ்சேன்
வெளியநீ றாடும் மேனி வேதியன் பாதம் நண்ணித்
துளியுலாம் கண்ண ராகித் தொழுதழு துள்ளம் நெக்கிங்
களியிலா தவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்சு மாறே.

உரை:—கிளிபோன்ற மொழியையுடைய மகளிருடைய சொல் மயக்கிற் கஞ்சமாட்டேன். அவர்களது பொய்யான நகைப்பிற்கும் பயப்படமாட்டேன். வெள்ளிய திருநீறணிந்த திருமேனியுடைய அந்தணனாகிய பெருமானது திருவடிகளை யடைந்து நீர்த்துளி சிந்துகின்ற கண்ணை உடையவராகி - வணங்கிக் கசிந்து உள்ளமுருகிக் களியுந் தன்மை யில்லாதவரை இவ்வுலகிற் கண்டால், அம்ம! அது நாம் அஞ்சும் வகையாகும்.

குறிப்பு:—கிறி=பொய்; வஞ்சகம். இங்கு என்பதைக் கண்டாலென்பதோடு முடிக்க. அளி=அன்பு; கனிவு. உலவுமென்பது உலாமென்றாயிற்று. ஆடு=தரி; முழுகு. சு

பிணியெலாம் வரினும் அஞ்சேன் பிறப்பனோ டிறப்பும் அஞ்சேன்
துணிநிலா அணியினான் தன் தொழும்ப ரோடழுந்தி அம்மால்
திணிநிலம் பிளந்துங் காணாச் சேவடி பரவி வெண்ணீ
றணிகிலா தவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்சு மாறே.

உரை :—நோய்களெல்லாம் வந்தாலும் அஞ்சமாட்டேன். பிறப்பும், இறப்பும் நேர்ந்தாலும் பயப்படேன். மதியின் துண்டாகிய இளம் பிறையை நகையாகத் தலையில் தரித்தவனது தொண்டரோடு ஆனந்தத்தில் ஆழ்ந்து, அழகிய திருமால் வளமை உடைய நிலத்தைக் கீறித் தேடியுங் காணாத இறைவனது செய்ய பாதங்களை வாழ்த்தித் திரு வெண்ணீற்றை அணியமாட்டாதவரைக் கண்டால், அம்ம! அது நாம் அஞ்சும் வகையாகும்.

குறிப்பு :—துணிநிலா=துண்டு மதி. மூன்றாம் பிறைச்சந்திரன் தோன்றுங் காலத்தே சந்திரனின் பிறபகுதிகள் தோன்றாமையால் இளம்பிறையைத் 'துணி நிலா' வென்றார். அம்மால் என்பதற்கு அவ்வளவு பெருமையை யுடைய திருமாலெனவுங் கூறுவர். திணி= திண்மையுடையது. ரு

வாளுலாம் எரியும் அஞ்சேன் வரைபுரண் டிடினும் அஞ்சேன்
தோளுலா நீற்றன் ஏற்றன் சொற்பதம் கடந்த அப்பன்
தாளதா மரைக ளேத்தித் தடமலர் புனைந்து நையும்
ஆளலா தவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்சு மாறே.

உரை :—ஒளி நிலவுகின்ற நெருப்பிற்கும் அஞ்சமாட்டேன். மலை புரண்டுவந்தாலும் பயப்படேன். திருத்தோள்களிலே விளங்குகின்ற திருநீறுடையவனும், காளைவாகன முடையவனுமுள்ள சொல்லின் தரத்தைக் கடந்த அப்பனாகிய பெருமானுடைய திருவடிகளாகிய தாமரை மலர்களை வாழ்த்தி, பெருமை பொருந்திய அம்மலர்களைத் தலைமேலணிந்து, மனம் நெகிழும் அடிமை யல்லாதவரைக் கண்டால், அம்ம! அது நாம் அஞ்சும் வகையே.

குறிப்பு:—ஏற்றன்=காளையை யுடையவன். பதம்=தரம். சொற்பதம் என்பதற்குப் பேசப்படுகின்ற பதவி யெனவுங் கூறுப. தாளதாமரை=தாளவென்பது குறிப்புப் பெயரெச்சம். தட=பெருமையையுடைய. ஆளலாதவர்=ஆட்படாதவர். ஒளி வீசாத நெருப்பினும் ஒளியோடு கூடிய நெருப்பு விரைவாகப் பொருள்களை எரித்துவிடுமாகலின் அதனை விதந்தோதினர். கூ

தகைவிலாப் பழியும் அஞ்சேன் சாதலை முன்னம் அஞ்சேன்
புகைமுகந் தெரிகை வீசிப் பொலிந்தஅம் பலத்து ளாடும்
முகைநகைக் கொன்றை மாலை முன்னவன் பாதமேத்தி
அகம்நெகா தவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்சு மாறே.

உரை :—நீக்கமுடியாப் பழிக்கும் அஞ்சமாட்டேன். இறப்பதற்கு முன்னமே பயப்படேன். புகையைக் கொண்ட அனலைத் திருக்கரத்தின் கண் வைத்துப், பொலிவுபெற்ற சபையின்கண் அனற்புகை வீசும்படி கூத்தியற்றுகின்ற மொட்டுகள் விரியும் கொன்றை மாலையணிந்த முதல்வனது திருவடிகளைத் துதித்து மனம் நெகிழாதவரைக் கண்டால், அம்ம! அது நாம் அஞ்சும் வகையாகும்.

குறிப்பு :—தகைவு=தடுத்தல்; நீக்குதல். புகை முகந்த எரி என்பது முகந்தெரி என்றாயிற்று. முகை=மொட்டு. நகை=விரிதல்; விளங்குதல். முன்னவன்=பழமையோ னெனவுங் கூறுவர். எ

தறிசெறி களிறும் அஞ்சேன் தழல்விழி உழுவை அஞ்சேன்
வெறிகமழ் சடையன் அப்பன் விண்ணவர் நண்ணமாட்டாச்
செறிதரு கழல்க ளேத்திச் சிறந்தினி திருக்க மாட்டா
அறிவிலா தவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்சு மாறே.

உரை:—கட்டிய தறியைச் சினந்து அசைக்கின்ற யானைக்கும் அஞ்சமாட்டேன். தீப்பொறி போன்ற கண்ணினை உடைய புலிக்கும் பயப்படேன். தேன் மணங்கமழ்கின்ற சடையினையுடையவனாகிய தந்தையினது தேவருமறிய முடியாத வீரக்கழல்கள் செறிந்த திருவடிகளை வாழ்த்திச் சிறப்புற்று இனிய முறையிலிருக்கமாட்டாத ஞானமில்லாதவர்களைக் கண்டால், அம்ம! அது நாம் அஞ்சும் வகையாகும்.

குறிப்பு:—தறி=யானைகட்டிய கம்பம். செறி=செறு. செறுதல்=தாக்குதல். மதமிகுதி, வளமிகுதி முதலியவற்றால் கட்டுத்தறியை யானைதாக்கும். சடையில் நறும்பூதரிப்பதால் வெறிகமழ் என்றார். கழல்கள் திருவடிக்கு ஆகுபெயர். அ

மஞ்சுலாம் உருமும் அஞ்சேன் மன்னரோ டுறவும் அஞ்சேன்
நஞ்சமே அமுத மாக்கும் நம்பிரான் எம்பி ரானாய்ச்
செஞ்சேவே ஆண்டு கொண்டான் திருமுண்டம் தீட்டமாட்டா
தஞ்சுவா ரவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்சு மாறே.

உரை:—மேகத்தில் உண்டாய் நிலவுகின்ற இடிக்கும் பயப்படமாட்டேன். சமயத்திற்கைவிடக்கூடிய அரசருடையநட்பிற்கும் பயப்படமாட்டேன். விடத்தை அமுதமாக உட்கொண்ட இறைவனாகிய நமது தலைவன், மிகச் செவ்வையாக நம்மை யாட்கொண்டவன். செல்வமாகிய அவனது திருவெண்ணீற்றை நெற்றியில் அணியமாட்டாது அதற்குப் பயப்படுகின்றவர்களைக்கண்டால், அம்ம! அது நாம் அஞ்சும் வகையேயாகும்.

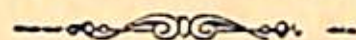
குறிப்பு:—திரு=செல்வம். அதாவது திருவெண்ணீறு. விபூதி என்ற சொல்லும் இக்கருத்தையுடையது. முண்டம்=நெற்றி. முண்டம், திரு, தீட்டமாட்டாவென முடிக்க. க

கோணிலா வாளி அஞ்சேன் கூற்றுவன் சீற்றம் அஞ்சேன்
நீணிலா அணியி னானை நினைந்துநைந் துருகி நெக்கு
வாணிலாங் கண்கள் சோர வாழ்த்திநின் றேத்த மாட்டா
ஆணலா தவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்சு மாறே.

உரை:—கொலைத்தன்மையுடைய அம்பிற்கும் அஞ்சமாட்டேன். யமனுடைய கோபத்திற்கும் பயப்படேன். நீண்ட பிறையினை நகையாகச் சூடிய பெருமானை எண்ணிக்கசிந்து மனம் நெகிழ்ந்துருகி ஒளியுடைய கண்கள் நீரைச் சிந்தும்படி துதித்து உறுதியாய் வழிபடமாட்டாத ஆண்மையுடையர் அல்லாதாரைப் பார்த்தால், அம்ம! அது நாம் அஞ்சும் வகையாகும்.

குறிப்பு :—கோள்=உயிரைக் கொள்ளுந் தன்மை. அதாவது கொலைத்தன்மை. பிறையி னகலத்திலும் அதன் நீளம் அதிகமானதால் நீள்நிலா என்றார். வாள் நிலாவு மென்பது வாள்நிலாவென்றுயிற்று. சோர=வடிய. ஏத்தமாட்டா என்பது வழிபடமாட்டா என்ற பொருளில் வழங்கியது. க0

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

திருப்பாண்டிப் பதிகம்

சிவானந்த விளைவு

கட்டளைக் கலித்துறை

திருச்சிற்றம்பலம்

பருவரை மங்கைதன் பங்கரைப் பாண்டியற் காரமுதாம்
ஒருவரை ஒன்று மிலாதவரைக் கழற்போ திறைஞ்சித்
தெரிவர நின்றுருக் கிப்பரி மேற்கொண்ட சேவகனார்
ஒருவரை யன்றி உருவறி யாதென்றன் உள்ளமதே.

உரை:—பெரிய மலையாகிய இமயமலை யரசன் புதல்வியைப்பாக மாகவுடையாரைப், பாண்டிய மன்னனுக்குப் பெறுதற்கரிய அமுத மான ஒப்பற்றவரை, பெயர், வடிவு முதலிய ஒன்றும் இல்லாத வரை, நான் தமது திருவடி மலரைவணங்கும்படி வெளிப்பட்டுநின்று மனத்தை உருகுவித்துக் குதிரை மேல் ஏறிவந்த வீரர் ஒருவரை யல்லாது பிற எவருடைய வடிவத்தையும் என் உள்ளமானது அறிய மாட்டாது.

குறிப்பு:—பரு=பருத்த; பெரிய. வரை=மலையரசன். மங்கை= புதல்வி. இறைஞ்சி=இறைஞ்ச. உரு என்பதற்கு இயல்பு என்றும் பொருளுரைப்பர். க

சதுரை மறந்தறி மால்கொள்வர் சார்ந்தவர் சாற்றிச்சொன்னோங்
கதிரை மறைத்தன்ன சோதி கழுக்கடை கைப்பிடித்துக்
குதிரையின் மேல்வந்து கூடிடு மேற்குடி கேடுகண்டீர்
மதுரையர் மன்னன் மறுபிறப் போட மறித்திடுமே.

உரை நடை :—இரண்டாவது மூன்றாவது அடிகளை முதலிற் கொள்க.

உரை:—கதிரவனைத் தன் ஒளிமிகுதியால் மறைத்தாலன்னசெஞ் சோதியானவன் மூவிலைச் சூலத்தைக் கையிற்கொண்டு, குதிரை மேல் ஏறி வெளிப்பட்டு நமது நடுவே வந்து கூடிவிடுவானாயின், அவனைக் கண்டவர்களது பிறப்பு நாசமாகும் என்றறிவீர்களாக. அவனை அடைந்தவர்கள் தமது திறமையை மறந்து ஞானப்பித்துக் கொள்ளுவார்கள். உறுதியாக (ப்பறை, சாற்றினாற்போலச்) சொன்னோம். மதுரை வாழ்கின்றவர்களது அரசனாகிய பாண்டியனது மறு பிறப்பினை மேல் நிகழ வொட்டாதபடி அச்சோதியானவன் தடுத்து விடுவானாயினன்.

குறிப்பு:—சதுர்=திறமை. தற்போத மிழத்தலையே சதுரை மறத்தலாகக் கூறினர். சிவஞான அவாவே அறிமால் எனப்பட்டது. கழுக்கடை=சூலம்; மூவிலை வேல். குடிகேடு=குடியின் முடிவு; அதாவது பிறவியின் அழிவு. ஓட=மேல் நிகழ. மறு பிறப்பாகிய ஓடத்தை மேற்செல்லாது தடுத்து விடுமென்றலுமொன்று. உ

நீரின்ப வெள்ளத்துள் நீந்திக் குளிக்கின்ற நெஞ்சங் கொண்டீர், பாரின்ப வெள்ளங் கொளப்பரி மேற்கொண்ட பாண்டியனார், ஓரின்ப வெள்ளத் துருக்கொண்டு தொண் டரை உள்ளங் கொண்டார், பேரின்ப வெள்ளத்துட் பெய்கழ லேசென்று பேணுமினே.

உரை:—நீங்கள் இன்பச் சுனையில் நீந்திக் குளிக்கின்ற எண்ண முடையீர் ஆயின், உலகத்தை யெல்லாம் ஆனந்த வெள்ளம் மூடிக் கொள்ளும்படி குதிரைமேல் ஏறிவந்த பாண்டியனாராகிய பெருமான், ஒப்பற்ற பேரின்ப வெள்ளமே திருவுருவாகக் கொண்டுவந்து அடிய வரது உள்ளத்தைக் கவர்ந்து கொண்டார். பேரின்ப வெள்ளத்துள் விளங்கும் அவனது வீரக்கழல் நிறைந்த திருவடிகள் பாற்சென்று அவற்றையே வழிபடுவீராக.

குறிப்பு :—இன்பப் பெருக்கை விரும்புவார், இறைவன் பேரின் பச் சேவடியே நாடவேண்டுமென்பது குறிக்கப்பட்டது. பார்= நிலம்; பூமி. தொண்டரை=தொண்டருடைய. உருபு மயக்கம். ௩

செறியும் பிறவிக்கு நல்லவர் செல்லன்மின் தென்னன்நன்னாட்
டிறைவன் கிளர்கின்ற காலமிக் காலம்எக் காலத்துள்ளும்
அறிவொண் கதிர்வாள் உறைகழித் தானந்த மாக்கடவி
எறியும் பிறப்பை எதிர்ந்தார் புரள இருநிலத்தே.

உரைநடை:—முதலடியில் 'செல்லன்மின்' என்பதுவரை, இறுதி யிற் கொள்க.

உரை :—பாண்டியனது நல்ல நாட்டிலே கடவுள் புறப்பட்டு விளங்குகின்ற காலம் இது எக்காலத்திலும் நல்ல காலம், இறைவன், அறிவாகிய ஒளிக்கதிர் வீசும் வாளினை உறை நீக்கி யெடுத்துக் கொண்டு, ஆனந்தமாகிய குதிரையைச் செலுத்தி, எதிர்த்தவர்கள் மண்மிசை விழுந்து புரண்டு பணியும்படியாக அவர்களது பிறப்பை வாள் வீசிச் சேதிப்பன்; ஆதலால், மிகுதியாக அடரும் பிறவிக்கு இணக்கமானவர்கள் அவர் முன் செல்லா தொழியுங்கள்.

குறிப்பு :—எக்காலத்துள்ளும் என்பதை எறியும் என்பதனோடு முடித்தலுமுண்டு. செறியும் பிறவிக்கு நல்லவர் செல்லன் மின், என்பதற்கு, அடரும் பிறவியைத் தொலைத்தற்குக் கடவுள் நல்லவர். பிறவி தொலைய விரும்புவர், புறநாட்டிற்கு இக்காலத்தே செல்லாதீர்களென்றலு மொன்று. எதிர்ந்தார் பிறப்பை எறியும் எனமாறுக. எதிர்ந்தார் இரு நிலத்தே புரள, எனமாறுக. ச

காலமுண் டாகவே காதல்செய் துய்மின் கருதரிய
ஞாலமுண் டானொடு நான்முகன் வானவர் நண்ணரிய
ஆலமுண் டான்எங்கள் பாண்டிப் பிரான்தன் அடியவர்க்கு
மூலபண் டாரம் வழங்குகின் றான்வந்து முந்துமினே.

உரை:—(உய்தி கூடுங்) காலம் கிடைத்திருக்கும்போதே அன்பு செய்து பிழையுங்கள்; நினைத்தற்கரிய பெருமையுடைய மண்ணினை யுண்ட திருமாலும் அயனும் பிற தேவர்களும் அடைதற்கரிய ஆல கால விடத்தை யுண்ட எங்கள் பாண்டி நாயகன், தனது அடியவர் கட்கு மூலமாகவுள்ள நிதியினை எடுத்தளிக்கின்றான். விரைந்து வந்து முற்படுங்கள்.

குறிப்பு:—வாழ்நாளை வீணாக்காது உய்யுங்கள் என்ற குறிப்புங் காண்க. பண்டாரம்=பொக்கிஷம்; நிதிக் களஞ்சியம். மூல பண்டாரமென்பது பேரின்பச் செல்வம். பாண்டி நாட்டிலே தமக்கு அருளினமையின் 'பாண்டிப் பிரான்' என்றார். ரு

ஈண்டிய மாயா இருள்கெட எப்பொரு ளும்விளங்கத்
தூண்டிய சோதியை மீனவ னுஞ்சொல்ல வல்லன் அல்லன்
வேண்டிய போதே விலக்கில் ஐவாய்தல் விரும்புமின்தாள்
பாண்டிய னார்அருள் செய்கின்ற முத்திப் பரிசிதுவே.

உரை :—நெருங்கிய மாயாமலமாகிய இருள் நீங்கவும், எல்லாப் பொருளும் விளங்கவும், குதிரையைச் செலுத்தி வந்த ஒளியானவனைப் பாண்டியனும் இன்னனென்று சொல்ல இயலாதவனே. ஐந்து வாயில்களாகிய ஐம்பொறிகளை விரும்பிய பொழுதே விலக்க வேண்டுமாயின், அவனது தாள்களை விரும்புவீர்களாக. பாண்டியனாகிய சிவபிரான் அன்பர்க்கு நல்கியருள்கின்ற வீடாகிய பரிசில் அவனது திருவடியாகிய இதுவே.

குறிப்பு :—மாயாவிருள் என்பது மாயா மலத்தாலுண்டாகிய திரிபுணர்ச்சி. நில்லாதன வற்றை நிலையின வென்றுணரும் அறிவு. தூண்டிய=செலுத்திய; குதிரையை என்பது தொக்கு நின்றது. எப்பொருளும் விளங்க உயிரினறிவை இயக்கிய என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஐவாய்தல்=ஐவாசல்; ஐம்பொறி. விலக்கில்=விலக்கின். 'தாள் விரும்புமின்' எனமாறுக. பாண்டியனென்பது சிவபிரானுக்கு வழங்குதல் அடிகள் மரபு. அறியப்படாது வந்து விரைவில் அருள் புரிதலையே 'முத்திப்பரிசு' என்றார். சு

மாயவ னப்பரி மேல்கொண்டு மற்றவர் கைக்கொள லும்
போயறும் இப்பிறப் பென்னும் பகைகள் புகுந்தவருக்
காய அரும்பெருஞ் சீருடைத் தன்னரு ளேஅருளுஞ்
சேய நெடுங்கொடைத் தென்னவன் சேவடி சேர்மின்களே.

உரை :—பாண்டியன் மாயமாகிய அழகிய பரிமேல் வந்து, பிறரைத் தன் வசப்படுத்துதலும், இப்பிறப்புக்குக் காரணமாகிய அறுபகைகள் கழிந்தொழியும். தன்பாற் சேர்ந்தவர்க்கு, (வீட்டிற்

குச் சாதனம்) ஆகிய அரியபெரிய சிறப்புடைய தனது திருவருளேயே நல்குவன்; செம்மையாகிய பெரிய கொடை வள்ளலாகிய பாண்டியனாகிய சிவபிரானது செய்ய பாதங்களேயே சேருங்கள்.

குறிப்பு:—தென்னவன் பரிமேல் கொண்டு மற்றவர் கைக் கொளலும் என முடிக்க. சேய்மையாகிய பெருங் கொடையெனப் பொருள் கொண்டு, அது முத்திப் பெருங் கொடை யென்றலுமொன்று. பிறப்பென்னும்=பிறப்பிற்குக் காரணமாய. பகைகள்= மும்மலங்கள், அல்லது காமக்குரோத லோபமோகமதமாற் சரியமாய அறுபகைகள். பகைகள் போயறுமென முடிக்க. எ

அழிவின்றி நின்றதொர் ஆனந்த வெள்ளத் திடையழுத்திக்
கழிவில் கருணையைக் காட்டிக் கடிய வினையகற்றிப்
பழமலம் பற்றறுத் தாண்டவன் பாண்டிப் பெரும்பதமே
முழுதுலகுந்தரு வான்கொடை யேசென்று முந்துமினே.

உரை:—அழிவில்லாமல் நிலை பெற்ற ஒப்பற்ற பேரானந்த வெள்ளத்தின் கண் அழுந்துவித்து நீக்கமில்லாத அருளைக் காண்பித்துக் கடுமையாகிய இருவினைகளை யொழித்துப் பழமையாக வரும் ஆணவ மலப்பற்றைத் தொலைத்து ஆட்கொண்டவன், பாண்டியனாகும் பெரும் பதவி மாத்திரமன்றி உலக முழுதுந் தரவல்லன். அவனது முத்திக் கொடையையே முற்பட்டுப் போய்ப் பெறுங்கள்.

குறிப்பு:—பாண்டிப் பெரும்பதமேயோ, அன்றி உலக முழுதும், எனக்கொள்க. பாண்டியனாகிய அவனது பெருமை வாய்ந்த திருவடியே சென்று அவனது கொடையே முந்துமின், என முடிப்பது முண்டு. பதம்=பதவி; திருவடி. அ

விரவிய தீவினை மேலைப் பிறப்புமுந் நீர்கடக்கப்
பரவிய அன்பரை என்புருக் கும்பரம் பாண்டியனார்
புரவியின் மேல்வரப் புந்திகொ ளப்பட்ட பூங்கொடியார்
மரவியன் மேல்கொண்டு தம்மையுந் தாம்அறி யார்மறந்தே.

உரை:—உயிரிற் கலந்துள்ள தீய வினைகள் காரணமாக வருகின்ற முற்பிறப்புக்களாகிய கடலைக் கடக்கும்படி தன்னை வழிபட்ட அன்பரது எலும்பையும் உருகுவிக்கும் மேலான பாண்டியனார்

குதிரை மேல் வந்தபோது அவரால் அறிவு கவரப்பெற்ற அழகிய கொடி போன்ற மங்கையர், மரத்தினியல்பைப் பெற்றுத் தம்மையு மறந்து தாம் தம்மை அறியாராயினர்.

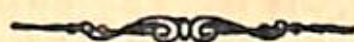
குறிப்பு :—முந்நீர்—ஆற்றுநிர், ஊற்று நீர், மழை நீர். என்ற மூன்றுங் கலந்தது. நிலம் உண்டாவதற்கு முற்பட்ட என்ற பொருளில், முன்னீரென்று பாடங் கோடலு முண்டு. பூங்கொடியார் மெய்யன்பர்க்கு உருவகம். மரம் இயல்=மரத்தின் தன்மை. புந்தி =அறிவு. தன்னுணர்ச்சி கெட்டு இறை யன்பு வயமாயினர் என்பது கருத்து. கூ

கூற்றைவென் றாங்கைவர் கோக்களை யும்வென் றிருந்தழகால்
வீற்றிருந் தான்பெருந் தேவியுந் தானும்ஓர் மீனவன்பால்
ஏற்றுவந் தாருயி ருண்ட திறலொற்றைச் சேவகனே
தேற்றமி லாதவர் சேவடி சிக்கெனச் சேர்மின்களே.

உரை :—யமனை வென்று, அவ்வாறே ஐம்புல அரசர்களையும் தோல்வியடைவித்துத் தானும் தனது பெரிய சத்தியும், (அன்பர்க்கருளுதற்பொருட்டு) அழகாக எழுந்தருளி யிருந்தானாகிய பெருமான், ஒரு பாண்டியன் பால் இரந்து வந்து, அவனது உயிரினைத் தன்பால் அடக்கிக்கொண்ட வீரமுடைய ஓர் ஆண்மகனாயினன். தெளிவில்லாதவர்களே! அவன் செய்ய பாதங்களையே உறுதியாகச் சேர்ந்து பற்றுமின்கள்.

குறிப்பு :—ஐவர்=ஐம்புலன். கோ=அரசன். மீனவன்=மீன் கொடியுடையவன். பாண்டியற்குக் கொடி, கயற் கொடி. உயிர் உண்ட=உயிர்ப் போதத்தைக் கவர்ந்து கொண்ட, சேவகனே என்பதில், ஏகாரத்தை அசையாய்த் தள்ளி அதனைச் சேவடி யென்பதோடு முடிக்கலாம். வீற்றிருந்தான் சேவகன் சேவடி சேர் மின்களே எனமுடிக்க. க0

திருச்சிற்றம்பலம்

திருத்தோணிபுரத்தில் அருளிய

பிடித்த பத்து

முத்திக் கலப்புரைத்தல்

எழுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

உம்பர்கட் கரசே ஒழிவற நிறைந்த
யோகமே ஊற்றையேன் தனக்கு
வம்பெனப் பழுத்தென் குடிமுழு தாண்டு
வாழ்வற வாழ்வித்த மருந்தே
செம்பொருட் டுணிவே சீருடைக் கழலே
செல்வமே சிவபெரு மானே
எம்பொருட் டுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

உரை :—விண்ணவர்களுக்கு மன்னனே, எங்கும் நீக்கமில்லாது வியாபித்த அத்துவிதக் கலப்புடைய பொருளே, மன அழுக்குடையேனாகிய எனக்குப் புதுமை என்று சொல்லும்படி அருள் கனிந்து வந்து என் குடும்ப முழுவதையும் ஆட்கொண்ட, இவ்வுலக வாழ்வு நீங்குபடி (பேரின்பத்தில்) வாழச்செய்த அமுதமே, செவ்விய நூற்பொருளின் முடிவே, சிறப்புடைய திருவடிகளை யுடையவனே, (நிலைத்த) செல்வமாயிருப்பவனே, சிவபெருமானே யாங்களுய்யும் பொருட்டு உன்னை உறுதியாகப் பற்றினேன். நீ இனிமேல் எங்கே என்னைவிட்டு எழுந்தருளிச் செல்வது?

குறிப்பு :—யோகமே = கலப்பே. உயர்வு என்ற பொருளுமுண்டு. குடி என்பதற்குக் குலமென்ற பொருளுமுண்டு. வாழ்வற= பிறவியற. கழல் ஆகுபெயர். எம்பொருட்டென்றது தானுந் தன்

ளைச் சேர்ந்தாரையு முளப்படுத்தி - ஞானி ஒருவனுடைய தவத்தி ளுல் அவன் குடிமுழுதும் உய்யுமென்பது நூற் கருத்து. க

விடைவிடா துகந்த விண்ணவர் கோவே
வினையனே னுடையமெய்ப் பொருளே
முடைவிடா தடியேன் மூத்தற மண்ணய்
முழுப்புழுக் குரம்பையிற் கிடந்து
கடைபடா வண்ணம் காத்தெனை ஆண்ட
கடவுளே கருணைமா கடலே
இடைவிடா துன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

உரை :—(திருமால் காளையாகத் தாங்க விரும்பிய காலை) காளை யை நீக்காது வாகனமாக விரும்பிக்கொண்ட வானவர் தலைவனே, தீவினையேனை (அடிமையாக) உடைய மெய்ப்பொருளே, புலால் நாற்றம் நீங்காத, முழுவதும் புழுவிளுலாகிய கூட்டிற் கிடந்து முதிர் வெய்திப் பாழாகி, அடியேன் கீழ்மைப்படா வண்ணம் என்னைத் தடுத் தாட்கொண்ட தெய்வமே, அருட்பெருங் கடலே, இடையருமல் உன்னை உறுதியாகப் பற்றினேன். நீ, என்னைவிட்டு எங்கே எழுந் தருளிச் செல்வது?

குறிப்பு :—விடாது=நீக்காது. திருமால் விடையானபடியினுல் அதனை வாகனமாகக் கொண்டவரென்று திருச்சாழலிற் குறித்த கருத்தை நோக்குக. முடைவிடாத அடியேன் என்றது முடை விடாதடியேன் என்ருயிற்று. முடைவிடாத என்பதைக் குரம்பை என்பதோடு முடிக்க. குரம்பை=கூடு. அதாவது இவ்வுடம்பு. முடை விடாது என்பதை வினை யெச்சமாகக் கொண்டு மூத்து என்பதோடு முடித்தலுமுண்டு. அறமண்ணய்=முற்றிலும் பாழாய். புலால் நாற் றம் நீங்கப்பெருத அடியேன் கிடந்து மூத்துக் கடைபடா வண்ண மென முடிக்க. உ

அம்மையே அப்பா ஒப்பிலா மணியே
அன்பினில் விளைந்த ஆரமுதே
பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும்
புழுத்தலைப் புலையனேன் தனக்குச்

செம்மையே ஆய சிவபதம் அளித்த
செல்வமே சிவபெரு மானே
இம்மையே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

உரை :—தாயே, தந்தையே, நிகரற்ற மாணிக்கமே, அன்பாகிய கடலில் விளைந்த கிடைத்தற்கரிய அமுதமே, நிலையாதவற்றின்கண்ணேயே அறிவினைப்பெருகச்செய்து, நேரத்தைப்பயன்படாது கழிக்கின்ற புழுப்பற்றி யலைகின்ற கீழ்மைக் குண முடையேனாகிய எனக்கு, பெருநன்மைக் கேதுவாகிய சிவ மாந்தன்மை கொடுத்தருளிய நிலைத்த செல்வமானவனே, சிவபெருமானே, இப்பிறவியிலேயே உன்னை உறுதியாகப் பிடித்தேன்; நீ என்னைவிட்டு இனி எங்கெழுந்தருளிச் செல்வது?

குறிப்பு :—பொய்மை = பயனற்றவை; நிலையாதவை. பயனற்றவைகளை மிகுதிப்படுத்திப் பயன்படுஞ் செயலுக்குரிய நேரத்தைக் குறைப்பது இங்கே குறிக்கப்பட்டது. புழுத்தலை=புழுத்து அலைதல். உடம்பு புழுமயமாய் இருத்தலால் உடம்பொடு திரிதலைப் புழுத்தலைதல் என்றார். புழுத்தலை என்று கொண்டால் புழுப்பற்றிய தலையை உடைய என்பது பொருளாகும். செம்மை=நன்மை; நேர்மை. பதம்= நிலை.

ரு

அருளுடைச் சுடரே அளிந்ததோர் கனியே
பெருந்திறல் அருந்தவர்க் கரசே
பொருளுடைக் கலையே புகழ்ச்சியைக் கடந்த
போகமே யோகத்தின் பொலிவே
தெருளிடத் தடியார் சிந்தையுட் புகுந்த
செல்வமே சிவபெரு மானே
இருளிடத் துன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

உரை :—கருணை நயமுடைய விளக்கே, கனிந்த நிலையிலுள்ள ஒப்பற்ற பழம்போல்வானே, பேராற்றலுடையசெயற்கரிய தவத்தைச் செய்தவர்களுக் கரசே, மெய்ப்பொருள் விளக்கும் நூலானவனே,

புகழ்தலைக் கடந்த சிவானுபவமானவனே, யோகத்தின் விளக்கமான பயனானவனே, தெளி வெய்திய இடத்து அடியாருள்ளத்தில் தங்கிய செல்வமானவனே, சிவபெருமானே, அறியாமை நிறைந்த இடமாகிய இவ்வுலகத்தின் கண்ணே உன்னை உறுதியாகப் பற்றினேன். இனி நீ எங்கெழுந்து செல்வது?

குறிப்பு :—படிப்படியாகப் பக்குவப்படாது எப்போதும் ஒரே தன்மையான இன்ப நிலையிலிருப்பதால் அளிந்ததோர் கனியே என்றார். தவர் என்பது சரியையாளரையும், அருந்தவரென்பது, கிரியையாளரையும், திறலருந்தவரென்பது யோகிகளையும், பெருந் திறலருந்தவரென்பது ஞானிகளையுங் குறிக்குமென்பர். வீடடைதற்குரிய மெய்க்கலை ஞானத்தை இறைவன் ஆசிரிய பரம்பரையில் வைத்து நல்கினமையால் பொருளுடைக்கலையே என்றார். சிவானுபவம் சொல்லினாற் கூறப்படாமையின், புகழ்ச்சியைக்கடந்த போகமே என்றார். சிந்தை தெளிந்த இடத்திலேதான் இறைவன் விளங்குதலின், தெருளிடத் தென்றார். இருளிடத்தே என்பதை வினைத் தொகையாகக் கொண்டு, உய்திக்கு வழி தெரியாது திகைக்கின்ற இடத்து எனப் பொருள் கொள்வாருமுளர்.

௯

ஒப்புனக் கில்லா ஒருவனே அடியேன்
உள்ளத்துள் ஒளிர்கின்ற ஒளியே
மெய்ப்பதம் அறியா வீறிலி யேற்கு
விழுமிய தளித்ததோ ரன்பே
செப்புதற் கரிய செழுஞ்சுடர் மூர்த்தீ
செல்வமே சிவபெரு மானே
எய்ப்பிடத் துன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

உரை.—தனக்கு யாரும் நிகரில்லாத ஒருவனா யுள்ளவனே அடியேனது மனத்தில் உள்ளீடாக விளங்குகின்ற அறிவொளியே உண்மை நிலையறியமாட்டாத சிறப்பில்லாத வெனக்கு உயர்ந்த நிலையைக் கொடுத்த ஒப்பற்ற அன்பு வடிவமானவனே புனைந்துரைக்க முடியாத வளம் பொருந்திய ஒளி வடிவானவனே, நிலைத்த செல்வமே, சிவபெருமானே, யான் இளைத்த இடத்தே உன்னை உறுதி

யாகப் பற்றினேன். இனி என்னைவிட்டு நீ எங்கெழுந்தருளிச் செல்வது ?

குறிப்பு :—வீறு=சிறப்பு. மூர்த்தி = வடிவுடையவன். வீட்டினை நாடிப் பிறவித் துயரால் இளைத்த இடமே சத்திநிபாத நிலையாகும். ரு

அறவையேன் மனமே கோயிலாக் கொண்டாண்
டளவிலா ஆனந்தம் அருளிப்
பிறவிவே ரறுத்தென் குடிமுழு தாண்ட
பிஞ்ஞகா பெரியஎம் பொருளே
திறவிலே கண்ட காட்சியே அடியேன்
செல்வமே சிவபெரு மானே
இறவிலே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

உரை :—திக்கற்றவனாகிய என்னுடைய உள்ளத்தையே கோயிலாகக்கொண்டு எழுந்தருளியாட்கொண்டு எல்லையற்றபேரின்பத்தைக் கொடுத்து என் பிறப்பின் மூலத்தைக் களைந்து, என் குடும்பம் முழுவதையும் ஆட்கொண்ட, தலைக்கோல முடையவனே, எமது பெரிய பொருளே, தெளிவாக யான்கண்ட காட்சியானவனே, அடியேனுடை நிலைத்த செல்வமே, சிவபெருமானே, முடிவிலே உன்னையே உறுதியாகப் பற்றினேன். இனி நீ எங்கெழுந்தருளிச் செல்வது?

குறிப்பு :—அறவை = எல்லாமற்றவன்; யாதொரு கதியுமில்லாதவன். பிஞ்ஞகம்=இறைவனது சடைமுடி, பிறை, அவனது தலைக் கோலமாகும். திறவு=திறத்தல், வெளிப்படை. தெளிவு. இறவு=முடிவு; இறுதி. இறுதி யென்பதற்கு அபாயம் எனவுங் கொள்க. கா

பாசவே ரறுக்கும் பழம்பொருள் தன்னைப்
பற்றுமா றடியனேற் கருளிப்
பூசனை உகந்தென் சிந்தையுட் புகுந்து
பூங்கழல் காட்டிய பொருளே

தேசுடை விளக்கே செழுஞ்சுடர் மூர்த்தி
செல்வமே சிவபெரு மானே
ஈசனே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

உரை :—மும்மலமாகிய கட்டுக்களின் மூலத்தைக் களையும் பழம் பொருளானவனே, அன்பு செய்யும் வகையை அடியேனுக் கருள் செய்து, எனது வழிபாட்டை விருப்புடன் ஏற்று, எனதுள்ளத்துட் புகுந்து அழகிய திருவடிகளைக் காட்டிய மெய்ப்பொருளே, இயற்கை ஒளியுடைய விளக்கே, வளமிக்க கதிர்வீசும் ஒளிவடிவானவனே, நிலைத்த செல்வமே, சிவபெருமானே, ஆண்டவனே உன்னை உறுதி யாகப் பற்றினேன். இனி நீ எங்கெழுந்தருளிச் செல்வது.

குறிப்பு:—பழம் பொருள் என்பதற்குப் பழைய உபாயம் என் றலுமுண்டு. அதாவது ஞானத்தைப்பற்றி நிற்றல். தேசுடை விளக் கே என்றது இறைவனது தனி நிலையையுஞ் செழுஞ்சுடர் மூர்த்தி என்பது அவனது பலஅருள் வடிவங்களையுங் குறிக்கும். எ

அத்தனே அண்டர் அண்டமாய் நின்ற
ஆதியே யாதும் ஈறில்லாச்
சித்தனே பத்தர் சிக்கெனப் பிடித்த
செல்வமே சிவபெரு மானே
பித்தனே எல்லா உயிருமாய்த் தழைத்துப்
பிழைத்தவை அல்லையாய் நிற்கும்
எத்தனே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

உரை :—அப்பனே, விண்ணவர்க்கு ஓராதாரமாய் நின்ற முதல் வனே, சற்று முடிவில்லாத திருவிளையாட்டுடையவனே, அல்லது ஞானவடிவனே, அன்பர்கள் உறுதியாகப்பற்றிய நிலைத்த செல் வமே, சிவபெருமானே, அன்பர் பால் விருப்புடையவனே, எல்லா வுயிர்களோடு கலந்து அவையேயாய், அவை உண்டாகி, நிலை பெற்று, நிற்பதற்குக் காரணமாய் தான் அவையல்லாமல் வேறு பொருளாய்,

நிற்குந் தந்திரக்காரனே, உன்னை உறுதியாய்ப் பற்றினேன். இனி என்னைவிட்டு, எங்கே எழுந்தருளிச் செல்வது?

குறிப்பு :—அண்டமாய்=ஆதாரமான உலகமாய் என்பர். யாதும் =ஒரு சிறிதும். பித்தன்=விருப்பமுடையவன். தழைத்து, பிழைத்து என்பவை, தழைப்பித்து பிழைப்பித்து என்ற பொருளில் வந்தன.

அ

பால்நினைந் தூட்டுந் தாயினுஞ் சாலப்
பரிந்துநீ பாவியே னுடைய
ஊனினை உருக்கி உள்ளொளி பெருக்கி
உலப்பிலா ஆனந்த மாய
தேனினைச் சொரிந்து புறம்புறந் திரிந்த
செல்வமே சிவபெரு மானே
யானுனைத் தொடர்ந்து சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

உரை:—பாலினைக் குழந்தைக்குப் பசிக்குங் காலத்தே அது அழுமுன்னே அறிந்து ஊட்டுகின்ற தாயைப் பார்க்கிலும் மிகவுமிரங்கித் தீவினையேனுடைய உடம்பை உருகுவித்து உள்ளத்தே அறிவொளியை வளர்த்து வற்றுதலில்லாத பேரின்பமாகிய தேனைப் பொழிந்து இடந்தொறும் உடன் திரிந்த செல்வமே! சிவபெருமானே! உன்னை யான் இடைவிடாது உறுதியாகப்பற்றினேன். இனி என்னை விட்டு நீ எங்கெழுந்தருளிச் செல்வது?

குறிப்பு:—மறப்பு நினைப்புடைய தாயினும், மறப்பு நினைப்பில்லாது எப்போதும் உதவும் கடவுளது கருணை பெரிதாதலின், சாலப் பரிந்து என்றார். ஊனினை உருக்கி என்பதற்குப் பிறவியை ஒழித்து என்று முரைப்பர். புறம்=இடம். சென்ற இடமெல்லாம் உடன் நின்றுதவுதலின், 'புறம், புறந்திரிந்த' என்றார்.

கூ

புன்புலால் யாக்கை புரைபுரை கனியப்
பொன்னெடுங் கோயிலாப் புகுந்தென்
என்பெலாம் உருக்கி எளியையாய் ஆண்ட
ஈசனே மாசிலா மணியே.

துன்பமே பிறப்பே இறப்பொடு மயக்காந்
தொடக்கெலாம் அறுத்தநற் சோதீ
இன்பமே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

உரை:—தசையாலாகியஎன் சிற்றுடம்பு மயிர்க் கால்கள்தோறும் நெகிழ்ச்சியடையுமாறு அதனைப் பொன்னினாலாகிய பெரிய கோவிலாகக் கருதி அதன்கண் எழுந்தருளி, என் எலும்பை எல்லாமுருகுவித்து எனக்கு எளிதில் வெளிப்படுபவனாகி என்னை யாட்கொண்ட ஆண்டவனே! குற்றமில்லாத மாணிக்கமே! பிறப்பு, இறப்பு, வாழ்வின் துன்பங்கள், அறியாமை என்னுமிவற்றின் சார்புகள் எல்லாவற்றையு மொழித்த நல்ல ஒளிவடிவனே! பேரின்பமானவனே! உன்னை உறுதியாகப்பற்றினேன். இனி நீ எங்கெழுந்தருளிச் செல்வது?

குறிப்பு:—யாக்கை என்பதைக் கோயிலா என்பதனோடு முடிக்க. துன்பமே என்பதில் ஏகாரம் எண்ணுப் பொருளில் வந்தது. கo

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

திருவேசறவு

சுட்டறிவு ஒழித்தல்

கோச்சகக் கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

இரும்புதரு மனத்தேனை ஈர்த்தீர்த்தென் என்புருக்கிக்
கரும்புதரு சுவைஎனக்குக் காட்டினைஉன் கழலிணைகள்
ஒருங்குதிரை உலவுசடை உடையானே நரிகளெல்லாம்
பெருங்குதிரை ஆக்கியவா றன்றேஉன் பேரருளே.

உரைநடை:—இரண்டாமடியில் கழலிணைகள் கரும்புதருசுவை காட்டினையென மாறுக. மூன்றாமடியை முதலிற் கொள்க.

உரை:—கங்கையில் அடங்கிய அலைகள் உலவுகின்ற சடையினையுடையவனே! இரும்பின் தன்மையைப் பயக்கும் உள்ளமுடையேனை இழுத்து இழுத்து எலும்பினை உருகுவித்து, நினது திருவடிகள் இரண்டின், கரும்பின் சுவைபோன்ற இனிமையை எனக்குக் காண்பித்தருளினை. நரிகள் எல்லாவற்றையும் பெரிய குதிரைகளாக்கிய வகை உனது பேரருளினாலாயதன்றோ.

குறிப்பு:—இரும்பு=இரும்பின் தன்மை. எளிதில் உருகாமை. கங்கை சடையில் அடங்கினமையால், 'ஒருங்குதிரை' என்றார். ஒருங்கு=அடங்கு. அன்றே என்பதைப் 'பேரருள்' என்பதனோடு சேர்த்துப் பேரருளல்லவா, என்று கொள்க. அன்றே, என்பதை, ஆக்கியவாறு என்பதனோடியைத்து, அந்நாளில் ஆக்கியவாறு என்று முரைப்பர்.

க

பண்ணார்ந்த மொழிமங்கை பங்காநின் ஆளானார்க்(கு)
உண்ணார்ந்த ஆரமுதே உடையானே அடியேனை

மண்ணார்ந்த பிறப்பறுத்திட் டாள்வாய்நீ வாஎன்னக்
கண்ணார உய்ந்தவா றன்றேஉன் கழல்கண்டே.

உரை:—பண் நிறைந்த சொல்லுடைய உமையம்மை பாகனே! உன் அடிமையானவர்கட்கு நுகர்வதற்குரிய நிறைந்த கிடைத்தற்கரிய அமுதமானவனே ! முதல்வனே ! மண்ணுலகிற் பொருந்திய என் பிறவிகளைத் தொலைத்து அடியேனை ஆண்டருள்பவனே ! நீ என்னை வாவென்று சொல்ல, உன் திருவடிகளைக் கண்ணாரக்கண்டல்லவா நான் உய்ந்த முறை ஏற்பட்டது!

குறிப்பு:—உண்ணார்ந்த=உண்+ஆர்ந்த, நுகரும்படி நிறைந்த, கண்ணார என்பதை உன் கழல்கண்டேனை என்பதனோடு முடிக்க. அன்றே=அன்றோ. உன் திருவடியைக் கண்டுதானே நான் உய்ந்தேன். நீ ஆண்டகாலத்திற்போலவே, இன்று முதல் திருவடியைக் காட்டவேண்டுமென்று குறிப்பித்தவாறு. உ

ஆதமிலி யான்பிறப் பிறப்பென்னும் அருநரகில்
ஆர்தமரும் இன்றியே அழுந்துவேற் காவாவென்
றோத(ம்)மலி நஞ்சுண்ட உடையானே அடியேற்குன்
பாதமலர் காட்டியவா றன்றேஎம் பரம்பரனே.

உரைநடை :—எம்பரம்பனே என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை:—எமது மிக்க பெரியோனே ! ஆதரவில்லாதேனாய்ப் பிறவி, சாவு என்கின்ற கடத்தற் கரிய நரகத்திலே உறவினர் யாதும் உதவுதற் கில்லாமலே அழுந்து மியல்புடையேனாகிய அடியேனுக்கு, ஐயோ வென்றிரங்கியருளி, கடலிற் சீறியெழுந்தவிடமுண்ட நாதனே ! உன் திருவடிக் கமலங்களைக் காட்டிய விதம் என்ன ?

குறிப்பு:— ஆதம்=ஆதரவு. அழுந்து வேற்கு அடியேற்கு என்பதனோடு முடிக்க. ஓதம்=கடல். மலி=மிக்கெழுதல். அன்றே. அசை. ந

பச்சைத்தாள் அரவாட்டீ படர்சடையாய் பாதமலர்
உச்சத்தார் பெருமானே அடியேனை உய்யக்கொண்

டெச்சத்தார் சிறுதெய்வம் எத்தாதே அச்சோஎன்
சித்தத்தா றுய்ந்தவா றன்றேஉன் திறம்நினைந்தே.

உரை:—பசிய நாவினையுடைய பாம்பினை ஆட்டுபவனே! விரிந்த சடையை யுடையானே! உனது திருவடித் தாமரையைத் தலையுச்சியிலுடைய பேரன்பரது தலைவனே! குறைவுகள் நிறைந்த சிறு தெய்வங்களைவழிபடாமல், உனதுதன்மையையே நினைந்து, அந்தோ என் நினைவின் முறைப்படியே அடியேனை நீ உய்யக்கொள்ள, நான் உய்திகூடிய முறைதான் என்னே?

குறிப்பு :—தாள்=தால்=தாலு=(வடமொழி) நாக்கு. தாள் என்பதை ஆட்டீ என்பதோ டியைத்து இளந் திருவடியுடைய பாம்பாட்டீ என்பது முண்டு. இறைவன் பாம்பினைக் கச்சாகவுடையவன். திருப்புறம்பயத்தில் பாம்பாட்டுவானாக விடந்தீர்த்த கதை முற் கூறப்பட்டது. உய்யக் கொண்டு=உய்யக்கொள்ள. எச்சத்தார்=எச்சத்து+ஆர்=எச்சம்=குறை. ஆர்=நிறைந்த. சித்தத்தாறு=சித்தத்து+ஆறு=நினைவின் முறை. அது இறைவ னொருவனையே நினைதலாகிய முறை. ௪

கற்றறியேன் கலைஞானம் கசிந்துருகேன் ஆயிடினும்
மற்றறியேன் பிறதெய்வம் வாக்கியலால் வார்கழல்வந்
துற்றிருமாந் திருந்தேன்எம் பெருமானே அடியேற்குப்
பொற்றவிசு நாய்க்கிடுமா றன்றேநின் பொன்னருளே.

உரை :—ஞான நூல்களைப் படித்தறியேன் ; உள்ளங் கனிந்துருகமாட்டேன். ஆயினும், உன்னையன்றி வேறு தெய்வம் எதனையும் அறியமாட்டேன். உனது திருவாக்கினியல்பினால், உனதுநீண்ட கழல்களைச் சேர்ந்து இறுமாப்புற்றேன். எம்பெருமானே ! நினது மாறில்லாத பொன்போன்ற அருள் அடியேனுக்கு நல்கியது பொன் இருக்கையை நாய்க்கிட்ட முறைபோலா மன்றோ ?

குறிப்பு:—வாக்கு=இறைவன் உபதேசமொழி.எம்பெருமானே என்பதை முதலிற் கொள்க. ௫

பஞ்சாய அடிமடவார் கடைக்கண்ணால் இடர்ப்பட்டு
நஞ்சாய துயர்கூர நடுங்குவேன் நின்னருளால்

உய்ஞ்சேன்எம் பெருமானே உடையானே அடியேனை
அஞ்சேலென் றாண்டவா றன்றேஅம் பலத்தமுதே.

உரைநடை :— எம்பெருமானே, உடையானே, அம்பலத் தமுதே என்பவற்றை முதலிற் கொள்க.

உரை :— எமது பெரியோனே! நாதனே! சிற்சபையிலாடும் அருமருந்தே! பஞ்சின் தன்மையையுடைய பாதங்களையுடைய மாதரது கடைக்கண் பார்வையால், இடைஞ்சற்பட்டு, நஞ்சுபோன்ற துன்பம் மிகுதலினால், (அஞ்சி) நடுங்கு மியல்பினனாகிய நான், உனது இனிய அருளாற் பிழைத்தேன். அடியேனை நீ அஞ்சாதே யென்று ஆட் கொண்ட வகைதான் என்னே?

குறிப்பு :—பஞ்சாய என்பதற்குச் 'செம்பஞ்சூட்டிய' என்று முரைப்பர். கூர=மிக. நஞ்சாய=நஞ்சுத்தன்மை யுள்ள. கூ

என்பாலைப் பிறப்பறுத்திங் கிமையவர்க்கும் அரியவொண்ணாத்
தென்பாலைத் திருப்பெருந் துறையுறையுஞ் சிவபெருமான்
அன்பால்நீ அகம்நெகவே புகுந்தருளி ஆட்கொண்ட(து)
என்பாலே நோக்கியவா றன்றேஎம் பெருமானே.

உரைநடை :—'எம்பெருமானே' என்பதை முதலிற்கொள்க.

உரை :—எமது தலைவனே! இவ்வுலகத்தே என்மாட் டிருந்த பிறவியைக் களைந்து, வானவருமறிய வொண்ணாத, தென்திசையி லுள்ள திருப்பெருந்துறையிற் றங்கியருளுஞ் சிவபெருமானாகிய நீ, என்மீதுவைத்த தயவால், உள்ளம் நெகிழும்படி அதனுட் போந் தருளி ஆண்டுகொண்டது, நீ என்னிடமே திருநோக்கஞ் செலுத்திய முறைபற்றி யல்லவா?

குறிப்பு :—பாலை=இடத்தே, ஐ, சாரியை. அன்பால்=தய வால் : அருளால். எ

மூத்தானே மூவாத முதலானே முடிவில்லா
ஓத்தானே பொருளானே உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்ப்
பூத்தானே புகுந்திங்குப் புரள்வேனைக் கருணையினால்
பேர்த்தேநீ ஆண்டவா றன்றேஎம் பெருமானே.

உரை:—(எமது தலைவனே! எல்லாவற்றிற்கும் முற்பட்டமையால்) மூத்தவனே ! மூப்பு எய்தாத ஆதியே! எல்லையற்ற அருள்நூல் வடிவானவனே ! அவற்றின் பொருளானவனே! மெய்யர்க்கு மெய்யாயும் அல்லாதார்க் கல்லாதானாகியும் தோன்றினவனே! இவ்வுலகிலே போந்து நின்று உலகவாழ்விற் புரள்கின்ற என்னைத் திருவருளினால் நீ அங்கிலை நின்று நீக்கி ஆண்டமுறைதான் என்னே ?

குறிப்பு :—ஓத்து=ஓதப் படுவது ; நூல். ஓத்தானே, பொருளானே, என்பதற்குச் சொல்லுலகமும் பொருளுலகமு மானவனே யென் றுமுரைப்ப; பேர்த்தே, மீண்டுமெனவு முரைப்ப. அ

மருவினிய மலர்ப்பாதம் மனத்தில்வளர்ந் துள்ளுருகத்
தெருவுதொறும் மிகஅலறிச் சிவபெருமா னென்றேத்திப்
பருகியநின் பரங்கருணைத் தடங்கடலிற் படிவாமா
றருளெனக்கிங் கிடைமருதே இடங்கொண்ட அம்மானே.

உரைநடை :—இடைமருதே யிடங்கொண்ட அம்மானே, என்பதை முதலிற்கொள்க.

உரை:—திருவிடைமருதைத் தனது திருப்பதியாகக் கொண்ட எந்தையே ! பொருந்துதற்கினிய உனது திருவடி மலர்கள் எனது உள்ளத்தில் நிலவி யோங்கி, உள்ளமுருகவும், தெருவெல்லாம் மிகவும் ஓலமிட்டுச் சிவபெருமான் என்றியம்பி வழிபட்டு நின்னருளைப் பருகவும், உனது மேலான திருவருட் பெருங்கடலில் மூழ்குதலாகிய விதத்தை இவ்வுலகத்திலே நீ எனக்கு அருள் செய்க.

குறிப்பு :—உள்ளுருக என்பதற்கு, உயிர்ப்போதங் கெட எனவு முரைப்பர். பருகிய=பருக, செய்யிய வென்னும் வினையெச்சம். கூ

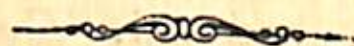
நானேயோ தவஞ்செய்தேன் சிவாயநம எனப்பெற்றேன்
தேனாய்இன் அமுதமுமாய்த் தித்திக்குஞ் சிவபெருமான்
தானேவந் தெனதுள்ளம் புகுந்தடியேற் கருள்செய்தான்
ஊனாரும் உயிர்வாழ்க்கை ஒறுத்தன்றே வெறுத்திடவே.

உரைநடை :—இறுதியடியை மூன்றாம் அடியில் 'புகுந்து' என்பதனை அடுத்தமைக்க.

உரை :—நாயேன், (வீடடைதற்குரிய) நற்றவஞ் செய்தேன். (வீடு விரும்புவார் புகலும் நட்பவைந் தெழுத்தாய) சிவாயநமவென்பதைச் சொல்லப் பெற்றேன். தேன்போலவும், இனிய பாலமுதம் போலவும் இனிமை பயக்குஞ் சிவபெருமான் தானே வலிதில் எழுந்தருளிவந்து என்னுடைய மனதிற் புகுந்தருளிப் புலால் நிறைந்த உடம்பில் உயிர் வாழ்தலைக் கண்டித்து அதனை வெறுத்திடும்படி அடியேனுக்கு அருள் செய்தான்.

குறிப்பு :—நமசிவாய வென்பது தூல பஞ்சாட்சரம்; போகமளிப்பது. சிவாயநம வென்பது சூட்சும பஞ்சாட்சரம்; வீடளிப்பது. ௧0

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவாரூரில் அருளிய

திருப்புலம்பல்

சிவானந்த முதிர்வு

கோச்சகக் கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

பூங்கமலத் தயனெடுமால் அறியாத நெறியானே
கோங்கலர்சேர் குவிமுலையாள் கூறுவெண் நீறாடி
ஓங்கெயில்சூழ் திருவாரூர் உடையானே அடியேன்நின்
பூங்கழல்கள் அவையல்லா தெவையாதும் புகழேனே.

உரை :— அழகிய தாமரை மலரில் தங்கும் நான்முகனுந் திருமாலுமறியாத ஞானநெறியால் அடையப்படுபவனே! கோங்கம்பூவையொத்த நகிலையுடைய உமையம்மை பாகா! திருவெண்ணீறு முற்றிலும் பூசப்பெற்றவனே! உயர்ந்த மதில் சூழ்ந்த திருவாரூரினை இடமாக வுடையானே! அடியேன் உன்னுடைய கழலணிந்த திருவடிகளிரண்டினையு மல்லாமல் வேறெவற்றையும் ஒருசிறிதும் புகழமாட்டேன்.

குறிப்பு :— திருமாலுக்கும் பிரமனுக்கும் கடவுளை யறியும் சிவஞானம் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டுமென்ற கட்டாயமில்லாமையால் அவர்கள் அறியாத நெறியான், என்றார். கோங்கி னரும்பை நகிலுக்குவமையாகக் கூறுவர். அலர் என்பது விரியும் பருவத்தரும்பு. வெண்ணீறாடி என்பதற்குத் திருவெண்ணீற்றில் முழுகினவனே என்றலுமுண்டு.

க

சடையானே தழலாடீ தயங்குமூ விலைச்சூலப்
படையானே பரஞ்சோதி பசுபதீ மழவெள்ளை [நான்
விடையானே விரிபொழில்சூழ் பெருந்துறையாய் அடியேன்
உடையானே உனையல்லா துறுதுணைமற் றறியேனே.

உரை :— சடையவனே! தழலின்கண் கூத்தியற்று பவனே! மூன்று இலைபோன்ற கிளைகளை உடைய சூலாயுத முடையவனே!

மேலான அறிவொளியே! உயிர்களுக்குத் தலைவனே! வெண்ணிற முடைய இளங்காளையை வாகனமாக வுடையவனே! எங்கும் பரவிய சோலைகள் சூழ்ந்த திருப்பெருந்துறையானே! முதல்வனே! உன்னை யல்லால் வேறு உற்ற துணையை நானறிகிலேன்.

குறிப்பு:—அக்கினியின் இதயத்தி விருப்பவன் சிவபிரானுக வின், தழலாடீ என்றார். தயங்கு=விளங்கு. பசு=கட்டப்பட்ட உயிர்கள். உறுதுணை=இடருற்றகாலைத் துணை, பெரிய துணை யெனவுங் கூறுவர். உ

உற்றாரை யான்வேண்டேன் ஊர்வேண்டேன் பேர்வேண்டேன்
கற்றாரை யான்வேண்டேன் கற்பனவும் இனியமையுங்
குற்றாலத் தமர்ந்துறையுங் கூத்தாஉன் குரைகழற்கே
கற்றாவின் மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டுவனே.

உரை:—திருக்குற்றாலத்திலே விரும்பி வீற்றிருக்குங் கூத்தப் பெருமானே! உறவினரையான் வேண்டுவனல்லேன், ஊரும், பேரும் எனக்கு வேண்டுவனவல்ல. (திருவடிஞானம் பெறாத) கலைஞான முடையாரை யான் விரும்பேன். கற்கவேண்டியனவும் இனிப் போது மானவையே. கழல்கள் ஒலிக்கின்ற உனது திருவடிக்கே கன்றை உடைய பசுவின் மனம்போலக் கனிந்து உருகுவதையே யான் உன் பால் வேண்டுகின்றேன்.

குறிப்பு:—கற்பன வெல்லாம், சுட்டறி வுடையார்க்கே பயன் படுவன. அகண்ட அறிவுடையார்க்குச் சுட்டறிவின்றிப் பெறுங் கலை ஞானம் புதிது புதிதாக வேண்டிய தின்மையின் கற்பனவும் இனி யமையு மென்றார். கற்றா=கன்று+ஆ=கன்றினையுடைய பசு. பசு கன்றின்பா லன்புடைமையாற் பால் சுரத்தலின், அதனை எடுத்து விதந்தனர். ௩

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

குலாப்பத்து

அநுபவம் இடையீடுபடாமை

கொச்சகக் கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

ஓடுங் கவந்தியுமே உறவென்றிட் டுள்கசிந்து
தேடும் பொருளுஞ் சிவன்கழலே எனத்தெளிந்து
கூடும் உயிருங் குமண்டையிடக் குனித்தடியேன்
ஆடுங் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே.

உரைநடை :— குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டு என்பதைத் தெளிந்து என்றதன் பின் வைக்க.

உரை :—அடியேன் திருவோடுங் கோவணமுமே பற்றுவன என்று நினைந்து உள்ளமுருகித் தேடுகின்ற பொருள் சிவனது திருவடியே எனத் தேறி விளங்குகின்ற தில்லை யாண்டவனைப் பற்றிக் கொண்டு உயிரும்அதன் கூடாகிய உடம்பும் ஆனந்தத்தால் நிறைந்து தள்ளாட யானும் வளைந்து கூத்தாடுவேன்.

குறிப்பு :— குமண்டையிட = நிறைவினால் அசைந்திட ; தெவிட்ட.

க

துடியேர் இடுகிடைத் தூய்மொழியார் தோள்நசையால்
செடியேறு தீமைகள் எத்தனையுஞ் செய்திடினும்
முடியேன் பிறவேன் எனைத்தனதாள் முயங்குவித்த
அடியேன் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே.

உரைநடை :—எனைத்தனதாள் முயங்குவித்த குலாத் தில்லை யாண்டானை அடியேன் கொண்டன்று, துடியேரிடு...பிறவேன்.

உரை :— என்னைத் தனது திருவடியின்கண் புணர்வித்த விளக்கம் மிக்க தில்லையாண்டவனை அடியேன் பற்றினேன். ஆதலால்

உடுக்கைபோல அழகிய நுணுகிய இடையை உடைய, புனிதச் சொல்லுடைய பெண்டிர் தோள்கள்பாலுள்ள விருப்பத்தால் பாவ மிகுதற்கு இடமாகிய தீய செயல்கள் எத்தனை செய்துவிட்டாலும் நான் இறக்கமாட்டேன் ; பிறக்கவுமாட்டேன்.

குறிப்பு :—ஞானிகளுக்கு நேரும் பிராரத்த வினைகளை இறைவன் ஏற்றுக்கொள்வானாதலின் தனக்கு மேற்பிறவிக்கு இடமில்லையென்பது குறிப்பித்தார். உ

என்புள் ளுருக்கி இருவினையை ஈடழித்துத்
துன்பம் களைந்து துவந்துவங்கள் தூய்மைசெய்து
முன்புள்ள வற்றை முழுதழிய உள்புகுந்த
அன்பின் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே.

உரை :—எலும்புகளை உள்ளுருகச் செய்து, இருவினைகளின் வலியினை ஒழித்து, பிறவித் துன்பத்தை நீக்கி, உடன்பாடாகவும் எதிர் மறையாகவுமுள்ள இருவகைப் பற்றுக்களையுங் களைந்து, புனிதஞ்செய்து, எதிர்காலத்தில் வரக்கூடிய வினைப் பயன்களை முழுவதுமளித்தற்பொருட்டு என் நெஞ்சத்தே எழுந்தருளிய அன்பு வடிவான விளக்கமிக்க தில்லை யாண்டவனை யான் பற்றிக்கொண்டேன்.

குறிப்பு:—என்பினுட்பகுதியும் அன்பினால் உருகுதல்பற்றி 'என்புள்ளுருக்கி' என்றார். ஈடழித்து=இருவினைப் பயனையும் சமமாக அழித்து எனவு முரைப்பர். துவந்துவம்=விருப்பு வெறுப்பு, போற்றல் இகழ்தல், தழுவல், அடித்தல் என்பனபோல எதிரிடையாய இருவகைச் செயல்களும் குணங்களுமாம். முன்பு - எதிர்காலம். அன்பின் என்பதில் இன்சாரியை. அன்பு என்பதை ஆண்டானை என்பதோடு முடிக்க. ந

குறியும் நெறியும் குணமுமிலார் குழாங்கள் தமைப்
பிறியும் மனத்தார் பிரிவரிய பெற்றியனைச்
செறியுங் கருத்தில் உருத்தமுதாஞ் சிவபதத்தை
அறியுங் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே.

உரை:—அடையாளமும், வழியும், முக்குணச்சார்பும் இல்லாதவராய்ப் பாசக்கூட்டங்களை விட்டு நீங்குமெண்ணத்தினராய், உள்ள அடி

யார்கள் தன்னைப் பிரிதற்கரிய தன்மை யுடையவனே, அன்பு மிகுகின்ற உள்ளத்திற் றோன்றி அவைகட்கு அமுத மயமாக விளங்கும் தூய நிலையுடையானை எல்லாவற்றையும் அறிகின்ற விளக்க மிக்க தில்லை யாண்டவனைப் பற்றிக்கொண்டேன்.

குறிப்பு:— குறி என்றதற்குப் பெயரென்றுங் கூறுப. நெறி என்பது சமயவழி. குழாங்கள் என்பதற்குச் சுற்ற மென்னுந் தொல் பசுக் குழாங்களென வுரைப்பர். பெற்றி=தன்மை. செறியும்= (அன்பு) மிகும். உருத்து=உருவோடு தோன்றி. ௪

பேருங் குணமும் பிணிப்புறும்இப் பிறவிதனைத்
தூரும் பரிசு துரிசறுத்துத் தொண்டரெல்லாஞ்
சேரும் வகையாற் சிவன்கருணைத் தேன்பருகி
ஆருங் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே.

உரை :—பேரும் பல்வகைக் குணங்களும் நம்மைக் கட்டுப் படுத்தற் கேதுவாகிய இந்தப் பிறவியைத் தூர்ந்தொழியும்படி மலமாகிய குற்றத்தை யறுத்து அடியார்கள் எல்லாரும் இறைவனைக் கூடும்முறையிலே சிவபெருமானது அருளாகிய தேனினை யுண்டு நிறைவடைதற் கேதுவாகிய விளக்கமிக்க தில்லை யாண்டவனைப் பற்றினேன்.

குறிப்பு :—உடம்பு காரணமாக உயிரிற்கொரு பேரும் தன்மைகளும் பேசப்படுதலின் பிறவியே அதற்குக் காரணமென்றார். தூரும் பரிசு=பற்றறக் கழியும் வண்ணம். வகையால்=வகையினைப் பின்பற்றி. ஆரும், என்பதைத் தில்லைக்கு அடையாக்குவாரு முளர். ௫

கொம்பில் அரும்பாய்க் குவிமலராய்க் காயாகி
வம்பு பழுத்துடலம் மாண்டிங்ஙன் போகாமே
நம்புமென் சிந்தை நணுகும்வண்ணம் நானணுகும்
அம்பொன் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே.

உரை :—மரக்கொம்பில் அரும்பாகவும், குவிமலராகவும், காயாகவும் ஆய்கனிஉதிர்தல்போல உடம்பும் அவ்வாறாக வீணேபழுத்து முதிர்ந்து இவ்வாறு பயனில்லாமல் அழிந்துபோகாதபடி நான் நம்பித் துணையாகக் கொண்ட என் மனமானது கடவுளைச் சேரும்படி

நான் விரும்பும் அழகிய பொன்னினாலாகிய விளக்க மிக்க தில்லை யாண்டவனைப் பற்றிக்கொண்டேன்.

குறிப்பு:—கொம்பு உலகத்திற்கும், அரும்பு, மலர், காய் முதலி யன உடம்பின் வளர்ச்சி நிலைகளுக்கு முவமையாகும். போகாமே, வண்ணம் அணுகும், தில்லை, கொண்டன்றே என முடிக்க. சு

மதிக்குந் திறலுடைய வல்அரக்கன் தோள்நெரிய
மிதிக்குந் திருவடி என்தலைமேல் வீற்றிருப்பக்
கதிக்கும் பசுபாசம் ஒன்றுமிலோம் எனக்களித்திங்(கு)
அதிர்க்குங் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே.

உரை :—எல்லாரும் புகுதற்குரிய வலிமை வாய்ந்த மன வன்மை யுடைய இராவணனுடைய தோள் நெரியும்படி மிதித்த இறைவன் திருவடியானது எனது தலைமேற் பொருந்தி யிருக்குங் கால், எழுந்து தோன்றக்கூடிய பசுபாச வுணர்ச்சி யாதும் இல்லே மாகினேமென்று மகிழ்ந்து ஆரவாரித்தற்கேதுவாகிய விளக்கமிக்க தில்லையின்கண் ஆண்டவனைப் பற்றிக்கொண்டேன்.

குறிப்பு :—இராவணன் கதை வெளிப்படை. கதிக்கும்=மேற் பட்டு எழும். பசு=உயிரின் தன்னினைவு. பாசம்=மும்மலமாகிய கட்டு. இங்கு=இவ்வுலகில். அதிர்க்கும் =ஆரவாரிக்கும். எ

இடக்குங் கருமுருட் டேனப்பின் கானகத்தே
நடக்குந் திருவடி என்தலைமேல் நட்டமையால்
கடக்குந் திறல்ஐவர் கண்டகர்தம் வல்லாட்டை
அடக்குங் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே.

உரை :—பூமியைத் தோண்டும் இயல்புடைய கரிய விறகுக் கட் டையை ஒத்த பன்றியின் புறத்தே, காட்டகத்தில் நடந்த திரு வடியை என் தலைமேல் நாட்டினமையால் என்னை வெல்லுந் திறமை யுடைய ஐம்பொறிகளாகிய கொடியவரது வலிமையுடைய ஆடலை அடக்கவல்ல விளக்க மிக்க தில்லையாண்டவனைப்பற்றிக்கொண்டேன்.

குறிப்பு :—'கருமுருடு' என்றது பன்றியின் நிறத்தையும், வலி மையையுங் குறித்தவாறு. அர்ச்சுனன் தவத்திற்காக இறைவன் வெளிப்பட்டு அருள்புரியக் கருதிய காலை, இறைவன் வேட்டுவ வடி வங்கொண்டு, மூகாசுர னென்பவன் கொண்ட பன்றி வடிவத்தின்

பின், அதனை ஓட்டிச் சென்றமை பாரதத்திற் காண்க. கண்டகர்= கீழ்மக்கள்; கொடியவர். வல்லாட்டை = வலிமிக்க ஆட்டங்களை. அடக்கும் என்பதை ஆண்டானென்பதனோடு முடிக்க. அ

பாழ்ச்செய் விளாவிப் பயனிலியாய்க் கிடப்பேற்குக்
கீழ்ச்செய் தவத்தாற் கிழியீடு நேர்பட்டுத்
தாட்செய்ய தாமரைச் சைவனுக்கென் புன்தலையால்
ஆட்செய் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே.

உரை :— விளையாத பாழான வயலினையடைந்து நன்மையின்றிக் கிடக்கு மியல்புடைய எனக்கு முற்பிறப்பிற் செய்த தவத்தால் முடிந்து வைத்த நிதி கிடைக்கப் பெற்றுச் சிவந்த தாமரை போன்ற திருவடிகளையுடைய சைவனாகிய கடவுளுக்கு இழிவான எனது தலையினால் அடிமைத் தொழில் செய்தற்குரிய விளக்க மிக்க தில்லை யாண்டவனாகிய கூத்தப் பெருமானைப்பற்றினேன்.

குறிப்பு :—பாழ்ச் செய்=பாழான வயல். இங்கே பயனில்லாத உடம்பினைக் குறிக்கும். தவத்தால்=நல்வினைப் பயனால். கிழியீடு= புதையல் போல் துணியிற் கட்டியிடப்பட்ட நிதி. செய்ய தாமரைத் தாள் என மாறுக. 'ஐயாறதனிற் சைவனாகியு' மென்றபடி இறைவன் திருவையாற்றில் சைவனாக வடிவங் கொண்ட கதைமுன் கூறப்பட்டது. ஆள்=அடிமைத் தொழில். கூ

கொம்மை வரிமுலைக் கொம்பனையாள் கூறனுக்குச்
செம்மை மனத்தால் திருப்பணிகள் செய்வேனுக்
கிம்மை தரும்பயன் இத்தனையும் ஈங்கொழிக்கும்
அம்மை குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே.

உரை :—திரட்சியும் வரைகளுமுள்ள நகிலை உடைய, பூங்கொம்பை யொத்த உமையம்மை பாகனுக்கு நேர்மை உடைய உள்ளத்தோடு பணிவிடை செய்கின்ற எனக்கு இப்பிறப்பில் நிகழக் கூடிய வினைப் பயன்களனைத்தையும் இவ்வுலகிலேயே ஒழிக்க வல்ல, தாய் போன்ற, விளக்க மிக்க தில்லை யாண்டவனைப் பற்றிக்கொண்டேன். கo

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

அற்புதப்பத்து

அநுபவமாற்ருமை

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

மையலாய்இந்த மண்ணிடை வாழ்வெனும் ஆழியு ளகப்பட்டுத், தைய லாரெனுஞ் சுழித்தலைப் பட்டுநான் தலைதடு மாருமே, பொய்யெ லாம்விடத் திருவருள் தந்துதன் பொன்னடி யிணைகாட்டி, மெய்ய ஞய்வெளி காட்டிமுன்நின்ற தோர் அற்புதம் விளம்பேனே.

உரை :—(நில்லாதவற்றை நிலை யென்றுணரும்) மயக்க வுணர்ச் சியுடையஞய் இந்த மண்ணுலகிலே வாழ்க்கை யென்னுங் கடலி னுள் ளகப்பட்டு, பெண்கள் என்கிற சுழியிற் சிக்கி, நான் அறிவு மாற்றமுருமல், நிலையாத பயனற்றவை யெல்லாம் விட்டு நீங்கும்படி திருவருள் கொடுத்துத் தனது அழகிய திருவடிகளிரண்டையுங் காட்டி யருளி, நிலை பேறுடையஞகும் பொருட்டு அருள் வழி காட்டி என் முன்பாக வெளிப்பட்டு நின்றதொரு வியப்பான செயலை இன்னதென்று சொல்ல அறியேன்.

குறிப்பு:—மையல்=மயக்கம். வாழ்வெனுமாழி=பிறவிக்கடல். பெண்டிரை மணப்பதால் மக்களுஞ் சுற்றமும் சூழப்பெற்று அவர் கள் பாசத்தினின்று புறம் போதலருமையாகலின் சுழித்தலைப்பட்டு, என்ருர். தலை=அறிவுக்கு இடம். மெய்யஞய் என்பதற்குத் திரு மேனி உடையஞய் என்றும், வெளிகாட்டி என்பதற்கு அதனை வெளிப்படக் காட்டி என்று முரைப்பர். க

ஏய்ந்த மாமல ரிட்டுமுட் டாததோர்இயல்பொடும் வணங் காதே, சாந்த மார்முலைத் தையல்நல் லாரொடுந் தலைதடு

மாருகிப், போந்து யான்துயர் புகாவணம் அருள்செய்து பொற்கழ லிணைகாட்டி, வேந்த னுய்வெளி யேஎன்முன் நின்றதோர் அற்புதம் விளம்பேனே.

உரை :—பொருத்தமான அழகிய பூக்களைத் தூவி, முட்டுப் படாத நல்லியல்போடு இறைவனை வழிபடாது, சந்தனக் குழம்பு நிறைந்த நகிலை உடைய அழகிய பெண்டிர்களோடு கலந்து தடுமாறிப் போய் யான் துன்பத்திலழுந்தாதபடி திருவருள் புரிந்து, கழலணிந்த இரண்டு பொன்னடிகளையுங் காட்டி என்னரசனுய் வெளிப்பட என்முன் நின்ற ஒப்பற்ற வியப்புச் செய்கையை இன்னதென்று சொல்ல அறியேன்.

குறிப்பு :—எய்ந்த மாமலர்=பழுதில்லாத வாசனையுடைய நன்மலர். முட்டாத தோரியல்பாவது=நன்மை வரினுந் தீமை வரினும் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல், பயன் கருதாது வழிபடுதல். சாந்தம்=சந்தனம். தையல்=அழகு. உ

நடித்து மண்ணிடைப் பொய்யினைப் பலசெய்து நானெனதெனும்மாயக், கடித்த வாயிலே நின்றுமுன் வினைமிகக் கழறியே திரிவேனைப், பிடித்து முன்னின்றப் பெருமறை தேடிய அரும்பொருள் அடியேனை, அடித்தடித்துஅக் காரமுன் தீற்றிய அற்புதம் அறியேனே.

உரை :—மண்ணுலகத்திலே தக்கவன் போல நடித்துப் பொய்யான பல காரியங்களைச் செய்து, யானெனதென்னுஞ் செருக்கில் விளைந்த மயக்கமாகிய பாம்பு கடித்த இடத்திலே முன் வினையாகிய விடந்தங்கிமிகுதிப்படவே, புலம்பியலையு மியல்புடையேனைத்தானே பிடித்து எதிரே எழுந்தருளி நின்று அந்தப் பெரிய வேதங்கள் தேடி அடைதற்கரிய பரம்பொருள் அடியேனை எளிதாகத் தண்டித்துத் தண்டித்துப் பேரின்பமாய சர்க்கரையை முற்படத் தின்பித்த அருஞ்செயலை இன்னதென்று நான் சொல்ல அறியேன்.

குறிப்பு :—மாயம்=மயக்கம், அறியாமை பற்றி வருஞ் செருக்கு. செருக்கினுல் ஒரு காரியத்தைச் செய்தவுடன் அதன் பயன் முற்செய்த வினைப் பயனுக் கேற்ப வருதலால் முன்வினையென்ருர். அக்காரம்=சர்க்கரை. பேரின்பத்திற்கு உருவகம். தீற்றிய=தின்பித்த, நுகர்வித்த. ௩

பொருந்தும் இப்பிறப் பிறப்பிவை நினையாது பொய்களே புகன்றுபோய்க், கருங்கு ழலினர் கண்களால் எறுண்டு கலங்கியே கிடப்பேனைத், திருந்து சேவடிச் சிலம்பவை சிலம்பிடத் திருவொடும் அகலாதே, அருந்து ணைவனாய் ஆண்டுகொண் டருளிய அற்புதம் அறியேனே.

உரை :—(மாறிமாறி வந்து) பொருந்துகின்ற இந்தப் பிறப்பிறப்புக்களைக் களையும் வழிகளை எண்ணாது, நிலையாதனவற்றையே விரும்பிப் போய் அல்லது பொய்களையே சொல்லித் திரிந்து கரிய கூந்தலையுடைய பெண்களுடைய கண்களினாலே, தாக்குண்டு கலக்க முற்றுக் கிடக்கும் இயல்புடைய என்னை இறைவன் யான் திருந்துவதற் கேதுவாகிய தனது செய்ய பாதங்களிலுள்ள சிலம்புகள் ஒலித்திடத் தனதருட் சத்தியோடு நீங்காது. பெறுதற்கரிய உதவியாளனாய் ஆட்கொண்டருளிய அருஞ் செயலை நான் இன்னதென்று அறியமாட்டேன்.

குறிப்பு :—இவை என்பது பிறவியை நீக்கும் வழிகளைக் குறித்து நின்றது. புகன்று=விரும்பி ; சொல்லி. எறு=இடி, எறியப்படுதல். கண்களாகிய வேலினாலே எறியுண்டு எனவுங் கொள்க. சிலம்பவை என்பது பிரணவம் முதலிய மந்திர ஒலிகளைக் குறிக்குமென்ப. திரு=அருட் சத்தி. உ

மாடுஞ் சுற்றமும் மற்றுள போகமும் மங்கையர் தம்மோடுங் கூடி அங்குள குணங்களால் எறுண்டு குலாவியே திரிவேனை வீடுதந் தென்றன் வெந்தொழில்வீட்டிட மென்மலர்க் கழல்காட்டி ஆடு வித்தென தகம்புகுந் தாண்டதோர் அற்புதம் அறியேனே

உரை:—செல்வமும் உறவும் ஏனைய போகப் பொருளும் பெண்களுமாகிய இவற்றோடு தொடர்வுற்று அவற்றுள்ள நயங்களால் தாக்குண்டு அவற்றைப் பாராட்டித் திரிவேனை, எனது தீவினைகளை அழிக்கும் வண்ணம் தனது மெல்லிய திருவடித் தாமரையைக் காட்டி வீட்டின்பத்தைக் கொடுத்தருளி, என்னை ஆனந்தத்தால் கூத்தாடச் செய்து எனதுள்ளம் புகுந்து ஆட்கொண்ட அருஞ் செயலை, இன்னதென்று அறியமாட்டேன்.

குறிப்பு :—குலாவுதல்=பாராட்டுதல். வீட்டுதல்=அழித்தல். வீடு=பாச நீக்கமெனவும், முடிவாய்த் தங்குமிடமெனவுங் கூறுப. விடுபடுதல்=வீடு ; விடுதல்=தங்குதல் தங்குமிடம், வீடு என விரு வகையாகவும் பொருள் கொள்க. அகம்=உள்ளம். ரு

வணங்கும் இப்பிறப் பிறப்பிவை நினையாது மங்கையர் தம்மோடும், பிணைந்து வாயிதழ்ப் பெருவெள்ளத் தழுந்தி நான் பித்தனுய்த் திரிவேனைக், குணங்க ளுங்குறி களுமிலாக் குணக்கடல் கோமளத் தொடுங்கூடி, அணைந்து வந்தெனை ஆண்டுகொண் டருளிய அற்புதம் அறியேனே.

உரை :—வளைந்து, வளைந்து வரும், இந்தப் பிறப் பிறப்புக்களை நீக்கும் வழிகளை எண்ணுது, மாதர்களோடுங் கலந்து அவர்களது அதரத்தினின்று பெருகும் எச்சில் நீர்ப் பெருக்கி லாழ்ந்து மயக்க முடையேனுய், அலைவேனை, (முக்குணச் சார்பாய) இயல்புகளும், (தத்துவச் சார்பாய) அடையாளங்களுமில்லாத அருட் குணக் கடலாகிய பெருமான், இளமைச் செவ்வியையுடைய அம்மையொடு கூடி வந்து என்னைச் சேர்ந்து ஆட்கொண்டருளிய அருஞ் செயலை நான் இன்னதென்று அறியமாட்டேன்.

குறிப்பு :—சுழல்போலப் பிறப்பிறப்பும் மாறிமாறி வருதலால் வணங்குமென்ருர். அஞ்சி யீடுபடுதற்குரிய எனவுங் கொள்க. பிணைந்து=நெருங்கிச் சேர்ந்து. கோமளம்=பசிய நிறமென்றும் கொள்ப. சா

இப்பி றப்பினில் இணைமலர் கொய்துநான் இயல்பொடஞ் செழுத்தோதித், தப்பி லாதுபொற் கழல்களுக் கிடாது நான் தடமுலை யார்தங்கள், மைப்பு லாங்கண்ணுல் எறுண்டு கிடப்பேனை மலரடி யிணைகாட்டி, அப்பன் என்னைவந் தாண்டுகொண் டருளிய அற்புதம் அறியேனே.

உரை:—இந்தப் பிறவியில் இசைவான பூக்களைப்பறித்து முறையாகத் திருவைந்தெழுத்தினைச் சொல்லித் தவறுதலில்லாமல் உனது திருவடிகளில் அவற்றைத் தூவாது பெரிய நகிலை உடைய மாதர்களது கருமுகிலின் தன்மை பொருந்திய கண்களினுலே தாக்

குண்டு பயனின்றிக் கிடக்குமியல்புடைய எனக்குத் தனது திருவடித் தாமரை இரண்டையுங் காட்டியருளி, அப்பன்தானே ஆட்கொண்ட வியப்பினை இன்னதென்று அறியமாட்டேன்.

குறிப்பு :—இணைமலர்=தமக்குத்தாமே ஒத்தபூக்கள் என்று முரைப்பர். இயல்பு=முறை. நல்லியல்பு=நன்மனமென்றுங்கொள்க. இறைவழிபாட்டில் தவறக்கூடாதென்பார், தப்பிலாது என்றார். மைப்பு=மைதீட்டிய தன்மை எனவுங்கொள்வர். மைப்பு=கருமேகம், உலவுமென்பது உலாம் என்றாயிற்று. உலவும்=பொருந்தும். கிடப்பேனை=கிடப்பேனுக்கு. எ

ஊச லாட்டுமிவ் வுடலுயிராயின இருவினை அறுத்தென்னை[ப்
ஓசையா லுணர்வார்க்குணர்வரியவன்உணர்வுதந் தொளியாக்கி
பாச மானவை பற்றறுத் துயர்ந்ததன் பரம்பெருங் கருணையால்
ஆசை தீர்த்தடி யாரடிக் கூட்டிய அற்புதம் அறியேனே.

உரை:—இந்த உடம்பையும் உயிரையும் ஊஞ்சல்போல் அங்குமிங்கும் ஆட்டுகின்ற நல்வினை தீவினை என்னும் இரண்டையுங் களைந்து, நூலுணர்வினால் அறியலுறுவார்க்கு அறியமுடியாத பெருமான் எனக்கு ஞானத்தைத் தந்து, உண்மையை வெளிப்படுத்தி, மும்மலக்கட்டுக்களின் தொடர்பைத் தொலைத்து, மிக மேலான தனது பேரருளால் (வாசனா மலமாய்) அவாவை யறுத்து, அடியார்களுடைய திருவடியின்கண் என்னைச் சேர்ப்பித்த அருஞ்செயலை இன்னதென்றறிய மாட்டேன்.

குறிப்பு:—இவ்வுடலுயிரான ஊசலாட்டும் எனமாறுக. நல்வினை மேலுலகிற் கிழுக்க, தீவினை கீழுலகிற்கிழுக்க உடலும் உயிரும் ஊஞ்சல்போல் அங்குமிங்கும் அலைதலால் 'ஊசலாட்டு' என்றார். ஓசை என்பது நூற்கல்விக்காகு பெயர். 'நூலுணர் உணரா நுண்ணியோன் காண்க, என்றதுமறிக. உணர்வு=பரஞானம். ஒளியாக்கி=வெளிப்படுத்தி. உயர்ந்தபரம்=மிக உயர்ந்த. ஆசை=வாசனாமலத் தொடர்பு என்பாருமுளர். அ

பொச்சை யானஇப் பிறவியிற் கிடந்துநான் புழுத்தலை
நாய்போல, இச்சை யாயின ஏழையர்க் கேசெய்தங் கிணங்
கியே திரிவேனை, இச்ச கத்தரி அயனுமெட் டாததன் விரை

மலர்க் கழல்காட்டி, அச்சன் என்னையும் ஆண்டுகொண் டரு ளிய அற்புதம் அறியேனே.

உரை:—காட்டினைப்போன்ற இந்தப்பிறவியிற் பொருந்திப்புழுப் பற்றிய தலையையுடைய நாய்போலப் பெண்களுக்கே விருப்பமான வற்றைச் செய்து அவர்களோ டிசைந்தே அலைகின்ற எனக்கு இவ் வுலகத்திலே திருமாலும் பிரமனும், எட்டமுடியாத தனது வாசனை பொருந்திய திருவடித்தாமரைகளைக் காட்டியருளி, அப்பன் அடி யேனையும் ஆட்கொண்டருளியஅருஞ்செயலை இன்னதென்று அறிய மாட்டேன்.

குறிப்பு:—பொச்சை=காடு, வழிதெரியாது அலைதற்கு இட மாகிய காடுபோல உண்மை நெறி இன்னதென்று அறிய முடி யாத வண்ணம் இடர் நிறைந்த பிறவி என்பார் பொச்சையான பிறவி என்றார். புழுத்தலை=புழுத்து அலை என்பாருமுளர். அங்கு=அவ் வாறே=அவர்களிச்சைப்படியே. அச்சன்=அப்பன். க

செறியும் இப்பிறப் பிறப்பிவை நினையாது செறிகுழ லார்செய்யுங், கிறியுங் கீழ்மையுங் கெண்டையங் கண்களும் உன்னியே கிடப்பேனை, இறைவன் எம்பிரான் எல்லையில் லாத தன் இணைமலர்க் கழல்காட்டி, அறிவு தந்தெனை ஆண்டு கொண் டருளிய அற்புதம் அறியேனே.

உரை:—நெருங்கி மேன்மேல்வரும் இந்த பிறப்பிறப்புக்களை நீக் கும் வழியை எண்ணுமல் அடர்ந்த கூந்தலை உடைய மாதர் செய்யும் பொய்ச் செயல்களையுங் கீழான தன்மைகளையுங் கெண்டைமீன் போன்ற அவர்களது அழகிய கண்களையும் நினைந்தே பயனற்றுக் கிடக்குமியல்புடைய எனக்குக் கடவுளாகிய எமதுதலைவன் அளவற்ற பெருமையுடைய தனது திருவடித் தாமரைகளிரண்டையுங் காட்டி யருளி உண்மை யறிவினைக் கொடுத்து என்னை யாட்கொண்டருளிய அற்புதச் செயலை இன்னதென்று அறியமாட்டேன்.

குறிப்பு:—தான் எடுத்த பிறவியைக் குறித்தலால் இப்பிறப்பு என்றார். கிடப்பேனை=கிடப்பேனுக்கு உருபு மயக்கம். திருவடி கள் கிரியாசக்தியும் ஞானசக்தியுமாதலால் எல்லையில்லாத வென்றார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

சென்னிப் பத்து

சிவ விளைவு

ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

தேவ தேவன்மெய்ச் சேவகன் தென்பெ ருந்துறை நாயகன்
மூவ ராலும் அறியொ ணாமுத லாய ஆனந்த மூர்த்தியான்
யாவ ராயினும் அன்பரன்றி அறியொ ணாமலர்ச் சோதியான்
தூய மாமலர்ச் சேவ டிக்கண்நம் சென்னி மன்னிச்சுடருமே.

உரை :—விண்ணவர்க்குத் தலைவன், மெய்யான வீரன், அழகிய திருப்பெருந்துறை மன்னன், மும்மூர்த்திகளாலும் அறியக் கூடாத ஆதியான பேரின்ப வடிவினன், அன்பர் தவிரப் பிற எவராலும் அறிய முடியாத பூவொளி மேனியன், அவரது பரிசுத்தமான பெருமை பொருந்திய தாமரைபோன்ற செய்ய திருவடியின்கண் நமது தலை நிலைபெற்றுப் பொருந்தி விளங்கும்.

குறிப்பு :—மும்மூர்த்திகளுள், பிரமனும், அயனும் ஞானம் பெறாதவர்கள். உருத்திரன் ஞானம்பெற் றிருப்பினும், அதிகாரமல முடையர். ஆதலான் மூவரையுங் கூறினர். மலர்ச்சோதி, மென்மையுங் குளிர்ச்சியு முடைய சோதி. க

அட்டமூர்த்தி அழகன் இன்னமு தாய ஆனந்த வெள்
ளத்தான், சிட்டன் மெய்ச்சிவ லோக நாயகன் தென்பெ
ருந்துறைச் சேவகன், மட்டு வார்குழல் மங்கை யாளையோர்
பாகம் வைத்த அழகன்தன், வட்ட மாமலர்ச் சேவ டிக்கண்
நம் சென்னி மன்னி மலருமே.

உரை :—எட்டு வடிவங்களையுடைய அழகன், இனிய அமுத மயமான பேரின்பப் பெருக்குடையான், பெரியோன், சிவலோகத்

தலைவனாகிய மெய்ப்பொருள், அழகிய திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருந்த வீரன், தேன்மணங் கமழும் நீண்ட கூந்தலையுடைய உமையைத் தன் திருமேனியில் ஒருபாகத்தே வைத்த வனப்பன். அவனது வட்டவடிவாகிய தாமரை மலர்போன்ற செய்ய பாதங்களின்மாட்டே நமது தலையானது நிலைபெற்று விளங்குவதாக.

குறிப்பு :—நிலம், நீர், தீ, கால், வான், ஞாயிறு, திங்கள், உயிர் என்பன இறைவனது அட்டமூர்த்தம். சிட்டன்=ஆசார முடைய பெரியோன். மட்டு=தேன். மலரும்=விளங்கும். உ

நங்கை மீரெனை நோக்குமின் நங்கள் நாதன் அம்பணி
கொண்டவன், தெங்கு சோலைகள் சூழ்பெ ருந்துறை மேய
சேவகன் நாயகன், மங்கை மார்கையில் வளையுங் கொண்டெம்
உயிருங் கொண்டெம் பணிகொள்வான், பொங்கு மாமலர்ச்
சேவ டிக்கண்நம் சென்னி மன்னிப் பொலியுமே.

உரை :—பெண்களே, என்னைப் பாருங்கள். நமது தலைவன் கங்கையை அணியாகக் கொண்டவன். தென்னமரச் சோலைகள் சூழ்ந்த திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருந்த வீர முதல்வன். பெண்களது கையிலுள்ள வளையல்களையும் எமது உயிரையுங் கவர்ந்துகொண்டு எமது பணிவிடைகளையும் ஏற்றுக்கொள்வானாகிய அவனது விளங்குகின்ற தாமரை மலர்போன்ற செய்ய பாதங்களின் கண்ணே நமது தலைகள் நிலையாகப் பொருந்திச் சிறப்புறுவனவாக.

குறிப்பு :—அம்பு, அப்பு என்பதன் மெலித்தல் விகாரம். அப்பு =நீர்; கங்கை. 'நம்பணி'யெனப்பாடமோதி, நமது வேலையை ஏற்றுக்கொண்டவன் என்பாருமுளர். சேவகன்=ஆண்மை யுடையவன். உடம்பு மெலியும்படி உருக்குதலால், வளைகள் கழல்வனவாயின வென்ற கருத்துப்பற்றி, 'வளையுங்கொண்டு' என்றார். உயிர்ப்போதத்தை யொழித்தலால், 'உயிருங்கொண்டு' என்றார். பசுபாசத்தை யறுத்தல் கூறியவாறு. பொங்கு=விளங்கு. ங

பத்தர் சூழப் பராபரன் பாரில் வந்து பார்ப்பானெனச்
சித்தர் சூழச் சிவபிரான் தில்லைமூதூர் நடஞ்செய்வான்
எத்தனாகிவந்தில்புகுந்தெமைஆளுங்கொண்டெம்பணிகொள்வான்
வைத்த மாமலர்ச்சேவடிக்கண்நம்சென்னி மன்னி மலருமே.

உரை :—அன்பர்கள் புடைசூழ மிக மேலோனாகிய பெருமான் அந்தணனாக வடிவங்கொண்டு நிலமிசை எழுந்தருளி வந்தமையோடு ஞானிகள் சூழ, அச்சிவபெருமான் தில்லையாகிய பழையபதியிலே சபையின்கண் கூத்தியற்றுவான், தந்திரக்காரனாக வந்து எமது வீட்டிற் புகுந்து எம்மை அடிமையாக்கி எமது பணிவிடையை ஏற்றுக்கொள்ளுவான், அவன் சென்னிமிசை வைத்த திருவடித் தாமரைக்கண்ணே நமது தலைகள் பொருந்தி விளங்குவனவாக.

குறிப்பு :—பராபரன், சிவபிரான் வந்து நடஞ் செய்வான். புகுந்து பணிகொள்வான், வைத்த......... மலருமே யென முடிக்க. சித்தர்=சித்துடையவர், ஞானிகள். இல், உள்ளத்திற் கறிகுறி. ச

மாய வாழ்க்கையை மெய்யென் றெண்ணி மதித்தி டாவகை நல்கினன், வேய தோளுமை பங்கன் எங்கள் திருப் பெருந்துறை மேவினன், காயத் துள்அமு தூற ஊறநீ கண்டு கொள்ளென் று காட்டிய, சேய மாமலர்ச் சேவ டிக் கண்நம் சென்னி மன்னித் திகழுமே.

உரைநடை :—இரண்டா மடியை முதலிற் கொள்க.

உரை :—மூங்கிலின் தன்மையுடைய தோளினளாகிய உமை பாகன், திருப்பெருந்துறையில் விரும்பி வீற்றிருந்தவன், பொய்யாகிய உலகவாழ்க்கையை மெய்யென்று கருதி அதனைப் பொருட் படுத்தாத முறையை எனக்கு அளித்தான். உடம்பிலே ஆனந்த அமுதமானது சுரக்கச் சுரக்க, நீ பேரின்ப நிலையை அறிந்து கொள்வாயென, அடையாளங்காண்பித்த செம்மையாய திருவடித்தாமரைக் கண்ணே நமது தலைகள் பொருந்தி விளங்குவனவாம்.

குறிப்பு :—மாயம்=பொய், சூழ்ச்சி, மயக்கம். வேய்=மூங்கில். வேய - குறிப்புப் பெயரெச்சம். திருவண்டப்பகுதியுள், காயத்தமுதூறலை வர்ணித்தமை காண்க. பங்கன், மேவினன், நல்கினன், சேவடிக்கண் திகழுமே யென முடிக்க. ரு

சித்தமேபுகுந் தெம்மையாட்கொண்டு தீவினைகெடுத் துய்யலாம்
பத்திதந்து தன்பொற்கழற்கணேபன்மலர்கொய்து சேர்த்தலும்

முத்தி தந்திந்த மூவுல குக்கும் அப்புறத்தெமை வைத்திடும்
அத்தன் மாமலர் சேவடிக்கண்நம் சென்னிமன்னி மலருமே.

உரை :— உள்ளத்தே புகுந்தருளி எம்மை அடிமையாகக் கொண்டு, தீவினைகளை யொழித்து உய்வதற்குரிய அன்பினைத்தந்து அவ்வன்பு காரணமாகத் தனது அழகிய திருவடியின்கண்ணே நாம் பல்வகைப் பூக்களைக்கொய்து சாத்துதலும், வீடளித்து நம்மை, மேல், நடு, கீழ் என்ற மூவிடத்துமுள்ள உலகங்களுக்கு அப்பால் உள்ள பேரின்ப நிலையில் வைத்திடும் அப்பனுடைய செவ்விய திருவடித் தாமரைக்கண், நமது தலைகள்பொருந்தி மகிழ்ச்சியுடன் விளங்கும்.

குறிப்பு :— சித்தம் = நினைவென்பாரு முளர். பொன் = அழகிய. தத்துவச் சார்பாய உலகங் கடந்த முதல்வனோடு கலத்தலாகிய நிலையென்பார், 'மூவுலகுக்கு மப்புறத்தே' என்றார். சூ

பிறவி யென்னுமிக் கடலை நீந்தத்தன் பேரருள் தந்தருளினன், அறவை யென்றடி யார்கள் தங்க ளருட்கு ழாம்புக விட்டுநல், உறவு செய்தெனை உய்யக்கொண்ட பிரான் தன் உண்மைப் பெருக்கமாம், திறமை காட்டிய சேவடிக் கண்நம் சென்னி மன்னித் திகழுமே.

உரை :— பிறவியாகிய இந்தக்கடலை நீந்துவதற்குத் தன் பேருள் கொடுத்தருளினன். என்னை ஆதரவில்லாதவ னென்பது கருதி அடியார்களுடைய அருட்கூட்டத்திற்புகுவித்து, அவர்களை எனக்குச் சுற்றத்தாராக்கி, என்னைப் பிழைக்கும்படி ஆட்கொண்ட வள்ளலின் மெய்யான மிகுதிப்பட்ட திறமைகளைக் காண்பித் தருளிய சேவடிக் கண் நமது தலைகள் பொருந்தி விளங்குவனவாம்.

குறிப்பு :— அறவை = எல்லாம் அற்றவன் ; அநாதை. பெருக்கமாந் திறமை = மிகுதியான திறமை. எ

புழுவி னாற்பொதிந் திடுகுரம்பையிற் பொய்தனை யொழி வித்திடும், எழில்கொள் சோதியெம் ஈசன் எம்பிரான் என்னுடையப்பன் என்றென்று, தொழுத கையின

ராகித் தூய்மலர்க் கண்கள் நீர்மல்குந் தொண்டர்க்கு, வழு விலாமலர்ச் சேவ டிக்கண்நம் சென்னி மன்னி மலருமே.

உரை:—புழுக்களினுற் பொதியப்பட்டுள்ள உடம்பிலே நிலையாத வாழ்க்கையை நீக்கிவிடும் எழுச்சியுடைய ஒளியான எமது ஆண்டவனே, எம்பெருமானே, என்னுடைய தந்தையே என்று சொல்லிச் சொல்லிக் கூப்பிய கையையுடையராய்ப் புனிதமான பூப்போன்ற கண்களிலே நீர் பெருகப்பெற்ற அடியவர்கட்குத்தவறாது நலம் பயக்குஞ் செய்ய திருவடித் தாமரையின்கண் நமது தலைகள் பொருந்தி விளங்குவனவாம்.

குறிப்பு :—பொய்=நிலையில் வாழ்க்கை. எழில் = எழுச்சி; அழகு. உள்ளம் புனிதமாகவே, கண்களும் புனிதமாயின போலும்; ஆதலால், 'தூமலர்க்கண்கள்' என்றார். அ

வம்ப னுய்த்திரி வேனை வாவென்று வல்வி னைப்பகை மாய்த்திடும், உம்ப ரான்உல கூட றுத்தப் புறத்த னுய்நின்ற எம்பிரான், அன்ப ரானவர்க் கருளி மெய்யடி யார்கட் கின்பந் தழைந்திடுஞ், செம்பொன் மாமலர்ச் சேவ டிக்கண் நம் சென்னி மன்னித் திகழுமே.

உரை:—வீணுய் அலைவேனை 'நீ இங்கேவா' என்றழைத்து எனது கொடிய வினையாகிய பகையினை அழித்திடும் வானவன், உலகங்களெல்லாவற்றினூடும் இயைந்து அவற்றிற்கப்பாற் பட்டவனுய் நின்ற எமது தலைவன், அன்பராயினுர்க்குப் பேரின்பத்தைப் பெருக்கும் அவனது செவ்விய பொன்போன்ற தாமரை மலரை யொத்த திருவடியின்கண், நமது தலைகள் பொருந்தி விளங்குவனவாம்.

குறிப்பு :—வம்பன்=பயனற்றவன். உம்பரான் = மேலுலகத்தான். 'உலகூடறுத்து' என்றது அனற்பிழம்பாய் அயன்மால் அடிமுடிதேட நின்ற நிலையைக் குறிக்கும். கூ

முத்த னைமுதற் சோதியை முக்கண் அப்பனை முதல் வித்தினைச், சித்த னைச்சிவ லோக னைத்திரு நாமம் பாடித் திரிதரும், பத்தர் காள்இங்கே வம்மின் நீர்உங்கள் பாசந்தீரப்

பணிமினே, சித்த மார்தரும் சேவ டிக்கண்நம் சென்னி மன்
னித் திகழுமே.

உரை:—இயல்பாகவே பாசநீக்கமுள்ளவனே, ஆதியான ஒளி
யானவனே, மூன்று கண்களுடைய தந்தையை, எல்லாவற்றிற்கும்
அடிப்படையான வித்துப்போல்வானே, ஞானவடிவனேச், சிவலோக
நாதனே, அவன் திருப்பெயர் கூறிப்பாடி அலையும் அன்பர்களே இங்
கே வாருங்கள், நீர், உங்கள் மலமறும்படி வணங்குங்கள், என் உள்ளத்
தில் நிறைந்த செய்ய திருவடிக்கீழ் நமது தலைகள் பொருந்தி
விளங்குவனவாம்.

குறிப்பு:—இறையன்பர்களைத் திருப்பெருந்துறை ஞானசாரி
யன் பால்வந்து மலமறப் பெறுமாறு தூண்டுதல் இதனுட் கூறப்
பட்டது. சித்தம் என்பது, நினைவையுங் குறிக்கும். ௧௦

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

திருவார்த்தை

அறிவித்து அன்புறுதல்

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

மாதிவர் பாகன் மறைபயின்ற வாசகன் மாமலர் மேய சோதி, கோதில் பரங்கரு ணையடியார் குலாவு நீதிகுண மாகநல்கும், போதலர் சோலைப் பெருந்துறையெம் புண்ணி யன் மண்ணிடை வந்திழிந், தாதிப் பிரமம் வெளிப்படுத்த அருளறிவார் எம்பிரா னவாரே.

உரை:—பெண்ணமர்ந்த பாகத்தன், மந்திரங்கள் பொருந்திய மொழி உடையான், இதயமலரில் வீற்றிருக்கும் ஒளியானவன், குற்றமற்ற மேலான அருள்வடிவன், அடியார்கள் கொண்டாடும் நீதி யானவன், நீதியினையே குணமாகக் கொண்டருள் புரிகின்ற அரும்பு கள் மலர்கின்ற சோலை சூழ்ந்த திருப்பெருந்துறையில் தங்கியரு ளிய எமது புண்ணியமூர்த்தி, மண்ணுலகத்தே இறங்கிவந்து எல்லா வற்றிற்கு முதலாகிய பெரும்பொருளை வெளிப்படுத்திய அருட் செய்கையை அறியுந்தன்மையார் எமது தலைவராவர்.

குறிப்பு :—இவர்தல்=ஊர்தல்; அமர்தல். மறை=இரகசிய மெனக் கொண்டு உபதேச மொழி பயின்ற வாசகனென்பாருமுளர். கைம்மாறுகருதாக கருணை யாதலால் 'கோதில் பரங்கருணை' என்றார். மலர் என்பது இதயத்திற்கு ஆகுபெயர். அடியார் குலாவு நீதி குண மாக நல்கும் என்பதற்கு அடியார் கைக்கொண்டொழுகு முறையைக் குணமாகக் கொண்டருளுமெனவுங் கூறுவர். போது=விரியும் பருவத்தரும்பு. வெளிப்படுத்த என்பது 'வெளிப்படுத்திய' என்பதன் குறுக்கம். க

மாலயன் வானவர் கோனும்வந்து வணங்க அவர்க்கருள் செய்தஈசன், ஞாலம் அதனிடை வந்திழிந்து நன்னெறி

காட்டி நலம்திகழுங், கோல மணியணி மாடநீடு குலாவும் இடவை மடநல்லாட்குச், சீல மிகக்கருணையளிக்குந் திற மறிவார் எம்பிரா னுவாரே.

உரை:—திருமாலும், பிரமனும், தேவர்கட் கரசனுகிய இந்திர னும் வந்துபணிய அவர்கட்கு அருள்புரியும் ஆண்டவன், உலகத்தி னிடை குருவாகி இறங்கிவந்து ஞானநெறியினை அறிவுறுத்தி அழகு விளங்குகின்ற நல்ல வடிவுடைய ரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மாடங்களை உடையதாய் நெடுநாள் விளங்குகின்ற திருவிடை மரு தூரில்ஒரு பெண்ணடியவர்க்குக் குணநயமிகும்படியாக அருள் செய்த வகையினை அறிபவர்கள் எமது தலைவராவர்.

குறிப்பு:—வந்திழிந்து என்பதை இழிந்துவந்து என மாறுக. நலம்=அழகு. கோலம்=வடிவு. இடவை=திருவிடை மருதூர். அது பழம்பதியாதலின் 'நீடுகுலாவு' மென்ருர். இதனை 'நல்லாட்கு' என்பதோடு முடித்து நெடிது அன்பு பாராட்டு மெனவு முரைப்பர். சீலம்=நல்லொழுக்கம். சீலமிகுதலைக் கண்டு அருள் செய்தாரென் றலுமுண்டு.

உ

அணிமுடி ஆதி அமரர்கோமான் ஆனந்தக் கூத்தன் அறுசமயம், பணிவகை செய்து படவதேறிப் பாரொடு விண்ணும் பரவியேத்தப், பிணிகெட நல்கும் பெருந்துறை யெம் பேரரு ளாளன்பெண் பாலுகந்து, மணிவலை கொண்டு வான் மீன்விசிறும் வகையறிவார் எம்பிரா னுவாரே.

உரை:—அழகிய சடைமுடியை உடைய முதல்வன், விண்ண வர் தலைவன், ஆனந்தக் கூத்துடையவன், அறு சமயங்களும் தன்னை வணங்கும்படி செய்து மண்ணுலகத்தாரும், விண்ணுலகத்தாரும் வாழ்த்தி வழிபட அவர்கள் பிறவிநோய் ஒழியும்படி அருள் செய்யும் பெருந்துறையையுடைய நமது பெருங்கருணையாளன், (வலைஞர் மகளாகிய)உமையம்மையாகிய பெண்ணினைமணக்க விரும்பித்தோணி யேறி, அழகியவலை கொண்டு பெரிய கெளிற்று மீனை வீசிப் பிடிக் குந் திறத்தை அறியுந் தன்மையார் எமது தலைவராவர்.

குறிப்பு:—அறுசமயமென்றது உட்சமயங்களை. அவை, கணபதி வழிபாடு, முருகன் வழிபாடு, அம்மை வழிபாடு, திருமால் வழிபாடு, கதிரவன் வழிபாடு, சிவ வழிபாடு என்று முரைக்கலாம். படவதேறி என்பதை மணிவலை கொண்டு என்பதனோடு முடிக்க. இதனுட் கூறப் பட்டதைத் திருவிளையாடற் புராணம் வலைவீசிய படலத்துட் காண்க.

வேடுரு வாகி மகேந்திரத்து மிகுகுறை வானவர் வந்து தன்னைத், தேட இருந்த சிவபெருமான் சிந்தனை செய்தடி யோங்களுய்ய, ஆடல் அமர்ந்த பரிமாஏறி ஐயன் பெருந் துறை ஆதிஅந்நாள், ஏடர் களையெங்கும் ஆண்டுகொண்ட இயல்பறிவார் எம்பிரா னுவாரே.

உரை:—மகேந்திர மலையில் வேட்டுவ வடிவங்கொண்டு தன்பா விரத்தற்குரிய மிகுந்த குறைகளை உடைய விண்ணவர் போய்த் தன்னைத் தேடும்படியாக வீற்றிருந்தருளிய சிவபெருமான், அடி யோங்கள் உய்வதை எண்ணி வலிமை பொருந்திய குதிரையில் ஏறினவன், தலைவனாகிய திருப்பெருந்துறை முதல்வன், அக்காலத் தில் தன்னுடைய நண்பர்களை எவ்விடத்து மாட்கொண்டருளிய தன்மையை அறியவல்லா ரெமது தலைவராவார்.

குறிப்பு:—'வேடுருவாகி' யென்பதை, 'தேட விருந்த' என்பத னோடு முடிக்க. மகேந்திரம் பொதிகை மலைக்குத் தெற்கேயுள்ள தென சிவதருமோத்திரங் கூறும். அதனைக் கயிலாய மென்பாரு முளர். வேடுருவாகி யென்பதற்கு வேண்டுருவாகி யெனப் பொருள் கொண்டு இறைவனியக்க வடிவங் கொண்டிருந்தா ரென்பர். அக் கதை கேனோபனிடத்திற்கூறப்பட்டது. அடியோங்களுய்யச் சிந்தனை செய்து எனமாறுக. சிந்தனைசெய்து என்பதைச் சிவபெருமானுக்கும், அடியோங்கள் என்பதற்கு மியைப்பதுண்டு. ஆடல்=வலிமை. ஏறி என்பதை வினையெச்சமாகக் கொண்டு ஆண்டுகொண்ட என்பத னோடு முடிப்பது முண்டு. ஏடர்கள்=நண்பர்கள். ச

வந்திமை யோர்கள் வணங்கியேத்த மாக்கரு ணைக்கட லாய்அடியார், பந்தனை விண்டற நல்கும்எங்கள் பரமன் பெருந்துறை ஆதிஅந்நாள், உந்து திரைக்கட லைக்கடந்தன்

ரோங்கு மதிலிலங் கைஅதனிற், பந்தணை மெல்விர லாட்கரு ளும் பரிசறிவார் எம்பிரா ணாவாரே.

உரை:—விண்ணவர்கள் வந்து தன்னை வணங்கி வாழ்த்த அவர் கட்குப் பேரருள் புரியுங்கடலாய், அன்பர்களுடைய பாசக்கட்டு நீங்கி யொழியும்படி அருள் செய்யுமெங்கள் மேலோனாகிய திருப்பெருந் துறை முதல்வன், அக்காலத்திலே, திரைவீசுகின்ற கடலைக் கடந்து உயர்ந்த மதில் சூழ்ந்த இலங்கையின்கண், பந்தின் வடிவமைந்த மெல் லிய விரலை உடைய வண்டோதரிக்கு அருள்புரிந்த வகையினை யறி வார் எமது தலைவராவர்.

குறிப்பு:—கடலாய் என்பதை நல்கும் என்பதோடு முடிக்க. பந்தனை = கட்டு; பாசம். விண்டு = பிரிந்து; நீங்கி. உந்துதிரை என் பதைத் திரை உந்து என மாற்றுக. அன்று - சாரியை. ரு

வேவத் திரிபுரம் செற்றவில்லி வேடுவ னாய்க்கடி நாய் கள்சூழ, ஏவற்செ யல்செய்யுந் தேவர்முன்னே எம்பெரு மான்தான் இயங்குகாட்டில், ஏவுண்ட பன்றிக் கிரங்கிஈசன் எந்தை பெருந்துறை ஆதிஅன்று, கேவலங் கேழலாய்ப் பால்கொடுத்த கிடப்பறிவார் எம்பிரா னாவாரே.

உரை:—திரிபுரங்கள் வெந்துபோகும்படி கோபித்த வில்லா ளன், வேட வடிவங்கொண்டு, காவல் நாய்கள் சூழ்ந்துவரத் தாம் ஏவு கின்ற பணியைச் செய்யும் விண்ணவர் முன்செல்ல எம்பிரான் தான் செல்லுகின்ற காட்டில் அம்பு தைத்திறந்த தாய்ப் பன்றிக்கு இரங்கி ஆண்டவன் அப்பன், திருப்பெருந்துறை முதல்வன், அந் நாளில் தனிப் பன்றி வடிவங்கொண்டு, பன்றிக் குட்டிகளுக்குப் பால்கொடுத்த திருவுள்ளக் கருத்தை யறியுந் தன்மையார் எமது தலைவராவர்.

குறிப்பு:—கடி = காவல். ஏவு = அம்பு. கேவலம் = தனிமை. வில்லி, எம்பெருமான், ஈசன், எந்தை, ஆதி, காட்டில் இரங்கி அன்று, கொடுத்த, கிடப்பு, அறிவார் என முடிக்க. சா

நாதம் உடையதோர் நற்கமலப் போதினில் நண்ணிய நன்னுதலார், ஓதிப் பணிந்தலர் தூவியேத்த ஒளிவளர்

சோதியெம் ஈசன்மன்னும், போதலர் சோலைப் பெருந்துறை யெம் புண்ணியன் மண்ணிடை வந்துதோன்றிப், பேதங் கெடுத்தருள் செய்பெருமை அறியவல்லார் எம்பிரா னாவாரே.

உரை:—வண்டின் ரீங்கார ஒலியினை யுடைய அழகிய தாமரை மலர்களில் விரும்பி வைகும், அழகிய நெற்றியையுடையராகிய, கலை மகளும், திருமகளும் வாழ்த்தி வணங்கி மலர்தூவி வழிபடும்படி ஒளி மிகுகின்ற சோதி வடிவனாகிய எமது ஆண்டவன், வீற்றிருக்கும், மலர்கள் விரிகின்ற பொழில் சூழ்ந்த திருப்பெருந்துறையின் கண் எமது புண்ணியமூர்த்தி மண்ணுலகத்தே குருவாய்த் தோன்றியருளி வேற்றுமையைக் கெடுத்து அருள்செய்கின்ற பெருமையை அறிய வல்லவர்கள் எமது தலைவராவர்.

குறிப்பு:—நாதம்=வண்டுகளினொலி. நன்னுதலார் என்றமையாற் கலைமகளுந் திருமகளுங் கூறப்பட்டனர். சோதி என்பதைப் பெருந்துறை என்பதோடு சேர்ப்பது முண்டு. பேத மென்பது பாசத்தாலேற்பட்ட வேற்றுமை. பாசத்தை நீக்கி அத்துவிதக் கலப்பினை யருள் செய்தலால் 'பேதங் கெடுத்து' என்றார். எ

பூவலர் கொன்றைய மாலைமார்பன் போருகிர் வன்புலி கொன்றவீரன், மாதுநல் லாளுமை மங்கைபங்கன் வண் பொழில் சூழ்தென் பெருந்துறைக்கோன், ஏதில் பெரும் புகழ் எங்களீசன் இருங்கடல் வாணற்குத் தீயில்தோன் றும், ஓவிய மங்கையர் தோள்புணரும் உருவறிவார் எம்பிரா னாவாரே.

உரை:—அழகு விளங்குகின்ற கொன்றைப் பூவினாலாகிய மாலையையணிந்த மார்பன், போர் செய்தற்குரிய நகங்களைக்கொண்ட வல்லமை மிகுந்த புலியினைக் கொன்ற வீரன், உமை மங்கை பாகன், வளம்பொருந்திய சோலை சூழ்ந்த அழகிய திருப்பெருந்துறை மன்னன், குற்றமற்ற பெரும்புகழையுடைய எங்கள் ஆண்டவன், பெரிய கடலரசனுக்கு நெருப்பிற் றோன்றிய சித்திரம்போன்ற அழகிய நங்

கையர் தோள்களைச் சேர்ந்தருளும் அவன் திருவடிவை அறியவல்லார் எமது தலைவராவர்.

குறிப்பு :—பூ=அழகு. அலர்=விளங்கு. உகிர்=நகம். தாருகாவனத்து முனிவர் விடுத்த வேள்விப் புலியினைக் கொன்று அதன் தோலை யுரித்துப் போர்த்த கதை வெளிப்படை. ஏதில்=குற்றமில்லாத. ஈசன் என்பதை உரு என்பதனோடு முடிக்க. வாணன்= வாழ்+நன்=வாழ்பவன். இங்கே அரசனென்ற பொருளில் வந்தது. ஓவியம்=சித்திரம்.

அ

தூவெள்ளை நீறணி எம்பெருமான் சோதிம கேந்திர நாதன்வந்து, தேவர் தொழும்பதம் வைத்தஈசன் தென்னன் பெருந்துறை ஆளிஅன்று, காதல் பெருகக் கருணைகாட்டித் தன்கழல் காட்டிக் கசிந்துருகக், கேதங் கெடுத்தென்னை ஆண்டருளுங் கிடப்பறிவார் எம்பிரா னாவாரே.

உரை :—பரிசுத்தமான திருவெண்ணீறணிந்த எமது பெருமானாகிய ஒளி வடிவமான மகேந்திரமலைக் கதிபதி, தானே வந்தருளி விண்ணவர் வணங்குகின்ற திருவடியை (என்தலை மீது) வைத்தாண்டவன், அழகிய நல்ல திருப்பெருந்துறை மன்னன், அந்நாளில் எனக்கு அன்பு மிகும்படி அருள்காட்டித் தனது திருவடிகளையுங் காட்டி யருளி, உள்ளங் கனிந்துருகும்படி, துன்பங்களைத் தொலைத்து என்னை ஆட்கொண்டருளுந் திருவுள்ளக் கருத்தை அறிவா ரெமது தலைவராவர்.

குறிப்பு :—ஆளி = ஆள்பவன். கேதம் = துன்பம். எம்பெருமான், நாதன், ஈசன், ஆளி, அருளுங் கிடப்பு அறிவார் என முடிக்க.

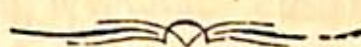
அங்கணன் எங்கள் அமரர்பெம்மான் அடியார்க் கமுதன் அவனிவந்த, எங்கள் பிரான்இரும் பாசந்தீர இகபர மாயதோர் இன்பமெய்தச், சங்கங் கவர்ந்துவண் சாத்தினோடுஞ் சதுரன் பெருந்துறை ஆளிஅன்று, மங்கையர் மல்கும் மதுரைசேர்ந்த வகையறிவார் எம்பிரா னாவாரே.

உரை :—அழகிய அருட்கண்ணை உடையவன், எங்கள் விண்ணவர் தலைவன், அடியார்கட்குச் சாவா மருந்தானவன், நில உலகிலே

குருவாகிவந்த எங்கள் பெருமான், மிக்க திறமையுடையவன், திருப்பெருந்துறை மன்னன், அவன் அடியார்களுடைய பெரிய மும்மலப் பற்று நீங்கவும், இம்மை மறுமையில் ஆவதோர் பேரின்ப மடையும் பொருட்டும் அந்நாளில் சங்கினாலாகிய வளையல்களை எடுத்துக் கொண்டு மிகுந்த சரக்கொடு (வளையல் விற்பதற்கு)ப்பெண்கள் நிறைந்த மதுரைப்பதியை அடைந்த விதத்தை யறியவல்லார் எமது தலைவராவர்.

குறிப்பு :—அங்கணன், பெம்மான், அமுதன், பிரான், சதுரன்; ஆளி, தீர, எய்த, கவர்ந்து, சேர்ந்தவகை யறிவாரென முடிக்க. சங்கங் கவர்ந்து என்பதற்குச் சங்கங் கவர எனப் பொருள் கொள்வாருமுளர். பெண்களுடைய சங்க வலையல்களைக் கவர்வதற்கு மதுரை சேர்ந்தார் என்பது கருத்து. சாத்து=சரக்கு. க0

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

எண்ணப்பதிகம்

ஒழியா இன்பத்துவகை

ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பாருரு வாய பிறப்பற வேண்டும் பத்திமை யும்பெற வேண்டுஞ், சீருரு வாய சிவபெரு மானே செங்கம லமலர் போம், ஆருரு வாயஎன் னாரமு தேஉன் அடியவர் தொகை நடுவே, ஓருரு வாயநின் திருவருள் காட்டி என்னையும் உய் யக்கொண் டருளே.

உரைநடை :—சீரு...சிவபெருமானே......அமுதே என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை:—சிறப்புடைய திருவடிவங் கொள்ளுஞ் சிவபெருமானே, செந்தாமரைப் பூப்போன்ற அரிய செம்மேனியினனாகிய எனது கிடைத்தற்கரிய அமுதமாவானே, நிலவுலகிலே உடம்பெடுப்பதாகிய பிறப்பு ஒழியவேண்டும். அன்புடைமையைப் பெறவேண்டும். உனது அன்பர் கூட்டத்தின் நடுவே ஒப்பற்ற திருவடிவுடைய உன் திரு வருள்காட்டி அடியேனையும் உய்திக்கு ஏற்றுக்கொண் டருள்க.

குறிப்பு ;—பார்=நிலவுலகம். 'செங்கமல மலர்போலும்' என் பதைச் 'சீருவாய' என்பதனோ டியைக்கலாம். ஆருருவாய - என் பதற்கு, அரிய இயல்புடைய என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஒருரு வென்றது, ஞானசாரிய வடிவத்தை. க

உரியேன் அல்லேன் உனக்கடிமை உன்னைப் பிரிந்திங் கொருபொழுதுந், தரியேன் நாயேன் இன்னதென் றறியேன் சங்கரா கருணையினால், பெரியோன் ஒருவன் கண்டு கொள்

என் றுன் பெய்கழல் அடிகாட்டிப், பிரியேன் என்றென் றரு ளிய அருளும் பொய்யோ எங்கள் பெருமானே.

உரைநடை:—'எங்கள் பெருமானே' என்பதை முதலிற்கொள்க.

உரை :—எமது தலைவனே! உனக்கடிமையா யிருத்தற்கு உரிய தகுதி உடையேனல்லேன். ஆனால் உன்னைவிட்டு நீங்கி, ஒரு சிறிது நேரங்கூட நான் (தனியே இருத்தலைப்) பொறுக்கமாட்டேன். நாய னைய யான் இது என்ன காரணம் என்றறிந்திலேன். பெரியோன் ஒரு வன் என்மீது வைத்த இரக்கத்தால் உன்னுடைய கழல் செறித்த திருவடிகளைக் காட்டி, அவற்றைப் பார்த்துக்கொள் என்று கட்டளை யிட்டு, உன்னைப் பிரியமாட்டேனென்று என்னிடம் கூறிப்போனது பொய்யாகுமோ ?

குறிப்பு :—திருப்பெருந்துறையில் இறைவன் உபதேசம் பண் ணினதைக் கூறி, அது பொய்யாமோ வென்றது. அது உண்மையா னால், இறைவன் தன்னைப் பிரியாதிருத்தல் வேண்டுமென்று குறிப் பித்தார். 'பெரியோன்' என்று இறைவனைப் படர்க்கையாகக் கூறி யது ஒரு நயம். உ

என்பே உருக நின் அருள் அளித்துன் இணைமலர் அடி காட்டி, முன்பே என்னை ஆண்டு கொண்ட முனிவா முனி வர் முழுமுதலே, இன்பே அருளி எனையுருக்கி உயிருண் கின்ற எம்மானே, நண்பே யருளாய் என்னுயிர் நாதா நின்ன ருள் நாணுமே.

உரைநடை :—கடைசியடியை என் உயிர் நாதா நாணுமே நின் னருள் நண்பே யருளாய்' என அமைத்துப் பொருள் கொள்ளுக.

உரை :—எலும் புருகும்படியாக நின்திருவருளை மிக நல்கி உன் தாமரை யடிகள் இரண்டையுங் காட்டிப் (பக்குவம் வரு) முன் னரே என்னை ஆட்கொண்டருளிய தவ வடிவனே, துறவிகளின் முழுத்தலைவனே, பேரின்பமே கொடுத்தருளி என்னை உருகுவித்து எனது உயிர்ப்போதத்தைத் தொலைக்கின்ற எமது பெரியோனே, எனது உயிர்க்குயிரானவனே, கூசாமல் உன்னுடைய திருவருள், எனது நட்பாகும்படி அருள் செய்யவேண்டும்.

குறிப்பு :—முனிவா=துறவியே என்று முரைப்பர். உயிருண்டல்=தற்போத மிழப்பித்தல். ரு

பத்திலனேனும் பணிந்திலனேனும்உன்உயர்ந்தபைங்கழல்காணப், பித்திலனேனும் பிதற்றிலனேனும் பிறப்பறுப்பாய்எம் பெருமானே, முத்தனையானே மணியனையானே முதல்வனே முறையோஎன், றெத்தனையானும்யான்தொடர்ந் துன்னை இனிப்பிரிந் தாற்றேனே.

உரைநடை :—எம்பெருமானே - என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை :—எமது தலைவனே! அடியேன் உன்னிடத்திற் பற்று இல்லாதவனாயினும் உன்னை வழிபடேனாயினும் உனது மேலான பசுமையான திருவடிகளைக் காண்பதற்கு ஆசைப்படேனாயினும், உன்னைத் துதித்திலேனாயினும், எனது பிறப்பைக் களையவேண்டும். எனெனில், முத்துப் போன்றவனே, மாணிக்கம் போன்றவனே, ஆதியானவனே, உன் பெயரைக் கூறி ஓலமிட்டு, உன்னை எந்த அளவிலாவது யான் தொடர்ந்து பற்றினமையால், இனிமேல் உன்னைப் பிரிந்து, பிரிவாற்றாமையைப் பொறுத்திருக்கமாட்டேன்.

குறிப்பு :—பத்து, பற்று என்பதன் மருவு. பத்தி யென்பதன் குறை யென்பாருமுளர். முறையோ, என்றல் தகுதியோ வென்று கேட்டல். சு

காணும தொழிந்தேன் நின்திருப்பாதங் கண்டுகண் களிகூரப், பேணும தொழிந்தேன் பிதற்றும தொழிந்தேன் பின்னைஎம் பெருமானே, தாணுவே அழிந்தேன் நின்னினைந் துருகுந் தன்மைஎன் புன்மைகளாற், காணும தொழிந்தேன் நீயினி வரினுங் காணவும் நாணுவனே.

உரை :—எம்பெருமானே, நினது திருவடிகளைப் பார்ப்பதை விட்டேன். பார்த்து எனது கண்கள் மகிழும்படியாகப் போற்றுவதை விட்டேன், புகழ்வதையும் விடுத்தேன். உறுதியானவனே, (பின் வேறுயாதுசெய்தேன் என்னில்) நான் அறிவு அழிவுற்றேன். உன்னை நினைந் துருகுகின்ற (அடியார்) தன்மைகளையும், எனது கீழ்மை

காரணமாக, பார்ப்பதை விடுத்தேன். ஆதலால், நீ இனிமேல் பழைய வடிவந் தாங்கி வந்தாலும் உன்னைப் பார்ப்பதற்குங் கூசு வேன்.

குறிப்பு :—காணுமது=காணுஞ் செயல். பேணுதல்=வணங்கு தல். பின்னை, வினைமாற்றுப் பொருளில் வந்தது. ரு

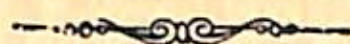
பால்திரு நீற்றெம் பரமனைப் பரங்கரு ணையோடும் எதிர்ந்து, தோற்றிமெய் யடியார்க் கருட்டுறை யளிக்குஞ் சோதியை நீதியிலேன், போற்றியென் அமுதே எனநினைந் தேத்திப் புகழ்ந்தழைத் தலறியென் னுள்ளே, ஆற்றுவ னாக உடையவ னேஎனை ஆவஎன் றருளாயே.

உரைநடை :—'உடையவனே' என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை:—முதல்வனே, பால்போலும் வெள்ளிய திருநீறணிந்த பெரியோனாகிய உன்னை உனது மேலான திருவருட் சத்தியோடு எதிர்ப்பட்டுத் தோன்றி உண்மையன்பர்க்கு அருள்வழி நல்கும் ஒளியான உன்னை அறவழி நில்லாத நான், வணங்கி, எனது சாவா மருந்தே யென வெண்ணி வழிபட்டுத் துதித்துக் கூவி யரற்றி என் நெஞ்சகத்தே ஆறுதலுடையனாகும்படி, ஐயோ வென்றிரங்கி அருள் செய்வாயாக.

குறிப்பு:—கருணை=அருட்சத்தி. தோற்றி=தோன்றி; செய் யுள்பற்றி வ்லித்தது. சு

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

யாத்திரைப்பத்து

அனுபவ அதீதம் உரைத்தல்

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பூவார் சென்னி மன்னனெம் புயங்கப் பெருமான் சிறியோமை, ஓவா துள்ளம் கலந்துணர்வாய் உருக்கும் வெள்ளக் கருணையினால், ஆவா என்னப் பட்டன்பாய் ஆட்பட்டீர்வந் தொருப் படுமின், போவோங் காலம் வந்ததுகாண் பொய்விட் டுடையான் கழல்புகவே.

உரை :—மலர் நிறைந்த முடியுடைய அரசனாகிய எமது பாம்பணிந்த பெருமான், சிறியோங்களாகிய நம்மை ஓயாமல் உள்ளத்திற் புகுந்து அறிவில் அத்துவிதமாய்க்கலந்து உருகுவிக்கும் அருள்வெள்ளங் காரணமாக, இரங்கி அருள் அளிக்கப்பெற்று அன்பாராய் ஆட்பட்டவர்களே வந்து ஒருங்கு சேருங்கள். நிலையா வுலகை விடுத்து, நம்மையுடையவனது திருவடியை அடைதற்குப் போவோமாக. அதற்குரிய சமயம் வந்துவிட்டது.

குறிப்பு :—புயங்கம்=பாம்பு. அல்லது ஒருவகைக் கூத்து. உடையான் கழல்புகவே பொய்விட்டு எனமாறுக. 'போவோம்' என்பதைப் புகவேஎன்பதோடு முடிக்க. 'காலம் வந்தது காண்' என்பதை இறுதியிற் சேர்க்க.

க

புகவே வேண்டா புலன்களில்நீர் புயங்கப் பெருமான் பூங்கழல்கள், மிகவே நினைமின் மிக்கவெல்லாம் வேண்டா போக விடுமின்கள், நகவே ஞாலத் துள்புகுந்து நாயே அனைய நமையாண்ட, தகவே யுடையான் தனைச்சாரத் தளரா திருப்பார் தாந்தாமே.

உரை நடை:—இறுதியிரண்டடியை முதலிற் கொள்க.

உரை:—தெளிவாக உலகத்தே போந்து நாய்போன்ற (இழிவுடைய) நம்மை ஆட்கொண்ட தகுதியுடைய பெருமானை அடைவதற்குத் தளராது ஊக்கமாயிருப்பவர் தாம் (பிறபொருள் வசப்படாது) தாமாகவே இருக்குந் தம் வயமுடையராவர். ஆதலால், ஐம்புல விடயங்களில் நீங்கள் செல்லவே கூடாது. புயங்கக் கூத்துடைய பெருமானது அழகிய திருவடிகளையே மிகுதியுஞ் சிந்தியுங்கள். ஒழிந்தன வெல்லாம் நமக்கு வேண்டப்படா. அவற்றைப் பற்றாது அவைதாமே அகன்றொழிய விட்டு விடுங்கள்.

குறிப்பு:—புலன்கள்=பொறிக்கு விடயமானவைகள். மிகவே, என்றது இறை நினைவே மிகுதிப்பட்டுப் பிற நினைவுகள் இலவாதலை வேண்டி. மிக்க=மிகையான. இறை நினைவொழிந்த பிறநினைவுகள், மிகையாமென்ற கருத்துப்பற்றி 'மிக்க வெல்லாம்' என்றார். நகவே =விளங்கவே. யாரும் அறிய. மெய்யன்பர் சிரிக்கும்படி யென்றுரைப்பாருமுளர். தகவு=பெருந்தன்மை. உ

தாமே தமக்குச் சுற்றமுந் தாமே தமக்கு விதிவகையும், யாமார் எமதார் பாசமார் என்ன மாயம் இவைபோகக் கோமான் பண்டைத் தொண்டரொடும் அவன் தன் குறிப்பே குறிக்கொண்டு, போமா றமைமின் பொய்நீக்கிப் புயங்கன் ஆள்வான் பொன்னடிக்கே.

உரை நடை :—இறுதியடியில் பொய்நீக்கிப் பொன்னடிக்கே போமாறமைமின் எனமாறுக.

உரை:—தம் வயமுடையார் தாமே தமக்கு உறவினராவர். தாமே தமக்குக் கட்டளை விதிக்கும் வகையினர். நாம் ஆர், எம்முடையது யாது, நம்மைப் பந்தித்த மலக்கட்டு யாது, இவைகளெல்லாம், என்ன மயக்கங்கள். இவை யொழியும்படி, நமது அரசனுடைய பழைய அடியாரோடு சேர்ந்து அவனது திருவுள்ளக் குறிப்பே நமது நோக்கமாகக் கொண்டு நிலையாதனவற்றை விடுத்து புயங்கக் கூத்தனாய நம்மை யாள்கின்றவனது அழகிய திருவடிக்கே போய்ச் சேருமாறு தகுதியாகுங்கள்.

குறிப்பு:—சிவமாந்தன்மையுடையார்க்குச் சுற்றமும் விதிவகை யும் தாமேயாவர். மேலே, 'செய்தனவே தவமாக்கும்' என்றது காண்க. ஆர் என்பதை 'எமது' 'பாசம்' என்பவற்றோடு சேர்த்தமை வழுவமைதி. சிவமேநோக்குவார், தம்மையும் தமதுடைமையும்பாசமு மாகிய இவற்றை நினைத்தல் கூடாதென்பது குறிக்கப்பட்டது. ங

அடியார் ஆனீர் எல்லீரும் அகல விடுமின் விளையாட் டைக், கடிசே ரடியே வந்தடைந்து கடைக்கொண் டிருமின் திருக்குறிப்பைச், செடிசே ருடலைச் செலநீக்கிச் சிவலோக கத்தே நமைவைப்பான், பொடிசேர் மேனிப் புயங்கன் தன் பூவார் கழற்கே புகவிடுமே.

உரை:—அடியாராகிய நீங்கள் எல்லாரும், உலகில் விளையாடு தலைத் தூரவிட்டிடுங்கள், மணம்பொருந்திய இறைவன் திருவடி யையே போய்ச் சேர்ந்து அவனது திருவுள்ளக் குறிப்பைக் கடைப் பிடித்திருங்கள். பாவம் ஏறுதற்குரிய உடம்பு ஒழியக் களைந்து சிவ லோகத்திலே நம்மை அமர்த்துவானாகிய நீறணிந்த திருமேனியை யுடைய புயங்கக் கூத்துடையானது மலர் நிறைந்த திருவடிக்கே உங் கள் உள்ளத்தைச் செலுத்துங்கள்.

குறிப்பு:—விளையாட்டென்றது, தம்மையும் உலகையும்பற்றிய நினைவுகளின் சார்பாயுள்ளவற்றை, அவை பயனிலவாதலின் விளை யாட் டென்றார். கடி=மணம். திருக்குறிப்பை என்பதைக் கடைக் கொண்டு என்பதனோடு முடிக்க. செடி=பாவம், வரும்பிறவிக்கேது வாய ஆகாமிய மென்பாருமுளர். பொடி=திருநீறு. ச

விடுமின் வெகுளி வேட்கைநோய் மிகவோர் காலம்இனி யில்லை, உடையான் அடிக்கீழ்ப் பெருஞ்சாத்தோ டுடன்போ வதற்கே ஒருப்படுமின், அடைவோம் நாம்போய்ச் சிவபுரத் துள் அணியார்கதவ தடையாமே, புடைபட் டுருகிப்போற்று வோம் புயங்கன் ஆள்வான் புகழ்களையே.

உரை :—கோபம், ஆசை முதலிய பிணிகளைக் களையுங்கள். மேன்மைப்பட வேறொரு சமயம் இல்லை. முதல்வனது திருவடிக் கீழ்ப் பெரிய அடியார் கூட்டத்துடன் போயடைவதற்கே இசையுங்

கள். சிவலோகத்தின் அழகு நிறைந்த கதவுகள் அடைபடுமுன்னமே போய்ச் சேர்வோம். அதன் மருங்கு பொருந்தி, உள்ளமுருகிப் புயங்கப்பெருமானாகிய நம்மை யாள்பவனது கீர்த்திகளையே துதிப்போமாக.

குறிப்பு :—வெகுளியை விடுமின், வேட்கை நோய் மிக, ஓர் காலம் இனியில்லையென் றோதிப் பொருளுரைப்பாரு முளர். சாத்து =திரள் ; கூட்டம். சிவபுரம்=வீட்டிற்கு உருவகம். அதன்புடை அபரமுத்தித் தானம்போலும். ஊழிமுடிவிற் சாயுச்சியத்திற் குரியரல்லார் மீட்டும் பிறத்தல் கூடுமாதலின், 'அணியார் கதவடையாமே' என்றார். 'புடைபட்டு' என்பதற்கு உடம்பின் பகுதிக ளெல்லாம் உருக்கத்தி லீடுபடும்படி எனப் பொருளுரைப்பது முண்டு. ௫

புகழ்மின் தொழுமின் பூப்புனைமின் புயங்கன் தாளே
புந்திவைத்திட், டிகழ்மின் எல்லா அல்லலையும் இனியோர்
இடையூ றடையாமே, திகழுஞ் சீரார் சிவபுரத்துச் சென்று
சிவன்தாள் வணங்கிநாம், நிகழும் அடியார் முன்சென்று
நெஞ்சம் உருகி நிற்போமே.

உரை :—புயங்கப் பெருமானது திருவடிகளையே புகழுங்கள், வணங்குங்கள், அவைகளுக்கே மலர் சூடுங்கள். அவைகளையே அறிவிற் பதித்து எல்லாத் துன்பங்களையும் இகழுங்கள். இனிமேல் நாம் ஒருவகையான தீங்கும் நம்மை யடையாவண்ணம், விளங்கும் புகழ் நிறைந்த சிவபுரத்துக்குப்போய்ச் சேர்ந்து அங்கே சிவபெருமான் திருவடிகளை வணங்கி, அங்கேவாழும் அன்பர்முன் போய் மனமுருகி நிற்போமாக.

குறிப்பு :—'புயங்கன்றாளே' என்பது நடுநிலைத் தீபகமாய்ப் 'புகழ்மின்' முதலிய வினைமுற்றுக்களோடும், புந்திவைத்திட்டு என்பதனோடு மியைவது. ௬

நிற்பார்நிற்கநில்லாவுலகில் நில்லோம்இனிநாம் செல்வோமே
பொற்பால் ஒப்பாந் திருமேனிப் புயங்கன் ஆள்வான் பொன்னடிக்
நிற்பீர் எல்லாந் தாழாதே நிற்கும் பரிசே ஒருப்படுமின்[கே
பிற்பால் நின்று பேழ்கணித்தாற் பெறுதற் கரியன் பெம்மானே

உரை :—நிலையில்லாத உலகிலே நிற்க விரும்புவார் நிற்பாராக. அங்கே நாம் நிற்கமாட்டோம். இனி நாம், அழகினால் தன்னையே ஒத்த திருமேனியுடைய புயங்கப் பெருமானாகிய நம்மை யாள்பவனது பொன்போன்ற திருவடிகட்கே நாம் செல்வோமாக. அவனது பொன்னடி யடைதற்கே நிற்கின்றீ ரெல்லீரும், தாமதியாமல் நிற்கு முறையையே கடைப்பிடியுங்கள். பிற்பட்ட பகுதியில் நின்று பெருமை பாராட்டினால் இறைவன் பெறுதற் கரியனாவன்.

குறிப்பு :—பொற்பால், என்பதற்குப் பொன்னின் தன்மையெனப் பொருள் கொண்டு பொன்னினொளி போலுந் திருமேனியென்று உரைத்தலுமொன்று. 'பொன்னடிக்கே' என்பது நடுநிலைத் தீபகம். பேழ்கணித்தல்= தன்னைப் பெரிதும் மதித்தல். விழித்தல் என்று பொருளுரைப்பாரு முளர். எ

பெருமான் பேரா னந்தத்துப் பிரியா திருக்கப் பெற்றீர்காள்
அருமா லுற்றுப் பின்னைநீர் அம்மா அழுங்கி அரற்றாதே
திருமா மணிசேர் திருக்கதவந் திறந்தபோதே சிவபுரத்துத்
திருமா லறியாத் திருப்புயங்கன் திருத்தாள் சென்று சேர்வோமே.

உரை :—சிவபெருமானது பேரின்பம் நீங்காதிருக்கப் பெற்றீர்கள்; நீர் (அதனை விடுத்துக்) கடத்தற்கரிய உலக மயக்கமுற்றுப் பிற்பாடு, துன்புற்று அம்மா வென்றலறாதே, சிவபுரத்தின் அழகிய பெரு மணிகள் பதித்த திருக்கதவுகள் திறந்திருக்கும்போதே திருமாலறிய வொண்ணாத திருப்புயங்கப் பெருமான் திருவடிகளைப் போய்ச் சேர்வோமாக.

குறிப்பு :—பேரின்ப நுகர்ச்சியை நெகிழ விட்டால், வாசனா மலத்தாற் கேடு வருதல் கூறப்பட்டது. மூன்றாமடியில், 'சிவபுரத்து' என்பதைத் திருமாமணிக்கதவம் என்பதோடு முடிக்க. அ

சேரக் கருதிச் சிந்தனையைத் திருந்த வைத்துச் சிந்திமின்
போரிற் பொலியும் வேற்கண்ணாள் பங்கன் புயங்கன் அருளமுதம்
ஆரப் பருகி ஆராத ஆர்வங் கூர அழுந்துவீர்
போரப் புரிமின் சிவன்கழற்கே பொய்யிற் கிடந்து புரளாதே.

உரை :—சிவபுரஞ் சேர்வதை யெண்ணி, உள்ளத்தைத் திருத்தமாக அமைத்து (இறையடியையே) நினையுங்கள். போரில் விளங்கிப்

பயன்படும் வேல்போன்ற கண்ணையுடைய உமைபாகனாகிய புயங்கப் பெருமானது திருவருள் அமுதத்தைநிரம்ப உண்டு முடிவுறாத அன்பு மிகுதிப்படப் (பேரின்பத்தில்) ஆழ்வீர்கள். நிலையற்ற பொய்வாழ்விற் கிடந்துபுரளாமல், சிவனது திருவடியையேபோய்ச் சேரவிரும்புங்கள்.

குறிப்பு :—வாசனை மல மொழிதற் பொருட்டுத் திருவைந் தெழுத்தை நினைத்தலும், அயரா அன்பினாற் சிந்தித்தலும், கூறப் பட்டன. போர, போகவென்பதன் மரூஉ. 'போத' வென்பதன் மரூஉவாகக்கொண்டு, 'போதிய அளவு' என்று முரைப்பர். 'சிவன் கழற்கே, போரப் புரிமின்' எனமாறுக. கூ

புரள்வார் தொழுவார் புகழ்வாராய் இன்றே வந்தாள் ஆகாதீர்
மருள்வீர் பின்னை மதிப்பாரார் மதியுட் கலங்கி மயங்குவீர்
தெருள்வீ ராகில் இதுசெய்மின் சிவலோ கக்கோன் திருப்புயங்கன்
அருளார் பெறுவார் அகலிடத்தே அந்தோ அந்தோ அந்தோவே.

உரை :—(அன்பினாலே) புரண்டு வலம் வருவாராயும், வணங் குவாராயும் இறைவனைப் போற்றித் துதிப்பாராயும் இப்பொழுதே வந்து ஆளாகாமற் போனீராயின் பிற்பாடு, மருட்சி யடைவீர். அறிவி னுட் கலக்கமடைந்து மயங்குவீர்கள். உங்களை யார் மதிப்பார். (ஒரு வரும் மதியார்). தெளிவடைவீராகில், ஆட்படுதலாகிய இதனைச்செய் யுங்கள். சிவலோக நாதனாகிய புயங்கப் பெருமானது (வீடுநல்குந்) திருவருளை உலகத்தே யார்பெறுதல்கூடும். ஐயோ! ஐயோ!! ஐயோ!!!

குறிப்பு:—இப்பதிக முழுவதும் விரைவில் வீடுபெற விரும்பு வார்க்கு அடிகள் மொழிந்த எச்சரிக்கை அறிவுரையாக இருக்கின் றது. இறையன் பில்லாரை மக்களும் பொருட்படுத்தா ரென்ற கருத் துப்பற்றி, 'மதிப்பார் ஆர்' என்றார். உலகவாழ்வைக் கருதின் ஆண்டும் நயமில்லை யென்றவாறு. 'நின்னருட் கண்ணால் நோக்காதார் அல்லா தாரே' என்ற தேவாரமுங் காண்க. மயங்குதல்=வழியறியாது திகைத் தல். அகலிடம்=பூமி. அந்தோ=ஐயோ. இரக்கம்பற்றி மும்முறை கூறினர். கo

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

திருப்படையெழுச்சி

பிரபஞ்சப் போர்

கலிவிருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

ஞானவாள் ஏந்தும்ஐயர் நாதப் பறையறைமின்
மானமா ஏறும்ஐயர் மதிவெண் குடைகவிமின்
ஆனநீற் றுக்கவசம் அடையப் புகுமின்கள்
வானவூர் கொள்வோம்நாம் மாயப்படை வாராமே.

உரை :—சிவஞான மாகிய வாளினைக் கையிலேந்திய தலைவரது பிரணவ நாதமாகிய பறையை அறையுங்கள். பெருமை பொருந்திய விடையிலேறுந் தலைவர்க்குத் திங்களாகிய (அறிவாகிய) வெள்ளைக் குடையை எடுத்துப் பிடியுங்கள். ஆக்கத்தைத்தருந் திருவெண்ணீறாகிய மெய்ப்பையினுள்ளே முழுவதும் புகுந்து கொள்ளுங்கள். மாயாகாரியமாகிய சேனைகள் வந்து நம்மைத் தாக்குமுன்னே அருள் வானிலுள்ள இன்பப்பதியை நாம் கைப்பற்றுவோமாக.

குறிப்பு.—பிரணவ பஞ்சாக்கரம், வாசனுமலம் நினைக்க ஒலிக்கப்படுவது. சிவஞானமாகிய அறிவினுள் இறைவன் விளங்குதலின், 'மதிவெண்குடை' என்றார். ஆன=நன்மைக்கான. வானம்=சிதாகாசம் அல்லது அருள். அடைய=முற்றிலும். க

தொண்டர்காள் தூசிசெல்லீர் பத்தர்காள் சூழப்போகீர்
ஒண்திறல் யோகிகளே பேரணி உந்தீர்கள்
திண்திறல் சித்தர்களே கடைக்கூழை சென்மின்கள்
அண்டர்நா டாள்வோம்நாம் அல்லற்படை வாராமே.

உரை :—தொண்டர்களே முன்னணியாகச் செல்லுங்கள். அன்பர்களே புடைசூழ்ந்து செல்லுங்கள். ஒளிமிகுந்த வலிமையுடைய யோகிகளே! பெரும்படைப் பகுதியைச் செலுத்துங்கள். திட்டமான உடல்வன்மையுடைய சித்தர்களே! பிந்திய அணிவகுப்பிற் செல்லுங்கள். தேவநாட்டை, நாம் துன்பப்படை வாராமல் ஆள்வோமாக.

குறிப்பு:—ஞான நிலையிலுள்ள அடியார்களை முன்னும், கிரியை வல்லாரை மருங்கிலும், யோகிகளைப் பெரும்படை நிலவும் நடுவிலும், உடல்வலியின் பொருட்டுக் காயசித்தி முதலியவற்றிற் சிறந்த சித்தர்களைப் பின்னணியிலும் வைத்தனர். 'அண்டர் நாடு' என்பது வீட்டுலகத்தைக் குறிக்கும். உ

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

திருவெண்பா

அணைந்தோர் தன்மை

நேரிசை வெண்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

வெய்ய வினையிரண்டும் வெந்தகல மெய்யுருகிப்
பொய்யும் பொடியாகா தென்செய்கேன்—செய்ய
திருவார் பெருந்துறையான் தேனுந்து செந்தீ
மருவா திருந்தேன் மனத்து.

உரை நடை :—இறுதி இரண்டடியை முதலிற்கொள்க.

உரை :—செம்மையுடைய அழகு பொருந்திய திருப்பெருந் துறை முதல்வனாகிய தேன்போன்ற இன்பம் நல்குகின்ற செஞ் சோதியை உள்ளத்தே பொருந்தா திருந்தேன். கொடிய இருவினை யும் வெந்தொழியுமாறு உடம்பு உருகி இப் பொய்வாழ்வும் நீறிப் போகா திருக்கிறதே நான் என்செய்வேன்?

குறிப்பு :—உடம்புள்ளவரை, பிராரத்த வினை நுகரக் கிடத்த லின், உடம்பும் வாழ்க்கையும் ஒழிய விரும்பினமை கூறினர். இறை வனை அயரா அன்பினால் வழிபட்டால், உடல் வாழ்க்கை யொழிந் திருக்குமென்று குறிப்பிக்கிறார்.

க

ஆர்க்கோ அரற்றுகோ ஆடுகோ பாடுகோ
பார்க்கோ பரம்பரனே என்செய்கேன்—தீர்ப்பரிய
ஆனந்த மாலேற்றும் அத்தன் பெருந்துறையான்
தானென்பார் ஆரொருவர் தாழ்ந்து.

உரை நடை :—இறுதியடிகளிரண்டையும் முதலிற்கொள்க.

உரை :—மேலான மேலோரின் மேலோனே, நீக்க முடியாத பேரின்பப் பித்தினை மிகுவிக்கின்ற அப்பன் திருப்பெருந்துறைப்

பெருமானே என்று என்னிடம் கூறுவார் ஒருவர்யார். நான் அவரை வணங்கி, ஆரவாரிப்பேனு, அலறுவேனு, ஆடுவேனு, பாடுவேனு, பார்ப்பேனு என்னசெய்வேன்.

குறிப்பு:—தாழ்ந்து என்பதை ஆர்க்கோ, என்பதோடு முடிக்க. துணை யன்பரின்றித் தாம் ஆனந்த உணர்ச்சியைப் புலப்படுத்த முடியாது வருந்துவதை இதனுட் குறித்தார். உ

செய்த பிழையறியேன் சேவடியே கைதொழுதே
உய்யும் வகையின் உயிர்ப்பறியேன்—வையத்
திருந்துறையுள் வேல்மடுத்தென் சிந்தனைக்கே கோத்தான்
பெருந்துறையில் மேய பிரான்.

உரை நடை :—இறுதி யிரண்டடியை முதலிற் கொள்க.

உரை :—திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருந்த பெருமான் உலகத்தே வந்திருந்து அவனது ஆயுதப் பையுட் கிடந்த வேலினை எடுத்து என் உள்ளத்தே அழுந்தும்படி, எய்துவிட்டான். அவன் அங்ஙனஞ் செய்தற்கு யான் செய்த தவறியாதென அறிந்திலேன். அவனது செவ்விய திருவடிக் கமலங்களையே கை கூப்பினேன். உய்தி கூடு முறையின் தோற்றமும் அடியேன் அறிந்திலேன்.

குறிப்பு :—வேல், ஞானத்திற்கு அறிகுறி, வழிபாடொன்றே யன்றி வேறுபாயத்தை நாடாதிருக்கவும் இறைவன் குருவாய் வந்து ஞான மளித்தனன் என்றார். மடுத்துக் கோத்தான் = அழுத்திப் பொருத்தினன். ௩

முன்னை வினையிரண்டும் வேரறுத்து முன்னின்றான்
பின்னைப் பிறப்பறுக்கும் பேராளன்—தென்னன்
பெருந்துறையில் மேய பெருங்கருணை யாளன்
வருந்துயரந் தீர்க்கும் மருந்து.

உரை :— அழகிய நல்ல திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருந்த பேரருளாளன், எனது முற் பிறப்பிற் செய்த இருவினைகளை அடியோடறுத்து எனக்கு எதிர்ப்பட்டு நின்றான். இனி வரும் பிறப்பினைத் தொலைத்த பெருந்துறையாளன், இப்பிறப்பில் வரக்கூடிய துயரத்தைத் தீர்க்கும் மருந்துமாவன்.

குறிப்பு:—முன்னை வினை சஞ்சிதத்தையும், பின்னை வினை ஆகாமியத்தையும், இப்பிறப்புத் துயர் பிராரத்தத்தையுங் குறிக்கும். 'முன்னின்றான்' என்பதை முதலடியின் முதற்கண் கொண்டு, முன்னின்று, வேராறுத்து என முடிப்பது முண்டு. ச

அறையோ அறிவார்க் கனைத்துலகும் ஈன்ற
மறையோனும் மாலும்மால் கொள்ளும்—இறையோன்
பெருந்துறையுள் மேய பெருமான் பிரியா
திருந்துறையும் என்நெஞ்சத் தின்று.

உரை :—எல்லா வுலகையும் படைத்த வேதியனாகிய பிரமனும் திருமாலும் அடிமுடி காணாது மயக்கங் கொள்ளுதற் கேதுவாய இறைவன் திருப்பெருந்துறையின்கண் வீற்றிருந்த பிரான், இப்போது எனது உள்ளத்திலே நீங்காது தங்கி வாழ்வன். இதனை அறிவார்க்குப் பந்தயம் (பரிசிலளிப்பேன்).

குறிப்பு :—அறையோ, பந்தயத்துக் கழைத்தல். சொல் என்ற பொருளுமுண்டு. அறிவார்க்கறையோ என்பதை இறுதியிற் கொள்க.

பித்தென்னை ஏற்றும் பிறப்பறுக்கும் பேச்சரிதாம்
மத்தமே யாக்கும்வந் தென்மனத்தை—அத்தன்
பெருந்துறையான் ஆட்கொண்டு பேரருளால் நோக்கும்
மருந்திறவாப் பேரின்பம் வந்து.

உரை :—அப்பனாகிய திருப்பெருந்துறையாளன் என்னை ஆண்டருளிப் பேரருளால் பார்க்கும் அமுதமாவான். அழியாத பேரின்பமாவானாகிய சிவபெருமான் எழுந்தருளி வந்து, என்னை மிக்க ஆசை மிகுகின்றவனாக்குவான். பிறப்பினைத் தொலைப்பான். என்மனத்தைச் சொல்லுதற்கரிதாய மிக்க களிப்பு வடிவமே யாக்குவான்.

குறிப்பு :—அத்தன், பெருந்துறையான் மருந்து இன்பம் வந்து பித்தென்னை யேற்றும். பிறப்பறுக்கும் என் மனத்தை வந்து பேச்சரிதாம் ஆக்கும் என முடிக்க. ரு

வாரா வழியருளி வந்தெனக்கு மாறின்றி
ஆரா அமுதாய் அமைந்தன்றே—சீரார்

திருத்தென் பெருந்துறையான் என்சிந்தை மேய
ஒருத்தன் பெருக்கும் ஒளி.

உரை :—சிறப்புப் பொருந்திய அழகிய தெற்கின்கண் உள்ள திருப்பெருந்துறைப் பெருமான், எனது உள்ளத்திற் பொருந்திய ஒப்பற்றவன் வளர்க்கும் அருளொளியானது, பிறவிக்கு மீண்டு வாரா வழியினைக் கொடுத்து, எனக்கு மாறுபடாது வந்து தெவிட்டாத அமுதமாய் அமைந்தது.

குறிப்பு:—மாறின்றி=பகையின்றி ; பகையிலதாக்கி, என்றுமுரைப்பர். எ

யாவர்க்கும் மேலாம் அளவிலாச் சீருடையான்
யாவர்க்குங் கீழாம் அடியேனை—யாவரும்
பெற்றறியா இன்பத்துள் வைத்தாய்க்கென் எம்பெருமான்
மற்றறியேன் செய்யும் வகை.

உரை:—எல்லார்க்கு மேம்பட்ட எல்லையற்ற சிறப்புடைய பெருமானே, எல்லார்க்குங் கீழ்ப்பட்ட அடியேனை, யாருக்குங் கிடைத்தறியாத பேரின்பத்தினுள் அமைத்தனையாகிய உனக்கு எமது பெரியோனே கைம்மாறு செய்யும் விதத்தை அறிந்திலேன். அ

மூவரும் முப்பத்து மூவரும் மற்றொழிந்த
தேவருங் காணாச் சிவபெருமான்—மாவேறி
வையகத்தே வந்திழிந்த வார்கழல்கள் வந்திக்க
மெய்யகத்தே இன்பம் மிகும்.

உரை :— மும்மூர்த்திகளும், மூப்பத்துமூன்று தேவர்களும் காணமுடியாத சிவபெருமான் குதிரை யேறி நிலவுலகத்தே இறங்கி வந்து காட்டியருளிய நீண்ட திருவடிகளை வணங்கவே, உடம்பினுள்ளே பேரின்ப வுணர்ச்சி வளரும்.

குறிப்பு:—முப்பத்துமூவர்; உருத்திரர் - பதினொருவர்; ஆதித்தர்; பன்னிருவர் - அசுவினி தேவர் - இருவர்; வசுக்கள் - எண்மர். திக்குப் பாலகர் முதலியோர் பிறதேவர்கள். மா=குதிரை. க

இருந்தென்னை ஆண்டான் இணையடியே சிந்தித்
திருந்திரந்து கொள்நெஞ்சே எல்லாந்—தருங்காண்
பெருந்துறையின் மேய பெருங்கருணை யாளன்
மருந்துருவாய் என்மனத்தே வந்து.

உரை :—திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருந்த பேரருளாளன், அமுதவடிவமாய் என் உள்ளத்தே வந்திருந்து என்னை ஆட்கொண் டருளினன். அவனது திருவடிக ளிரண்டையுமே (இடைவிடாது) நினைந்திருந்து நெஞ்சமே (நீ வேண்டிய) எல்லாவற்றையும் யாசித் துக்கொள். அவன் எல்லாந் தந்தருள்வான்.

குறிப்பு :— பெருங் கருணையாளன், மனத்தேவந்து இருந் தென்னை ஆண்டான், நெஞ்சே இணையடியே சிந்தித்திருந்து இரந்து கொள், எல்லாந் தருங்காண் என முடிக்க. ௧௦

இன்பம் பெருக்கி இருளகற்றி எஞ்ஞான்றுந்
துன்பந் தொடர்வறுத்துச் சோதியாய்—அன்பமைத்துச்
சீரார் பெருந்துறையான் என்னுடைய சிந்தையே
ஊராகக் கொண்டான் உவந்து.

உரை .—சிறப்புப் பொருந்திய திருப்பெருந்துறை முதல்வன், பிறவித் துன்பத்தின் தொடர்ச்சியை அறுத்து அருளொளியாய், அறியாமை இருளை நீக்கி, என்றுமுள்ள பேரின்பத்தைப் பெருக்கி அன்பினை உளதாக்கி, என்னுடைய உள்ளத்தையே தமது பதியாக விரும்பிக்கொண் டருளினன். ௧௧

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

பண்டாய நான்மறை

அனுபவத்துக் கையமின்மை உரைத்தல்

நேரிசை வெண்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

பண்டாய நான்மறையும் பாலணுகா மாலயனுங்
கண்டாரு மில்லைக் கடையேனைத்—தொண்டாகக்
கொண்டருளுங் கோகழிஎங் கோமாற்கு நெஞ்சமே
உண்டாமோ கைம்மா றுரை.

உரை :—பழமையாகிய நான்கு வேதங்களும் அவன்பாற் சேரா. திருமாலும், பிரமனும் அவனைக் கண்டதுகூட இல்லை. கீழ்ப்பட்ட என்னை அடிமையாக ஆட்கொண்டருளும் எமது திருப்பெருந்துறை அரசனுக்கு மனமே பதிலுபகாரம் உண்டோ? சொல்.

குறிப்பு :—கோகழி=திருவாவடுதுறையையுங் குறிக்கும். க

உள்ள மலமூன்றும் மாய உகுபெருந்தேன்
வெள்ளந் தரும்பரியின் மேல்வந்த—வள்ளல்
மருவும் பெருந்துறையை வாழ்த்துமின்கள் வாழ்த்தக்
கருவுங் கெடும்பிறவிக் காடு.

உரை :—உயிரைப் பற்றிய மும்மலமும் நீங்கியொழிய, குதிரையின்மேலேறிவந்த அருட் கொடையாளனாகிய பெருமான் சொரிகின்ற தேனையைய பேரின்ப வெள்ளத்தைத் தரும், அவன் வீற்றிருக்குந் திருப்பெருந்துறையைத் துதியுங்கள். துதிக்கவே, பிறவிக்காட்டின் மூலமுங் கெட்டொழியும்.

குறிப்பு :—மும்மலம்=ஆணவம், கன்மம், மாயை. 'வெள்ளந் தரும்' என்பதற்கு, 'வெள்ளந் தருகின்ற' எனப்பொருள் கொண்டு, 'தரும்' என்பதை வள்ளலென்பதோடு முடிப்ப துண்டு. கரு=மூலம், வேர். உ

காட்டகத்து வேடன் கடலில் வலைவாணன்
நாட்டிற் பரிபாகன் நம்வினையை—வீட்டி
அருளும் பெருந்துறையான் அங்கமல பாதம்
மருளுங் கெடநெஞ்சே வாழ்த்து.

உரை :—காட்டிலே வேடனாகியும், கடலில் வலைஞனாகியும், நாட்டிலே குதிரைப்பாகனாகியும் தோன்றியருளி (உயிர்களாகிய) நமது வினையைத் தொலைத்து அருள்புரியும் திருப்பெருந்துறைப் பெருமானது அழகிய திருவடிக் கமலங்களை நெஞ்சே மயக்கந் தீரும்படி துதிப்பாயாக.

குறிப்பு :—பார்த்தன் பொருட்டு வேடனாயினமை பாரதத்துட் காண்க. பிறகதைகள் திருவிளையாடலுட் காண்க. மருளும், என்பதில் உம்மை இறந்தது தழுவியது. வினையோடு மயக்கமும், என்பது கருத்து.

௩

வாழ்ந்தார்கள் ஆவாரும் வல்வினையை மாய்ப்பாருந்
தாழ்ந்துலகம் ஏத்தத் தகுவாருஞ்—சூழ்ந்தமரர்
சென்றிறைஞ்சி ஏத்தும் திருவார் பெருந்துறையை
நன்றிறைஞ்சி ஏத்தும் நமர்.

உரை :—தேவர்போய் வலம்வந்து வணங்கித் துதிக்குஞ் சிறப்பமைந்த திருப்பெருந்துறையை நன்குவணங்கித் துதிக்கும் நம்மவர் (உலகில் பயனுற) வாழ்ந்தார்களும், கொடிய வினையைத் தொலைப்பாரும் ஞாலமே வணங்கி வாழ்த்தத் தக்கவருமாவர்.

௪

நண்ணிப் பெருந்துறையை நம்மிடர்கள் போயகல
எண்ணி எழுகோ கழிக்கரசைப்—பண்ணின்
மொழியாளோ டுத்தர கோசமங்கை மன்னிக்
கழியா திருந்தவனைக் காண்.

உரை :—எழுச்சியுடைய திருவாவடுதுறைப் பதிக் கரசனை, நமது துன்பங்கள் போயொழியும்படி திருவுள்ளங்கொண்டு, திருப்பெருந்துறை அடைந்து, பின், பண்போன்ற சொல்லினளாகிய உமையம்மையோடு உத்தரகோசமங்கை சேர்ந்து அதனைவிட்டு நீங்காதிருந்த பெருமானைக் காண்க.

குறிப்பு :— நெஞ்சிற்கு இது கூறப்பட்டது. எழுகோகழிக் கரசை நம்மிடர்கள் போயகல எண்ணி, பெருந்துறையை நண்ணிப் பண்..............காண் எனமுடிக்க. ரு

காணுங் கரணங்கள் எல்லாம்பே ரின்பமெனப்
பேணும் அடியார் பிறப்பகலக்—காணும்
பெரியானை நெஞ்சே பெருந்துறையில் என்றும்
பிரியானை வாயாரப் பேசு.

உரை :—அறிதற்குரிய கருவிகளெல்லாம் பேரின்ப மயமாகக் கண்டு போற்றும் அன்பர்கள், தமது பிறப்பு நீங்கும்படி கண்டு வணங் கும் பெருமை யுடையானை, எப்போதுந் திருப்பெருந்துறையை விட்டு நீங்காதவனை மனமே நீ வாயாரப் புகழ்வாயாக.

குறிப்பு :— காணும்=அறியும். கரணம்=அகக் கருவி, புறக் கருவி முதலியன. சு

பேசும் பொருளுக் கிலக்கிதமாம் பேச்சிறந்த
மாசின் மணியின் மணிவார்த்தை—பேசிப்
பெருந்துறையே என்று பிறப்பறுத்தேன் நல்ல
மருந்தினடி என்மனத்தே வைத்து.

உரை நடை:—நல்லமருந்..............'வைத்து' என்பதை முத லிற்கொள்க.

உரை :—(பிறவி நீக்குவதற்கு) நல்ல மருந்தான பெருமான் திருவடிகளை உள்ளத்தே கொண்டு, பேசப்பட்ட உண்மைப்பொருள் களுக்கு எல்லையான முடிவாய, இன்பமாய், சொல்லினைக் கடந்த குற்றமற்ற மாணிக்கம் போன்றவனது புகழை யுரைத்துப் பெரியவழி யானவனே எனத் துதித்துப் பிறப்பினை யொழித்தேன்.

குறிப்பு :—பெருந்துறை, அப்பெயருடைய பதிக்கும், பெரு நெறியாய பிரானுக்கும் வழங்குவது. எ

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

திருப்படையாட்சி

சீவ உபாதி ஒழிதல்

பன்னிரு சீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

கண்க ளிரண்டும் அவன்கழல் கண்டு களிப்பன ஆகாதே
காரிகை யார்கள் தம் வாழ்விலென் வாழ்வுகடைப்படும்ஆகாதே
மண்களில் வந்து பிறந்திடு மாறு மறந்திடும் ஆகாதே
மாலறி யாமலர்ப் பாதம் இரண்டும் வணங்குதும் ஆகாதே
பண்களி கூர்தரு பாடலொ டாடல் பயின்றிடு மாகாதே
பாண்டிநன் னாடுடை யான்படை யாட்சிகள்பாடுது மாகாதே
விண்களி கூர்வதோர் வேதகம் வந்து வெளிப்படு மாகாதே
மீன்வலை வீசிய கானவன் வந்து வெளிப்படு மாயிடிலே.

உரை நடை :—மீன்வலை வீசிய கானவன் வந்து வெளிப்படுமாயிடிலே என்பதை முதலிற் கொள்க.

உரை :—மீன்பொருட்டு வலைவீசிய, வேடனாகிய கடவுள் வந்து நமக்கு வெளிப்பட்டுவிட்டால், இரண்டு கண்களும் அவனுடைய திருவடியைக்கண்டு மகிழ்வன ஆதல் நிகழாது. பெண்களுடைய வாழ்க்கையில், என்னுடைய வாழ்க்கை கீழ்ப்படுதல் நிகழாது. உலகங்களிற்போய்ப் பிறந்திடும் வண்ணம் கடவுள் திருவடிகளை மறந்திடுதல் நிகழாது. திருமாலறியாத இறைவன் திருவடித்தாமரை இரண்டும் வழிபடுதல் நிகழாது. பண்ணோடுகூடிய மகிழ்ச்சியைத் தருகின்ற பாடலுமாடலும் பழகுதலுமாகாது. நல்ல பாண்டியநாட்டினை உடைய பெருமானது படையின் வீரச்செயல்களைப் பாடுதலும் நிகழாது. விண்ணுலகினர் மகிழ்வதற் கேதுவாகிய வேறுபடுத்திக் காட்டுஞ் சிறப்புத் தோன்றுதலு மாகாது.

குறிப்பு :—இறைவன் வெளிப்பட்டு உயிர் அவனோடு அத்துவிதமாய்க் கலந்த இடத்தே, சிவானுபவ உணர்ச்சியே நிலைத்து உயிர்

புறச் செயலற்று இருத்தலின் செய்யுளிற் கூறிய புறச் செயல்கள் நிகழ இடமில்லை. வாழ்வில் என்பதற்கு வாழ்வினைப் பார்க்கிலும் என்று பொருள் கொள்வாருமுண்டு. வேதகம் என்பது விண்ணவர்களிலும் உயர்த்திக் காட்டுந் தனிச் சிறப்பு. உயிர் சிவனோடு இரண்டறக் கலந்த இடத்தே, ஏனைத் தேவரை யெண்ணுமையின், அச்சிறப்புத் தோன்ருதென்க. க

ஒன்றினொடொன்று மோரைந்தி னுடைந்தும் உயிர்ப்பது மாகாதே
 உன்னடி யாரடி யாரடி யோமென உய்ந்தன வாகாதே
கன்றை நினைந்தெழு தாயென வந்த கணக்கது வாகாதே
 காரண மாகும் அனாதி குணங்கள் கருத்துறு மாகாதே
நன்றிது தீதென வந்த நடுக்கம் நடந்தன ஆகாதே
 நாமுமெ லாமடி யாருட னேசெல நண்ணுது மாகாதே
என்றுமென் அன்பு நிறைந்த பராவமு தெய்துவ தாகாதே
 ஏறுடை யான்எனை ஆளுடைநாயகன் என்னுள் புகுந்திடிலே.

உரை நடை:—ஈற்றடியை முதலிற் கொள்க.

உரை:—காளைவாகனமுடையனாகிய, என்னை அடிமையாகவுடைய தலைவன் என்னறிவினுள் புகுந்து நிலைத்துவிடில், உயிரினோடெம்பும், ஐம்பொறிகளோடு, அவற்றிற்குரிய பொருளாகிய ஐம்புலன்களும் கலந்து நிலைபெறுதல் நிகழாது. உன்னடியார்களுடைய அடியார்க்கடியோ மென்று கூறி உய்தற் கேதுவாய செயல்கள் நிகழமாட்டா. தனது கன்றை நினைந்து (அன்போடு) எழுந்து செல்லுந் தாய்போல உயிர்கள்பாற் கருணை காட்டச் சென்ற முறையும் நிகழாது. மனம் முதலியவற்றிற்குக் காரணமாகும் முக்குணங்கள் அறிவிற் பொருந்துதலு மியலா, இது நல்லதோ, இது தீயதோ என்று ஒன்றினையாய்ந்த காலையேற்படுங் கலக்கம் நிகழ்தலுமியலாது. நாம் எல்லாம் அடியாரோடு உடன்செல்லக் கருதலுமியலாது, என்றைக்குமெனது நிறைந்த அன்பிற்குரிய மேலான அமுதமானவனைப் போயடைதலென்பதும் நிகழாது.

குறிப்பு:—ஒன்றினோ டொன்றும் என்பதற்கு உடம்பினொடு பிராணனுமென்று கூறுவாருமுளர். உயிர்ப்பது=கலந்தியங்குவது.

தாயென வந்த என்பதைக் கடவுளுக்கேற்றித் தாய்போலக் குருவாகி வந்ததெனப் பொருள் கொள்வது முண்டு. பராவமுதை யடைந்து விட்டபடியால் எய்தலாகாது என்றார். உ

பந்த விகார குணங்கள் பறிந்து மறிந்திடு மாகாதே
பாவனை யாய கருத்தினில் வந்த பராஅமு தாகாதே
அந்த மிலாத அகண்டமும் நம்முள் அகப்படு மாகாதே
ஆதி முதற்பர மாய பரஞ்சுடர் அண்ணுவ தாகாதே
செந்துவர் வாய்மட வாரிட ரானவை சிந்திடு மாகாதே
சேலன கண்கள் அவன் திருமேனி திளைப்பன ஆகாதே
இந்திர ஞால இடர்ப்பிற வித்துய ரேகுவ தாகாதே
என்னுடை நாயக னாகிய ஈசன் எதிர்ப்படு மாயிடிலே.

உரை :—என்னுடைய தலைவனாகிய ஆண்டவன் எதிர் தோன்றிக் கலந்தருளுமாயின், பாசத் தொடர்பான வேற்றுமைப்பட்ட பலவியல்புகள் மறைதலும், மீட்டுத் தோன்றுதலும் நிகழா. கடவுளைப் பாவிப்பதால் உள்ளத்திற் றோன்றிய கற்பனைத் திருவடிவக்காட்சியாவுளதாம், மேலான அமுதமும் அனுபவித்தலாகாது. எல்லையற்ற கட்டுப்படாத வடிவக்காட்சி நமதுள்ளத்தே புலனாதலும் நிகழாது. படைப்பு முதல் உதவிய மேலான சோதிப் பொருளைப் போயடைதல் நிகழாது. செவ்விய பவளவாயையுடைய பெண்டிரால் வரும் இடையூறுகள் ஒழிதல் என்பது நிகழாது, சேல் மீன்போன்ற இறைவனது திருவுருவத்தை நுகர்தலும் நிகழாது. இந்திர கண்கள் சாலம் போல மாயமான இடைஞ்சலான பிறவித்துன்பம் ஒழிதலென்பதும் நிகழாது.

குறிப்பு :—இச்செய்யுளுட் கூறியன வெல்லாங் கடவுளோடு இரண்டறக் கலப்பதற்கு முன் நிகழ்வன வென்றும் பின் நிகழா வென்று மறிக. ஆதிமுதற் பரமாய பரஞ்சுடரென்றது ஐந்தொழில் செய்யுந் தடத்த இலக்கணமுடைய கடவுளைக் குறிக்கும். இந்திர ஜாலவித்தையை அறுபத்து நான்கு கலைஞானங்களி லொன்றென்ப. ங

என்னணி யார்முலே ஆகம் அளேந்துடன் இன்புறு மாகாதே
எல்லேயில் மாக்கரு ணேக்கடல் இன்றினி தாடுது மாகாதே
நன்மணி நாதம் முழங்கியென் உள்ளுற நண்ணுவ தாகாதே
நாதன் அணித்திரு நீற்றினே நித்தலும் நண்ணுவ தாகாதே
மன்னிய அன்பரில் என்பணி முந்துற வைகுவ தாகாதே
மாமறை யும்அறி யாமலர்ப் பாதம் வணங்குது மாகாதே
இன்னியற் செங்கழு நீர்மலர் என்தலே எய்துவ தாகாதே
என்னேயுடைப்பெருமான் அருள்ஈசன் எழுந்தருளப்பெறிலே.

உரை :—என்னே அடிமையாகவுடைய பெருமானுகிய கருணே முதல்வன் தோன்றி வீடருளப் பெற்ருல், எனது நகைகள் நிலவிய நகில்கள் அவனது திருமேனியிற் படிந்து இன்புறுதல் நிகழாது. எல்லேயில்லாத பெருங்கருணேக் கடலில் இப்பொழுது நன்கு திளேத்தல் நிகழாது. நல்ல மணியோசை முதலியன என்னுள்ளே மிகுதியாகப் பொருந்தி முழங்குதல் நிகழாது. இறைவனணிகின்றதிரு நீற்றினேப் பூசுதலும் ஏற்படாது. நிலேபெற்ற அன்பருள் எனது பணி விடை முற்பட்டு இருத்தல் நிகழாது. பெருமை பொருந்திய மறை நூல்களறியாத திருவடிக் கமலங்களே வழிபடுதலும் நிகழாது. இனிய இயல்புடைய செங்கழு நீர்ப்பூப் போன்ற திருவடிகள் எனது தலே யிற் பொருந்துதலும் நிகழாது.

குறிப்பு:—இறைவர் திருமேனியைத் தழுவுதல் அவனது திரு வடிவத்தில் ஒடுங்குதலாகும். அது தத்துவச் சார்புடைய தாதலின், தத்துவங் கடந்த அத்துவிதக்கலப்பில் அது நிகழாது என்ருர். திரு அருட்பேறு சிவப்பேற்றிற்கு முற்பட்டதாகலின் சிவப்பேற்றின் பின் அது நிகழாது என்ருர். மணிநாத முழங்குதல் யோகியர் உடம் பில் நிகழ்வது. அது ஞானநிலேயில் நிகழாதென்றனர். ௭

மண்ணினில் மாயை மதித்து வகுத்த மயக்கறு மாகாதே
வானவ ரும்அறி யாமலர்ப் பாதம் வணங்குது மாகாதே
கண்ணிலி காலம் அனேத்திலும் வந்த கலக்கறு மாகாதே
காதல்செ யும்அடி யார்மனம் இன்று களித்திடு மாகாதே

பெண்ணலி ஆணென நாமென வந்த பிணக்கறு மாகாதே
பேரறி யாதஅனேக பவங்கள் பிழைத்தன ஆகாதே
எண்ணிலி யாகிய சித்திகள் வந்தெனை எய்துவ தாகாதே
என்னையுடைப்பெருமான் அருள்ஈசன் எழுந்தருளப்பெறிலே.

உரை :—என்னையுடைய பெருமானாகிய கருணை யாண்டவன், எழுந்தருளப் பெற்றால், மண்ணுலகத்தினில் மாயா காரியங்களைக் கருதி அவற்றின் வகையாக எழுந்த மயக்க வுணர்ச்சி ஒழிதல் என்பது நிகழாது. தேவர்களு மறியாத திருவடிக் கமலங்களை வழிபடுதலும் நிகழாது. ஞானமில்லாதவனாய் இருந்த காலமெல்லாம் ஏற்பட்ட கலக்கங்கள் என்பது நிகழா. பெண் ஆண் அலியெனவும், நாமெனவும் நீரெனவும் பேசவந்த மாறுபாடுகள் ஒழிதல் என்பதும் நிகழாது. பேர்கூடச் சொல்ல முடியாத பல பிறவிகளுள் நின்று தப்பிப் பிழைத்தல் என்பதும் நிகழாது. எண்ணிலடங்காத அற்புதத்திறன்கள் என்னை வந்தடைதல் நிகழாது.

குறிப்பு :—மாயையினாலாகிய மயக்கத்தை முதற்கண் குறிப்பித்தார். அது ஆணவத்தால் வந்த மயக்கின் வேறாகும். கண் = ஞானத்திற் கறிகுறி. கண்ணிலிகாலம் = கண்ணிலியாயிருந்த காலம். கலக்கு - கலக்க மென்பதன் கடைக்குறை. பவங்கள் = பிறவிகள். ரு

பொன்னிய லுந்திரு மேனிவெண் ணீறு பொலிந்திடு மாகாதே
பூமழை மாதவர் கைகள் குவிந்து பொழிந்திடு மாகாதே
மின்னியல் நுண்ணிடை யார்கள் கருத்து வெளிப்படு மாகாதே
வீணை முரன்றெழும் ஓசையில் இன்பம் மிகுத்திடு மாகா[தே
தன்னடி யாரடி என்தலை மீது தழைப்பன ஆகாதே
தானடி யோம்உட னேஉ(ய்)ய வந்து தலைப்படு மாகாதே
இன்னியம் எங்கும் நிறைந்தினி தாக இயம்பிடு மாகாதே
என்னைமுன் ஆளுடைஈசன் என் அத்தன் எழுந்தருளப்பெறிலே.

உரை :—என்னை முன்னாளிலே யாட்கொண்டருளிய முதல்வன் என் அப்பன் எழுந்தருளப் பெற்றால், பொன்னின் தன்மை

யோடு விளங்குந் திருமேனிமீது வெள்ளிய திருநீறு விளங்குதலும் நிகழாது. பெருந் தவத்தினரது கரங்கள் கூப்பி மலர் மழையை இறைவன் திருவடிக்கண் சொரிந்திடுதலும் நிகழாது. மின்னலைப்போல அசையும் நுண்ணிய இடையையுடைய பெண்டிரது உள்ளக் கருத்து வெளிப்படுதலும் நிகழாது. வீணை முழங்கி உண்டாகின்ற இன்னிசையில் இன்பம் மிகுதிப் படுதலும் நிகழாது. இறைவனது அடியார்கள் திருவடிகள் எனது தலைமீது விளங்குதலும் நிகழாது. இறைவன் அடியார்களாகிய நாங்கள் உய்யும்படி எழுந்தருளி வந்து தோன்றுதலும் நிகழாது. இனிய வாத்தியங்கள் எவ்விடத்தும் நிறைந்து இனிதாக ஒலித்தலும் நிகழாது.

குறிப்பு :—பூமழை என்பதை பொலிந்திடு மென்பதனோடு முடிக்க. அடியோம் என்பதை உடனே என்பதோடு முடித்தலு முண்டு. இயம்=வாத்தியம். கூ

சொல்லிய லாதெழு தூமணி யோசை சுவைதரு மாகாதே
துண்ணென என்னுளம் மன்னிய சோதி தொடர்ந்தெழு [மாகாதே
பல்லியல் பாய பரப்பற வந்த பராபர மாகாதே
பண்டறி யாதப ரானுப வங்கள் பரந்தெழு மாகாதே
வில்லியல் நன்னுத லார்மயல் இன்று விளைந்திடு மாகாதே
விண்ணவ ரும்அறியாத விழுப்பொருள் இப்பொருளாகாதே
எல்லையி லாதன எண்குண மானவை எய்திடு மாகாதே
இந்து சிகாமணி எங்களை ஆள எழுந்தரு ளப்பெறிலே.

உரை :—சந்திரனைத் தலையின்கண் மணியாக வைத்த பெருமான், எங்களை யாட்கொள்ள எழுந்தருளப்பெற்றால் சொல்லோசை கலவாது எழுகின்ற பரிசுத்தமான மணிஒலி சுவைபயத்தல் நிகழாது. திடீரென எனதுள்ளத்திற் பொருந்திய சோதியானது தொடர்பாகத் தோன்றுதல் நிகழாது. பல தன்மைகளை உடைய மனவிரிவு கெடும்படி தோன்றிய மிக மேலான பொருள்தோன்றுதல் நிகழாது. முன்பு அறியாத மேலான அனுபவங்கள் விரிந்து மேற்படுதலும் நிகழாது. வில்லின் வடிவுடைய அழகியநெற்றியையுடைய பெண்டி

ரது மயக்கம் இப்போதுபோல் உண்டாதல் இல்லை. வானவரு மறியாத உயர்ந்த பரம்பொருள் விளங்கு மிவ்வடிவோடு தோன்றுதல் நிகழாது. அளவில்லாதனவாகிய இறைவனது எண்குணங்கள் அடைந்திடுதலும் நிகழாது.

குறிப்பு :—சொல் கலவாது ஒலிக்கின்ற மணி ஓசையைச் சிலம்பொலி என்பர். அது ஞான யோகத்தால் அறியற்பாலது. துண்ணென மன்னிய சோதி என்றது, ஞானநிலையின் தொடக்கத்திலுண்டாகும் விளக்கத்தை. பரப்பற வந்த பராபர மென்றது மனோலயத்தை உளதாக்கு மிறைவன் திருவடிவம். பரானுபவங்களென்றது, அபரமுத்திப் போகங்கள். இப்பொருளென்றது அடிகளுக்குத் தோன்றிய ஆசிரிய வடிவத்தை. எண்குணங்களை அடைந்து முடிந்த இடமாதலின் புதிதாக எய்திடுதற் கிடமில்லை யென்றார். இந்து சிகாமணி என்பதற்குச் சந்திரனைத் தலையிற் றரித்தவனாகிய மணி போன்றவன் என்றுங் கூறுப. எ

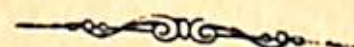
சங்கு திரண்டு முரன்றெழும் ஓசை தழைப்பன ஆகாதே
சாதி விடாத குணங்கள் நம்மோடு சலித்திடு மாகாதே
அங்கிது நன்றிது நன்றெனு மாயை அடங்கிடு மாகாதே
ஆசைஎ லாம்அடி யாரடி யோம்எனும் அத்தனையாகாதே
செங்கயல் ஒண்கண் மடந்தையர் சிந்தை திளைப்பன ஆகா
சீரடி யார்கள் சிவானுபவங்கள் தெரிந்திடு மாகாதே [தே
எங்கும் நிறைந்தமு தூறு பரஞ்சுடர் எய்துவ தாகாதே
ஈறறி யாமறை யோன்எனை ஆள எழுந்தரு ளப்பெறிலே.

உரை:—முடிவுணரப்படாத இரகசியப் பொருளாகிய பெருமான் என்னை யாட்கொள்ள எழுந்தருளப்பெற்றால் சங்குகள் பலவொன்று சேர்ந்து முழங்கினாற்போ லெழுவதாகிய ஓசை மிகுதிப்படுதல் நிகழாது. குலங் காரணமாக வருகின்ற குணங்கள் நம்மோடு இயங்குதல் நிகழாது. அவ்விடத்தே இது நல்லது இது நல்லது என்ற மயக்கம் அடங்கி ஒழிதல் நிகழாது. பற்று முழுவதும் இறைவனடியார்க் கடியோம் என்னு மவ்வளவே என்றலுங் கூறவொண்ணாது. சிவந்த

கயல்மீன்போன்ற ஒளியையுடைய கண்ணை உடைய பெண்டிர் மனம் பூரித்தலும் நிகழாது. சிறந்த அடியார்களது சிவானுபவங்களை இன்னதென விசாரித்தலும் நிகழாது. எவ்விடத்தும் நிறைந்து அமுதூறுதற்குக் காரணமாகிய பரஞ்சோதியை யடைதலும் நிகழாது.

குறிப்பு :—சங்கோச யோகானுபவம், சாதிக்குணங்கள் பழக்க மிகுதியால் உண்டாவன. மாயை என்றது புதுமைபற்றிய உணர்ச்சி. அமுதூறு பரஞ்சுட ரென்றது, உடம்பினிற் காணப்படும் உத்தமனை. அ

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

ஆனந்தமாலை

சிவானுபவ விருப்பம்

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

மின்னே ரனைய பூங்கழல்க ளடைந்தார் கடந்தார் வியனுலகம்
பொன்னே ரனைய மலர்கொண்டு போற்றாநின்றார் அமரரெல்லாங்
கல்நே ரனைய மனக்கடையாய்க் கழிப்புண் டவலக் கடல் வீழ்ந்த
என்னே ரனையேன் இனியுன்னைக் கூடும் வண்ணம் இயம்பாயே.

உரை :—மின்னலைப்போன்ற அழகிய இறைவன் திருவடிகளை யடைந்தவர்கள் பெரிய உலகநெறியைக் கடந்தவர்களாவார். தேவர்களெல்லாம் பொன்போன்ற அழகிய மலர்களைத் தூவி இறைவனை வணங்கா நின்றார். கல்லையொத்த மனத்தினவனாய்க் கீழ்ப்பட்டவனாய் அறிஞராற் கழிக்கப்பட்டுக், கவலைக்கடலில் வீழ்ந்த என்னையே போன்ற யான் இனிமேல் உன்னை வந்தடையும் விதத்தைக் கூறியருள்க.

குறிப்பு :—பூங்கழல்கள்=பொலி வுடைய திருவடிகள். இழிவில் தனக்குத்தானே நிகரென்பார், என்னேரனைய என்றார். க

என்னால் அறியாப் பதம்தந்தாய் யான தறியா தேகெட்
டேன், உன்னால் ஒன்றுங் குறைவில்லை உடையாய் அடிமைக்
காரென்பேன், பன்னாள் உன்னைப் பணிந்தேத்தும் பழைய
அடிய ரொடுங்கூடா, தென்னா யகமே பிற்பட்டிங் கிருந்
தேன் நோய்க்கு விருந்தாயே.

உரை :—என்னாலறிய வொண்ணாத பெருமையுடைய பதவியை நீ தந்தருளினை. யான் அதன் தன்மையறிந்து (பாதுகாவாது)

கெடுதியுற்றேன். உன்னால் யாதொரு குறையு மேற்படவில்லை. நாதனே, அடியேனுக்கு யாரைத் துணையென்பேன். என் தலை வனே, பலநாளாக உன்னை வழிப்பட்டுத் துதிக்கும் பழமையான அன்பர்களோடுஞ்சேராது பின்னிட்டுப் பிணிக்குவிருந்தாக இவ்வுலகி விருப்பேனாயினேன்.

குறிப்பு :— என்னுயகமே என்பதை முதலிற் கொள்ளலாம். நோய்க்கு விருந்தா யிருந்தேன் என மாறுக. பதமென்பதற்குத் திருவடியென் று முரைப்பர். நாதனே நீ யடிமைக்கு எவ்வகைத் தொடர்புடையாய் எனவும் பொருள்கொள்வர். உ

சீல மின்றி நோன்பின்றிச் செறிவே யின்றி அறிவின்றித்
தோலின் பாவைக் கூத்தாட்டாய்ச் சுழன் றுவிழுந்துகிடப்பேனை
மாலுங் காட்டி வழிகாட்டி வாரா உலக நெறியேறக்
கோலங் காட்டி ஆண்டானைக் கொடியேன் என்றோ கூடுவதே.

உரை :— நல்லொழுக்க மின்றி, விரதமின்றி, அன்பில்லாமல், அறிவில்லாமல், தோற் பதுமையின் கூத்தாட்டத்தைப்போலச் சுற்றி யலைந்து பயனற்று கிடக்கும் எனக்குத் தன்பால் விருப்பங் காட்டி நன்னெறி காட்டிப் பிறவிக்கு மீளாது போய்ச் சேரும் வழியிலே மேற்கொண்டு செல்லுமாறு தனது திருவடிவத்தையுங் காட்டி யாட் கொண்ட பெருமானைக் கொடுமையுடையேன் எந்நாள்போய்ச் சேரு வது ? ங

கெடுவேன் கெடுமா கெடுகின்றேன் கேடி லாதாய் பழி கொண்டாய், படுவேன் படுவ தெல்லாம்நான் பட்டாற் பின் னைப் பயனென்னே, கொடுமா நரகத் தழுந்தாமே காத்தாட் கொள்ளுங் குருமணியே, நடுவாய் நில்லா தொழிந்தக்கால் நன்றோ எங்கள் நாயகமே.

உரை:— கெடுதியுறு மியல்புடைய யான் எப்படிக் கெடக் கூடுமோ அப்படிக் கெடுகின்றேன். தீங்கில்லாதவனே (நீ என்னை யாட்கொண்டமையான்) நான் கெடுதலால் வரும் பழியை நீ ஏற்றுக் கொள்ளலாயிற்று. துன்பப்படுதற் குரிய யான் படக்கூடிய துன்ப மெல்லாம் அனுபவித்துவிட்டால் அதற்குப் பின், நீ காப்பதில்

என்ன பயன்? கொடிய பெரு நரகத்திலே ஆழாத வண்ணம் தடுத்தாட் கொள்ளுங் குருவாகிய மாணிக்கமே, எங்கள் தலைவனே, நீ நியாய நிலையிலில்லாமற்போனுல் அது நன்ருகுமா ?

குறிப்பு :—பிராரத்துவ வினையை முற்றிலும் அனுபவிப்பதற்கு முன்னேயே வீட்டினைத் தந்தருள வேண்டு மென்பது அடிகள் குறிப்பு. அன்பர் துன்பப்படுங்காலை அதனை நீக்குதல் இறைவர் கடன். அதனைச் செய்யாமை நடுவு நிலைக்கு மாருகுமென்று குறிப் பித்தார். ௬

தாயாய் முலையைத் தருவானே தாரா தொழிந்தாற் சவலையாய், நாயேன் கழிந்து போவேனே நம்பி யினித் தான் நல்குதியே, தாயே யென்றுன் தாளடைந்தேன் தயாநீ என்பா லில்லையே, நாயேன் அடிமை உடனுக ஆண் டாய் நான் தான் வேண்டாவோ.

உரை:—தாயாகி வந்து நகிலினின்றும் பொழியும் பாலைத் தரு பவனே(அதாவது தாய் முலையூட்டுதல்போல ஞானப்பாலளிப்பவனே) அதனைத் தராதுபோனுற் பாலின்றி மெலியுங் குழந்தையைப்போல் நாயேன் (அறியாமையினுற்) கழிவாய்ப் போவேனே, அண்ணலே இனியாவது அருள் தருவாயாக. உன்னைத் தாயே யென்றெண்ணி உன்னுடைய திருவடியை யடைந்தேன், நீ என்னிடத்தில் கருணை யில்லாதிருக்கின்ருய். நானுன்னை யடைந்தவுடன் என்னை யடிமை யாக ஆட்கொண்டாய். (இப்போது) அடிமையாகிய நான் உனக்குத் தேவையில்லையோ.

குறிப்பு :—தாயாய், சவலையாய் என்பவற்றில் ஆய் என்பதை உவமை யுருவாகக் கொள்ளுதலுமுண்டு. ரு

கோவே யருள வேண்டாவோ கொடியேன் கெடவே அமையுமே, ஆவாவென்னு விடிலென்னை அஞ்சேல் என்பார் ஆரோதான், சாவா ரெல்லாம் என்னளவோ தக்கவாறன் றென்னுரோ, தேவே தில்லை நடமாடி திகைத்தேன் இனித் தான் தேற்ருயே.

உரை:—அரசனே, நீ யருள்புரிய வேண்டியதில்லையா? கொடுமையேன் கெட்டுப்போதலே போதுமா? நீ ஐயோவென் றிரங்காவிடில் அஞ்சாதே யென்றெனக் குரைப்பார் வேறு யார்தான்? பயன்பெறாது இறப்பவர்களெல்லாம் என்னோடு சரியோ, நான் பயன்பெறாது இறந்தால் அது தக்க முறையன்றென்று அன்பர்கள் சொல்லாரோ? கடவுளே தில்லைத் திருக்கூத்தி யற்றுபவனே, யான் திகிலடைந்தேன். இனியாவது நீயே அதனைத் தெளிவிப்பாயாக. சு

நரியைக் குதிரைப் பரியாக்கி ஞாலமெல்லாம் நிகழ்வித்துப், பெரிய தென்னன் மதுரையெல்லாம் பிச்ச தேற்றும் பெருந்துறையாய், அரிய பொருளே அவிநாசி அப்பா பாண்டி வெள்ளமே, தெரிய அரிய பரஞ்சோதீ செய்வ தொன்றும் அறியேனே.

உரை:—நரிகளைக் குதிரை வாகனமாக்கி உலகம் எல்லாம் தெரியும்படி செய்து பாண்டியனது பெரிய ஊராகிய மதுரையிலுள்ளவர்களுக்கெல்லாம் திகைப்பினை மிகுதிப்படுத்துந் திருப்பெருந்துறைப் பெருமானே, பெறுதற்கரிய மெய்ப்பொருளே, அவிநாசி என்னுந் திருப்பதியின்கண் வீற்றிருக்கு மப்பனே, பாண்டியனுன கருணை வெள்ளமே, அறிதற்கரிய மேலான வொளியானவனே, வீடடைதற்குச் செய்யு முபாயமொன்றும் அறிந்திலேனே.

குறிப்பு:—பரி = தாங்குவது என்ற பொருளில் இங்கே வந்தது. பிற இடங்களில் அது குதிரையெனப் பொருள் படும். நிகழ்வித்து = செலுத்தி எனவுங் கொள்ளலாம். பெரிய தென்னன் எனப் பிரித்து பெருமையுடைய பாண்டியனெனவுங் கொள்ப. அவிநாசி என்பது கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவிலுள்ளது. சுந்தரமூர்த்திகள் முதலைவாய்ப் பிள்ளை எழுப்பிய இடம். எ

திருச்சிற்றம்பலம்

தில்லையில் அருளிய

அச்சோப்பதிகம்

அனுபவ வழி அறியாமை

கலிவிருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

முத்திநெறி அறியாத மூர்க்கரொடு முயல்வேனைப்
பத்திநெறி அறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும்வண்ணஞ்
சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி எனைஆண்ட
அத்தனெனக் கருளியவா றார்பெறுவார் அச்சோவே.

உரை :—வீடடையும் வழியினை யறியாத முரண்பட்டவரோடு சேர்ந்து அவர் நெறி நிற்க முயல்கின்ற எனக்கு அன்பு நெறியை யறிவுறுத்தித், தொல்லை வினைகளற்றொழியும் வண்ணம் மனமாசினை நீக்கிச் சிவமயமாக்கி எனையாட்கொண்டருளிய அப்பன் எனக்கு அருள் செய்த முறையை வேறு யார்பெறவல்லார்? இது அதிசயமே. க

நெறியல்லா நெறிதன்னை நெறியாக நினைவேனைச்
சிறுநெறிகள் சேராமே திருவருளே சேரும்வண்ணம்
குறியொன்றும் இல்லாத கூத்தன்தன் கூத்தையெனக்
கறியும் வண்ணம் அருளியவா றார்பெறுவார் அச்சோவே.

உரை :—நன்னெறி யல்லாத வழியை நன்னெறியாக நினையு மியல்புடையேன் கீழ்ப்பட்ட நெறிகளை யடையாது திருவருளினையே கைகூடும்படி, (பெயர் வடிவு முதலிய) அடையாளங்கள் யாவும் இல்லாத திருநடப் பெருமான் தனது திருவருட் கூத்தினை அறியும்படி அடியனுக்கு அருளிச் செய்தவாறு வேறு யார் பெறவல்லவர்? இஃதே அதிசயம். உ

பொய்யெல்லாம் மெய்யென்று புணர்முலையார் போகத்தே
மையலுறக் கடவேனை மாளமே காத்தருளித்
தையலிடங் கொண்டபிரான் தன்கழலே சேரும்வண்ணம்
ஐயன்எனக் கருளியவா றார்பெறுவார் அச்சோவே.

உரை :—நிலையாதனவற்றை நிலையின வென்றெண்ணி நெருங்கிய நகிலையுடைய பெண்டிராது அனுபவத்தின்கண் மயக்க முறுதற்குரிய என்னை (அதனிடை) மாண்டு போகாமற்றடுத் தருள் செய்து, பெண்ணை இடப்பாகங் கொண்ட பெருமானாகிய தலைவன் தன்னுடைய திருவடியையே அடையும் வண்ணம் எனக்கருள் செய்த படி வேறு யார் பெறவல்லவர்? இஃதே அதிசயம். ௩

மண்ணதனிற் பிறந்தெய்த்து மாண்டுவிழக் கடவேனை
எண்ணமிலா அன்பருளி எனையாண்டிட் டென்னையுந்தன்
சுண்ணவெண்நீ றணிவித்துத் தூய்நெறியே சேரும்வண்ணம்
அண்ணல்எனக் கருளியவா றார்பெறுவார் அச்சோவே.

உரை :—மண்ணுலகிற் பிறந்திளைத்துச் செத்து வீழ்தற்குரிய யேனை, நினைப்பதற்கரிய அன்பினைக் கொடுத்து ஆட்கொண்டு, அடியேனையுந் தனது திருவெண்ணீற்றுப் பொடியை அணியச் செய்து புனிதமான உயர் நெறியையே அடையும்படி, பெருமான் எனக் கருளிய முறையை வேறு யார் பெறவல்லார்? இது அதிசயமே.

குறிப்பு :—எண்ணமிலா=மனத்தால் எதிர்பாராத என்று முரைப்பர். சுண்ணம்=பொடி. ௪

பஞ்சாய அடிமடவார் கடைக்கண்ணால் இடர்ப்பட்டு
நெஞ்சாய துயர்கூர நிற்பேன்உன் அருள்பெற்றேன்
உய்ஞ்சேன்நான் உடையானே அடியேனை வருகஎன்
றஞ்சேல்என் றருளியவா றார்பெறுவார் அச்சோவே.

உரை :—பஞ்சு போன்ற பாதமுை[illegible]ய மாதர் கடைக்கண் பார்வையால் இடைஞ்சற்பட்டு நெஞ்[illegible] உண்டாகிய [illegible]துயர் மிகும்படி நிற்குமியல் புடையே[illegible]உன[illegible]வருளைப்[illegible]றன். நான் உய்ந்தேன்[illegible]டையவ[illegible] அடியே[illegible]

படாதே' என்று அருள் செய்த முறை வேறு யார் பெறவல்லார் இது அதிசயமே. ரு

வெந்துவிழும் உடற்பிறவி மெய்யென்று வினைபெருக்கிக்
கொந்துகுழல் கோல்வளையார் குவிமுலைமேல் வீழ்வேனைப்
பந்தமறுத் தெனையாண்டு பரிசறஎன் துரிசுமறுத்
தந்தமெனக் கருளியவா றார்பெறுவார் அச்சோவே.

உரை:—வெந்து விழும் உடம்பின் சார்பாய பிறப்பை நிலையானதென்றெண்ணித் தீவினைகளை மிகச்செய்து பூங்கொத்துக்களையணிந்த கூந்தலையும் சங்கினாலாய வளையல்களையுமணிந்த பெண்டிரது குவிந்த நகிலின் மேல் விருப்பம் வைக்குமியல்புடைய எனது பாசத்தை நீக்கி, ஆட்கொண்டு, என் உயிர்ப்போதங் கெடும்படி, என் குற்றத்தை யொழித்து முடிவான பேற்றை எனக்கருள் செய்த முறையை வேறு யார் பெறவல்லார்?

குறிப்பு:—கொத்து என்பதன் மெலிவு, கொந்து. கோல்=சங்கு. துரிசு=குற்றம். அந்தம் - முடிவான இன்பம். முடிவான நிலை. கூ

தையலார் மையலிலே தாழ்ந்துவிழக் கடவேனைப்
பையவே கொடுபோந்து பாசமெனுந் தாழுருவி
உய்யுநெறி காட்டுவித்திட் டோங்காரத் துட்பொருளை
ஐயன்எனக் கருளியவா றார்பெறுவார் அச்சோவே.

உரை:—பெண்டிர் மயக்கிலே அமிழ்ந்து விழுதற்குரியேனை மெதுவாகக் கொண்டுபோய் மலமாகிய அடிப்படையை உருவி (எறிந்து), உய்தி கூடும் வழியைக் காண்பித்து ஓங்காரத்தின் உண்மைக் கருத்தினை, அப்பன் எனக்கருள்செய்த விதம் வேறு யார் பெறவல்லார்? இது அதிசயமே. எ

சாதல்பிறப் பென்னுந் தடஞ்சுழியில் தடுமாறிக்
காதலின்மிக் கணியிழையார் கலவியிலே விழுவேனை
மாதொருகூ றுடையபிரான் தன்கழலே சேரும்வண்ணம்
ஆதியெனக் கருளியவா றார்பெறுவார் அச்சோவே.

உரை:—அ[illegible]ப்பு இறப்[illegible]ம் [illegible]ய சுழியிலகப்பட்டுத் தடு
மா[illegible] இஃதே[illegible]அ[illegible]து அழகிய [illegible] பு[illegible] [illegible]ச்சியிலே விழு

மியல்புடைய என்னை, உமையொருபாகன் தனது திருவடியே அடையும்படி, (எவற்றிற்கும்) ஆதியாகிய அவன் அருள் செய்தவாறு யார் பெறவல்லார்? இது அதிசயமே. அ

செம்மைநலம் அறியாத சிதடரொடுந் திரிவேனை
மும்மைமலம் அறுவித்து முதலாய முதல்வன்தான்
நம்மையும்ஓர் பொருளாக்கி நாய்சிவிகை ஏற்றுவித்த
அம்மையெனக் கருளியவா றார்பெறுவார் அச்சோவே.

உரை:—எவற்றிற்கும் ஆதியாகிய தலைவன், நேர்மையின் நயம் அறியாத மூடரொடுந்திரியு மியல்புடைய எனது மூவகைப் பாசங்களையுங் களைந்து, (ஒன்றுக்கும் பற்றாத) அடியேங்களையும் ஒரு பொருளாக மதித்து, நாயைச் சிவிகையிலேற்றினாற்போல உயர்வித்த தாய்போல்வான் எனக்கருளிய விதம் வேறு யார் பெறவல்லார்? இது அதிசயமே. கூ

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவாசகம் முற்றிற்று.

ஆகத் திருப்பதிகங்கள் ருக-க்குப் பாடல் தொகை-சுருஅ.

திருவாசகச் சிறப்பு

தொல்லை யிரும்பிறவிச் சூழுந் தளைநீக்கி
அல்லலறுத் தானந்த மாக்கியதே—எல்லை
மருவா நெறியளிக்கும் வாதவூ ரெங்கோன்
திருவா சகமென்னுந் தேன்.

நால்வர் திருநக்ஷத்திரம்

சித்திரைச் சதயம் அப்பர் சிறந்தவை காசி மூலம்
அத்தரைப் பணிசம் பந்தர் ஆனிமா மகத்தில் அந்த
முத்தமிழ் வாதவூரர் முதியகல் ஆடி தன்னில்
சுத்தமாஞ் சோதிநாளில் சுந்தரர் கயிலை சேர்ந்தார்.

நால்வர் வயசு

அப்பருக்கெண் பத்தொன் றருள்வாத வூரருக்குச்
செப்பிய நாலெட்டில் தெய்வீகம்—இப்புவியில்
சுந்தரர்க்கு மூவாறு தொன்ஞான சம்பந்தர்க்
கந்தம் பதினா றறி.

சில திருத்தக் குறிப்புக்கள்

[காலந் தாழ்த்துவந்தமையால் கீழ்வரும் குறிப்புக்களை உரிய இடங்களில் சேர்க்க இயலவில்லை.]

இவை, திருவாளர் பண்டிதமணி மு. கதிரேசச் செட்டியார் அவர்கள், திருவாளர் வேங்கடசாமி நாட்டாரவர்கள் திருத்தக் குறிப்புக்களைத் தழுவிச் சேர்க்கப்பட்டன :—

திருவாசகப் பொழிப்புரை 3-ம் பக்கம் 7-வது அடி பிஞ்ஞகம் - (அன்னை என்பது அஞ்ஞை எனச் சிலப்பதிகாரத்து வந்துள்ளதுபோல) 'பின்னல்' என்பத னடியாகப் பிறந்து 'சடை' என்னும் பொருள்படுமோ என்று நினைக்கிறேன். அதுவே அவனுக்குச் சிறந்த தலைக்கோலமாகலின்.

7-ம் பக்கம் 32-வது அடி—மெய்யேயுன் பொன்னடிகள் கண்டு-உண்மையாகவே நினது திருவடிகளைக் கண்டு எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். 'கண்ணார் நுதலாய் கழலிணைகள் கண்டேன் கண்கள் களிகூர' என்பதுபோலப் பலவிடங்களில் வருதலின்.

8-ம் பக்கம் 36-வது அடி—வெய்யாய் தணியாய் - 'தண்ணியல் வெம்மையினன்' என்பது ஆளுடைய நம்பிகள் அருளிப்பாடு.

8-ம் பக்கம் 40 - வது அடி—"அஞ்ஞானம்"—ஐயம், திரிபு, அறியாமை என்னு மூன்றையு மடக்கி அஞ்ஞான மென்றார். இஃது உபலக்கணம்.

15-ம் பக்கம் 85-வது அடி—என்றென்று - தனித்தனிக் கூவிக் கூவி என்று கூட்டிக்கொண்டால் 'ஆற்றேன்' என்னும் ஒருமையுடன் 'மெய்யானார்' என்னும் பன்மை பொருந்திவிடும்.

81-ம் பக்கம் 201-வது அடி—தாளிஅறுகின் - தாளியாகிய அறுகின்.

83-ம் பக்கம் 220-வது அடி—செ[illegible]மாலை - ப[illegible]லை.

83-ம் பக்கம் 225-வ[illegible]அடி-[illegible] - நின்ற[illegible]ஒங்குக.

84-ம் பக்[illegible]அ[illegible]அரும்பி [illegible]எச்சங்கள்

சினைவி[illegible]ாடுபெ[illegible]ருந்தும்.

92-ம் பக்கம் 12-வது பாட்—மண்ணுள்வான் மதித்துமிரேன் - புவியினை ஆளக் கருதியுமிரேன்.

93-ம் பக்கம் 13-வது பாட்—அருளமுதம் - அருளாகிய அமுதம். அத்தமியேன் - அத்தகு தனிமையினேன்.

94-ம் பக்கம் 14-வது பாட்—சாமாறே விரைகின்றேன் சதுராலே - சதுராலே சாமாறு விரைகின்றேன் எனக்கொண்டு இகழ்ச்சிக் குறிப்பாக்கலுமாம். சார்வான் எல்லாப் பொருளும் சார்தற்கு இடமானவன்.

97-ம் பக்கம் 'வேனில் வேள்' என்ற பாட்டினுரையுள் 'பல்வினைய' மென்பதற்குப்பின் 'சிவந்த வாயினைய' மென்பதைச் சேர்த்துக் கொள்க.

108-ம் பக்க—கூத்துடையான் - ஐந்தொழிற் றிருக்கூத்தாடும் முதல்வன்.

114 - வது பக்கம் 6 - வது வரியில் 'அவன்பிரிவினையுண ராமையால்' என்பதற்குப் பதிலாகக் 'காணப் பெறுது வைத்தும்' என்பதையமைத்துக் கொள்க.

119-ம் பக்கம் 49 - வது பாட்டு—பட்டிமண்டபம் - வித்தியா மண்டபமாகும். சிலப்பதிகாரம் இந்திர விழவூரெடுத்த காதை கOஉ-வது அடி - "பகைபுறத்துக் கொடுத்த பட்டிமண்டபமும்" என்பதற்கு அடியார்க்கு நல்லா ருரைத்ததை நோக்குக. பட்டி=நாய் என்று அகராதியி லிருப்பினும் ஆன்றோர் வழக்கிலில்லை.

125-ம் பக்கம் 'தேனைப்பாலை' என்னும் பாட்டின் உரைக் குறிப்பில் 'காண்க' என்பதற்குப்பின் 'உம்பரானை=மேலாய தேவனை என்றுமாம்' என்றதைச் சேர்த்துக் கொள்க.

143 - வது பக்கம் மாறிலாத என்ற பாட்டின் இறுதியடியில் 'நெஞ்சுடைய நாயினேன்' என்பதை, 'நெஞ்சுடையன் ஆயினேன்' எனத்திருத்திக் கொள்க.

146-ம் - பக்கம் 3 - வது 4 - வது வரியுள் 'என்பதற்குவானன்' என்பதை எடுத்[illegible]விட்டு '[illegible]ர்பதன் இறுதி மகரத்திற்கு னகரம்' என்பதை அமை[illegible]க் கொள்க.

'வான[illegible]ம்' என்[illegible]ன்[illegible]ப்பின் இறுதியில் 'வைய[illegible]அ[illegible]சயே' [illegible]பா[illegible]லகினுடைய

கத்[illegible] இஃதே[illegible] [illegible]ன்ப் பொ[illegible] காள்[illegible] கொள்

ளுமிடத்து நைய என்பதற்கு உள்ளம் நைய எனப்பொருள் கொள்க' என்பதைச் சேர்த்துக் கொள்க.

151 - வது பக்கம் அடிக்குறிப்பில் 'கொள்ளப் படும்' என்பதற்குப்பின் 'விடாதி' 'விட்டிடாதி' யென்பன 'விடுதி' 'விட்டிடுதி' யெனத்திரிந்துள்ளன என்பதைச் சேர்க்க.

155 - வது பக்கம் 'தீர்க்கின்ற' என்னும் பாட்டின் உரையில் பயப்படும் படியென்றதற்குப்பின் 'ஒலிக்கின்ற' என்றதைச் சேர்த்துக் கொள்க. எப்பொழுது என்பதற்குப்பின் 'அல்லது எங்ஙனம்' என்பதைச் சேர்த்துக் கொள்க.

158-வது பக்கம் 'களிவந்த' என்ற பாட்டின் உரையுள் 'தந்தையாயினார் தலைவனே' என்பதற்குப் பதிலாக 'எந்தையாகிய பெருமானே' யென்பதை அமைக்க.

160-பக்கம் 'இருந்தென்னை' என்ற பாட்டினுரையுள் 'ஒற்றி வைப்பாய்' என்பதற்குப் பதிலாக 'ஒற்றி வைத்துக் கொள்ளுக' என்பதை அமைக்க.

166-ம் பக்கக் குறிப்பின் முடிவில், கருணாகரன் = கருணைக்கு நிலயமானவன்; ஆகரம் = சுரங்கம்; தொழுகுலம் = தெய்வம் என்பதைச் சேர்க்க.

168 - பக்கத்தில் 'சச்சையனே' என்னும்பாட்டின் உரையுள் 'வெளிப்படையான' என்பதற்குப் பதிலாக 'மிக்க குளிர்ச்சியுடைய, என்பதை அமைத்துக் கொள்க.

169 - ம் பக்கக் குறிப்பின் முடிவில் 'கரிதாய்' எனப் பாடங் கொண்டு கருமை நிறமுடைய என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்' என்பதைச் சேர்க்க.

173 - ம் பக்கத்தில் 'வலைத்தலை' என்னும் பாட்டினுரையுள் 'உச்சியாய்' என்பதற்குப் பதிலாக 'யிலிருக்கும் தலைவனே' என்பதை அமைத்துக் கொள்க.

175 - ம் பக்கத்தில் 'மன்னவனே' என்னும் பாட்டினுரையுள் 'இப்படைப்பு முழுதும், என்பதற்குப் ... பதிலாக ... வை எல்லாமும்' என்பதை யமைத்துக் கொள்க ... ர், என்றதற்

182 - ம் பக்கக் ... ப்பி ... ன்பாய் ... ' என்

குப் பின் ... ' ... பொருள் ...

187 - ம் பக்கக் குறிப்பில் ஆழியான் = வஞ்சகன், கள்வன் என்னுஞ் சொற்களை எடுத்து விடுக.

191 - வது பக்க உரையுள் 'ஆடைகள்' என்பதற்குப் பதிலாக 'அணிகலன்கள்' என்று அமைக்க.

192 - ம் பக்கக் குறிப்பில் 'தங்கள்' என்பதற்குத் 'தங்கண்' என்று பாடங்கொள் வாருமுளர் என்றதைச் சேர்க்க.

234 - வது பக்கக் குறிப்பினுள் 'என்றூர்' என்பதற்குப் பின் 'சிவதத்துவம் முதலியவற்றில் இறைவன் அத்துவிதமாய்க் கலந்து அவற்றைத் தோற்றுவித்தலின் இறைவனை அவையேயா யிருப்பதாகக் கூறினூர்' என்பதைச் சேர்த்துக் கொள்க.

235 - ம் பக்கத்தில் 'நோயுற்று' என்னும் பாட்டினுரையுள் 'குளிர்ந்த' என்பதை எடுத்து விடவும்.

237 - ம் பக்கத்தில் கருவாய் என்னும் பாட்டினுரையுள் 'பூப் போன்று' என்பதற்குப் பதிலாகப் 'பூவினையுடைய' என்றமைத்துக் கொள்க.

246 - ம் பக்கம் 'கனவேயும்' என்பதன் பாட்டினுரையுள் வேல் போன்ற என்பதற்குமுன் 'பகைவர் பாற்சினந்து கொல்லும்' என்றதைச் சேர்த்துக் கொண்டு 'பருத்த' என்ற சொல்லை எடுத்து விடுக.

254 - ம் பக்கம் 'தக்கனையும்' என்ற பாட்டினுரையுள் மூன்றூவது வரியில் வந்தவர்களை என்பதற்குப் பின் 'ஒறுத்து ஒழித்தமை' என்பதைச் சேர்த்துக் கொள்க.

287 - ம் பக்கம் 'தீதில்லை' என்ற பாட்டின் குறிப்பில் மாண்புடையவர் என்பதற்குப் பின் பிரமசாரி என்றுங் கொள்க' என்பதைச் சேர்க்க.

292 - ம் பக்கக் குறிப்பில் வேற்கண் என்பதற்குப்பின் 'என்றூர்' என்பதைச் சேர்த்து முற்றுப் புள்ளியிடுக.

306 - ம் பக்கம் 'நீலவுரு' என்னும் பாட்டினுரையுள் 'சாயலுடையதாய என்பதை [illegible] ாயலுடை[illegible]வளாய' என்று திருத்திக் கொள்க.

320 - ம் [illegible] முதல்வா[illegible]யசெ[illegible]ளி என்பதற்குப் பின் உதய மெ[illegible]டி அ[illegible] தயகிரி[illegible] பா[illegible] அதனை எழ[illegible] இஃதே[illegible]நலு முன்[illegible] பன[illegible]

345 - ம் பக்கத்தில் புற்றுமாய், என்னும் பாட்டின் உரையில் 'தன்மைத்தான' என்பதைத் தன்மையனுன' என்று திருத்திக் கொள்க.

346 - ம் பக்க உரையுள் மலை வில்லாமலே என்பதற்குப்பின் 'திருப்பெருந்துறையில் விரும்பியமர்ந்த சிவபெருமானே' என்றதைச் சேர்க்க.

348 - ம் பக்கக் குறிப்பில் 'அதாவது' என்பதற்குப் பதிலாக 'அவரை' என்று திருத்துக.

359 - ம் பக்கக் குறிப்பினிறுதியில் பொல்லல்=பொள்ளல், துளையிடல், என்றதைச் சேர்க்கவும்.

365 - ம் பக்கக் குறிப்பில் 'வைக்கிற' என்பதற்குப் பதிலாக 'வைத்தற்குரிய' என்பதை யமைக்க.

372 - ம் பக்க உரையுள் 'முடியாத' என்பதற்குப்பின் 'தன்னை எனக்குப் பேரின்பம் நுகரத்தந்தருளிய' என்றதைச் சேர்க்க.

387-ம் பக்கக் குறிப்பினிறுதியில் எல்லா வற்றையும் ஒடுக்கிய காலத்தில் ஒடுக்கினமைக்கு அறிகுறியான நீற்றினை இறைவன் அணிந்து விளங்குதலின் நீற்றினை=என்று முள்ளவனேஎன்பதைச் சேர்த்துக் கொள்க.

388-ம் பக்க உரையின் 2 - வது வரியில் "என" என்பதை "என்னும்" என்றும், குறிப்பின் 2 - வது வரியில் "ஞாஞ" என்பதை "ஞான" என்றும், 2 - வது பாட்டின் 3 - வது அடியில் 'திமல' என்றதை "திமில" என்றுந் திருத்திக் கொள்க.

390-ம் பக்க முதல்வரியில் "சுவடிற்கும்" என்பதைச் "சுவட்டிற்கும்" என்று திருத்திக் கொள்க.

397-ம் பக்க பேதமில்ல தோர் என்னுஞ் செய்யுள் உரையில் "அறிவற்றதாய்" என்பதை "அழிவற்றதாய்" என்று திருத்திக் கொள்க.

410 - வது பக்க உரையில் "நீ [illegible] என்பது [illegible] பின் என் ஞெடு அத்து விதமாய் இணைந்து [illegible] பதைச் [illegible] த்துக் கொள்க. குறிப்பினிறுதியில் "அ [illegible] கள் [illegible] என்பதை [illegible] ந்தே அருள் எனமாறுக [illegible] ர்த் [illegible] ாள்க.

412-ம் பக்க மூன்முவது வரியில் “ உடலைக் ” என்பதை “ உடலைச் ” எனத்திருத்திக் கொள்க.

426-ம் பக்கப் ‘ பிணியெலாம் ’ என்னும் பாட்டின் உரையில் “ வளமை ” என்பதை “ வன்மை ” என்று திருத்திக் கொள்க.

428-ம் பக்கத் ‘ தறிசெறி ’ என்னும் பாட்டின் குறிப்பில் “நறும் பூதரிப் பதால் ” என்பதை “ நறும் பூத்தரிப்பதால் ” என்று திருத் திக் கொள்க.

446-ம் பக்கக் ‘ கற்றறியேன் ’ என்ற பாட்டின் மூன்முவது அடியில் “ உற்றிருமாந்து ” என்பதை “ உற்றிறுமாந்து ” எனத் திருத்திக் கொள்க.

455-ம் பக்க ‘ மதிக்கும் திறலுடைய ’ என்னும் பாட்டினுரை யில் “ புகுதற்குரிய ” என்பதை “ புகழ்தற்குரிய ” எனத்திருக் கொள்க.

467-ம் பக்கம் ‘வம்பனுய்த் திரிவேனை’ என்னும் பாட்டினுரையில் ‘ அன்பராயினுர்க்கு ’ என்பதற்குப்பின் “ அருள் புரிந்து உண்மை யடி யார்பால் ” என்பதைச் சேர்த்துக் கொள்க.

484 ம் பக்க 7-வது அடியில் ‘ பெருமை பாராட்டினுல் ’ என் பதற்குப் பதிலாக ‘ தலைசாய்த்தால் ’ என்று அமைத்துக் கொள்க. குறிப்புள் பேழ்கணித்தல் முதல் இறுதி வரையுள்ள பகுதியை எடுத்து விடுக.

497-ம் பக்கம் ‘ ஒன்றினே டொன்று ’ என்ற பாட்டினுரையுள் 4 - வது வரியில் ‘ நிலை பெறுதல் ’ என்பதற்குப் பதிலாக ‘ பின்னெ டுங்குதல் ’ என்பதை அமைத்துக் கொள்க.

498-ம் பக்க உரையுள் 9 - வது வரியில் இடையூறுக ளென் பதற்குப்பின் தோன்றுதல் என்பதைச் சேர்த்துக் கொள்க.

500-ம் பக்க உரை[illegible] 6-வது வரியில் கலக்கங்களென் பதற் குப்பின் ‘ எழு[illegible]ாழித[illegible]ன்பதைச் சேர்த்துக் கொள்க. அந்த வரியில் நிகழ[illegible]ன்பதற்[illegible] இறை[illegible]வன்பால் அன்பு செய்யும் அடியார் கடி அ[illegible] உள்ளத்[illegible] நிகழாது என் [illegible] இஃதே[illegible] கொள்க.

சைவத்திருவாளர் - அ. ம. சரவண முதலியாரவர்கள் அனுப்பியவை :—

102-வது பக்கம் 25-வது பாட்—வண்ணந்தான் அது காட்டி வடிவு காட்டி மலர்க்கழல்கள் அவைகாட்டி - வண்ணம், வடிவு, கழல் என்னு முறை உண்மைக் காட்சியைப் புலப்படுத்துகின்றது. மக்கள் காட்சியில் சேய்மையில் வடிவும், நெருங்க நெருங்க உறுப்பும் அண் மையில் வந்த பின் ஒளி அல்லது நிறமுந் தோன்றும். கடவுள் காட்சி யில் முதலில் ஒளியும் பின்னர் வடிவும் அதன் பின் திருவடி முத லிய உறுப்புங் காணப்படும்.

103-வது பக்கம் 26-வது பாட்—வாக்குன் மணி வார்த்தைக் காக்கி - எனது வாயைத் தேவரீர் விஷயமாகப் பேசும் மாணிக்க வாச கங்கட்கு உரியதாக்கி எனினும் பொருந்தும் - பிறுண்டும் 'மாசில் மணியின் மணிவார்த்தை பேசிப் பிறப்பறுத்தேன்' என்பார்.

104-வது பக்கம் 27-வது பாட்—கிடக்கின்றேனை...கரைகாட்டி யாட்கொண்டாய் மூர்க்கனேற்கே—கரைகாட்டி யாட்கொண்டாய் என்பதை விகுதி பிரித்துக்கூட்டிக் கிடக்கின்றேனை ஆட்கொண்டு, மூர்க்கனேற்குக் கரைகாட்டினுய் என இயைக்க. கிடக்கின்றேனை என்னும் வினையாலணையும் பெயர் கிடந்த என்ற பொருளில் வரு வ'து அரிது. 'ஐ'யைச் சாரியை யாகவும் கொள்ளலாம்.

114-வது பக்கம் 40-வது பாட்—தயிராகி...போகேன்...உண் டுடுத் திருந்தேனே—நேர் முறையிலேயே பொருள் கொள்ளலாம்— தயிராகிப் போகேன்...ஊனில் ஆவியை ஓம்ப உண்டு உடுத்து இன்னமிருந்தேன் என வினைமுடிவு செய்க. 'போகேன்' என்பதை முற்றெச்சமாகப் பொருள் கொள்க.

115-வது பக்கம் 41-வது பாட்—யானையை ஒத்திருந்து—ஒத் திருந்து கண்டிலேன் எனக் கூட்டி, யானை தன்னை (=தனது உடலை) அறியாததுபோல யான் உள்ளக் கருவைக் கண்டிலேன் என வும் பொருள் கொள்ளலாம்.

115-வது பக்கம் 41-வது பா[illegible]—கிற்றி[illegible]ன் கிற்பன் உண் ணவே—வருதற்குக் கிற்றிலேன், [illegible]ல் உண்[illegible]க்குக் கிற்பேன் - உணவை என்றே பொ[illegible]கொ[illegible]ம். மேற்[illegible]லும் உண்டுடுத் திருந்தே[illegible]

118-வது பக்கம் 47-வது பாட்—அஃதிலான்—அத்தொடர்பிலான் எனப் பொருளுரைப்பின் திணையும் எண்ணும் வழுவாதவில்லை.

120-வது பக்கம் 50-வது பாட்—ஆண்டநாள் அறிவனே அல்லனே—தேவரீர் ஆண்ட பின்னர் யான் அறிஞனே மூடனே எனவுங் கொள்ளலாம்.

142-வது பக்கம் 90-வது பாட்—என் அன்பும் பொய்—என் அன்பும் பொய்யானல் வினையேன் பொய்யாக அழுதால் உன்னை அடைதல் கூடுமோ? எனக் கொள்ளலுமொன்று.

146-வது பக்கம் 95-வது பாட்—ஆடுவித்தவா...நைய...இச்சையே—ஆடுவித்தவாறும் இச்சை நையவே (நைதற்பொருட்டே) எனவும் கொள்ளலாம்.

148-வது பக்கம் 98-வது பாட்—துப்பனே-நுகர்ச்சிப் பொருளாயுள்ளவனே என்றுங் கொள்ளலாம்.

149-வது பக்கம் 99-வது பாட்—பன்ன...என்எனை...பாடவே - 'பன்னவும் பாடவும் வருகவென் எனை' என்றுங் கூட்டலாம்.

166-வது பக்கம் 29-வது பாட்—குலங்களைந்தாய் களைந்தாய் என்னைக் குற்றம் - எனது குலப்பற்றை முன்னர்க் களைந்து பின்னர் எனைய குற்றங்களைக் களைந்தாய் எனக் கூறுதலமையும். குல நினைவு வீடு பேற்றுக்கு ஒரு பெருந்தடை யென்பது திருநாளைப்போவாரை இறைவன் நெருப்பில் இறங்குமாறு செய்து அந்நினைவைப் போக்கி வீடு அருளியமையால் நன்கு புலனுவ தொன்று. பிருண்டும் அடிகள் "சாதிகுலம் பிறப்பென்னும் சுழி" எனக்கூறுதல்காண்க.

168-வது பக்கம் 32-வது பாட்—கடற்கரிதா யெழுநஞ்சு - கடலின்கண் கரிதாய் எழும் நஞ்சு எனவுங் கொள்ளலாம்.

169-வது பக்கம் 33-வது பாட்—கண்டது செய்து...மிண்டுகின்றேனை - "கருணைமட்டுப் பருகிக் களித்தும் கண்டது செய்து மிண்டுகின்றேனை" என்று கொண்டு கூட்டி, தேவரீர் ஆட்கொண்டஞான்று கருணை [illegible] தேனைப் [illegible]பருகி மகிழ்ந்தும், அருள்வழிச் செல்லாது கண்டது [illegible] து திரி[illegible]லென்னை விட்டுவிடாதே, முன்போல் இன்னொரு [illegible] அ[illegible]ட்கொ[illegible] [illegible]க் [illegible]ளின் நன்கு பொருந்தும். [illegible] இஃதே[illegible]

172-வது பக்கம் 37-வது பாட்—திரைசேர்மடந்தை - கங்கா தேவி எனப் பொருள்கொளல் நேரிது.

175-வது பக்கம் 44-வது பாட்—தொழுது செல்வான் - வணங்கிச் செல்வதற்கு எனப் பொருள் கோடலே அமையும்.

177-வது பக்கம் 47-வது பாட்—வெண்மணிப் பணிலம்......பந்தப் பெருமை—உம்மைத் தொகையில் வல்லினம் மிகாதாகலின் முத்தைத் தருகிற சங்கு, அழகின் பெருமை எனக் கோடலே யமையும்.

180-வது பக்கம் 1-வது பாட்—ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள்—ஆகாள் என்பதை முற்றெச்சமாக்கி ஆகாமற் கிடந்தாள் எனக்கொண்டு 'நின் செவிதான்' என்பதுவரை தூங்கியவளை முன்னிலைப் படுத்தியதாகவும் பின்னர்த் தன்னோடு இருந்தவர்களை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறியதாகவும் கொள்ளலாம். அன்றேல், தனக்குள் எண்ணியதாகவும் கொள்ளலாம்.

181-வது பக்கம் 2-வது பாட்—பாசம் பரஞ்சோதி...... அமளிக்கே—"இரவும் பகலும் நாம் பேசும்போதெல்லாம் பாசம் பரஞ்சோதிக் கென்பாய், இப்போது போதார் அமளிக்கே நேசமும் வைத்தனையோ" என்றும் கொள்ளலாம்.

181-வது பக்கம் 2-வது பாட்—ஈசனார்க் கன்பார் யாம் ஆர்—"அன்பு நிறைந்த யாம் எத்தன்மையோம், அரனடியில் அயரா அன்பினையுடைய யாம் அங்ஙனம் செல்வேமா" எனக் கொள்ளின் திணை வழுவமைதி வேண்டுவதில்லை.

182-வது பக்கம் 3-வது பாட்—பத்துடையீர்......இத்தனையும் வேண்டும் எமக்கு—பத்துடையீர் முதலிய சொற்களைக் கேட்டு எழுப்ப வந்தவர்கள் அவற்றைத் தம்மை எள்ளனஞ் செய்யக் கூறிய வையாகக்கொண்டு சித்தமழகியார் பாடாரோ எனக் கூறி நின்னை எழுப்ப வந்த எங்கட்கு இத்துணை அவமதிப்பும் வேண்டியதே எனக் கோடலும் அமையும்.

183-வது பக்கம் 4-வது பாட் [illegible] காடுள்ளவா..... எம்பாவாய் - எண்ணிக் கொடுள்ளவா [illegible] ஆனல் அத் துணை நேரம் வரை இ[illegible] மக்கு இயலா மற் போய்[illegible] த்தைப்

போக்காமல் நீயே வந்து எண்ணிக் குறையிற்றுயில் ஏல் எனக் கோடலும் அமையும்.

190-வது பக்கம் 12-வது பாட்—வார்கலைகள் ஆர்ப்பரவஞ் செய்ய—ஆடையில் ஒலியெழுதலின்மையால் மேகலைகள் என்ற அணிகள் என்றே பொருள்கோடல் அமையும்.

191-ம் பக்கம் 13-வது பாட்—பைங்குவளை......அரவத்தால் - குவளை, தாமரை முறையே அம்மைக்கும் அப்பனுக்கும் ஆனமை போல, குருகு, அரவம் முறையே ஆகுமெனக் கோடலே அமையும். இன்றேல் வலிந்து பொருள்கோடலும் உமாதேவிக்குப் பாம்பணி கூறலும் நேரும்.

209-ம் பக்கம் 14-வது பாட்—பிறவாய்......ஒட்டுகக்து - பிறவு - பிறப்பு, தொழிற்பெயர். ஒட்டு - முதனிலைத் தொழிற்பெயர்.

214-ம் பக்கம் 1-ம் பாட்—இசைமின் - இஃது ஏவற்பன்மையாகலின் இதனைப் பாடுவாராக எனப் படர்க்கையில் வைத்துப் பொருள்கோடல் பொருந்தாது.

218-ம் பக்கம் 6-வது பாட்—உலக்கைபல......வந்து நின்றார் - உலகமனைத்தும் உரலாயினும் போதாதெனச் சொல்லுமாறு பல உலக்கைகளை வரவிடுவார் பெரியார். உலகங்கள் இடம்போதா எனச் சொல்லுமாறு காணப் பலவடியார்கள் வந்து நின்றார்.

221-ம் பக்கம் 10-வது பாட்—செங்கயற் கண்பனி - மீன் போன்ற கண்களில் நீர்.

221-ம் பக்கம் 11-வது பாட்—பாடுமின்........வண்ணமும் - ஆண்டவாறும் வண்ணமும் வாய்திறந்து பாடுமின் எனமுடிக்க.

223-ம் பக்கம் 13-வது பாட்—எம்பெருமான் இமவான் மகட்குத், தன்னுடைக் கேள்வன் மகன் தகப்பன் தமையன்—“வாயுமன முங்கடந்த மனோன்மணி, பேயுங்கணமும் பெரிதுடைப் பெண்பிள்ளை, ஆயுமறிவுங் கடந்தஅரனுக்குத், தாயுமகளுநற் றாரமுமாமே” (திருமந்திரம்), “க[illegible] “[illegible] கவின்செய் மன்றினில், அனகநாடகற் கெம் மன்னை, [illegible]ளத்த [illegible]ங்கை மகள்” (குமரகுருபரர்) என்ற வாக்குகளை [illegible]க்து வதத்து[illegible]க [illegible]நீறலையுந் தடந்தோ ளண்ணல் தன்னொருபா[illegible]டி அ[illegible]ட்கெ[illegible] தி[illegible]டி[illegible]பான்.” என்னும் திருக் கோ[illegible]: இஃதே[illegible] [illegible] [illegible]ந் தோன்ற

வின் அவளத்தனு மென்றும், சத்தி தத்துவத்தினின்றுஞ் சிவதத்துவம் தோன்றலின் மகனுமென்றுங் கூறினர். இமவான்மகட்குத் தன்னுடைக் கேள்வன்மகன் தகப்பன் தமையன் என்பதும் அப்பொருண்மேற்று வந்தது என்னும் பேராசிரியருரையும் ஈண்டு உன்னற் குரியன.

225-ம் பக்கம் 16-வது பாட்—ஆவகை.........வண்ணங்கள்பாடி- உய்யுமாறு நாமும் அன்பரோடு வந்து அடிமைசெய்யுந் திறங்களைப் பாடி எனக்கோடலே யமையும்.

226-ம் பக்கம் 17-வது பாட்—உய்யஅன்று - அன்று எனுஞ் சொல் எதிர்காலத்திலும் வருவதை "அன்றறிவா மென்னு தறஞ் செய்க" என்னும் திருக்குறளா னுணர்க.

227-ம் பக்கம் 19-ம் பாட்—கவித்தகைம்மேல் இட்டு நின்றுடும் அரவம் - திருக்கூத்தனது கவித்த (இடது) திருக்கரத்தில் இடப்பட்டு படமெடுத்து நின்றுடும் அரவம்.

233-வது பக்கம் ௬-வது பாட்—குலங் கல்வியென்னும் பித்த உலகு...இறப்பென்னுஞ் சித்தவிகாரம்—"என்னும்" இரண்டடிகளிலும் வருதலால் கல்விவரையிலுள்ளவற்றைப் பித்த வுலகிற்கு அடையாகவும் பிறப்பிறப்பு என்பவற்றைச் சித்த விகாரத்துக்கு அடையாகவும் கொள்ளுதலமையும்.

235-வது பக்கம் 10-வது பாட்—யானிங்கிருந்து செல்வம் நயந்தறியா வண்ணம் எல்லாவற்றுனும் தாய்போன்று வந்து ஆண்டுகொண்ட என முடிக்கலாம்.

236-வது பக்கம் 13-வது பாட்—ஆனகருணையும் அங்குற்றே தான் - அவனிடம் என் பொருட்டுண்டான கருணையும் அங்குமிகுந்தனுற்றுன் (என் தகுதியன்று, அவன் பெருங்கருணைதான்) என்றபடி.

237-வது பக்கம் 15-வது பாட்—ஆண்டிலனேல் - ஆண்பாலும் பெண்பாலும் விரவி சிறப்பினுல் ஆண்டிலன் என ஆண்பால் முடிபைப் பெற்றன.

238-வது பக்கம் 17-வது பாட் [illegible] ன் - என்று என்னுல் துதிக்கப்பெறும் அ[illegible] [illegible]துன்றேல், செல்வத்தில் அழுந்திக் [illegible] வினையாகிவிடும்.

240-வது பக்கம் 20-வது பாட்—இறுமாக்க - வீடு ஊர்த்துவ முகமும் பிறப்பு அதோ முகமும் ஆதலின் இறுமாக்க என்பதற்கு வீடடைய எனப் பொருள் கொள்ளலாம். இதனை "என்றும் வீடடைந்தவர்" எனத் தொடங்கும் வைராக்கிய சதகச் செய்யுளாலும் அதற்குச் சிதம்பர சுவாமிகள் எழுதிய அரிய உரையாலும் அறியலாம்.

243-வது பக்கம் 5-வது பாட்—உருவந்து...கொண்டருளி - பூதலத்து ஓர் உரு வந்து யான் உகப்பெய்த என்னை ஆட்கொண்டருளி எனவும் இயைக்கலாம்.

245-வது பக்கம் 8-வது பாட்—மறந்தே யுந்தன் கழல் நான் மறவாவண்ணம் - அதனை மறந்தும் செய்யேன் யான் என்பதுபோல இத்தொடர் அமைந்திருக்கிறது. மறந்தும் பிறன் கேடு சூழற்க, வழுக்கியும் வாயாற் சொலல் என்பவற்றை நோக்குக.

246-வது பக்கம் 10-வது பாட்—சினவேல் - உடையான் சினத்தை உடைமை மேலேற்றியது உபசாரம்.

247-வது பக்கம் 12-வது பாட்—பத்திக் கடலுட்பதித்த - பத்திக் கடலுட்டன்னைப் பதித்த எனவும் கொள்ளலாம்.

256-ம் பக்கம் 9-வது பாட்—எய்திவீடுவர் - இதை விகுதி பிரித்துக்கூட்டி யோகத்தால் உடலை விட்டு விண்ணுலகத்தை யடைவர் எனப் பொருள்கோடலே பொருந்தும். விண்ணையடைய இறப்பார் என்பது அமைதலரிது.

267-ம் பக்கம் 6-வது பாட்—எரிமூன்று தேவர்க்கிரங்கி......சிரமூன்றற......எரிகின்ற சோமசூரி யாக்கினி என்னு மூன்று தேவர் கட்கும் இரங்கி அவர்கள் ஒளிப்பொருள்க ளாமாறு அருளி-("மெய்ச் சுடருக் கெல்லாம் ஒளிவந்த பூங்கழ லுத்தரகோச மங்கைக் கரசே" என்றார் பிறண்டும்.) சிரமூன்றற - தக்கன், எச்சன், பிரமன் இம் மூவர் தலை. இதனை என[illegible] தேவர் [illegible]ற்றலையு மெச்சனவன்றலையுந் தாமரை நான் முகன்றலை[illegible]று [illegible]த்தார் [illegible]டருள ஒண்டிருப் புருவம் நெரித்தருளிய வுருத்திர[illegible]க் து[illegible] [illegible]மாளிகைத் தேவர் திருவிசைப் பாவா லறிக. [illegible]டி அ[illegible]ட்டெக[illegible] [illegible]ன்[illegible]ரங்கொய்து மூன்றுருவமாகி [illegible] இஃதேற்[illegible] [illegible]ர்க.

293-ம் பக்கம் 3-வது பாட்—தன்கருணை வெள்ளத்து மன்னூற மன்னும் - தன்கருணைப் பெருக்கோடு பெருமை சுரக்க நிலைபெற்ற என இயைக்க. ஊன்ற என்னும் பெயரெச்சம் ஊற என இடைகுறையாது. குறையின் வினையெச்சமாதல் காண்க.

305-ம் பக்கம் 1-வது பாட்—இறைவன் மனவாக்கிற் கெட்டாதவனாயினும் இசைப் பிரியனாதலின் நின் இன்னிசையைக் கேட்டவளவில் வருவானென அடிகள் அருளுகின்றார்.

314-ம் பக்கம் 4-வது பாட்—செய்யவாய்ப் பைஞ்சிறகிற் செல்வீ - (செல்+வீ - பறந்து செல்கின்ற கிளியே—வீ=பறவை, செய்ய வாயும், பைஞ்சிறகு முடைமையான் ஈண்டு கிளியை உணர்த்திற்று.)

331-ம் பக்கம் 7-வது பாட்—இரங்கும் நமக்கம் பலக்கூத்தன் - இரங்கு எனவேகொண்டு அம்பலக்கூத்தன் என்பதை அண்மைவிளியாகக் கொண்டு 'நீ' என்னு மெழுவாயை வருவித்துரைப்பின் இடமயக்கம் ஏற்படாது.

357-ம் பக்கம் 10-வது பாட்—வழங்குகின்றாய்க்குன் அருளாரமுதத்தை வாரிக்கொண்டு, விழுங்குகின்றேன் - உன் அருளாரமுதத்தை வழங்குகின்றாய்க்கு - வழங்குகின்ற நின்பொருட்டு எனப் பொருள் கொள்க. விளையாட்டு நினைவில் இருக்குங் குழந்தைக்குத் தாய் வலிந்து உணவூட்டுங்கால் அது அத்தாயின் பொருட்டு உண்ணுமேயன்றித் தன்பொருட்டெடன வெண்ணி யுண்ணாது. அதுபோல இக்கருத்து முன்னும் பின்னுமுள்ள பாக்களா லறியப்படும்.

361-வது பக்கம் 5-வது பாட்—புளியம்பழமொத்திருந்தேன் - புளியம்பழம் உள்ளே கசிவு முதலிய உடைத்தாயிருப்பினும் புறத்தே திண்ணிய தோல் மூடியிருத்தலளவிலே உவமையாகக் கொள்ளினுமாம்.

363-வது பக்கம் 8-வது பாட்—தலைமேல் வைத்து என்பது வரை உடற்றொண்டு, அறற்றி என்பதுவரை உரைத்தொண்டு, அழல்சேர் மெழுகொப்ப ஆசைப்படல் (=உருகுதல்) உளத்தொண்டு, எனவே முத்தொண்டும் செய்ய விரும்பி[illegible]னன் எ[illegible]றபடி.

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பாட்டு முதற்குறிப்பகராதி